SARAH LARK

STRIGĂTUL PĂSĂRII KIWI

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI *ÎN ŢARA NORULUI ALB*

Traducere GRAAL SOFT

Editura RAO
Bucureşti, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LARK, SARAH

Strigătul păsării Kiwi

Sarah Lark

***Der Ruf der Kiwis,* 2009**

EDUCAŢIE

Canterbury Plains, Greymouth, Christchurch şi Cambridge, 1907-1909

1

— Întrecere! Hai, Jack, până la inelul războinicilor din piatră! Gloria nu mai aşteptă răspunsul lui Jack şi îşi conduse poneiul de culoarea vulpii alături de calul lui, în poziţie de start. Când Jack clătină din cap, Gloria bătu uşor din pulpe şi micuţa iapă îşi luă zborul.

Jack McKenzie, un tânăr cu părul ondulat, castaniu-roşcat şi cu nişte ochi blânzi de culoare verde-căprui, îşi lăsă şi el calul să se avânte în galop şi o urmă pe fată, pe deasupra pajiştilor nesfârşite din Kiward Station. Jack nu avea nicio şansă să o prindă din urmă pe Gloria cu armăsarul lui din rasa Cob, puternic, dar destul de lent, însă îi permise fetei o clipă de plăcere. Gloria era mândră nevoie-mare de poneiul rapid ca fulgerul din Anglia, care arăta ca un pur-sânge în miniatură. Din câte îşi amintea Jack, fusese primul cadou primit de ziua ei de la părinţi, pentru care Gloria se bucurase cu adevărat. Conţinutul pachetelor care veneau, de altfel neregulat, pentru ea din Europa nu era foarte spectaculos: o rochie cu volănaşe, inclusiv evantai şi castaniete de la Sevilia, botine aurii de la Milano, o poşetă minusculă din piele de struţ de la Paris... toate lucrurile care nu erau deosebit de utile la o fermă de ovine de la Noua Zeelandă şi care chiar se dovediseră a fi mult prea extravagante pentru vizitele

ocazionale la Christchurch.

Părinţii Gloriei nu se gândeau însă la aşa ceva, dimpotrivă. William şi Kura Martyn găseau, probabil, foarte amuzant faptul că şocau societatea destul de conservatoare din Canterbury Plains, printr-o atingere fină a „Lumii Mari”. Inhibiţiile şi timiditatea le erau străine amândurora şi presupuneau, în mod firesc, că şi fiica lor simţea la fel.

În timp ce Jack galopa acum într-o viteză ameţitoare pe drumul de ţară, pentru ca măcar să nu o piardă din ochi pe fată, se gândea la mama Gloriei. Kura-maro-tini, fiica fratelui său vitreg, Paul Warden, era o frumuseţe exotică şi binecuvântată cu o voce extraordinară. Muzicalitatea i-o datora, cel mai probabil, mamei sale, cântăreaţa maori Marama, mai degrabă decât rudelor sale albe. Kura nutrise, încă din copilărie, dorinţa de a cuceri lumea operei europene şi îşi antrenase vocea, în mod constant. Jack crescuse împreună cu ea în Kiward Station şi chiar şi astăzi se gândea cu groază la exerciţiile de canto ale Kurei şi la melodiile cântate la pian, aparent fără sfârşit. Iniţial păruse că în mediul rural din Noua Zeelandă nu avea să existe nicio şansă ca ea să îşi îndeplinească visele – până când găsise, în sfârşit, un admirator, în persoana soţului ei, William Martyn, care ştiuse să îi pună în valoare talentul. De ani de zile, cei doi colindau Europa în turnee, cu o trupă de cântăreţi şi dansatori maori. Kura era vedeta unui ansamblu care combina muzica tradiţională maori cu

instrumentele occidentale, dând naştere unor interpretări neconvenţionale.

— Am câştigat!

Cu pricepere, Gloria îşi conduse energicul ponei în mijlocul formaţiunii muntoase, numită „inelul războinicului din piatră”.

— Şi acolo, în urmă, sunt oile!

Micuţa turmă de oi fusese motivul real pentru plimbarea lui Jack şi a Gloriei. Animalele îşi văzuseră de treaba lor, iar acum păşteau în zona cercului din piatră, pe o bucată de pământ considerat sfânt de tribul maori local. Îngrijitoarea Gwyneira McKenzie-Warden, care se ocupa de conducerea fermei, respecta sentimentele religioase ale băştinaşilor, deşi terenul era proprietatea Kiward Station. Erau suficiente păşuni pentru oi şi vite, astfel că nu era nevoie ca animalele să colinde pe sanctuarele maori. Prin urmare, îl chemase pe Jack la prânz pentru a aduna oile, ceea ce stârnise protestul vioi al Gloriei.

— Asta pot s-o fac eu, bunico! Nimue încă mai are de învăţat!

De când Gloria îşi antrenase primul ei câine ciobănesc, se implica în sarcinile majore de la fermă, spre deliciul Gwyneirei. Şi de data aceasta îi zâmbi strănepoatei sale şi dădu aprobator din cap.

— Bine, dar Jack te va însoţi, decise, chiar dacă nici ea nu îşi putea explica de ce nu o putea lăsa pe fată să se plimbe singură.

Nu ştia nici ea să spună de ce nu o putea lăsa pe fată să se plimbe singură. Practic nu exista niciun motiv de îngrijorare: Gloria cunoştea ferma ca în palmă, iar toţi oamenii din Kiward Station o cunoşteau şi o iubeau pe Gloria.

Gwyneira nu fusese niciodată exagerat de precaută cu propriii copii. Fiica ei cea mai mare, Fleurette mergea încă de pe când avea opt ani patru mile până la şcoala cea mică pe care prietena Gwyneirei, Helen, o înfiinţase la acea vreme la o fermă învecinată. Dar cu Gloria era altceva. Toate speranţele Gwyneirei se bazau pe singura moştenitoare legitimă de la Kiward Station. Numai prin venele Gloriei şi ale Kurei-maro-tini curgea sângele familiei Warden, fondatoarea de drept a fermei. Mama Kurei, Marama, provenea din tribul maori local, astfel că Gloria era recunoscută şi de băştinaşi. Acest aspect era foarte important, pentru că între Tonga, şeful Ngai Tahu, şi familia Warden existase întotdeauna o rivalitate acerbă. Tonga spera ca, printr-o căsătorie între Gloria şi un maori din seminţia sa, să obţină supremaţia pentru pământuri. Această strategie eşuase deja în cazul mamei Gloriei, Kura, iar Gloria nu manifestase până acum un interes aparte pentru viaţa şi cultura tribului. Desigur, ea vorbea fluent dialectul maori şi asculta cu plăcere când bunica ei, Marama, îi povestea miturile antice şi legendele despre poporul său. Dar se simţea legată numai de Gwyneira, de al doilea soţ al acesteia, James McKenzie şi, mai ales, de

fiul lor, Jack.

Între Jack şi Gloria existase întotdeauna o relaţie specială. Tânărul era cu cincisprezece ani mai mare decât nepoata lui vitregă şi, în primii ani de viaţă ai Gloriei, el fusese cel care trebuise să o protejeze de capriciile şi dezinteresul părinţilor ei. Jack nu fusese niciodată vrăjit de Kura şi muzica ei, dar pe Gloria o plăcuse de la primul ei ţipăt – care trebuia să fie luat ad litteram, aşa cum îi plăcea tatălui lui Jack să glumească. Copilul obişnuia să urle de îndată ce Kura atingea clapele pianului. Astfel, îi câştigase simpatia lui Jack pentru totdeauna; se învârtea în jurul Gloriei ca un căţeluş.

Între timp, nu numai Jack ajunsese la inelul din piatră, ci şi căţeluşa Gloriei, Nimue. Reprezentanta rasei Border Collie gâfâia şi îşi privea stăpâna aproape cu reproş. Căţeluşei nu îi plăcea deloc când Gloria o făcea să alerge după cal. Fusese mult mai fericită înainte ca poneiul iute ca săgeata să sosească din Anglia. Dar acum îşi trase răsuflarea şi o luă din nou la fugă când Gloria, cu un fluierat ascuţit, o puse pe urmele oilor care păşteau împrăştiate în jurul stâncii. Observată cu satisfacţie de Jack şi de mândra ei proprietară, Nimue strânse animalele laolaltă şi apoi aşteptă noi ordine. Gloria îşi conduse turma cu dibăcie spre casă.

— Vezi, am reuşit şi singură!

Triumfătoare, fata îl privi extaziată pe Jack.

— Îi vei povesti bunicii?

Jack dădu din cap, serios.

— Sigur, Glory. Va fi mândră de tine. Şi de Nimue!

În urmă cu mai bine de cincizeci de ani, Gwyneira McKenzie adusese în Noua Zeelandă primul Border Collies din Ţara Galilor, crescut şi dresat acolo. S-ar fi bucurat să o vadă pe Gloria descurcându-se atât de bine cu animalele.

Andy McAran, bătrânul administrator al fermei, îi privise pe Jack şi pe Gloria când, în cele din urmă, reuşiseră să conducă oile în ţarcul în jurul căruia el îşi pierdea vremea. McAran nu ar mai fi trebuit să lucreze de mult, dar era angajat voluntar la fermă şi încă îşi mai înşeua calul aproape în fiecare zi, pentru a călări de la Haldon până la Kiward Station. Soţiei sale nu-i convenea, ceea ce pe Andy nu îl descuraja – dimpotrivă. Se însurase târziu şi nu se putuse obişnui niciodată să primească ordine de la cineva.

— Parcă o văd pe domnişoara Gwyn.

Bătrânul zâmbi apreciativ când Gloria închise poarta în urma oilor.

— Lipseşte numai părul roşcat şi...

Andy nu mai rosti continuarea; la urma urmei, nu voia să o întristeze pe Gloria. Dar Jack auzise de prea multe ori remarci similare pentru a nu fi în stare să-i citească gândurile lui Andy: bătrânul păstor regreta faptul că Gloria nu moştenise nici silueta delicată de spiriduş, nici faţa îngustă, drăguţă a străbunicii ei – ceea ce era ciudat, deoarece Gwyneira le transmisese buclele roşii şi figura delicată aproape tuturor descendenţilor ei de sex feminin.

Gloria semăna cu membrii familiei Warden: faţă colţuroasă, ochii apropiaţi, buzele clar definite. Buclele ei bogate, şaten-deschis, îi jucau în jurul capului, de parcă ar fi fost pe cale să-l strivească. Era o corvoadă să aranjezi splendoarea aceea sălbatică, aşa că, într-un acces de nervi, fata îşi tăiase părul cu aproape un an în urmă. Desigur că toţi o tachinaseră, întrebând-o dacă nu cumva dorea să devină cu totul „un băieţel” – mai furase şi înainte pantalonii scurţi pe care bunica ei, Marama, îi cususe pentru băieţii maori, dar lui Jack i se părea că buclele scurte îi veneau de minune Gloriei, iar pantalonii largi se potriveau mai bine pe corpul ei puternic, puţin îndesat, decât rochiile. În ceea ce priveşte tenul, Gloria se arunca în partea strămoşilor maori. Moda după croiala occidentală nu ar fi pus-o niciodată în valoare.

— Fata nu are mai nimic de la mama ei, observă şi James McKenzie.

Văzuse sosirea lui Jack şi a Gloriei de la bovindoul din dormitorul Gwyneirei. Îi făcea plăcere să stea acolo; punctul de observaţie aerisit îi plăcea mai mult decât fotoliul confortabil din salon. James împlinise de curând optzeci de ani, iar bătrâneţea îi dădea multe bătăi de cap. De ceva timp îl chinuiau durerile reumatice, din cauza cărora fiecare mişcare era dificilă. Ura că trebuia să se sprijine într-un baston. Nu îi venea uşor să recunoască faptul că scara care cobora în salon reprezenta un obstacol din ce în ce mai mare pentru el, prin urmare îşi spunea că

stă mai confortabil în locul său din bovindou, pentru a putea observa mai uşor ce se întâmplă la fermă.

Gwyneira ştia mai bine: James nu se simţise niciodată cu adevărat la locul său în salonul elegant de la Kiward Station. Lumea lui fusese întotdeauna zona destinată lucrătorilor. Demisionase numai de dragul lui Gwyn, pentru a locui pe moşia somptuoasă şi pentru a-şi creşte fiul aici. James ar fi preferat să construiască o casă din buşteni pentru familia sa şi să stea în faţa unui şemineu, pentru care să fi tăiat el însuşi lemnele de foc. Totuşi, visul îşi pierdea din farmec pe măsură ce îmbătrânea. Între timp, începu să i se pară plăcut să se bucure, pur şi simplu, de căldura asigurată de servitorii Gwyneirei.

Gwyneira îi puse mâna pe umăr şi privi şi ea în jos, la Gloria şi la fiul ei.

— Este minunată, rosti ea. Într-o zi, dacă îşi va găsi bărbatul potrivit…

James dădu ochii peste cap.

— Nu din nou! oftă el. Slavă Domnului că încă nu aleargă după băieţi. Când mă gândesc la Kura şi la acel băiat maori care ţi-a dat toate acele bătăi de cap… Câţi ani avea? Treisprezece?

— Păi era precoce! îşi apără Gwyneira nepoata.

O iubise întotdeauna pe Kura.

— Ştiu că nu o placi în mod special. Dar problema ei constă, în realitate, în faptul că nu aparţine acestui loc.

Gwyneira îşi perie părul înainte de a-l prinde în agrafe.

Era încă lung şi ondulat, chiar dacă albul înlocuia din ce în ce mai mult roşcatul. Altfel, cei şaptezeci şi trei de ani ai săi de-abia ar fi putut fi observaţi. Gwyneira McKenzie-Warden era subţire şi vânjoasă, ca în tinereţea sa. Este adevărat că faţa îi era slabă acum şi brăzdată de riduri mici, dar nu îşi protejase niciodată pielea de soare şi de ploaie. Viaţa unei doamne din înalta societate nu o caracteriza şi, în ciuda tuturor vicisitudinilor existenţei sale, continua să creadă că a fost un adevărat noroc faptul că plecase din familia ei aristocrată din Ţara Galilor, la vârsta de şaptesprezece ani, pentru a îndrăzni aventura riscantă a căsătoriei, într-o lume nouă.

— Problema Kurei este că nimeni nu a învăţat-o să refuze atunci când încă era capabilă să înveţe, murmură James.

Avuseseră deja această discuţie despre Kura de mii de ori; indiferent de tema discuţiei, era singurul punct de conflict din căsnicia lui James şi a Gwyneirei.

Gwyn clătină dezaprobator din cap.

— O spui de parcă mi-ar fi frică de Kura, spuse ea cu indignare.

Nici acest reproş nu era nou, deşi iniţial nu venise de la James, ci de la prietena lui Gwyn, Helen O'Keefe – şi numai gândul la Helen, care murise cu un an înainte, o mâhnea adânc pe Gwyn.

James ridică din sprâncene.

— Frică de Kura? Nu, nu îţi este deloc! îşi tachină James

soţia.

— De aceea de trei ore tot împingi de colo-colo pe masă scrisoarea pe care a adus-o bătrânul Andy. Fă-o, Gwyn! Sunt treizeci de mii de kilometri între tine şi Kura. Nu te va muşca!

Andy McAran şi soţia sa locuiau în Haldon, micul oraş vecin. La oficiul poştal de acolo erau primite scrisorile pentru Kiward Station, iar Andy făcea cu plăcere pe poştaşul atunci când sosea corespondenţa din străinătate. În schimb, aştepta – ca toţi mahalagiii, bărbaţi şi femei, din Haldon – o urmă de bârfă despre existenţa exotică de artist a ciudatei moştenitoare Warden. James sau Jack ofereau, de bunăvoie, cele mai recente ştiri despre viaţa sălbatică a Kurei, iar Gwyneira de obicei nu intervenea. Până la urmă, veştile raportate erau, în mare, bune: Kura şi William erau fericiţi, la spectacole se vindeau toate biletele, turneele se succedau cu repeziciune. Totuşi, în Haldon, bineînţeles că se vorbea de rău. Oare William îi fusese loial Kurei vreme de aproape zece ani? La Kiward Station, fericirea neumbrită ţinea numai un an. Şi dacă, într-adevăr, căsnicia era atât de reuşită, de ce nu fuseseră binecuvântaţi cu mai mulţi copii?

Pentru Gwyneira, care în acest moment deschidea cu degete tremurânde plicul ce purta acum timbru de Londra, nimic din toate acestea nu conta. De fapt, o interesa numai relaţia Kurei cu Gloria. Până acum, fusese caracterizată de dezinteres, iar Gwyneira se ruga să rămână aşa.

De data aceasta, însă, James bănui, privind-o pe soţia sa, care deja citea, că scrisoarea conţinea ştiri mai tulburătoare decât vechile poveşti de succes „Haka meets Piano”. James ghicise asta deja, pentru că nu văzuse literele ascuţite ale Kurei pe plic, ci scrisul cursiv al lui William Martyn.

— Vor să o ia pe Gloria în Anglia, spuse Gwyneira cu vocea răguşită când, în cele din urmă, lăsă scrisoarea. Ei…

Gwyn căută cuvintele exacte ale lui William.

— Ei apreciază eforturile noastre de a-i oferi o educaţie, dar îşi fac griji că „latura creativă şi artistică” a Gloriei nu este promovată suficient aici! James, Gloria nu are nicio latură „creativă şi artistică”!

— Slavă Domnului, declară James. Şi cum se gândesc cei doi să scoată la lumină această nouă Gloria? O vor lua cu ei în turneu? Să cânte, să danseze? Să cânte la flaut?

Interpretarea plină de măiestrie la flautul putorino era unul din punctele culminante ale spectacolului Kurei şi, bineînţeles, şi Gloria avea un astfel de instrument. Dar, spre supărarea bunicii ei, Marama, fata nu putea obţine, nici măcar o dată, unul dintre „sunetele normale” ale flautului, ca să nu mai vorbim de faimosul „wairua”, vocea spiritelor.

— Nu, va sta într-o şcoală-internat. Ascultă: „Am ales o şcoală mică şi foarte fermecătoare din Cambridge, care garantează o educaţie versatilă a fetelor în mediul spiritual şi artistic…” îi citi Gwyneira. Educaţia fetelor! Ce vrea să

spună cu asta? murmură ea furioasă.

James izbucni în râs.

— Să gătească, să coacă pâine, să brodeze? sugeră el. Să studieze limba franceză? Să cânte la pian?

Gwyn arăta de parcă ar fi fost supusă torturii. Ca fiică a unui nobil, nici ea nu ar fi fost scutită de toate acestea, dar din fericire familia Silkham nu avusese niciodată bani pentru a-şi trimite fetele la un internat. Prin urmare, Gwyn reuşise să scape de cele mai rele născociri, preferând, în schimb, să se dedice unor lucruri mai utile, cum erau călăria şi creşterea câinilor ciobăneşti.

James se ridică greoi şi o luă în braţe.

— Haide, Gwyn, nu poate fi atât de rău. De când cu vapoarele cu aburi, călătoria în Anglia este foarte uşoară. Mulţi oameni îşi trimit copiii la internat. Gloriei nu i-ar strica să vadă o altă parte a lumii, iar peisajul din Cambridge trebuie să fie la fel de plăcut ca şi cel de aici. Gloria va fi cu fete de vârsta ei şi va juca hochei sau ce mai au ei pe acolo... de acord, la echitaţie va trebui să se înveţe cu şaua pentru doamne. Nu îi va strica să ştie cum să se comporte în societate, având în vedere că pe aici proprietarii de oi devin din ce în ce mai sofisticaţi...

Marile ferme din Canterbury Plains, vechi de peste cincizeci de ani, aduceau profituri uriaşe, fără a fi necesară vreo intervenţie majoră din partea proprietarilor. Astfel, mulţi dintre „baronii oilor” de a doua sau a treia generaţie duceau viaţa unui distins proprietar de terenuri. Cu toate

acestea, existau şi ferme care fuseseră vândute şi acum serveau drept reşedinţă pentru toţi veteranii de război din Anglia, posesori a numeroase decoraţii.

Gwyn inspiră adânc.

— Asta trebuie să fi fost, oftă ea. Nu ar fi trebuit să accept să se pozeze cu poneiul. Dar ea a insistat atât de mult. Era atât de fericită că primise calul…

James ştia la ce se referea Gwyn: o dată pe an făcea un mare tam-tam să o fotografieze pe Gloria pentru părinţii ei. În general, o îmbrăca pe fată într-o rochie de duminică, cât se poate de apretată şi de plictisitoare; dar de data aceasta, Gloria insistase să fie fotografiată în şaua noului ei ponei.

— Mama şi tata mi-au dăruit-o pe Princess! argumentase ea. Sigur s-ar bucura dacă ar apărea şi ea în fotografie.

Gwyneira îşi trecea nervoasă degetele prin cocul de-abia făcut, până când se desfăcură primele şuviţe.

— Ar fi trebuit să insist măcar cu şaua pentru doamne şi cu rochia de echitaţie.

James îi luă uşor mâna şi o sărută delicat.

— Îi ştii pe Kura şi pe William. Poate că a fost din cauza poneiului. Dar, la fel de bine, le-ai fi putut trimite o fotografie cu Gloria în ţinuta de duminică – atunci ar fi scris că, de fapt, lipseşte un pian. Poate că a venit vremea. Mai devreme sau mai târziu, tot şi-ar fi adus aminte că au o fiică.

— Foarte târziu! ripostă Gwyn. Şi de ce nu ne lasă,

măcar, să avem şi noi un cuvânt de spus? Ei chiar nu o cunosc pe Glory. Şi tocmai la un internat! Este atât de mică...

James îşi îmbrăţişă soţia. Prefera să o vadă aşa, nervoasă, decât descurajată şi nesigură ca înainte.

— Mulţi copii englezi intră la internat încă de la patru ani, îi aminti el. Glory are deja doisprezece. Se va obişnui. S-ar putea chiar să îi placă.

— Va fi singură... spuse Gwyn încet. Îi va fi dor de casă.

James încuviinţă.

— La început, tuturor fetelor le este dor de casă, dar trec peste asta.

Gwyneira continuă.

— Sigur, atunci când casa părinţilor se află la treizeci de kilometri, dar în cazul Gloriei casa este la treizeci de mii de kilometri depărtare! O trimitem în celălalt capăt al lumii, între nişte oameni care nu o cunosc şi nu o iubesc!

Gwyneira îşi muşcă buzele. Până atunci nu recunoscuse niciodată, dimpotrivă, o apărase întotdeauna pe Kura. Dar, de fapt, era evident. Kurei-maro-tini nu îi păsa de fiica ei, iar William Martyn nu era nici el mai breaz.

— Nu putem să ne prefacem că nu am primit scrisoarea?

Se lipi de James. Acesta îşi reaminti de tânăra Gwyneira, care se refugiase în grajduri, la crescătorii de animale, atunci când se aflase în imposibilitatea de a face faţă cerinţelor noii sale familii din Noua Zeelandă. Dar ce se întâmpla acum era mult mai dificil decât simpla preparare

a unei tocane irlandeze…

— Gwyn, iubita mea, vor trimite alta! Aceasta nu este o idee nebună a Kurei. Ea poate că ar fi venit cu o astfel de idee, dar după următorul concert ar fi uitat totul. Scrisoarea vine însă de la William. Acesta este, deci, planul său. Probabil cochetează cu ideea de a o căsători pe Gloria cu vreun nobil britanic, cu prima ocazie…

— Dar parcă ura britanicii, obiectă Gwyneira.

William Martyn fusese, pentru o scurtă perioadă din timpul său, un luptător pentru libertatea Irlandei.

James ridică din umeri.

— William este ca un cameleon.

— Gloria nu ar trebui, însă, să fie complet singură, oftă Gwyn. Călătoria lungă cu vaporul, toată lumea aceea străină…

James încuviinţă. În ciuda tuturor cuvintelor sale blânde, îi putea citi foarte bine gândurile lui Gwyn. Gloria iubea munca la fermă, dar îi lipsea spiritul aventuros care le caracteriza pe Gwyn şi pe fiica ei, Fleurette. În acest sens, fata era diferită de restul familiei – nu numai de Gwyn, ci şi de strămoşul ei, Gerald Warden, care nu se temuse niciodată de risc, iar de Kura şi William Martyn era diferită complet. Aici intervenea însă moştenirea maori. Bunica Gloriei, Marama, era moale şi legată de pământul strămoşesc. Bineînţeles, ea rătăcise cu tribul ei, dar dacă ar fi trebuit să părăsească ţinutul Ngai Tahu, s-ar fi simţit nesigură.

— Şi dacă am trimite o altă fată? sugeră James. Nu are nicio prietenă printre maori?

Gwyneira clătină din cap.

— Doar nu crezi că Tonga ar fi de acord să trimită o fată din tribul lui în Anglia! răspunse ea. Ca să nu mai zic că nu ştiu nicio fată care să fie prietenă cu Gloria. Oricum, ar fi...

Faţa lui Gwyn se lumină.

— Da, asta ar fi o posibilitate!

James aşteptă cu răbdare ca ea să îşi ducă ideea până la capăt.

— Bineînţeles, şi ea este foarte mică...

— Cine? întrebă el în cele din urmă.

— Lilian, răspunse Gwyn. Cu Lilian, Gloria s-a înţeles bine anul trecut, când ne-a vizitat Elaine. De fapt, ea este singura fată alături de care Glory s-a jucat vreodată. Tim a făcut şi el şcoala în Anglia. Poate chiar îi va plăcea ideea.

Un zâmbet înflori pe faţa lui James când auzi numele lui Lilian. O altă strănepoată, dar, de această dată, carne din carnea lui. Elaine, fiica Fleurettei, se căsătorise în Greymouth. Fiica ei, Lilian, era cea mai mare dintre cei patru copii. Singura fată şi o replică a Gwyneirei, Fleurettei şi a lui Elaine: cu părul roşcat, plină de viaţă şi mereu veselă. La început, Gloria fusese un pic mai timidă atunci când, cu un an înainte, Lilian vizitase ferma împreună cu străbunica ei. Dar Lilian spărsese repede gheaţa. Trăncănise fără întrerupere despre şcoala ei, prietenele sale, caii şi câinii de acasă, se întrecuse în galop

cu Gloria şi îi ceruse să o înveţe maori şi să viziteze tribul din Kiward Station. Pentru prima dată, Gwyneira îşi auzise strănepoata, pe Gloria, chicotind cu o altă fată şi făcând schimb de secrete. Cele două încercaseră să o spioneze pe Rongo Rongo, moaşa şi tohunga tribului maori, în timpul unei incantaţii, iar Lilian păzise ca pe o comoară bucata de jad pe care Rongo Rongo i-o dăruise, în cele din urmă. Micuţa era neobosită în a inventa propriile poveşti.

— Îl voi întreba pe tata dacă mă lasă să iau piatra, declarase ea serioasă. Atunci o voi purta la gât, pe un lănţişor din aur. Şi când îl voi cunoaşte pe bărbatul cu care mă voi căsători, ea… ea…

Lilian ezita între „va arde precum cărbunele încins” şi „va vibra ca o inimă care bate sălbatic”.

Gloria nu putea ţine pasul. Pentru ea, o bucată de jad era o bucată de jad, nu un instrument care putea vrăji pe cineva. Asculta însă cu plăcere fanteziile lui Lilian.

— Lilian este mai mică decât Gloria, sublinie James. Nu îmi pot imagina că Elaine s-ar putea despărţi acum de ea, indiferent de ce părere ar avea Tim despre asta…

— Nu ne costă nimic să întrebăm, declară Gwyn hotărâtă. Chiar am să le scriu. Ce crezi, ar trebui să-i spunem Gloriei?

James oftă şi îşi trecu mâna prin părul odinioară şaten, acum alb, dar la fel de încurcat. Un gest specific lui, pe care Gwyneira încă îl găsea atrăgător.

— Nu astăzi şi nici mâine, răspunse el în cele din urmă.

Dar, dacă l-am înţeles bine pe William, noul an şcolar începe după Paşte. Atunci ar trebui să fie la Cambridge. Nu ar fi bine să întârzie. În plus, dacă ar fi singura elevă nouă în mijlocul anului, ar fi mai dificil pentru ea.

Gwyn dădu din cap, obosită.

— Ar trebui însă să-i povestim domnişoarei Bleachum, spuse supărată. La urma urmei, ea trebuie să-şi găsească un loc de muncă nou. Fir-ar să fie, avem şi noi o dată o guvernantă eficientă şi acum se întâmplă asta!

Sarah Bleachum îi predase Gloriei încă de când împlinise vârsta de şcoală, iar fata se ataşase foarte mult de ea.

— Ei bine, măcar Glory nu va fi sub nivelul fetelor britanice, se consolă Gwyn.

Domnişoara Bleachum studiase la Academia Pedagogică din Wellington şi terminase cu note excelente. Prefera ştiinţele naturale şi ştiuse cum să trezească şi interesul Gloriei pentru această disciplină. Amândouă se îngropau cu pasiune în cărţile cu flora şi fauna din Noua Zeelandă, iar entuziasmul domnişoarei Bleachum crescuse dincolo de limite când Gwyneira îi arătase desenele primului ei soţ, Lucas Warden. Lucas cercetase şi clasificase în special populaţia de insecte din ţara lui natală. Domnişoara Bleachum se minunase de reprezentările meticuloase ale diferitelor specii Weta. Gwyneira privea aceste creaturi cu sentimente amestecate. Insectele gigantice nu îi erau deosebit de simpatice.

— Acesta a fost străbunicul meu, nu? întrebase Gloria, plină de mândrie.

Gwyneira încuviinţase. În realitate, Lucas fusese mai degrabă un unchi îndepărtat al ei, dar copila nu trebuia să ştie asta. Lucas ar fi fost bucuros să aibă o strănepoată atât de înţeleaptă care, în cele din urmă, îi împărtăşea pasiunile.

Dar oare ştia şi cât ar fi valorat interesul Gloriei pentru insecte şi alte fiinţe asemenea într-o şcoală englezească pentru fete?

2

— Lasă-mă, pot să cobor singur!

Timothy Lambert refuzase ajutorul servitorului său, Roly, aproape nepoliticos. În ziua aceea i se păruse deosebit de greu să îşi mute picioarele de pe canapeaua trăsurii pe treaptă, să le aşeze pe drum şi apoi, cu ajutorul cârjelor, să se ridice în picioare. Era una dintre zilele sale proaste. Se simţea tensionat şi furios – aproape ca de fiecare dată când se apropia aniversarea accidentului care îi provocase handicapul. Acum, se împlineau unsprezece ani de la prăbuşirea minei Lambert şi, ca în fiecare an, conducerea minei marca evenimentul cu o ceremonie restrânsă de înmormântare. Rudele victimelor, dar şi minerii care lucraseră, la acea vreme, în mină, apreciau gestul, după cum apreciau şi măsurile de siguranţă impecabile din mină. Tim se aflase, însă, din nou în centrul atenţiei, iar oamenii se holbaseră la el. Şi, bineînţeles, Roly O'Brien povestise, pentru a mia oară, cum fiul proprietarului minei îl salvase atunci. Tim ura privirile care alternau între veneraţia datorată unui erou şi groază.

Acum, Roly se retrăsese aproape jignit, privind de la o distanţă nu foarte mare cum stăpânul său se chinuia să coboare din trăsură. Dacă Tim s-ar fi răsturnat, el ar fi fost acolo – aşa cum fusese de fiecare dată, în ultimii

doisprezece ani. Roly O'Brien era un ajutor nepreţuit, dar uneori îl scotea din minţi pe Tim, mai ales în zile ca aceasta, când răbdarea îi era, oricum, pusă la încercare.

Roly duse calul în grajd, în timp ce Tim se îndreptă şchiopătând spre casă. Ca de obicei, vederea clădirii albe din lemn, cu un singur etaj, îi ridica moralul. După căsătoria cu Elaine, comandase construirea acestei proprietăţi simple în cel mai scurt timp posibil, în ciuda protestelor părinţilor săi, care îl sfătuiseră să îşi aleagă o reşedinţă mai impunătoare. Propria lor vilă, aflată la vreo trei kilometri distanţă de oraş, corespundea mai mult, probabil, imaginii împământenite referitoare la casa unui proprietar de mină. Elaine nu îşi dorise însă să împartă Lambert Manor cu părinţii lui Tim, şi impunătoarea proprietate, cu două etaje, cu scara sa exterioară şi cu dormitoarele la etaj, cu greu putea face faţă nevoilor lui Timothy. În plus, el nu era proprietar de mină; majoritatea acţiunilor societăţii aparţinea de mult investitorului George Greenwood. Părinţii lui Tim încă mai deţineau acţiuni; el însuşi era angajat pe postul de director general.

— Tati!

Lilian, fiica lui Tim şi a lui Elaine, deja ţâşnise pe uşă, înainte ca Tim să îşi poată muta greutatea astfel încât să se sprijine pe o singură cârjă şi să-şi elibereze mâna dreaptă, pentru a deschide uşa. În spatele lui Lilian apăru Rube, fiul cel mai mare al lui Tim, părând dezamăgit că sora lui îl învinsese din nou la concursul zilnic, în care se

întreceau cine să fie primul care să îi deschidă uşa tatălui lor.

— Tati! Trebuie să auzi ce am exersat astăzi!

Lilian cânta la pian şi o făcea cu entuziasm – chiar dacă nu cânta întotdeauna corect.

— *Annabell Lee,* o ştii? Este foarte tristă. Ea este foarte frumoasă, iar prinţul o iubeşte din toată inima, dar apoi…

— Lucruri de fete! bombăni Rube. Avea şapte ani, dar ştia exact cum suna o absurditate. Mai bine uită-te la calea ferată, tati! Am asamblat singur noua locomotivă…

— Nu este adevărat! Mami te-a ajutat! îl pârî Lilian.

Tim dădu ochii peste cap.

— Dragul meu, îmi pare atât de rău, dar nu mai pot auzi astăzi cuvintele „cale ferată”…

Ciufuli cu blândeţe părul castaniu-roşcat al fiului său. Toţi cei patru copii erau roşcaţi – o culoare de păr moştenită, cu siguranţă, de la Elaine. Totuşi, băieţii semănau mai mult cu Tim. Elaine se bucura în fiecare zi la vederea expresiei vesele şi îndrăzneţe a figurilor lor şi a ochilor prietenoşi, verzi-căprui.

Faţa lui Tim se lumină definitiv când îşi văzu soţia venind din camera de zi, pe coridorul îngust unde îl întâmpinaseră copiii. Era minunată, cu ochii verzi, luminoşi, cu tenul deschis, aproape translucid, şi cu buclele încreţite, îndărătnice şi roşcate. Bătrâna căţeluşă Callie mergea legănându-se în urma ei.

Elaine îl sărută uşor pe Tim pe obraz.

— Ce ai mai făcut? întrebă, în loc de salut.

Tim se încruntă.

— Poţi citi gândurile? întrebă el confuz.

Elaine izbucni în râs.

— Nu chiar, dar ai această expresie atunci când te gândeşti la o metodă deosebit de interesantă pentru uciderea Florenţei Biller. Şi, din moment ce nu ai nimic împotriva căilor ferate, probabil că toate acestea au de-a face cu noua legătură feroviară.

Tim dădu din cap.

— Ai ghicit. Dar mai întâi lasă-mă să intru. Ce fac copiii?

Elaine se lipi de soţul ei şi, astfel, îi oferi posibilitatea de a se sprijini uşor de ea. Îl ajută să ajungă în camera de zi, mobilată confortabil cu articole din lemn de Matai şi îi luă haina, înainte ca el să se trântească într-unul dintre fotolii, în faţa şemineului.

— Jeremy a desenat o oaie şi a scris „baie” dedesubt, începu Elaine să povestească. Nu ştim dacă a scris greşit sau a desenat greşit...

Jeremy avea şase ani şi de-abia învăţa alfabetul.

— Şi Bobby a reuşit să facă patru paşi dintr-odată.

De parcă ar fi vrut să-i demonstreze, micuţul făcu câţiva paşi spre Tim. Acesta îl ridică, îl aşeză pe genunchi şi începu să îl gâdile. Furia faţă de Florence Biller părea să fi dispărut brusc.

— Încă şapte paşi şi se poate însura! spuse Tim râzând şi îi făcu cu ochiul lui Elaine.

După accident, când învăţase să meargă din nou, unsprezece paşi – de la intrarea în biserică până la altar – fuseseră primul său ţel. Elaine se logodise cu el după accidentul din mină.

— Nu-l asculta, Lily! îi spuse Elaine fiicei lor, care tocmai se pregătea să pună o întrebare.

Lilian visa la Feţi-Frumoşi şi „nunta” era jocul ei preferat. Mai bine du-te la pian şi cântă din nou *Annabell Lee.* Şi, între timp, tati îmi va povesti de ce, dintr-odată, nu îi mai place calea ferată...

Lilian se îndreptă spre instrument, în timp ce băieţii se întoarseră la linia ferată de jucărie pe care o asamblaseră pe podea.

Elaine îi dădu un pahar cu whisky lui Tim şi se aşeză lângă el. Nu obişnuia să bea mult şi, de obicei, nu înainte de masă, pentru a nu-şi pierde controlul asupra mişcărilor sale. Dar astăzi fusese atât de epuizat şi de supărat, încât o înghiţitură îi făcea bine.

— De fapt, nici nu merită să vorbesc despre asta, spuse Tim în cele din urmă, numai că Florence a negociat din nou cu conducerea căilor ferate, fără a-i implica şi pe ceilalţi proprietari de mine. Am aflat, din întâmplare, de la George Greenwood. Şi el este implicat în construcţia de linii ferate. Împreună am fi putut negocia mult mai bine. Dar nu, Florence pare să spere că toţi ceilalţi din Greymouth vor trece cu vederea, pur şi simplu, noua şină, astfel încât numai Biller să se bucure de transportul mult

mai rapid de cărbune. În orice caz, Matt şi cu mine am cerut o legătură feroviară şi pentru mina Lambert. Mâine vor veni cei de la construcţia de căi ferate şi vom discuta despre distribuţia costurilor. Desigur, calea ferată trece direct prin domeniul Biller – Florence va avea propria staţie de transport de mărfuri în maximum şase săptămâni.

Tim sorbi din whisky.

Elaine ridică din umeri.

— Este o bună femeie de afaceri.

— Este un monstru! se răsti Tim, exprimându-se, cel mai probabil, mai puţin dramatic decât majoritatea celorlalţi proprietari de mine şi furnizori din regiune.

Florence Biller era o femeie de afaceri dură, care profita de orice slăbiciune a adversarilor. Conducea mina soţului ei cu o mână de fier. Maiştrii mineri şi secretarii tremurau în faţa ei, deşi de curând apăruseră zvonuri că i-ar fi acordat tânărului ei şef de birou un tratament preferenţial. Uneori se întâmpla ca, pentru o scurtă perioadă de timp, unul dintre angajaţi să joace rolul de favorit. Mai precis, până atunci se întâmplase de trei ori. Tim şi Elaine Lambert, care cunoşteau câteva secrete ale căsătoriei dintre Caleb şi Florence Biller, trăseseră propriile concluzii. Florence Biller avea trei copii...

— Nu înţeleg cum o suportă Caleb.

Tim aşeză paharul pe masă. Încet-încet, reuşise să se relaxeze. Îi făcea întotdeauna bine să discute cu Lainie, iar cântecul la pian al lui Lilian, mai degrabă entuziast decât

inspirat, din fundal, contribuise la calmarea stării lui de spirit.

— Cred că, uneori, Caleb se simte jenat din cauza intrigilor ei, spuse Elaine. Dar per ansamblu nu îl interesează. Ea îl lasă în pace, el o lasă pe ea în pace – probabil că aceasta le este înţelegerea.

Pe Caleb Biller nu îl interesa conducerea minei. Era savant şi o figură marcantă în domeniul artei şi a muzicii maori. Înainte de căsătoria sa cu Florence cochetase, pentru scurt timp, cu ideea de a renunţa la afacerea familiei şi de a-şi dedica viaţa muzicii – chiar şi acum se ocupa de aranjamentele muzicale pentru programul Kurei-maro-tini Martyn. Dar Caleb suferea de trac, iar teama lui de public fusese, în cele din urmă, mai mare decât frica sa considerabilă faţă de teribila Florence Weber. Pe hârtie, el conducea acum mina Biller. Dar practic, Florence era şefa.

— Mi-aş dori numai să nu îşi conducă afacerea ca pe un război, oftă Tim. Înţeleg că vrea să fie luată în serios, dar... Dumnezeule, şi ceilalţi au problemele lor.

Tim vorbea din experienţă. La începutul activităţii sale de director general, mulţi furnizori şi clienţi încercaseră să profite de handicapul lui, oferindu-i mărfuri de calitate inferioară sau aducându-i acuzaţii nejustificate. În cele din urmă, se ajunsese la concluzia că Tim de-abia putea să monitorizeze livrările. Cu toate acestea, Tim avusese ochi şi urechi şi în afara biroului. Adjunctul său, Matt Gawain, privise atent, iar Roly O’Brien stabilise contacte excelente

cu minerii. Lucra cu ei în zilele în care Tim nu avea nevoie de el, iar seara era plin de praf, la fel ca şi colegii. Murdăria nu îl supăra pe Roly, dar nu mai voia să intre într-o galerie, după ce petrecuse două zile îngropat împreună cu Tim.

De-a lungul timpului, Tim Lambert câştigase respectul tuturor ca director al minei şi nimeni nu mai încercase să îl înşele. Mai mult ca sigur şi pentru Florence Biller fusese la fel; ar fi putut face pace cu toţi concurenţii ei bărbaţi, dar Florence continua să lupte din răsputeri. Îşi dorea să facă din Biller nu numai cea mai mare mină din Greymouth, ci şi să domine, dacă era posibil, întreaga Coastă de Vest, dacă nu chiar industria minieră din întreaga ţară.

— Avem ceva de mâncare? îşi întrebă Tim soţia.

Încet, apetitul îi revenise. Elaine încuviinţă.

— În cuptor. Mai durează puţin. Şi eu... am ceva de discutat cu tine înainte.

Tim observă că privirea ei era îndreptată spre Lilian. Se pare că era vorba despre fată.

Elaine i se adresă fetiţei, care tocmai închisese pianul.

— A fost foarte frumos, Lily. Suntem cu toţii mişcaţi de soarta Annabellei. Acum îmi este imposibil să mai pun masa. Ai vrea să faci tu asta pentru noi, Lily? Şi Rube să te ajute?

— Iar o să scape toate farfuriile! mormăi Lilian, dar apoi se îndreptă, cuminte, spre sufragerie.

Imediat după aceea se auzi zdrăngănit de vase. Elaine

dădu ochii peste cap. Tim zâmbi îngăduitor.

— Nu are înclinaţii deosebite pentru munca în gospodărie, observă el. Mai bine i-aş lăsa conducerea minei.

Elaine râse.

— Sau mai bine îi dăm o educaţie creativ-artistică.

— Ce rost are? întrebă Tim, nedumerit.

Elaine scoase o scrisoare dintre faldurile rochiei sale de casă.

— Uite, asta a sosit astăzi. E de la bunica Gwyn. Este destul de neclară. William şi Kura vor să o ia pe Gloria.

— Aşa, din senin? se minună Tim, sincer interesat. Până acum nu a contat decât cariera Kurei. Şi acum, brusc, sunt o familie?

— Nu chiar, spuse Elaine. Mai degrabă se gândesc la un internat. Ei cred că bunica Gwyn i-ar putea atrofia „latura creativ-artistică” a Gloriei.

Tim izbucni în râs. Într-adevăr, trecuse peste problemele de la birou, iar Elaine se bucură să vadă zâmbetul aşternut pe figura lui ştrengărească.

— Aici au un pic de dreptate. Nu am nimic împotriva Kiward Station şi a bunicilor tăi, dar locul nu este tocmai un izvor de artă şi cultură.

Elaine ridică din umeri.

— Mi se pare că Gloria nu le duce dorul foarte tare. Fetiţa mi se pare destul de fericită. Poate chiar un pic timidă. A avut nevoie de ceva timp să se obişnuiască cu

Lily. Prin urmare, o pot înţelege pe bunica Gwyn. Îi este teamă să o trimită pe fată singură în călătorie.

— Şi? întrebă Tim. Ai ceva pe suflet, Lainie. Ce voiai să discuţi cu mine?

Elaine îi înmânână scrisoarea Gwyneirei.

— Bunica Gwyn ne întreabă dacă nu am vrea să o trimitem pe Lilian cu Gloria. Este un internat de prestigiu. Şi ar ajuta-o pe Gloria să depăşească acest calvar.

Tim studie scrisoarea cu atenţie.

— Cambridge este întotdeauna o foarte bună referinţă, spuse el. Dar nu este un pic cam tânără? Să nu mai vorbim despre faptul că astfel de şcoli-internat costă o avere.

— Familia McKenzie va suporta costurile, explică Elaine. Dacă nu ar fi fost atât de îngrozitor de departe...

Se opri când Lilian intră în cameră. Micuţa purta un şorţ mult prea mare, din cauza căruia se poticnea la fiecare doi paşi. Ca de fiecare dată, provocă hohotele părinţilor ei. Figura pistruiată a lui Lily avea ceva răutăcios, chiar dacă ochii îi erau visători. Părul îi era subţire şi roşcat, la fel ca al mamei şi al bunicii ei, dar nu chiar atât de buclat. Îl purta în două codiţe lungi, împletite, iar cu şorţul ei enorm părea un spiriduş care făcea pe fata în casă.

— Masa este gata, mami. Şi cred că şi budinca.

De fapt, mirosul delicios al budincii cu carne plutea din bucătărie până în sufragerie.

— Câte pahare ai spart? întrebă Elaine cu o severitate prefăcută. Nu nega, am auzit de aici.

Lilian se înroşi.

— Niciunul. Numai... numai cana lui Jeremy...

— Mamiii! Mi-a spart cana! urlă Jeremy.

Îşi iubea cana din porţelan, care mai fusese spartă şi lipită o dată.

— Fă-o la loc, mami! Sau tati! Tati este inginer, el poate repara totul!

— Dar nu şi cănile, prostule!

Acesta fusese Rube.

După numai o clipă, copiii ţipau unul la altul. Jeremy plângea.

— Vorbim mai târziu, spuse Tim şi o lăsă pe Elaine să îl ajute să se ridice din fotoliu.

În public insista să se descurce complet singur şi îl lăsa pe Roly doar să îi ducă geanta. Dar cu Elaine îşi putea exprima deschis slăbiciunile.

— Mai întâi trebuie să ne hrănim ceata.

Elaine încuviinţă şi apoi făcu linişte, cu numai câteva cuvinte.

— Rube, fratele tău nu este prost, cere-ţi iertare. Jeremy, cu un pic de noroc, tati va putea lipi cana, şi apoi îţi vei pune creioanele colorate în ea. De altfel, acum eşti mare şi poţi bea şi tu din pahar, ca toată lumea. Iar tu, Lily, te rog să îţi strângi partiturile înainte de a mânca. Este valabil şi pentru tine, Rube, strânge calea ferată.

Elaine îşi luă în braţe fiul cel mai mic şi îl aşeză într-un scaun înalt din sufragerie. Tim trebuia să aibă grijă de el în

timp ce ea servea mâncarea. De fapt, aceasta era sarcina fetei în casă, Mary Flaherty, dar vinerea după-amiază era perioada liberă a lui Mary. Astfel se explica de ce Roly nu mai apăruse după ce Tim îi dăduse liber. De obicei nu se despărţea cu uşurinţă de stăpânul său şi avea grijă ca măcar să întrebe dacă îl mai putea ajuta în vreun fel. După aceea, cu această ocazie, putea face schimb de câteva cuvinte familiare cu Mary, destul de natural.

Elaine presupunea că în această seară caldă de vară timpurie cei doi se plimbau împreună şi mai degrabă schimbau săruturi decât cuvinte.

Cu toate acestea, Mary pregătise sufleul şi Elaine nu făcuse decât să îl scoată din cuptor. Aroma îl făcuse pe Rube să îşi abandoneze sarcina de curăţenie – iar când Elaine era pe punctul de a-i striga, şi Lilian apăru în pragul uşii.

Fata era toată un zâmbet şi flutura scrisoarea Gwyneirei McKenzie, pe care Tim o lăsase, neglijent, pe măsuţa de lângă fotoliul său.

— Este adevărat? întrebă cu respiraţia tăiată. Bunica Gwyn mă trimite în Anglia? Unde locuiesc prinţesele? Şi într-un astfel de intra... inter... într-o şcoală în care le poţi face farse profesorilor şi unde au loc petreceri la miezul nopţii şi aşa mai departe?

Tim Lambert le povestise deseori copiilor despre timpul petrecut de el la şcoală în Anglia; trecutul său din internat părea să fi fost numai un lung şir de farse şi de aventuri.

Acum, Lily de-abia aştepta să îl imite pe tatăl ei. Acum ţopăia prin casă de emoţie.

— Pot să mă duc, nu? Mami? Tati? Când plecăm?

— Asta înseamnă că nu mă mai vreţi?

Privirea rănită a Gloriei se muta de la un adult la altul, iar ochii ei mari, ca de porţelan, străluceau plini de lacrimi.

Gwyneira nu putuse suporta asta. Aproape că plângea când îşi luă copilul în braţe.

— Gloria, nu poate fi vorba că „nu te mai vrem”! o mângâie James McKenzie în schimb, tânjind după un whisky.

Gwyneira alesese perioada de după cina pe care o luaseră împreună pentru a o informa pe Gloria despre decizia părinţilor ei. Fără îndoială, pentru a primi şi sprijinul „soţului ei” în această sarcină grea. Dar James nu se simţise niciodată confortabil în rolul de tutore al unuia dintre copiii Warden. Şi fără îndoială Jack nu ascunsese niciodată ce credea despre instrucţiile Kurei şi ale lui William.

— Toată lumea merge la şcoală, spuse tânărul, dar nu părea foarte convins. Şi eu am fost câţiva ani în Christchurch.

— Dar tu veneai acasă la fiecare sfârşit de săptămână! suspină Gloria. Vă rog, vă rog, nu mă trimiteţi de acasă! Nu vreau să plec în Anglia! Jack...

Fata îl privi pe cel care îi fusese protector timp de mai mulţi ani, căutându-i ajutorul. Jack se foia pe scaun înainte şi înapoi, sperând să fie susţinut de părinţii săi. Chiar nu era vina lui. Dimpotrivă – Jack se exprimase foarte clar împotriva plecării Gloriei de la Kiward Station.

— Aşteaptă un pic, îşi sfătui el mama. O scrisoare se poate pierde. Şi când vor scrie din nou, spune-le clar şi răspicat că Glory este încă prea mică pentru un drum atât de lung. Dacă, totuşi, Kura insistă, să vină ei să o ia.

— Dar nu este atât de simplu, replică Gwyneira. Are contracte pentru concerte.

— Exact, răspunse Jack. Nu va renunţa o jumătate de an la admiraţia publicului numai pentru a o forţa pe Gloria să meargă la această şcoală. Şi chiar şi aşa, tot este nevoie de pregătiri. Cel puţin un an. Mai întâi schimbul de corespondenţă, apoi călătoria... Glory ar câştiga doi ani. Ar avea aproape cincisprezece ani înainte să fie nevoită să plece în Anglia.

Gwyneira luase propunerea în serios. Dar decizia nu i se părea atât de simplu de luat cum credea fiul ei. Jack era complet neînfricat atunci când venea vorba despre Kura-maro-tini. Dar Gwyn ştia că există mijloace de constrângere care ar fi putut fi exercitate şi de peste ocean. Ce-i drept, Gloria era moştenitoarea, dar până acum Kiward Station îi aparţinuse Kurei Martyn. Dacă Gwyneira s-ar fi opus dorinţelor ei, era suficientă o semnătură pe un contract de vânzare şi nu numai Gloria, ci

întreaga familie McKenzie ar fi trebuit să părăsească ferma.

— Nu se gândeşte Kura atât de departe! spuse Jack, dar James McKenzie putea înţelege mult mai bine temerile soţiei sale. Kura probabil că nu s-ar fi gândit la dreptul de proprietate asupra fermei, dar William Martyn ar fi fost capabil să acţioneze în această privinţă. Acum, James s-ar fi simţit la fel de puţin şantajat ca şi fiul său. Dar pentru el, Kiward Station nu fusese niciodată deosebit de importantă. Dar, pentru Gwyneira, moşia era viaţa ei.

— Te vei întoarce repede, îi explica ea acum străneopatei sale disperate. Călătoria se face foarte rapid şi în câteva săptămâni poţi fi înapoi aici…

— În vacanţe? întrebă Gloria plină de speranţă.

Gwyneira clătină din cap. Nu o lăsa inima să o mintă pe fată.

— Nu. Vacanţele sunt prea scurte. Gândeşte-te – deşi călătoria durează numai şase săptămâni, în cele trei luni de vacanţă de vară poţi veni aici doar pentru a spune bună dimineaţa. Şi în dimineaţa următoare ar trebui să pleci din nou.

Gloria gemu.

— Atunci o pot lua măcar pe Nimue cu mine? Şi pe Princess?

Gwyneira avu sentimentul că se întorsese în timp. Şi ea voise să ştie dacă îşi putea lua câinele şi calul atunci când tatăl ei îi spusese despre logodna din Noua Zeelandă. Cu

toate acestea, tânăra Gwyn nu plânsese. Şi viitorul ei socru, Gerald Warden, o liniştise imediat.

Desigur, ea avusese voie să le ia pe Cleo, căţeluşa ei, şi pe Igraine, iapa, în călătoria spre noul tărâm. Dar Gloria nu pleca la o fermă de oi, ci la o şcoală de fete.

Gwyneirei i se rupea inima, dar clătină din nou din cap.

— Nu, draga mea. Câinii nu au voie acolo, iar caii... nu ştiu, dar multe şcoli din ţară au cai. Nu am dreptate, James? îşi privi soţul, căutând ajutor, de parcă bătrânul crescător de oi ar fi fost expert în educaţia fetelor în internatele englezeşti. James ridică din umeri.

— Domnişoară Bleachum?

Sarah Bleachum, profesoara Gloriei, se abţinuse până acum. Era o femeie modestă, încă destul de tânără, care îşi purta părul negru şi bogat bine strâns în creştetul capului, într-un mod respectabil, şi ai cărei ochi de-a dreptul frumoşi, de un albastru-deschis, păreau să privească mereu în jos. Domnişoara Bleachum simţea că trăieşte numai atunci când avea copiii în faţa ei. Era o profesoară talentată şi nu numai Gloria, ci şi copiii maori i-ar fi dus dorul dacă ar fi plecat de la Kiward Station.

— Cred că da, domnule James, răspunse ea cu cumpătare. Familia lui Sarah Bleachum emigrase încă de când fata era de-o şchioapă. Nu ar fi putut, deci, vorbi din propria ei experienţă.

— Şcolile sunt diferite. Şi Oaks Garden este, probabil, orientat mai mult spre cultură. Vărul meu mi-a scris că

fetele de acolo practică puţine sporturi.

Rostind ultima frază, domnişoara Bleachum se aprinse la faţă.

— Vărul dumneavoastră? o tachină James. Am ratat ceva? Cum era imposibil să se înroşească şi mai tare, tenul domnişoarei

Bleachum se făcu palid cu pete roşiatice.

— Eu... ei, bine... vărul meu, Christopher, tocmai a început să meargă la primul său loc de muncă, de pastor, la Cambridge. Oaks Garden aparţine de parohia lui...

— Este arătos? întrebă Gloria. În momentul acela s-ar fi agăţat de orice pai. Dacă cel puţin ar întâlni acolo o rudă de-a domnişoarei Bleachum...

— Este foarte drăguţ! o asigură domnişoara Bleachum.

James şi Jack observară fascinaţi că îi revenea culoarea în obraji.

— Oricum, nu vei fi deloc singură, îşi jucă acum Gwyneira cartea. Tim şi Elaine Lambert îi promiseseră cu o zi înainte că Lilian o va însoţi în Anglia.

— Vine şi verişoara ta, Lily, cu tine. Îţi place de ea, nu, Glory? Vă veţi distra de minune amândouă!

Gloria păru un pic mai împăcată, deşi acum nu se putea gândi la distracţie.

— Şi cum vă imaginaţi, de fapt, că se va desfăşura călătoria? interveni Jack brusc.

Ştia că nu ar fi trebuit să comenteze critic în faţa Gloriei, dar totul i se părea greşit şi nu se putea abţine. Cele două

fete ar trebui să călătorească singure-singurele cu vaporul? Cu o tăbliţă la gât? „A se livra la Oaks Garden, Cambridge”?

Gwyneira îşi privi furioasă fiul, fiind luată pe neaşteptate. De fapt, nu se gândise deloc la planificarea călătoriei.

— Bineînţeles că nu. Kura şi William probabil că se vor duce după ele...

— Ah, da? întrebă Jack. Conform planificării turneului lor, în martie vor fi în St. Petersburg.

Se juca cu o broşură care stătuse pe masa de lângă şemineu. Kura şi William le comunicau întotdeauna rudelor planurile lor de călătorie şi Gwyneira atârna întotdeauna, cu conştiinciozitate, posterele din turneele Kurei pe peretele din camera Gloriei.

— Vor fi...? îl întrerupse Gwyneira.

Nu îi venea să creadă. Nu ar fi trebuit să discute despre aceste lucruri în faţa Gloriei.

— Va trebui să găsim pe cineva care să însoţească fetele.

Domnişoara Bleachum părea să se lupte cu ea însăşi.

— Dacă eu... ăăă... eu... n-aş vrea să fiu insistentă, dar dacă... adică aş putea...

Din nou tot sângele i se ridică în obraji.

— Cum se schimbă vremurile, observă James. Acum cincizeci de ani oamenii călătoreau în direcţia opusă pentru a se căsători.

Domnişoara Bleachum părea că se află la un pas de leşin.

— Cum... de unde...?

James zâmbi încurajator.

— Domnişoară Bleachum, sunt bătrân, dar nu şi orb. Dacă doriţi intimitate, ar trebui să vă dezvăţaţi să vă mai înroşiţi la auzul numelui unui anumit reverend.

Domnişoara Bleachum păli din nou.

— Vă rog, doar nu credeţi acum că...

Gwyneira îşi ridică privirea, iritată.

— Am înţeles bine? Doriţi să le însoţiţi pe fete în Anglia, domnişoară Bleachum? Ştiţi că veţi petrece pe drum cel puţin trei luni?

Domnişoara Bleachum nu mai ştia unde să privească, iar lui Jack începu să i se facă milă de ea.

— Mamă, domnişoara Bleachum încerca să ne comunice, în modul cel mai discret posibil, că are în vedere ocuparea postului vacant de soţie de pastor din Cambridge, declară el, zâmbind cu satisfacţie. Asta în măsura în care se confirmă afinitatea dintre cele două părţi, despre care domnia-sa crede că ar putea exista, după o îndelungată corespondenţă cu vărul Christopher din Cambridge. M-am exprimat corect, domnişoară Bleachum?

Tânăra încuviinţă, uşurată.

— Doriţi să vă căsătoriţi, domnişoară Bleachum? întrebă Gloria.

— Înseamnă că sunteţi îndrăgostită? întrebă Lilian.

Elaine sosise la Kiward Station împreună cu fiica ei, cu o săptămână înainte de plecarea fetelor în Anglia şi fusese din nou nevoie de două zile pentru ca Gloria să îşi învingă timiditatea faţă de rudele sale. Între timp, Elaine o consolase pe Gwyneira. Având în vedere rezerva Gloriei faţă de copiii de aceeaşi vârstă, nu i se părea o idee foarte rea ca fetele să petreacă împreună câţiva ani la internat, pentru formare.

— Nu i-ar fi stricat nici Kurei! observă ea.

Relaţia lui Elaine cu verişoara sa se relaxase de-abia înainte de plecarea Kurei în Europa.

— Dimpotrivă, în cazul ei ar fi fost chiar necesar. Dar, în principiu, este aceeaşi problemă: această educaţie pentru prinţese, cu profesor particular şi lecţii acasă nu le face bine copiilor. Kurei i-au intrat prostii în cap, iar Gloria s-a sălbăticit. Poate că îi place printre toţi crescătorii de vite, cai şi oi, dar este fată, bunico Gwyn. Şi, în interesul continuării succesiunii la Kiward Station, este timpul ca ea să devină conştientă de acest lucru.

Până în acel moment nu apăruse nicio problemă deosebită. După două zile alături de Lilian cea plină de viaţă, Gloria devenise mai dezgheţată şi fetele se înţelegeau de minune. În timpul zilei se plimbau prin fermă şi făceau întreceri călare; serile se înghesuiau în patul Gloriei şi făceau schimb de secrete – pe care Lilian le divulga chiar a doua zi.

Domnişoara Bleachum iar nu ştiu unde să se uite şi cum

să se abţină să nu roşească atunci când micuţa aduse vorba despre viaţa ei romantică.

Lilian, pe de altă parte, nu găsi nimic jenant în întrebare.

— Cât de incitant este să traversezi oceanul pentru că acolo trăieşte un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată, murmură ea. Exact ca în *John Rileyl* ştiţi povestea, domnişoară Bleachum? John Riley pleacă pe mare timp de şapte ani, iar iubita lui îl aşteaptă. Ea îl iubeşte atât de mult, încât spune că ar muri dacă i s-ar întâmpla ceva... şi apoi nici nu îl mai recunoaşte atunci când se întoarce. Aveţi vreo fotografie a iubitului dumneavoastră... ăăă... a verişorului dumneavoastră, domnişoară Bleachum?

— Fiica pianistei de bar! o tachină James pe nepoata sa şocată, Elaine, care se înroşi, la rândul ei. Lilian îşi alesese tocmai cina luată cu toată familia pentru a o interoga pe domnişoara Bleachum.

— A învăţat aceste melodii de la tine!

Înainte de a se căsători cu Tim, Elaine cântase la pian, timp de câţiva ani, la *Lucky Horse – Hotel and Pub.* Era mai dotată muzical decât fiica ei, dar Lilian avea o slăbiciune pentru poveştile din spatele baladelor şi cântecelor folk cu care Elaine îi distrase la un moment dat pe mineri. Îi plăcea să le povestească şi să adauge propriile ei detalii.

Elaine interveni acum pentru a-şi opri fiica.

— Lily, nu se pun astfel de întrebări! Acestea sunt

chestiuni private, pentru care domnişoara Bleachum nu trebuie să îţi dea explicaţii. Vă rog să o scuzaţi, domnişoară Bleachum.

Tânăra guvernantă zâmbi, oarecum forţat.

— Lilian are dreptate, de fapt, nu este niciun secret. Vărul meu, Christopher, şi cu mine ne scriem de când eram copii. În ultimii ani, noi... ei bine... ne-am apropiat. Da, am o fotografie cu el, Lilian. Am să ţi-o arăt pe vapor.

— Şi atunci îl vom cunoaşte toate trei! se consolă Gloria.

În timpul lecţiilor, domnişoara Bleachum purta o pereche de ochelari cu rame groase, pe care îi scotea jenată atunci când se afla în societate. Prin urmare, Gloria ajunsese la concluzia că profesoara ei ar fi putut trece pe lângă bărbatul vieţii ei, fără să îl vadă.

Gwyneira mulţumea Cerului, în tăcere, pentru aptitudinile pedagogice ale domnişoarei Bleachum. În ultimul timp, când Gloria întreba sau cerea ceva, guvernanta amâna răspunsul până la călătoria în Anglia. Pe vapor, spunea ea, va spune povestea aceasta sau cealaltă, va citi această carte sau cealaltă şi, acum, va arăta fotografia iubitului ei. Toate acestea făceau ca Gloria să aştepte cu nerăbdare călătoria, în timp ce Lilian era preocupată, visând de câteva săptămâni la mare, la delfinii pe care avea să-i vadă şi la valurile pe care avea să navigheze. Mai mult decât atât, vorbea şi despre piraţi şi naufragii – aparent, un strop de pericol era condimentul călătoriei pentru Lilian.

Gwyneira nu îşi dorea nimic mai mult decât o întâlnire fericită între Sarah şi Christopher Bleachum. Dacă tânăra s-ar fi căsătorit, într-adevăr, cu reverendul parohiei de care aparţinea şcoala Gloriei, fata ar fi avut un adult de încredere lângă ea. Poate că lucrurile nu erau atât de rele precum crezuse iniţial.

Gwyneira se forţă să zâmbească, în timp ce fetele se urcară, în cele din urmă, în trăsura în care Jack avea să le conducă spre port.

Elaine avea să le însoţească şi apoi urma să ia trenul din Christchurch pentru a se întoarce în Greymouth.

— Traversăm Bridle Path! se entuziasmă Lilian şi povesti imediat zece poveşti de groază despre celebra trecătoare dintre Christchurch şi portul Lyttelton.

Legiuni întregi de neo-zeelandezi înaintaseră poticnindu-se pe acest drum, obosiţi după traversarea interminabilă a oceanului şi prea săraci pentru a-şi permite să plătească serviciul de transport cu catâri. Chiar Gwyneira îi povestise despre priveliştea magnifică ce îi întâmpinase la finalul urcuşului: Canterbury Plains în lumina soarelui, cu panorama uluitoare a Alpilor ridicându-se din câmpii. Ochii bătrânei doamne încă străluceau în timp ce povestea. În acel moment se îndrăgostise de pământul care urma să fie ţara ei.

Dar drumul fetelor ducea acum în altă direcţie. Şi Gwyneira ascunsese faptul că prietena ei, Helen, comparase peisajul montan, neprimitor şi sterp, care li se

perinda prin faţa ochilor, cu „dealurile iadului”.

3

Jack McKenzie nu trecuse niciodată printr-un moment mai greu decât drumul alături de Gloria şi Lilian până la Christchurch şi apoi prin Bridle Path. De-a lungul timpului, străzile fuseseră îmbunătăţite, ceea ce permitea atelajului său tras de iepe Cob puternice să înainteze rapid. Mult prea repede pentru Jack. Ar fi dat orice pentru a opri timpul în loc.

Încă mai credea că era o greşeală imensă în a o lăsa pe Gloria pradă capriciilor părinţilor ei, chiar dacă îşi tot repeta că, până la urmă, nu era sfârşitul lumii. Gloria pleca la şcoală în Anglia şi apoi urma să se întoarcă. Zeci de copii din familiile bogate din Noua Zeelandă făceau la fel şi cei mai mulţi se întorceau cu amintiri frumoase din timpul şcolii.

Dar Gloria era diferită; instinctul îi spunea lui Jack acest lucru. Toată fiinţa lui se răzvrătea la gândul că trebuia să o lase pe fată în grija Kurei-maro-tini. Îşi amintea prea bine nopţile în care luase copilul plângând din pătuţul lui, în timp ce mama dormea, liniştită, în camera alăturată. Cât despre tatăl Gloriei, acesta nu acorda atenţie decât semnificaţiei numelui. „Gloria” trebuia să simbolizeze „triumful lui asupra noii ţări”, ce o mai fi însemnat şi asta. Jack simţise încă de pe atunci că era un nume mult prea

mare pentru micuţul prunc. Iubise însă copilul încă din prima clipă. Acum se simţea aproape ca un trădător pentru că o trimitea pe Gloria singură în Anglia. Pe o insulă pe care avea să o împartă cu Kura-maro-tini.

Jack scosese un oftat de uşurare când nepoata lui vitregă pusese un ocean întreg între ea şi familia McKenzie.

În orice caz, Gloria era mai bine dispusă acum. Se luptase plină de curaj cu lacrimile când o îmbrăţişase pentru ultima dată pe bunica Gwyn. Avea să plângă numai la despărţirea de animale.

— Cine ştie dacă o voi mai putea călări pe Princess când mă întorc, suspină.

Niciunul dintre adulţi nu îi adresă vreun cuvânt de mângâiere. Gloria avea să termine şcoala în Anglia, la cel puţin optsprezece ani, în funcţie de clasa din care avea să înceapă. Oricum, minusculul ponei avea să fie prea mic pentru ea.

— O vom împerechea cu un cal Cob, spuse Jack în cele din urmă. Astfel, mânzul te va aştepta când te întorci. Va avea aproximativ patru ani şi îl vei putea călări.

Imaginându-şi scena, pe buzele Gloriei înflori un zâmbet.

— Nu mai este chiar atât de mult, nu? întrebă ea.

Jack clătină din cap.

— Nu, nu este atât de mult.

Pe drumul spre Christchurch, Gloria chicotea din nou cu Lilian, în timp ce Elaine, simţind deja durerea despărţirii,

şi domnişoara Bleachum, speriată de propriul ei curaj, purtară o conversaţie destul de tensionată. Jack îşi petrecu tot drumul bombănind-o în gând pe Kura-maro-tini.

Călătorii îşi petrecură noaptea într-un hotel din Christchurch şi apoi, dimineaţa devreme, străbătură Bridle Path. Vaporul avea să ridice ancora în zori, iar Gloria şi Lilian erau încă pe jumătate adormite când Jack îşi conduse atelajul prin munţi. Elaine îşi ţinea fiica strâns la piept. Gloria se urcase pe capră şi se ghemuise lângă Jack.

— Dacă... dacă este foarte rău, vii să mă iei, da? şoptise adormită, când Jack o ridicase, în cele din urmă, şi o aşezase pe pământ, printre valize şi cutii.

— Nu va fi chiar atât de rău, Glory! o consolă el. Gândeşte-te la Princess. Ea a venit din Anglia. Există şi acolo oiţe şi ponei, exact ca aici...

Jack îi aruncă o privire domnişoarei Bleachum care, în mod vizibil, îşi muşca buzele. Zelul ei aproape că o făcuse să îl corecteze pe Jack. Se interesase: nu existau nici oi, nici cai în Oaks Garden, dar compasiunea o făcu să tacă. Sarah Bleachum o iubea şi ea pe Gloria.

În cele din urmă, Jack şi Elaine rămaseră pe chei, fluturând din mâini, în timp ce nava imensă cu aburi se avântă în golf.

— Să sperăm că facem ceea ce trebuie, suspină Elaine, atunci când, cedă, în sfârşit.

Copiii nu o mai puteau vedea de mult.

— Tim şi cu mine nu suntem deloc siguri, dar Lily nu a

vrut să audă altceva.

Jack nu răspunse. Era tot ce putea face pentru a-şi reţine lacrimile. Din fericire, erau nevoiţi să plece. Trenul lui Elaine către Greymouth pleca în jurul prânzului, iar Jack fu nevoit să îşi grăbească murgii pentru a ajunge la timp.

Prin urmare, între cele două rude nu avu loc nicio scenă grandioasă de despărţire. Elaine îl sărută pe Jack rapid pe obraz.

— Nu fi trist, îi spuse. Când voi veni data viitoare, îi voi aduce şi pe băieţi. Atunci le vei arăta cum se dresează câinii!

De când exista o legătură feroviară între Coasta de Est şi Coasta de Vest, distanţele se micşoraseră. Elaine îi putea vizita la câteva luni şi până şi bunica Gwyn şi James călătoriseră deja cu trenul pe Coasta de Vest.

Jack părăsi în cele din urmă gara şi îşi îndreptă caii în direcţia Avon. George Greenwood şi soţia lui, Elizabeth, aveau o casă lângă râu – la drept vorbind, Elizabeth moştenise casa de la mama ei adoptivă. George obişnuia să glumească, spunând că acesta fusese singurul motiv pentru care se căsătorise cu ea. Când hotărâse să se stabilească în Christchurch, în oraşul din ce în ce mai mare de-abia găseai un spaţiu de locuit. Între timp se construiseră multe locuinţe, iar casa familiei Greenwood se afla aproape în centru. Jack îl căuta acum pe George pentru a-i pune câteva întrebări despre comerţul cu lână.

În plus, Elizabeth îl invitase să petreacă noaptea la ei. Tânărul acceptase, fără tragere de inimă. De fapt, acum nu avea chef de conversaţie. Ar fi preferat să se întoarcă la Kiward Station, meditând în tăcere.

Elizabeth Greenwood, o doamnă cam corpolentă, cu trăsături bine definite şi cu ochii albaştri, prietenoşi, observă expresia lui nefericită de îndată ce îi deschise uşa. O altă doamnă cu statutul ei ar fi lăsat-o pe fata în casă să deschidă, dar Elizabeth avea rădăcini umile şi rămăsese modestă.

— Te vom înveseli puţin! îi promise ea şi îl luă pe Jack în braţe, într-un mod consolator.

Elizabeth Greenwood şi Gwyneira McKenzie veniseră cu acelaşi vapor din Anglia în Noua Zeelandă. Elizabeth cunoştea foarte bine istoricul Kiward Station, iar Jack îi era ca o rudă.

— Doamne, băiete, arăţi de parcă ai fi trimis-o pe micuţa Gloria la spânzurătoare!

Elizabeth luă cu grijă pelerina lui Jack. Afară burniţa – o vreme care reflecta starea lui de spirit.

— Fetele vor fi foarte fericite în Anglia. Charlotte a noastră nici nu mai voia să vină înapoi! Ar mai fi rămas acolo câţiva ani.

Elizabeth zâmbi şi îi deschise lui Jack uşa către micul lor salon.

— Nu este adevărat, mamă!

Fata, care era în cameră şi citea, probabil că auzise

ultimele cuvinte. Acum o privea pe Elizabeth cu reproş.

— Mi-a fost întotdeauna dor de Canterbury... uneori chiar visam imaginea câmpiei, întinzându-se până la Alpi. Nicăieri atmosfera nu este atât de clară ca aici...

Avea o voce blândă, muzicală, aşa cum probabil ar fi fost şi vocea lui Elizabeth, dacă nu ar fi încercat să îşi controleze permanent dicţia, cu atât de multă disciplină. În copilărie, Elizabeth Greenwood fusese sâsâită, şi provenea dintr-unul din cele mai sărace cartiere londoneze. Toată viaţa încercase să scape de tonul şi de dialectul care îi trădau originile.

Fata era, probabil, Charlotte, fiica sa cea mai mică. Jack auzise deja că se întorsese în Christchurch. Venise cu acelaşi vapor care acum i-o răpise pe Gloria, dar când fata se întoarse spre Jack şi se ridică pentru a-l saluta, el uită pentru moment durerea acută pricinuită de despărţirea de Gloria.

— Deşi mi-a plăcut destul de mult în Anglia...

O voce blândă ca o adiere de vânt care face să răsune clopoţeii...

Charlotte încă i se adresa mamei ei, ceea ce pe Jack îl bucura. Se văzuse nevoit să îşi controleze pornirile, pentru a nu se holba fără nicio ruşine la fată. Dacă în acel moment ea i-ar fi spus ceva, orice răspuns rezonabil i s-ar fi blocat în gât.

Charlotte Greenwood era cea mai frumoasă fată pe care Jack o văzuse vreodată. Nu era minionă, ca multe dintre

rudele de sex feminin ale lui Jack, dar era delicată şi pielea îi strălucea, translucidă şi albă ca laptele, precum un porţelan fin. Părul îi era blond, la fel ca al mamei şi al surorii sale, Jenny, deşi nu la fel de deschis. Lui Jack, culoarea îi amintea de mierea neagră. Charlotte avea părul strâns la spate, în coadă de cal, dar îi cădea pe umeri, în bucle bogate, lungi şi grele. Totuşi, cea mai tulburătoare trăsătură erau ochii ei mari, de culoarea ciocolatei. Lui Jack, fata îi părea o zână – sau fiinţa magică din melodia *Annabell Lee,* pe care micuţa Lilian se încăpăţâna să o cânte, pe cât de des, pe atât de fals.

— Să fac prezentările? Fiica mea, Charlotte, Jack McKenzie.

Elizabeth Greenwood întrerupse tăcerea totală a lui Jack.

Charlotte îi întinse mâna. Jack reacţionă involuntar cu un gest pe care îl practicase în timpul lecţiilor de etică, dar pe care nu îl încercase cu nicio doamnă din Canterbury Plains: îi sărută fetei mâna.

Charlotte zâmbi.

— Îmi aduc aminte de dumneavoastră, Jack, spuse ea, prietenoasă. De la acel concert pe care... verişoara?... dumneavoastră l-a dat înainte să plece în Anglia. Am călătorit cu acelaşi vapor, după cum ştiţi.

Jack încuviinţă. Avea amintiri vagi de la concertul de rămas-bun al Kurei-maro-tini din Christchurch. Ascultase concertul în principal doar pentru a nu o scăpa din ochi pe

Gloria.

— Aveaţi grijă de fetiţa aceea şi am fost puţin geloasă.

Jack o privi pe Charlotte cu neîncredere. Pe atunci, el avea aproape optsprezece ani, iar ea…

— Aş fi preferat să mă joc cu un căluţ din lemn şi apoi să construiesc, împreună cu copiii maori, un sat de jucărie, în loc să stau şi să ascult muzică, deşi eram destul de mare, recunoscu fata cu vocea melodioasă.

Jack zâmbi.

— Înseamnă că nu vă număraţi printre admiratorii… la drept vorbind, este nepoata mea vitregă…

Charlotte coborî privirea. Avea genele lungi, de culoarea mierii. Jack era fermecat.

— Poate că nu eram suficient de mare, se scuză ea. Deşi…

Ridică din nou privirea şi acum păru să treacă de la conversaţia politicoasă la o discuţie serioasă despre un eveniment artistic, fără menajamente.

— Deşi interpretarea doamnei Martyn a moştenirii poporului său nu este tocmai ceea ce îmi vine în minte atunci când mă gândesc la conservarea patrimoniului cultural. Practic, *Ghost Whispering* utilizează doar elementele unei culturi care pare să-i servească numai interpretei, pentru… da, pentru a-şi spori propria reputaţie. În vreme ce muzica maorilor, aşa cum o înţeleg eu, are în general o dimensiune mult mai comunicativă…

Deşi Jack nu prea înţelegea despre ce vorbea Charlotte

de fapt, ar fi putut sta acolo să o asculte ore întregi. Elizabeth Greenwood îşi ridică ochii spre cer.

— Opreşte-te, Charlotte, iar ţii discursuri, iar ascultătorii tăi mor de foame, din politeţe. Dar ne-am obişnuit deja. Charlotte a stat mult în Anglia, pentru a face facultatea, Jack. Ceva legat de istorie şi literatură...

— Istoria colonială şi literatură comparată, mamă, o corectă Charlotte cu delicateţe. Îmi cer scuze dacă v-am plictisit, domnule McKenzie...

— Spuneţi-mi Jack, vă rog, se chinui el să spună.

Încă îşi dorea să o admire pe fată în tăcere. Dar apoi spiritul său neastâmpărat răzbătu din nou.

— Până la urmă, ne numărăm printre cei trei-patru oameni de pe această planetă care nu ne închinăm în faţa Kurei-maro-tini Martyn. Este un club exclusivist, domnişoară Greenwood...

— Charlotte, spuse ea zâmbind. Dar nu am vrut să denigrez performanţa... nepoatei dumneavoastră vitrege. În Anglia, am avut din nou plăcerea de a o asculta şi, fără îndoială, este o artistă talentată, dacă pot spune aşa, însă eu nu sunt o fire foarte muzicală. Mă deranjează în special faptul că miturile sunt scoase din context şi că istoria unui popor este... ei bine, este redusă la o banală poezie de dragoste.

— Mergi acum, Charlotte, şi oferă-i oaspetelui nostru o băutură înainte de masă. George trebuie să sosească în curând, Jack. Ştie că vii la cină. Şi poate că Charlotte a

noastră va încerca o conversaţie un pic mai inteligibilă. Draga mea, dacă vei continua să fii atât de emfatică, nu îţi vei găsi niciodată un soţ!

Charlotte îşi încreţi fruntea albă şi netedă, de parcă ar fi fost pe cale să spună ceva tăios; dar apoi tăcu şi îl conduse pe Jack, plină de bunăvoinţă, în salonul învecinat. Cu toate acestea, tânărul refuză whisky-ul oferit.

— Nu beau înainte de asfinţit, explică el.

Charlotte zâmbi.

— Dar arătaţi de parcă aţi avea nevoie de un întăritor. Poate un ceai?

Când George Greenwood veni o jumătate de oră mai târziu, el îşi găsi fiica şi pe Jack McKenzie purtând o conversaţie extrem de animată. Cel puţin, aşa părea la prima vedere. În realitate, Jack nu făcea altceva decât să îşi privească fix ceaşca de ceai şi să o asculte pe Charlotte, care acum îi povestea despre copilăria petrecută de ea în internatul englezesc. Venind de la ea, părea ceva inofensiv, iar vocea ei melodioasă reuşise să îi ia de pe umeri grijile pentru Gloria. Dacă internatele englezeşti puteau produce fiinţe atât de angelice precum Charlotte, micuţei nu i se putea întâmpla nimic rău. Cu toate acestea, Charlotte frecventase o şcoală care urmărea atât dezvoltarea intelectuală a elevelor, cât şi pregătirea lor fizică. Charlotte povestea despre echitaţie şi hochei, despre crichet şi concursuri de alergări.

— Şi „educaţia creativ-artistică”? întrebă Jack.

Charlotte se încruntă din nou – într-un mod minunat. Jack ar fi putut petrece ore întregi privind cum i se încreţea pielea deasupra sprâncenelor.

— Am şi pictat un pic, spuse. Şi, bineînţeles, cine dorea putea cânta la pian şi la vioară. În plus, aveam şi un cor. Dar eu nu am avut voie să cânt alături de ele. Sunt complet afonă.

Jack nu putea crede ultimele cuvinte; pentru el, fiecare cuvânt al Charlottei era precum o melodie, dar muzica nu făcea parte nici din punctele lui forte.

— Atunci să sperăm că micuţei Gloria nu i se va întâmpla acelaşi lucru, interveni George Greenwood.

Bărbatul înalt, încă subţirel, încărunţit complet între timp, îşi trase un alt fotoliu lângă măsuţa de ceai din faţa şemineului şi luă loc. Charlotte îi turnă un pahar, afişându-şi manierele elegante.

— Eu nu cred că fetele din Oaks Garden sunt private de educaţie muzicală. Familia Martyn va scoate în evidenţă punctele tari ale educaţiei fiicei lor cu totul altfel decât am făcut-o noi.

Jack îl privi pe George, nedumerit. Charlotte vorbise de discipline opţionale, dar din ceea ce spunea Greenwood părea că şcolăriţele britanice erau târâte cu forţa până la pian.

— Aceste internate nu seamănă unul cu celălalt, Jack, continuă George, mulţumindu-i fiicei lui. Părinţii au posibilitatea să aleagă între diferite concepte educaţionale.

De exemplu, multe şcoli pun accentul pe educaţia tradiţională a fetelor. Copiii nu învaţă decât îngrijirea gospodăriei şi suficiente noţiuni de literatură şi artă pentru ca mai târziu să viziteze împreună cu soţul o galerie de artă sau să poată discuta cu însufleţire, la o petrecere, despre cele mai noi cărţi apărute, fără a face o impresie proastă. Altele, de exemplu internatul la care au fost Charlotte şi, înainte de ea, Jenny, construiesc o cultură generală mai bună. Într-un fel, sunt considerate şcoli reformatoare şi există dezbateri ample dacă fetele ar trebui să înveţe limba latină sau dacă ar trebui să se ocupe de fizică şi de chimie. În orice caz, absolventele nu trebuie neapărat să se căsătorească după terminarea şcolii; unele pot merge la un colegiu sau o universitate, dacă sunt admise. Exact ca şi Charlotte a noastră.

Îi făcu fiicei lui cu ochiul.

— Da, iar altele se implică în artele frumoase, orice ar însemna asta…

La început, Jack ascultase cu atenţie, dar când auzise cuvântul

„Căsătorie” uitase de Gloria şi îşi îndreptase privirea îngrijorată spre Charlotte. Nu ar fi trebuit să întrebe; cel puţin în acest moment al relaţiei lor, ar fi trebuit să fie reţinut. Dar Jack nu se putea abţine:

— Şi acum, că v-aţi întors, domnişoară… Charlotte… aveţi… anumite, hm, intenţii, vreau să spun, ce… ăă…

George Greenwood se încruntă. Era obişnuit ca Jack

McKenzie să rostească propoziţii complete.

Charlotte zâmbi dulce. Părea să fi înţeles.

— Vreţi să ştiţi dacă m-am logodit? întrebă ea, făcând cu ochiul.

Jack se înroşi. Brusc, înţelesese sentimentele domnişoarei Sarah Bleachum.

— Nu aş îndrăzni niciodată să pun o astfel de întrebare...

Charlotte zâmbi. Nu timid, ci vesel şi natural.

— Dar nu este nimic rău în asta! mai ales că ar fi apărut deja în ziar dacă tatăl meu m-ar fi târât de păr din Anglia, pentru a mă căsători cu un gentleman de la ţară...

— Charlotte! o cenzură George. De parcă eu, vreodată...

Charlotte se ridică şi îl sărută jucăuşă pe obraz.

— Nu fi supărat, tată. Bineînţeles că nu m-ai obliga niciodată. Dar ţi-ar plăcea, recunoaşte! Cel puţin, mamei sigur i-ar plăcea!

George Greenwood oftă.

— Bineînţeles că mamei tale şi mie ne-ar plăcea dacă ţi-ai găsi un soţ potrivit, Charlotte, în loc să te transformi într-o savantă. Studii în cultura maorilor! La ce îţi va folosi asta?

Jack ciuli urechile.

— Vă interesează maorii, Charlotte? întrebă el preocupat. Înseamnă că le vorbiţi limba?

George îşi ridică ochii spre cer, într-un mod teatral. Fără îndoială, Charlotte moştenise ochii căprui de la el, deşi ai ei erau complet maro, în timp ce ai lui scânteiau în verde.

— Bineînţeles că nu. De aceea spun că întregul plan nu valorează nimic. Cu latina şi cu franceza nu vei obţine nimic, Charlotte...

În timp ce George încă se lamenta, Elizabeth îi chemă la masă.

Charlotte se ridică imediat. Era evident că se obişnuise să audă obiecţiile tatălui ei destul de des. Şi, după cum părea, nu avea argumentele potrivite pentru a le respinge.

Dar acum, Elizabeth Greenwood domina conversaţia la masă. Mâncarea era delicioasă, ca întotdeauna, iar discuţia se învârtea în jurul mai multor teme, în principal în jurul societăţii din Christchurch şi din împrejurimi, precum şi din Canterbury Plains. Jack asculta numai pe jumătate. De fapt, el îşi făcea deja propriile planuri. Deveni din nou atent când, spre sfârşitul cinei, veni vorba din nou despre proiectele Charlottei. Fata avea intenţia să îi ceară unui maori pe nume Reti, directorul comercial al lui George în comerţul cu lână, să îi predea lecţii în limba poporului său. George protestase însă ferm.

— Reti are alte lucruri de făcut! explică el. În plus, limba lor este complicată. Ai nevoie de ani de zile până să o înveţi suficient de bine pentru a le înţelege poveştile şi pentru a le aşterne pe hârtie...

— A, dar nu este atât de complicată, interveni Jack. Eu, de exemplu, vorbesc fluent maori.

George îşi dădu ochii peste cap.

— Dar tu aproape că ai crescut în satul lor, Jack.

— Şi maorii noştri de la Kiward Station vorbesc la fel de fluent engleza! continuă Jack triumfător. Dacă veniţi să staţi la noi pentru o perioadă, Charlotte, am putea aranja ceva. De exemplu, cumnata mea vitregă, ca să spun aşa, Marama, este *tohunga.* Cântăreaţă, adică. Şi ea ar trebui să cunoască cele mai importante poveşti. Şi Rongo Rongo, moaşa şi vrăjitoarea tribului, vorbeşte limba engleză.

Faţa Charlottei se înseninã.

— Vezi, tati? Se va rezolva totul! Şi Kiward Station este o fermă mare, nu? Nu-i aparţine acelei... acelei legende vii, domnişoara... ăăă...

— Domnişoara Gwyn, spuse George gânditor. Dar cred că s-a săturat de viaţă să mai adăpostească sub acoperişul ei fete răsfăţate, interesate de cultură.

— Nu, nu, obiectă Jack. Mama este...

Se opri.

Să o descrie pe Gwyneira drept o protectoare a artelor frumoase ar fi fost o exagerare. Dar, bineînţeles, Kiward Station, ca toate fermele din câmpie, era o gospodărie care îşi trata oaspeţii cu politeţe, iar Jack nu îşi putea imagina că Gwyneira nu ar fi încântată de această fată...

Dar acum interveni Elizabeth.

— George! La ce te gândeşti? Bineînţeles că domnişoara Gwyn o va sprijini pe Charlotte în cercetarea ei! Ea a fost întotdeauna interesată de cultura maori!

Era pentru prima dată când Jack auzea aşa ceva. Gwyneira se înţelegea bine cu maorii, în general. Multe

dintre obiceiurile şi opiniile lor se potriveau cu natura ei practică, iar ea nu era înclinată spre prejudecăţi. Dar, de fapt, mama lui Jack era mai interesată de creşterea vitelor şi de dresajul câinilor mai mult decât de orice altceva.

Elizabeth îi zâmbi lui Jack.

— Nu ar trebui să îi prezinţi pe cei din familia McKenzie ca pe nişte persoane needucate, apoi se întoarse din nou spre soţul ei. În fond, domnişoara Gwyn vine la fiecare spectacol de teatru sau alte evenimente culturale din Christchurch... Domnişoara Gwyn este un stâlp al comunităţii, Charlotte!

— Oare Jenny nu a lucrat la fermă timp de un an?

Charlotte se întoarse spre mama ei.

Jack încuviinţă hotărât. Nu se mai gândise la asta. De fapt, fiica cea mare a familiei Greenwood, Jennifer, îşi petrecuse un an la Kiward Station, pentru a le preda copiilor din satul maorilor. Sau, cel puţin, acesta fusese pretextul...

— Nici nu poate fi vorba de „muncă”! mormăi George Greenwood.

Fusese de acord să îşi trimită fetele la şcolile reformatoare şi să le permită să studieze câţiva ani. Cu toate acestea, o activitate profesională reală era dincolo de sfera lui de acceptare.

— Da, bineînţeles! obiectă Elizabeth cu vocea ei melodioasă. Sora ta şi-a cunoscut soţul acolo, Charlotte!

Elizabeth îi aruncă propriului ei soţ o privire plină de

înţeles. Cum el nu înţelese, ea îşi trecu privirea de la Jack la Charlotte şi invers.

De fapt, Jennifer Greenwood îşi cunoscuse soţul, pe Stephen, la nunta Kurei-maro-tini. Stephen era fratele mai mare al lui Elaine; după terminarea facultăţii de Drept, el îşi petrecuse o vară la Kiward Station. Un motiv bun pentru Jenny să se afle acolo. Între timp, Stephen se angajase ca avocat pentru firma Greenwood Enterprises.

George păru să înţeleagă, într-un final.

— Bineînţeles, nu văd niciun motiv pentru care Charlotte să nu facă o vizită la Kiward Station, rosti el. Te iau cu mine, Charlotte, data viitoare când voi merge la Canterbury.

Charlotte îl privi pe Jack cu ochii strălucind de emoţie.

— Mă bucur, Jack!

Jack simţi că se pierde în ochii ei.

— Voi... voi număra zilele...

4

Lilian Lambert număra orele călătoriei. După primele câteva zile foarte interesante pe mare, se plictisise repede. Bineînţeles, fusese frumos când delfinii însoţiseră vaporul şi când observase, din când în când o baracudă gigantă sau chiar o balenă. Dar, de fapt, Lilian era mai interesată de oameni, iar echipajul vasului *Norfolk* nu era foarte ofertant în această privinţă. Erau numai vreo douăzeci de pasageri, cei mai mulţi dintre ei persoane în vârstă care îşi vizitau ţara natală, precum şi câţiva oameni de afaceri. Pe cei din urmă nu îi interesau copiii; primii o considerau drăguţă pe Lilian, dar nu îi ofereau o conversaţie ieşită din comun.

Poveştile bunicii Helen şi ale bunicii Gwyn despre călătoria lor în Noua Zeelandă evocau o atmosferă emoţionantă la plecare – reflectată pe de o parte de dorul de casă, iar pe de altă parte de bucuria anticipată cu privire la ceea ce avea să îi aştepte pe pasageri la celălalt capăt al lumii. Era clar că pe *Norfolk* nu simţiseră nimic din toate astea. Şi, bineînţeles, puntea inferioară nu era plină de imigranţi săraci. În schimb, *Norfolk* avea un sistem de răcire şi transporta carcase de vite în Anglia. Cei câţiva pasageri călătoreau toţi la clasa întâi. Mâncarea era bună, cazarea confortabilă, dar energica Lilian se simţea

închisă. Îşi dorea să se termine odată călătoria şi aştepta cu nerăbdare să ajungă la Londra. Domnişoara Bleachum avea să petreacă şi ea câteva zile cu elevele ei în capitală unde, printre altele, trebuia să le ia măsurile pentru uniformele şcolare şi pentru alte articole de îmbrăcăminte.

— Dacă le comand hainele aici, în Christchurch, până ajung la Londra deja sunt demodate, observase Gwyneira, cu un spirit practic.

Nu fusese niciodată prea preocupată de haine şi de modă, dar ştia, încă din copilărie, cât accent se punea în cele mai înalte cercuri britanice pe astfel de lucruri. Gloria şi Lilian nu trebuiau să pară că vin dintr-o regiune înapoiată. Mai ales că sensibila Gloria nu ar fi suportat foarte bine împunsăturile colegelor ei de şcoală.

Spre deosebire de Lilian, Gloria se bucura de călătorie – atât cât se putea bucura de ceva din afara Kiward Station. Îi plăcea marea, stătea ore întregi pe punte, privind joaca delfinilor. Era mai mult decât încântată de faptul că restul călătorilor o lăsau în pace. Domnişoara Bleachum şi Lilian erau o companie suficientă pentru ea. Asculta cu entuziasm când profesoara îi citea din cărţile special aduse despre balene şi peşti oceanici, încercând să îşi imagineze cum funcţiona motorul vaporului cu aburi. Interesul ei de nestăvilit pentru mare şi călătoria cu vaporul o făcea să intre în contact şi cu echipajul. Marinarii îi vorbeau fetiţei liniştite şi încercau să o scoată din scoica ei, arătându-i nodurile marinăreşti şi lăsând-o să îi ajute pe punte la

activităţi mărunte. Gloria se simţea aproape ca acasă, printre păstorii de la Kiward Station. Într-o zi, căpitanul a luat-o pe punte, unde a lăsat-o să ţină cârma imensului vapor pentru câteva secunde. Navigaţia o interesa la fel de mult ca fauna marină. În schimb, programele artistice la care participau seara unii pasageri sau acordurile care răsunau din gramofoane, pentru a-i distra pe oamenii din sala de mese, o lăsau complet rece.

Sarah Bleachum privea toată situaţia cu îngrijorare. Verişorul ei – care se arătase extrem de încântat de faptul că Sarah le însoţea pe fete până la Cambridge – reuşise să îi facă rost de o broşură de la Oaks Garden. Programa îi confirma tinerei cele mai rele temeri. Ştiinţele naturale abia dacă se regăseau. În schimb, fetele erau încurajate să facă muzică, să joace în piese de teatru, să picteze şi să studieze literatura beletristică. Sarah nu ar fi trimis-o niciodată pe Gloria la o astfel de şcoală.

Când vaporul ajunse la Londra, Gloria nu îşi găsi cuvintele, pentru prima oară în viaţa ei. Nu văzuse niciodată clădiri atât de mari, cel puţin nu atât de multe la un loc. În ultima vreme, chiar şi în Christchurch şi Dunedin, clădirile construite erau monumentale. De exemplu, catedrala din Christchurch nu avea motive să se teamă de o comparaţie cu edificiile religioase europene. Dar catedrala, universitatea, Christcollege şi alte clădiri reprezentative erau destul de izolate. Gloria putea admira fiecare piesă arhitectonică în sine. Mulţimea de case din

capitala britanică părea să o copleşească. Mai era şi larma continuă: hamalii, comercianţii, oamenii de pe străzi care discutau în gura mare. În Londra, totul era mai gălăgios decât acasă, totul se mişca mai repede, toată lumea se grăbea.

Lilian înflorea în această atmosferă. În curând începu să vorbească la fel de repede ca englezii, să râdă cu florăresele şi să glumească cu băieţi de serviciu din hotel. Gloria nu mai spusese nimic de când andocaseră în Londra. Privea în jurul ei cu ochii mari, atentă să nu o piardă din ochi pe domnişoara Bleachum. Domnişoara Bleachum, care măcar studiase în Wellington, se descurca destul de bine cu agitaţia marelui oraş, deşi înţelegea foarte bine problemele discipolei sale. Încet, ea încercă să o scoată pe Gloria din cochilia ei şi să o încânte cu ceva, dar numai o micuţă grădină zoologică să îi trezească întrucâtva interesul.

— Leilor nu le place, remarcă Gloria când văzu animalele în cuştile lor mici. Aici este prea puţin spaţiu. Şi nu le place nici să fie priviţi.

În timp ce Lilian se amuza de poznele maimuţelor, ea se puse în locul animalelor şi îşi acoperi ochii cu mâna.

Gloria nu înţelesese nici spectacolul muzical pentru care Kura şi William le rezervaseră locuri – singura dovadă a existenţei lor pe care părinţii o lăsaseră în Londra pentru ea, înainte de a pleca în Rusia. Cântăreaţa i se păruse prefăcută, muzica prea tare şi nu se simţise deloc

confortabil în hainele pe care trebuia să le poarte în Londra.

Pentru Sarah Bleachum nu era o surpriză. Lilian era adorabilă în hainele ei de marinar, dar pe Gloria arătau ca o costumaţie de carnaval. La vederea uniformei şcolare, fata chiar izbucnise în lacrimi. Fusta plisată şi sacoul nu îi veneau deloc bine; părea grasă în fusta lungă până la genunchi şi în sacoul până în talie, iar bluza albă îi făcea pielea să arate ca de ceară. Mai mult, hainele nu puteau face faţă nevoilor zilnice ale Gloriei. Gloria îşi dorea să atingă totul, să pipăie, iar când voia să desfacă un lucru sau chiar şi numai să examineze, îşi ştergea mâinile pe haine, neglijentă. Cu pantalonii scurţi de la Kiward Station, asta nu era o problemă – şi oierii făceau la fel, dar bluza albă şi sacoul albastru deschis nu erau făcute pentru un astfel de tratament.

Sarah răsuflă uşurată când se urcară, în cele din urmă, în trenul de Cambridge. Viaţa la ţară avea să i se pară mai atrăgătoare elevei sale; cel puţin nu mai era atâta gălăgie şi agitaţie. Potrivit lui Christopher, Sawston – localitatea în care se afla Oaks Garden – era un orăşel destul de idilic. Sarah însăşi aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu vărul ei. Închiriase o cameră din casa unei văduve, despre care se spunea că era stâlpul comunităţii, dar dacă ar fi trebuit să fie sinceră, tânăra profesoară spera să obţină un loc de muncă la Oaks Garden. Nu îi spusese nimic familiei McKenzie despre cererea ei, pentru a nu-i da speranţe

Gloriei. Dar, în general, s-ar fi simţit mai bine dacă l-ar fi întâlnit pe Christopher nu ca pe o rudă mai mult sau mai puţin săracă, ci cu siguranţa unui loc de muncă stabil. Bineînţeles, reuşise să strângă oarece economii, iar familia McKenzie fusese mai mult decât generoasă. Nu avusese însă prea mult timp la dispoziţie pentru a cunoaşte un posibil viitor soţ. În plus, Sarah prefera să ia deciziile încet şi discret. Un an şcolar ar fi fost suficient pentru a ajunge la o hotărâre finală, iar în Sawston cu greu ar fi putut cheltui banii. Prin urmare, putea face economii şi din salariul ei şi, în cel mai rău caz, s-ar fi întors în Noua Zeelandă fără a-şi dezvălui eşecul în faţa familiei McKenzie. Ar fi fost prea jenant pentru ea să accepte oferta mărinimoasă pe care Gwyneira i-o făcuse înainte să plece.

— În cazul în care aşteptările dumneavoastră nu sunt îndeplinite, domnişoară Bleachum, este suficient să trimiteţi o telegramă, iar noi vă vom trimite bani pentru drumul de întoarcere. Suntem norocoşi că aveţi grijă de fete, şi nu vă putem recompensa îndeajuns pentru asta. Pe de altă parte, ştiu prea bine, din propria mea experienţă, unde pot duce astfel de căsătorii forţate.

Domnişoara Gwyn îi povestise de prietena ei, Helen, care nu avusese altceva ce să facă decât să se căsătorească cu un bărbat ale cărui scrisori o atrăseseră în cealaltă parte a lumii. Din fericire, relaţia nu continuase.

În orice caz, Sarah privea acum, cu răsuflarea

întretăiată, cum mulţimea de case londoneze dispărea, făcând loc suburbiilor şi, în cele din urmă, peisajului uluitor al comitatelor centrale. Gloria se însenină imediat ce văzu primii cai pe câmpiile verzi, iar Lilian de-abia reuşea să-şi stăpânească entuziasmul. Din nou, viaţa amoroasă a domnişoarei Bleachum se afla în prim-plan. Sarah ajunsese încet la concluzia că tachinarea lui James McKenzie împotriva lui Elaine Lambert nu fusese complet nefondată. Lilian crescuse, fără îndoială, într-o atmosferă foarte libertină. Poate era adevărat că proprietarele de hoteluri şi chelneriţele se numărau printre prietenele apropiate ale lui Elaine.

— Pentru noi, aceasta este doar o şcoală nouă, domnişoară Bleachum, ciripi Lilian acum, dar pentru dumneavoastră trebuie să fie foarte interesant să vă vedeţi iubitul! Ştiţi melodia *Trees they grow high?* în ea, fata se căsătoreşte cu fiul unui lord, dar el este mult mai tânăr decât ea şi... De fapt, câţi ani are reverendul?

Sarah oftă şi o privi îngrijorată pe Gloria. Aceasta devenise tot mai tăcută pe măsură ce se apropiau de Cambridge. Peisajul prin care le purta trenul arăta din ce în ce mai mult a Canterbury Plains. Desigur, totul era la o scară mai mică; nu existau păşuni nesfârşite, iar ţarcurile de oi i se păreau neînchipuit de mici chiar şi lui Sarah, care habar nu avea de creşterea animalelor. De asemenea, populaţia zonei era mai densă; pe câmpuri şi pajişti se vedeau la nesfârşit ferme şi case mici. Conacele erau rare,

dar poate că nu erau construite atât de aproape de calea ferată. Gloria îşi rodea unghiile, un obicei prost pe care îl deprinsese în timpul traversării oceanului, dar Sarah nu voia să o admonesteze. Fetei îi era destul de greu cu toate aceste schimbări, şi fără să fie pedepsită.

— Măcar pot scrie scrisori, domnişoară Bleachum? întrebă Gloria încet, când conductorul anunţă Cambridge ca staţie următoare.

Sarah o mângâie pe păr.

— Sigur că da, Gloria. Doar ştii că reverendul şi cu mine ne trimitem scrisori de ani buni. Durează numai câteva săptămâni până ajung.

Gloria încuviinţă şi trase cu dinţii de o pieliţă de lângă unghie.

— Este foarte departe... spuse încetişor.

Sarah îi dădu un şerveţel. Din degetul ei curgea sânge.

Reverendul Christopher Bleachum aştepta în gară. Împrumutase o mică diligenţă, deoarece nu avea o trăsură proprie, şi îşi făcea vizitele călare. Când avea să se căsătorească, trebuia să îşi cumpere un mijloc de transport. Christopher oftă. Dacă îşi lua o soţie, schimbările aveau să fie uriaşe. Până acum nu se gândise niciodată serios la asta. Dar incidentul cu doamna Walker, cu doar câteva luni înainte... şi, înainte, fata de la seminarul teologic. Dar Christopher nu avea ce să facă dacă femeile alergau după el. Arăta prea bine cu părul lui

creţ, brunet, tenul care părea mereu bronzat, pentru care, desigur, trebuia să îi mulţumească vreunui latin din familia mamei sale, şi ochii expresivi, aproape negri. Christopher avea trăsături line, o voce profundă, caldă, care i-ar fi permis să fie un cântăreţ extraordinar şi, de asemenea, ştia să asculte. Aşa cum spuneau enoriaşii săi entuziaşti, părea să privească direct în sufletul oamenilor. Christopher îşi făcea timp pentru ei şi avea înţelegere aproape pentru toată lumea. Dar era şi bărbat. Când o tânără doamnă îi cerea consolare şi avea nevoie de mai multă alinare decât i-ar fi putut oferi cuvintele, reverendul de-abia se putea abţine.

Până în acel moment, existaseră două incidente extrem de neplăcute, iar Christopher fusese nevoit să recunoască faptul că avusese noroc. Până la urmă, încercase să fie discret, iar în cele mai multe cazuri, şi femeile fuseseră interesate. Dar circulaseră zvonuri despre doamna Walker, o tânără soţie destul de labilă, al cărei soţ era mai interesat să viziteze bodega decât patul nevestei. Zvonurile fuseseră atât de gălăgioase, încât însuşi episcopul le auzise – asta, după ce Christopher fusese forţat să se ia la trântă cu bărbatul, într-o duminică, după slujbă. În mod evident, individul începuse, dar Christopher nu putuse tolera aşa ceva. Toţi martorii fuseseră de partea lui; cu toate acestea, episcopul nu lăsase nici urmă de îndoială asupra părerii sale cu privire la incident.

— Ar trebui să vă căsătoriţi, domnule reverend

Bleachum. Ca să nu mai spun că trebuie să vă căsătoriţi! îi va plăcea Domnului şi veţi fi scutit de alte tentaţii ulterioare... da, da, ştiu, nu vă ştiţi vinovat de nimic. Nici acum, nici în urmă cu doi ani, cu acea fată de la seminar. Dar priviţi lucrurile altfel: şi femeile vor fi descurajate să vă mai privească drept o pradă uşoară. Eva nu va mai încerca să vă tenteze...

Dar Christopher avea, probabil, şarpele încolăcit în jurul gâtului. Tinerele doamne din parohia lui păreau, mai degrabă, o condamnare decât o ispită, iar episcopul i-ar fi dat cu greu câteva luni libere pentru a căuta pe cineva potrivit la Londra, de exemplu. După ce un coleg pastor i-o oferise pe fiica sa, cu a cărei înfăţişare i-ar fi fost greu să se obişnuiască, Christopher intrase în panică. Ultima scrisoare a verişoarei sale, Sarah, venise la momentul potrivit. Christopher coresponda cu Sarah încă de când erau copii şi i se părea mereu amuzant cât de nevinovată şi sfioasă reacţiona la micile lui flirturi şi aluzii. În fotografia pe care i-o trimisese părea destul de atrăgătoare, deşi un pic neîngrijită, iar pentru poziţia de soţie a pastorului era mai mult decât potrivită. Prin urmare, Christopher deveni mai explicit în următoarea sa scrisoare. Mai mult, soarta o trimisese pe eleva lui Sarah direct în dioceza lui, ceea ce îi permitea tinerei femei să călătorească gratis. Christopher hotărî să o accepte pe Sarah Bleachum ca pe un dar trimis de Dumnezeu. Nu putea decât să spere că Dumnezeu din Ceruri avusese mai mult noroc decât o crease pe ea decât

se demonstrase la celelalte fete nemăritate din zonă.

Acum, Christopher se plimba pe peronul gării, atrăgând din nou asupra lui privirile doamnelor din jur.

— Bună ziua, domnule reverend!

— Ce mai faceţi, domnule reverend?

— Frumoasă predica de duminică, domnule reverend, trebuie să discutăm din nou parabola în cercul doamnelor...

Cele mai multe dintre aceste doamne erau mult prea în vârstă pentru a-l duce pe Christopher în ispită. Dar micuţa doamnă Deamer, care îi zâmbea acum şi îi lăuda predica, i-ar fi putut fi pe plac, dacă nu ar fi fost luată deja. Christopher îi botezase primul născut de Crăciun.

În acel moment, trenul ajunse, în sfârşit, în gară. Christopher nu putea sta locului.

— Ar trebui să vă puneţi ochelarii, domnişoară Bleachum, îi recomandă Gloria, preocupată.

Peronul era aglomerat şi, fără ochelari, profesoara era pe jumătate oarbă.

— În niciun caz! ţipă Lilian. Domnişoară Bleachum, cred că îl văd pe reverend! Doamne, ce bine arată! Nu vă puneţi ochelarii, s-ar putea să nu vă găsească frumoasă!

Ezitând între argumentele fetelor şi emoţia insuflată de perspectiva întâlnirii cu vărul său, Sarah Bleachum adună valizele şi cutiile în jurul ei, căutându-şi, bâjbâind, drumul spre ieşire. În cele din urmă, se împiedică de cutia cu

pălării şi căzu în josul scărilor abrupte, pe peron. Gloria încercă să ia din mâinile ei o parte din lucruri. De fapt, conductorul trebuia să se ocupe de bagajele pasagerilor de la clasa întâi, dar Gloria era bucuroasă să aibă ceva de făcut. În schimb, Lilian sări pe platformă şi începu imediat să fluture din mână.

— Domnule reverend? Pe noi ne căutaţi, domnule reverend?

Christopher Bleachum privi în jur. Iată-le! Desigur, ar fi trebuit să meargă direct în zona pentru clasa întâi; părinţii fetelor erau bogaţi, până la urmă. Şi măcar unul dintre copii era frumos. Spiriduşul roşcat, plin de viaţă, avea să devină o femeie voluptuoasă, fără îndoială. Cealaltă micuţă părea un pic prea matură; avea să mai dureze ceva până când răţuşca cea urâtă se va transforma într-o lebădă. Şi stă agăţată de fusta guvernantei! Sarah... La vederea acestei tinere, Christopher se văzu nevoit să se forţeze să îşi amintească prenumele celei căreia îi scrisese atât de des. Sarah Bleachum părea să nu aibă charismă şi nici măcar personalitate. În mod evident, era una dintre acele ignorante sărace, fără chip, care îi duceau la plimbare prin parc pe copiii altora, ele fiind incapabile să aibă propriii descendenţi. Sarah purta o rochie gri închis şi o mantie şi mai întunecată, sub care dispărea orice formă a corpului. Părul brunet, bine strâns, dispărea sub o pălărie urâtă, asemănătoare cu boneta unei asistente medicale, iar expresia feţei ei oscila între confuzie şi neputinţă. Cel

puţin faţa îi era armonioasă. Christopher răsuflă uşurat. Sarah Bleachum era lipsită de expresie, dar urâtă nu era.

— Acum, puneţi-vă ochelarii! o îndemnă Gloria.

Desigur, profesoara ei era mai frumoasă fără ochelari, dar nici nu făcea o impresie foarte bună dacă se împiedica atât de neajutorată în spatele lui Lilian. Până la urmă, Lilian o conducea. Se îndrepta fără urmă de inhibiţie spre reverend.

Christopher hotărî să preia iniţiativa. Încet, dar sigur, se apropie de micul grup.

— Sarah? Sarah Bleachum?

Tânăra femeie zâmbi vag în direcţia lui.

Avea ochi frumoşi. Oarecum voalaţi, visători, de un verde deschis. Poate că prima lui impresie fusese greşită.

Dar apoi Sarah îşi scoase ochelarii din buzunar. Însuşirea ei cea mai atractivă dispăru în spatele ramelor monstruoase. Sticla groasă îi făcea ochii să semene cu marmura.

— Christopher!

Zâmbi şi ridică mâinile. Apoi nu mai ştiu ce să facă. Cum ar fi trebuit să se comporte într-un astfel de moment? Christopher îi zâmbi, la rândul lui. Dar părea să o analizeze. Sarah îşi coborî privirea.

— Sarah. Ce frumos că ai venit! Aţi avut o călătorie dificilă? Şi care dintre aceste domnişoare drăguţe este Gloria?

În timp ce vorbea, reverendul îi mângâia uşor părul lui

Lilian. Gloria se sprijini de domnişoara Bleachum. Deja hotărâse că nu îi place de reverend, oricât de prietenos ar fi fost. Expresia care tocmai i se întipărise pe faţă, în timp ce domnişoara Bleachum îşi aşezase ochelarii pe nas – şi acum această bucurie exagerată! De ce îi spusese că este drăguţă? Gloria nu era drăguţă şi o ştia foarte bine.

— Aceasta este Gloria Martyn, o prezentă Sarah, numai pentru că i se oferea ocazia să poarte o conversaţie inofensivă, iar roşcata este Lilian Lambert.

Reverendul păru un pic confuz. Studiase mult timp la Londra şi avusese ocazia să o vadă pe Cura-maro-tini Martyn pe scenă. În opinia sa, niciunul dintre copii nu prezenta trăsături comune cu ea, dar ar fi asociat-o mai degrabă pe frumoasa şi extrovertita Lilian cu artista, şi nu pe timida Gloria. Cu toate acestea, îşi reveni repede.

— Amândouă veţi merge la Oaks Garden? Atunci am nişte veşti bune pentru voi, fetelor. Am reuşit să închiriez o şaretă pentru ziua de astăzi. Dacă doriţi, vă pot duce acolo de îndată.

Se aştepta la entuziasm din partea copiilor, dar Lilian, evident, nu îl ascultase, iar pe Gloria părea să o sperie perspectiva.

— Dar... ăăă... şi şcoala va trimite o trăsură... spuse Sarah.

Toate se mişcau un pic prea repede pentru ea. În cazul în care Christopher le-ar duce acum pe fete la Oaks Garden, pe drumul de întoarcere ea ar rămâne singură cu

el. Oare se cuvenea?

— A, m-am ocupat de asta. Domnişoara Arrowstone ne aşteaptă. Ştie că aduc eu fetele.

Christopher zâmbi încurajator. Gloria părea că este gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar, domnişoară Bleachum, nu vom face asta până mâine... adică, elevele sunt aşteptate abia mâine. Ce să facem numai noi în şcoală?

Sarah o trase lângă ea.

— Nu veţi fi complet singure, draga mea. Întotdeauna unele fete sosesc mai devreme, iar unele rămân acolo chiar şi pe timpul vacanţei...

Sarah îşi muşcă buzele. Nu ar fi trebuit să îi spună acest lucru. Până la urmă, exact asta le aştepta şi pe Gloria şi pe Lilian.

— Domnişoara Arrowstone de-abia aşteaptă să vă cunoască! explică reverendul. În special pe tine, Gloria!

Ar fi vrut să pară blând, dar Gloria nu îl credea. De ce s-ar fi bucurat o directoare de şcoală din Anglia să o cunoască pe Gloria Martyn din Kiward Station?

Tulburată, fata tăcu, în timp ce Christopher încărcă bagajele copiilor şi bunurile domnişoarei Bleachum în vehiculul său şi le îndemnă pe cele trei să se instaleze. Galant, o ajută pe Sarah să urce în şaretă. Tânăra roşi, simţind privirile acel puţin trei locuitori de sex feminin îndreptate spre ea. În acea seară avea să fie subiect de bârfă în localitate.

În schimb, Lilian trăncăni tot drumul mulţumită de tot ce vedea. Peisajul din jurul orăşelului Sawston îi plăcea; era încântată de caii şi de vitele de pe păşunile aflate de-a lungul străzii şi i se păreau frumoase chiar şi casele din piatră în care locuiau oamenii. În Noua Zeelandă, numai în oraşele mari se folosea calcarul. În sate precum Haldon sau chiar şi în oraşele mici, ca Greymouth, găseai, în mare măsură, doar case din lemn vopsite colorat.

— Oaks Garden este o astfel de clădire? întrebă ea.

Pastorul clătină din cap.

— Oaks Garden este mult, mult mai mare. Un fost conac, aproape un castel. A aparţinut unei familii nobiliare, dar ultima proprietară a murit fără a avea moştenitori şi a lăsat cu limbă de moarte ca averea şi casa ei să fie folosite pentru a se înfiinţa o şcoală. Lui Lady Ermingarde îi plăceau artele frumoase. Acesta este motivul pentru care Oaks Garden caută, în special, promovarea laturii creative a elevelor sale.

— Au cai? întrebă Gloria încet.

Reverendul scutură din cap.

— Nu pentru eleve. Presupun că administratorul are un atelaj; trebuie să facă multe cumpărături şi, de multe ori, trebuie să ia fetele de la gară. Dar echitaţia nu face parte din programa şcolară. Nici tenisul...

Reverendul părea să regrete destul de mult ultima parte.

Gloria tăcu din nou, până când vehiculul trecu pe sub o poartă somptuoasă din piatră, şi intră într-un parc

împrejmuit cu un gard din fier forjat. Oaks Garden[1] nu purta acest nume degeaba. Fără îndoială, spaţiile exterioare fuseseră proiectate de un iubitor de grădini, care îşi cunoştea bine profesia. Şi trebuie să fi trecut decenii, dacă nu secole de când cineva plantase stejarii care acum dominau imensul parc. Erau uriaşi şi încadrau un drum larg de acces, care ducea către clădire. Aici, însă, geniul arhitectului fusese un pic mai palid. Casa era o clădire din cărămidă, destul de greoaie, fără obişnuitele arcade şi turnuleţe care pot fi văzute la aproape toate conacele englezeşti.

Gloria se simţi copleşită. Încercă să găsească grajdurile cu privirea. Trebuie să fie câteva! Poate în spate...

Dar reverendul opri în faţa uşii masive, din două foi. Părea să se simtă aici ca acasă şi nu se deranjă să folosească soneria de la intrare. Evident, nici nu era necesar, deoarece holul imens arăta ca un spaţiu public. Sarah Bleachum avusese dreptate: Lilian şi Gloria nu erau primele fete care sosiseră în acea zi.

Câteva alte eleve treceau dintr-o parte în alta cu valize şi genţi, chicotind şi făcându-şi planuri despre cum vor ocupa camerele. Câteva fete mai mari trăgeau cu ochiul la noile-venite. Lilian le zâmbi, în timp ce Gloria dădu impresia că şi-ar fi dorit să se strecoare pe sub fustele lui Sarah.

Tânăra guvernantă o împinse uşor.

[1] Grădina Stejarilor (n.tr.).

— Haide, nu fi atât de timidă, Gloria. Ce vor crede celelalte fete despre tine?

Gloriei nu părea să îi pese prea tare. Se desprinse însă de profesoara ei şi începu să privească în jur. Holul era destul de plăcut. În spatele unui fel de birou de recepţie stătea o doamnă în vârstă, cu un aspect matern, ce răspundea cu răbdare la întrebările fetelor. În plus, mai erau şi nişte fotolii şi măsuţe de ceai, aparent în aşteptarea părinţilor sau a elevelor. De fapt, câţiva părinţi erau prezenţi şi le dădeau fiicelor lor câteva instrucţii finale despre cum să se comporte în noul an şcolar.

— Aş vrea să exersezi mai mult la vioară, Gabrielle! auzi Gloria şi se înspăimântă.

Fata nu părea mai mare decât ea. Chiar se aşteptau să cânte la vioară?

Reverendul se îndreptă zâmbind spre biroul de recepţie şi o salută pe doamnă.

— Bună ziua, domnişoară Barnum. V-am adus păsările noastre kiwi! Nu aşa se spune în Noua Zeelandă, Sarah? Coloniştii înşişi îşi dăduseră aceste porecle, după pasăre, nu, Sarah?

Sarah Bleachum aprobă, jenată. Ea însăşi nu şi-ar fi spus niciodată „kiwi”.

— Pasărea este aproape oarbă... remarcă Gloria în surdină. Şi nici nu poate zbura foarte bine. Dar are mirosul foarte dezvoltat. Nu le poţi vedea foarte des, dar le auzi strigând – uneori toată noaptea, dar nu şi când este lună

plină. Este destul de... hm... pufoasă.

Câteva fete chicotiră.

— Două păsări oarbe! râse fata cu părul şaten, căreia părinţii tocmai i se adresaseră cu numele de Gabrielle. Şi cum aţi reuşit să ajungeţi până aici?

Gloria roşi. Lilian îi aruncă o privire ameninţătoare fetei care vorbise.

— Se pare că după miros, răspunse ea. Ba nu – de fapt, am zburat spre locul de unde se auzeau cele mai false acorduri de vioară!

Gabrielle o privi furioasă, iar celelalte fete chicotiră şi mai tare. Muzica nu era punctul forte al Gabriellei.

Sarah zâmbi, dar îndată după aceea o apostrofă pe Lilian pentru obrăznicia ei. Domnişoara Barnum îi oferi Gabriellei un tratament similar. Apoi, se întoarse spre noii-veniţi.

— Bun venit la Oaks Garden, le întâmpină ea pe fete. Mă bucur să vă cunosc. În special pe tine, Lilian, tu vei locui în aripa de vest, unde eu sunt administrator. Tu vei primi camera Mozart. Suzanne Carruthers, una dintre colegele tale de cameră, de-abia a sosit. Vă voi face cunoştinţă într-o clipă.

Gloria făcu ochii mari. Lilian rosti cu voce tare ceea ce gândea şi ea.

— Dar nu putem locui împreună, domnişoară Barnum? Doar suntem verişoare!

Lilian îşi folosi privirea ei cea mai fierbinte, dar

domnişoara Barnum clătină din cap.

— Gloria este mult mai mare decât tine. Fără îndoială că îşi doreşte să stea cu fete de vârsta ei, iar ţie îţi va plăcea mai mult după ce vei ajunge să le cunoşti pe celelalte fete. Clasele de gimnaziu locuiesc în aripa de est, iar cele mai mici în aripa de vest.

— Nu puteţi face o excepţie? întrebă domnişoara Bleachum.

Putea aproape să simtă cum Gloria se blocase din nou.

— Fetele nu au fost niciodată departe de casă…

— Ca de altfel toate celelalte eleve ale şcolii noastre, explică administratoarea cu fermitate. Îmi pare rău, fetelor, dar trebuie să vă obişnuiţi. Şi acum, să o cunoaştem pe domnişoara Arrowstone.

Vă aşteaptă în biroul dumneaei, domnule reverend. Ştiţi deja unde este, bineînţeles.

Biroul directoarei se afla la primul etaj al clădirii principale, unde mai erau şi cancelaria şi câteva săli de clasă. Drumul ducea pe o scară elicoidală, proiectată cu minuţiozitate, ornată cu picturi opulente care reprezentau scene din mitologia greacă şi cea romană. Lilian le privi, plină de curiozitate.

— De ce fata aceea este călare pe o vacă? dori ea să ştie şi astfel aproape că o făcu pe Sarah să izbucnească în râs.

— Aceasta este Europa cu taurul, îi explică tânăra profesoară.

Figura Gloriei arăta că i se părea evident că numai

nebunii în toată regula ar fi preferat să călărească o vacă în locul unui cal. Poziţia Europei părea instabilă. Şi de ce ar fi pictat cineva vreodată astfel de prostii?

— Sunt sigură că vei auzi povestea în timpul cursurilor, spuse Sarah, care acum chiar nu avea nicio dorinţă să le povestească elevelor sale cum erau seduse prinţesele feniciene de zeii greci.

Desigur, nu în prezenţa vărului ei.

Acesta tocmai bătea la uşa directoarei.

— Intră! răspunse o voce gravă, obişnuită să dea ordine.

Sarah înţepeni, fără voia sa. Gloria încercă să se facă nevăzută în spatele ei. Lilian nu părea deloc impresionată. Nu o intimida nici biroul din stejar masiv, în spatele căruia trona directoarea durdulie. Fascinată, îi privea coafura strictă şi complicată în care domnişoara Arrowstone îşi aranja părul şaten, aparent bogat.

— *The Queen!* îi şopti reverendul lui Sarah, cu o jumătate de zâmbet.

Într-adevăr, chiar şi fetelor le amintea de o pictură a reginei Victoria, decedată cu doar câţiva ani în urmă. Faţa domnişoarei Arrowstone era aproape lipsită de riduri, dar aspră, ochii albaştri ca apa şi buzele subţiri. Cu siguranţă nu era nicio plăcere să fii chemat în faţa ei pentru vreo abatere, dar acum zâmbea.

— Am auzit bine? Elevele din Noua Zeelandă? Cu...

Privi întrebătoare când la Sarah, când la reverend.

Sarah se pregătea să se prezinte, când Christopher

explică:

— Domnişoara Sarah Bleachum, domnişoara Arrowstone. Verişoara mea. Şi... ei bine...

Clipi, încurcat, moment în care zâmbetul domnişoarei Arrowstone deveni şi mai luminos.

Cu toate acestea, lui Sarah îi era greu să afişeze o expresie prietenoasă. Christopher părea să vadă viitoarea lor căsătorie ca pe o afacere încheiată. Şi, ce era şi mai rău, era evident că anunţase deja logodna întregului său cerc de cunoştinţe.

— Sunt profesoară, domnişoară Arrowstone, adăugă ea. Gloria Martyn mi-a fost elevă până acum şi, deoarece am rude în Europa... îi aruncă o privire scurtă lui Christopher, am folosit această ocazie pentru a le însoţi pe fete în Anglia şi pentru a reînnoda vechile legături de familie.

Domnişoara Arrowstone scoase un sunet asemănător unui chicotit.

— Legături de familie, aha... rosti sugestiv. Ei bine, în orice caz, ne bucurăm foarte mult pentru domnul reverend. Parohia are mare nevoie de mâna unei femei.

Şi mai multe chicoteli.

— Mai mult ca sigur, în timpul acestei... vizite... îi veţi oferi o mână de ajutor în ceea ce priveşte parohia?

Sarah ar fi dorit să spună că se gândea mai degrabă la un post de profesor, dar domnişoara Arrowstone îşi îndreptase deja atenţia către o nouă ţintă. Din femeia curioasă, se transformase în directoarea severă. Le privi

pe cele două fete prin ochelarii ale căror lentile erau aproape la fel de groase ca cele ale lui Sarah. În acel moment, pe faţa ei apăru o expresie de uimire.

Gloria se feri de privirea ei.

Domnişoara Arrowstone nu o confundă însă cu Lilian. Directoarea se informase cu privire la elevele ei. Ştia că Gloria era mai mare.

— Deci, tu eşti Gloria Martyn, remarcă ea. În mod clar nu semeni deloc cu mama ta.

Gloria încuviinţă. Era mai mult decât obişnuită cu această constatare.

— Cel puţin, nu la prima vedere, adăugă domnişoara Arrowstone, moderându-şi afirmaţia anterioară. Părinţii tăi au sugerat însă că ai avea câteva talente muzicale sau artistice nedescoperite.

Gloria o privi nedumerită. Poate că ar fi trebuit să mărturisească adevărul.

— Eu… eu nu ştiu să cânt la pian, răspunse ea încet.

Domnişoara Arrowstone zâmbi.

— Da, am aflat deja, copila mea. Mama ta este foarte supărată din această cauză. Dar nu ai nici măcar treisprezece ani, aşadar, nu este prea târziu să înveţi să cânţi la un instrument. Ţi-ar plăcea să cânţi la pian? Poate preferi vioara? Sau violoncelul?

Gloria roşi. Nici măcar nu ştia prea bine ce este un violoncel. Şi, mai mult ca sigur, nu îşi dorea să înveţe să cânte la el.

Din fericire, Lilian o scoase din nou din necaz.

— Eu cânt la pian! declară ea plină de încredere.

Domnişoara Arrowstone o privi cu severitate.

— Ne aşteptăm ca elevele noastre să vorbească numai atunci când sunt întrebate, o apostrofă ea. Cu toate acestea, mă bucur foarte mult, bineînţeles, că te simţi atrasă de acest instrument. Tu eşti Lilian Lambert, nu este aşa? O nepoată a doamnei Martyn?

Mai mult ca sigur, Kura-maro-tini făcuse o impresie pe care domnişoara Arrowstone avea să o clarifice imediat mai în detaliu.

— Doamna Kura-maro-tini Martyn ne-a vizitat şcoala personal pentru a-şi înscrie fiica, le explică lui Sarah şi lui Christopher. Cu această ocazie, ne-a bucurat cu un mic concert privat. Fetele au fost profund impresionate şi aşteaptă cu nerăbdare să te cunoască, Gloria.

Gloria îşi muşcă buzele.

— Bineînţeles, şi pe tine, Lilian. Sunt sigură că profesoara noastră de muzică, domnişoara Tayler-Bennington, va şti să aprecieze felul în care interpretezi la pian. Aţi dori un ceai, domnişoară Bleachum…

domnule reverend? Acum, fetele pot merge jos. Domnişoara Barnum le va conduce în camerele lor.

Bineînţeles că domnişoara Arrowstone obişnuia să bea ceai cu părinţii şi cu rudele elevelor sale, dar nu s-ar fi coborât niciodată la nivelul fetelor până-ntr-atâta încât să le ofere şi lor o ceaşcă.

— O, da, voi locui în aripa de vest! exclamă Lilian.

Deja uitase că nu are voie să vorbească înainte să i se adreseze cineva.

— Sunt *Lily of the West!*

— Lilian! o mustră Sarah îngrozită, în timp ce pastorul izbucni în râs.

Domnişoara Arrowstone se încruntă. Din fericire, părea să nu ştie povestea *Lily of the West,* a unei chelneriţe necredincioase care şi-a distrus iubitul. Astfel de melodii se cântau în baruri, nu în saloane.

Gloria îi aruncă profesoarei o privire disperată.

— Fii ascultătoare, Glory, îi spuse Sarah cu blândeţe. Domnişoara Barnum te va prezenta propriei tale administratoare. Sigur te vei simţi ca acasă.

— Şi, înainte, ia-ţi la revedere de la profesoara ta, completă domnişoara Arrowstone. Mai mult ca sigur nu o vei mai vedea până la următoarea slujbă de duminică.

Gloria încercă să se stăpânească, dar faţa îi era inundată de lacrimi când făcu o reverenţă în faţa domnişoarei Bleachum. Sarah nu se putu abţine. O strânse pe fată la piept şi o sărută de rămas-bun.

Domnişoara Arrowstone privi acest gest cu o dezaprobare evidentă.

— Micuţa este prea legată de dumneavoastră, spuse ea după ce fata părăsi încăperea. I-ar face foarte bine dacă v-aţi îndepărta un pic de ea şi ar intra în contact şi cu alte persoane. Şi dumneavoastră, spuse ea cu acelaşi zâmbet

conspirativ, veţi avea propriii copii în viitorul apropiat.

Sarah se făcu roşie ca focul.

— De fapt, nu doresc să renunţ la meseria mea prea curând, spuse ea, făcând o altă încercare în direcţia angajării. Dimpotrivă, aş dori să îmi mai dedic câţiva ani meseriei de cadru didactic şi, în acest context, aş dori să vă întreb...

— Cum vă imaginaţi acest lucru, draga mea? întrebă domnişoara Arrowstone, dulce ca mierea, turnând ceai în ceaşca lui Sarah. Domnul reverend are nevoie să fiţi lângă dumnealui. Nu ştiu cum este gestionată această chestiune de partea cealaltă a globului, dar, în sistemul nostru şcolar, profesoarele sunt, în general, necăsătorite.

Sarah simţi cum se închide capcana în jurul ei. Domnişoara Arrowstone nu avea să o angajeze. Mai exista, aşadar, numai posibilitatea de a obţine un post de profesor particular în zonă, dar nimeni nu îi dăduse impresia că ar fi deosebit de bogat. Şi probabil că niciuna dintre doamnele din sat nu ar fi stat în calea „fericirii reverendului lor”. Ar trebui să discute deschis cu Christopher. Practic, era de toată stima faptul că era atât de hotărât să se însoare cu Sarah numai pe baza unei legături spirituale vagi, stabilită prin corespondenţă. Dar ar fi trebuit să îi acorde şi lui Sarah măcar câteva săptămâni pentru a se hotărî. Îl privi cu coada ochiului, timid, pe bărbatul de lângă ea. Oare câteva săptămâni erau suficiente pentru a-l cunoaşte?

Gloria o cunoscu pe domnişoara Coleridge,

administratoarea aripii de est. Domnişoara Coleridge era mai în vârstă decât domnişoara Barnum şi părea a fi chiar opusul acesteia. În loc să fie grăsuţă şi mămoasă, aceasta era slabă şi severă.

— Tu eşti Gloria Martyn? Nu semeni deloc cu mama ta!

Rostit de domnişoara Coleridge, comentariul suna peiorativ, în mod evident.

Gloria renunţă să mai încuviinţeze de această dată. Domnişoara Coleridge îi mai aruncă o privire glacială şi apoi se concentră pe registrele ei. Spre deosebire de domnişoara Barnum, nu ştia pe dinafară camerele în care erau cazate fetele ei.

— Martyn… Martyn… a, da, uite aici. Camera Tiziano.

În timp ce camerele din aripa de vest erau numite după compozitori cunoscuţi, cele din aripa de est purtau nume de pictori, dar Gloria nu auzise niciodată numele „Tiziano”. Cu toate acestea, ascultă cum domnişoara Coleridge continua să citească mecanic.

— Împreună cu Melissa Holland, Fiona Hills-Galant şi Gabrielle Wentworth-Hayland. Gabrielle şi Fiona sunt deja aici…

Gloria o urmă pe administratoare pe coridoarele aripii de est, destul de întunecate în lumina după-amiezii. Încerca să se convingă că mai mult ca sigur în această şcoală sunt vreo douăzeci de Gabrielle, dar nu era foarte probabil. Şi, într-adevăr, de îndată ce domnişoara Coleridge deschise uşa, văzu figura frumoasă, oarecum

colţuroasă, a fetei cu părul şaten pe care o întâlnise deja la recepţie. Gabrielle tocmai îşi aranja uniforma şcolară în unul dintre cele patru dulapuri înguste. O altă fată – Gloria recunoscu o blondă micuţă, care fusese împreună cu Gabrielle în sala de la intrare – părea să fi terminat deja cu despachetatul. Tocmai îşi aşeza câteva fotografii de familie pe noptieră, sub picturile opulente în ulei care împodobeau pereţii camerei. Gloriei i se păreau absolut groaznice portretele şi tablourile cu temă istorică. Mai târziu avea să afle că în această şcoală cel după care fusese numită camera ei era venerat. Toate tablourile de pe pereţi erau ale lui Tiziano.

— Fiona, Gabrielle, aceasta este noua voastră colegă de cameră, o prezentă domnişoara Coleridge rapid. Vine din…

— Din Noua Zeelandă, ştim deja, doamnă! rosti Gabrielle cu politeţe şi făcu o reverenţă. Ne-am cunoscut la sosire.

— Ei bine, atunci aveţi despre ce discuta, afirmă domnişoara Coleridge, evident mulţumită că nu trebuia să spargă gheaţa dintre fete. După aceea, să o însoţiţi pe Gloria la cină.

Apoi ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei. Gloria rămase la intrare, stângace. Care pat ar fi trebuit să fie al ei? Fiona şi Gabrielle ocupaseră deja paturile de la fereastră, dar pentru Gloria nu era o problemă. Ar fi fost mulţumită şi cu o pătură pe care să o poată trage deasupra capului.

Nesigură, Gloria se îndreptă spre patul aflat în colţul cel

mai îndepărtat. Părea cel mai potrivit pentru a se ascunde. Celelalte fete nu aveau însă de gând să o lase pe Gloria să scape prea uşor.

— Iată că avem propria noastră pasăre oarbă! spuse Gabrielle cu duşmănie. Cu toate acestea, am auzit că ar trebui să cânte destul de frumos. Mama ta nu este acea cântăreaţă maori?

— Într-adevăr? Mama ei este neeegreeesă?

Fiona prelungi silabele ultimului cuvânt.

— Dar ea nu pare neagră deloc...

O privi pe Gloria cu atenţie.

— Poate că este un ou de cuc? chicoti Gabrielle.

Gloriei i se puse un nod în gât.

— Eu... noi... la noi acasă nu sunt cuci...

Nu înţelese de ce râdeau celelalte. Nu înţelegea nici ce le făcuse fetelor şi nu şi-ar fi putut da seama niciodată că poţi deveni obiectul batjocurii altora, fără niciun motiv. Înţelegea însă că era prinsă în cursă.

Şi nu avea nicio şansă să scape de toate.

5

Charlotte Greenwood sosi la Kiward Station împreună cu părinţii ei. La patru săptămâni după ce îl cunoscuse pe Jack în Christchurch şi în urma unei invitaţii oficiale din partea Gwyneirei McKenzie. Motivul oficial era o mică petrecere după coborârea cu succes a oilor din zonele muntoase. Acum, în luna martie, în munţi începea iarna şi era momentul aducerii animalelor la fermă. Acest lucru se întâmpla în fiecare toamnă şi nu era, neapărat, un motiv de sărbătoare, dar Jack o bătuse pe mama sa la cap să invite familia Greenwood, şi acesta era un prilej la fel de bun ca oricare altul.

Acum, Jack înflori când o văzu pe Charlotte coborând din trăsură. Purta o rochie simplă, maro închis, care îi scotea şi mai mult părul în evidenţă. Ochii ei căprui, imenşi, scânteiau şi, pentru o clipă, Jack crezu că văzuse o strălucire aurie în adâncurile lor.

— Aţi avut o călătorie plăcută, Charlotte? întrebă, simţindu-se stângaci din nou.

Ar fi putut-o ajuta să coboare din trăsură, dar privirea ei îl făcu să îngheţe din nou.

Charlotte zâmbi. La colţurile gurii îi apărură două gropiţe. Jack era fermecat.

— Străzile sunt mult mai bune decât îmi aduceam

aminte, rosti Charlotte cu vocea ei melodioasă.

Jack încuviinţă. Şi-ar fi dorit să spună ceva inteligent, dar în prezenţa Charlottei nu putea gândi clar. Când se afla în faţa ei, era pur şi simplu amorţit.

Toată fiinţa lui îşi dorea să o îmbrăţişeze pe această femeie, să o protejeze, să o lege de el... dar dacă nu avea să reuşească, într-un fel, să o impresioneze câtuşi de puţin, ea avea să îl considere idiotul satului.

În cele din urmă, reuşi, pe jumătate viu, pe jumătate mort, să o prezinte pe fată părinţilor lui, moment în care James McKenzie reuşi să exprime exact galanteria pe care Jack o scăpase complet din vedere în relaţia cu Charlotte.

— Dintr-odată, educaţia în internatele din Anglia mi se pare un lucru foarte bun, remarcă el, dacă sunt în stare să producă fiinţe atât de minunate ca dumneavoastră, domnişoară Charlotte. Sunteţi interesată de cultura maori?

Charlotte încuviinţă.

— Mi-aş dori să învăţ limba, explică ea. Şi, cum Jack vorbeşte maori fluent...

Îi aruncă o privire fugară lui Jack, pe care James McKenzie nu avea cum să o rateze. Observase deja lumina din ochii fiului său, dar şi Charlotte părea a fi interesată.

— Fără îndoială, următoarele trei luni le va petrece învăţându-vă Taumatawhatatangihangakoauauotamateaturipukakapikimaungahoroukupokaiwhenuakitanata. Uf!

James îi făcu cu ochiul.

Charlotte îşi muşcă buzele.

— Au cuvinte atât de... lungi?

Expresia de pe faţa ei dădea de înţeles că începuse să aibă îndoieli cu privire la scopul său. Şi din nou apăru acea încreţire serioasă a frunţii, care îl încântase pe Jack atât de mult încă de la prima lor întâlnire.

Nevoia de a consola fata îi stimulă capacitatea de vorbire normală a lui Jack. Clătină din cap.

— Acesta este un munte de pe Insula de Nord, îi explică. Şi chiar şi maorii cred despre acest cuvânt că este greu de pronunţat. Cel mai bine este să începeţi cu cuvinte mai simple. *Kia ora,* de exemplu...

— ... înseamnă *Bună ziua!* zâmbi Charlotte.

— Şi *haere mai...*

— *Bun venit!* traduse Charlotte care, în mod evident, avea deja primele noţiuni. La doamnă se spune *wahine.*

Jack zâmbi.

— *Haere-mai, wahine* Charlotte!

Charlotte ar fi vrut să spună ceva, dar era în căutarea unui cuvânt.

— Şi la „domn” cum se spune? întrebă ea.

— *Tane,* o ajută James.

Charlotte se întoarse din nou spre Jack.

— *Kia ora, tane* Jack!

James McKenzie îi căută privirea soţiei sale, Gwyneira. Şi ea observase interacţiunea dintre cei doi tineri.

— Se pare că nu au nevoie de pretextul tocanei

irlandeze, zâmbi Gwyneira, referindu-se la primii fiori ai dragostei ei pentru James.

Ea fusese în căutarea cuvântului maori pentru cimbru, iar James găsise ierburile aromate pentru ea.

— Dar şi versetele din Biblie ar putea fi la fel de importante, îi tachină el pe cei doi tineri, aruncându-le o privire plină de subînţeles.

Când Gwyneira sosise în Noua Zeelandă, mai întâi îi dăduse o carte ce fusese tradusă în maori: Biblia. Când avea nevoie de un anumit cuvânt, se gândea mult în ce context l-ar fi putut găsi acolo. „Unde te vei duce tu, acolo voi merge şi eu…”

În timp ce Gwyneira şi James discutau cu George şi Elizabeth Greenwood, Jack îi oferi Charlottei un tur al fermei, care acum, după coborârea oilor, era plină de viaţă. Toate staulele erau înţesate de producătoare de lână grase, bine hrănite şi sănătoase, acoperite cu o lână curată şi groasă. Aceasta le ţinea de cald animalelor pe timpul iernii şi avea apoi să contribuie la bunăstarea Kiward Station, înainte de revenirea pe păşunile montane. I se părea mult mai uşor lui Jack să vorbească despre oi decât să poarte conversaţii în salon şi, încet-încet, îşi regăsi încrederea în propria persoană. În cele din urmă, se îndreptă împreună cu Charlotte spre satul maori, iar uşurinţa cu care Jack interacţiona cu localnicii părea, în cele din urmă, să o impresioneze pe Charlotte. Îi plăcea satul idilic de pe malul lacului şi admiră sculpturile din

centrul aşezării.

— Dacă doriţi, mâine vom merge călare până la O'Keefe Station, spuse Jack în cele din urmă. În această aşezare locuiesc numai cei care vin zilnic să muncească la fermă. Tribul propriu-zis s-a mutat în vechea fermă a lui Howard O'Keefe. Maorii au primit terenul ca o compensaţie pentru neregulile de la cumpărarea Kiward Station. Marama locuieşte acolo, cântăreaţa. Şi Rongo, vrăjitoarea. Amândouă vorbesc bine engleza şi cunosc o mulţime de *moteateas...*

— Acestea sunt cântece care spun poveşti, adevărat? întrebă Charlotte încet.

Jack încuviinţă.

— Sunt cântece de jale, de leagăn, poveşti de răzbunare, dispute tribale... Exact ceea ce căutaţi.

Charlotte îşi ridică privirea spre el, cu un zâmbet delicat.

— Nicio poveste de dragoste?

— Desigur, şi poveşti de dragoste! se grăbi el să o asigure.

Dar apoi înţelese.

— Înseamnă că doriţi... să scrieţi o poveste de dragoste?

— Dacă există vreuna, spuse Charlotte, sfioasă. Dar, vreau să spun... poate este încă prea devreme pentru a scrie ceva. Poate că mai întâi trebuie să... trăieşti. Înţelegeţi? Aş dori să vă cunosc mai bine...

Jack simţi cum tot sângele i se ridică în obraji.

— Pe maori? Sau pe mine?

Charlotte roşi, la rândul ei.

— Oare un lucru nu duce la altul? întrebă, zâmbind.

Familiile McKenzie şi Greenwood căzură de acord că Charlotte ar trebui să rămână trei luni la Kiward Station, pentru a realiza o primă cercetare în zona ei de interes, cultura maorilor. Elizabeth şi Gwyneira schimbară câteva priviri conspirative. Amândouă erau conştiente de ceea ce începuse să se înfiripe între Jack şi Charlotte şi amândouă erau de acord. Gwyneirei i se părea că Charlotte era încântătoare – chiar dacă nu înţelegea întotdeauna despre ce vorbea, dar nici familia Greenwood nu părea să se descurce mai bine. Dacă Charlotte începea cu jargonul literar, nu mai putea fi oprită, dar acum Elizabethei nu îi mai era teamă că putea ajunge prima conferenţiară de la Universitatea din Dunedin sau Wellington. Charlotte găsise deja ceva ce o fascina mai mult decât lumea ştiinţei.

Călări împreună cu Jack în jurul fermei, îi dădu ocazia Gwyneirei de a-i explica anumite fineţuri despre diferitele calităţi ale lânii şi se distră cântând la variatele fluiere ascuţite, folosite de ciobani pentru a-şi dirija câinii Collie. Păstorii şi maorii fuseseră rezervaţi la început – domnişoara din Anglia, cu hainele ei croite după ultima modă şi cu manierele ei perfecte, păruse intimidantă. Dar Charlotte ştia cum să spargă gheaţa. Încercă *hongi,* salutul tradiţional al maorilor, şi învăţă că aici nu era vorba despre frecarea reciprocă a nasului, ci numai de o uşoară

atingere a nasului şi frunţii de fruntea şi nasul celuilalt. Rochia ei elegantă de echitaţie prinse un aspect uzat destul de curând şi schimbă şaua pentru doamne cu o şa obişnuită, mai confortabilă.

În spatele apariţiei manierate a Charlottei se ascundea un copil care iubea natura – şi o activistă pentru drepturile femeilor. Cu Gwyneira, care rămăsese uimită, discutase despre scrierile Emmelinei Pankhurst, părând aproape dezamăgită să afle că în Noua Zeelandă femeile se bucurau deja de dreptul la vot. În Anglia ieşise în stradă în acest scop, împreună cu alte studente şi, evident, se distrase de minune. James McKenzie o tachinase, oferindu-i un trabuc – fumatul era văzut ca un act de protest al sufragetelor, feministele radicale, iar Jack şi Gwyneira râseseră când chiar trăsese câteva fumuri din el. Practic, toată lumea era de acord că tânăra îmbogăţise viaţa de la Kiward Station şi, treptat, şi Jack reuşise să îşi revină la normal în prezenţa ei. Inima îi bătea însă mai tare atunci când o vedea, iar ochii îi străluceau când îi întâlnea privirea. Trecea din nou şi din nou prin crize de timiditate şi, în cele din urmă, Charlotte fusese cea care îl ademenise afară, în lumina lunii, dorind neapărat să vadă din nou caii. Cu atenţie, îşi strecurase încet mâna în mâna lui.

— Este adevărat că maorii nu se sărută? îl întrebă încet.

Jack nu ştia sigur. Fetele maori nu îl atrăseseră niciodată; părul lor, de cele mai multe ori brunet, şi ochii exotici îi aminteau prea mult de Kura-maro-tini. Şi, în ceea

ce o privea pe Kura, vechea afirmaţie batjocoritoare a lui James rămânea valabilă: „În cazul în care Kura ar rămâne singura femeie de pe Pământ, Jack s-ar duce la mănăstire!”

— Ai crede că maorii au învăţat deja să sărute de la noi, *pakeha...* continuă Charlotte să şoptească. Nu crezi că s-ar putea învăţa?

Lui Jack i se puse un nod în gât.

— Fără îndoială, spuse. Dacă găseşti profesorul potrivit...

— Eu nu am făcut-o niciodată, afirmă Charlotte.

Jack zâmbi, apoi o luă cu grijă în braţe.

— Să începem prin a ne freca nasul? o tachină el, încercând să îşi potolească propria nervozitate.

Dar Charlotte deja deschisese buzele. Nu avea ce să înveţe. Jack şi Charlotte erau făcuţi unul pentru celălalt.

Cufundarea în această iubire nu o făcuse pe Charlotte să îşi neglijeze studiile. Îşi găsise o distracţie în a flirta cu Jack în limba maori şi, de asemenea, descoperise în James McKenzie un profesor indulgent. După trei luni petrecute la Kiward Station, nu numai că putea rosti fără probleme vechiul cuvânt greu de pronunţat, dar deja transcrisese primele mituri maori atât în limba engleză, cât şi în limba originală. Aceasta din urmă, desigur, cu ajutorul Maramei, care o sprijinea cu hotărâre în munca ei. Charlotte avusese impresia că timpul zburase, dar apoi apărură motive puternice pentru a pune capăt şederii sale la fermă.

— Bineînţeles că mi-ar plăcea să mai rămân, le explică

părinţilor ei, care veniseră pentru a-şi lua fiica, dar mă tem că nu se cuvine.

Se înroşi şi îi zâmbi lui Jack. Acesta aproape că scăpă furculiţa din mână. Tocmai era pe cale să se înfrupte dintr-o bucată de friptură de miel, dar acum părea să-şi fi pierdut pofta de mâncare.

Tânărul îşi drese glasul.

— Da... ei, bine... maorii văd lucrurile diferit, bineînţeles, dar dorim să rămânem la vechile obiceiuri *pakeha.* Şi din moment ce... ei bine, dacă o fată este logodită, nu se cuvine ca ea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu viitorul ei soţ...

Charlotte îl mângâie tandru pe Jack pe mâna care se juca nervos cu şervetul.

— Jack, voiai să o faci cum trebuie! îi spuse cu o mustrare blândă. Acum ar trebui să îi soliciţi tatălui meu o discuţie în particular şi să îi ceri oficial mâna mea...

— Pe scurt, se pare că tinerii s-au logodit, remarcă James McKenzie, ridicându-se în picioare şi desfăcând o sticlă de vin de cea mai bună calitate. Am optzeci de ani, Jack. Nu mai pot aştepta până când tu vei reuşi, în cele din urmă, să adresezi o întrebare simplă. Mai ales că lucrul este, probabil, deja decis cu mult timp în urmă. Şi, la vârsta mea, trebuie să mănânci friptura cât este caldă, altfel se întăreşte şi după aceea se mestecă greu. Aşadar, să închinăm rapid în cinstea lui Jack şi a Charlottei şi apoi să ne întoarcem la cină! Există obiecţii?

George şi Elizabeth Greenwood nu ridicară nicio obiecţie. Dimpotrivă, amândoi se arătară mulţumiţi de legătură. Bineînţeles, în cercurile de elită din Christchurch şi Canterbury Plains s-ar fi născut zvonuri. Deşi Jack se bucura de respectul tuturor, baronii de ovine nu ar fi uitat, desigur, că tânărul apăruse din legătura Gwyneirei cu un hoţ de vite. Cele mai mari zvonuri ar fi amintit, de asemenea, că între nunta celor doi McKenzie şi naşterea lui Jack nu trecuseră nouă luni şi, bineînţeles, toată lumea ştia că Jack nu era moştenitorul de la Kiward Station şi, în cel mai bun caz, ar fi putut ocupa doar un post de administrator. Fiica extrem de bogatului George Greenwood ar fi putut face, fără îndoială, o partidă mai bună. Totuşi, pe George toate acestea îl lăsau rece. Avea să fi ofere Charlottei o zestre decentă şi îl cunoştea pe Jack a fi un om muncitor, de încredere, care, în plus, studiase agricultura timp de câteva semestre. Chiar dacă, să presupunem, Kura-maro-tini Martyn ar fi vândut la un moment dat ferma, sau dacă ar fi alungat familia McKenzie sau dacă Gloria Martyn ar fi dorit să preia ea însăşi afacerea, s-ar fi găsit întotdeauna un post de administrator pentru Jack. Prin urmare, George nu îşi făcea griji pentru situaţia fiicei sale. Îşi dorea să o vadă fericită şi, mai presus de toate, căsătorită! Fără îndoială că o sufragetă din familia Greenwood ar fi declanşat bârfe mult mai rele decât cele despre păcatele trecute ale clanului Warden-McKenzie.

În cele din urmă, se stabili că şase luni erau o perioadă rezonabilă de logodnă, calculând şi cele trei luni pe care Charlotte le petrecuse deja la Kiward Station. Prin urmare, Jack şi Charlotte se căsătoriră în primăvară, imediat după urcarea oilor în zonele muntoase. Elizabeth plănuise o petrecere romantică în grădină, pe malul râului Avon, dar din păcate plouase, iar oaspeţii se îngrămădiseră la adăpost, în corturile ridicate şi în camerele casei. Jack şi Charlotte se retraseră devreme şi se întoarseră la Kiward Station chiar a doua zi. De comun acord, primiseră camerele pe care William şi Kura Martyn le împărţiseră la începutul căsătoriei lor. William alesese numai lucruri extravagante şi foarte costisitoare, iar Charlotte nu avusese nimic împotrivă să trăiască printre aceste piese de mobilier. Jack insistase să îşi decoreze dormitorul cu obiecte mai puţin opulente şi îi comandase tâmplarului din Haldon un pat simplu şi dulapuri realizate din lemnul local.

— Dar nu *kauri!* ceru Charlotte zâmbind. Ştii deja că Tane Mahuta, Zeul Pădurii, l-a despărţit pe Papa de Răngi!

Papatuanuku, pământul, şi Ranginui, cerul, fuseseră în mitologia maori o pereche de îndrăgostiţi strâns legaţi în cosmos. În cele din urmă, copiii lor hotărâseră să îi separe, astfel apărând lumina, aerul şi vegetaţia pe Pământ. Dar Răngi, cerul, plângea aproape zilnic din cauza despărţirii.

Jack zâmbi şi îşi îmbrăţişă soţia.

— Pe noi nu ne va mai despărţi nimic, spuse el cu fermitate.

Charlotte făcu, de asemenea, mici modificări şi în fosta cameră de muzică a Kurei.

— Ştiu să cânt puţin la pian, dar chiar nu am nevoie de mai mult de unul, explică ea.

În salonul familiei McKenzie încă mai stătea splendidul pian de concert al Kurei.

— Şi mai ales nu lângă dormitorul nostru. Deoarece este timpul...

Roşi. Cine fusese educat în internatele britanice nu vorbea cu prea multă uşurinţă despre a avea copii.

Chiar şi aşa, Jack o înţelese. Pentru el era de la sine înţeles să nu îţi izolezi copiii în camerele îndepărtate. Şi încă din ziua nunţii făcuse tot posibilul să îşi asigure nişte urmaşi.

Deşi Jack şi Charlotte erau fericiţi la Kiward Station, George Greenwood le aranjase un voiaj de nuntă rezonabil.

— Este timpul să mai ieşi şi tu în lume, Jack! insistă el, în timp ce Jack căuta o mie de motive pentru a nu părăsi ferma. Oile sunt fericite la munte, iar părinţii tăi şi muncitorii au grijă de cele câteva vite.

— Cele câteva mii de vite, replică Jack.

George dădu ochii peste cap.

— Nu trebuie să le duci tu la culcare în fiecare zi, îi răspunse. Uită-te, de exemplu, la soţia ta! I-ar plăcea foarte mult să vadă Pancake Rocks!

Charlotte sugerase o excursie pe Coasta de Vest. Cu toate acestea, nu o atrăgeau numai minunile naturii de

aici. În realitate, o interesa foarte mult un schimb de opinii cu renumitul cercetător maori din Insula de Sud, Caleb Biller. După ce auzise că nepoata lui Jack, Elaine, împreună cu soţul ei, locuiau în aceeaşi localitate cu Biller şi, mai mult decât atât, îl şi cunoşteau, nu o mai putea opri nimeni.

— Din câte ştiu eu, familia Lambert nu este tocmai prietenă cu familia Biller, remarcă George, dar asta nu o descurajă pe Charlotte.

— Dar nu sunt nici duşmani de moarte, răspunse ea. Şi, chiar dacă sunt, vom face pace. În plus, nu trebuie să stea lângă noi cât timp voi vorbi cu domnul Biller. Este suficient să ne facă cunoştinţă. Şi tu poţi căuta aur, Jack! Ţi-ai dorit întotdeauna!

Jack îi povestise despre fanteziile lui de căutător de aur din tinereţe. Ca toţi adolescenţii, visase că, într-un fel, va face o avere din asta. Mai ales că James McKenzie avusese destul de mult succes în Australia. Cu toate acestea, se dovedise că Jack semăna mai mult cu mama lui: oile îl interesau mai presus de toate. Spălatul aurului putea fi interesant şi distractiv, dar Jack era cu picioarele pe pământ.

— Atunci, mai bine să mergem în vizită la familia O'Keefe din Queenstown, mormăi. În Greymouth se extrage cărbunele, iar acest lucru nu mă atrage în mod special.

— La Queenstown vom merge anul viitor! încuviinţă

Charlotte. În cele din urmă, aş vrea să o cunosc pe sora ta. Dar acum mergem la Greymouth, este şi mai uşor. Până la urmă, putem lua trenul până acolo!

Jack nu avea nicio obiecţie în acest sens. Numai câteva ore cu trenul l-ar fi despărţit de bovinele lui dragi şi, în plus, George Greenwood le pusese la dispoziţie propriul său vagon-salon. Vagonul de lux se ataşa la trenul obişnuit, iar proaspeţii căsătoriţi se puteau bucura de călătorie, în fotolii de pluş sau chiar în pat, bând vin spumos. Lui Jack nu prea îi păsa de toate acestea; ar fi preferat echitaţia în locul trenului şi găsea un cort sub cerul înstelat mai romantic decât un pat pe roţi. Dar Charlotte era încântată, astfel că intră şi el în joc.

Mai puţin încântaţi se arătaseră Tim şi Elaine Lambert.

— Chiar vrei să o invităm pe Florence Biller? spuse Tim, îngrozit. O preţuim pe mătuşa ta prin alianţă, dar asta este prea mult!

— Charlotte ar vrea să îl cunoască pe Caleb Biller, răspunse Elaine împăciuitoare. Şi mie îmi vine greu să o invit la cină. Cum va părea? Trebuie să ne comportăm frumos o seară, vorbind despre... despre ce se poate discuta cu Florence, dacă nu despre mină?

Tim ridică din umeri.

— Poate încerci să vorbeşti cu ea despre ceea ce vorbesc femeile în mod normal. Familie? Copii?

Elaine chicoti.

— Nu ştiu dacă ar trebui să sap prea adânc. Nu este

oare însărcinată din nou, iar secretarul cel frumos nu a fost avansat de curând la Westport?

Tim făcu o grimasă.

— Un subiect foarte interesant. Poate că vei reuşi să o faci să roşească. A mai reuşit cineva asta?

Îşi împături şervetul. Familia Lambert tocmai terminase cina, iar copiilor li se închideau ochii. Era un lucru neobişnuit ca toţi copiii să fie la masă, şi totuşi să nu fie nevoit să aibă grijă la cuvintele sale. Dacă micuţa Lilian, atât de vivace, ar fi fost la masă, Elaine ar fi trebuit să formuleze cu mai multă atenţie chestiunea legată de copiii Florencei Biller.

— Probabil Caleb, când i-a spus adevărul. Chiar o fi folosit cuvântul „filfizon”?

— Lainie!

Tim izbucni în râs. De fapt, Caleb utilizase acest termen când îi mărturisise Kurei-maro-tini, în urmă cu mai mulţi ani, înclinaţiile sale. El nu dorise, de fapt, să se căsătorească, dar nu avusese curajul de a alege o existenţă liberă, ca artist, şi de a-şi trăi visele, la un moment dat. În cele din urmă, se însurase cu Florence, o căsnicie în care se pare că ambele părţi erau satisfăcute în mod rezonabil.

— Îi invităm împreună cu copiii, spuse Elaine în cele din urmă. Măcar alături de cei doi mai mari. Astfel, nu vor sta foarte mult şi, în caz de urgenţă, vom discuta despre şcoala noastră britanică. Benjamin este cam de vârsta lui Lily, nu?

Tim încuviinţă.

— Trebuie să meargă la Cambridge anul acesta. Bună idee. Şi, dacă nu merge, vom discuta despre creşterea oilor. Mai mult ca sigur Jack poate vorbi despre acest subiect ore întregi, şi pun pariu că de data aceasta Florence nu va avea ultimul cuvânt.

Tim Lambert fusese, de fapt, hotărât să nu o placă pe tânăra soţie a lui Jack, Charlotte – în special pentru că îl obliga să se întâlnească cu Florence Biller. Dar apoi, tânăra femeie îi câştigase inima: la fel se întâmpla şi cu Elaine şi copilaşii. Charlotte nu ignorase direct handicapul lui Tim, dar reuşise să se poarte cu el în mod natural. Se distrase cu Elaine şi găsise în ea un public nou, receptiv, pentru aventura ei ca sufragetă. Cu băieţii nu numai că se jucase plină de încântare cu trenuleţul, dar le şi adusese mai multe instrumente maori simple, povestindu-le despre *haka,* interpretate imediat zgomotos.

— Cura-maro-tini nu cred că trebuie să se teamă de concurenţă din partea acestei formaţii! zâmbi Elaine şi îşi acoperi urechile. Nici măcar atunci când Lilian era acasă şi cânta la pian! Copiii au moştenit urechea muzicală destul de slabă a familiei Lambert.

— Ce mai face Lilian? Vă scrie?

Jack se folosise de ocazie pentru a întreba ceva ce îl preocupa de mult timp. Deşi căsătoria şi munca la fermă erau mai mult decât satisfăcătoare, încă îşi făcea griji pentru Gloria. Scrisorile care soseau de la ea în mod

regulat mai degrabă îl enervau decât să îi dea siguranţa că îi mergea bine. Deşi Gwyneira şi James se lăsau păcăliţi de poveştile Gloriei despre lecţiile sobre de muzică, perioadele de citit în grădină şi picnicurile de vară pe malul râului Cam, pentru Jack toate acestea nu erau altceva decât platitudini. Nu reuşise să descopere personalitatea Gloriei în aceste scrisori. Părea aproape că fuseseră scrise de altcineva.

Elaine încuviinţă, zâmbind.

— Bineînţeles că ne scrie. Fetele sunt încurajate să o facă. În fiecare după-amiază de sâmbătă trebuie să scrie acasă... ceea ce pe Lily nu o deranjează prea mult, întotdeauna are multe de povestit. Ceea ce mă face să mă întreb cum reuşeşte să treacă scrisorile de cenzură. Mai mult ca sigur profesoarele trebuie că le filtrează, nu?

Se întoarse spre Charlotte. Aceasta ridică din umeri.

— De fapt, respectă secretul corespondenţei. Era aşa în cazul fetelor mai mari, şi în şcoala pe care am urmat-o eu, răspunse ea. În cazul celor mai mici era corectată ortografia.

— Şi ce scrie Lilian atât de subversiv? întrebă Jack îngrijorat. Nu este fericită?

Elaine zâmbi.

— Ba da, dar mă tem că, din nefericire, ideile lui Lily nu coincid întotdeauna cu cele ale profesoarelor. Uite, citeşte cu ochii tăi!

Scoase ultima scrisoare a lui Lilian dintr-un buzunar al

rochiei, o dovadă a dorului pentru fiica ei. Elaine purta scrisoarea lui Lilian oriunde mergea şi o citea, din nou şi din nou, până la sosirea următorului răvaş.

— Dragă mami, dragă tati, dragi frăţiori, citi Jack cu voce tare. Am luat o notă slabă la o temă la limba engleză, unde trebuia să facem un rezumat al unei povestiri a domnului Poe. Dar era atât de tristă, încât i-am schimbat subiectul. A fost, probabil, o greşeală. Dl Poe a scris, uneori, poveşti triste şi destul de stranii. Doar nu există fantome! Ştiu asta, pentru că în weekendul trecut am fost cu Amanda Wolveridge la Bloomingbridge Castle. Familia ei are un castel adevărat şi ar trebui să fie bântuit de o fantomă, dar Amanda şi cu mine am rămas treze toată noaptea şi nu am văzut niciuna, doar pe fratele ei prostănac sub un cearşaf. De asemenea, am călărit poneiul Amandei şi a fost foarte distractiv. Poneiul meu a fost cel mai rapid. Rube, îmi poţi trimite un *weta?* Săptămâna trecută am băgat un păianjen în harta pe care domnişoara Comingden-Proust trebuia să o desfacă. S-a speriat îngrozitor şi a sărit pe un scaun.

I-am văzut lenjeria. Cu un *weta* ar putea fi şi mai bine, pentru că, de multe ori, sare după tine…

Charlotte chicoti de parcă ar fi fost ea însăşi fetiţa care îi făcea farse profesoarei. Insectele gigantice din Noua Zeelandă ar fi creat, cu siguranţă, un efect interesant în sălile de clasă englezeşti.

Râse şi Jack, deşi era oarecum neliniştit. Scrisoarea era

încântătoare; aproape că puteai auzi vocea micuţei Lilian. Spre deosebire de ea, scrisorile Gloriei păreau înfricoşătoare. Poveşti seci despre acţiuni care nu i-ar fi făcut nicio plăcere fetei dacă ar fi fost acasă. Trebuia să încerce să sape mai adânc, doar că nu avea nicio idee care era cea mai bună cale de a face acest lucru.

6

Gloria ura fiecare secundă petrecută la Oaks Garden şi i se părea că totul era o conspiraţie împotriva ei.

Începuse de la colegele ei de cameră urâcioase, cărora nu le plăcea nimic la ea. Poate că erau geloase pe celebra ei mamă dar, probabil, erau în căutarea unui ţap ispăşitor pe care să îşi verse frustrarea. Gloria nu ştia de ce şi nici nu reflectase profund asupra problemei. Mai presus de toate, nu reuşea să răsplătească aidoma dispreţul şi batjocura fetelor – şi la fel de puţin le putea ignora. Până la urmă, ştia şi ea că nu este frumoasă şi că arată ciudat în uniforma şcolară, iar lipsa ei de inteligenţă şi de talent era scoasă în evidenţă în fiecare zi la Oaks Garden, fără milă.

Şcoala – chiar dacă punea accentul pedagogic pe promovarea artelor plastice – nu era tocmai un focar de talente creative. Cele mai multe dintre celelalte eleve mânjeau pânza în culori la fel de neîndemânatice ca Gloria, şi de-abia reuşeau, cu mult ajutor, să deseneze corect în perspectivă o casă sau o grădină. Gabrielle Wentworth cânta oribil la vioară, iar interpretarea la violoncel a Melissei nu era cu mult mai bună. Cele câteva fete cu adevărat talentate simţeau, în cel mai bun caz, o oarecare slăbiciune pentru muzică sau pictură. Lilian Lambert, de exemplu, îi cântase *Annabell Lee* la pian, fără nicio

remuşcare, viitoarei profesoare de muzică şi apoi se mirase că domnişoara Tayler-Bennington nu sărise în sus de entuziasm. Lily nu era cu mult mai talentată decât Gloria, dar lecţiile de muzică îi făceau plăcere şi acest lucru era valabil pentru cele mai multe fete. Este adevărat, lecţiile individuale de interpretare la un instrument muzical erau un calvar, dar corul, de exemplu, le plăcea tuturor, în afară de Gloria. Cu toate acestea, nicio altă elevă nu trecuse printr-o tortură similară cu experienţa trăită de fata Kurei-maro-tini Martyn.

Gloria ezitase un pic când domnişoara Wedgewood, dirijoarea corului, o chemase pe scenă pentru a fi printre primele fete care să cânte în faţa clasei.

— Fiica celebrei doamne Martyn!

Ochii domnişoarei Wedgewood străluceau.

— De-abia aşteptam să te cunosc. Partea noastră de alto este un picuţ cam slabă şi, dacă ai şi numai jumătate din vocea mamei tale, ne-ai fi de mare ajutor! Ne cânţi un la?

Dădu tonul la pian şi Gloria încercă să cânte după ea. Încercaseră deja încă trei fete înaintea ei, cu un succes moderat, după care domnişoara Wedgewood, cu un oftat uşor, le distribuise la alte voci. Nicio altă voce nu sunase însă atât de forţată ca a Gloriei, care era deja jenată să stea singură lângă pian, în faţa clasei. Comparaţia cu mama ei fusese ultima picătură. Gloria nu mai reuşi să scoată niciun sunet şi, cu siguranţă, nu un sunet corect, deşi avea o voce puternică şi melodioasă. Dar fata nu mai

avea curaj să cânte nici cea mai simplă melodie şi, singură pe podium, aproape că îi venea să intre în pământ.

— Într-adevăr, nu semeni deloc cu mama ta! spuse domnişoara Wedgewood în cele din urmă, dezamăgită, şi o trimise pe Gloria pe ultimul rând.

Acolo ajunsese şi Gabrielle, care de acum profita de orice ocazie pentru a da vina pe Gloria. Ori de câte ori alto-ul interpreta ceva fals, ea pretindea că Gloria le irita pe celelalte. Astfel că, de cele mai multe ori, cânta atât de încet, încât colegele ei de-abia o puteau auzi. Singura care ar fi putut să o apere era Lilian, dar aceasta cânta – tare şi fals – la vocea întâi.

În general, Gloriei nu îi mai era de ajutor faptul că Lilian, teoretic, mergea la aceeaşi şcoală cu ea. Fetele fuseseră distribuite la clase şi cursuri complet diferite, se întâlneau numai la cor şi în pauzele din grădină, dar şi acolo, după primele zile, Lilian era înconjurată deja de alte fete. Deveniseră prietenele alături de care făcea farse şi, chiar dacă nu o exclusese pe Gloria ci, dimpotrivă, o primea cu bucurie în cercul ei, fata nu se simţea deloc confortabil. Fetele din clasele primare o considerau drept reprezentanta claselor intermediare, privind-o cu un amestec de admiraţie, invidie şi prudenţă. Între cele două aripi de la Oaks Garden domnea rivalitatea; fetele nu se vizitau între ele, cu excepţia cazului în care îşi jucau reciproc feste. Gloria stătea deoparte, desigur, dar fără să vrea provocase probleme în aripa de vest, când Lilian o

invitase la o petrecere la miezul nopţii. Conform instrucţiilor, Gloria se strecurase afară şi aproape că se simţise bine printre fete, ciugulind din prăjituri şi bând limonadă. Lilian o distrase cu aceleaşi poveşti ieşite din comun care o fascinaseră pe Gloria încă de la Kiward Station şi, în cele din urmă, izbucnise în râs şi se simţise aproape normală printre prietenele lui Lilian. Dar, bineînţeles, Gabrielle şi celelalte colege de cameră o pândiseră la întoarcere, o obligaseră să mărturisească şi se duseseră întins să le pârască, pe ea şi pe Lilian, la administratoare. Domnişoara Barnum le prinsese pe fete făcând curat după petrecere şi împărţise în stânga şi-n dreapta măsuri punitive. Şi, bineînţeles, Gloria fusese considerată vinovată pentru sfârşitul trist al petrecerii.

— Te cred! îi spuse Lilian cu compasiune.

Fetele se întâlniseră la „exerciţiile de pedeapsă” din grădină. În cadrul Oaks Garden, sancţiunile constau în plimbări lungi de câteva ore, de obicei în ploaie. De fapt, nici nu aveau voie să vorbească între ele, dar era imposibil ca Lily să ţină gura închisă.

— Această Gabrielle este o bestie! Dar, bineînţeles, celelalte nu mai vor să îşi petreacă timpul cu tine acum. Îmi pare nespus de rău!

Aşadar, Gloria rămase din nou singură şi, prin urmare, se limită în întregime la viaţa din internat. Lui Lilian îi mergea din ce în ce mai bine aici. Aproape la fiecare sfârşit de săptămână era invitată de una dintre prietenele

sale să petreacă sâmbăta şi duminica cu familia ei. Deşi elevele de la Oaks Garden veneau din toată Anglia, doar vreo jumătate locuiau în apropiere şi le invitau cu plăcere pe străine. Prin urmare, numai o mână de proscrise petreceau weekendul în internat. Pentru ele nu existau hobby-uri speciale. Fetele erau morocănoase în mod constant şi, cel puţin Gabrielle şi Fiona – care se întâlneau şi ele deseori, fiind prietene apropiate, dar locuind amândouă în afara oraşului – îşi descărcau cu plăcere furia pe Gloria.

În orice caz, fetele erau obligate să meargă duminica la liturghie, iar Gloria se întâlnea cu domnişoara Bleachum – singurul moment fericit din toată săptămâna. Cu toate acestea, nici tânăra guvernantă nu părea deosebit de fericită. Gloria rămase uimită când o văzu, în prima duminică, cântând la orgă în Sawston.

— Nu ştiam că puteţi să cântaţi, îi spuse timidă, când în sfârşit se întâlniră după slujbă. Nu i-aţi spus bunicii Gwyn că nu daţi lecţii de muzică?

Sarah Bleachum încuviinţă.

— Glory, draga mea, dacă ai fi avut un pic de ureche muzicală, ai fi înţeles de ce! glumi ea, dar se opri când văzu cum faţa Gloriei se strâmbă de durere.

La Kiward Station, lipsa talentului muzical ar fi fost acceptată de Gloria ca un fapt incontestabil – chiar bine primită! Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că fata s-ar fi putut simţi jignită din acest motiv, iar Gloria era prima

care se distra. Dar acum, autocritica amuzantă a lui Sarah părea să rănească fata mai mult decât orice critică adusă pentru o sarcină neglijent realizată.

— Nu am vrut să te supăr, Glory, se scuză Sarah de îndată. Ce se întâmplă cu tine? Ai probleme la şcoală pentru că eşti la fel de netalentată ca mine?

Gloria încerca să se lupte cu lacrimile.

— Nu sunteţi netalentată! Cântaţi chiar în biserică!

Sarah oftă. Avusese loc o discuţie între ea şi Christopher cu privire la cântatul în biserica satului. Până atunci, domnişoara Tayler-Bennington, profesoara de muzică de la Oaks Garden, cântase duminica la orgă şi, bineînţeles, o făcea mult mai bine decât Sarah, care nu era bună deloc. Christopher insistase, însă, că Sarah trebuia să „îşi câştige" comunitatea de partea ei, după cum vedea el lucrurile. În general, o prezenta ca pe verişoara lui, dar bârfele din sat vorbeau, bineînţeles, despre o căsătorie iminentă. Aproape fiecare femeie care intra în contact cu Sarah punea accentul, mai mult sau mai puţin, pe acest aspect – şi avea deja idei despre cum viitoarea soţie a pastorului s-ar fi putut face utilă în comunitate. Sarah preluase, cu blândeţe, studiul Bibliei şi şcoala de duminică, dar în ciuda talentelor sale pedagogice de necontestat, angajamentul nu îi era împărtăşit.

— Sarah, dragostea mea, femeile se plâng, îi explicase Christopher după a doua săptămână. Transformi orele noastre de religie într-o lectură ştiinţifică. Toate aceste

poveşti din Vechiul Testament – chiar trebuie să le spui aşa?

— M-am gândit să citim împreună texte din Biblie care se referă la femei, se apărase Sarah. În Vechiul Testament sunt cele mai frumoase poveşti.

— Cele mai frumoase? Precum cea despre Deborah, care intră în luptă cu un general? Şi cea despre Yael, care îşi ucide inamicul cu un ţăruş de cort?

Christopher clătină din cap.

— Ei bine, femeile din Vechiul Testament erau un pic mai... hm... dinamice decât în Noul Testament, recunoscu Sarah, dar îşi atingeau obiectivele. Estera, de exemplu...

Christopher se încruntase.

— Spune-mi, Sarah, simpatizezi cu sufragetele? Pare un lucru destul de rebel.

— Este Biblia, subliniase Sarah.

— Dar există şi fragmente mai frumoase!

Christopher, emfatic, îşi aşezase palmele pe Noul Testament şi i se adresase lui Sarah chiar în predica de duminica următoare, arătând cum îşi imaginase el tratarea subiectului „Femeile şi Biblia”.

— Mai nobilă decât cele mai preţioase perle este o femeie bună şi virtuoasă! îşi începuse el prelegerea; făcuse o scurtă referire la păcatele Evei, pentru ca mai apoi să laude bărbatul care îşi putea găsi pe cont propriu o femeie bună. Farmecul femeii îl reînvie pe bărbat, înţelepciunea ei îl întăreşte!

Femeile comunităţii roşiseră ca la un ordin secret, dar savuraseră lauda şi fuseseră încântate de predarea Mariei în faţa voinţei Domnului şi de calităţile ei materne. În cele din urmă, Christopher obţinuse aprobare din toate părţile.

— La următorul cerc pentru studierea Bibliei, să citeşti împreună cu ele *Magnificatul* şi să le vorbeşti despre modul în care a fost binecuvântată Fecioara, îi spusese el lui Sarah, bine dispus. Nici nu este atât de lung precum acele povestiri biblice, iar femeile mai vor să discute şi despre altceva.

De fapt, în timpul şedinţelor de citire a Bibliei mai mult se bârfea decât se adresau rugăciuni Domnului, iar reverendul era subiectul preferat. Toate femeile roiau în jurul său şi îi vorbeau lui Sarah în cele mai măreţe cuvinte de laudă despre faptele bune pe care le făcuse pentru comunitate.

— Dar cu siguranţă veţi fi o soţie foarte bună pentru el! îi spusese doamna Buster, proprietăreasa lui Sarah, cu o anumită insolenţă.

Christopher o cazase la bătrâna văduvă şi camera era, într-adevăr, curată şi confortabilă. Cu toate acestea, doamna Buster îi invada intimitatea musafirei sale. Dacă dorea să vorbească, Sarah trebuia să îi stea la dispoziţie. Tânăra se refugiase, în cele din urmă, în plimbările sale lungi – de cele mai multe ori pe ploaie.

Cu toate acestea, conflictele serioase dintre Sarah şi comunitate apăruseră de-abia atunci când Christopher o

desemnase pe Sarah coordonatoarea şcolii de duminică. Sarah iubea ştiinţele naturale şi una dintre convingerile ei pedagogice cele mai solide era să răspundă la întrebările elevilor cât se putea de sincer.

— La ce te-ai gândit? întrebase Christopher furios, după ce prima oră predată de Sarah copiilor atrăsese proteste furibunde din partea părinţilor. Le povesteşti copiilor că ne tragem din maimuţe?

Sarah ridicase din umeri.

— Billy Grant a vrut să ştie dacă Dumnezeu a creat, într-adevăr, toate animalele în şase zile. Această teorie a fost respinsă acum de Charles Darwin. Aşa că i-am explicat că Biblia este o poveste foarte frumoasă, care ne ajută să înţelegem mai bine miracolul creaţiei, dar apoi le-am povestit copiilor adevărul.

Christopher îşi smulgea părul din cap.

— Acest lucru nu este demonstrat deloc! se indignă el. Şi, oricât de convinsă ai fi tu, acest lucru nu ţine de o şcoală creştină de duminică. În viitor, fii atentă ce le spui copiilor! Nu asistăm la sfârşitul lumii, când ideile defetiste ar putea fi tolerate...

Lui Sarah nu îi plăcea să recunoască, dar cu cât încerca mai mult să fie viitoare soţie de pastor, cu atât îşi dorea mai mult să plece din această parte a lumii. Până în prezent se considerase o bună creştină, dar încet-încet creştea sentimentul de teamă că tot ce se petrecea nu era suficient pentru ea. Părea că îi lipsea puterea credinţei – şi

cu siguranţă nu era suficientă iubirea ei pentru aproapele, pentru a face faţă preocupărilor uneori meschine şi de multe ori imaginate ale membrilor comunităţii. Era mai mulţumită să lucreze cu copiii, iar micuţa Gloria părea să sufere din cauza unor probleme reale.

În ciuda nerăbdării evidente a lui Christopher – după slujba de duminică, el şi Sarah erau invitaţi la prânz de unul dintre membrii comunităţii şi nu dorea să întârzie – ea rămase cu Gloria în urmă, timp de câteva minute, şi o lăsă pe Gloria să-i povestească. De comun acord, fugiră amândouă în cimitirul din spatele bisericii. Nu era un loc îmbietor, dar era un loc unde puteau fi singure. Lui Sarah nu îi plăcea să recunoască tot ceea ce Gloria ştia deja de mult: ambele căutau cu disperare astfel de locuri pentru a se retrage.

— Iau numai note proaste, domnişoară Bleachum, se plânse Gloria, probabil încredinţată că astfel de lucruri ar fi interesat-o mai mult pe profesoară decât torturile zilnice ale diabolicei Gabrielle. Pur şi simplu nu pot cânta şi citi notele. Pentru mine, toate sună la fel. Şi nu mă descurc foarte bine nici la desen, totuşi... acum câteva zile am văzut o broască, una verde ca iarba, domnişoară Bleachum, cu mici ventuze pe picioare, şi am desenat-o. La fel ca străbunicul meu, Lucas. Mai întâi o imagine mare a broaştei, apoi o reprezentare mică a picioarelor. Priviţi, domnişoară Bleachum!

Mândră, Gloria îi prezentă o schiţă în cărbune, uşor

pătată, care o impresionă pe Sarah. Orele de desen în perspectivă păreau să fi dat roade; fata reprezentase animalul surprinzător de realist.

— Dar domnişoara Blake-Sutherland a spus că este dezgustător. Nu ar trebui să desenez lucruri atât de urâte, arta trebuie să exprime frumuseţea. Gabrielle a primit o notă mare, pentru că a pictat o floare, dar nici măcar nu semăna cu o floare adevărată...

Sarah Bleachum oftă. În niciun caz Gloria nu părea să fie lipsită de talent, dar alienarea artistică avea să rămână pentru totdeauna de neînţeles.

— Probabil că domnişoara Blake-Sutherland nu ştie nimic, continuă Gloria. În Anglia nu se predă botanică şi nici zoologie, cel puţin nu foarte mult. Geografia este plictisitoare, iar ceea ce facem noi este pentru copiii mici. Şi nu există nici limba latină, doar franceză...

— Dar şi noi am făcut franceză, spuse Sarah, simţindu-se vinovată.

De-abia acum un an începuse să îi predea fetei limba franceză. La Oaks Garden, probabil că fetele luau lecţii de franceză încă din clasa întâi.

Gloria confirmă. Rămăsese în urmă, şi avea puţine şanse de recuperare, dar lui Sarah Bleachum îi veni o idee.

— Poate aş putea să îţi dau meditaţii, sugeră ea. Sâmbăta sau duminica după-amiază. Ţi-ar plăcea sau ţi-ar fi greu?

Gloria înflori.

— Ar fi minunat, domnişoară Bleachum! spuse fericită.

O după-amiază de weekend, în care ar fi putut scăpa de Gabrielle şi Fion, i se părea a fi Raiul pe Pământ.

— Îi puteţi scrie bunicii Gwyn, referitor la plată.

Sarah clătină din cap.

— Fac asta din plăcere, Glory. Acum nu mai trebuie decât să discutăm cu domnişoara Arrowstone. Dacă ea nu este de acord...

Deşi Christopher o descurajase, încă de a doua zi Sarah porni la drum spre internat, pregătită pentru lupta cu domnişoara Arrowstone. Iniţial, directoarea nu fu încântată de propunerea ei.

— Domnişoară Bleachum, am fost, totuşi, de acord că trebuie să tăiem mai repede cordonul ombilical al fetei. Gloria este solitară, nu se înţelege bine cu colegele ei de clasă şi respinge programa şcolară. Cu siguranţă unele dintre materii îi sunt străine, dar uneori este reticentă, pur şi simplu! Profesoara de Istoria Bibliei a adus-o de curând la mine pentru că a abordat idei darwiniste într-un eseu! în loc de păcatul originar, ea a scris ceva despre evoluţia speciilor! Am mustrat-o aspru şi am pedepsit-o.

Sarah se înroşi.

— Fata a crescut într-un mediu complet nerealist! explică domnişoara Arrowstone, indignată. Şi, evident, dumneavoastră nu sunteţi complet nevinovată pentru toate acestea. Dar, este adevărat, fetiţa s-a sălbăticit la acea fermă de oi. Scurta perioadă de şcolarizare la domiciliu

probabil că nu a avut niciun succes. Mai ales că situaţia familială de acolo, din Noua Zeelandă... este adevărat ce a povestit Lilian? Bunicul a fost, de fapt, hoţ de vite?

Sarah Bleachum nu îşi putu ascunde un zâmbet.

— Străbunicul lui Lilian, o corectă ea. Gloria nu este înrudită cu James McKenzie.

— Dar ea a crescut în familia acestui erou popular dubios, nu? Totul este foarte neclar... Şi cine este acest „Jack”?

În timp ce vorbea, domnişoara Arrowstone scoase o bucată de hârtie din sertarul biroului.

Sarah recunoscu scrisul mare, oarecum ascuţit al Gloriei, şi deveni furioasă.

— Citiţi cumva corespondenţa fetelor? întrebă ea indignată.

Domnişoara Arrowstone o privi cu reproş.

— Nu întotdeauna, domnişoară Bleachum. Aceasta, însă...

Elevele de la Oaks Garden erau încurajate să scrie acasă în mod regulat. Ultima oră de şcoală de vineri după-amiază era dedicată acestui scop. Se împărţeau colile de hârtie pentru scrisori, iar sarcina lor era nu numai să păstreze liniştea, ci şi să răspundă la întrebările legate de ortografia cuvintelor mai dificile. Bineînţeles, acest lucru era necesar în special în cazul anilor mai mici: fetele precum Lilian scriau dezordonat şi fără punct şi virgulă. În clasa Gloriei, orele de scriere se desfăşurau de cele mai multe ori în

linişte. Fetele scriau încet. Foarte puţine dintre ele aveau multe de spus, dar bineînţeles că învăţaseră să pună accentul pe micile victorii – o notă bună pentru un desen, de exemplu, sau un nou fragment exersat la lecţiile de vioară.

Gloria, în schimb, rămânea mută în faţa colii de hârtie. Indiferent de cât de mult ar fi încercat, în cap nu i se formau cuvintele care să poată descrie suferinţa ei. În cel mai bun caz, în minte îi reveneau imagini care îi defineau săptămâna: dimineaţa zilei de luni, când îşi găsise bluza de şcoală, călcată cu grijă cu o zi înainte, mototolită sub toate hainele de care Gabrielle se dezbrăcase seara.

Fata fusese vizitată de părinţii ei şi se întorsese târziu în salon, după o excursie – obosită, dar nu suficient cât să rateze o farsă răutăcioasă. Gloria primise imediat o mustrare de la administratoarea ei; niciodată nu reuşea să treacă cu bine peste inspecţia hainelor. Bluzele albe păreau a se şifona chiar atunci pe corpul ei, chiar dacă fuseseră călcate înainte de a le purta, probabil din cauza sacoului care nu se închidea complet. Sau, pur şi simplu, Gloria se mişca mai mult şi diferit faţă de celelalte fete? Poate că, în cazul ei, administratoarea vedea şi cele mai mici defecte. Câteva dintre elevele mai mici, printre ele şi Lilian, nu erau nici ele întotdeauna îmbrăcate îngrijit, dar arătau destul de bine sau, cel puţin, amuzant. Gloria, în schimb, vedea în privirea domnişoarei Coleridge cât de nepotrivit şi de urât arăta.

— Ruşinea clasei! exclamă domnişoara Coleridge şi îi dădu Gloriei câteva puncte de penalizare.

Gabrielle jubila.

Sau marţi, când erau la cor. Directoarea intrase în sala de clasă şi insistase ca unele dintre fetele nou-venite să cânte ceva. Printre ele, bineînţeles, Gloria – probabil că totul fusese organizat special împotriva ei. Domnişoara Arrowstone voia să ştie dacă fiica renumitei doamne Martyn era, într-adevăr, atât de lipsită de speranţă pe cât pretindea domnişoara Wedgewood. Bineînţeles că Gloria eşuase total, iar de data aceasta fusese mustrată şi pentru postura ei nepotrivită pe podium.

— Gloria, o fată trebuie să se poarte ca o doamnă! îndreaptă spatele, ridică-ţi capul, priveşte către public! Astfel, vocea creează o eufonie...

Gloria îşi lăsase capul în jos. Nu voia să fie văzută. Şi nici nu era o doamnă.

În cele din urmă, se oprise în mijlocul melodiei şi fugise plângând de pe podium, ascunzându-se în grădină. Încasase alte puncte de penalizare atunci când reapăruse la cină.

Apoi, ziua de miercuri şi povestea cumplită cu păcatul originar. O auzise la şcoala de duminică din Haldon, dar nu îi acordase foarte mare atenţie. Pentru Gloria, „moştenirea” se referea la calitatea lânii oilor, la instinctul de haită al câinilor şi la caracteristicile cailor. Toate acestea puteau fi îmbunătăţite printr-o împerechere

corectă, dar Adam şi Eva nu prea aveau, desigur, de unde să aleagă, în această privinţă, mărinimoasă, Gloria era dispusă să ierte acest păcat originar. Şi pentru că subiectul „paradis” îi amintea mereu de peisajul nesfârşit de la Kiward Station şi de tot ce îi povestiseră domnişoara Bleachum şi James McKenzie despre flora şi fauna autohtonă, trecuse rapid de Geneză şi apoi ajunsese la dezvoltarea diferitelor specii de animale în diverse habitate.

— Omul, concluzionase ea în cele din urmă, nu s-a dezvoltat în Noua Zeelandă. Maorii vin din Hawaiki, iar *pakeha* din Anglia. Dar acolo nu există maimuţe, aşadar, cel mai probabil, primii oameni au venit mai degrabă din Africa sau din India. Cu toate acestea, Paradisul nu era acolo, pentru că în acele zone nu există mere.

Gloria nu înţelesese de ce, din cauza acestei propoziţii, fusese chemată la directoare şi mustrată atât de aspru. Drept pedeapsă, fusese nevoită să scrie de trei ori povestea creaţiei, în urma căreia aflase că Paradisul se află între Tigru şi Eufrat şi că, de fapt, merele nu apăreau în Biblie. Gloria găsea totul foarte ciudat.

În cele din urmă, ziua de joi, cu o lecţie de pian oribilă, în care Gabrielle, în plus, îi schimbase Gloriei partitura. Nu fusese în stare să facă nimic din caietul de partituri pentru avansaţi şi domnişoara Tayler-Bennington, drept pedeapsă pentru neglijenţa ei, o pusese să cânte din memorie. Toate orele plictisitoare de practică din timpul săptămânii

fuseseră în zadar. Fără partituri, Gloria nu putea cânta nimic. După-amiază, fusese nevoită să îşi „ispăşească” punctele de penalizare printr-o plimbare lungă, tăcută. Bineînţeles că ploua din nou şi Gloria îngheţă în uniforma ei de şcoală.

Nu putea povesti acasă nimic din toate acestea. Nici nu putea scrie fără să o apuce din nou plânsul. Gloria îşi petrecu ora privind drept înainte, fără ca măcar să vadă catedra, tabla şi pe domnişoara Coleridge, care trebuia să supravegheze clasa.

Când apucă peniţa, în cele din urmă, cufundă vârful atât de violent în călimară, încât pe scrisoare săriră nişte picături de cerneală asemănătoare lacrimilor. Apoi scrise singurele cuvinte care îi apăruseră în minte:

— Jack, te rog, te rog, vino să mă iei acasă!

— Priviţi, domnişoară Bleachum! exclamă rece domnişoara Arrowstone. Ar fi trebuit să trimitem această „scrisoare”?

Sarah se uită uimită la strigătul de ajutor al Gloriei. Îşi muşcă buzele.

— Înţeleg că trebuie să fiţi exigentă, spuse ea apoi. Dar ceea ce îi voi oferi sunt numai câteva ore suplimentare de limbă franceză. Dacă Gloria va fi mai bună la această materie, îi va fi mai uşor să se integreze. Şi, la sfârşitul săptămânii, nu pierde nimic.

Sarah era hotărâtă să se întâlnească în secret cu Gloria dacă domnişoara Arrowstone nu ar fi cedat. Dar

directoarea se îmbună.

— Bine, domnişoară Bleachum. Dacă domnul reverend nu are nimic împotrivă…

Sarah ar fi vrut să izbucnească din nou. Ce avea de a face Christopher cu faptul că ea urma să o mediteze pe Gloria? De când avea nevoie de permisiunea lui pentru a-i preda unei eleve? Dar apoi se stăpâni. Dacă ar fi continuat să o întoarcă pe domnişoara Arrowstone împotriva ei, nu ar fi avut nimic de câştigat.

— Apropo, o predică foarte frumoasă despre poziţia femeilor în Biblie! replică directoarea atunci când îşi conducea oaspetele. Dacă nu vă deranjează, îi puteţi transmite? Am fost cu toţii foarte mişcaţi…

Gloria sosi prea târziu, speriată şi plângând, la prima lecţie de sâmbătă după-amiază.

— Îmi pare rău, domnişoară Bleachum, dar am fost nevoită să mai compun o scrisoare, se scuză ea. În seara aceasta trebuie să i-o prezint domnişoarei Coleridge, dar eu…

Sarah oftă.

— Atunci să facem mai întâi asta, îi spuse. Ai hârtiile la tine?

Dragă bunică Gwyn, dragă bunicule James, dragă Jack, salutări din Anglia. Aş fi scris mai devreme, dar am mult de învăţat. Iau lecţii de pian şi cânt în cor. La lecţiile de limba engleză citim poezii ale domnului Edgar Alan Poe. De

asemenea, învăţăm poezii pe de rost. Fac progrese la orele de desen. La sfârşitul săptămânii, mă întâlnesc cu domnişoara Bleachum. Duminicile mergem la liturghie.

Vă iubesc foarte mult pe toţi.

Gloria voastră

7

„Lecţiile particulare” de sâmbătă după-amiază deveniră, în curând, punctul culminant al săptămânii pentru Gloria. Ea le aştepta încă de luni şi, dacă avea o zi deosebit de grea, visa la tânăra profesoară şi, în minte, îi spunea necazurile ei. Bineînţeles că domnişoara Bleachum nu se limita numai la lecţiile de franceză, deşi în prima oră se concentrau pe franceză – până la urmă, domnişoara Arrowstone şi doamna Laverne, profesoara de franceză, trebuiau să vadă un progres. Dar apoi Gloria îi povestea despre martiriul ei zilnic cu Gabrielle şi cu restul fetelor, iar Sarah îi dădea sfaturi utile, pentru a face faţă.

— Nu trebuie să suporţi toate acestea, Gloria! îi spunea, de exemplu. Nu este nimic greşit în a cere ajutorul administratoarei tale, din când în când, în special când este vorba despre farse atât de răutăcioase ca treaba cu cerneala!

Gabrielle îi distrusese Gloriei bluza de şcoală, turnând cerneală pe ea.

— Şi, dacă nu vrei să le pârăşti, atunci roag-o pe administratoare să îţi ia lucrurile în custodie. Sau trezeşte-te noaptea, vezi dacă fata a făcut ceva şi schimbă hainele între ele. Gabrielle va arăta destul de stupid dacă găseşte petele pe propria bluză, în timp ce tu te îmbraci şi pleci.

Cred că aveţi cam aceleaşi măsuri. Sau strecoară haine murdare sau şifonate printre hainele unei alte colege de cameră. Astfel, vina va cădea pe Gabrielle. Şi, la rândul tău, îi vei face şi tu o farsă...

Gloria scutură din cap, descurajată. Atunci când venea vorba despre a riposta în faţa altora, era lipsită de imaginaţie. Nu se putea gândi la nimic pentru a o ataca pe Gabrielle. Dar, în cele din urmă, îi veni ideea să îi povestească totul lui Lilian. Lilian şi colegele ei le jucau constant feste profesorilor şi elevilor; povestea cu păianjenul din hartă era pe buzele tuturor.

Micuţul spiriduş roşcat ascultă cu răbdare îngrijorările Gloriei şi zâmbi.

— Ea este capra care ne-a turnat după petrecere, nu-i aşa? întrebă ea. Desigur, voi găsi eu ceva!

La următoarea lecţie de vioară, Gabrielle constatase că instrumentul ei era complet dezacordat. Nu ar fi fost o problemă pentru elevele cu talent muzical, dar urechea Gabriellei nu era mai bună decât a Gloriei şi îl cumpărase cu dulciuri pe un mic violonist talentat din clasa lui Lilian, pentru a se asigura că vioara ei este acordată înainte de lecţie. De data aceasta, însă, fusese nevoită să se descurce în faţa ochilor şi urechilor domnişoarei Tayler-Bennington. Umilirea fusese completă, iar Lilian chicotise.

Festa reuşită îi oferise Gloriei un oarecare sentiment de triumf, dar nu o bucurie reală. Nu simţea nicio satisfacţie în a-i vedea pe alţii suferind şi nu îi plăcea să lupte.

Gwyneira atribuia nevoia ei de armonie moştenirii sale maori; bunica ei, Marama, era la fel. La Oaks Garden, firea paşnică a Gloriei fusese interpretată ca o slăbiciune. Profesoarele o numeau „nemotivată”, iar elevele o chinuiau în continuare, ori de câte ori aveau ocazia.

Doar în după-amiezile petrecute cu domnişoara Bleachum se trezea vechea, amuzanta şi curioasa Gloria. Pentru a nu fi spionate nici de Christopher, nici de doamna Buster, după ora de franceză plecau amândouă în plimbări lungi. Entuziasmată, Gloria pescuise icre de broască dintr-un iaz, iar Sarah găsise un loc ascuns în grădina doamnei Buster, unde le lăsa să se maturizeze într-un pahar. Gloria urmărea cu fascinaţie dezvoltarea mormolocilor, iar doamna

Buster se speriase de moarte atunci când, dintr-odată, douăzeci de broaşte săriseră în ghivecele ei cu flori. Sarah avusese nevoie de ore întregi pentru a le aduna şi a le duce înapoi în iazul lor şi, astfel, generase din nou o mustrare uşoară din partea reverendului.

— Nu a fost ceva demn de o doamnă, dragostea mea! Ar trebui să te gândeşti mai mult şi să devii un model pentru femeile din comunitate.

— Deci vă veţi căsători, în curând cu domnul reverend? întrebă Gloria într-o zi de vară.

Era în vacanţă, dar bineînţeles că nu se putea întoarce în Noua Zeelandă, iar părinţii ei erau plecaţi din nou prin alte părţi ale lumii în care nu îşi puteau lua şi fiica. De data

aceasta erau într-un turneu în Norvegia, Suedia şi Finlanda. Fetele rămase în şcoală nu erau supravegheate prea strict şi, astfel, Gloria mergea aproape în fiecare zi în sat, pentru a o vizita pe domnişoara Bleachum. Ajuta la pregătirile pentru tombola comunităţii şi pentru festivalul verii şi, astfel, o scutea pe Sarah de unele sarcini care nu îi erau pe plac.

Spre mirarea lui Sarah, Gloria se înţelegea bine cu femeile din comunitate. Sătenii erau oameni foarte simpli, asemănători cu oamenii din Haldon sau cu familiile oierilor pe care fata îi întâlnise înainte. Nimeni de aici nu auzise vreodată de Kura-maro-tini Martyn şi de vocea ei senzaţională. Gloria era numai o fată de la internat, ca toate celelalte. Odată ce văzuseră că ea nu era arogantă şi îngâmfată, aşa cum erau multe dintre colegele ei de la Oaks Garden, începuseră să o trateze pe Gloria ca pe toţi copiii din sat. Ca să nu mai vorbim de faptul că împletea ghirlande, atârna lampioane şi aranja mesele, ceea ce cântărea mult mai mult decât cântatul la pian sau recitatul de poezii. Se făcea utilă, era lăudată şi, în cele din urmă, începuse să se simtă din nou bine în pielea ei. Practic, îi mergea mai bine în comunitate decât Sarei, care încă se simţea nelalocul ei în rândul sătenilor. Ca atare, nu reuşise să găsească încă un răspuns la întrebarea Gloriei.

— Nu ştiu, spusese în cele din urmă. Toţi aşteaptă, dar...

— Îl iubiţi, domnişoară Bleachum?

Această întrebare impertinentă venise de la cine

altcineva dacă nu de la Lilian. Şi ea îşi petrecea o parte din vacanţă în internat şi era plictisită de moarte. De fapt, săptămâna viitoare avea să plece la Somerset. O prietenă o invitase la moşia părinţilor ei, iar Lilian aştepta cu nerăbdare poneii şi petrecerile în grădină.

Sarah roşise din nou, deşi nu cu aceeaşi intensitate ca în urmă cu doar câteva luni. Între timp se obişnuise să fie întrebată mereu despre căsătoria ei iminentă.

— Cred că da... şopti ea, fără a fi prea sigură nici de data aceasta.

Răspunsul sincer ar fi fost că Sarah nu ştia, poate fi din cauză că încă nu putea defini cu exactitate cuvântul „iubire". Înainte crezuse că simţise o uniune spirituală cu Christopher, dar, de când era în Anglia, îndoielile ei crescuseră în mod considerabil. De fapt, tinerei profesoare îi era din ce în ce mai clar că avea foarte puţine în comun cu preotul. Sarah era în căutarea adevărului şi a cunoştinţelor demonstrate. Atunci când preda, încerca să le explice elevilor săi lumea. În sfera religioasă profesoara se conforma zelului misionar, dar îl simţea foarte puţin. Spre ruşinea ei, începuse să realizeze că, de fapt, nu îi păsa de ce cred oamenii. Probabil că de aceea nu avusese niciodată probleme cu elevii ei maori. Este adevărat, citea cu ei Biblia, dar nu se umplea de furie sfântă când copiii o comparau cu legendele maori. Nu făcea altceva decât să le corecteze cuvintele în engleză atunci când scăpau câte o greşeală gramaticală.

Pe Sarah o înfuria mai degrabă ignoranţa – şi, din păcate, în Sawston o întâlnea prea des. Chiar şi Christopher putea fi bănuit de aşa ceva, dar apoi constatase că vărul ei nu împărtăşea întotdeauna părerile pe care le exprima cu voce tare. Reverendul era inteligent şi educat, dar adevărul nu era la fel de important pentru el ca reputaţia din cadrul comunităţii. Voia să fie iubit, admirat şi respectat – şi din acest motiv se dădea după cum bătea vântul. Interpretările biblice ale lui Christopher erau simple şi nu lăsau loc îndoielii. Îşi flata enoriaşele şi se abţinea să răspundă cu critici la păcatele bărbaţilor. Uneori, Sarah fierbea de furie. Şi-ar fi dorit de multe ori cuvinte clare atunci când, uneori, câte o femeie se plângea de durerea ei, pentru că soţul dusese iar banii la cârciumă şi o bătuse atunci când protestase. Christopher reuşea însă să o liniştească. Sarah nu credea că situaţia s-ar fi îmbunătăţit dacă ar fi stat alături de Christopher, ca soţie de pastor. Dimpotrivă, femeile ar fi venit la ea şi nu voia să se gândească la diferenţele de opinie pe care le-ar fi generat.

Cu toate acestea, Christopher Bleachum o atrăgea pe tânără mai mult decât înainte. Dat fiind că toată lumea îi considera logodiţi oficial, îi permitea să o ducă la picnicuri şi în excursii, deşi o făcea mai mult pentru a scăpa de plictiseala apăsătoare din sat. Şi, de îndată ce rămânea singură cu el, simţea farmecul prin care, probabil, le atrăgea şi pe femeile din comunitate. Christopher îi dădea

sentimentul că era acolo numai pentru ea şi că nu îl interesa nimic altceva pe lume decât Sarah Bleachum. O privea în ochi, dădea din cap cu seriozitate în timpul conversaţiilor şi, uneori... uneori o atingea. Începuse cu o strângere delicată, aproape întâmplătoare, de mână, atunci când apucaseră amândoi aceeaşi pulpă de pui, în timp ce stăteau pe pătura de picnic. Mai târziu, venise o atingere conştientă cu degetele pe dosul palmei ei, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze o remarcă pe care tocmai o făcuse.

Sarah tremura la aceste apropieri, simţea că ia foc de la căldura degetelor lui. Şi apoi, la un moment dat, o luase de mână pentru a o ajuta să treacă printr-un loc mlăştinos şi îi simţise siguranţa şi forţa. La început, fusese nervoasă, dar el îi dăduse repede drumul după ce trecuseră de porţiunea periculoasă de drum şi, în cele din urmă, Sarah ajunsese să se bucure de atingere. Christopher părea să simtă asta instinctiv. Când Sarah se relaxase, în cele din urmă, îi luase din nou mâna, jucându-se uneori afectuos cu degetele ei şi spunându-i cât de frumoasă este. Sarah era nesigură, dar ar fi vrut să îl creadă, şi cum ar fi putut minţi cineva care o ţinea de mână aşa? Se cutremurase din toată fiinţa, dar apoi începuse să se bucure de avansurile lui. Nu mai tremura de emoţie, ci de bucuria de a simţi braţul lui Christopher în jurul ei, şoptindu-i cuvinte frumoase.

În cele din urmă, o sărutase, în trestiile de pe marginea iazului de unde adunase împreună cu Gloria icre de

broască. Senzaţia buzelor lui peste ale ei îi tăiase mai întâi răsuflarea, apoi o lipsise de raţiune. Nu mai era în stare să gândească atunci când Christopher o ţinea în braţe; era numai senzualitate şi plăcere. Aceasta trebuie să fi fost dragostea, această uitare de sine şi relaxare ameţitoare în braţele celuilalt. Uniunea spirituală era prietenie, dar ce se întâmpla acum... aceasta era dragoste... cu siguranţă.

Desigur, Sarah Bleachum cunoştea şi cuvântul „dorinţă”. Dar, în ceea ce îl privea pe Christopher sau chiar pe ea însăşi, era de neconceput. Ceea ce simţea acum trebuia să fie ceva bun, sacru – dragostea care binecuvânta un cuplu logodit.

Pentru Christopher Bleachum, abordarea precaută a lui Sarah era mai mult un chin decât o plăcere. Desigur că ştia că era pudică. Seminarele pedagogice erau ceva mai bune decât mănăstirile, în cazul educatoarelor abstinenţa era de aşteptat, iar tinerele se aflau sub strictă supraveghere. Dar, în general, sperase să o poată stârni mai repede, mai ales că nu simţea nicio mulţumire în lunga aşteptare. Christopher iubea să fie sedus. Era obişnuit cu mângâierile femeilor şi ştia cum să interpreteze şi cele mai subtile semnale. O clipire, un zâmbet, o înclinare a capului... Lui Christopher nu îi trebuia mult să se aprindă, mai ales dacă femeia era frumoasă şi avea forme seducătoare. Apoi începea un joc interzis, pe care îl dirija cu virtuozitate. Reverendul se lansa în aluzii şi mici linguşiri, zâmbea când femeile roşeau aparent timid, apoi

îi întindeau mâna şi experimentau un fior plăcut când mai întâi le mângâia cu degetele, apoi cu buzele. În cele din urmă, femeile erau cele care îşi doreau mai mult apropierea şi alegeau, de cele mai multe ori, locuri secrete. Tot ce era misterios îl incita şi mai mult pe Christopher, iar ele îi permiteau să treacă repede la treabă. Cu toate acestea, prefera femei cu experienţă. Deschiderea lentă a unei fecioare în faţa bucuriilor iubirii nu îi provoca nicio plăcere.

Însă tocmai asta părea să o stimuleze pe Sarah. Părea să ştie suficient de multe despre dragostea trupească pentru ca, pe de-o parte, să se teamă de ea, iar, pe de alta, să creadă că are o anumită legătură cu plăcerea. Să zacă ţeapănă sub el, fără să se plângă vreodată de asta – aşa ceva n-ar fi făcut niciodată. Şi încă nu-şi dăduse, explicit, consimţământul. Era de neconceput ca ea să-şi schimbe părerea, tocmai acum când el o prezentase întregii parohii drept viitoarea lui soţie! Era în continuare convins că ea e potrivită să fie nevasta parohului – chiar dacă la început avuseseră câteva divergenţe.

Sarah era inteligentă şi cu o educaţie aleasă; dacă ar mai fi cizelat-o puţin, ar fi putut să îl scutească de multe sarcini în parohie. Din păcate, uneori era cam încăpăţânată. Lui Christopher nu-i plăcea absolut deloc când ieşea cu fetele Martyn, în loc să se arate utilă în comunitate. De bine, de rău, era capabilă de compromisuri. La dezbaterea despre darwinism, lăsa

poveştile biblice aproape necomentate, dar se sustrăgea, încântată, însărcinării cu educaţia religioasă duminicală a elevilor. În loc să o facă, ea se ducea cu ei pe-afară, în natură, pentru a le arăta frumoasa lume a lui Dumnezeu, iar ei învăţau, în acest răstimp, mai multe despre plante şi despre animale decât despre dragostea de aproape şi despre penitenţă. Cu toate acestea, nimeni nu protestase încă, iar în timpul iernii toate astea aveau să se sfârşească.

Christopher era extrem de optimist în ceea ce priveşte transformarea savantei lui verişoare într-o nevastă docilă de preot. Cât despre problema episcopului, pe care o vedea mai degrabă ca pe o fortăreaţă împotriva decăderii virtuţii preaarătosului său paroh, reverendul nu-şi făcea mari speranţe. Fireşte că avea să încerce să fie fidel – dar Sarah îl plictisea deja de pe acum cu dorinţa ei de a fi cucerită, aşa cum îi pretindea. La urma urmelor, nu-i era greu să se abţină.

Sarah nu era urâtă, dar îi lipseau mişcările suple, care îl excitau doar văzându-le la alte femei, de pildă pe Doamna Walker şi, mai mult decât atât, sub hainele ei modeste, ea îi părea dreaptă ca o scândură. Să o ia de nevastă pe Sarah Bleachum era o decizie raţională. Christopher nu simţea nici dragoste, nici vreo afecţiune intimă faţă de ea.

— Nu cred că reverendul este îndrăgostit de Domnişoara Bleachum, flecărea Lilian, întorcându-se, alături de Gloria, agale spre şcoală.

Gloria era bucuroasă că erau împreună, fiindcă se făcuse

târziu cu pregătirile pentru sărbătoarea parohiei şi poarta şcolii era cu siguranţă închisă. Gloria ar fi trebuit să sune şi în mod cert ar fi fost mustrată, dar Lilian susţinea că ştie cel puţin două posibilităţi de a sări pe ascuns gardul.

— De ce spui asta? se miră Gloria. Sigur că o iubeşte!

Gloria nu-şi putea imagina cum ar fi putut cineva pe lumea asta să nu o iubească pe Sarah Bleachum.

Nu o priveşte de parcă ar face-o, explică Lilian. Nu aşa... în fine, nu aşa... nici eu nu ştiu. Dar o priveşte aşa pe Doamna Walker şi pe Brigit Pierce-Barrister.

— Pe Brigit? întrebă Gloria. Eşti nebună!

Brigit Pierce-Barrister era o elevă de la Oaks Garden. Era în ultimul an şi mai în vârstă decât majoritatea celorlalte. La fel ca Gloria, ea fusese trimisă relativ târziu la internat, primise multă vreme o educaţie particulară, acasă. Acum avea deja şaptesprezece ani şi era pe deplin dezvoltată. Fetele chicoteau între ele despre „sânii tot mai umflaţi" ai lui Brigit, sub uniforma cu croi inevitabil strâmt.

— Dar reverendul nu poate fi îndrăgostit de Brigit!

Lilian chicoti.

— De ce nu? Brigit este, cu siguranţă, îndrăgostită de el. Şi Mary Stellington la fel, am tras cu urechea la ce vorbeau. Amândouă visează la el, Mary i-a făcut un semn de carte din flori presate, pe care i l-a dăruit la solstiţiul de vară. Acum se holbează neîncetat la Biblia lui, în speranţa că îl foloseşte şi că, folosindu-l, se gândeşte la ea. Brigit

mai spune că săptămâna viitoare va avea voie să cânte în timpul slujbei. Iar, ei îi este frică să nu poată scoate un sunet, atunci când e el de faţă...

Ultimul lucru Gloria îl putea înţelege prea bine.

— Chiar şi fetele din clasa mea visau la el. Şi Gabrielle. Doamne, dar trebuie să fi observat asta!

Gloria suspină. De mult nu mai asculta bârfele dintre Gabrielle şi prietenele ei. Cum de putea visa cineva la reverendul Bleachum? Era peste capacitatea de a pricepe. În primul rând, el era, firește, cu mult prea bătrân pentru toate aceste fete. Şi apoi... Gloria nu putea altfel, pur şi simplu nu-i plăcea de reverend. Ceva legat de el îl făcea să pară necinstit. El o complimenta ori de câte ori se întâlneau, privind-o în ochi. În afară de aceasta, nu-i plăcea să fie atinsă de el. Reverendul Bleachum avea obiceiul de a se apropia de interlocutor şi să îşi lase mâna, în semn de consolare sau de liniştire, pe degetele sau pe umerii acestuia. Gloria ura treaba asta.

— În ce mă priveşte, nu m-aş căsători cu el, flecări Lilian mai departe. Gândeşte-te numai la felul în care le atinge. Dacă e să mă căsătoresc vreodată, atunci soţul meu trebuie să mă atingă doar pe mine şi să-mi spună lucruri frumoase doar mie, nu tuturor femeilor pe care le întâlneşte. Şi nu ar avea voie să danseze decât cu mine. Facem pariu că reverendul Bleachum va dansa la sărbătoarea de vară cu Brigit? Ia uite, aici e copacul. Reuşeşti să sari sus, până la ultima creangă? Dacă o prinzi,

te poţi căţăra foarte uşor şi să sari după aceea gardul.

Gloria o privi jignită.

— Bineînţeles că pot sări până acolo, sus. Dar pe partea cealaltă mai e o creangă?

Lilian dădu din cap în semn că da.

— Sigur, e foarte simplu. Caţără-te după mine!

Câteva minute mai târziu, fetele aterizară în siguranţă în grădina şcolii. Într-adevăr, era un drum uşor, la care Gloria s-ar fi putut gândi şi singură. Când avea să înveţe oare să gândească altfel decât numai linear? Şi acum Lilian îi făcuse, pe deasupra, şi frică. Dacă reverendul nu o iubea pe Domnişoara Bleachum, era foarte posibil să nu se căsătorească cu ea. Ea s-ar fi întors în Noua Zeelandă şi şi-ar fi căutat o slujbă nouă. Şi, pentru Dumnezeu, ce avea să se aleagă de Gloria?

Sarah Bleachum era departe de a savura sărbătoarea de vară a comunităţii. Ea nu stătea la tinerele fete, ci fusese condusă de către Doamna Buster la masa matroanelor locului. Aici făcea acum, plictisită, conversaţie, după ce, mai înainte, păzise bazarul pentru săraci şi vânzarea de prăjituri. Fireşte că trebuise să-şi cumpere şi ei ceva. Fără niciun chef, luase de la Doamna Buster o învelitoare tricotată pentru păstrarea ouălor calde şi o husă tricotată pentru un ceainic.

— Ai nevoie de multe pentru o gospodărie aflată la început de drum! îi explică Doamna Buster.

Pentru ea era de la sine înţeles ca lucrul de mână

cumpărat de Sarah să împodobească în curând masa reverendului, iar acest gând părea să o facă fericită. Sarah încuviinţă, absentă. În principiu, tot ce era pus în vânzare i se părea absolut oribil, dar îşi spuse că o învelitoare tricotată pentru ouă e la fel de bună ca orice altceva. Reverendul însuşi o văzuse, de fapt, în acea după-amiază, dar de la distanţă. Mai devreme, el pălăvrăgise cu nişte bărbaţi, iar acum se întreţinea, aparent foarte animat, cu Domnişoara Arrowstone. Rectoriţa venise la sărbătoare alături de cele nouă fete ale ei, rămase în internat, cărora nu le trecuse de bună seamă nimic altceva prin minte decât să-şi petreacă vacanţa în Sawston. Fetele se distrau împletind coroniţe; Lilian arăta în rochiţa ei albă de sărbătoare şi coroniţa de flori ca o mică zână a pădurii. Gloria era din nou posacă. Cineva trebuie să o fi supărat sau să o fi tachinat; în orice caz, îşi luă coroniţa şi o aruncă cât colo. Pe de altă parte, abia dacă îi stătea peste buclele sârmoase pe care ea le purta în acea zi, resemnată, despletite. De obicei, încerca să îşi împletească din ele codiţe, însă era complicat, iar atunci când reuşea, ele stăteau la o oarecare distanţă de cap, de parcă ar fi fost întărite cu sârmă. Sarah o consola pe fată, spunându-i că părul mai trebuie să crească. Gravitaţia avea să învingă cândva şi codiţele aveau să îi atârne la fel ca tuturor celorlalte fete. Dar Gloria nu prea o credea.

Brigit Pierce-Barrister tocmai îi arunca reverendului o ocheadă galeşă. Arăta ca o nimfă plinuţă. Rochia părea să

fie mult prea copilăroasă pentru trupul ei deja bine dezvoltat. Sarah se întreba de ce Domnişoara Arrowstone nu o obliga pe fată să îşi prindă măcar părul.

Brigit îi spuse ceva lui Christopher, iar el îi răspunse zâmbind. Sarah simţi o înţepătură a geloziei. Ceea ce era, firește, o prostie. Cea mică putea să viseze la el, dar reverendul nu ar fi dat niciodată apă la moară unei fete de şaptesprezece ani.

Sarah se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se ridice şi să meargă agale până la masa celor de la Oaks Garden. Cu siguranţă că discuţia cu profesoarele ar fi fost mai interesantă decât bârfele pe care le schimbau între ele Doamna Buster şi prietenele ei. Dar pentru asta Christopher ar fi mustrat-o din nou – şi lui Sarah nu-i plăcea să-i aţâţe supărările. Ceea ce o dezorienta, fiindcă la început nu-i păsa prea mult dacă se mai ciondăneau din când în când. De când însă îşi recunoscuseră, reciproc, dragostea, Christopher o dojenea, ce-i drept mult mai rar, dar pentru asta o „pedepsea” mult mai subtil. Dacă Sarah îl enerva cu nişte cuvinte sau fapte oarecare, el o ignora zile întregi, nu o mai lua de mână în felul acela blând, care îţi încălzeşte sufletul, şi, firește, nu o mai lua nici în braţe şi nici nu o mai săruta.

Sarah nu se gândise înainte niciodată la tandreţe. Nu visase la bărbaţi, aşa cum o recunoscuseră uneori celelalte fete din seminar, sub pecetea tăcerii, şi nu se întâmpla decât rar să îşi mângâie pe furiş trupul, pe sub pătură.

Însă acum simţea un dor arzător şi suferea când Christopher o ţinea la distanţă. Ziua nu-şi găsea liniştea, seara zăcea trează la nesfârşit şi se gândea numai la cum de îl putuse supăra atât de tare şi ce anume ar putea face pentru a-l îndupleca din nou. În imaginaţia ei, retrăia mereu sărutările lui şi îi auzea vocea joasă spunând cuvinte pline de tandreţe.

Uneori îi trecea prin cap cuvântul „obsedată”, dar se speria să lege acest cuvânt de dragostea ei pentru Christopher, chiar şi numai în gând. Mai bun era „vrăjit” sau „fermecat”. Sarah spera să găsească împlinirea în braţele lui Christopher şi îşi dorea să i-o poată arăta mai bine. Dar dacă la început îngheţase atunci când Christopher o atinsese, acum părea să se topească de-a dreptul. Nu reuşea, la rându-i, să îl dezmierde, ci devenea pur şi simplu neputincioasă în braţele lui. În acele clipe, ardea de nerăbdare să stabilească, în sfârşit, data nunţii. Pentru Christopher părea să fie clar că ea spusese *Da,* şi, în mod evident, nu i se mai părea necesar să o mai ceară în căsătorie într-un chip romantic. Erau perioade în care Sarah se enerva din acest motiv, dar când îl vedea sau când el chiar o atingea, toate astea erau uitate. Poate, îşi spunea ea, ar fi trebuit să înceapă discuţia pe acest subiect, să îi deschidă ochii asupra ofertei. Însă, imediat după aceea, mândria îi învingea slăbiciunea.

Ca acum, de pildă, când orchestra se reunise şi începuse să îndemne lumea la dans. Sarah se aştepta ca Christopher

să vină la ea, dar el o luă la dans, într-adevăr, pe Domnişoara Wedgewood. Spre încântarea generală, o condusese pe profesoara de muzică pe ritmul unui vals. Imediat după aceea, veni rândul Doamnei Buster.

— Poftim, vezi şi tu, nu dansează cu Domnişoara Bleachum! îi şopti, triumfătoare, Lilian Gloriei. Nici nu-i pasă de ea.

Ultimul lucru pe care Gloria voia să îl audă în acea zi erau veştile proaste. Mai devreme primise o scrisoare de la părinţi, care îşi anunţau vizita în vacanţa de toamnă. De fapt, ar fi trebuit să reuşească asta încă din acea vară, însă Kura şi William voiau să mai rămână, totuşi, la Paris, acolo unde tocmai se aflau.

— Dar ai putea să mergi tu acolo! zise Lilian mirată, rostind, cu voce tare, ceea ce Gloria gândea în sinea ei.

Familia Martyn nu-şi făcuse griji, lăsând-o să vină singură din Noua Zeelandă. Era imposibil ca ei să nu aibă acum încredere în ea, că nu ar putea călători de la Londra la Paris.

— Mă întreb dacă vor cu adevărat să o vadă pe buna noastră Gloria! o ironiză Fiona Hills-Galant.

Fata auzise vorbele lui Lilian şi profita acum de ocazie să o împungă pe Gloria.

— Dar, la felul în care cânţi la pian, Glory, nu eşti de mare folos pe scenă. Dacă măcar ţi-ar sta cât de cât bine coroniţa aia din flori! Atunci ai putea ţopăi pe scenă, în fuste de iarbă, cu dansatorii negri!

Auzind-o, Gloria îşi aruncă furioasă florile. Putea să încerce cât voia să se aranjeze, că nimeni n-o voia! Era de neconceput ca Domnişoarei Bleachum să îi meargă la fel de rău. Reverendul trebuia să o iubească, pur şi simplu trebuia!

— Că doar n-o fi îndrăgostit până şi de Doamna Buster! observă Gloria.

Se liniştise atunci când reverendul începuse să o învârtă pe matroană pe ritmul unei polci şi nu pe drăguţa Doamnă Winter.

— Bineînţeles că nu, dar nu poate să danseze doar cu alea de care e îndrăgostit. Asta ar bate la ochi, explică Lilian cu superioritate. Fii atentă, acum o să mai danseze cu vreo câteva femei în vârstă şi apoi cu Brigit.

Într-adevăr, Christopher a mai condus câţiva alţi „stâlpi ai parohiei sale” pe ringul de dans, înainte de a se apropia din nou de masa celor de la Oaks Garden. Alături erau puse o carafă cu o băutură rece, din ceai şi suc de fructe, care să îi răcorească pe dansatori. Brigit Pierce-Barrister îi umplu sârguincioasă paharul.

— Sunteţi un bun dansator, domnule reverend! îl complimentă ea şi îl tachină cu un zâmbet. Dar se cuvine, oare, pentru un slujitor al Domnului?

Christopher râse.

— Şi regele David dansa, Brigit, observă el. Dumnezeu le-a dăruit copiilor lui muzica şi dansul, pentru ca ei să se bucure de ea. De ce să nu se bucure de ea, aşadar, un om

al bisericii?

— Atunci, dansaţi o dată şi cu mine? întrebă Brigit.

Christopher încuviinţă, iar acum până şi Gloria văzu o scânteiere în ochii lui.

— De ce nu? Dar ştii să dansezi? Nu ştiam că Oaks Garden oferă şi cursuri de dans.

Brigit râse şi îi făcu cu ochiul.

— Un verişor de-acasă, din Norfolk, mi-a arătat...

Îşi puse uşor mâna peste braţul reverendului, în timp ce el o conducea pe ringul de dans.

Gloria îi aruncă lui Sarah o privire. Şi tânăra profesoară îl urmărea pe cel care îi era aproape logodnic. Părea să fie calmă, dar Gloria o cunoştea îndeajuns de bine cât să observe că era furioasă.

Brigit se cuibări ca de la sine înţeles în braţele lui Christopher şi îi urmă cu dibăcie felul în care el o conducea. Fireşte că nu era nimic necuviincios în atingerea lui, dar se vedea de departe că, în acest caz, el nu onora o simplă datorie.

— O pereche frumoasă! observă atunci şi Doamna Buster. Deşi fata este, desigur, cu mult prea tânără pentru el. Dumneavoastră nu dansaţi, Domnişoară Bleachum?

Sarah vru să îi răspundă abrupt că ar fi dansat cu foarte mare plăcere dacă ar fi fost invitată, dar îşi muşcă apoi cuvintele. Mai întâi, pentru că ar fi fost necuviincios şi, în al doilea rând, nici nu era adevărat. Sarah nu era o dansatoare bună. Cu ochelarii ei, îi era ruşine să se pună,

în văzul lumii, pe ringul de dans, iar fără ei era aproape oarbă. Pe lângă aceasta, până atunci nu avusese decât de puţine ori ocazia să participe la seri dansante. În principiu, ar fi putut renunţa foarte bine – dacă nu ar fi resimţit acum nevoia de a fi strânsă în braţe de Christopher, tot astfel cum o făcea şi cu impertinenta aia mică de Brigit, pe ringul de dans.

— Mai aveţi semnul de carte al lui Mary Stellington? se interesă Brigit în acea clipă. Mica, drăguţa Mary! E încă atât de copilăroasă, încât a purtat florile pentru el în sân. Şi acum se uită în fiecare zi dacă purtaţi într-adevăr semnul de carte cu dumneavoastră...

Christopher zâmbi şi o trase pe Brigit mai aproape. Polca se transformă într-un vals, ceea ce îl făcu să fie cuviincios.

— Îi poţi spune că îl am la loc de cinste, observă el. Şi ai dreptate, Mary este un copil încântător...

Degetele începură să i se joace uşor cu mâna ei.

— Însă dumneavoastră vă este mai dragă o femeie, nu-i aşa, reverendule? şopti Brigit conspirativ. Mă întreb dacă vă sunt pe plac...

Christopher îşi muşcă buza, aflându-se aparent într-o situaţie penibilă. Acum începea jocul care îi făcea atâta plăcere: întrebarea cine cui îi oferea inocenţa – fata, preotului, sau preotul, femeii. Deocamdată se rezuma la câteva mici divergenţe, la un cuvânt, la o atingere. Şi cu o astfel de tânără ca Brigit, el nici n-ar fi mers mult mai

departe de un sărut. Deşi... ea părea mai experimentată decât îşi închipuise el...

Să danseze mai mult de două dansuri cu o parteneră şi, pe deasupra, cu una atât de tânără, nu se cădea pentru reverend. De aceea, Christopher se despărţi de Brigit după vals. Nu cu mare neplăcere, dar asta era o altă parte a jocului. Se înclină politicos în faţa ei şi o conduse înapoi la masă. În timp ce o ajută cu scaunul, auzi două fete de la masa de alături, care vorbeau în şoaptă.

— Poftim, acum ai dovada că el e îndrăgostit de ea! explica Lilian, triumfătoare. Ţi-am spus doar. Dansează cu ea, dar mai degrabă ar săruta-o. Şi Domnişoarei Bleachum nu-i aruncă nicio privire...

Christopher împietri. Acest drăcuşor roşcat! La naiba! Fusese atenţia lui faţă de Brigit Pierce-Barrister într-adevăr atât de evidentă, sau această fată avea un simţ bine dezvoltat pentru încurcături? în orice caz, era deja subiect de bârfă. Dacă nu voia să se discrediteze complet, trebuia să îi vină repede o idee. Christopher îşi aminti de ultima mustrare a episcopului şi se simţi îngrozitor. Dacă şeful lui mai afla aşa ceva, asta l-ar fi putut costa postul, iar Christopher se simţea atât de bine în Sawston... Se mobiliză, le zâmbi elevelor şi profesoarelor de la Oaks Garden şi apoi o luă agale spre Sarah.

— Dansezi, draga mea? întrebă el politicos.

Sarah încuviinţă şi zâmbi bucuroasă. Tocmai arătase cam indispusă. Oare bănuia şi ea ceva? Christopher o luă

de mână. Trebuia să ducă asta la bun sfârşit. Nu decisese el demult că Sarah era soţia hărăzită lui de Dumnezeu? Venise timpul să grăbească lucrurile.

Sarah încuviinţă ochelarii şi, pe jumătate oarbă, îşi urmă verişorul pe ringul de dans. Era frumos să fii cuprinsă de el. Sarah avea sentimentul că se lasă întru totul condusă de el, dar lui Christopher i se părea că ţine un sac de cartofi în braţe. Fie trebuia să o târască după el, fie ea îl călca pe picioare. Se strădui, totuşi, să zâmbească.

— O serbare frumoasă, draga mea, observă el. Şi tu ai avut o mare contribuţie. Ce ne-am fi făcut noi fără ajutorul tău la pregătiri?

Sarah îşi ridică atunci fruntea şi îl privi. Îi văzu însă chipul în ceaţă.

— Dar eu te am atât de rar pentru mine, se plânse ea uşor. Chiar trebuie să dansezi cu toate femeile astea? Doamna Buster a făcut deja o remarcă…

Pe Christopher îl treceau toate sudorile. Deci şi baba aia observase ceva. Nu ajuta la nimic, trebuia să îşi continue jocul.

— Sarah, draga mea, Doamna Buster nu va precupeţi nicio ocazie de a împrăştia cu răutate orice bârfă. Dar, dacă nu ai nimic împotrivă, îi vom da şi un mesaj pozitiv, pe care să îl ia cu ea. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Sarah! Ai ceva împotrivă dacă o anunţăm azi?

Sarah roşi pe dată şi nu mai putu să danseze. În sfârşit! în sfârşit, o ceruse! O mică pornire mai protesta în ea,

deoarece, pentru Sarah, o cerere în căsătorie era de fapt, o chestiune mai intimă. Şi s-ar fi aşteptat, şi ea, ca Christopher să vrea să audă de la ea un *Da,* înainte de a împrăştia vestea. Dar aceste porniri mai făceau parte din vechea Sarah, femeia care fusese ea înainte de a iubi. Sarah se strădui să zâmbească.

— Te rog... aş dori... deci, eu... nu am nimic împotrivă...

— Domnişoara Bleachum arată de parcă s-ar fi izbit de un zid, observă Lilian fără pic de respect.

Reverendul a cerut orchestrei un moment de linişte şi a anunţat întreaga parohie de sus, de pe podium, că el şi Domnişoara Sarah Bleachum tocmai se logodiseră. Sarah părea că ar fi vrut să intre în pământ de ruşine; chipul îi devenise palid, însă pe obraji se conturau pete roşii.

Gloria o compătimea. Trebuie să fi fost îngrozitor să stai acolo sus şi toate privirile să fie fixate asupra ta. Cu atât mai mult cu cât Brigit şi Doamna Emily Winter nu se uitau cu prea multă bunăvoinţă. Şi pe Domnişoara Wedgewood o văzuse mai fericită în alte ocazii. Cu siguranţă că ea îşi făcuse iluzii referitoare la mâna reverendului. De fapt, cei doi s-ar fi şi potrivit bine. Domnişoara Wedgewood cânta la orgă mult mai bine decât Domnişoara Bleachum, dar Gloria era fericită că el se hotărâse pentru fosta ei profesoară particulară. Astfel, Domnişoara Bleachum rămânea aici orice s-ar fi întâmplat – şi avea să o consoleze şi să îi dicteze scrisorile pe care să le trimită acasă, pentru ca nimeni să nu observe cât de nefericită era.

— Totuşi, ea nu-mi pare foarte fericită, continuă Lilian.

Gloria hotărî să nu o mai bage în seamă pe verişoara ei.

8

Charlotte era de părere că Jack exagera cu grijile lui pentru Gloria.

— Dumnezeule, da, bineînţeles că scrie cam prea butucănos, spuse ea. Chiar spre deosebire de Lilian – ea pare să fie un uragan. Dar Gloria are treisprezece ani, are altele în cap decât să aştearnă pe hârtie gânduri profunde. Probabil că vrea să termine repede şi nici nu se gândeşte la conţinut.

Jack ridică din sprâncene. Cei doi se aflau în trenul dinspre Greymouth spre Christchurch şi tocmai îşi rememoraseră punctele culminante ale voiajului de nuntă. Fusese minunat. Caleb Biller se dovedise a fi un partener de discuţie extrem de interesant pentru Charlotte şi, pe deasupra, le dăduse diferite ponturi pentru excursii şi alte asemenea. Elaine şi Timothy ieşeau rar – şi, chiar dacă Tim nu recunoştea, viaţa cotidiană îl aducea deseori până în pragul surmenajului. Şoldul nu i se vindecase perfect după accident şi îl durea infernal atunci când făcea mai mulţi paşi sau când şedea prea multă vreme pe scaune tari. Era fericit când, de sărbători şi la sfârşit de săptămână, putea sta în fotolii, dedicându-se familiei. Drumeţiile şi minunile naturii, ca de exemplu Pancacke Rocks, nu intrau în discuţie.

Elaine, de fapt un om al naturii, făcea în mod regulat plimbări călare, care o duceau doar în preajma localităţii. Însă ea le împrumută cu plăcere lui Jack şi Charlottei o şaretă şi unul dintre caii ei, iar cei doi explorau cu nesaţ Coasta de Vest. În acest sens, Caleb

Biller era un sfetnic de excepţie. O dată sau de două ori, el chiar însoţise tânăra pereche la triburile Maori, pe care le ştia, iar aceştia îi primiseră cu ospitalitate. Charlotte se bucurase de un *haka* de nuntă, intonat special pentru ea, şi strălucise cu proaspăt dobânditele ei cunoştinţe de limbă.

— Veţi ajunge departe ca şi cercetătoare, fu de părere Caleb, în cele din urmă. Până acum nimeni nu s-a preocupat de legendele şi de miturile lor. Kura şi cu mine ne-am interesat mai mult de muzică, iar pe mine mă entuziasmează şi sculptura. Dar veţi fi cu siguranţă răsplătită dacă veţi culege aceste poveşti vechi, înainte ca ele să fie contaminate cu altele noi. Şi nu spun „diluate” intenţionat – esenţa culturii transmise oral este ca ea să se adapteze schimbării vremurilor, iar maorii sunt adevăraţi maeştri ai adaptării. Aproape că îmi pare rău când văd cât de repede renunţă la propriul lor stil de viaţă, atunci când cel al tribului *pakeha* li se pare mai confortabil. O să le pară cândva rău şi atunci vor regreta că vechile tradiţii nu au fost păstrate.

Charlotte era mândră de laudă şi se dedică studiilor ei cu şi mai mult sârg. Jack îi lăsă cu bunăvoinţă tot timpul necesar în acest scop şi reîmprospătă vechea prietenie cu

Elaine, ieşind cu ea călare şi ajutând-o să dreseze câinii. Timp în care venea mereu, vrând-nevrând, vorba despre cele două fete de la internatul englez – şi grijile lui Jack pentru Gloria creşteau, pe măsură ce Elaine povestea mai mult despre Lilian şi despre scrisorile ei vesele.

— Gloria nu este, de fapt, superficială, îi spuse el soţiei sale. Din contră, gândeşte prea mult atunci când o preocupă ceva. Şi era întotdeauna plină de viaţă la Kiward Station. Dar acum... nicio întrebare despre oi sau despre câini. Şi-a iubit poneiul, acum nici nu-l mai aminteşte! Nu pot să cred că se entuziasmează dintr-odată, în locul lor, de cântat la pian şi de pictat!

Charlotte zâmbi.

— Copiii se schimbă, Jack. Vei vedea, atunci când vom avea noi înşine unul. Cât de curând, mă gândesc, sau ai vreo altă părere?

Mi-aş dori mai întâi o fată şi apoi un băiat. Şi tu? Sau mai bine întâi un băiat?

Se juca cu părul şi părea să vrea să-şi despletească coada. Şi, în tot acest răstimp, arunca priviri cu subînţeles spre patul încăpător, care trona în vagonul-salon al lui George Greennwood. Lui Jack i se părea enervant să facă dragoste pe ritmul trenului în mişcare, dar pentru Charlotte era, pesemne, punctul culminant al călătoriei lor.

Jack o sărută.

— Primesc tot ceea ce tu îmi oferi! spuse el drăgăstos, o ridică în braţe şi o duse la pat. Charlotte era uşoară ca un

fulg. Cu totul altfel decât Gloria, care fusese solidă încă de copil... El nu-şi putea imagina că se acomodase dintr-odată, fără niciun fel de probleme, la viaţa de internat din Oaks Garden.

— Dacă te nelinişteşte atât de mult, de ce nu-i scrii? întrebă Charlotte.

Părea să îi citească gândurile; în orice caz, observă că Jack nu era, în continuare, atent la cele ce se petreceau. Era sigură că motivul e Gloria. Charlottei îi părea rău că nu o cunoscuse pe fată mai bine. I se părea că, odată cu ea, pierduse o faţetă importantă a personalităţii lui Jack.

— Scrie-i o scrisoare personală, nu ca lungile inventare pe care Domnişoara Gwyn i le trimite la fiecare câteva zile. Nici ea nu scrie foarte sensibil, la urma urmei, rapoartele ei sunt tot de lemn, aproape la fel ca ale Gloriei: „În urma ultimului recensământ, Kiward Station are un număr de unsprezece mii trei sute şaizeci şi una de oi”. Cui îi pasă de asta?

Gloria, îşi spunea Jack, se simţea totuşi consolată. Avea să îi scrie fetei. Dar acum avea altele de făcut...

Tot satul Sawston părea să fie preocupat cu pregătirile de nuntă ale stimabilului său reverend. Data petrecerii fusese fixată pentru 5 septembrie, episcopul n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să nu-şi cunune el însuşi reverendul cu tânăra Domnişoară Bleachum.

Atunci când află de logodnă, el invită perechea la cină la

el acasă, iar Sarah reuşi să facă o foarte bună impresie. Soţia episcopului îi vorbi despre îndatoririle unei neveste de paroh şi dovedi o mare înţelegere pentru faptul că Sarah încă se mai simţea, deseori, copleşită.

— Este o chestiune de obişnuinţă, Domnişoară Bleachum. Şi viitorul dumneavoastră soţ se află, la rândul lui, la începutul carierei. Deşi, dacă am înţeles bine de la soţul meu, se descurcă minunat. Cu siguranţă că mai târziu îl vor aştepta sarcini importante şi abia atunci când va avea la dispoziţie un vicar drept ajutor, vă veţi putea ocupa în mod special de treburile care sunt importante pentru voi...

Sarah se întrebă care erau acele treburi. Până acum, nu găsea nimic interesant la niciuna dintre treburile legate de biserică. Însă, chiar dacă era chinuită de îndoieli, ajungea o singură privire asupra fascinanţilor ochi căprui ai lui Christopher sau o atingere în treacăt a mâinii lui, pentru ca Sarah să se convingă de vocaţia ei de soţie de paroh.

Aşa se face că rămăsese cât se poate de calmă atunci când Doamna Buster insistase să îi croiască o rochie – în stilul modei anilor 1880. Ascultă cu răbdare duminică ideile mamelor, care se oferiră ca odraslele lor să îi ducă trena şi florile şi încercă să explice, pe cât de politicos îi fu cu putinţă, că Gloria Martyn şi Lilian Lambert erau, în acest caz, mult mai îndreptăţite să o facă. Gloria însă ar fi fost cu mare plăcere dispusă să renunţe la asta.

— Eu nici măcar nu sunt drăguţă, Domnişoară

Bleachum, mormăi ea. Oamenii or să râdă dacă ar fi să fiu domnişoara dumneavoastră de onoare.

Sarah dădu din cap.

— O să râdă la fel de bine când îmi voi purta ochelarii mei mari, spuse ea. Pe de altă parte, încă nu m-am decis întru totul să o fac. Poate că, totuşi, voi renunţa la ei.

— Dar atunci vă veţi rătăci pe drumul spre altar, îi dădu de gândit Gloria. Şi, de fapt... deci, de fapt, reverendul ar trebui să vă iubească şi cu ochelari. Sau nu?

Gloria pusese, de la sine înţeles, accentul pe acel „sau nu”. Ea renunţase de mult la speranţa de a fi iubită numai de dragul ei. Fireşte că citea scrisorile pe care i le trimitea bunica Gwyn şi chiar credea că membrii familiei McKenzie duceau dorul strănepoatei lor. Dar o iubeau oare cu adevărat pe Gloria? Sau era vorba doar să moştenească Kirward Station?

Gloria îşi petrecea nopţi întregi rumegând de ce se conformase bunica ei Gwyn voinţei părinţilor atât de uşor. Părea să-şi amintească de faptul că Jack fusese împotrivă. Dar Jack nu îi răspunsese la scrisoare. El n-ar fi venit să o ia. Poate că o şi uitase.

— Reverendul mă iubeşte cu şi fără ochelari, Glory, exact la fel cum te iubesc şi eu, indiferent dacă îţi stau bine sau nu toate înfloriturile astea oribile. Şi bunica ta te iubeşte, şi părinţii tăi...

Domnişoara Bleachum se străduia, dar Gloria ştia că minţea.

Pe de altă parte, Lilian era încântată de sarcinile ei legate de nuntă şi nu mai vorbea despre nimic altceva. Cel mai drag i-ar fi fost să cânte la orgă, dar partea asta o prelua domnişoara Wedgewood, chiar dacă, în timpul repetiţiilor, părea să fie mereu răcită.

Christopher Bleachum era mulţumit de felul în care mergeau lucrurile, chiar dacă devenea melancolic atunci când o vedea la slujbă pe Brigit Pierce-Barrister. Nu a mai reînnodat delicatele, abia legatele fire cu respectiva fată. Acum, fiind logodit oficial, voia să fie fidel. Oricât de greu avea să îi fie, era ferm decis să îi fie lui Sarah un soţ bun, fidel, care să aibă grijă de ea – chiar dacă era de părere că, mai nou, Domnişoara Winter îl privea iar cu interes, aproape cu compasiune. Ea ştia, probabil, că Sarah nu era femeia la care visase o viaţă întreagă; pe de altă parte, nici Emily Winter, nici Brigit Pierce-Barrister nu erau predestinate, nici pe departe, sarcinilor pe care o soţie de paroh trebuia să şi le asume. Lui Christopher i se părea foarte creştin, aproape eroic, să nu se mai uite la cele două femei, ci, din contră, să îi facă mai asiduu curte lui Sarah. Ea se topise de mult în mâinile lui; era mult prea greu să îl mai ispitească în vreun fel.

În cele din urmă, ziua cea mare se apropia din ce în ce mai mult şi întreaga parohie părea să fiarbă de nerăbdare. Sarah îşi încercă rochia şi vărsă multe lacrimi când păru să nu îi vină nicicum. În afară de asta, jabourile excesive o făceau să pară un copil. Puţinele ei forme se pierdeau într-

o mare de satin şi tul, care se lăbărţa şi se strângea mereu în locuri nepotrivite.

— Nu sunt îngâmfată, dar aşa nu mă pot prezenta dinaintea episcopului! îşi vărsă ea amarul în faţa lui Christopher. Am toată stima faţă de bunăvoinţa Doamnei Buster şi a Doamnei Holleer – dar ele chiar nu ştiu să coasă. Acum vor să o îmbunătăţească, dar nu cred că o vor mai reuşi...

Până atunci, pe Christopher nu prea îl interesau astfel de probleme, dar înţelegea cât de important era ca Sarah să păşească înaintea altarului îmbrăcată potrivit. Bineînţeles că pe matroanele parohiei le măgulea să o îmbrace pe tânăra mireasă şi Christopher o liniştise mereu pe Sarah atunci când era nervoasă. Dar dacă rochia nu se potrivea cu adevărat...

— Doamna Winter este o croitoreasă îndemânatică, observă el. Ar trebui să poată rezolva treaba asta. Voi discuta cu ea despre asta mâine.

— Nu este lipsit de o oarecare ironie, făcu Emily Winter, atunci când Christopher i se adresă cu rugămintea. Tocmai eu să fiu cea care îi croieşte rochia virginei tale soţii... Este virgină, nu?

Emily stătea în uşa casei. Nu era în niciun caz singură cu Christopher, dar reuşi totuşi să se poziţioneze astfel încât postura ei să-i pară atrăgătoare. Emily era o femeie relativ scundă, dar bine făcută, cu forme molatice şi cu un chip de păpuşă, cu tenul alb ca zăpada. Pleoapele îi

coborau grele peste ochii verzui-căprui, iar părul castaniu, atunci când nu-l aduna, într-un coc, aşa cum făcuse acum, i se prelingea pe spate în bucle mari.

— Bineînţeles că n-am atins-o! spuse Christopher. Şi te rog, Emily, nu mă mai privi aşa. Sunt un bărbat aproape însurat, iar ce s-a petrecut între noi a provocat suficiente necazuri...

Emily râse răguşit.

— Şi totuşi, ţi-ai da ani din viaţă dacă, în ziua nunţii tale, ţi-aş păşi alături şi aş îngâna un *Da* decent. Sau nu mă mai doreşti?

— Nu-i vorba de dorit, Emily, e vorba despre reputaţia mea. Şi despre a ta, asta n-ai voie să o uiţi. Deci, o ajuţi pe Sarah?

Christopher încerca disperat să-şi ascundă tulburarea.

Emily încuviinţă.

— Voi face tot ce se poate mai bun pentru această fetiţă. Ar trebui să o ascundem pe Sarah după un voal gros, nu-i aşa?

Râse din nou.

— Trimite-o cât mai repede încoace, o ştiu pe Doamna Buster, Va trebui să refac întreaga rochie.

Sarah apăru încă în acea după-amiază şi izbucni din nou în lacrimi când trebui să încerce iar rochia înaintea oglinzii Doamnei Winter. Emily îşi ridică ochii către cer. Şi mai era şi o plângăcioasă! Dar avea să îşi ţină promisiunea. Decisă, scăpă rochia de tot tulul şi de toate jabourile şi îi

recomandă lui Sarah, care purta în general costume la comandă, iar vara avea o predilecţie pentru haine comode, un corset *sans-ventre.*

— În aşa ceva nu o să am aer! gemu Sarah, dar Emily scutură din cap.

— Puţină lipsă de aer îi face foarte bine unei mirese! susţinu ea. Corsetul vă ridică sânii şi vă scoate şoldurile în evidenţă. Aveţi nevoie de aşa ceva! Veţi arăta cu totul altfel, vă rog să mă credeţi!

Într-adevăr, Sarah se uita fascinată în oglindă cum Doamna Winter prindea rochia, de-acum simplă, strânsă pe corp cu ace, cum strâmta partea de jos şi cum mărea decolteul.

— E prea generos! protestă Sarah, dar Emily adăugă o inserţie de tul care făcea rochia să pară închisă până sus, dar care, totuşi, îndrepta atenţia asupra sânilor lui Sarah, ce puteau fi acum, în sfârşit, întrezăriţi.

Tânăra era vizibil liniştită când plecă, în cele din urmă, de la Emily. Insistase asupra unui voal simplu, în timp ce Doamna Winter o sfătuise să aleagă o creaţie mai complicată.

— Lăsaţi-mă, în acest caz, să vă aranjez părul! spusese Emily. Ar putea fi foarte frumos, dacă nu l-aţi purta mereu pieptănat atât de sobru pe spate...

Sarah nu se mai recunoscu atunci când, în ziua nunţii, se află înaintea oglinzii. Emily Winter terminase rochia în ultima clipă, dar îi venea ca turnată. Bineînţeles că Sarah

abia se putea mişca în corset, dar imaginea din oglindă era incredibilă.

Lilian şi Gloria erau absolut încântate.

— Poate dacă mi-aţi face şi mie o rochie... începu Gloria, nesigură.

Niciuna dintre fete nu arăta prea bine în rochia de domnişoară de onoare. Doamna Buster insistase asupra unor rochii roz, dar creaţiile de culoarea bomboanelor nu i se potriveau nici măcar lui Lilian. Culoarea se certa cu zulufii ei roşii, iar pe Gloria o făcea, din nou, grasă.

— Trebuie să mai creşti puţin, fu de părere Domnişoara Winter. Te mai întinzi tu. În rest, însă, trebuie să porţi rochii largi. N-ar trebui să porţi această eşarfă din jurul taliei. Dar despre asta nu discutăm acum! Rochiile domnişoarelor de onoare trebuie să fie urâte. Nu trebuie ca fetele să o eclipseze pe mireasă.

Ceea ce, în cazul de faţă, nici n-ar fi greu, îşi spuse Emily. Era destul de mulţumită de ceea ce realizase, dar ar fi fost un cu totul şi cu totul alt efort să o transforme pe Sarah Bleachum într-o frumuseţe. Asta începea cu faptul că ei nu-i venea bine culoarea albă. Îi făcea pielea să pară palidă, iar trăsăturile inexpresive. Un voal bine cusut ar fi putut schimba câte ceva, dar lui Sarah i se căşunase pe chestia asta simplă...

Emily drapă materialul cât de artistic putu în jurul părului lui Sarah, pe care tânăra femeie nu voia să-l poarte complet desfăcut. Emily îl prinse ceva mai rafinat şi, cu

florile-soarelui colorate din el – Lilian le culesese şi împletise o coroniţă – arăta destul de drăguţ.

Emily Winter făcuse, în orice caz, tot ce se putea face mai bine. Şi avea să îi ceară lui Christopher o răsplată pentru asta.

Christopher Bleachum îşi aştepta mireasa în sacristie. Era fericit să se poată reculege aici în linişte, înainte de a face, cu adevărat, acest pas. Episcopul pălăvrăgea afară cu oile sale, iar Sarah probabil că era încă aranjată de către femei. Totul putea să mai dureze. Christopher se plimba nervos de colo-colo.

Dintr-odată, auzi uşa portalului din piatră, care ducea din cimitir într-o anticameră a sacristiei. În zilele umede, reverendul avea obiceiul să-şi lase aici cizmele. Dar era o zi uscată de toamnă, iar vizitatoarea lui, care tocmai intra, purta o rochie de seară de un verde-măr, peste care îşi petrecuse o eşarfă verde-închis. Îşi prinsese la spate părul îmbelşugat cu o agrafă latră, iar coada şi-o transformase în bucle ce atârnau greu, prelingându-i-se în jos, peste umeri. O pălărioară verde, obraznică, scotea castaniul lor în evidenţă.

— Emily! Ce cauţi aici?

Reverendul o privea uimit şi uşor prost dispus de plăcuta ei apariţie.

Emily Winter îi cercetă silueta suplă sau puternică, îmbrăcată într-o redingotă pe care o închiriase pentru nuntă.

— Păi ce crezi? îmi prezint roadele muncii. Uite…

Se întoarse către mica fereastră a sacristiei şi arătă spre exterior. Putea observa bine o parte a treptelor bisericii şi Emily trebuie că găsise o modalitate bună de a o face pe Sarah să stea acolo. Tânăra mireasă trăncănea cu Gloria şi cu Lilian, care, amândouă, păreau să fie nişte pitici din glazură de zahăr. Sarah, din contră, era complet schimbată. Christopher îi privea stupefiat trupul delicat, dar nu complet lipsit de forme, în rochia elegantă şi simplă din satin. Sarah părea să stea mai drept. Părul, prins în cosiţe complicate, îi făcea chipul să pară mai plin.

— Îţi place?

Emily se apropie mai mult de Christopher.

El inspiră adânc.

— Emily… Doamnă Winter… fireşte că îmi place. Tu… Dumneavoastră… aţi făcut minuni…

Emily izbucni în râs.

— Sunt doar câteva trucuri magice. Diseară, prinţesa se va transforma din nou în cenuşăreasă. Dar atunci nu va mai exista cale de întoarcere.

— Nu mai există încă de pe acum!

Christopher încercă să se sustragă apropierii ei, dar o făcea fără plăcere. Simţea cum creşte tensiunea în el, atracţia faţă de ceea ce e interzis. Ce era dacă o mai lua încă o dată pe Emily? Aici, lângă biserica lui, la câţiva metri distanţă de episcop… şi chiar şi de Sarah.

— Dar nu este prea târziu pentru câteva amintiri

plăcute, îl ademeni Emily. Hai, reverendule...

Ea rosti ultimul cuvânt lent şi lasciv.

— Soţul meu bea deja un pahar în cinstea mirilor, episcopul binecuvântează puştii satului, iar Sarah a ta o consolează pe urâta aia de Gloria, ca să treacă peste faptul că arată ca un flamingo gras. Nimeni nu ne va deranja...

Îşi lăsă eşarfa să cadă. Christopher nu mai avea decât o singură dorinţă – să se cufunde în carnea ei.

— Hai, Christopher, încă o singură dată...

Sarei nu-i venea să creadă. Arăta foarte bine – pentru prima dată în viaţă! Avea impresia că vede de pe acum licărul din ochii lui Christopher atunci când va păşi în biserică spre el. Nu-şi va putea închipui transformarea ei. Avea să o iubească acum şi mai mult decât înainte...

Ce frumoasă eşti, iubito, uite ce frumoasă eşti. Psalmul avea să capete o cu totul altă importanţă atât pentru el, cât şi pentru Sarah. Fiindcă era frumoasă, dragostea o făcea să strălucească.

Numai de n-ar fi fost ochelarii aceia! Sarah ştia că, îndărătul lor, ochii îi păreau uriaşi şi rotunzi, ca nişte ochi de vacă şi că îi acopereau delicateţea trăsăturilor. Şi-ar fi dorit să poată renunţa la ei, dar astfel s-ar fi privat, desigur, de mult râvnita imagine a ochilor strălucitori ai iubitului ei în faţa altarului. Şi ar fi trebuit să pipăie inelul de logodnă... Gloria avea dreptate, ar fi putut chiar să îl dărâme pe episcop, iar una ca asta nu trebuia să se întâmple. Sarah nu putea şi nici nu voia să se împiedice,

oarbă, în timpul cununiei. Câteva minute fără ochelari, în care iubitul ei să o conducă, asta se putea. Dar nu întreaga ceremonie.

Putea face, totuşi, ceva în acest sens. Christopher trebuia să o vadă cel puţin o dată în toată splendoarea ei, chiar dacă una ca asta aducea, după cum se spune, ghinion. Chiaaar atât de rău nu putea fi dacă el o privea încă dinainte de intrarea în biserică. Îl căută pur şi simplu, pentru o clipă, în sacristie, pentru a-i spune cât de minunat lucrase Emily – şi poate că avea chiar să o sărute. Cu siguranţă că avea să o sărute, altfel nici nu se putea! Sarah îşi strânse rochia şi voalul.

— Mă întorc imediat, fetelor. Spuneţi-i episcopului asta, dacă întreabă. Putem începe în cinci minute. Dar acum trebuie să...

Îşi aranjă ochelarii şi o luă în grabă pe lângă biserică, spre mica intrare a sacristiei. Nu era închisă. Fireşte că nu, doar Christopher intrase pe aici.

Cu respiraţia întretăiată din cauza corsetului, dar şi de emoţie, îşi dădu jos ochelarii şi pipăi prin anticameră. Uşa sacristiei era deschisă. Şi acolo... acolo zări mişcându-se un trup bizar, compact, aşezat pe jumătate pe un fotoliu... ceva negru şi verde... Şi ceva roz. Să fi fost piele goală?

— Christopher?

Sarah îşi căută ochelarii în faldurile rochiei ei ridicate

— Sarah, nu!

Christopher Bleachum încercă să împiedice dezastrul,

dar Sarah îşi pusese deja ochelarii.

Oricum, Emily n-ar fi reuşit să-şi tragă atât de repede rochia în jos… şi pantalonii lui Christopher…

Imaginea era dezonorantă. Era ceva respingător.

Şi o făcu pe Sarah Bleachum, obsedata, sedusa, cea care iubea, să devină din nou femeia înţeleaptă, care nu se dădea înapoi de la a-şi pune propriul univers sub semnul îndoielii.

Buimăcită, se uită timp de mai multe secunde la trupurile pe jumătate despuiate de lângă biserică. Apoi, ochii îi scânteiară de furie şi dezamăgire.

Lui Christopher îi trecură prin minte eroinele preferate din Biblie. Era uşor să-ţi închipui ce ar fi făcut Daphne, Esther şi Jael cu el şi cu Emily…

Dar Sarah nu-l atacă. Nici măcar nu-i vorbi.

Palidă, cu buzele strânse, îşi smulse voalul din păr.

Emily se temu pentru o clipă că îşi va da jos şi corsetul, fiindcă degetele i se îndreptară spre nasturii rochiei; după care îşi reveni. Fugi afară, fără să le mai arunce nici măcar o singură privire celor doi, prinşi asupra faptului.

— Trebuie să te îmbraci, episcopul…

Emily se întoarse prima la realitate, dar era prea târziu.

Lui Christopher nu-i venea să creadă că Sarah, în starea în care era, l-ar fi informat pe episcop despre cele întâmplate, însă, cu doar câteva minute înainte, el se aflase în faţa bisericii. Trebuie să fi văzut cum ţâşnise Sarah, bezmetică, din sacristie.

Reverendul îşi trase instinctiv capul între umeri şi se pregăti. Furia lui Dumnezeu avea să se pogoare asupra lui…

— Îmi pare rău, Glory, îmi pare cu adevărat rău.

Sarah Bleachum o strângea în braţe pe fata care plângea în hohote.

— Dar trebuie să înţelegi că, în aceste condiţii, nu pot rămâne. Cum m-ar privi oamenii de aici?

— Nu mă interesează! sughiţă Gloria. Dacă vă întoarceţi în Noua Zeelandă… A acceptat bunica Gwyn cu adevărat una ca asta? Vă trimite cu adevărat banii?

Sarah Bleachum fugise bezmetică în ziua nunţii, însă chiar de pe atunci, când trecea în fugă pe lângă nuntaşi, gândurile începuseră să-i zboare din nou. Trebuia să plece din acel loc, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mai întâi din Sawston, apoi din Anglia, altminteri înnebunea.

Sarah ajunse teafără în camera ei din casa Doamnei Buster, îşi smulse de pe trup rochia şi acel corset nefericit, apoi îmbrăcă primul costum mai bun care îi căzu în mână. Îşi strânse hainele şi o luă spre Cambridge.

Paisprezece kilometri putea străbate pe jos. La început, aproape că alerga, apoi o luă la pas, iar la final abia dacă se mai târa. Măcar îi trecuse furia oarbă, şi chiar şi prima ruşine dispăru în faţa epuizării. În Cambridge existau hoteluri. Sarah spera însă să nu plătească în avans prea mulţi bani. În cele din urmă, găsi o pensiune modestă şi care semăna, totuşi, cu un cămin, la a cărei uşă se hotărî

să bată. Şi, pentru prima dată în acea zi oribilă, norocul îi surâse. Proprietăreasa, o văduvă, pe numele ei Margaret Simpson, nu-i puse nicio întrebare.

— Puteţi să-mi povestiţi cu o altă ocazie cele întâmplate... dacă veţi dori, spuse ea domol şi îi întinse tinerei o ceaşcă de ceai. Mai întâi trebuie să vă odihniţi.

— Trebuie să găsesc un oficiu poştal, şopti Sarah.

Acum, că se liniştea, simţea cum îngheaţă şi tremură din tot corpul.

— Trebuie să trimit o depeşă... în Noua Zeelandă. Credeţi că este posibil de aici?

Doamna Simpson îi umplu din nou ceaşca şi îi puse peste umeri o haină din lână ciudatului ei oaspete.

— Sigur că da. Dar asta se poate face şi mâine...

Sarah n-ar fi crezut vreodată că va reuşi să adoarmă în acea zi, dar, spre surprinderea ei, adormi adânc şi bine – şi se trezi a doua zi devreme, cu un sentiment de uşurare. Bineînţeles, simţea şi ruşinea şi teama de viitor. Însă, înainte de toate, se descotorosise de un soi de constrângere. De fapt, se bucura să se poată întoarce acasă, dacă n-ar fi fost Gloria.

— Bunica ta nu trebuie să-mi „permită” să mă întorc în Noua Zeelandă, oiţo, o informă ea pe fată, prietenos, dar hotărât. Unde vreau să trăiesc, asta decid eu singură, dar ea mi-a promis că îmi va plăti drumul dacă nu mi s-ar împlini aici... cum să spun... speranţele, iar ea îşi va ţine promisiunea asta, ceea ce a şi confirmat că va face.

Într-adevăr, Gwyneira McKenzie primise chiar în aceeaşi zi telegrama lui Sarah – Andy McAran o adusese din Haldon la Kiward Station – şi îi trimisese pe dată bani, prin Greendwood Enterprises. Sarah avea să plece în câteva zile la Londra, apoi avea să ia primul vapor spre Lyttelton sau Dunedin. Trebuia însă să i-o spună Gloriei, îşi comandă, fără nicio plăcere, o birjă spre Oaks Garden şi păşi cu fruntea sus pe lângă profesoarele şi mamele care-i aruncau priviri acre.

După cum se aşteptase, Gloria era disperată.

— Puteţi rămâne măcar în Anglia? întrebă ea cu lacrimi în ochi. Poate că Domnişoara Arrowstone v-ar angaja chiar...

Sarah scutură din cap.

— După tot ce s-a întâmplat, Glory? Nu, e absolut imposibil. Imaginează-ţi că ar trebui să-l întâlnesc pe Christopher în fiecare duminică la slujbă...

— Dar reverendul nu va fi mutat? întrebă Gloria. Lily e de părere că ar trebui dat afară.

Sarah se întreba ce oare văzuseră sau auziseră fetele. Fuseseră în apropierea sacristiei şi o văzuseră pe Sarah fugind. Lily, curioasă, ar fi putut să se uite imediat după aceea, să vadă ce se întâmplase. Era posibil însă ca ambele fete să-l fi urmărit pe episcop... Dar, indiferent de ce povestea Lilian Lambert sau ce ştia Gloria Martyn, era limpede că Christopher Bleachum nu avea să-şi piardă postul.

Chiar dacă episcopul fusese martorul comportamentului său dezonorant, tot nu avea să îl compromită în faţa parohiei şi a întregii conduceri a bisericii. Fireşte că avea să îl dojenească sever, însă ruşinea nunţii neîmplinite avea să se reverse numai asupra lui Sarah. Probabil că fuga ei era explicată prin teama de ceva important sau printr-o criză de isterie, în vreme ce „sărmanul reverend” avea să fie compătimit pe cât posibil.

— Nu ştiu ce se va întâmpla cu reverendul, dar, în ce mă priveşte, eu plec oricum, spuse Sarah cu o voce apăsată. Mi-aş dori să te pot lua cu mine, dar este imposibil. Şi, în curând, vor veni şi părinţii tăi, Glory. Atunci te vei simţi mai bine…

În privinţa asta, Gloria avea dubiile ei. Pe de-o parte, abia îi aştepta, pe de alta, se temea de întâlnirea cu ei. Nu se aştepta însă la dragoste şi înţelegere.

— Îi pot chiar povesti bunicii Gwyn cât de nefericită eşti tu aici, propuse Sarah, cu inima îndoită. Poate că va putea schimba ceva…

Gloria îşi strânse buzele, formând astfel o linie, şi se încordă.

— Nu vă obosiţi, spuse ea încet.

Gloria nu credea în minuni. Nimeni de la Kirward Station nu părea că îi duce cu adevărat dorul, iar Jack cu siguranţă nu avea să vină să o ia de aici.

Se juca în buzunar cu scrisoarea pe care o primise de dimineaţă. Gwyneira McKenzie îi povestea, în stilul ei

epistolar într-adevăr sub orice critică, despre o nuntă. Jack se căsătorise cu Charlotte Greenwood. Cu siguranţă că în curând urmau să aibă copii. După aceea, el avea să o uite pe Gloria.

— Este absolut minunat că veniţi tocmai acum!

Domnişoara Arrowstone îl salută extaziată pe William Martyn, iar asta nu avea cu siguranţă nicio legătură cu ora la care acesta ajunsese. Din contră, în cazul de faţă şarmul lui juca un rol important. Cu doar câteva excepţii, William reuşise să aibă toate femeile la degetul mic. Rectoriţa rotofeie torcea acum precum o pisică şi îl privea aproape îndrăgostită pe bărbatul arătos. William Martyn ajunsese deja la vârsta mijlocie, dar rămăsese suplu şi cu o statură impunătoare. În părul lui blond şi ondulat nu se furişase încă niciun fir cărunt, iar strălucirea din ochii lui albaştri, limpezi, şi zâmbetul de pe faţa lui mereu uşor bronzată îl făceau irezistibil.

Împreună cu soţia sa, Kura, care avea părul închis la culoare şi un aspect exotic, forma o pereche frapant de frumoasă. Domnişoara Arrowstone se întreba cum de doi oameni care arătau atât de bine şi erau aşa de charismatici dăduseră naştere unui copil atât de banal, precum Gloria.

— Am primit o scrisoare pentru Gloria, care, să o spun mai blând, ne pricinuieşte o uşoară îngrijorare…

Din sertar, Domnişoara Arrowstone scoase la iveală un plic.

— Cum îi mai merge Gloriei? întrebă William cu vocea

lui atrăgătoare. Sper că s-a integrat bine şi că este o bucurie pentru profesoarele ei.

Domnişoara Arrowstone se obligă să zâmbească.

— Păi, ce să spun... Fiica dumneavoastră încă se mai luptă cu schimbarea. A crescut cam sălbatică, acolo jos, la capătul lumii...

William încuviinţă şi făcu un semn cu mâna.

— Cai, vaci şi oi, domnişoară Arrowstone, spuse el pe un ton dramatic. Asta-i tot ce au oamenii ăia în cap. Canterbury Plains... Christchurch, care îşi spune, mai nou, metropolă... Construcţii de catedrale... Toate astea sună promiţător, dar după ce aţi locuit acolo o dată... după cum spuneam – cai, vaci şi oi! Trebuia să o fi adus pe Gloria mult mai devreme într-o atmosferă care să o stimuleze mai mult. Dar, după cum se spune, domnişoară Arrowstone, succesele mari implică eforturi mari.

Domnişoara Arrowstone zâmbi înţelegătoare.

— De aceea nici nu sunteţi aici împreună cu soţia dumneavoastră pentru a o lua pe Gloria, observă ea, însă ne-am fi bucurat cu toţii de o revedere.

Şi de încă un concert gratuit, îşi zise William, răspunzând însă extrem de prietenos:

— Kura a fost, după ultimele turnee, cam indispusă. Şi bănuiesc că înţelegeţi că şi cele mai mici răceli sunt de luat foarte în serios în cazul cântăreţilor. Acesta este motivul pentru care ni s-a părut că e mai bine să rămână în Londra. Avem un apartament la Ritz...

— Nu aveţi o casă la oraş, domnule Martyn? se miră domnişoara Arrowstone. Ochii îi scânteiară la auzul numelui renumitului hotel, care fusese deschis cu mare pompă, în urmă cu doar câţiva ani, sub patronajul Prinţului de Wales.

William scutură din cap, cu o uşoară urmă de regret.

— Şi nicio casă la ţară, domnişoară Arrowstone. În ce mă priveşte, am deschis de multe ori subiectul unei reşedinţe luxoase, dar soţia mea nu vrea să se statornicească. Genele ei maori sunt de vină, bănuiesc. Dar ce e cu scrisoarea pe care aţi amintit-o, domnişoară Arrowstone? O hărţuieşte cineva pe fiica noastră? Poate că asta e încă un lucru pe care Gloria trebuie să îl accepte. Artiştii de succes au mereu în preajmă oameni invidioşi…

Domnişoara Arrowstone scoase hârtia din plic şi o despături.

— Nu aş numi asta „hărţuire”. Nu îmi face, oricum, nicio plăcere faptul că am deschis scrisoarea. Dar trebuie să înţelegeţi… ca tată al unei fete ar trebui să priviţi cu ochi buni faptul că avem grijă de virtutea elevelor noastre. Scrisorile cu un expeditor de sex masculin, care nu ne este cunoscut nouă a fi în vreun fel înrudit cu fata, sunt deschise din motive de siguranţă. Dacă scrisoarea este inofensivă, cum şi este cazul, de cele mai multe ori, o predăm destinatarului, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. În caz contrar, fata trebuie să dea explicaţii. Da, şi de data asta… dar citiţi-o dumneavoastră.

Draga mea Gloria,

Nu ştiu prea bine cum să încep această scrisoare, dar sunt prea neliniştit să mai aştept. De aceea, iubita mea soţie, Charlotte, m-a încurajat să-ţi scriu şi să îţi spun motivele pentru care îmi fac griji.

Cum îţi merge, Gloria? Poate că această întrebare ţi se va părea enervantă. Din scrisorile tale, deducem, la urma urmei, că eşti mereu foarte ocupată. Povesteşti despre cântatul la pian, despre desen şi despre multele lucruri, pe care le faci alături de prietenele tale. Scrisorile tale îmi par însă ciudat de scurte şi într-un limbaj ce nu-ţi aparţine. Să fie oare adevărat că ne-ai uitat pe noi toţi cei de aici, de la Kirward Station? Chiar nu vrei să mai ştii ce îţi mai fac poneiul şi câinele? Poate că sună prostesc, dar nu citesc niciodată vreun surâs printre rânduri şi nici nu răzbate ceva mai personal. Din contră, aceste propoziţii scurte par să transmită doar tristeţe. Când mă gândesc la tine, aud mereu acele ultime cuvinte pe care mi le-ai adresat înaintea plecării: Dacă va fi foarte rău, Jack, vei veni să mă iei? La vremea respectivă, te-am consolat, nu am ştiut ce să spun. Dar răspunsul corect este, bineînţeles, da. Gloria, dacă eşti disperată, dacă eşti singură şi nu mai vezi nicio speranţă că se va schimba ceva, atunci scrie-mi şi voi veni. Nu ştiu cum voi reuşi să o fac, dar sunt aici pentru tine.

Unchiul tău vitreg, care te iubeşte mai presus de orice.

Jack

William citi rândurile cu fruntea încreţită.

— Aţi făcut bine că aţi citit această scrisoare, domnişoară Arrowstone, zise el într-un târziu. Relaţia dintre fiica mea şi acest tânăr a avut mereu un aspect bolnăvicios. Aruncaţi această scrisoare.

Gloria era singură. Foarte singură.

PARADISURI PIERDUTE

Canterbury Plains, Cambridge, Auckland, Capul Reinga, America, Australia şi Greymouth, 1914-1915

1

— Cu riscul de a suna ca Gerald Warden, dar aici este în neregulă ceva.

James McKenzie mergea cu greu prin fostul parc cu trandafiri de la Kirward Station, sprijinindu-se mai mult pe un baston, dar şi pe braţul soţiei sale Gwyneira. În ultima vreme, orice deplasare era pentru el un chin, articulaţiile îi deveniseră mai rigide, iar reumatismul îi amintea de nenumăratele nopţi petrecute sub cerul liber. Trebuia să fie un prilej ieşit din comun, ca, de exemplu, acum, sosirea din munţi a turmelor de oi şi a ciobanilor lor, pentru ca James să-şi părăsească locuinţa. Însă, deşi fiul său, Jack, luase în mâini, de facto, treburile fermei, fostul şef nu putea să nu arunce o privire asupra oilor gestante, bine hrănite, şi asupra mieilor. Animalele stăteau ca un imens morman de mari ghemotoace de vată pe păşunile şi în ocolurile de la Kiward Station, behăind furioase, atunci când, din cauza oierilor, animalele înrudite sau împrietenite erau despărţite. Gwyneira şi James puteau fi mulţumiţi. Oile erau în cea mai bună stare, iar rata pierderilor era foarte mică.

Jack, care condusese mânatul animalelor, glumea cu oierii maori şi o îmbrăţişase pe soţia lui, Charlotte.

Charlotte cu siguranţă nu se plictisise în timpul absenţei

lui. Probabil că îşi petrecuse, mai degrabă, timpul în care şi satele maori erau în marea lor majoritate orfane de bărbaţi, pentru a asculta poveştile femeilor. La urma urmei, descoperise de o vreme faptul că bărbaţii şi femeile povesteau şi înfloreau deseori diferit aceleaşi legende. Charlotte era capabilă acum să recunoască foarte bine aceste nuanţe. După mai bine de cinci ani petrecuţi la Kiward Station, studiind intens tradiţiile maori, le vorbea deja cursiv limba şi, după cum observa uneori Jack în glumă, aproape mai bine decât soţul ei.

Chiar acum le adresa bărbaţilor glume şi salutări de la soţiile lor, în timp ce se încolăcea drăgăstos în jurul lui Jack. Celor din triburile maori nu li se părea această intimitate în public absolut deloc penibilă; doar obiceiul sărutului, în locul frecării nasului, li se părea cam ciudat.

Însă ochii căprui, încă ageri, ai lui James McKenzie nu doar că observară şi apreciară starea oilor sale. El îşi aruncă privirea şi asupra siluetei suple a lui Charlotte, ceea ce îl făcu să exprime soţiei respectivul comentariu. Deşi bătrânii McKenzie dăduseră şi mâncare şi whisky, nu aveau să ia parte însă la petrecerea prin care se încheia mânatul oilor. Mergeau agale prin parc, spre intrarea din spate a casei. Chiar şi după atâţia ani, cei doi preferau intrarea din bucătărie, aflată în apropierea grajdurilor, celei somptuoase din faţă.

— Au trecut cinci ani buni de căsnicie şi fata este slabă ca un fir de iarbă. Ceva nu este în regulă aici.

Gwyneira încuviinţă îngrijorată. Cei doi soţi discutaseră de multe ori despre acest subiect, dar niciunul din ei nu voia să îi confrunte direct pe Jack sau pe Charlotte cu asta. Mai aveau încă prea viu în amintire calvarul Gwyneirei, de când Gerald Warden, socrul ei de pe atunci, îi comenta talia suplă şi îi reproşa că nu era fertilă.

— Nu cred că e de vină lipsa exerciţiului, spuse ea în glumă. Cei doi abia dacă se scapă din braţe, chiar şi acum. Este puţin probabil să nu continue în dormitor…

James zâmbi.

— Şi, spre deosebire de o anume Domnişoară Gwyn de acum o jumătate de secol, Charlotte a noastră lasă şi impresia că ar fi foarte fericită, îşi sâcâi el soţia.

Gwyneira i se adresase pe atunci, în disperarea ei, lui James. Soţul său, Lucas, era, în mod evident, incapabil să zămislească un copil şi astfel trebuia să îşi facă şeful oierilor datoria. Tânăra îşi băgase luni de zile în cap că „tentativa ei de a procrea” nu avea nimic în comun cu dragostea.

Gwyneira îşi încreţi fruntea.

— Ba da, dacă e să fie din cauza lui Jack, opri ea gluma. Iar ea îşi iubeşte munca pe care o are cu tribul maori. Însă în rest… Nu ţi se pare că este prea slabă, James? Fireşte că este ieşit din comun de frumoasă, dar, totuşi, puţin cam slabă. Sau mă înşel eu? Şi toate durerile astea necontenite de cap…

După propriile spuse, Charlotte avea, de când se ştia, o

predispoziţie pentru migrene. Chiar din primii ani ai căsniciei, îşi petrecuse mereu câte o săptămână întreagă în odăile ei, în care acoperise ferestrele, pentru ca lumina să nu poată pătrunde, şi apărea după aceea palidă şi cu durerea citindu-i-se pe chip. Nici prafurile doctorului din Haldon, nici ierburile moaşei maori Rongo Rongo nu o ajutaseră cu adevărat. Cu toate acestea, se întâmplase destul de rar, în timp ce Gwyneira deja avusese, numai în primele trei luni ale acestui an, patru atacuri.

— Poate că îşi face griji. Ea şi-a dorit dintotdeauna copii, fu James de părere. Ce spune Rongo? Nu ai mai pus să fie adusă din nou aici?

Gwyneira ridică din umeri.

— Îţi pot spune doar care este părerea doctorului Barslow, rosti ea. Asta mi-a spus-o Charlotte. Probabil pentru că era foarte fericită să audă că, în opinia lui, totul este în regulă. Însă ei sunt mereu într-o vorbă, din cauza poveştii ăleia vechi. Dacă i-ar lipsi cu adevărat ceva, ar observa Rongo.

James dădu din cap.

— Dacă mă gândesc bine, zise el atunci, ar fi cazul să mă adresez şi eu lui Rongo Rongo. Mă omoară reumatismul, dar nu pot călări la O'Keefe Station. Crezi că am putea-o convinge pe Rongo să ne facă o vizită aici?

Zâmbi apoi.

— În timpul căreia o vei putea interoga cu mare atenţie şi deloc bătător la ochi despre secretele cele mai intime

ale Charlottei? îl sâcâi Gwyn. Fă-o, dacă vrei, sunt la fel de curioasă ca tine! Dar fii atent, ea nu îţi va dezvălui nimic! Şi după aceea voi insista să bei orice fiertură amară pe care ţi-o va prescrie!

Fireşte că Rongo Rongo veni la ei acasă şi îl găsi pe James în pat. Ultimele ploi îi agravaseră atât de tare reumatismul, încât nu reuşea să se târască nici până la fotoliul aflat în faţa ferestrei bovindoului.

— Asta e vremea, domnule James... face oasele să putrezească, suspină Rongo, o femeie cu părul aproape alb, mică, dar la fel de agilă ca întotdeauna.

După tradiţia femeilor din familia ei, ea practica şi învăţa mai departe arta tămăduirii.

Din nefericire, Rongo nu avea fete, doar trei fii. Venise cu o nepoată, dar nu părea să fie prea dezgheţată. Aproape fără niciun chef, se apucă să caute, după indicaţiile lui Rongo, ierburi şi amulete.

— Durerea poate fi ameliorată cât de cât, dar de vindecat reumatismul, asta nu se mai poate. Cel mai important este să staţi la căldură şi să nu vă împotriviţi slăbiciunii. Nu ajută la nimic dacă vă ridicaţi şi încercaţi să vă forţaţi picioarele, căci se vor face tot mai rău. Uitaţi aici...

Luă câteva ierburi din mâinile micii ei ajutoare.

— Asta vi se va pregăti diseară la bucătărie. Mâine, Kiri o va strecura şi veţi bea totul dintr-o înghiţitură, chiar dacă e amară, întrebaţi-o pe Kiri, ia acelaşi lucru şi este

mult mai sprintenă decât dumneavoastră!

Kiri era de zeci de ani bucătăreasă la Kiward Station şi era de neclintit în refuzul ei de a lăsa postul unei fete mai tinere.

— Kiri e un copil faţă de mine! susţinu James. Când eram de vârsta ei, nu ştiam ce înseamnă durerile de articulaţii!

Rongo zâmbi.

— Zeii îi ating pe unii mai devreme, pe alţii mai târziu, zise ea liniştită, dar cu o inflexiune tristă a vocii. Fiţi fericit că vi s-a oferit o viaţă lungă… cu mulţi urmaşi.

— Fiindcă tot a venit vorba…

James se întoarse cu greu într-o poziţie mai comodă şi îşi începu cercetările. Se descurca mai bine decât Gwyneira, şi nu doar fiindcă era mai diplomat. Spre deosebire de soţia lui, el vorbea cursiv maori. Rongo Rongo se descurca în engleză – fusese una dintre primele eleve ale lui Helen O'Keefe – dar dialogul în limba maternă îi cădea mai bine. Dacă avea de gând să dezvăluie secrete, atunci propria ei limbă era mai potrivită.

— Care e situaţia nurorii mele, Charlotte? O să aibă urmaşi?

James zâmbea, aproape uşor conspirativ, însă Rongo Rongo rămase serioasă.

— Domnule James, blestemul *wahinei* Charlotte nu este că nu are copii, spuse ea încet. Bunica mea m-a învăţat ca în cazuri precum al ei să fac o exorcizare, ceea ce am şi

făcut…

— Cu acordul Charlottei? întrebă James uimit.

Rongo încuviinţă.

— Da, deşi ea nu a luat-o în serios. Voia pur şi simplu să ştie cum se desfăşoară…

— Înseamnă că a fost cam fără folos? întrebă James, amuzat.

Auzise de multe ritualuri de exorcizare reuşite, dar succesul era garantat doar când persoana în cauză credea în efectul lor.

— Domnule James, răspunse Rongo, nu este important dacă Charlotte crede sau nu în spirite. Spiritele trebuie să se teamă de puterea *tohunga…*

— Şi? întrebă James. Am avut în acest caz de-a face cu nişte spirite îndeajuns de fricoase?

Rongo îşi încreţi nefericită fruntea.

— Nu sunt foarte puternică, recunoscu în cele din urmă, iar spiritele sunt. Am sfătuit-o pe domnişoara Charlotte să meargă la o *pakeha-tohunga* din Christchurch. Doctorul Barslow nu are mai multă putere decât mine…

James deveni neliniştit. Rongo Rongo nu trimitea pacienţi la medicii englezi. Era rivala prietenoasă a doctorului Barslow, medicul din Haldon – ba unul reuşea să vindece repede vreo suferinţă, ba celălalt. În cazul Charlottei, dăduseră, ambii greş până acum. Diagnosticele „lipsa copiilor este un blestem” şi „trebuie să încercaţi pur şi simplu mai departe, din punct de vedere medical nu

există niciun motiv pentru care să nu rămâneţi însărcinată” se asemănau îngrijorător de mult.

— Am numărat zilele! îi spuse Charlotte soţului ei.

Tocmai îşi periase părul. Jack se aplecă asupra ei şi respiră din prea plinul blond ca mierea, mereu surprins şi fericit de faptul că toată această frumuseţe îi aparţinea.

— Dacă am încerca azi, aş putea rămâne gravidă.

Jack îi sărută părul şi ceafa.

— Sunt deschis oricărei încercări, zâmbi el. Ştii însă că nu mă supăr dacă nu avem copii. Nu am nevoie de moştenitori, te vreau şi am nevoie doar de tine.

Charlotte îi privi chipul în oglinda din dormitor şi savură tandreţea lui. Ştia că vorbea serios. Jack nu lăsase niciodată vreo urmă de îndoială că ea nu-l făcea fericit.

— De unde ştii cum se numără zilele? se interesă el.

— De la Elaine. Şi ei. I-a... râse ea uşor şi se înroşi toată. I-a explicat-o odată o prostituată. În cazul respectiv era, desigur, vorba despre cum se împiedică o sarcină. Dar e acelaşi principiu, numai că invers.

— Vorbeşti cu Elaine despre problemele noastre? întrebă Jack mirat. Am crezut că asta ne priveşte doar pe noi doi!

Charlotte ridică din umeri.

— O ştii pe Lainie. Aşa este ea, dintr-o bucată. Când a fost ultima dată aici, m-a întrebat direct, deci am discutat despre asta. Ah, Jack, îmi doresc atât de mult un copil! Băieţii lui Lainie sunt foarte drăguţi. Şi scrisorile micii

Lilian...

— Chiar aşa de mică nu mai e nici ea, bombăni Jack. Gloria are optsprezece ani, deci Lilian trebuie să aibă vreo paisprezece sau cincisprezece.

— În orice caz, este încântătoare. Abia aştept să o cunosc. În doi ani va termina şcoala, nu-i aşa? Şi Gloria la fel. Ce repede cresc copiii!

Jack încuviinţă. Chiar şi după atâţia ani, nu încetase să se mire de comportamentul Gloriei. Scrisorile ei scurte, fără conţinut, tăcerea la cele trei încercări disperate ale lui... Ceva nu era în regulă, nu reuşea să ajungă la ea. Vara următoare avea să îşi încheie, în sfârşit, această educaţie de internat. Dar nu era vorba deocamdată despre o întoarcere acasă.

„După terminarea şcolii, voi călători cu părinţii mei prin Europa de Nord". O propoziţie scurtă din ultima scrisoare a Gloriei. Nicio vorbă dacă se bucura de asta sau dacă ar fi dorit să vină direct acasă. Nici măcar un cuvânt despre eventuale planuri de studii viitoare... Scrisorile sale se limitau la nişte scurte dări de seamă. Dacă îşi petrecea vacanţele cu părinţii şi nu în internat – despre asta nu spunea nimic.

— Te vei bucura când se va întoarce nu-i aşa, întrebă Charlotte.

Îşi termină îngrijirea părului, se ridică şi îşi lăsă capotul din mătase să-i alunece peste umeri. Dedesubt purta o cămaşă de noapte frumos brodată. Jack observă că se

subţiase şi mai mult.

— Dacă vrei copii, ar trebui să mănânci mai mult, schimbă el subiectul şi îşi luă gingaş soţia în braţe.

Ea râse uşor când o culcă pe pat.

— Eşti prea delicată pentru a purta un copil.

Charlotte tremură uşor atunci când o sărută, dar reveni la subiectul Gloria. Nu-i plăcea să vorbească despre corpul ei; femeile maori o ironizau şi aşa destul, spunându-i că, în curând, soţul ei nu o va mai plăcea. Bărbaţilor maori le plăceau femeile mai pline.

— Poate vei fi dezamăgit, îl avertiză pe Jack Gloria care se va întoarce nu va mai avea multe în comun cu fata pe care o ştii. Nu îi va mai păsa de câini şi de cai. Îi vor plăcea cărţile şi muzica. Ar trebui să exersezi deja conversaţii profunde.

Lui Jack, mintea îi spunea acelaşi lucru, mai ales când citea scrisorile Gloriei, dar inima nu-l putea crede.

— Asta să i-o spună ea singură lui Nimue! făcu el aruncând o privire căţelei Gloriei, care dormea pe holul din faţa dormitorului, lângă câinele lui de stână. Totuşi, ea este moştenitoarea de la Kiward Station. Va trebui să-i pese de fermă, cu sau fără internat.

Charlotte fu de acord.

— Dar câinele o va mai recunoaşte?

— Desigur, încuviinţă Jack. Câinele îşi aminteşte. Şi Gloria… nu se poate să fi devenit un alt om. Pur şi simplu, nu se poate.

Gloria îşi prinse părul la ceafă. Îi stătea ţeapăn, departe de cap; buclele erau prea groase pentru a li se putea da vreo formă. Măcar îi mai crescuse şi ajungea până jos, pe spate. În rest, ajunsese să nu-i mai pese ce spuneau despre ea Gabrielle, Fiona şi celelalte fete. Reuşise să construiască în jurul ei o zonă de protecţie. Pur şi simplu nu mai permitea să fie rănită. Acelaşi lucru era valabil şi pentru observaţiile profesorilor, în special cele ale noii profesoare de muzică, domnişoara Beaver. Domnişoara Wedgewood se căsătorise în urmă cu trei ani cu reverendul Bleachum şi părăsise şcoala. Odată cu domnişoara Beaver mai venise şi o altă admiratoare înfocată a lui Kura-maro-tini Martyn. Ardea de nerăbdare să o cunoască pe Gloria şi spera la minuni muzicale. Cum Gloria nu le înfăptuise, voise să audă cel puţin toate detaliile din călătoriile legate de diferitele concerte, la care şi fata participase în ultimii ani.

Însă tânăra nu putea povesti prea multe: ura vacanţele cu părinţii. Privirile membrilor ansamblului, când o văzuseră pentru întâia oară, o răniseră până în adâncul sufletului. De fiecare dată părinţii ei adunau noi dansatori şi noi cântăreţi. Cei mai mulţi maori erau legaţi de patrie şi nu rămâneau în trupă mai mult de un sezon.

În plus, se ajungea deseori la certuri ale artiştilor atunci când soţii Martyn angajau *tohunga,* adică muzicieni cu o faimă proastă până şi în patria lor.

Interpretările celebrelor *haka* ale Kurei se depărtau tot mai mult de reprezentaţiile tradiţionale, se adaptau standardelor vestice şi avea aceeaşi pretenţie de la artiştii maori. Cei mai buni nu erau pregătiţi să o facă şi se certau rău. De aceea, Kura şi William hotărâseră să nu mai angajeze maori adevăraţi, ci doar corcituri *pakeha.* Ei şi corespundeau mai bine idealului vestic de frumuseţe, ceea ce devenise criteriul principal pentru selectarea lor. Kura şi William călătoreau cu o trupă imensă, care umplea cinci vagoane de dormit şi un salon. Vagoanele private erau ataşate trenurilor de linie.

Când Gloria călătorea cu ei, trebuia să împartă vagonul cu alte cinci fete, deci locuia într-un spaţiu şi mai restrâns decât la internat. Uneori, avea noroc şi tinerele dansatoare erau preocupate numai de ele. Unele o invidiau însă pe Gloria pentru părinţii ei bogaţi şi renumiţi şi o făceau să simtă acest lucru. Atunci, Gloria se închidea în sine şi privea în gol ore întregi. La internat, această atitudine trecea drept „visătoare”; în turnee, o credeau idioată.

— Hei, Glory, trezirea! Tot n-ai terminat?

Lilian Lambert năvăli în camera ei – ca întotdeauna, fără să bată la uşă, şi o smulse pe Gloria din mrejele gândurilor ei tulburi.

— Cum te-ai îmbrăcat? întrebă ea, nerăbdătoare. Nu trebuie să îmbraci uniforma şcolară, este un simplu picnic! Ne uităm la antrenamente şi îi sărbătorim apoi pe băieţii care ajung în echipa de schifuri de opt a Cambridge-ului.

Asta e adevărata distracţie, Gloria! Şi o să îii cunoaştem pe băieţi! O dată pe an, scăpăm din mănăstirea asta de maici – şi tu, ce faci...

— La mine oricum nu se uită nimeni, zise Gloria morocănoasă. Mai bine aş rămâne aici. Sau aş putea să vâslesc singură în bărcile alea. Cred că e foarte distractiv!

Lilian rămase impasibilă.

— Gata, hai, îmbracă rochia albastră, cea pe care ţi-a cumpărat-o maică-ta în Anvers. E drăguţă şi îţi stă bine fiindcă e îndeajuns de largă.

Gloria suspină şi aruncă o privire asupra taliei de viespe a lui Lilian. Ea purta, bineînţeles, un corset la modă, dar nici măcar nu avea nevoie de el. De pe acum era tot mai limpede că semăna la corp cu mama şi cu bunica ei: mică, suplă, însă cu forme pline în părţile potrivite. Din contră, Gloria trebuia să se chinuie în corsetul ei şi să postească apoi de fiecare dată când era vorba de haine la modă. Rochia largă din Anvers îi stătea într-adevăr mult mai bine, dar nu era ultimul răcnet, ci părea mai potrivită femeilor savant şi militantelor. La fel erau şi costumele cu pantaloni, pe care le vedeai prin toate marile oraşe. Pe Gloria o tentaseră grozav, dar Kura refuzase total. Şi apoi, cine ştie ce ar fi auzit în internat!

Până la urmă, Gloria se aranjă, spre mulţumirea lui Lilian, care îi pensase sprâncenele şi le trasase conturul cu un chibrit înnegrit cu funingine din şemineu.

— Aşa arată mult mai bine! spuse Lilian satisfăcută. În

jurul ochilor mai trebuie să tragi o linie subţire, poate chiar mai accentuată, dar atunci o să observe domnişoara Arrowstone şi or s-o apuce crizele!

Într-adevăr, fardul improvizat îi punea ochii în evidenţă, iar culoarea îi accentua pielea deschisă la culoare. Era departe de a fi frumoasă, totuşi nu se mai găsea respingătoare. Probabil că nu avea să stârnească interesul vreunui băiat, dar nu prea îi păsa. Nu voia să iasă în evidenţă nici în bine, nici în rău.

2

— Vino odată, trăsura e gata de plecare! o chemă Lilian.

Roşcata îi era Gloriei prietenă de nădejde acum, ca şi în trecut.

Gloria se întreba deseori ce o determina să îi rămână alături. În ciclul şcolar superior, diferenţa de vârstă dintre cele două fete nu mai părea semnificativă. Gloria fusese mutată în clasa lui Lilian în cel de-al doilea an petrecut la Oaks Garden. O nouă umilinţă. Fără orele particulare ale domnişoarei Bleachum nu putea recupera materiile umaniste. Lilian nu avea probleme şi o mustra pentru nesiguranţă.

— Nu contează, Glory, dacă înţelegi ce a vrut să spună domnul Poe sau oricare alt poet cu scriitura lui. Probabil că nici ei nu ştiau ce zic. Deci, inventezi ceva, cu cât mai ciudat, cu atât mai bine. De fapt, cu asta nu poţi greşi în niciun fel...

Lilian nu era vreo artistă, dar avea idei şi, pe deasupra, şarm. Domnişoara Beaver îi trecea cu vederea chiar şi cântatul prost la pian dacă îi zâmbea în acel fel drăguţ şi avea pregătită o scuză inteligentă când o întreba de ce nu venise să exerseze. În asemenea cazuri, însă, Gloria amuţea şi enerva pe toată lumea.

Oaks Garden avea o înţelegere cu liceul din Cambridge,

care prevedea întâlniri ocazionale între fetele mai mari din internat şi studenţii din primii ani ai universităţii. Fireşte că totul se petrecea sub supraveghere, dar dacă se întâmpla ca doi tineri să se îndrăgostească, se înţelege că relaţia era întotdeauna una potrivită. Fetele erau pregătite pentru viitorul lor rol în societate. Aşa se face că trăsura şcolii ducea la Cambridge cincisprezece fete exaltate pentru a asista la concursurile preliminare ale legendarei curse de canotaj. Era întrecerea anuală a schifurilor de opt persoane dintre Oxford şi Cambridge, iar punctul culminant al sezonului urma să aibă loc la Londra, peste patru săptămâni. Gloria se gândi că echipele erau deja stabilite, mai ales cu atât de puţin timp înainte de finală. Oricum, era totuna. În acea după-amiază însorită, aveau să se distreze cu toţii. Orice prilej de a părăsi internatul era unul bun.

Grădinarul, care în Oaks Garden avea şi funcţia de vizitiu, îşi strunea caii cam greoi pe străzile ce duceau spre Cambridge. Gloria se bucura de verdele crud de pe păşuni, de animalele răzleţe; încă le mai compara cu cele de la Kiward Station. Era plăcut să călătoreşti din nou într-un peisaj neîngrădit de ziduri şi garduri. Parcul din Oaks Garden era minunat, dar ochii Gloriei căutau depărtările. Verdele dealurilor din jurul Cambridge-ului o liniştea şi o bucura, dar îşi dorea să vadă păşunile Alpilor. Aerul din Anglia i se părea în continuare ceţos, vizibilitatea redusă, şi era mai întunecat decât la Canterbury Plains.

Bucătăresele din Oaks Garden pregătiseră picnicul, iar cele două profesoare însărcinate cu supravegherea păzeau coşurile de parcă ar fi conţinut cel puţin un tezaur. Chiar şi alegerea locului, pe mal, părea să fi fost o chestiune ieşită din comun. Lilian şi prietenele ei conversau cu voci ridicate, uneori ascuţite – şi Gloria dorea încă o dată să fie cât mai departe de toate cele. Decât să stea aici şi să se uite la cursa de bărci, ar fi preferat să meargă de-a lungul Cam-ului, să observe păsări şi broaşte – pe care le-ar fi speriat până când ar fi sărit în apă, refugiindu-se. Ca şi înainte, era pasionată de ştiinţele naturale şi continua să deseneze animalele întâlnite pe câmpurile Angliei. Totuşi, de multă vreme nu mai arăta desenele profesoarelor, ci, cel mult, i le trimitea domnişoarei Bleachum, la Dunedin. Primise acolo un post la o şcoală de fete; îi scria în mod regulat Gloriei. Cu ea făcea uneori, precaută, chiar şi planuri pentru după şcoală. Dunedin avea o universitate care accepta ocazional şi fete. Poate că acolo putea să îşi urmeze înclinaţiile şi să studieze vreo materie legată de ştiinţele naturii. Fireşte că Gloria trebuia să recupereze câte ceva, dar domnişoara Bleachum era convinsă că ar fi făcut-o cu uşurinţă. Gloria nu mai visa de mult la o întoarcere la Kiward Station. Era dureros să îşi amintească de acea lume pierdută şi, apoi, cum s-ar mai simţi vreodată în siguranţă acolo? Părinţii o smulseseră din acel mediu. Nu avea nicio garanţie că nu aveau să o facă şi a doua oară.

Lilian şi restul fetelor deciseră, în cele din urmă, să se aşeze mai aproape de linia de sosire decât de cea de start a cursei. Unele dintre ele considerau că, astfel, băieţii le vor vedea mai bine. Altele argumentaseră că precis canotorii se vor uita după o zână bună înainte de a se da startul. Îşi propuneau, chiar să facă o plimbare nevinovată până la punctul de start al cursei.

Cele mai multe plecară pe dată, dar Gloria ajuta profesoarele să despacheteze coşurile de picnic şi să întindă păturile şi feţele de masă pe gazon. Cu siguranţă că după aceea avea să se poată strecura neobservată de acolo; în apropiere se găsea o pădurice. Poate că avea să întâlnească vreo veveriţă sau vreun jder. Nu existau în Noua Zeelandă şi s-ar fi bucurat mult să le observe.

Lilian Lambert, în schimb, îşi găsea în continuare „propria specie” mai interesantă decât toate celelalte, indiferent de continent. Sigur că îi plăceau animalele, iar studiile ştiinţelor naturale i se păreau mai interesante decât materiile de la Oaks Garden. Dar între băieţi şi veverițe, priorităţile lui Lily erau clare, iar pe pontonul la care erau legate bărcile celor din Cambrigde forfoteau băieţii în pulovere sau cămăşi cu însemnele universităţii; arătau bine, probabil datorită antrenamentelor. Ca şi celelalte fete, Lilian îi observa afectată de sub umbrela de soare şi cuteza câte un zâmbet timid când privirea i se intersecta scurt cu a unui băiat; în rest, trăncănea „inocent” cu prietenele ei, de parcă nici n-ar fi interesat-o

celălalt sex. Totuşi, se aranjase ceasuri întregi în acea zi. Purta o rochie verde-mat, iar decolteul şi tivurile îi erau împodobite cu dantelă maro. Îşi lăsase părul roşu despletit, însă îl acoperise cu o pălărie mare de soare verde-tei. Practic, nici nu i-ar fi trebuit umbrela de soare. Era abia mijlocul lui martie şi, chiar dacă vremea ţinea cu tinerii, o jachetă ar fi fost mai potrivită. De sub umbrelă se putea însă flirta, iar în ceea ce privea jacheta, Lilian prefera să îngheţe puţin decât să îşi acopere frumosul decolteu.

La rândul lor, băieţii le măsurau din ochi pe fete. La finalul cursei îi aştepta un picnic. Puteau face încă de acum o oarecare „preselecţie". Mulţi nu erau la primul concurs nautic; ştiau deci că la start se află fetele cele mai drăguţe. Timidele aşteptau la sosire, unde, dacă ştiai, cum, înfiripai o discuţie mică sau chiar un flirt. Unii aveau surori sau verişoare printre elevele de la internat, ceea ce însemna, desigur, un avantaj pentru ambele părţi. Fratele unei prietene de-a lui Lilian o prezentase, de exemplu, mai multor studenţi. La rândul ei, le prezentase pe Lily şi pe celelalte fete, iar gheaţa se spărsese. La confruntări de idei nu se ajunsese, aşa că Lily nu avusese ocazia să-şi exerseze replicile prompte. De fapt, nu doar fetele erau timorate, ci şi băieţii. Vorbiseră despre vreme – „minunată, un adevărat noroc!" – şi despre componenţa echipei. Încă nu se ştia cu siguranţă cine va fi ales, iar canotorii dezbăteau acest lucru cu voce ridicată.

— Te rog frumos, nu Ben, nu bobocul acela! Confirmă,

bineînţeles, dar mai are timp trei ani să îşi câştige faima. Acum e rândul lui Rupert. Pentru el este ultima şansă şi nici pentru mine lucrurile nu stau mai bine…

— Ben se antrenează mai mult…

— Ben e un tocilar!

Lilian asculta plictisită şi se întreba oare cine erau băieţii pe seama cărora lumea se certa cu atâta pasiune. Ben părea să fie interesant. Părea să fie unul dintre cei mai tineri şi i s-ar fi potrivit mai bine ei. Toţi ceilalţi băieţi aveau cel puţin şaisprezece ani, majoritatea însă şaptesprezece sau chiar optsprezece ani. Diferenţa de vârstă o făcea să se teamă puţin.

Într-un final, unul dintre băieţi arătă spre Rupert, un şaten greoi, cu un aer rustic, care tocmai flirta cu alte fete. Lilian constată, pe dată, că el nici nu intra în discuţie în ce o privea. Nu-i plăcea firea lui exagerată, care se putea recunoaşte chiar şi de aici, de la distanţă; în afară de asta, era, într-adevăr, prea matur. Apoi privirea i se opri însă asupra unui băiat care, departe de toţi ceilalţi, îşi făcea încălzirea într-un mic golf acoperit cu stuf. Lui Lilian i se păru că arată tânăr şi de încredere. Se despărţi, pe neobservate, de grupul ei şi se duse la el fără grabă. Inima începu să-i bată ceva mai repede. Cu siguranţă că nu era de dorit ca ea să fie aici pe cont propriu, dar în golf era frumos, mai liniştit decât pe ponton. Putea auzi respiraţia întretăiată a băiatului şi să îi ghicească musculatura puternică de sub cămaşa subţire. Însă el avea, mai

degrabă, o construcţie delicată: viguros, dar subţire. Doar muşchii mâinilor şi cei ai picioarelor lăsau să se ghicească antrenamentul dur, continuu, de pe băncile bărcii.

— Chiar credeţi că asta mai ajută acum la ceva? întrebă Lilian.

Tânărul se întoarse speriat. Părea să fi fost complet desprins de lumea înconjurătoare. Lilian privi direct în faţa lui limpede, lunguiaţă, dominată de nişte ochi verde-deschis, foarte prezenţi. Tot restul putea fi incolor în ceea ce-l privea pe tânăr, dar trăsăturile îi erau frumos definite, buzele pline, acum însă strânse din cauza concentrării.

— Poftim? întrebă el.

— Antrenamentul, explică Lilian. Adică, dacă nu o ştiţi acum, nu o mai învăţaţi înaintea cursei.

Băiatul râse.

— Acesta nu e antrenament, sunt doar nişte exerciţii de încălzire. Te ajută să fii mai pregătit atunci când începe. Sportivii adevăraţi aşa procedează.

Lilian ridică din umeri.

— Nu pricep multe din sport, recunoscu ea. Dar dacă aşa e bine, de ce nu o fac şi ceilalţi?

— Pentru că ei trăncănesc mai degrabă cu fetele, explică băiatul cu o expresie scârbită pe chip. Ei nu o iau în serios.

Lilian îşi aminti de remarcile băieţilor, cum că Ben ar fi un tocilar.

— Sunteţi Ben? întrebă ea.

Băiatul râse din nou. Arăta mult mai bine atunci când îi

dispărea de pe faţă expresia dură.

— Ce-au mai zis despre mine? întoarse el întrebarea. Lăsaţi-mă să ghicesc: Ben este un tocilar.

Acum, râse şi Lilian. Uşor conspirativ. Mai avea încă acel râs de drăcuşor. Băiatul o cercetă nu fără un oarecare interes.

— Dar nu e adevărat, remarcă ea. După câte văd, Ben tocmai trăncăneşte cu o fată. Barca dumneavoastră o să mai şi piardă cursa!

Îi făcu semn cu ochiul şi se jucă vicleană cu umbrela de soare, însă Ben păru să nu bage deloc de seamă: amintirea cursei îl făcu să alunece din nou în lumea lui.

— E, oricum, indiferent, îl vor nominaliza tot pe acel Rupert Landon, fu el de părere. În toţi anii ăştia petrecuţi la liceu şi-a constituit o reputaţie solidă în cursa de opt, dar noi am pierdut de fiecare dată când a imprimat el ritmul. Numai gura e de el. Ştie să se vândă. Şi acum, să mai primească o şansă în ultimul an de liceu.

— Nu puteţi concura amândoi? întrebă Lilian. Adică, sunt doar opt locuri, sau?

— Însă unul singur ţine ritmul. Deci, sau Rupert, sau eu.

Ben îşi reluă încălzirea.

— Şi acesta e strockul, nu-i aşa? se interesă Lilian.

Ben încuviinţă.

— Pe scurt, el are grijă ca toate vâslele să intre deodată în apă. Pentru asta, el are nevoie de un bun simţ al ritmului. Simţul ritmului lui Rupert este pe undeva pe la

zero.

Se întinse.

Lilian ridică din umeri.

— Ghinion pentru Cambridge, spuse ea apoi. Dumneavoastră sunteţi însă în primul semestru, nu? Aţi putea câştiga anul viitor.

Se aşeză în iarbă şi-l privi pe Ben, care îşi continua exerciţiile. Avea mişcări suple, aproape ca un dansator. Lui Lilian îi plăcea ce vedea.

Ben făcu o grimasă.

Dacă va mai exista o dată viitoare. Domnul Hallows, profesorul nostru de istorie, spune că va fi război.

Lilian îl privi uimită. Nu auzise niciodată de vreun pericol al unui război. Istoria predată în Oaks Garden se termina odată cu moartea Reginei Victoria. Războiul avea de-a face cu Florence Nightingale, Kipling scrisese ceva despre acest subiect, în rest nu era decât ceva eroic, cu armuri şi cai.

— Cu cine? întrebă ea mirată.

Ben ridică din umeri.

— Nici eu n-am înţeles exact. Nici domnul Hallows nu este, fireşte, prea sigur. Dar ar putea fi, iar în război nu vâsleşte nimeni.

— Asta ar fi într-adevăr mare păcat, spuse Lilian. Cel puţin, aţi putea câştiga azi?

Ben încuviinţă şi ochii îi scânteiară.

— Azi va concura barca mea împotriva bărcii sale.

Lilian zâmbi.

Atunci vă urez mult noroc. Apropo, eu sunt Lily. De la Oaks Garden. Organizăm la sosire un picnic. Dacă aveţi chef, puteţi veni. Chiar dacă nu câştigaţi.

— Câştig, zise Ben.

Cu o figură îndârjită, se întoarse la exerciţiile lui de încălzire.

Lily mai rămase câteva minute, însă avu în cele din urmă sentimentul că deranjează.

— Pe mai târziu, deci! zise ea.

Ben nici nu o auzi.

Lilian urmări cursa de pe aceeaşi pătură cu Gloria. Celei din urmă nu îi reuşise evadarea de sub sfera de influenţe a profesoarelor sale. Domnişoara Beaver încercă, din nou, să o atragă într-o conversaţie despre cultura maori şi, în special, despre muzica lor, despre care Gloria nu avea nici cea mai vagă idee, iar domnişoara Barnum avea nevoie de ajutor la deschiderea unui coş de picnic, a cărei încuietoare se strâmbase, de bună seamă. Gloria îl repară cu îndemânare. Problemele tehnice le înţelegea repede şi primea, în mod excepţional, câte o laudă.

Însă putea să uite drumeţia ei în scopul unor descoperiri în sânul naturii. Lilian şi celelalte fete, care reapăruseră între timp, flecăreau necontenit despre băieţi şi se certau pe cele mai bune locuri, de unde puteau observa cursa.

Şi Lilian avea ceva de povestit. Noul ei prieten, Ben, conducea una dintre bărci, iar Lilian vorbea deja despre

cârmitul bărcilor, de parcă şi-ar fi petrecut ultimii ani pe mare.

În cele din urmă, s-a dat startul cursei, iar fetele îşi încurajau, fiecare, favoriţii. Gloriei, finalul îi era, de fapt, absolut indiferent, însă observă repede că în barca lui Ben domnea evident mai multă disciplină decât în cele ale concurenţilor săi. Vâslele intrau mai regulat şi mai rapid în apă, iar barca aluneca, aşadar, ca un delfin printre valuri, ceea ce făcea ca strockul să aibă o abilitate strategică. Mai întâi, îşi ţinu barca la acelaşi nivel cu cea a rivalului său, pentru a o depăşi în ultima treime a cursei, cu mare avânt. Barca lui Ben câştigă la o distanţă de o barcă.

Lilian ţopăia de încântare.

— A câştigat! Acum vor trebui să îl lase să participe şi la Londra. Trebuie. Altminteri, nu este corect!

Gloria se întreba cum de Lilian mai putea crede în dreptate după cinci ani petrecuţi la Oaks Garden. Chiar şi fetelor îndrăgite, precum Lili, le erau un mister notele primite acolo, dar şi aprecierile date în scris. Pe parcursul anilor, orientarea „artistic-creativă” a şcolii se înăsprise, multe dintre profesoare deveniseră capricioase şi judecau din tot felul de puncte neclare.

Ben, genialul strock, avusese în acea zi noroc. Părea frânt atunci când veni spre fete.

Lilian îl privi extaziată. De fapt, se gândise că va trebui să îl aducă ea. Nu păruse să fi făcut vreo impresie prea mare asupra lui; însă el se concentrase mai mult asupra

cursei, decât asupra conversaţiei cu ea. Ceva trebuie să îl şi fascinat însă la drăcuşorul roşcat – sau avea pur şi simplu nevoie de un umăr pe care să plângă.

— V-am spus doar, îl vor nominaliza pe Rupert, zise el şi Lilian păru să vadă în ochii lui ceva ce se asemăna foarte mult cu lacrimile. Indiferent dacă câştig sau nu – exact aşa s-a şi întâmplat…

Lilian îl privi plină de compasiune.

— Dar cursa a fost formidabilă. Şi dacă va pierde acum Cambridge la Londra contra Oxfordului, vor şti toţi a cui e vina! îl consolă ea. Haideţi, mâncaţi ceva. Aceste pulpe de pui sunt delicioase şi le puteţi lua chiar şi în mână! Şi aici e vin de coacăze, din grădina bucătăriei. Mă rog, nu e vin. Mai mult suc. Dar e bun!

Lilian îl servi pe băiat ca de la sine înţeles, surâzând în tot acest timp. Gloria se întreba cum de putea pălăvrăgi atât de nestingherită cu el. Ben nu o înspăimânta prea tare – trebuie să fi fost mai tânăr decât ea – dar nu ar fi ştiut ce să vorbească cu el.

— Cum e la liceu? întrebă, din contră, Lilian, având, în plus, şi gura plină. E într-adevăr atât de greu? Toţi spun că trebuie să fii cine ştie ce inteligent să ajungi la Cambridge…

Ben deveni nepăsător.

— Uneori este pur şi simplu vorba despre familia potrivită, zise el. Dacă tatăl şi bunicul au fost deja la Cambridge, totul este mult mai simplu.

— Şi? întrebă Lilian. Au fost? Tatăl şi bunicul dumneavoastră? Ce studiaţi, de fapt?

— Nu arătaţi deloc ca un student! se amestecă Hazel, prietena lui Lilian.

Până acum nu găsise niciun băiat care să ia loc pe pătura ei şi voia acum să fie părtaşă la cucerirea lui Lilian, însă nu se dovedi prea iscusită. Ben deveni dintr-odată roşu ca racul.

— Am sărit peste câţiva ani de şcoală, recunoscu el şi îi oferi lui Lilian un surâs cam strâmb. Un tocilar, după cum aţi auzit... Şi atunci Cambridge-ul mi-a oferit o bursă. Literatură, limbi străine şi istoria Angliei. Părinţii mei nu sunt foarte încântaţi.

— Ceea ce nu e foarte inteligent din partea lor! spuse Lilian fără ocolişuri, căci asta îi stătea lui Ben pe suflet, dar pe domnişoara Beaver o făcu să o mustre sever.

Ben, care ajunsese fără să vrea în centrul întregii atenţii feminine, tuşi uşor.

— Eu... ăăă... atunci ar trebui... Vreau să spun, trebuie să merg la prietenii mei. Dar poate... n-aţi vrea, domnişoară Lilian, să mă însoţiţi câţiva paşi? Doar până la docuri, fireşte...

Lily radia.

— Cu mare plăcere! zise ea, apoi vru să se ridice, dar se răzgândi în ultima clipă.

Cu o privire galeşă îi întinse lui Ben mâna, să o ajute. Lunecă de pe pătură plină de graţie.

— Mă întorc imediat, le anunţă ea pe domnişoara Beaver, pe Hazel şi pe complet dezinteresata Gloria, apoi îşi luă pe umăr umbreluţa de soare cu dantelă şi plecă în pas de dans alături de Ben.

Ben respiră uşurat. Dar ce avea să facă acum cu fata? Era imposibil să o ia cu el la băieţii zgomotoşi, insistenţi, a căror barcă tocmai o condusese spre victorie. Foarte probabil că vreunul avea să i-o sufle.

Spre norocul lui, Lilian o luă spre pădurice, de îndată ce dispărură din raza vizuală a profesoarei lor.

— Veniţi aici, e mai umbros. A fost o zi foarte fierbinte azi, nu-i aşa?

Deşi ultima afirmaţie era valabilă doar parţial – pentru martie, vremea era frumoasă, dar, în general, lumea căuta, e drept, mai degrabă căldura soarelui plăpând de primăvară, decât umbra răcoroasă, însă Ben încuviinţă entuziast. Imediat după aceea o luară pe o cărare de pădure şi amândoi se simţiră mai liberi ca niciodată. Ben nici nu avea sentimentul că trebuie să vorbească. Se simţea extrem de bine cu această fată drăguţă, zâmbitoare, lângă el. Însă a opri turuiala lui Lily era absolut imposibil. Cu vocea ei sonoră, povestea despre Oaks Garden şi despre faptul că fusese una dintre cele mai tinere eleve atunci când ajunsese acolo.

— Am fost trimisă la internat împreună cu verişoara mea, Gloria. Părinţii ei au vrut neapărat, dar ea este timidă şi locuim foarte departe una de alta. Acesta este motivul

pentru care am fost trimisă şi eu, pentru ca ea să nu se simtă complet singură. Dar o face. Unii oameni se simt mereu singuri...

Ben încuviinţă cu cea mai mare înţelegere. Lilian păru să priceapă instinctiv cum se simţea. Singur. Nici măcar cu tovarăşii lui de şcoală nu avusese prea multe în comun, şi nici cu mult mai vârstnicii lui colegi de liceu. Norocul lui Ben era că materia i se părea uşoară şi îi făcea plăcere. Chiar dacă nu-l atrăgea nici geologia, ca pe tatăl său, şi nici economia, favorita mamei. Ben se vedea mai degrabă poet. Şi se surprinse că povesteşte asta cuiva pentru prima oară. Lilian asculta fascinată.

— Ştiţi vreo poezie pe de rost? întrebă ea, curioasă. Vă rog, recitaţi una!

Ben roşi.

— Nu ştiu, niciodată n-am... nu, nu pot. Aş rămâne fără glas...

Lilian îşi încruntă fruntea, prefăcându-se severă.

— Şi ce? Dacă vreţi să deveniţi cu adevărat poet, mai târziu va trebui să vă citiţi opera în public. Atunci nu veţi putea amuţi. Hai!

Lui Ben i se urcă şi mai tare sângele în cap, în timp ce recită, cu privirea îndreptată timid în direcţia opusă lui Lilian:

Dacă ai fi un trandafir, cu roua spre tine aş înota. Dacă ai fi o frunză în vânt, cu vântul împreună ţi-aş cânta şi te-aş recunoaşte cine-ai fi şi cum te uiţi, cânturi ţi-aş cânta, pân

ce-n vis tu mă săruţi.

— Ah, cât de frumos! spuse Lilian, suspinând. Atât de profund!

Băiatul o privi timid, dar nu descoperi nicio urmă de batjocură pe chipul ei ce părea acum atât de visător.

— Şi chiar şi rimează!

Ben încuviinţă. Ochii îi scânteiau.

Lilian dădea semne că s-ar trezi din visul ei.

— Dar acum m-aţi tutuit! zise ea şiret. Câţi ani aveţi, de fapt?

Ben roşi din nou.

Aproape cincisprezece, zise el.

Lilian zâmbi.

— Şi eu! Ăsta-i un semn!

Ben începea să vadă şi el la fel lucrurile.

— Ăsta-i un semn. Vreţi… vrei… să mă mai revezi?

Lilian îşi coborî, pudică, privirea.

— Asta se poate doar pe ascuns, spuse ea ezitant. Dumneavoastră poate că aveţi voie să părăsiţi liceul, dar eu…

— Chiar nu ştii nicio cale? întrebă Ben timid. Adică, dacă nu se poate niciun… te-aş putea lua sâmbăta şi să spun că sunt verişorul tău sau cam aşa ceva.

Lilian râse.

— Asta n-ar crede-o nimeni.

Se gândea dacă să îi povestească lui Ben despre originea ei neozeelandeză, însă pentru moment era

hotărâtă să nu o facă. Nu voia să discute cu el despre mine de cărbuni şi de aur, despre vânătoarea de balene şi despre creşterea oilor şi despre ce le mai trecea oamenilor prin cap atunci când auzeau de Noua Zeelandă. Înainte de toate, nu voia să vorbească despre legătura de rudenie cu Kura-maro-tini Martyn. La fel ca şi Gloria, Lilian descoperise şi ea demult că simpla amintire a acestei vedete făcea să dispară interesul pentru propria persoană. Se obişnuise să evite cu dibăcie tema, ceea ce Gloriei, spre mare ei mirare, nu-i reuşea niciodată.

— Dar ştiu o cale, nicio grijă. Dacă mergi, pornind de la intrarea în şcoala noastră pe lângă gard spre sud, ajungi la un stejar uriaş. Crengile lui atârnă peste gard şi se poate trece cu uşurinţă dincolo. Acolo poţi să mă aştepţi. Poţi să mă ajuţi la căţărat, mai adăugă ea, cochet. Dar nu ai voie să mi te uiţi sub fustă!

Ben roşi din nou, însă acum era de-a dreptul vrăjit.

— Voi veni, spuse el cu sufletul la gură. Dar va dura puţin. Trebuie să merg întâi la Londra, voi fi repartizat cu siguranţă ca vâslaş de rezervă...

Lilian dădu din cap.

— Pot aştepta, spuse ea serios – şi i se păru, în tăcerea dimprejur, foarte romantic. Dar cred că acum trebuie să ne întoarcem la ceilalţi. Hazel îmi va duce dorul şi, aşa invidioasă cum e, îi va spune cu siguranţă domnişoarei Beaver că ar fi trebuit să mă întorc de mult.

Făcu decisă stânga-împrejur, însă Ben o reţinu.

— Mai aşteaptă o clipă. Ştiu că nu se prea cade, dar... trebuie să te mai privesc în ochi. Am încercat să o fac întreaga după-amiază, dar n-am vrut să mă holbez. Şi astfel, n-am reuşit să văd bine. Sunt verzi sau căprui?

Ben îi puse stângaci mâinile pe umăr lui Lilian şi o trase mai aproape de el. Nu ar fi recunoscut niciodată că, în mod obişnuit, purta ochelari.

Lily zâmbi şi îşi dădu pe spate pălăria largă.

— Uneori sunt verzi, alteori căprui, oarecum bălţaţi, ca un ou de porumbel. Dacă sunt bine dispusă, sunt verzi, dacă sunt tristă, sunt căprui...

— Şi când eşti îndrăgostită? întrebă Ben.

Nu avea să o mai afle în acea după-amiază. Lilian închise ochii atunci când el o sărută.

3

— Aşa nu mai poţi continua, Charlotte! Chiar şi Rongo e de părere că ar trebui să mergi la un doctor în Christchurch.

Jack ezitase mult înainte de a o aborda pe Charlotte în legătură cu veşnicele ei dureri de cap, însă când, după o lungă zi de muncă, se întoarse acasă, o găsi din nou chinuită de durere, într-o cameră întunecată. Îşi legase un şal din lână în jurul capului, iar chipul îi părea palid, îngrijorat şi diform.

— E migrena, dragule, încercă ea să atenueze. Ştii doar că o am mereu…

— O ai acum pentru a treia oară în luna asta, zise Jack. E mult prea des!

— Vremea, dragule… Dar mă pot ridica. La masă voi coborî, cu siguranţă. Doar că… ameţesc întruna, aşa, uşor.

Charlotte încercă să se ridice.

— Rămâi întinsă, pentru Dumnezeu!

Jack o sărută şi o împinse uşor înapoi în aşternut.

— Îţi aduc mâncarea la pat. Dar fă-mi, te rog, pe plac şi nu mai da vina pe vreme sau pe anotimp, cum o faci de obicei. Vremea din Canterbury Plains nu s-a schimbat de secole. Şi azi, ca şi atunci, plouă iarna aproape zilnic, şi vara la fel. Dacă s-ar face de la asta migrenă, tot

Canterbury-ul ar fi bolnav. Întâi te mai întremezi, apoi vom merge la Christchurch. Îţi vizităm părinţii, petrecem câteva zile frumoase şi mergem la un medic care să se priceapă mai bine la durerile de cap decât doctorul nostru de la sat. Bine?

Charlotte încuviinţă. De fapt, nu voia decât să fie lăsată în pace. Îl iubea pe Jack, iar apropierea lui avea un efect calmant şi îi alina durerile, însă orice discuţie o istovea. De pe acum i se făcea rău când se gândea la mâncare, dar s-ar fi forţat să înghită câte ceva. Să nu-şi facă Jack griji. Era suficient că şi le făcea ea.

Mult a durat până când Lilian şi Ben s-au revăzut. Fata fremăta aşteptând o întâlnire. Însă chiar în ziua următoare cursei de bărci îşi aminti speriată că nu stabiliseră nicio dată concretă. Şi acum nu ştia când o va aştepta Ben la gardul grădinii – sau dacă nu cumva deja uitase. Când a început vara fără să se întâmple nimic, Lilian bănui ce era mai rău. Însă tocmai atunci prietena ei Meredith Rodhurst plecă pentru un sfârşit de săptămână acasă, unde îl întâlni pe fratele ei Julius, studentul de la Cambridge pe care Lily îl cunoscuse cu puţin timp înainte de începerea cursei. Întoarsă la Oaks Garden, aproape că plesnea de emoţie.

— Lily, te mai gândeşti la băiatul ăla pe care l-ai invitat la picnic? Ben?

Inima lui Lilian bătu mai repede, însă, înainte de a spune ceva, o trase hotărâtă pe Meredith în cel mai îndepărtat

ungher al coridorului din faţa sălilor de curs. Această discuţie nu trebuia să fie auzită de oricine.

— Bineînţeles că mă gândesc la Ben! De când soarta ne-a despărţit, n-am petrecut niciun minut fără să visez la el.

Meredith izbucni.

— De când soarta v-a despărţit!

Chicoti.

— Eşti nebună...

— Sunt îndrăgostită! spuse Lilian cu demnitate.

Meredith dădu din cap.

— Şi el! zise ea. Fratele meu susţine că vine mereu aici şi se furişează pe lângă grădina noastră, ca un motan îndrăgostit. Însă aşa nu se va întâmpla, bineînţeles, nimic, ar trebui să aibă mai mult decât noroc să te întâlnească din întâmplare.

Mintea lui Lilian începu să lucreze la cote maxime.

— Nu ne putem scrie? Fratele tău îi ştie numele de familie şi...

Meredith o privi, iradiind de bucurie.

— Nu trebuie să-i scrii. Ai o întâlnire! I-am spus lui Julius că te vei întâlni cu Ben la „stejarul evadării”, vineri, la cinci.

Lilian o luă cu totul şi cu totul spontan pe prietena ei în braţe.

— Ah, Meredith, nu voi uita asta niciodată! Deşi vineri nu este o zi ideală, fiindcă atunci am corul. Dar fie ce-o fi, o să mă gândesc la ceva. Cu ce să mă îmbrac? Trebuie...

trebuie încă să pregătesc atâtea...

Lilian plecă, într-al nouălea cer. Restul săptămânii avea să şi-l petreacă făcând planuri. Acum era luni, opt şi jumătate...

În primele două zile, o preocupă întrebarea căreia dintre cele două prietene ale ei să îi împărtăşească marele ei secret. Ar fi putut vorbi ceasuri întregi despre Ben şi despre rendez-vous-ul lor, însă riscul descoperirii creştea, firește, cu fiecare persoană părtaşă la secret. În cele din urmă, le iniţie doar pe Hazel şi pe Gloria, însă pe cea din urmă părea să nu o intereseze prea mult cu cine se întâlnea verişoara ei. Din contră, Hazel tremură cu ea şi o ajută în alegerea conştiincioasă a hainelor şi a accesoriilor. Până vineri la patru, renunţaseră la cinci toalete diferite, iar cea de-a şasea rochie, care i se păru, în sfârşit, potrivită lui Lilian, avea o pată. Lilian era aproape gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar o poţi scoate cu peria, zise Hazel. Dă-mi voie! Ai între timp o poveste pentru domnişoara Beaver? O să explodeze dacă chiuleşti de la cor!

— O să-i spun că am avut dureri de cap, făcu Lilian, nepăsătoare. Sau, cel mai bine, i-o spui chiar tu. Că, mai nou, am tot mai des migrene. E o boală foarte practică, vine mănuşă ori de câte ori este nevoie. O avem şi în familie.

— Serios? se miră Hazel.

Lilian ridică din umeri.

— Din câte ştiu eu, nu. Deşi o are şi soţia unchiului Jack. Deci nu este o minciună. În orice caz, ora de cor este momentul ideal să te furişezi afară. Atunci sunt toţi ocupaţi. Şi Mary Jaine.

Mary Jaine era duşmanul declarat al lui Lilian şi al lui Hazel. Fetele puteau fi sigure că ea le va trăda profesoarelor planurile secrete ale lui Lilian. Astfel, Lilian avu o presimţire rea atunci când nimeni alta decât Alison, prietena din copilărie a lui Mary Jaine, bătu la uşa ei la ora patru fără zece. Lilian tocmai îşi îmbrăcase rochia curăţată în grabă, o rochie uşoară de vară, cu motive florale.

— Dar poţi să te caţări în ea? întrebase Hazel atunci când o ajutase pe Lilian, care gemea, să intre în corset.

În acea zi fierbinte de iulie avea să transpire de moarte în el.

— Voi fi purtată de aripile dragostei! susţinu Lily.

În acea clipă, se auziră bătăile în uşă.

— Trebuie să te prezinţi la domnişoara Arrowstone, Lily, anunţă Alison. Acum.

Lilian se enervă.

— Aţi pârât din nou? Cum de aţi aflat? Doar n-ai zis nimic, Hazel, sau? Şi Gloria…

Lilian nu-şi putea imagina o trădare din partea Gloriei, dar domnişoara Arrowstone trebuie că ştia ceva, chiar dacă Alison se prefăcea acum că s-ar mira.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, zise ea cu o dezarmare complet sinceră. Am trecut din întâmplare pe

coridor şi domnişoara Arrowstone m-a văzut şi m-a însărcinat să te aduc, poate că ai vreo vizită…

Lilian se făcu dintr-odată roşie ca un rac. Vizită? Ben? Să nu mai fi rezistat şi să fi vrut să încerce totuşi cu „soluţia verişorul”? Sau să-l fi văzut careva la gard şi să-şi fi imaginat ceva? Din partea lui Mary Jaine te puteai aştepta la orice…

— Şi dacă nu vii mai repede, vei avea probleme, observă Alison. De fapt, de ce te-ai aranjat aşa frumos? Pentru cor? Ultima oră încă mai aveam uniforma obligatorie…

Lilian ezită. Să se schimbe sau nu? Dacă domnişoara Arrowstone nu voia cu adevărat nimic special de la ea, ar fi putut ajunge la rendez-vous şi după ce se va fi prezentat la ea. Pe de altă parte, domnişoara Arrowstone ar fi putut intra la bănuieli dacă apărea în ţinuta de duminică.

— Hai odată! zise Alison.

Lilian se hotărî. Dacă mai exista vreo şansă să se vadă cu Ben, trebuia să accepte neplăcerile din partea domnişoarei Arrowstone. Atunci când fetele părăsiră odaia, Hazel cea speriată făcu semnul victoriei.

Într-adevăr, domnişoara Arrowstone nu era singură în birou, însă nici nu era foarte bine dispusă. Se întreţinea, cu o figură acră, cu un domn mai în vârstă, care părea să încerce să o convingă de ceva.

Când Lilian intră, el se întoarse către ea.

— Lily! Dumnezeule! Cât de frumoasă te-ai făcut! La fel de frumoasă ca mama ta când avea aceeaşi vârstă, arăţi

mult mai matură decât în fotografii!

— Explicaţia constă în faptul că elevele noastre se îmbracă în uniformă atunci când merg la fotograf! observă sec domnişoara Arrowstone. Cărui fapt îndoielnic avem plăcerea de a te vedea printre noi dichisită ca pentru bal?

Lilian nici nu o băgă în seamă.

— Nenea George!

Se aruncă în braţele lui George Greenwood, nu neapărat ca o doamnă. La Greymouth, investitorul principal al minei Lambert fusese deseori oaspetele părinţilor ei, iar Elaine, mama ei, îi spunea încă din copilărie „nenea”. Oricum, pentru Lilian şi pentru fraţii ei, el era aproape ca o rudă şi era mereu binevenit – mai ales că bătrânul domn cumpăra cu foarte mare plăcere jucării. Ori de câte ori călătorea în Europa, aducea mici lucruri de neimaginat, cum ar fi maşini cu aburi în miniatură sau păpuşi cu păr adevărat.

— Ce bucurie că mă vizitezi!

Lilian îşi privi pseudo-unchiul cu nişte ochi strălucitori şi îi mai rămăsese chiar şi puţin şarm şi pentru domnişoara Arrowstone.

— Alison mi-a dezvăluit că am parte de o vizită specială şi m-am schimbat repede, susţinu ea.

Domnişoara Arrowstone fornăi neîncrezătoare.

— În orice caz, eşti încântătoare, copila mea! zise George. Dar mai întâi, aşază-te, înainte de a ajunge la motivul vizitei mele, care, din nefericire, nu este unul prea îmbucurător...

Lilian albi. Nu ştia dacă avea voie sau nu să se aşeze în sfânta sfintelor domnişoarei Arrowstone. Însă da, aşa da, fiindcă urma să primească o veste îngrozitoare.

— Mama… Tata… S-a întâmplat ceva…?

George scutură din cap.

— Ei sunt bine. Iartă-mă, Lily, dacă te-am speriat. Şi fraţilor tăi le merge bine. Doar că eu sunt, în general, cam neliniştit… Cred că în clipa asta nu am un discurs prea inteligent.

Zâmbi în semn de scuză.

— Dar ce e atunci…?

Lilian încă mai stătea în picioare şi îşi lăsa greutatea când pe un picior, când pe celălalt.

— Te poţi aşeza, copilă, spuse domnişoara Arrowstone cu bunăvoinţă.

Lilian se aşeză pe marginea unui scaun destinat vizitatorilor.

George Greenwood dădu din cap.

— Poate că te vei bucura chiar de chestiunea pentru care sunt aici, spuse el, deşi părinţii tăi mi-au spus că eşti foarte fericită aici. Ceea ce se şi vede în silinţa ta la învăţătură, iar şcoala aceasta…

Dădu din nou din cap, de această dată în semn de recunoştinţă către domnişoara Arrowstone. Pe chipul rectoriţei se instaură expresia unei pisici mângâiate.

— Totuşi, am primit însărcinarea de a te aduce acasă cu primul vapor…

— Ce? sări Lilian. Acasă? La Greymouth? Tocmai acum? Dar de ce? Adică... adică vreau să spun că mai este doar un singur an de şcoală...

Şi, înainte de toate, aici era Ben. Lui Lilian i se părea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Ai auzit, Lilian, de atentatul din Sarajevo? se interesă George Greenwood.

O privi pe domnişoara Arrowstone de această dată dojenitor atunci când Lilian făcu semn că nu.

— La 28 iunie a fost omorât moştenitorul tronului austro-ungar.

Lilian ridică din umeri.

— Îmi pare foarte rău pentru Austro-Ungaria, spuse ea politicos, dar cât se poate de nepăsătoare. Şi, fireşte, pentru familia alteţei sale imperiale.

— Şi soţia lui a fost împuşcată. Dar asta, doar în treacăt fie spus. Probabil că totul ţi se pare bizar, dar cercuri bine informate din Europa se tem că aceste evenimente vor duce la izbucnirea unui război. Deja există de pe acum un ultimatum al guvernului austro-ungar vizavi de Serbia, în ce priveşte aducerea celor care au comis atentatul în faţa justiţiei. Dacă asta nu se va întâmpla, se va declara război Serbiei.

— Şi? se interesă Lilian.

Avea doar o idee vagă în ce priveşte poziţia geografică a Serbiei şi a Austriei, dar, cel puţin din câte ştia şi ea, cele două ţări erau la mare distanţă de Cambridge.

— Prin aceasta se vor activa diverse alianţe, Lilian, explică George. Nu îţi pot explica acum în amănunt, dar în cele mai diferite colţuri ale lumii este o mare fierbere. Fitilul odată aprins, Europa va arde, posibil chiar întreaga lume. Şi este puţin probabil să fie lupte în Australia şi în Noua Zeelandă. Părinţii tăi şi cu mine considerăm însă că Anglia ar fi nesigură, iar marea cu atât mai puţin. Când va izbucni războiul, vor fi şi bătălii pe mare. De aceea vrem să te aducem acasă, înainte să se întâmple ceva. Poate că este o precauţie exagerată, după cum susţine profesoara ta...

George făcu un semn cu bărbia către domnişoara Arrowstone.

— ... dar noi nu vrem să ne facem mai târziu reproşuri.

— Dar eu vreau să rămân aici! strigă Lilian. Aici sunt prietenele mele, aici este...

Se făcu toată roşie.

George Greenwood zâmbi conspirativ.

— Este pe aici pe undeva deja şi un mic prieten? Pe cât posibil, un motiv în plus de a te aduce cât mai repede acasă?

Lilian nu răspunse.

— Ei bine, în orice caz, este indiferent care ţi-e părerea, observă domnişoara Arrowstone cu buzele strânse. După cum le este acestui domn şi părinţilor tăi indiferentă şi părerea mea despre o educaţie încheiată. Dacă am înţeles bine de la domnul Greenwood, în 28 iulie pleacă un vapor

de la Londra la Christchurch. Ţi s-a reţinut un bilet. Vei pleca încă din această seară cu domnul Greenwood la Londra. Nu mai trebuie să participi la ora de cor. Prietenele tale te vor ajuta să împachetezi.

Lilian vru să se împotrivească, dar înţelese că nu are niciun sens. Însă atunci îşi aminti brusc de ceva.

— Şi… Gloria?

— Cum adică, e război?

Elizabeth Greenwood balansă elegant ceaşca de ceai între două degete. În această privinţă, era, oricum ai privi-o, o lady, chiar dacă orele de bune maniere ale lui Helen O'Keefe erau la o distanţă de şaizeci de ani.

Charlotte, fiica ei, nu era chiar atât de rigidă. Tânăra părea să fie palidă şi nervoasă. Îşi încolăcise mâinile în jurul porţelanului fin, de parcă ar fi vrut să se încălzească. Războiul din îndepărtata Europă nu o interesa. Mult mai importantă pentru soarta ei era programarea la Dr. Alistar Barrington, un internist tânăr, dar deja renumit dincolo de hotarele Christchurch-ului. Elizabeth stabilise ora şi data consultaţiei la rugămintea ei, iar cu o zi înainte veniseră, ea şi cu Jack, din Kiward Station în oraş. Cei doi rămăseseră peste noapte în casa ei părintească, strâns uniţi de grija comună, pe care totuşi nu voiau să o împărtăşească. Fiecare dintre ei se prefăcea mai nepăsător decât celălalt. Însă acum Jack îşi arăta neliniştea. Vestea începerii războiului în Europa păru, cel puţin pentru scurt

timp, să-i schimbe gândurile. Îşi lăsă ceaiul să se răcească. Dejunul părea să nu-i mai fie pe plac.

— Austro-Ungaria a declarat război Serbiei, răspunse el la întrebarea lui Elizabeth. Asta înseamnă că Imperiul German este şi el implicat. Se pare că deja încep încorporările. Rusia este aliată cu Serbia, Franţa cu Rusia...

Elizabeth dădu din umeri.

— Ei, cel puţin Anglia n-are nimic de-a face, observă ea uşurată. E şi aşa destul de rău că ceilalţi îşi sparg capetele.

Jack scutură din cap.

— George vede lucrurile altfel, zise el. Am vorbit de curând despre asta. Marea Britanie are acorduri cu Franţa şi cu Rusia. Poate că la început nu se va implica, însă pe termen lung...

— Va fi un război lung?

Charlotte nu era cu adevărat interesată de subiect, dar avea sentimentul că trebuie să spună ceva. Orice era mai bine decât să aştepte în tăcere să se facă ora plecării.

Jack dădu din umeri, însă îi mângâie liniştitor mâna.

— Habar nu am. Nu mă pricep la război, dragă. Dar până aici nu cred că va ajunge. Nu-ţi face griji.

Charlotte îşi întoarse faţa chinuită spre el. Situaţia din Europa era, în acea clipă, ultimul lucru pentru care îşi făcea griji.

— Când trebuie să fim la Dr. Barrington? se interesă

Elizabeth. O să-ţi placă, Charlotte, e un tânăr încântător! De altminteri, am venit cu tatăl lui în Noua Zeelandă pe acelaşi vapor. Doar ştii şi tu familia Barrington, nu-i aşa, Jack? Pe atunci încă le mai spuneam Lord şi Lady. Dar tânărul viconte a renunţat primul la titlu. Pe atunci, el era un tânăr plin de el. Uşor atras de Gwyneira Silkham. Nici Daphne a noastră nu-şi mai putea dezlipi ochii de la el…

Charlotte şi Jack ascultară cu răbdare cum Elizabeth povestea alte istorii de pe timpul imigrării ei. Plecarea ei cu vaporul într-o ţară nouă, aproape forţată, fusese miracolul vieţii sale. Fiind un copil pierdut, lipsit de orice şanse, fusese trimisă dintr-un orfelinat londonez în Noua Zeelandă ca fată în casă. De fapt, cu mult prea tânără pentru a lua în primire postul şi, mai ales, atât de neajutorată, încât o refuzaseră toate gospodăriile londoneze. Însă Helen O'Keefe o luase atunci în primire şi, în afară de asta, „stăpâna" lui Elizabeth se dovedise a fi o bătrână doamnă prietenoasă, care căuta mai degrabă companie decât o servitoare. În cele din urmă, ea adoptase fata, deschizându-i astfel drumul spre cercurile mai înalte. Căsătoria cu George Greenwood o transformase definitiv pe Elizabeth într-un punct de reper al societăţii din Christchurch.

Într-un final, Jack se uită la ceasul lui de buzunar.

— E vremea, dragă. Eşti gata?

Charlotte încuviinţă. Jack arăta la fel de speriat şi de nenorocit pe cât se simţea.

— Sigur, zise ea cu un surâs forţat. Sper doar că doctorul nu ne va reţine prea mult. Sper că nu ai nimic împotrivă dacă după aceea mai trecem şi pe la croitoreasa aceea...?

Vocea îi era forţată.

Jack încuviinţă şi se strădui să găsească, la rândul lui, un zâmbet oarecare.

— Şi eu i-am promis tatii să caut nişte whisky scoţian. La bătrâneţe, îşi aminteşte de rădăcini. Spune că nimic nu este mai potrivit pentru durerile de oase decât o frecţie cu un scotch bun. Fără să mai pomenim de uzul intern.

Cu toţii râseră, însă numai Elizabeth părea cu adevărat nepăsătoare. Nu-şi făcuse prea multe gânduri referitoare la dorinţa fiicei ei de a-l consulta pe Dr. Barrington. Charlotte avusese migrene toată viaţa. Chiar şi aceste dureri de cap aveau să se dovedească a fi inofensive.

— Gloria!

George Greenwood era mirat. Jupâneasa cârciumii în care luase masa de prânz înaintea vizitei sale la Oaks Garden, şi în care citea acum ziarul, aşteptând-o pe Lilian, îl anunţase, ce-i drept, că o tânără domnişoară vrea să-l vadă, însă, firește, socotise că ea va fi Lilian. Puţin cam devreme, într-adevăr, dar poate că, la urma urmei, se bucura totuşi de călătorie.

În locul suplei roşcate în costum de călătorie, se afla însă acum înaintea lui o brunetă incitantă, cam osoasă, a

cărei uniformă albastru-deschis nu prea voia să-i stea nicicum. Gloria Martyn crescuse de când o văzuse ultima dată, dar nu mult. Era în continuare corpolentă, însă lui George Greenwood nu i se păruse niciodată urâtă. O ştia drept un copil fericit, preţuită şi competentă, viitoarea moşi tenitoare de la Kiward Station, care, după cum afirmase râzând Gwyneira, îi va fi la ferma de oi alături „soţului ei”, incredibil de mândră. George o văzuse pe fată pe cal, o călăreaţă iscusită. O urmărise, fascinat, cum îşi ajutase unchiul vitreg, pe Jack, la tunsul oilor şi cum se familiarizase astfel cu procedura, notând rezultatele, în vreme ce Jack participa la concursul în urma căruia se stabilea cel mai bun oier. Gloria Martyn nu greşise niciodată socotelile şi nu se lăsase luată de val să trişeze în favoarea lui Jack. Era plină de viaţă şi iscusită în privinţa îndeplinirii sarcinilor ei. Chiar şi timiditatea faţă de străini şi felul ei stângaci de a fi în cadrul unor întruniri în societate i le iertase George cu drag.

Însă fata care îi stătea acum înainte nu mai avea nimic din mica dresoare de câini şi călăreaţa plină de încredere în sine. Gloria avea un aer palid şi hăituit. Uniforma nu doar că nu-i venea bine, dar mai era şi mototolită şi pătată, iar în ochii ei se găsea expresia unui animal rănit, care nu mai avea scăpare.

Gloria se străduia să nu plângă, ci să-şi păstreze în continuare vie furia care o împinsese la această acţiune spontană. Relatarea lui Lily despre apariţia lui Greenwood,

furia ei faţă de decizia părinţilor şi supărarea referitoare la „războiul ăsta idiot”, care îi zădărnicise întâlnirea cu Ben – toate acestea făcuseră ca butoiul din ea să se reverse. Pentru prima dată din vremea zilelor petrecute cu domnişoara Bleachum, părăsise internatul fără permisiune. Fără să-i pese de haine, o luase la goană prin parc şi sărise cu avânt în copacul care le servea lui Liliy şi celorlalte eleve dornice de escapade drept „ajutor de evadare”. De cealaltă parte, aştepta băiatul blond după care Lilian era atât de înnebunită. El trebuie să se fi simţit tot cam aşa – ora cinci trecuse de mult.

— Ai vreo veste de la Lily? întrebase el nerăbdător, atunci când Gloria coborâse pe sol în faţa lui. De ce nu a venit chiar ea?

Gloria nu avea niciun chef să se preocupe de el.

— Lilian pleacă acasă, spusese ea scurt. E război.

Ben se năpustise cu o mie de întrebări asupra ei, dar ea nici nu le auzise, ci se grăbise mai departe în sat. Nu o întrebase pe Lilian unde l-ar putea găsi pe Greenwood, dar nu existau prea multe posibilităţi. Dacă unchiul George nu trăsese la singura pensiune din Sawston, nu putea fi decât într-una dintre cele două cârciumi. Gloria îl găsise în prima.

— Nu-i corect! izbucni ea. Unchiule George, trebuie să mă iei şi pe mine! Poate că Jack nu mă mai vrea, acum că s-a căsătorit, dar am dreptul să fiu la Kiward Station! Nu o poţi lua pe Lilian şi să mă laşi aici. Nu se poate, pur şi

simplu...

Acum, ochii Gloriei se umplură cu lacrimi.

George se simţi luat prin surprindere. Ştia bine să negocieze dur cu firme comerciale din întreaga lume, dar nimeni nu-l pregătise să facă faţă unei fete care plângea.

— Mai întâi, stai jos, Gloria. Îţi comand un ceai. Sau mai bine o limonadă? Pari agitată.

Gloria scutură din cap, iar buclele ei sălbatice se eliberară din cocul neglijent, în care îşi prinsese părul.

— Nu vreau niciun ceai şi nicio limonadă. Vreau Kiward Station!

George încuviinţă blajin.

— O s-o şi ai cândva, Gloria, încercă el să o liniştească. Dar mai întâi... ce prostie e asta cu Jack, Gloria? Bineînţeles că încă îi mai eşti dragă, iar domnişoara Gwyn m-a rugat în mod expres să intervin pe lângă părinţii tăi, atunci când a aflat că familia Lambert o aduce pe Lilian acasă. Îţi pot arăta depeşa ei...

Trăsăturile şi aşa încordate ale Gloriei se crispară şi mai mult. Îşi muşcă buzele.

— Părinţii mei nu vor? Lor le este totuna ce se alege de mine, dacă va fi aici război?

Până atunci, Gloria nu-şi făcuse niciun fel de gânduri legate de o reală izbucnire a unui război în paşnicul Cambridge. Însă acum îi deveni limpede că poate părinţii lui Lilian nu acţionau dintr-un capriciu oarecare, ci din cea mai serioasă îngrijorare.

Greenwood dădu din cap.

— Fireşte că nu, Gloria. Din contră, tatăl tău vede situaţia politică mult mai clar decât mine. La urma urmei, trăieşte de mult în Europa şi a cunoscut-o foarte bine în urma călătoriilor lui. William şi Kura vor suporta propriile consecinţe din acest nefericit început de război, însă altele decât părinţii lui Lily. Din câte ştiu, şi tu vei părăsi şcoala. Cel puţin, deocamdată. William speră ca războiul să se termine curând, astfel încât să-ţi poţi termina educaţia, ca toţi ceilalţi, însă în această vară îţi vei însoţi părinţii în America. Turneul este de mult planificat şi, cel puţin deocamdată, nu este de aşteptat ca Statele Unite ale Americii să intre în război. Călătoria va dura o jumătate de an. Distanţele dintre locurile evenimentelor sunt uriaşe, deci nu va fi câte un spectacol pe zi. Kura va avea mai mult timp pentru tine ca de obicei şi se bucură deja să te cunoască, în fine, mai de aproape.

George îi zâmbi Gloriei, de parcă i-ar fi transmis o veste bună, însă Gloria părea să se lupte în continuare cu lacrimile.

— În America? Şi mai departe?

Dorul de călătorii al Gloriei avea limite. Şi ce ar mai vrea mama ei de la ea? în ultimii ani, Gloria călătorise de trei ori cu trupa, dar mai mult de câteva cuvinte pe zi nu schimbase cu renumita cântăreaţă. Şi ele, însă, de cele mai multe ori prea puţin motivante.

— Gloria, nu mai sta în drum! Gloria, îmbracă-te mai

drăguţ! De ce nu cânţi mai des la pian?

Gloria nu-şi putea imagina că s-ar fi apropiat mai mult de mama ei dacă ar fi stat mai mult împreună. Era cât se poate de dispusă să o admire pe Kura Martyn, dar nu avea nimic în comun cu ea.

— Şi după aceea să mă mai întorc la şcoală?

Gloria avea acum optsprezece ani, aproape nouăsprezece, şi era mai în vârstă decât multe dintre celelalte eleve din Oaks Garden. Se săturase de internat.

— Asta rămâne de văzut, o anunţă George Greenwood. Lasă lucrurile să se întâmple, Glory. Îţi pot spune doar că nu este vina rudelor tale din Noua Zeelandă. Din partea domnişoarei Gwyn, ai putea să te întorci mâine!

George vru să-i propună Gloriei să o ducă înapoi în internat cu trăsura lui, dar când ea se furişă afară, extenuată şi doborâtă, nu mai avu curajul să i se adreseze din nou. Poate că i s-ar fi aruncat hohotind de gât – o scenă de care nu era nevoie.

Hotărî să mai vorbească odată cu domnişoara Gwyn, cu James şi cu Jack, de îndată ce se va fi întors acasă. Trebuia să existe vreo posibilitate să îi înduplece pe William şi pe Kura. Fata era extrem de nefericită, iar o călătorie prin America era ultimul lucru de care avea nevoie pentru a se simţi mai bine.

— Chiar nu pot constata nimic, doamnă McKenzie, recunoscu Dr. Alistar Barrington.

Tocmai o consultase cu mare atenţie pe Charlotte, o cântărise, îi investiga şi îi măsură capul – toate cu un singur rezultat, acela de a-i provoca noi migrene.

— Dar sunt profund îngrijorat. Bineînţeles că e posibil să aveţi pur şi simplu migrene. Se prea poate ca ele să se multiplice. Dar în legătură cu ameţelile, cu pierderea în greutate, cu… hm… ciclul dumneavoastră oscilant…

Charlotte îi recunoscuse doctorului că nici dorinţa ei de a avea copii, în ciuda intenselor străduanii, nu se împlinea.

— Ar putea fi ceva serios? întrebă Jack îngrijorat.

Tânărul doctor îl chemase înăuntru; ultima oră o petrecuse pe un scaun tare din sala de aşteptare tremurând în sine şi rugându-se. Însă nu îi fusese neplăcut să o lase pe Charlotte singură cu Dr. Barrington. Medicul se dovedise a fi simpatic, foarte calm şi amabil. Figura lui suplă, de savant, cu barba frumos tunsă şi cu părul des, castaniu, la care se adăugau nişte ochi căprui, liniştitori, le dădeau pacienţilor şi aparţinătorilor încredere.

Dr. Barrington ridică din umeri.

— Din păcate, se prea poate, zise el.

Nervii lui Jack erau încordaţi la maximum.

— Poate că atunci nu ne mai chinuiţi şi ne spuneţi ce ar putea fi.

Charlotte, palidă şi delicată, în rochia ei simplă, bleumarin, dădea impresia că nici n-ar vrea să ştie, dar Jack era un om căruia îi plăcea să privească pericolele drept în ochi.

— După cum am spus, nu pot da un diagnostic exact, spuse Barrington, însă câteva simptome... doar câteva, doamnă McKenzie, nu sunt deloc sigur... ar putea indica o tumoare cerebrală...

Doctorul arăta la fel de nefericit pe cât se simţea şi Jack.

— Şi ce ar însemna asta? întrebă Jack mai departe.

— Nici asta nu pot spune cu siguranţă, domnule McKenzie. Depinde unde este localizată tumoarea... dacă este posibil... şi mai depinde şi de cât de repede creşte. Toate aceste lucruri trebuie luate în considerare, iar eu nu pot face asta.

Măcar bărbatul era sincer. Charlotte îşi luă soţul de mână.

— Asta înseamnă că... voi muri? întrebă ea răguşită.

Dr. Barrington scutură din cap.

— Deocamdată nu înseamnă absolut nimic. Dacă mă întrebaţi pe mine, ar trebui să mergeţi cât de repede cu putinţă la dr. Friedman, în Auckland. Dr. Friedman este specialist neurolog, a studiat la profesorul Bergmann din Berlin. Dacă în acest colţ al lumii există un specialist în neurologie şi un neurochirurg, atunci el este acela.

— Ceea ce înseamnă că el mi-ar putea opera... tumoarea? întrebă Charlotte.

— Dacă este posibil, răspunse Barrington. Dar la asta nici nu trebuie să vă gândiţi deocamdată. Mergeţi la Auckland şi consultaţi-l pe dr. Friedman. Dar nu vă grăbiţi. Faceţi un fel de concediu. Vizitaţi Insula din Nord... este

minunată. Şi încercaţi să uitaţi pentru moment temerile mele. Poate că în patru săptămâni veţi fi din nou aici şi soţia dumneavoastră va fi gravidă! Atât în cazul infertilităţii cât şi în cel al migrenelor, recomand o schimbare de aer…

Când ieşiră afară, în stradă, Charlotte prinse cu putere braţul lui Jack.

— Mai vrei să mergi la croitoreasă? întrebă el încet.

Charlotte vru să dea curajoasă din cap, apoi îi văzu faţa şi făcu semn că nu.

— Dar tu? Vrei să cumperi whisky?

Jack o trase mai aproape de el.

— Mă duc să cumpăr bilete către Blemheim. Şi apoi pentru feribotul spre Insula de Nord. Pentru… concediul nostru.

Vocea îi era răguşită.

Charlotte se lipi de el.

— Am vrut dintotdeauna să ajung la Waitangi, zise ea încet.

— Şi să văd pădurile tropicale… completă Jack.

— Tane Mahuta.

Charlotte zâmbi. Uriaşul copac *kauri* din Pădurea Waipuha era divinizat de către maori drept o zeitate.

— Pe acela mai bine nu, şopti Jack. Nu vreau să am nimic de-a face cu zei care despart îndrăgostiţii.

4

Deocamdată, războiul nu se simţea la Oaks Garden, chiar dacă Marea Britanie începuse încorporările de la începutul lui august. La 5 august, Anglia declară război Imperiului German, iar ministrul responsabil, Horatio Kitchener, era de părere că luptele se puteau întinde pe mai mulţi ani. Mulţi oameni dădeau însă neîncrezători din cap. Se bănuia că va fi un război scurt, iar bărbaţii dădeau năvală benevol la arme. Ceea ce şi era necesar, fiindcă Anglia avea o armată relativ mică, trimisă, în cea mai mare parte, în colonii. Nu exista serviciu militar obligatoriu, însă, având în vedere entuziasmul faţă de război din Germania şi din Franţa, englezii nu voiau să fie mai prejos. Foarte repede se născură şase divizii, iar marina trimise imediat o sută de mii de soldaţi în Franţa.

La Oaks Garden se citeau poezii de război şi se colorau steaguri. Istoria naturală devenise mai reală, având în vedere că surorile medicale fuseseră rugate să le dea elevelor cursuri de prim-ajutor.

În mare parte, toate acestea treceau pe lângă Gloria. Ziua plecării ei fusese între timp stabilită: vaporul de la Londra la New York avea să plece în 20 august. Soţii Martyn călătoreau cu o trupă mică. Aveau să angajeze în America mai mulţi dansatori, deoarece, între timp, nu mai

erau atât de stricţi în ce privea originea maori. Puţinii dansatori care mergeau cu ei erau, în marea lor majoritate, membri ai trupei de ani de zile şi se adaptau repede indicaţiilor noilor artişti.

Una dintre ele, Tamatea, o femeie maori mai în vârstă, sosi pe 19 august la Oaks Garden pentru a o lua pe Gloria.

Domnişoara Arrowstone avu o căutătură extrem de neprietenoasă atunci când puse ca fata să fie chemată în birou. Nu o servise cu ceai pe mica femeie cu pielea închisă la culoare. În schimb, îi ţinu din nou predica pe care şi George Greenwood fusese obligat să o asculte: educaţia femeilor, în special pe partea artistică, ar fi chiar şi pe timp de război o chestiune mai importantă decât siguranţa elevelor, mai ales că Anglia nu era periclitată în niciun fel, şi Cambridge cu atât mai puţin. Pentru domnişoara Arrowstone era un semn evident de laşitate să te retragi „în colonii”. Tamatea, care vorbea foarte prost engleza, ascultă toate acestea în linişte. Îşi deschise larg braţele atunci când Gloria îşi făcu apariţia.

— Gloria! *Haere mai!* Mă bucur să te văd.

Tamatea strălucea din întreaga ei făptură, iar Gloria îi căzu în braţe cu plăcere.

— Şi eu mă bucur, *taua!* salută ea.

Nu mai vorbea maori ca altă dată, dar era mândră că îşi mai amintea încă formula de salut. Tamatea se bucura evident de adresare. Făcea parte din aceeaşi generaţie ca mama Kurei şi provenea din acelaşi trib. Pentru copiii

maori, ea făcea parte dintre „bunici”, indiferent dacă exista sau nu o legătură de rudenie. Tamatea era *taua* ei, bunica sa. În afară de aceasta, în ultimii ani Tamatea fusese pentru Gloria pe cât de apropiată poate fi o rudă. Bătrâna dansatoare maori o consolase mereu pe parcursul turneelor, se ocupase de ea atunci când se lupta cu desele ei accese de rău de mişcare şi o luase sub protecţia sa în faţa tachinărilor tinerelor dansatoare.

— Se pare că părinţii tăi n-au găsit timpul necesar pentru a te lua ei înşişi, înţepă domnişoara Arrowstone.

Tamatea încuviinţă zâmbind.

— Da. Trebuie mult pregăti. De aia trimis mine. Cu tren, după aia trăsură. Tu gata, Gloria? Noi atunci mergem!

Gloria savură expresia acră de pe chipul domnişoarei Arrowstone. Tamatea, observase ea deseori, nu se lăsa scoasă dintr-ale ei. În esenţă era bună, dar putea fi şi severă atunci când dansatoarele şi dansatorii nu respectau regulile. Cutezase chiar să critice uneori şi interpretarea mai vestică a cântecelor şi a dansurilor maori a lui Kura-maro-tini. Gloria nu înţelesese de cele mai multe ori cuvintele adresate, fiindcă Tamatea şi Kura se certau într-o maori rapidă. Vedea însă că Tamatea ieşea de fiecare dată câştigătoare. Era singura *tohunga* maori care rămăsese de-a lungul timpului alături de trupă. De ce alesese să se despartă atâţia ani de propriul ei trib, rămânea secretul său. În certurile cu Kura se auzea de multe ori numele de „Marama”. Să o fi reprezentat Tamatea pe mama Kurei,

cântăreaţa cunoscută în întreaga Actearoa? Să fi fost ea ultima păstrătoare a tradiţiei? Gloria nu ştia, însă era fericită de amânare.

Cu siguranţă că a călători cu Tamatea avea să fie mai liniştitor decât un drum cu William sau Kura. Ultimele dăţi, Gloria fusese luată mereu de tatăl ei şi discuţia se limitase la o examinare a materiilor din ultimul an de la Oaks Garden, precum şi o expunere detaliată a succeselor Kurei, ultima presărată cu jelanii faţă de costurile provocate de dansatori şi de transport.

— Te bucuri de America, *taua*? se interesă Gloria când se văzu în trăsura de Cambridge alături de Tamatea.

În spatele lor dispărea la orizont parcul din Oaks Garden. Gloria nu privea înapoi.

Tamatea ridică din umeri.

— Pentru mine e o ţară ca oricare alta, spuse ea. Niciuna nu este ca Ngai Tahu.

Gloria încuviinţă tristă.

— Te vei întoarce cândva? se interesă ea.

Bătrâna dădu din cap.

— Cu siguranţă. Poate chiar în curând. Devin prea bătrână pentru scenă. Cel puţin, asta spun părinţii tăi. Acasă nu este nimic neobişnuit ca bunicile să danseze şi să cânte, dar aici se pare că o fac doar tinerii. Abia dacă mai am reprezentaţii. În majoritatea timpului, machiez fetele – şi, bineînţeles, le dau indicaţii. Machiajul e cel mai important. Atunci nici nu se mai vede că dansatorii nu sunt

maori adevăraţi.

Gloria zâmbi.

— Mă pictezi cândva şi pe mine, *taua?*

Tamatea o cercetă atent.

La tine va arăta veritabil, zise ea apoi. Tu ai sângele Ngai Tahu.

Gloria nu înţelegea de ce îşi umplea cuvintele cu atâta mândrie nedisimulată, însă după discuţia cu Tamatea se simţea mai bine decât înainte. Îi dădea curaj să se prezinte aşa cum e ea înaintea mamei.

William Martyn tocmai supraveghea descărcarea recuzitelor atunci când ajunseră Tamatea şi Gloria la *Ritz.* Familia Martyn trăsese din nou la cel mai monden hotel din Londra, iar Tamatea îi povestise Gloriei că aici era plănuit şi un concert de adio, înainte ca Kura şi trupa ei să plece în Statele Unite.

— Dar banii de intrare nu şi-i vor ţine ei, zise Tamatea, fără prea multă înţelegere. Îi strâng pentru soldaţii englezi sau pentru văduvele de război ori aşa ceva... Şi nici măcar nu se luptă nimeni, aşa, cu adevărat. Încă nu ştie nimeni dacă vor fi sau nu morţi.

Gloria aproape că izbucni în râs. Bătrâna maori călătorise prin întreaga lume, dar încă mai gândea în categoriile triburilor maori, la care nu orice război anunţat este obligatoriu să se termine cu lupte serioase. De multe ori era doar o pândă, se cântau nişte *haka* cât mai belicoase, se agitau suliţele, dar până la urmă se găsea o

cale de împăcare.

Ceea ce, în cazul acestui război, nu era de aşteptat. Poate că englezii încă nu se implicaseră în lupte, dar grozăviile nemţilor din Belgia preocupau deja presa din întreaga Europă.

— Atenţie la lăzi! Conţin instrumente costisitoare!

Vocea puternică de tenor a lui William Martyn o făcu pe Gloria să aibă un şoc nervos, chiar dacă, de această dată, nu ea fusese cea certată, ci oamenii de la firma de transport. Inventarul pentru spectacolele Kurei-maro-tini nu se mai mărginea demult la câteva flaute şi la un pian. Puţinii membri constanţi ai ansamblului, precum Tamatea, cântau şi la instrumente maori mai mari, iar fundalul dansurilor era un sat maori stilizat, cu sculpturi autentice.

— Aici eşti, Tamatea. Şi Gloria! Ce bine că te văd, fetiţo, pari să mai fi crescut puţin. Era şi cazul să te mai lungeşti...

William o sărută pe Gloria în grabă pe obraz.

— Du-o de îndată sus la mama ei, Tamatea. Kura se va bucura să te vadă, Glory, o s-o poţi ajuta...

Şi se întoarse imediat la treburile sale.

Inima Gloriei bătea tare. Cu ce să o ajute pe mama ei?

William îi făcu semn unui servitor, cu un gest scurt al mâinii, să se ocupe de cufărul Gloriei. În vreme ce bărbatul ducea bagajele în hotel, Gloria o urmă pe Tamatea în holul elegant. În principiu, ar fi trebuit să se fi obişnuit, dar hotelurile mondene în care părinţii ei obişnuiau să tragă o

intimidau mereu pe fată. Cu atât mai de la sine înţeles se mişca Tamatea în această lume a vedetelor bogate. Bătrâna maori păşea la fel de liniştită pe parchetul şi pe covoarele orientale ale *Ritz-ului,* ca pe păşunile din Canterbury Plains.

— Cheia, vă rog, pentru Gloria Martyn, fiica lui Kura-maro-tini.

Lui Tamatea nu i se părea nimic ciudat să îi dea ordine portarului. Bărbatul era de bună seamă proaspăt angajat, Gloria nu-l mai văzuse niciodată pe aici. Fără să vrea, se întâlni cu privirea uimită care spunea „ea este fiica lui...!" Gloria roşi.

— Doamna Martyn vă aşteaptă deja, spuse portarul, dar nu am o cheie suplimentară pentru dumneavoastră, din păcate, domnişoară Martyn. Familia dumneavoastră a închiriat un apartament, în care este pregătită o cameră pentru dumneavoastră.

Gloria dădu din cap. De fapt, prefera camerele de o persoană. După perioada de internat, se bucura să aibă prilejul de a fi singură şi de a putea închide uşa. Dar bineînţeles că şi în apartament urma să aibă camera ei, iar părinţii rareori veneau devreme acasă.

Fie aveau loc concerte, fie vreo recepţie sau o petrecere la care erau invitaţi.

Apartamentul era situat la ultimul etaj al hotelului. Gloria intră în lift, ca de fiecare dată, cu un uşor fior. Şi Tamatea părea să treacă prin aceeaşi stare.

— Dacă zeii ar fi vrut ca oamenii să intre în braţele lui Răngi, le-ar fi dat aripi, îi şopti ea Gloriei, atunci când liftierul le atrase atenţia, din obişnuinţă, asupra minunatei privelişti ce se deschidea de la acest etaj.

Bătrâna maori nu aruncă Londrei nicio privire, ci bătu imediat la uşa apartamentului.

— Intră!

Kura-maro-tini Martyn părea să fi cântat ea însăşi acest cuvânt simplu. Vocea îi era puternică şi melodioasă. De fapt, era mezzosoprană, dar ajungea la înălţimea necesară pentru a ţine pasul cu orice partitură de operă scrisă pentru soprană. Pe de altă parte, vocea ei ajungea până departe în *alto.* Era un miracol din perspectiva vocii şi se folosea de acesta din plin la interpretarea cântecelor maori. Cântecele triburilor nici măcar nu erau atât de complicate, motiv pentru care aranjorul Kurei o folosea mai mult ca sursă de inspiraţie pentru compoziţii proprii, decât pentru aranjamente speciale.

— Gloria! Intră! Te aştept de ore bune!

Kura Martyn stătuse la pian şi se uitase peste câteva note. Acum se ridică emoţionată şi o întâmpină pe Gloria. Avea un aer tânăr şi mlădios, şi niciodată nu ai fi crezut că are o fiică de nouăsprezece ani. Kura fusese foarte tânără la naştere, iar acum avea în jur de treizeci şi cinci de ani.

Gloria salută timid şi aşteptă să audă frazele banale – cât de mare se făcuse şi cât de matură arăta. Kura-maro-tini părea să fie mereu uimită de faptul că fiica ei creştea.

Între rarele sale vizite, nu se implica în viaţa Gloriei şi nici nu se temea că ar rata ceva. Nici ea nu părea să îmbătrânească. Kura Martyn devenise în ultimii ani şi mai frumoasă. Părul ei negru ca tăciunele era în continuare lung până la brâu – acum era însă prins cu multă dibăcie, probabil că primise vreo invitaţie pentru acea seară. Tenul îi era fin şi avea culoarea cremoasă a cafelei cu lapte, în vreme ce ochii îi străluceau azuriu. Pleoapele păreau să fie grele, ceea ce îi dădea o expresie visătoare, iar buzele îi erau pline, de un roşu delicat. Kura-maro-tini nu se încorseta, dar rochiile ei lungi nici nu puteau fi denumite „haine la modă”. De când devenise cât de cât renumită, îşi croia hainele după propriile ei planuri, fără să-i pese de moda actuală. Erau croite mereu pe corp, însă îndeajuns de largi pentru ca materialele să pară că se mişcă odată cu ea, că o dezmiardă. Formele ei feminine ieşeau în evidenţă de dedesubt, la fel cum o făcea şi talia ei subţire, corpul său suplu şi picioarele ei lungi. Pe scenă, Kura nu purta niciodată „rochii de iarbă”, pe care le ironizase la început, când William o sfătuia să se prezinte în haine cât mai tradiţionale. Însă avea la fel de puţine reţineri în a-şi arăta trupul precum le avea şi o femeie maori care dansa cu sânii goi.

În acea după-amiază, Kura purta o rochie de casă relativ simplă, din mătase azurie, de culoarea smaraldului.

Nu spuse de această dată nimic legat de costumul de călătorie bleumarin al Gloriei, după cum renunţă să mai

facă vreo remarcă legată de schimbările exterioare.

— Trebuie să mă ajuţi puţin, dragă. Îţi face plăcere, nu? închipuie-ţi că Marisa s-a îmbolnăvit. Tocmai acum, înaintea concertului de adio din Anglia. O gripă cu adevărat grea, abia dacă se mai ţine pe picioare…

Marisa Clerk, o blondă străveziu-delicată, era pianista lui Kura-maro-tini. Era incredibil de înzestrată şi, în afară de asta, pe scenă forma un contrast încântător atât faţă de cântăreaţa cu aer exotic, cât şi faţă de dansurile deseori aparent barbare ale aşa-zişilor maori. Gloria bănuia că urmează ceva neplăcut.

— Nu, nicio grijă, nu trebuie să mă acompaniezi pe scenă. Ştim doar că ai trac…

Gloria avea impresia că aproape putea citi gândurile Kurei.

— Lăsând la o parte faptul că nu eşti foarte decorativă…

Kura continuă:

— Dar tocmai am primit un nou aranjament. Caleb s-a întrecut pe sine, iar eu aproape că nu mai speram că notele vor ajunge la timp.

Caleb Biller din Greymouth, cel alături de care Kura plănuise primele ei spectacole, era în continuare cel care îi aranja partiturile pentru spectacol. Moştenitorul minelor era un muzician talentat, însă prea timid pentru a avea curajul să urce el însuşi pe scenă. În loc să o urmeze pe Kura prin întreaga lume, alesese viaţa de profesor particular în plicticosul Greymouth – o decizie pe care

Kura nu o putea înţelege. Totuşi, continua să ia parte la cariera ei şi înţelesese instinctiv de ce era nevoie şi ce voia publicul. Oferea de multă vreme mai degrabă compoziţii proprii decât aranjamente.

— Iar cea de acum e minunată, un fel de baladă. În fundal se vede *haka,* un dans simplu. Asta a reuşit Tamatea să-i înveţe pe dansatori în cinci minute. În prim-plan spiritele povestesc istoria care stă la baza baladei. Mai întâi, o piesă pentru pian şi putorino – doar vocea spiritelor, eterată – şi apoi pianul şi vocea. Aş pune-o cu mare plăcere deja de mâine în scenă. Ar fi ceva în genul unui final plin de demnitate, dar şi o avanpremieră a celor ce vor urma. Oamenii trebuie să vină din nou la spectacolele mele atunci când ne vom întoarce din State. Însă tocmai acum nu mă pot baza pe Marisa, iar eu ar trebui să repet măcar partitura flautului de câteva ori, deoarece de multe ori mai trebuie ajustat câte ceva. Ştii doar ce vreau să spun, nu-i aşa, Glory?

De fapt, Gloria nu înţelegea nimic, în afara faptului că mama ei aştepta, în mod evident, ca ea să o înlocuiască pe Marisa, cel puţin la probe.

— Cântă tu totuşi partitura de pian pentru mine, bine, Glory? Aici sunt notele, aşază-te. Este foarte uşor.

Kura îi aranjă scaunul de pian şi luă ea însăşi în mână micul flaut care se aflase în tot acest răstimp pe aripa pianului. Gloria răsfoi preţ de câteva clipe, cam neajutorată, teancul de note scrise de mână.

Între timp, făcuse vreme de cinci ani cursuri de pian, şi nu ar fi trebuit ca dexteritatea să fie o problemă. Atunci când exersa îndeajuns de mult, reuşea să cânte şi piese destul de complexe, însă mereu fusese o chestiune de hărnicie. Gloria nu mai cântase niciodată direct după o partitură. Până atunci, profesoara ei de muzică obişnuia să îi cânte mai întâi ea piesele pe care urma să le exerseze, atrăgându-i atenţia asupra obstacolelor şi lucrând apoi cu ea măsură de măsură. Până să sune la fel ca interpretarea domnişoarei Beaver, dura săptămâni întregi.

Cu toate acestea, nu îndrăznea să refuze pur şi simplu. Cu dorinţa disperată de a-i face pe plac mamei sale, începu să se lupte cu partitura. Kura o ascultă destul de descumpănită, dar nu o întrerupse până când nu greşi un acord pentru a treia oară.

— Un diez, Gloria! Nu vezi semnul dinaintea notei fa? Acordul este cât se poate de banal, nu se poate să nu-l fi cântat niciodată! Dumnezeule, nu mai face pe proasta, sau chiar eşti lipsită de orice talent? Pe lângă tine, chiar şi mătuşa ta Elaine era un geniu!

Elaine o acompaniase pe Kura la primul ei concert în Blenheim, dar şi ea fusese nevoită să exerseze mult pentru a putea mulţumi cât de cât pretenţiile elevatei muziciene. La care trebuie adăugat faptul că Elaine avea o fire muzicală – spre deosebire de complet deznădăjduita Gloria.

— Mai încearcă o dată!

Gloria, între timp, întru totul nesigură, o luă de la capăt şi de această dată reuşi să treacă oarecum peste primele acorduri, după care se împotmoli din nou.

— Poate că dacă mi-ai cânta tu o dată... rosti ea neajutorată.

— De ce să ţi-o cânt eu înainte? Nu poţi să citeşti?

Kura arătă spre partitură. De această dată era cu adevărat nervoasă.

— Dumnezeule, fetiţo, ce e cu tine? Am crezut că te pot folosi în acest turneu drept corepetitoare, Marisa nu poate face totul de una singură. De pildă, iniţierea noilor dansatori, pentru asta este supracalificată. Dar aşa... Du-te în camera ta. Voi suna la recepţie. Aici suntem în Londra, oraşul are o operă, o mie de teatre muzicale... se va găsi un pianist care să mă ajute într-un timp atât de scurt. Tu vei asculta, Gloria! Profesorii tăi din internat nu prea s-au ocupat de educaţia ta, iar tu nici n-ai vrut să exersezi prea mult vreodată...

Kura uită că încă nu-i dăduse Gloriei nicio cameră. În timp ce mama ei telefona şi vorbea aprinsă în receptor, fetiţa se strecură prin apartament până când, în cele din urmă, dădu de o încăpere cu un singur pat. Se aruncă pe el şi începu să plângă. Era urâtă, nefolositoare şi proastă. Gloria nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să reziste în următoarele şase luni.

Charlotte McKenzie avu nevoie să-şi revină după

călătoria pe mare de la Blenheim la Wellington. Jack făcu tot posibilul să transforme călătoria într-una de plăcere, iar Charlotte se strădui să savureze obiectivele excursiei, pe care el le propunea mereu. În Kaikoura, ea mâncă homar şi se prefăcu a fi cu adevărat interesată de balenele, focile şi delfinii care puteau fi observaţi acolo din bărci de mici dimensiuni. Dădu vina pentru durerile ei de cap din Blenheim pe alcoolul pe care nu era obişnuită să-l savureze, pe care îl băuse la o degustare de vin, invitaţi fiind la o familie aflată în relaţii de prietenie cu ei. Gwyneira McKenzie vânduse familiei Burton, în urmă cu mulţi ani, o turmă de oi. Jack, pe atunci încă un copil, avusese voie să ajute la mânatul animalelor într-acolo. Această întâmplare devenise una dintre cele mai frumoase amintiri ale sale şi nu mai contenea să povestească despre ea. Charlotte îl asculta zâmbind şi îşi lua tinctura de opiu pe care dr. Barrington i-o prescrisese. Nu îi făcea însă bine. Pe termen lung nu ajuta, iar atunci începeai să iei din ce în ce mai multă. Charlotte era supărată şi pe faptul că drogul o făcea să fie obosită şi lipsită de orice chef. Voia să perceapă lumea cu toate simţurile sale – şi nu voia să piardă nicio clipă din cele petrecute cu Jack.

Transferul pe Insula de Nord fusese, totuşi, prea mult pentru ea. În Cook Strait urlau încă o dată temutele „Roaring Forties”, oceanul era agitat, iar Charlotte avusese dintotdeauna rău de mare.

Încercă să povestească, plină de umor, cât de rău îi

fusese în timpul călătoriei spre Anglia şi pe drumul de întoarcere, dar apoi nu mai rezistă şi se lăsă în voia sorţii, vomitând întruna. În cele din urmă, îi fu atât de rău, încât abia se mai putu ţine pe picioare. Jack aproape că o duse în braţe de la chei la trăsură şi, într-un final, în camera ei de hotel.

— Trebuie să plecăm spre Auckland de îndată ce îţi e mai bine, zise el îngrijorat atunci când ea drapă din nou ferestrele şi îşi luă şalul din lână.

Însă căldura şi întunericul nu mai aduceau de multă vreme atâta alinare, câtă era Charlotte obişnuită să primească de la migrenele ei din trecut. De fapt, nu mai ajuta decât opiumul, dar el nu făcea doar ca durerile de cap să fie mai difuze, ci şi sentimentele şi percepţiile ei.

— Dar voiai să vezi atât de multe, protestă Charlotte. Pădurea tropicală. Şi *rotorua,* izvoarele fierbinţi. Gheizerele…

Jack scutură furios din cap.

— La dracu’ cu gheizerele şi copacii şi cu toată insula asta de nord. Am venit aici pentru a merge la dr. Friedman. Toate celelalte sunt tâmpenii, am spus-o numai aşa, fiindcă…

— Fiindcă trebuia să fie totuşi un concediu, zise ea blajin. Şi fiindcă nu voiai să mă sperii.

— Însă Waitangi, acolo unde voiai tu să mergi, pe lângă el am putea trece…

Jack încercă să o liniştească.

Charlotte scuturǎ însǎ din cap.

— Şi eu am spus-o doar aşa, şopti ea.

Jack o privi neajutorat, însǎ îi veni o idee.

— O putem face la întoarcere! mai întâi mergem la doctorul ăla. Şi când... când va spune cǎ totul e în regulă, strǎbatem insula în lung şi-n lat. De acord?

Charlotte zâmbi.

— Aşa facem, spuse ea încet.

— De altfel, se numeşte *Te Ika a Maui* – Peştele Maorilor. Insula de Nord, vreau sǎ spun.

Jack ştia cǎ trǎncǎnea, dar nu ar fi putut sǎ tacă acum.

— Semizeul maori a scos-o din mare sub formă de peşte...

— Iar fraţii lui au tot insistat sǎ îl împartă, astfel cǎ au apărut munţii, stâncile şi văile, completă Charlotte.

Jack se mustră pentru prostia lui. Charlotte ştia legenda maori probabil mai bine decât el însuşi.

— Ăla era un tip isteţ, maori ăla, continuă el gânditor. Putea opri soarele. Atunci când zilele părură sǎ se scurgă prea repede pentru el, le prinse şi le obligă sǎ treacă mai încet. Asta aş face-o şi eu cu plăcere...

Jack o luă în braţe.

— Mâine plecăm la Auckland.

Evident cǎ drumul până la Auckland nu putea fi strǎbătut într-o zi, deşi exista, de câţiva ani, o legătură feroviară. North Island Main Trunk Railway ducea prin munţi şi văi, deseori prin zone a căror frumuseţe îţi tăiau

respiraţia. Întâi o lua de-a lungul coastei, apoi printre peisaje vulcanice, în cele din urmă prin dreptul fermelor, însă pentru Charlotte, călătoria în trenul cu şine înguste abia dacă era mai puţin obositoare decât cea pe mare. Şi aici se luptă cu răul şi cu ameţeala.

— La înapoiere o să ne-o facem mai plăcută, promise Jack la finalul călătoriei de trei zile.

Charlotte dădu nepăsătoare din cap. Nu voia nimic altceva decât să iasă din acel tren şi jinduia după un pat care să nu se mişte sub ea. Era aproape incredibil faptul că îşi savurase atât de mult călătoria de nuntă în vagonul privat al lui George Greenwood. Pe atunci băuseră şampanie şi glumiseră pe seama patului care se legăna. Astăzi, însă, nu putea reţine nici măcar o singură înghiţitură de ceai.

Amândoi erau bucuroşi că ajunseseră la Auckland, dar niciunul dintre ei nu mai avea niciun sentiment faţă de oraşul construit pe rocă vulcanică.

— Trebuie să mergem pe Mount Hobson sau pe Mount Eden... am auzit că panorama ar fi minunată, observă Jack fără chef. Munţii acoperiţi de terase luminează cu verdele lor plin deasupra oraşului. Marea, liniştită de zecile de insule vulcanice, lasă o impresie îmbietoare, azurie, iar Grafton Bridge, care a fost terminat cu câţiva ani în urmă, cel mai mare pod al lumii, se întinde printr-o mişcare fascinantă peste Grafton Gully.

— Mai târziu, spuse Charlotte.

Se întinsese pe patul ei din camera de hotel şi nu mai voia să vadă ori să audă ceva, doar să mai simtă braţele lui Jack în jurul ei şi să-şi imagineze că toate nu erau nimic altceva decât un coşmar.

În următoarea dimineaţă aveau să se trezească în camera lor de la Kiward Station şi nu aveau nici măcar să-şi amintească de numele lui Friedman. Şi Auckland... cândva aveau să viziteze Insula de Nord, atunci când ea avea să se simtă mai bine... când veneau copii... Charlotte adormi.

În dimineaţa următoare, Jack porni în căutarea cabinetului doctorului Friedman. Specialistul locuia pe luxoasa Queen Street, o stradă care fusese concepută ca loc de promenadă înainte ca Auckland să trebuiască să renunţe la demnitatea de capitală a Noii Zeelande în favoarea oraşului Wellington. Locul atrăsese pe atunci cetăţeni din metropolele Lumii Vechi, iar pe Queen Street se găseau aliniate case în stil victorian, una mai frumoasă decât alta.

Jack merse de-a lungul străzii cu tramvaiul, o modalitate de deplasare care întotdeauna îi provocase în Christchurch o plăcere copilărească. Însă în acea zi însorită de vară din Auckland, era plin de teamă şi de presimţiri rele. În orice caz, casa senioralã din piatră a profesorului lăsa o impresie de încredere. Câştiga, probabil, bine dacă îşi putea permite o asemenea clădire în mijlocul Aucklandului, destinată deopotrivă locuitului şi cabinetului. Pe de altă

parte, tot ea îi provoca teamă lui Jack. Oare renumitul chirurg avea să-l primească?

Această grijă se dovedi însă a fi neîntemeiată. După cum s-a dovedit, dr. Barrington îi scrisese deja cunoscutului său coleg, iar profesorul Friedman se dovedi a fi puţin blazat. Un secretar îl anunţă pe Jack şi îl rugă să aştepte puţin, până când medicul îşi va fi terminat consultaţia în care tocmai se afla. Apoi, îl chemă în biroul său, care semăna mai mult cu un salon destinat bărbaţilor, decât cu un cabinet medical.

Profesorul Friedman era un bărbat mic, mai degrabă firav, cu o barbă stufoasă. Nu mai era tânăr; Jack îi dădea vreo şaizeci de ani, dar ochii lui albaştri-deschis păreau a fi treji şi curioşi, precum cei ai unuia de douăzeci de ani. Chirurgul ascultă atent atunci când Jack îi relată simptomele Charlottei.

— S-a agravat deci, de când l-aţi consultat pe dr. Barrington? întrebă el, liniştit.

Jack încuviinţă.

— Soţia mea dă vina pe călătorie. I se făcea mereu rău de mare, de unde şi primejdiosul drum cu trenul. Suferă mai ales de ameţeli şi greaţă.

Profesorul Friedman zâmbi blând.

— Poate că este gravidă, spuse el.

Jack nu reuşi să îi răspundă printr-un zâmbet.

— Dacă Dumnezeu s-ar dovedi milostiv faţă de noi... şopti el.

Profesorul Friedman suspină.

— Dumnezeu nu pare a fi prea milostiv, mormăi el. Chiar şi în cazul acestui război lipsit de sens în care se prăbuşeşte Europa... câte vieţi vor fi distruse acolo, câţi bani risipiţi, bani de care cercetarea ar avea urgent nevoie. Medicina face în ultimii ani progrese fenomenale, tinere, dar în următorii ani se va opri totul şi singurele calificări în care medicii se vor desăvârşi, vor fi amputări de membre şi îngrijirea plăgilor cauzate de împuşcare. Ei bine, în situaţia dumneavoastră poate că vă interesaţi mai puţin de asta. Haideţi aşadar să nu mai pierdem şi mai mult timp. O aduceţi aici pe soţia dumneavoastră de îndată ce va prinde îndeajuns de multă putere. Nu obişnuiesc să fac decât rar vizite la domiciliu, şi toate instrumentele mele pentru diagnosticare se află aici. Sper din toată inima, împreună cu dumneavoastră, ca totul să se dovedească a fi inofensiv.

Charlotte mai avu nevoie de o zi pentru a se pregăti de consultaţie; dimineaţa următoare şedea alături de Jack în anticamera profesorului Friedman. Jack îşi pusese braţul în jurul ei, iar ea se lipea de el, ca un copil speriat. *Pare mai mică zilele astea,* îi trecu lui prin cap. Chipul îi fusese dintotdeauna prelung, dar acum părea să nu mai fie alcătuit decât din nişte sprâncene uriaşe.

Părul îi era încă îmbelşugat, dar lipsit de luciu. Jack abia dacă voi să se despartă de ea atunci când dr. Friedman o chemă, în cele din urmă, în încăperile destinate

consultaţiilor.

Petrecu un ceas plin de teamă, prea încordat pentru a se ruga sau pentru a gândi. În sala de aşteptare era plăcut, însă Jack simţea un frig interior pe care nici cel mai aprig soare nu-l putea domoli.

În sfârşit, secretarul doctorului Friedman îl pofti înăuntru. Profesorul şedea din nou la biroul său, iar Charlotte strângea în mâini, în faţa lui, o ceaşcă de ceai. La un semn al medicului, secretarul umplu o ceaşcă şi pentru Jack, înainte de a părăsi camera, plin de tact.

Profesorul Friedman intră direct în subiect.

— Domnule şi doamnă McKenzie… Charlotte… îmi pare rău că nu am o veste bună. Aţi vorbit însă deja cu tânărul meu coleg foarte competent din Christchurch, care nu v-a ascuns temerile lui. Diagnosticul pe care el îl bănuia s-a adeverit în urma investigaţiilor mele. După părerea mea, Charlotte, suferiţi de o tumoare pe creier, care vă cauzează durerile de cap, ameţeala, greaţa şi toate celelalte simptome de care suferiţi. Şi, după cum se pare, ea creşte, domnule McKenzie… Simptomele sunt astăzi cu mult mai clare decât auzisem eu de la dr. Barrington în urmă cu puţin timp.

Charlotte sorbea resemnată din ceaiul său. Jack tremura de nerăbdare.

— Şi ce facem acum, profesore? Puteţi… puteţi scoate chestia aia?

Profesorul Friedman îşi făcea de lucru cu tocul ce se afla

în faţa sa, pe birou.

— Nu, spuse el încet. Se află prea adânc în creier. Am operat câteva tumori. Aici, în Noua Zeelandă, dar şi în vechea patrie, împreună cu profesorul Bergmann, dar este întotdeauna riscant. Creierul este un organ sensibil, domnule McKenzie. El este responsabil pentru toate simţurile noastre, pentru gândurile şi sentimentele noastre. Nu ştii niciodată ce distrugi atunci când îl operezi. Într-adevăr, încă din Antichitate s-au practicat deschideri ale craniului şi manipulări direct pe creier. În cazuri izolate, desigur, şi nici nu ştiu câţi oameni au supravieţuit în acele vremuri. Astăzi, fiindcă ştim multe despre pericolul infecţiilor şi fiindcă lucrăm foarte curat, îi putem ţine în viaţă pe unii dintre pacienţi, însă cu un preţ mare. Anumiţi oameni orbesc sau rămân paralizaţi. Sau se schimbă...

— Mi-ar fi totuna dacă Charlotte ar orbi. Şi eu aş mai avea doi ochi, dacă ar fi să orbească. Îmi doresc doar să rămână cu mine.

Jack întinse mâna după cea a Charlottei, dar ea şi-o retrase.

— Mie nu mi-ar fi totuna, dragule, spuse ea încet. Nu ştiu dacă aş dori să mai trăiesc dacă nu m-aş putea mişca şi dacă n-aş mai vedea nimic... şi foarte posibil să am dureri în continuare. Şi mai rău ar fi dacă nici nu te-aş mai iubi atunci, suspină ea sec.

— Cum adică? Cum să încetezi să mă mai iubeşti, doar

pentru că...

Jack se întoarse consternat către ea.

— Se petrec schimbări de personalitate, explică răguşit profesorul Friedman. Uneori, scalpelul nostru pare să stingă toate sentimentele. Există păreri că ar avea un folos la tratarea bolnavilor mintal. Ca urmare, oamenii nu mai sunt periculoşi, nu mai trebuie închişi în ospicii, dar nici nu mai sunt, în acest sens, oameni...

— Şi cât de mare ar fi riscul că aşa ceva să se întâmple? întrebă Jack deznădăjduit. Trebuie să puteţi face, totuşi, ceva!

Profesorul Friedman clătină din cap.

— Nu aş încuviinţa în acest caz operaţia. Tumoarea se află prea adânc; chiar dacă aş putea-o înlătura, aş distruge prea multă substanţă cerebrală. Poate că aş omorî-o chiar pe soţia dumneavoastră. Sau i-aş înceţoşa mintea. Nu ar trebui să îi facem una ca asta, domnule McKenzie... Jack... Să nu-i furăm timpul care i-a mai rămas.

Charlotte şedea cu fruntea plecată. Profesorul vorbise înainte doar cu ea.

— Asta înseamnă că... că trebuie să moară? Chiar şi dacă nu o operaţi?

Jack se agăţa de orice speranţă.

— Nu neapărat, zise vag medicul.

— Deci, nu ştiţi? întrebă Jack. Sunteţi de părere că ar mai putea trăi mult? Ar putea...

Profesorul Friedman îi aruncă Charlottei o privire

disperată. Ea dădu aproape insesizabil din cap.

— Cât de mult va mai trăi soţia dumneavoastră, o ştie numai Dumnezeu, spuse medicul.

— Deci, ar putea fi şi mai bine? şopti Jack. Tumoarea... ar putea... ar putea înceta să mai crească?

Profesorul Friedman îşi înălţă privirea către cer.

Totul este în puterea Celui de sus...

Jack trase adânc aer în piept.

— Care este situaţia cu alte terapii, profesore Friedman? întrebă el apoi. Există medicamente care ar putea ajuta?

Medicul dădu din cap.

— Vă pot da ceva contra durerilor. Un medicament care are un efect sigur, cel puţin pentru o perioadă. Însă, în ce priveşte alte terapii... unii experimentează cu esenţe ciudate, dar am auzit că în State e cineva care foloseşte argint viu, dar eu nu cred în asta. Poate că la început ajută puţin, fiindcă îi dă speranţe pacientului, dar cu timpul îi face şi mai bolnavi.

Charlotte se ridică încet.

— Vă mulţumesc mult, profesore, spuse ea blajin şi-i strânse mâna bătrânului doctor. E mai bine să ştii.

Profesorul Friedman încuviinţă.

— Gândiţi-vă în linişte cum vreţi să procedaţi mai departe, spuse el amabil. După cum vă spuneam, nu vă sfătuiesc pentru un tratament invaziv, dar dacă, totuşi, vreţi să vă încumetaţi, aş putea încerca, în rest...

— Nu vreau nicio operaţie, zise Charlotte.

Părăsi casa doctorului lipită de Jack. De această dată, nu luară tramvaiul. Jack opri o trăsură. Charlotte se lăsă pe perne de parcă ar fi vrut să se afunde în ele. Jack o ţinea de mână. Nu scoaseră niciun cuvânt până când nu ajunseră în camera de hotel. Charlotte nu se întinse însă imediat, ci se opri la fereastră. Hotelul oferea o panoramă încântătoare asupra portului din Auckland. *Waitemata* – un nume potrivit pentru acest golf natural, care oferea protecţie vapoarelor împotriva furtunilor din Pacific, deseori puternice.

Charlotte se uită la apa ce strălucea verde-albăstrui.

— Dacă nu voi mai putea vedea asta, spuse ea încet. Dacă nu aş mai putea pricepe semnificaţia cuvintelor... Jack, nu vreau să devin o fiinţă imobilă şi să îţi fiu o povară. Nu merită. Şi toată operaţia asta... Trebuie să-mi taie părul, aş fi urâtă...

— N-ai putea fi niciodată urâtă, Charlotte, zise Jack.

Se apropie de ea din spate, îi sărută părul şi se uită şi el la mare. În sinea lui, îi dădea dreptate. Nici el nu ar fi vrut să trăiască, dacă nu ar mai fi putut percepe toată această frumuseţe din jurul lui. Şi cel mai mult i-ar fi lipsit chipul Charlottei. Zâmbetul ei, gropiţele sale, ochii ei mici, căprui.

— Şi atunci, ce să facem? întrebă el cu o încăpăţânare deznădăjduită. Nu putem sta cu mâinile în sân şi să aşteptăm... sau să ne rugăm...

O privea nefericit.

Charlotte zâmbi.

— Nici nu vom face asta. N-ar avea sens. Zeii nu se lasă înduplecaţi atât de repede. În cazul ăsta, trebuie să-i păcălim, aşa cum au făcut-o maorii cu soarele şi cu zeiţa morţilor...

— Fără prea mult succes, îşi aminti Jack de legendă.

Semizeul maori încercase să o învingă pe zeiţa morţilor în timp ce ea dormea, însă râsul tovarăşilor săi îl dăduse de gol şi murise.

— Totuşi, a încercat, fu de părere Charlotte. Şi noi o să încercăm la rândul nostru. Uite, Jack, acum am medicamentul de la dr. Friedman. Nu mai trebuie să sufăr. Deci vom face ceea ce ne-am propus. Mâine plecăm la Waitangi, să vizităm triburile maori de acolo, cu siguranţă că există deja legende despre pact... în definitiv, ele există şi la *pakeha.*

Prin pactul de la Waitangi, conducătorii diferitelor triburi maori se supuneau suveranităţii Coroanei britanice, însă căpeteniile nu prea ştiau exact ce semnau acolo. La 1840, niciunul dintre băştinaşi nu ştia încă să scrie sau să citească. În acest sens, conducătorii maori, precum Tonga, vecinul Gwyneirei de la Kiward Station, contestau mereu legarea băştinaşilor de pact. Acesta era valabil în special pentru triburi precum Ngai Tahu, ai căror reprezentanţi nici măcar nu erau prezenţi în Waitangi.

— Şi apoi vreau să merg la Cape Reinga, dacă tot suntem pe Insula de Nord. Şi la Rotorua, acolo ar mai fi

triburi maori care abia dacă au legături cu *pakeha.* Ar fi interesant de vorbit cu ei, să vedem dacă îşi istorisesc poveştile altfel…

Charlotte se întoarse către Jack. Ochii îi scânteiau.

Jack prinse din nou speranţă.

— Exact asta vom face! zise el. Exact acesta este trucul pe care l-ar folosi şi maorii: pur şi simplu nu vom băga în seamă tumoarea din capul tău. Uităm de ea şi astfel va dispărea!

Charlotte zâmbi palid.

— Numai de-am crede în asta, şopti ea.

5

După plecarea din Oaks Garden suferinţa din dragoste a lui Lilian Lambert supravieţui doar câteva zile. La Londra fu tăcută şi se complăcu în rolul iubitei nefericite. În imaginaţia ei, îl vedea pe Ben cum încerca disperat să afle ceva despre locul în care avea să plece ea, pe care îl va căuta ani de zile, până când o va găsi într-un târziu. Se gândea, emoţionată, la toţi amanţii din cântece şi din poveşti, care îşi luaseră viaţa din cauza infidelităţii sau a pierderii celui drag şi care fuseseră înmormântaţi cu un porumbel alb pe piept. În realitate, lui Lilian i se părea incredibil să fie căutată pentru ea o astfel de pasăre, fără a mai pune la socoteală faptul că avea oroare de toate felurile de moarte. În acest sens, se lăsă destul de repede pradă sorţii şi curând reveni la vesela, obişnuita ei fire. George Greenwood îi datora – în ciuda tuturor grijilor provocate de război, pe care pasagerii de pe *Prince Edward* şi le împărtăşeau în lungi discuţii – cea mai plăcută trecere a oceanului din viaţa lui. Lilian îl întovărăşea, pe el şi pe ceilalţi pasageri, trăncănind veselă în timpul plimbărilor de pe punte. Călătoriile în Noua Zeelandă nu mai erau de mult aventuri periculoase, ci erau, cel puţin pentru pasagerii clasei întâi, asemănătoare unei croaziere mondene. Ea incita la jocuri pe punte, care,

în rest, erau prea puţin frecventate, din cauza stării de spirit mai degrabă depresie, şi a războiului şi era încă de la dejun bine dispusă. George lăsa atunci deoparte depeşele care îl informau chiar şi pe mare despre starea tratativelor de război, întrebând-o mai degrabă pe Lilian despre visele ei din ultima noapte şi despre planurile sale. În aceste planuri, bineînţeles că nu apărea războiul. Până acum, Lilian chiar nu-şi putea imagina că oamenii trăgeau într-adevăr unii într-alţii. În cântece şi în poveşti, fireşte că apăreau toate astea – în clipa de faţă, fantezia ei preferată se învârtea în jurul ideii că Ben se pierdea pe vreun front oarecare, iar ea, Lilian, ar fi plecat să-l caute, îmbrăcată în straie bărbăteşti – nu însă în Europa a încă tânărului secol XX!

— Nu ştiu dacă mă căsătoresc, spuse Lilian într-un chip dramatic.

Pierderea lui Ben poate că nu o lovise de moarte, însă inima părea să-i fie frântă.

— Adevărata, marea iubire se prea poate să fie prea mult pentru inima unui om.

George Greenwood se străduia din răsputeri să rămână serios.

Cui i-a trecut asta prin cap? întrebă el zâmbind.

Lilian roşi uşor. Abia dacă putea recunoaşte că această constatare aparţinea poeziilor pe care Ben i le recitase ca o continuare a primului lor sărut în acea pădurice de pe care.

George puse să i se mai toarne cafea şi mulţumi ospătarului, dând scurt din cap. Lilian îi zâmbi chipeşului steward, ceea ce-i făcea dorinţa de-a nu se căsători mai degrabă incredibilă.

— Şi ce vei face în loc? se interesă George. Vrei să devii o cucoană înţepată, şi, pe deasupra, să mai şi studiezi, aşa cum avea de gând Charlotte a mea?

— Înainte ca ea să-şi urmeze dulcea chemare a inimii?

George deveni blazat. Nu ştia multe despre şcolile de fete cu pretenţii artistic-creative, însă dacă o astfel de poezie îngrozitoare făcea parte din planul didactic de la Oaks Garden, nici calitatea studiului nu trebuie să fi fost alta.

— Înainte ca ea să-l cunoască pe viitorul său soţ, corectă George. Se interesează în continuare de cultura maori. Există vreo materie care să-ţi placă extrem de mult? Căreia să-i dedici un interes ştiinţific special?

Lilian căzu pe gânduri.

— De fapt, nu, zise ea şi muşcă din chifla cu miere.

Vaporul cu aburi încă mai plutea pe Atlantic, iar mareea era destul de puternică, însă nici asta nu-i putea afecta apetitul.

— Aş putea să predau ore de pian. Sau de desen. Dar, de fapt nu cunosc prea bine nimic din toate astea.

George zâmbi. Măcar era cinstită.

Lilian îşi linse mierea de pe buzele roz.

Poate că l-aş putea ajuta pe tata la mină, continuă ea.

Asta i-ar face cu siguranţă plăcere…

George încuviinţă. Fiica cea mare a familiei Lambert fusese mereu răsfăţată de tatăl ei, iar perspectiva de a-l vedea din nou, în sfârşit, pe Tim o consolase mai mult decât orice altceva pentru durerea despărţirii de Anglia.

— În subteran? o sâcâi George.

Lilian îl privi cu severitate, însă în ochii ei verzi-căprui scânteia amuzamentul.

— Acolo fetele nu sunt bine primite, îi explică ea. Minerii spun că o femeie în subteran aduce ghinion, ceea ce fireşte că este o prostie, dar ei cred asta cu adevărat. Nici măcar doamna Biller nu merge acolo!

Ceea ce era cu siguranţă destul de greu pentru draga de Florence. George zâmbi. De bună seamă, Tim şi Elaine o ţinuseră la curent pe fiica lor cu războiul mocnit dintre minele Lambert şi Biller, iar intenţia lui Florence Biller de a supraveghea mersul treburilor chiar şi în subteran, devenise hazul de nedescris al întregului Greymouth. Ortacii din mina Biller ameninţaseră, ca urmare, cu demisia. Femeile în subteran, argumentaseră ei, provocau imediat inundaţii, căderi de bolovani şi scurgeri de gaz. Florence Biller îi contrazisese mai întâi vehement, însă poziţia minerilor fusese de neclintit. În cele din urmă, înduioşătoarea proprietăreasă a minei o lăsă baltă – un „eveniment istoric”, după cum observase Tim Lambert. Însă, în locul ei, Florence îl obligă pe soţul ei, Caleb, să intre în mină. Până una-alta, el era geolog şi găsea pe dată

teme de discuţie foarte interesante cu maistrul miner, de asemenea interesat de geologie. Drept urmare, cei doi ştiau multe despre mersul zăcămintelor de cărbuni, în special din spaţiul est-asiatic. Rentabilitatea propriu-zisă a mineritului din Greymouth nu fusese însă influenţată în mod pozitiv de vizita lui Caleb. Florence era din cale-afară de furioasă.

— Ştiu să calculez foarte bine, zise Lilian. Şi nu le dau altora nas – adică altor fete! în aceste cazuri, trebuie să ştii să fii obraznic, dacă ai de-a face cu astfel de bestii, precum Mary Jaine Lawson! Iar această doamnă Biller este şi ea un specimen…

George se lupta din nou cu propria veselie. Mica Lilian Lambert, implicată în războiul divelor cu Florence Biller! După cum se arătau lucrurile, în Greymouth urmau să vină vremuri interesante.

— Tatăl tău şi doamna Biller se vor înţelege în viitor, spuse el împăciuitor. Pe timp de război nu e loc de rivalităţi. Toate minele vor fi exploatate la capacitate maximă. Europa are nevoie de cărbuni pentru producţia de oţel. Probabil că aceasta va fi suprasolicitată ani buni de acum înainte.

Suspină. George Greenwood era om de afaceri, dar fusese întotdeauna corect. Îi displăcea să facă bani în urma războiului. Însă, măcar nu i se putea reproşa nicio intenţie răuvoitoare. El nu se gândise la câştiguri de pe urma războiului atunci când îşi vânduse acţiunile pe care le avea

la mina Lambert.

— În orice caz, tu, Lily, vei deveni o partidă bună, îşi ironiza el mica prietenă. Cele câteva acţiuni ale lui Tim la mină vor îmbogăţi din nou familia Lambert.

Lilian dădu din umeri.

— Dacă mă voi căsători vreodată, soţul meu n-are decât să mă iubească pe mine de dragul meu. Indiferent dacă e prinţ sau cerşetor, tot ce contează e felul în care îşi vorbesc inimile noastre.

George râse acum cu adevărat.

— Măcar cerşetorul va şti să-ţi preţuiască dota! spuse el atunci, însă mi-ai trezit curiozitatea. Mă interesează foarte mult cine va fi cel care-ţi va cuceri, cândva, inima!

Jack observa fericit elanul cu care Charlotte urca strada abruptă care ducea spre farul de la Cape Reinga. Medicamentul primit de la profesorul Friedman făcuse minuni, Charlotte nu mai avea de trei săptămâni nicio durere şi, în mod evident, era animată de un nou curaj. Astfel, vizita ei la Waitangi fusese un succes deplin. Familia McKenzie admira piaţa în care guvernatorul Hobson adunase căpeteniile maori în 1840, într-un cort improvizat, şi, în continuare, vizitară triburile din apropiere. Jack le admiră casele destinate adunărilor, împodobite cu sculpturi complicate. Fireşte că stilul îi era cunoscut de la Ngai Tahu, dar triburile Insulei de Sud păreau să nu acorde, totuşi, atâta atenţie în decorarea cunoscutelor lor *marae.* Locuitorii Insulei de Nord păreau

să fie mai statornici. Charlotte se interesa mai puţin de arhitectură. Ea vorbea ceasuri întregi cu membrii mai vârstnici ai triburilor, care îşi aminteau încă de poveştile strămoşilor lor. Charlotte documenta punctul de vedere al maorilor referitor la „Pactul de la Waitangi”, nota interpretările celei de-a doua generaţii a celor implicaţi, şi, mai ales, opiniile diferite ale bărbaţilor şi ale femeilor.

— *Pakeha* aveau o regină! relata o bătrână, azi încă supărată. Mamei mele i-a plăcut asta enorm. Ea făcea parte dintre bătrânii tribului şi s-ar fi dus cu mare plăcere la întâlnire, dar bărbaţii au vrut să ia ei decizia. Au dansat *haka* de război pentru a-şi face curaj, iar atunci, trimisul triburilor a vorbit despre stăpâna lui, Victoria – iar numele ei spunea totul! Asta ne-a impresionat enorm. Era, de bună seamă, un fel de zeiţă pentru el. În orice caz, ne-a promis protecţie, şi cum ar fi putut ea să facă, altfel, de la o aşa mare depărtare, dacă nu ar fi fost o zeiţă? Mai târziu, a izbucnit totuşi cearta... E adevărat că se cântă cântece de război acolo de unde veniţi voi?

Charlotte confirmă izbucnirea războiului în Europa.

— Noi nu venim însă de acolo, corectă ea. Noi am venit aici doar de pe Insula de Sud, de la Te waka a Maui.

Bătrâna zâmbi.

— Nu contează unde v-aţi născut, ci de unde provin strămoşii voştri. De acolo veniţi voi şi acolo vi se întorc spiritele atunci când se eliberează.

— Nu mi-ar conveni dacă, la final, spiritul mi-ar lua-o

spre Anglia, glumi Jack atunci când părăsiră în cele din urmă aşezarea. Sau spre Scoţia sau spre Ţara Galilor. Părinţii tăi măcar provin amândoi din Londra.

Charlotte zâmbi uşor.

— Dar Londra nu e un loc bun pentru spirite, spuse ea blajin. Prea zgomotoasă, prea agitată. Hawaiki mi se pare mult mai încântătoare... O insulă în marea albastră, niciun fel de griji...

— Nuci de cocos, care îţi cresc în gură dacă nu cumva ţi-au căzut mai înainte în cap, o luă Jack peste picior, însă se simţi uşor neliniştit. Era prea devreme pentru a vorbi atât de nestânjenit despre moarte, chiar dacă era vorba doar despre mitologia maorilor.

Băştinaşii Noii Zeelande îşi aveau originea pe o insulă polineziană, căreia îi spuneau Hawaiki. De acolo veniseră ei cu pirogile în Noua Zeelandă, la Actearoa, şi până astăzi fiecare familie îşi păstra propriul adevăr legat de numele pirogii care îi adusese pe străbuni. După moartea fiecăruia, aşa spune legenda, spiritul lui se întorcea la Hawaiki.

Charlotte luă mâna lui Jack într-a ei.

— Nu-mi plac nucile de cocos, spuse ea într-o doară. Dar am terminat aici în Waitangi. Plecăm mâine spre nord?

Ninety Mile Beach şi Cape Reinga, unul dintre cele mai nordice locuri ale Noii Zeelande, ofereau privelişti minunate, pe stânci pline de vijelii. Aici se întâlneau Oceanul Pacific şi Marea Tasmaniei – pentru *pakeha* era

un loc de observaţie spectaculos şi un obiectiv obligatoriu pe parcursul unei călătorii pe Insula de Nord; pentru maori era un fel de loc sfânt.

Jack ridică din umeri.

— Nu va fi prea obositor, dragă? Urcuşul este prea abrupt, ultimii kilometri trebuie parcurşi pe jos. Eşti sigură că reuşeşti? Ştiu, de Trei săptămâni n-ai mai avut... migrene, dar...

Lăsă nespus ceea ce, în ciuda energiei evidente a Charlottei, îi îngrijora: era în continuare slabă, părea să piardă şi mai mult în greutate, ceea ce nici nu era de mirare, fiindcă aproape că nu mânca. Mâinile ei erau precum degetele zânelor, iar atunci când o lua noaptea în braţe, întreg trupul părea să-i ardă. O drumeţie pe munte era ultimul lucru pe care el şi-l dorea pentru ea, însă Charlotte îşi exprii mase de mai multe ori în mod expres dorinţa de a vizita Cape Reinga.

Charlotte zâmbi.

— Atunci n-ai decât să mă duci în braţe. Poate vom închiria cai sau măgari. Acolo ar trebui să mai fie cai sălbatici, ceea ce înseamnă că se poate şi călări până sus. Paznicul farului are cu siguranţă un animal de povară, doar trebuie să se aprovizioneze şi el cumva...

Jack îşi luă soţia în braţe.

— Bine, atunci te duc în braţe. Îmi e totuna ce spun oamenii. Apropo, te-am trecut pragul în noaptea nunţii noastre? Nici nu-mi mai amintesc... sunt detalii

nesemnificative.

Ultima aşezare *pakeha* înainte de Cape Reinga era Kaitaia, o mică localitate în care se rătăceau străinii atunci când voiau să cerceteze cea mai nordică parte a insulei. Pământul de aici era, în continuare, încărcat de verde, ceea ce-l miră pe Jack. El îşi imaginase un peisaj cenuşiu, de munte. Nici potecile din jurul localităţii nu păreau a fi prea periculoase. Jack luă o cameră la o pensiune şi vorbi cu hangiul despre cai sau, şi mai bine, despre o trăsură.

— Mai sunt câţiva zeci de kilometri până la stânci, zise bărbatul, sceptic. N-aş băga mâna în foc că doamna dumneavoastră rezistă atât de mult pe cal. Luaţi mai bine o trăsură. Dar, pe de altă parte, cu ea nu veţi putea urca ultimii kilometri. E mai mult decât istovitor, Sir, trebuie să vă gândiţi bine dacă priveliştea de acolo chiar merită efortul.

— E mai mult decât o simplă privelişte, spuse Charlotte, îngândurată, atunci când Jack îi transmise opinia hangiului. Jack, nu vom mai ajunge niciodată atât de departe în nord! Nu-ţi face griji pentru mine, voi reuşi!

Şi au ajuns, după un drum lung, printr-un peisaj stâncos dezolant, care, totuşi, era întrerupt de privelişti uluitoare ale golfurilor nisipoase sau ale plajelor infinite.

— Ninety Mile Beach, spuse Jack. Minunat, nu-i aşa? Nisipul... am auzit că este folosit la fabricarea sticlei. Nici nu mă miră, de pe-acum luminează ca un cristal.

Charlotte zâmbi. Vorbise puţin pe parcursul acestei

călătorii, şi savurase doar peisajul grandios, marea şi munţii.

— Trebuie să existe un copac, un *pohutukawa.* El joacă un rol însemnat în poveşti…

Jack îşi încreţi fruntea.

— Eşti sigură? Nu-s prea mulţi copaci pe-aici.

Pohutukawa, supranumit şi pomul de Crăciun, era un arbore peren, cu flori roşii, tipic pentru Insula de Nord. Jack şi Charlotte admiraseră deja câteva exemplare în Auckland.

— La Cape, spuse vag Charlotte.

Apoi se închise din nou în tăcere. Şi tăcu până şi în timpul urcuşului pe stânci. Hangiul de la pensiune avusese dreptate: cu trăsura nu puteai ajunge la far; se anunţa o drumeţie obositoare. Dar pe Charlotte nu părea să o afecteze. Jack vedea pe chipul ei picături de sudoare, însă ea zâmbea.

Abia după câteva ore se ivi farul, emblema capului. Jack spera ca paznicul să se bucure de companie şi, într-adevăr, el îi invită pe vizitatori la un ceai. Charlotte refuză la început.

— Vreau să văd copacul, zise ea încet, dar hotărât.

Paznicul farului încuviinţă, arătând în direcţia stâncilor.

— Acolo. O chestie cu o formă destul de întortocheată, nu ştiu de ce băştinaşii fac atâta caz de el. E vorba despre un ştiu ce spirite şi se pare că acolo e intrarea spre tărâmul celălalt…

— Şi? Aţi văzut vreodată ceva? glumi Jack.

Paznicul, un bărbos aspru, dădu din umeri.

— Sunt un bun creştin, Sir, chiar dacă strămoşii mei au venit din Irlanda. De *samhein* las uşile închise. Însă primăvara, vremea este de cele mai multe ori foarte vijelioasă, astfel încât nu-ţi mai arde să alergi după spirite, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, Sir.

Jack râse. Cu *samhein,* Ziua morţilor, îl speriase uneori mama lui în copilărie. Se pare că în acea zi porţile dintre lumea spiritelor şi a oamenilor nu se închideau cu totul şi câteodată se puteau vedea fantome. Prietenul său maori, Maaka, cel care auzise aceste poveşti, dar care nu credea în ele, încercase odată să îl sperie în somn cu sunetul flautului său putorino, însă, desigur, băiatul nu reuşise să trezească vocea spiritelor. Motiv pentru care Jack nu se speriase, ci doar se enervase din cauza sunetelor ascuţite. Totul se sfârşise prin faptul că Gwyneira turnase o găleată cu apă peste înfiorătorii muzicanţi.

Charlotte privea marea visătoare, în timp ce Jack trăncănea cu paznicul farului.

— Există aşezări maori aici, sus? întrebă ea în cele din urmă.

— Soţia mea cercetează mitologia băştinaşilor, explică Jack.

Paznicul dădu din cap.

— Niciuna stabilă în imediata apropiere. Aici nu creşte nimic. Din ce să trăiască oamenii? însă, deseori, apar

triburi care îşi aşază tabăra pe mal, pescuiesc, cântă... Şi acum sunt unii aici. Maorii nu vin aici, sus, pe drumul de uscat, ei o iau mereu pe poteca dinspre plajă. De fapt, aceea este şi mai frumoasă. Dar acolo trebuie să te caţări cu adevărat. Nu e ceva pentru dumneavoastră, doamnă!

Zâmbi, scuzându-se.

— Dar trebuie să se poată ajunge şi altfel la tabără, sau nu? se miră Jack.

Paznicul farului încuviinţă.

— Intraţi, beţi un ceai, iar eu vă explic drumul, îi invită el înăuntru.

Charlotte îl urmă, dar împotriva voinţei sale. Părea să nu se mai poată rupe de priveliştea mării clocotitoare. Şi lui Jack i se părea fascinantă întâlnirea mărilor, dar, între timp, se pornise un vânt puternic şi se făcuse frig.

— Din păcate, nu vă pot oferi un adăpost, spuse omul cu părere de rău. Aveţi un cort sau aşa ceva în trăsură? Nu vă mai puteţi întoarce azi la Kaitaia...

— Maorii ne vor primi, zise Charlotte.

Jack încuviinţă. Paznicul farului păru destul de sceptic.

— Am înnoptat de multe ori la ei, spuse Jack. Sunt foarte ospitalieri, mai ales dacă le vorbeşti limba. Ei, cum ajungem acolo?

Ajunseră pe întuneric în tabăra tribului. Era compusă din câteva corturi destul de primitive. În mijloc ardea un foc, deasupra căruia se frigeau peşti mari.

— Trebuie să fie Nga Puhi, zise Charlotte, care, în mod

evident, se familiarizase cu triburile regiunii. Sau Au pouri sau Rarawa. Triburile s-au certat dintotdeauna pe pământ. Aici au avut loc multe lupte.

Acest trib părea însă foarte paşnic. Gheaţa se sparse când Jack îi salută în maori pe copiii care se apropiaseră imediat, curioşi, de trăsură. Copiii avură voie să se ocupe de cai, ceea ce făceau, desigur, cu plăcere, iar adulţii îi chemară pe Jack şi pe Charlotte la foc.

— Sunteţi aici din cauza spiritelor? întrebă Jack nesigur, după ce fură primiţi cu cartofi dulci şi cu incredibil de gustosul peşte proaspăt. Vreau să spun... aşa se obişnuieşte la *pakeha.* Dacă e pe undeva un loc plin de spiritualitate, oamenii merg într-acolo în pelerinaj.

Tipene, căpetenia, îşi încreţi fruntea.

— Noi suntem aici din cauza peştilor, spuse el în felul obişnuit şi pragmatic al maorilor. Muşcă bine în acest anotimp şi pescuitul ne face plăcere. Dacă vrei, mâine poţi să ni te alături.

Jack încuviinţă nerăbdător. Maorii practicau aici, în valurile spumoase ce se spărgeau de mal, un fel de pescuit care-l interesa. Până acum, el pescuise doar în râuri.

— Femeile mai au cu siguranţă zile întregi de povestit, rosti el.

Tipene râse.

— Ele invocă spiritele, zise el. Irihapeti este o *tohunga,* nimeni nu povesteşte mai frumos despre Hawaiki ca ea.

El arătă spre o bătrână care se adâncise într-o discuţie

cu Charlotte. Jack îşi făcea griji că toate astea ar putea fi prea mult pentru ea, însă femeile erau deja învelite în pături, împotriva răcorii de seară, iar Irihapeti tocmai îi mai pusese Charlottei peste umeri încă una. Charlotte sorbi dintr-un pahar din care ieşeau aburi. Se vedea că era mulţumită. Cu toate acestea, în trăsăturile ei se zărea o încordare care îi displăcea lui Jack.

— Ţi-ai luat medicamentul, dragă? întrebă el.

Charlotte încuviinţă. Totuşi, arăta de parcă ar fi avut dureri, şi nu unele uşoare. Jack îşi aminti plin de nelinişte cuvintele profesorului Friedman. „Ia durerea, cel puţin la început...” însă după această zi obositoare, era cu siguranţă normal ca Charlotte să pară epuizată.

— Povesteşte despre spirite, Irihapeti, o rugă ea, în cele din urmă, pe bătrână. *Te rerenga wairua* înseamnă „locul din care sar spiritele”, nu?

Te rerenga wairua era numele maori pentru Cape Reinga.

Irihapeti încuviinţă şi făcu loc lângă foc, acum când şi grupul de copii se înghesuia lângă ea pentru a asculta poveştile.

— Dacă cineva dintr-ai noştri moare pe undeva, spuse *tohunga* cu voce înceată, ca o incantaţie, spiritul îi călătoreşte spre nord. Îl duce jos, la mare, spre această plajă... dacă închideţi ochii veţi simţi poate uşoara adiere, atunci când cineva trece prin tabăra noastră... Nu, nu trebuie să te sperii de asta, Păi, urează-i sufletului doar un

bun venit.

Ea luă în braţe o fetiţă, căreia, de bună seamă, chestiunea cu spiritele părea stranie. Luna se ridicase deasupra mării şi scufunda plaja într-o lumină ireală.

— De aici, spiritele urcă pe stânci... exact pe acelaşi drum, Hone, pe care am venit şi noi azi dimineaţă...

Un băieţel dădu din cap, plin de importanţă.

— Apoi, ei confecţionează frânghii din alge şi îşi dau drumul spre acel copac *pohutukawa,* aflat în partea cea mai de nord a ţărmului... L-ai văzut, Charlotte? Are multe sute de ani. Poate că sămânţa lui a venit cu strămoşii noştri din Hawaiki. Spiritele sar din pom, coboară la rădăcini şi alunecă acolo jos, foarte jos, spre Reinga...

— Adică un fel de tărâmul celălalt, nu? întrebă Charlotte.

Jack remarcă faptul că ea nu lua notiţe.

Bătrâna încuviinţă.

— Apoi, drumul îi duce la Ohaua, unde spiritele ajung încă o dată la lumină, pentru a-şi lua rămas bun de la Actearoa. Şi apoi...

Ohaua era cel mai înalt punct al celor trei insuliţe aflate în faţa ţărmului.

— Atunci, ele nu se mai întorc niciodată, spuse Charlotte încet.

— Atunci, ele călătoresc spre Hawaiki, în patrie...

Bătrâna zâmbi.

— Trebuie să fii foarte obosită, copila mea, nu-i aşa?

Charlotte încuviinţă.

— De ce nu te duci la culcare, dragă? întrebă Jack. Trebuie să fii complet epuizată. Despre spirite ţi se va putea povesti şi mâine.

Charlotte încuviinţă din nou. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Te ajut să instalezi cortul!

Jack avea în trăsură un cort simplu şi pături. Porni să îl ia, în timp ce Charlotte se uita la foc. Irihapeti îi arătă un loc în care să-l poată ridica. Era aproape de mare, aşa că valurile aveau să îi legene pe oaspeţi pe tărâmul somnului.

Aşteptându-se să găsească adăpost la un trib maori, familia McKenzie adusese cu sine şi câteva cadouri. Seminţe pentru femei şi o sticlă de whisky, pentru a încălzi atmosfera la focul de tabără. Jack o luase acum şi o lăsa să circule în cerc. Charlotte se retrăsese deja.

— Vin imediat! spuse Jack tandru şi o sărută când ieşi. Irihapeti o mângâie blând pe obraji.

— *Haere mai,* spuse ea încet, eşti binevenită.

Jack se miră. Trebuie să fi înţeles ceva greşit. Îngrijorat, bău o gură mare de whisky şi dădu apoi sticla, mai departe, bătrânei. Ea îi zâmbi. Poate că pur şi simplu începea, uşor-uşor, să se îmbete.

În timp ce bărbaţii continuau să bea, Irihapeti şi alte câteva femei îşi luară flautele, ceea ce îl miră pe Jack din nou. Rareori maori îşi acompaniau discuţiile cu muzică şi nici atunci nu o făceau în mijlocul nopţii. Însă femeile

cântau încet şi cufundate în sine şi nu o dată percepu Jack renumita „voce a spiritelor” a flautului putorino. Se prea poate că obiceiurile de pe Insula de Nord să fi fost altele, sau era vorba de un ritual celebrat aici special pentru spiritele ce-şi luau rămas bun.

Atunci când Jack se strecură, în cele din urmă, în cortul său, era obosit de whisky, de cântecul monoton al flautelor şi de lungile poveşti ale bărbaţilor – crescuse printre maori, dar încă îi era greu să priceapă sensul adânc al istoriilor lor. Cam straniu să fii legănat pe tărâmul somnului de vocea spiritelor… dar pe Charlotte părea să nu o deranjeze, ea dormea deja adânc şi bine, alături de el. Inima lui Jack se umpluse de tandreţe atunci când o văzuse în tabăra primitivă, cu părul despletit, pe pătura ce îi servea drept pernă, cu chipul însă nu pe deplin relaxat. De cât timp nu o mai văzuse dormind cu adevărat în pace, fără grijile durerilor şi ale fricii? îşi alungă acest gând. Lui Charlotte îi mergea mai bine, avea să se refacă… O sărută cu grijă pe frunte atunci când se aşeză lângă ea, apoi adormi.

Charlotte auzi vocile spiritelor. Ele o chemaseră deja întreaga noapte, însă până acum fusese doar o ademenire blândă. Acum deveniseră mai vehemente, mai îmbietoare. Sosise vremea.

Charlotte se ridică încet şi pipăi în jur pentru a găsi ieşirea din cortul improvizat. Jack dormea adânc; era bine aşa. Îi aruncă o ultimă privire, plină de dragoste. Într-o

bună zi... sub razele soarelui pe o insulă, undeva în mare...

Charlotte îşi dădu părul pe spate şi îşi căută mantaua, chiar dacă nu avea nevoie de ea. Chiar dacă acum era încă răcoare, avea să îi fie cald la urcuş.

O luă pe drumul pe care i-l indicase Irihapeti. Era de la început abrupt. Spre norocul ei, luna oferea îndeajuns de multă lumină pentru a recunoaşte treptele săpate în stâncă. Charlotte mergea repede, dar fără grabă. Nu se simţea singură, erau şi alte suflete care urcau împreună cu ea. Lui Charlotte i se părea că le aude şoptind şi râzând de nerăbdare şi de bucurie. În ce o privea, îi părea rău, dar nu-i era frică. Urcuşul dură mult, însă pentru Charlotte timpul părea să zboare. Din când în când, se oprea şi se uita în jos, la marea cristalină care strălucea în lumina lunii. Undeva, acolo, era Jack... ea căzu în ispita de a-l atinge în visele sale. Dar nu, era mai bine aşa, îl lăsă să doarmă. Tabăra maorilor nu se mai vedea de mult. Charlotte mergea pe poteci tot mai abrupte, tot mai întortocheate, dar nu se pierdu, ea mergea împreună cu spiritele. În cele din urmă, farul îşi făcu apariţia în faţa sa. Aici trebuia să aibă grijă să nu găsească din nou calea spre lumea reală şi să îşi caute în continuare drumul printre umbre. Era imposibil ca paznicul farului să nu doarmă acum, dar Charlotte nu voia în niciun caz să fie descoperită şi, probabil, să fie obligată să renunţe la planul său. Dar nici nu voia să se grăbească. Fapta ei era una bine gândită, aproape sfântă. Nu avea voie să se petreacă în grabă.

Copacul *pohutukawa,* distrus de vijelii, nu se putea vedea dinspre far. Charlotte se relaxă. Acum urma să împletească o funie din alge, pentru a-şi da drumul spre el, dar aici nu erau alge. Asta i se păruse deja de mai înainte curios în povestea lui Irihapeti. Ar fi trebuit să întrebe pe cineva.

Charlotte zâmbi. Nu, nu îşi va mai nota legende. Ea va deveni parte a lor...

Nu foarte departe de copac, stânca devenea abruptă. Charlotte păşi pe margine. Sub ea, valurile se loveau de o plajă mică. Oceanul se întindea în faţa ei, ca o mare de lumină.

Hawaiki, îşi spuse Charlotte. Paradisul.

Apoi zbură.

Când se trezi Jack, domnea o tăcere mormântală. Era neobişnuit, la urma urmei adormiseră în mijlocul satului maori şi, de fapt, plaja ar fi trebuit să fie plină de râsete şi trăncănit, de voci de copii şi de zgomotul focurilor la care femeile coceau lipii.

Jack îşi întinse mâna şi descoperi că Charlotte dispăruse. Ciudat, de ce nu-l trezise? îşi frecă fruntea şi ieşi din cort.

Nisip şi mare, urme de paşi, dar niciun cort. Doar o bătrână, Irihapeti, după cum îşi amintea el, şedea pe plajă şi urmărea cum valurile se sparg de ţărm.

— Unde au dispărut toţi?

Frica creştea în Jack. Era de parcă s-ar fi trezit într-un

straniu coşmar.

— Nu sunt departe. Dar e mai bine pentru tine să fii astăzi singur. Tipene a fost de părere că, poate, vei fi furios pe noi. Şi nu trebuie să fii. Trebuie să îţi găseşti pacea.

Irihapeti vorbea rar, fără să-l privească.

— De ce să fiu furios pe voi? se miră Jack. Şi unde e Charlotte? E la ceilalţi? Ce se petrece aici, *wahine?*

— A vrut să-i arate spiritului ei drumul.

Irihapeti se întoarse în fine cu faţa spre el. Era serioasă şi brăzdată de riduri.

— Mi-a spus că el s-ar teme de despărţirea de corpul său, fiindcă pentru el nu ar exista niciun Hawaiki. Însă aici, el nu trebuia decât să-i urmeze pe ceilalţi. Tu n-ai fi putut să o ajuţi.

Bătrâna se uită din nou spre mare.

Creierul lui Jack începu să lucreze. Spiritele… stâncile… cuvintele vagi ale doctorului… Nu a vrut să o creadă, dar Charlotte ştia că va muri. Dar nu aşa! Nu singură!

— Ea nu este singură, spuse Irihapeti.

Jack nu ştia dacă ea îi citea gândurile sau dacă el rostise cu voce tare ultimele cuvinte.

— Trebuie să o caut!

Jack simţi un sentiment copleşitor de vină în timp ce fugea pe drumul de stâncă. Cum de a putut dormi? De ce nu a observat nimic, nu a simţit nimic?

— O poţi aştepta şi aici, spusese Irihapeti.

Jack nu ascultase. O luase la goană în sus, pe drumul abrupt, de parcă ar fi fost mânat de furii, oprindu-se doar rar, pentru a lua câte o gură de aer. Nu-i ardea de frumuseţea stâncilor şi a mării. Cerul era acoperit şi totul părea să fie cufundat într-un straniu crepuscul albastru. Lumina spiritelor? Jack se obligă să meargă şi mai repede. Poate că o putea ajunge din urmă. Ar fi trebuit să o întrebe pe bătrână când anume plecase Charlotte, dar probabil că nici ea nu ştia. Pentru *tohunga* maori, timpul trecea altfel.

Când Jack ajunse, în sfârşit, la far, era deja amiază, dar soarele încă nu răsărise cu totul. Paznicul îl salută vesel – până când văzu în ce stare se afla. Nici urmă de Charlotte.

— Sunt zeci de locuri posibile, spuse paznicul farului, plin de compasiune, după ce Jack îi împărtăşi temerile sale în câteva cuvinte, fără ca ele să fi avut o prea mare legătură între ele. Eu n-aş sări chiar lângă acest pom. Aici nu este chiar atât de abrupt. Dar imediat după el, şi ceva mai la stânga... dar, după cum spuneam, puteţi căuta cel mult urme de paşi. Dar poate că vă agitaţi fără niciun motiv. Aceste bunici maori vorbesc cât e ziua de lungă. Poate că mica doamnă e cât se poate de bine la prietenii ei. Aşa plăpândă şi slăbită, e greu de crezut că a reuşit să urce panta dificilă.

Jack se îndreptă spre stâncile aflate deasupra copacului*pohutukawa.* Aici trebuie să fi fost; părea să simtă încă prezenţa Charlottei. Dar nu, era imposibil. Sufletul ei trebuie să fi atins de mult Ohaua...

Jack le trimise insulelor un salut mut. Nu ştia de ce nu simţea nicio disperare, în el era doar un gol, un gol imens, de gheaţă.

Coborî ca în transă. Dacă s-ar fi împiedicat acum... Dar Jack nu se împiedică. Nu era pregătit pentru Hawaiki, încă nu. Oare astfel o abandona? Jack nici nu mai putea să gândească. În capul lui nu mai era decât răceală şi întuneric, deşi ochii percepură, în sfârşit, soarele care ieşea dindărătul bancurilor de nori. Picioarele îi simţeau sigure poteca.

Irihapeti aştepta în continuare atunci când plaja îi apăru din nou în faţa ochilor, însă, când Jack puse piciorul pe nisip, bătrâna păru să recunoască ceva.

— Vino, tone! spuse ea liniştită şi intră în apă.

Îi era greu să se lupte cu valurile, însă Jack era mai puternic. O ajunse repede din urmă şi acum o vedea şi el. O rochie albastră, largă, umflată de valuri. Părul lung blond, jucând în valuri.

— Charlotte!

Jack îi strigă numele, deşi ştia că ea nu-l poate auzi. Pământul îi fugi de sub picioare şi începu să înoate.

— Poţi să aştepţi, pur şi simplu, spuse Irihapeti.

Ea rămăsese pe loc ceva mai în faţă.

Jack cuprinse corpul soţiei sale şi se luptă cu marea, pentru a-l aduce înotând la ţărm. Era cu respiraţia întretăiată şi la capătul puterilor atunci când ajunse la Irihapeti. Ea îl ajută, tăcută, să o aducă pe Charlotte la

mal. O aşezară pe o pătură pe care o întinse Irihapeti.

Jack îi dădu la o parte părul de pe chip – şi văzu, pentru întâia dată după multă vreme, expresia liniştii desăvârşite. Corpul lui Charlotte era lipsit de durere, iar sufletul ei urma drumul spiritelor…

Jack tremura.

— Îngheţ, spuse el încet şi direct.

Cu toate că era o zi călduroasă, soarele, între timp răsărit, îi usca deja hainele.

Irihapeti încuviinţă.

— Va mai dura mult până ce frigul va dispărea.

6

— Să fie asta oare un *halca?*

Gloria se afla alături de Tamatea, în spatele scenei improvizate de la *Ritz,* şi asculta concertul de adio, provizoriu însă, al lui Kura-maro-tini pentru bătrâna Europă. William o anunţase pe artistă cu mult tam-tam şi subliniase, încă o dată, că veniturile vor ajunge la orfanii de război. Aceştia existau între timp şi în Anglia. America rămăsese deocamdată neutră.

Marisa se refăcu din nou cât de cât şi tocmai o acompaniase cu virtuozitate pe Cura la balada pe care încercase Gloria să o cânte fără de succes în ziua precedentă. Fata nu recunoscu piesa – Marisa făcu pianul să şoptească împreună cu vocea flautului putorino, mijlocind între ritmul apăsat al dansului de război din fundal şi balada interpretată de Kura. Compoziţia era o operă fină de artă, iar aplauzele fură pe măsură. Însă în satele maori din jurul lui Kiward Station, Gloria nu auzise niciodată ceva asemănător şi nici următorul *haka* nu i se păru mai autentic. Chiar dacă nu ar fi susţinut vreodată că pricepe ceva din muzică, celebrele *haka* ale maorilor le găsise dintotdeauna relativ uşoare. Copil fiind, dansase pe ele râzând atunci când bunica Marama o trăgea în cerc sau când bătea încântată tobele. Aproape că nu puteai greşi;

ritmurile erau simţite şi de oameni înzestraţi cu foarte puţin talent muzical. Aici însă, vedea o coregrafie complexă, asculta melodii dense şi instrumente care fuseseră inventate, fără doar şi poate, de maori, dar folosite întru totul diferit decât în ţara lor de origine. Cândva îndrăzni să întrebe, prevăzătoare, sperând că Tamatea nu va râde de ea.

Bătrâna maori ridică din umeri.

— Este... artă, spuse ea apoi, utilizând pentru „artă” cuvântul englezesc.

— „Artă” şi „artificial” au de bună seamă aceeaşi rădăcină.

Tamatea îşi alesese cu atenţie cuvintele, însă din expresia ei era uşor de înţeles că nu era complet de acord cu interpretarea muzicii maori de către Kura.

William Martyn, care auzise de asemenea întrebarea Gloriei şi chiar o şi înţelesese, îi răspunse bătrânei cu o privire dispreţuitoare. El ştia doar câteva cuvinte maori, însă, cu ajutorul celor două cuvinte englezeşti, îşi putuse închipui răspunsul.

— Noi nu suntem atât de puritani, Gloria, observă el, la rândul său. Dacă asta e sau nu muzică originală maori – cui îi pasă? Important este că oamenii o pot asculta. Ne gândim chiar să şi traducem măcar textele cântecelor Kurei în engleză. Asta ni s-a recomandat călduros pentru America. Oamenii de acolo nu prea mai au treabă cu folclorul...

— Însă în program scrie că ar fi autentică.

Gloria nu ştia exact ce anume o deranjează, dar avea senzaţia că fusese înşelată, într-un anume fel, în legătură cu un lucru important. Poate că era prea sensibilă. Se surprinsese mai devreme cum mângâiase cu tandreţe corzile *tumutumu-hii* şi cum dezmierdase lemnul grăsunelor flaute. Făcea bine să simţi aceste lucruri. Gloria trebuia să se asigure uneori că ţara ei mai exista pe cealaltă parte a globului.

William deveni blazat.

— În program sunt scrise multe, zise el apoi. A fost la Paris un spectacol al acelei Mata Hari. Foarte frumos, foarte artistic – însă femeia nu văzuse niciodată din interior un templu indian, ce să mai vorbim de lecţii de dans! Am cercetat cândva toate acestea cu atenţie. Nici măcar nu e indiancă şi cu atât mai puţin de origine nobilă sau ce-o mai susţine ea. Dar asta nu-i interesează pe oameni deloc. Important este să fie exotic şi cu multă goliciune. La asta vom mai lucra şi noi, spectacolul nostru trebuie să devină mai atractiv...

— Şi mai multă goliciune? întrebă Gloria.

Costumele dansatoarelor erau de pe acum destul de decoltate. *Piu-piu*-urile lor – fuste maro-deschis, din frunze uscate de in – se opreau cu mult deasupra genunchilor, dezvelind astfel picioarele fetelor. Nici bluzele ţesute, la fel de strâmte, nu se apropiau de realitate. Femeile maori dansau deseori cu bustul gol. Gloria nu-şi făcuse prea

multe gânduri referitoare la acest obicei, la Kiward Station i se păruse întru totul natural. Aici însă... oamenii se holbau deja la dansatoare.

— Nu fi atât de pudică, fetiţo!

William râse.

— Noi ne gândim oricum la nişte fustiţe şi mai scurte, în vreme ce treaba asta cu pictatul feţelor...

Îi aruncă lui Tamatea o privire aproape arogantă.

— La asta vrem să renunţăm, mai ales în cazul fetelor. Bărbaţii trebuie să fie înspăimântători. Efectul groazei este aproape la fel de important ca şi cel exotic, mai ales în America...

William începu un lung discurs despre toate cele ce trebuiau luate în considerare în Lumea Nouă atunci când venea vorba de spectacol.

Pe scenă apăru între timp un grup de dansatori, machiaţi înfricoşător. Într-adevăr, *haka*-urile de război rămăseseră singurul lucru autentic pe care-l mai avea de oferit spectacolul Kurei. Bărbaţii erau pictaţi în culori vesele, îşi ameninţau duşmanii şi îşi agitau suliţele. Părea că dansatorilor le face o nemaipomenită plăcere şi, după câte se vedea, jocul de-a războiul nu le era în sânge doar polinezienilor. Niciunul dintre dansatori nu mai era cu adevărat de origine neozeelandeză.

William descrise în continuare tot ce avea de gând să schimbe în perioada următoare, dar Gloria nu îl asculta cu foarte mare atenţie. De fapt, munca mamei sale îi era

destul de indiferentă. Simţea doar un regret nedefinit. Mica părticică din Noua Zeelandă pe care o mai găsise în spectacole dispăruse acum cu totul. În curând, Tamatea avea să se întoarcă acasă, deoarece nu mai avea nimic de păzit. Gloria trebuia însă să rămână... Ura America de pe acum.

Urcă la bordul vaporului fără niciun chef. A durat o veşnicie până când au fost ridicate la bord numeroasele efecte de scenă ale Kurei, împachetate în lăzi, însă cântăreaţa insistase să supravegheze totul de una singură. Totodată, vremea londoneză îşi arăta din nou chipul ei cel mai urât. Burniţa neîntrerupt, iar Gloria arăta ca o pisică plouată atunci când păşi, în sfârşit, în cabina ei de la clasa I. O împărţea cu Tamatea, ceea ce reprezenta, în orice caz, o uşurare. Dansatoarele tinere nu mai călătoreau cu trupa. William concediase ansamblul după ultimul concert; la New York aveau să angajeze un altul.

— Vii pe punte, Gloria?

Gloria sperase să fie lăsată în pace în cabină, însă, după cum se vedea, căpitanul insistase să-i ureze personal bun venit lui Kuramaro-tini şi familiei sale. Fiindcă nu putea fi prezent imediat după plecare, el le primi pe punte şi asaltă femeile cu mii de informaţii despre vasul de cursă lungă. Gloria nu putu să nu se gândească că, până în urmă cu doar câţiva ani, toate acestea o interesau mult, însă acum vedea doar că acel căpitan nu îi arunca nici măcar o privire. Vorbea numai şi numai cu Kura-maro-tini, care se

plictisea, fără doar şi poate, dar care îl asculta aşa cum ar fi făcut-o o regină. Ploaia şi vântul nu îi diminuau frumuseţea. Din contră, păru mişcată, dar şi emoţionată, atunci când furtuna îi despleti părul.

— Aceasta este fiica dumneavoastră?

Observaţia obişnuită, şi mirarea obişnuită pe chipul căpitanului. Gloria îşi coborî ochii şi îşi dori să dispară undeva, departe...

Călătoria de la Londra la New York se desfăşură fără incidente, chiar dacă unii dintre pasageri se speriară din cauza războiului, iar imaginea porturilor fusese dominată de bărbaţi în uniforme ale marinei. Pe mare însă nu dăduseră de niciun vas de război după ce părăsiseră Canalul Mânecii. Astfel dispăru şi starea de nelinişte, ce domnise în Londra la atât de puţin timp după izbucnirea războiului, în favoarea vieţii vesele şi lipsite de griji de la bord. Cel puţin la clasa I, se petrecea. Cum arăta puntea intermediară, unde emigranţi săraci şi refugiaţi de război aşteptau cu nerăbdare, îndesaţi laolaltă, sfârşitul călătoriei, asta n-o mai ştia Gloria. Pasagerii clasei întâi şi cei de pe puntea intermediară erau despărţiţi cu stricteţe – ceea ce contrazicea poveştile bunicii Gwyn şi ale lui Elizabeth Greenwood despre propria lor emigrare în Noua Zeelandă. Pe parcursul călătoriilor de luni de zile, pe vase cu velă, pe atunci încă destul de nesigure, exista, vrând-nevrând, un contact. Bunica Gwyn povestise despre slujbe comune la biserică şi chiar şi despre distracţii. Gloria

savură călătoria pe mare, în măsura în care voia şi era capabilă să savureze ceva. Banchetele de seară, jocurile de pe punte şi alte amuzamente din cercul pasagerilor o plictiseau, însă, cum se întâmplase şi în cazul călătoriei de la Lyttelton spre Anglia, o liniştea priveliştea mării nesfârşite. Şedea singură pe punte ceasuri întregi uitându-se în jos, spre valuri, şi se bucura atunci când delfini sau balene întovărăşeau vasul.

Părinţii Gloriei o lăsară în cea mai mare parte a timpului în pace. Kura îşi savura printre pasageri celebritatea de vedetă, William bea cu lorzii şi dansa cu doamnele, de la egal la egal. Căpitanul o imploră pe Kura să cânte pentru pasagerii şi ofiţerii săi, iar ea cedă insistenţelor în cele din urmă. Fireşte, concertul se transformă într-un succes deplin – şi Gloria suportă din nou obişnuita trecere prin furcile caudine.

— Şi micuţa fiică, şi ea cântă? Nu? Mare păcat! Dar trebuie să fiţi mândră de mama dumneavoastră, domnişoară Martyn!

Încă o propoziţie pe care Gloria începu să o urască în acele zile: „Gloria e încă foarte copilăroasă”. Kura şi William se scuzau astfel pentru faptul că Gloria lua parte rar la discuţiile de la masă şi nici nu dorea să danseze, atunci când orchestra vaporului cânta, seară de seară.

În cele din urmă, în timpul unui dineu cu căpitanul, cedase insistenţelor unui tânăr ofiţer de marină, dar nu făcuse nimic altceva decât să-l calce pe picioare, deşi la

Oaks Garden se preda mai nou dansul de societate, dar numai în ultimul an. Prea târziu pentru Gloria.

— Cum de pot oamenii să trăiască aici? întrebă Tamatea atunci când vaporul trecu de Ellis Island şi când văzură, în sfârşit, New York-ul. Casele sunt prea înalte pentru a putea vedea cerul. Pământul este pecetluit, lumina artificială. Şi zgomotul... Oraşul este plin de zgomot, îl aud de aici. El alungă spiritele. Oamenii trebuie că sunt agitaţi, dezrădăcinaţi...

Gloria avusese, de fapt, aceeaşi impresie şi la Londra, însă bătrâna maori avea dreptate. New York-ul era mai mare, mai zgomotos, mai de nepătruns, iar dacă Gloria ar fi fost un spirit, ar fi fugit mai degrabă astăzi decât mâine.

— În mijlocul oraşului este un parc uriaş, acolo sunt chiar şi copaci înalţi, spuse Kura, nerăbdătoare.

Ardea să părăsească vaporul şi să intre în posesia acestui oraş nou, atât de special. Nu se îndoia nicio clipă că va reuşi asta. Organizatorul ei de concerte îi trimisese depeşe pe vapor. Interesul pentru spectacolele sale era enorm. În primele seri se jucau cu casa închisă. Chiar dacă mai erau câteva lucruri de rezolvat, Kura era plină de zel. Fireşte că familia Martyn se deplasă cu unul dintre noile automobile la hotel, la Waldorf Astoria. Gloriei nu-i plăcu nici vehiculul zgomotos, în care Tamatea părea să se teamă de-a dreptul, nici eleganţa intimidantă a holului hotelului. Măcar ea nu mai era în prim-plan. Deşi angajaţii hotelului îi dădură atenţie frumuseţii ieşite din comun a

Kurei, totuşi nu recunoscură vedeta din Europa şi, cu atât mai mult, nu întrebară dacă fiica ei îi semăna. Gloria se cază într-o cameră din apartamentul părinţilor săi, descoperi însă, spre marea ei uşurare, că noii membri ai ansamblului nu dădeau aici interviuri şi nici nu organizau probe de dans. În acest scop, William închiriase un spaţiu în cartierul boem din apropiere.

Tamatea trebuia să fie de faţă atunci când tinerii dansatori se prezentau şi astfel Gloria se trezi singură în cea mai mare parte a primelor ei zile new yorkeze. William şi Kura îi propuseră să viziteze muzee sau galerii de artă. Aşa ceva se cădea să facă o tânără fată, mai ales că hotelul dispunea de un automobil care să o ducă şi să o aducă pe Gloria. În consecinţă, ascultătoare, Gloria se lăsă dusă la Metropolitan Museum of Art. Privea dezinteresată acele tablouri faţă de care încercaseră cu toţii, de şase ani, să-i trezească interesul, dar faţă de care ea continua să pună întrebări greşite. Mai interesante i se păreau armele şi instrumentele muzicale din cele mai diverse părţi ale globului. Obiectele arheologice descoperite în insulele din Pacific îi aminteau de lucrările maorilor, iar vederea lor i se părea aproape încurajatoare. Totuşi, toate acestea erau prea mult pentru Gloria. Nu ştia ce să facă în oraş, n-avea ce căuta aici. Ea evadă în cele din urmă, descoperi intrarea în Central Park şi se pierdu prin marile grădini. Măcar acolo se mai vedeau pământul şi cerul, dar orizontul era mărginit de zgârie-norii Manhattan-ului. Peste New York

se lăsase un clopot umed; era toamnă, iar vântul împrăştia frunze ruginite prin parc. La Kiward Station era acum primăvară. Când închidea ochii, Gloria vedea oi proaspăt tunse pe păşuni de-un verde crud, pregătite pentru a fi mânate în ţinuturile deluroase, spre Alpi, vedea vârfurile acoperite cu zăpadă, care, prin aerul limpede, ca de cristal, salutau fermele din faţa lor. Jack călărea cu animalele, poate în compania soţiei sale, Charlotte. Bunica Gwyn scria că mariajul lor era unul fericit. Dar cum putea fi cineva nefericit la Kiward Station?

Când Gloria se întoarse, în sfârşit, la muzeu, maşina o aştepta deja. Şoferul era extrem de nervos, fiindcă nu fusese punctuală, motiv pentru care William îi făcu reproşuri atunci când ajunseră la hotel, deşi soţii Martyn nu-şi făcuseră, cu siguranţă, griji pentru fiica lor rătăcită. Erau prea ocupaţi cu repetiţiile din ziua respectivă. Se certaseră din cauza a două sau trei dansatoare, care fie că nu erau suficient de goale, în opinia lui William, fie că n-aveau suficient ritm, după cum vedea Kura lucrurile. Tamatea găsea fetele oricum prea slabe pentru a reprezenta femei maori, ceea ce Gloriei i se părea ciudat, deoarece, la urma urmei, majoritatea fetelor maori erau suple.

A doua zi, când ajunseseră la repetiţii, înţelesese ce voia bătrâna dansatoare să spună. Aproape toate candidatele aveau corpurile musculoase ale unor balerine, erau zvelte, cu membre lungi. Femeile maori erau mai compacte, cu

şoldurile mai late şi sânii mai plini. În schimb, aceste fete se mişcau uşor, cum o făcea, de bună seamă, şi Mata Hari la spectacolele ei, şi se pare că soţii Martyn voiau să se ia după ea. Îi dăduseră lui Tamatea imediat o profesoară de balet din New York, care să o asiste – cel puţin, aşa spuseseră ei. Din această cauză, Tamatea se enervase, şi astfel în trupa lor domnea un aer greu.

Gloria îşi petrecu mare parte din următoarele zile în camera ei. Nu avea chef de veşnicele certuri, în timpul cărora fiecare încerca să o atragă de partea lui. La urma urmei, Gloria nici nu avea o părere proprie. Trecuse mult timp de când bunica Gwyn o numise, râzând, „mica *tohunga",* făcând referire la cunoştinţele Gloriei despre oi şi cai. Se apucă să scrie, fără tragere de inimă, o scrisoare către Kiward Station.

New York-ul este uriaş. Hotelul nostru este modern şi foarte frumos. Avem un automobil la dispoziţie, care mă duce peste tot, oriunde vreau eu. Părinţii mei lucrează foarte mult. În mare parte a timpului sunt singură.

Gloria citi încă o dată scrisoarea şi apoi tăie ultima propoziţie.

George Greenwood nu a putut să o conducă pe Lilian până la Greymouth. Îl aşteptau afaceri importante la Christchurch – şi vestea morţii fiicei lui, Charlotte. Gwyneira McKenzie, care îşi preluase străbunica chiar din Lyttelton, îi spuse, cu o expresie serioasă, că Elizabeth

îl aştepta la hotel. Lyttelton fusese, la sosirea lui Gwyn, în urmă cu şaizeci de ani, o aşezare mică, dar devenise între timp un oraş adevărat, cu tot confortul.

George îşi luă, scurt, rămas bun de la tânăra lui tovarăşă de călătorie şi porni spre soţia sa. Gwyneira privi cu tristeţe în urma lui. Şi ea era în doliu, dar nu voia să-i strice lui Lilian sosirea. Astfel, ea nici nu purta negru, ci doar haine de culoare închisă.

Lilian nu-i observă mâhnirea. Era entuziasmată şi fericită că se întorsese acasă şi radia atunci când Gwyn îi dezvălui că îşi va vedea mama chiar în acea zi. Elaine nu mai rezistase să aştepte. Venise cu trenul de noapte din Greymouth; Lilian şi Gwyn urmau să o aştepte. Apoi, mama şi fiica aveau să petreacă vreo câteva zile la Kiward Station.

— Şi tata? întrebă Lilian. El nu vine?

— Se pare că nu e disponibil, observă Gwyn. Războiul. Vino acum, vom trimite bagajele cu bacul la Christchurch.

— Nu vreau să spun că ai crescut! îşi luă Elaine fiica peste picior, după ce-i dădu, în sfârşit, fetei drumul din braţe.

Lily şi Gwyn ajunseseră la gară la timp şi aşteptaseră nerăbdătoare sosirea trenului.

— În definitiv, te puteai aştepta la aşa ceva.

— Dar nici măcar nu sunt mare! protestă Lilian. Nu sunt nici măcar cât tine.

Era adevărat. Lilian era în continuare mică şi avea un

aer de zână, însă în rest îi semăna foarte mult mamei. Atunci când o văzuse, şi Gwyn fusese de părere că se uita într-o oglindă fermecată. Făcând abstracţie de culoarea ochilor şi de faptul că părul îi era mai lins, având o altă nuanţă de roşcat, Lilian era copia fidelă a fetei care fusese ea la cincisprezece ani.

— Mă aştept să ai un spirit mare! glumi Elaine. Toţi acei ani petrecuţi într-un internat englezesc. Ar trebui să fii un dicţionar ambulant!

Lilian făcu o grimasă. Pesemne că oamenii de aici aveau o imagine eronată asupra educaţiei fetelor de la Oaks Garden, dar, la urma urmei, era totuna. Nimeni nu avea să o pună la încercare.

— În orice caz, încă ştie să călărească, zise bunica Gwyn, prefăcându-se a fi veselă.

Bătrâna doamnă părea să fie obosită şi foarte îmbătrânită de la ultima vizită a lui Elaine. Ea o strânse în tăcere de mână. La scurt timp înaintea plecării aflase de tragedia lui Jack şi a Charlottei.

— Jack e încă în nord? întrebă ea în şoaptă.

Gwyn încuviinţă.

— Elizabeth ar dori să o aducă pe Charlotte aici, dar se pare că niciunul dintre ei nu ştie cum să o facă. L-au aşteptat pe George – ce mai întoarcere acasă!

— Nicio telegramă pe vapor?

— Şi ce ar fi schimbat asta? Elizabeth a vrut să i-o spună ea însăşi…

Gwyneira se întrerupse, privind-o pe Lilian cu coada ochiului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

Elaine suspină.

— Unchiul tău Jack e în doliu, Lily, şi pe unchiul tău George îl aşteaptă de asemenea o veste proastă. Fiica lui, Charlotte, soţia lui Jack, a murit...

Gwyneira se rugă ca Lilian să nu caute să afle mai multe detalii, dar fetei păru să nu-i pese prea mult de pierderea Charlottei. Lily abia dacă îl ştia pe Jack, iar pe soţia lui nu o cunoscuse niciodată. Astfel că îşi anunţă în două cuvinte regretul, apoi începu să trăncănească din nou, veselă. Îi povesti lui Gwyn despre caii prietenelor ei din Anglia, lui Elaine despre călătoria pe mare – şi, firește, despre planurile ei de a-l ajuta, cât de curând, pe Tim Lambert în conducerea minei.

Elaine zâmbi.

— Va avea nevoie de tine, minele lucrează la capacitate maximă. Războiul. Tim a prezis-o, imediat de cum au început luptele, dar nu şi-a imaginat că va merge atât de repede... Anglia zbiară după oţel şi, prin urmare, după cărbuni. Acum se mai şi aude, firește, că tot războiul ăsta se va termina în curând, ceea ce înseamnă că industria trebuie să se grăbească şi să aibă cât mai mult profit. Florence Biller pare să fie de aceeaşi părere. Se extinde rapid. Ceilalţi trebuie să ţină cumva pasul...

— Bunico, chiar crezi că ne intră tot bagajul în trăsura

asta mică?

Femeile părăsiră gara şi se îndreptară spre trăsura cu un cal a lui

Gwyn, în faţa căreia aştepta o frumoasă iapă Cob.

Gwyneira dădu din cap.

— Nu, mai avem aici o căruţă pentru aprovizionare, va duce ea lucrurile. Mă gândeam că aveţi chef de o călătorie la trap. Şi nici nu vreau să-l las prea multă vreme singur pe James. Moartea Charlottei l-a lovit din plin. Cu toţii am îndrăgit-o mult. Şi James... ei bine, îmi fac griji cu adevărat.

James McKenzie era ros de nelinişte. Trebuia să simtă mai degrabă o durere, dar ceea ce simţea se apropia de furie. Charlotte fusese atât de tânără, atât de plină de viaţă, iar Jack o iubise la nebunie. James ştia cum e să iubeşti astfel... Gwyn a lui... era timpul să se întoarcă. Unde plecase ea oare? în ultima vreme, amintirile lui James deveneau neclare. Uneori o aştepta pe mica fată care călărea, prin întinderile de la Canterbury Plains aidoma unui vârtej, pe poneiul ei. Credea că o vede pe căţeaua Cleo, alergând în urma ei, sau pe Friday, legendarul câine ciobănesc al hoţului de animale, McKenzie. Apoi era mirat să vadă că faţa lui Gwyn devenise dintr-odată brăzdată de riduri şi părul îi albise aproape de tot. Şi că în urma ei nu gonea marele câine, care avea o fire jucăuşă şi care dădea mereu din coadă, ci doar Nimue, mai întotdeauna un pic ursuză, care nu

dormea, în continuare, în coşul ei, ci în clădirea din faţă, plănuită cândva ca loc de primire, de unde avea o privelişte deschisă asupra uşii de la casă. O aştepta pe Gloria. Dacă ar fi trebuit, ar fi aşteptat-o o viaţă întreagă.

Însă acum avea să coboare şi să o ia în primire pe Gwyn de la grajduri. Inima îi bătea puternic, membrele nu-l dureau în acea zi. Aproape că ar fi putut călări. Da, ar fi frumos să călărească...

James se sprijini uşor în bastonul său atunci când coborî treptele. Era cu adevărat o zi frumoasă. Caii nechezară când intră în grajduri. Ploaia încetase, trebuia să-l anunţe pe Poker că pot ieşi. Sau pe Andy... dar Poker... Poker era... nu, era imposibil ca vechiul lui prieten şi tovarăş de băutură să fi murit deja de aproape un an.

Maaka, un muncitor maori şi prietenul cel mai bun al lui Jack, trebăluia prin grajd. El îi ţinea locul lui Jack în timpul absenţei sale. El râse acum spre James.

— Ziua bună, domnu' James! Ei, nu mai puteţi de nerăbdare să o vedeţi pe domnişoara Lily? Dar domnişoara Gwyn nu are cum să se întoarcă atât de repede. Abia dacă au plecat dis-de-dimineaţă...

— Cred că îi voi întâmpina călare, zise James. Îmi pui şaua pe un cal?

— Un cal, domnu' James? Dar nu aţi mai călărit de luni întregi!

Maaka ezită.

— Atunci ar cam fi timpul, nu?

James se îndreptă spre calul său brun şi îl bătu pe grumaz.

— Mi-ai dus dorul? întrebă el prietenos. Pe vremea, când Domnişoara Gwyn a venit aici, călăream un cal bălan...

Zâmbi amintindu-şi de asta.

Maaka ridică din umeri.

— Dacă e să fie un bălan... unul dintre noii ciobani are unul. Sigur nu se va supăra dacă îl luaţi dumneavoastră. E un exemplar frumos...

James ezită, apoi râse.

— De ce nu? încă o dată, un cal bălan.

Aşteptă până când Maaka înşeuă calul, un bălan uşor roşcat. Apoi îi puse el însuşi hăţurile.

— Mulţumesc, Maaka. Domnişoara Gwyn va face ochii cât cepele.

James se simţi cuprins de o exuberanţă tinerească atunci când ieşi pe calul bălan. În mod excepţional, oasele nu-l lăsau... Numai dacă inima nu i-ar fi bătut atât de ciudat. Ceva nu era în regulă, îl şi durea puţin... durerea uşoară continua în mână. *Poate,* îşi spuse James, *poate n-ar trebui să călăresc. Dar, la naiba! Cum obişnuia Gwyn să spună? Dacă nu mai călăreşti, înseamnă că ai murit.*

James dădu pinteni şi calul ascultă vioi. O porni la trap pe drumul spre Christchurch.

— Serios? Am voie să ţin hăţurile?

Într-adevăr, Lilian nu uitase să călărească. La urma urmei, fusese invitată în aproape fiecare sfârşit de

săptămână la una dintre multele ei prietene, care aparţineau, în cea mai mare parte, nobilimii de ţară. Şi, desigur, acolo erau şi cai. Toamna trecută, Lily participase chiar la două vânători de vulpi, ceea ce o impresionase enorm pe străbunica ei. De condus însă trăsura, asta nu o mai făcuse niciodată, iar iapa înhămată la trăsura lui Gwyn nu era în niciun caz o gloabă leneşă. „Călătoria la trap” nu fusese, în niciun caz, o promisiune deşartă.

— Dar bineînţeles, este aproape la fel ca şi călăritul. Nu ai voie să tragi prea tare, atunci hăţurile par să devină tot mai lungi, ceea ce pe cal însă nu-l impresionează.

Gwyn explica şi se bucura de interesul lui Lilian.

— Mulţi oameni îşi cumpără acum automobile, îi zise ea, în cele din urmă, lui Elaine, în vreme ce Lily ţinea, concentrată, hăţurile.

— Dar eu nu mă pot obişnui cu gândul. Fireşte că am încercat-o cândva. De fapt, nici nu sunt greu de condus...

— Tu, să conduci o maşină? râse Elaine. Tu, singură?

Gwyn o privi, plină de reproşuri.

— De ce nu? Doar şi trăsurile mi le-am condus singură! Şi crede-mă, faţă de un armăsar Cob, automobilul este o floare la ureche!

Elaine râse din nou.

— Şi noi ne-am luat unul mai nou, anunţă ea. După ce Florence Biller a trecut foarte mândră prin faţa noastră cu unul, Tim nu a putut rezista tentaţiei. O adevărată prostie. Cu atelele lui, el nici nu-l poate conduce singur, chiar şi să

urce în el i se pare greu, iar despre suspensie nici nu mai vorbim, este otravă pentru şoldurile sale. Însă el nu ar recunoaşte asta niciodată. Fireşte că Roly este mai mult decât încântat de vehicul – de cai s-a temut puţin dintotdeauna – la fel şi băieţii. E jucărie pentru bărbaţi, dar dacă va fi să aibă succes, atunci trebuie să construiască străzi mai bune.

Între timp, Lilian stăpânea bine calul. Îl făcea să meargă într-un trap vioi. Kilometri se topeau unii după alţii sub copitele iepei brune.

James văzu iapa gonind spre el. Era stilul lui Gwyn... mereu în viteză, şi Igraine ţinea cu plăcere pasul. Stai puţin, asta era Igraine...? îşi spuse, ca prin ceaţă, că acest cal trebuie să poarte un alt nume. Iapa Igraine venise pe vremuri cu Gwyn din Ţara Galilor. Nu se putea să mai trăiască...

Totuşi, era ea... acest cap uriaş, mişcările ample ale trapului, coama lungă, care flutura în vânt. Şi Gwyn pe capră... o fată atât de frumoasă... şi ce tânără... şi părul ăsta roşu, expresia inteligentă, strălucirea de pe chip, bucuria simplă a unui ritm alert şi a calului supus.

Imediat avea să îl vadă. Ochii aveau să i se lumineze, aşa cum o făcuseră mereu. Chiar şi atunci când nu recunoştea că îl iubeşte. Toţi acei ani în care ea o crescuse pe fiica lui drept copilul altuia, pe care nu voia să îl înşele, însă ochii o dăduseră întotdeauna de gol...

James ridică mâna, pentru a-i face semn. Cel puţin, asta

ar fi vrut să facă, însă braţul nu-l mai asculta... şi ameţeala asta...

Gwyn văzu calul bălan care se apropia în trap. Mai întâi avu impresia că i se arată o nălucă. James, pe bătrânul său cal. Ca şi atunci când le venise, ei şi lui Fleurette, în cale, fiindcă fuseseră prea mult plecate. Îşi făcuse mereu griji pentru ea. Dar acum... n-ar fi trebuit să călărească, el...

Gwyneira îl observă pe James clătinându-se. Îi strigă lui Lilian să oprească trăsura, dar el căzuse deja atunci când fata reuşise să oprească iapa. Calul bălan se opri ascultător lângă el.

Elaine voi să îşi ajute bunica, dar Gwyneira o îndepărtă. Aproape că sări din trăsură şi alergă spre soţul ei.

— James! Ce se întâmplă, James?

Uimirea se transformă în teamă.

— Gwyn, minunata mea Gwyn...

James McKenzie muri în braţele lui Gwyn a lui, care avea aproape optzeci de ani, însă în faţa ochilor săi văzu imaginea prinţesei galeze care îi cucerise inima în urmă cu toţi acei ani.

Gwyneira îi mai şopti o dată numele.

7

Gloria află abia după câteva săptămâni despre morţile din familia sa. Calea poştei din Noua Zeelandă până în State era complicată şi, pe deasupra, scrisorile treceau prin agenţia din New York, care îi organiza Kurei concertele. Trebuiau să caute mai întâi trupa de artişti şi să le retrimită scrisorile. De această dată, poşta le parvenise în New Orleans, un oraş plin de viaţă, care o electrizase de-a dreptul pe Kura-maro-tini. Pe străzi, oameni de culoare făceau o muzică enervant de altfel, iar atunci când Kura nu avea ea însăşi spectacol, bătea împreună cu William cluburile de noapte ale Cartierului francez, asculta acea muzică ciudată care se numea jazz şi dansa.

Părea că veştile triste din vechea patrie abia dacă o interesează. Nici William, nici Kura nu o cunoscuseră pe Charlotte, iar James McKenzie nu nutrise faţă de niciunul dintre ei sentimente prea afectuoase, ceea ce era însă reciproc. Astfel, au luat la cunoştinţă de conţinutul scrisorii lui Elaine cât se poate de liniştiţi. După moartea soţului ei, Gwyneira nu se simţise în stare să transmită mai departe vestea şi aşa se face că Elaine era cea care le scrisese rudelor. Ea adresase scrisoarea „Familiei Martyn”. I se păruse inutil să-i scrie Gloriei separat. Astfel,

Gloria nici măcar nu află detaliile. Kura o anunţă, în treacăt, de moartea străbunicului ei şi se arătă mirată de tristeţea sa.

— Plângi, Glory? Nici măcar nu a fost bunicul tău adevărat. Şi era foarte bătrân, avea peste optzeci de ani. Asta e viaţa... Dar eu pot să cânt diseară acel *haka* de jale. Da, chiar merge bine aici, în New Orleans... uşor morbid...

Gloria plecă. Aveau, deci, să se folosească până şi de moartea bunicului pentru a câştiga simpatie pentru Kura, chiar dacă acel *haka* era frumos. Făcea parte încă din primul program al Kurei şi suna destul de autentic – aproape de parcă maori şi *pakeha* ar fi jelit împreună după un om drag lor. Tamatea îi exprimă Gloriei condoleanţele sale.

— A fost un om bun. Triburile l-au stimat mereu.

Gloria îi mulţumi, absentă. Se deda tristeţii doar atunci când era singură, ceea ce se întâmpla destul de rar. În timpul călătoriei, viaţa era sufocantă, şi chiar dacă Gloria locuia la hotel în apartamentele părinţilor ei, în timpul nesfârşitelor drumuri cu trenul i se găsise locul printre dansatoare. Era una mai frumoasă ca cealaltă, toate „tinere moderne”, mândre să îşi câştige propriii bani, să fie libere şi fără obligaţii. Gloria, greoaie şi timidă, li se părea că este o relicvă a timpurilor trecute şi o ironizau cu educaţia ei de internat englezesc şi cu pudoarea ei.

Referitor la cea din urmă, Gloria nici măcar nu ştia ce anume i se reproşează. În realitate, ea ocolea bărbaţii şi

lăsa timidă ochii în jos, exact aşa cum susţineau fetele, râzând. Gloria evita orice contact vizual cu ambele sexe şi nu intra în vorbă cu nimeni. Dacă i se adresa cineva, ea se speria – indiferent dacă era vorba de bărbaţi sau de femei. Sigură se simţea doar cu Tamatea, dar şi ea o călca din ce în ce mai mult pe nervi.

— Priveşte pământul, *mokopună!* Râul... cum se numeşte? Domnişoaraissippi? Ciudat cuvânt. Dar ia te uită ce leneş curge, ascultă-i glasul...

Femeia maori nu obosea să admire şi să atingă plantele, atât de stranii pentru ea, din acest climat cald, umed. Se mira la vederea nesfârşitelor câmpuri de bumbac şi trestie de zahăr şi încerca să o entuziasmeze şi pe Gloria. La New Orleans îşi făcuse chiar o prietenă, o negresă grasă, alături de care intona incantaţii voodoo pentru spirite şi alături de care cânta melodii, ale căror ritmuri se apropiau mai degrabă de originalele *haka,* decât aranjamentele filigranate ale Kurei. Gloria era însă demult ferm hotărâtă să nu găsească nicio plăcere în această ţară străină. Se uita mai degrabă într-o carte decât pe ferestrele trenurilor, care lăsau în urmă Louisiana şi celelalte state din sud şi se îndreptau spre nesfârşitele preerii din vest. Tamatea se uita îngrijorată cum fata cădea tot mai mult într-un vârtej format din ură şi milă de sine, când această ţară chiar ar fi putut să-i placă. Bine, nu era verde precum Canterbury Plains; iarba era mai degrabă arsă de soare, însă în fundal licăreau munţi roşii şi albaştri. Erau cai şi vite, iar

orăşelele mici şi simple, construite din lemn, semănau mai mult cu Haldon decât cu New York şi New Orleans.

Chiar şi oamenii erau cu totul altfel decât oamenii din marile oraşe. Bărbaţii în blugi şi în cămăşi cadrilate, cu pălării largi, şi femeile în rochii din pânză, care veneau în localităţi precum Dalias ori Santa Fé la spectacolele Kurei, aveau mai mult din spiritul de pionier al Gwyneirei McKenzie, decât din mondenitatea lui William şi a Kurei. De multe ori se arătau neîngăduitori cu muzica, dezamăgiţi de costumele prea decoltate ale dansatoarelor. Firea Gloriei, taciturnă, dar dintr-o bucată şi pragmatică, ar fi înţeles-o mai bine.

Dar Gloria abia dacă mai îndrăznea să se plimbe de una singură pe străzile prăfuite şi să admire caii, pe care, aici, maşinile nu îi înlocuiseră încă în măsura în care o făcuseră în New York şi Londra. O recunoşteau imediat ca fiind un membru al ansamblului şi numai din acest motiv era privită precum un animal exotic. Gloria aştepta cu nerăbdare sfârşitul turneului, dar acesta se găsea undeva, în depărtare. Drumul străbătea întregul continent, de la New York la San Francisco – firește că pe ocolişuri. Erau vizate marile oraşe, iar călătoria mergea în zigzag prin întreaga ţară. Turneul ar fi trebuit să se încheie pe Coasta de Vest. William şi Kura voiau să se întoarcă apoi la New York pe cel mai scurt drum posibil; cu trenul dura doar şapte zile.

Gloria spera să plece apoi direct în Noua Zeelandă.

Părinţii ei trebuiau să fi înţeles între timp că nu era bună de nimic, deşi se străduia cu mult curaj să-şi îndeplinească treaba de corepetitor şi acompania dansatoarele la pian în cadrul repetiţiilor, dar chiar şi aici făcea greşeli. Fetele se plângeau mereu că pianul le scoate din ritm şi o ironizau pe Gloria cu auzul ei „absolut oribil”. Erau printre ele cel puţin două care cântau cât de cât la pian şi ar fi putut face treaba Gloriei la fel sau chiar şi mai bine. În rest, o ajuta pe Tamatea la garderobă şi la machiaj, însă la ultima îndeletnicire se pricepea cel mai bine. Tamatea o admira cât de repede se familiariza cu formele şi cu semnificaţiile tradiţionalului *moko.* Ea le desena dansatorilor pe piele semne fine, ce aminteau de ferigi stilizate, care în trecut se tatuau. Odată se pictase ea însăşi, din plictis – şi nu o uimise cu asta doar pe Tamatea, ci şi pe mama ei.

— Arăţi ca o maori pur-sânge, Gloria! se mirase Kura. Ia îmbracă unul dintre aceste costume! Nu, nu pe cele noi, pe cele vechi, croite de Tamatea…

Vechile *piupiu* semănau cu îmbrăcămintea tradiţională a femeilor maori şi, fiindcă pe atunci încă mai dansau fete maori veritabile, aveau şi un croi mai larg.

Gloria se uită mirată în oglindă. Într-adevăr, doar părul ei cârlionţat şaten-roşcat nu se potrivea, în rest putea fi confundată cu o femeie dintr-un trib.

— Părul ţi-l prinzi cel mai bine la spate sau foloseşti o bentiţă lată, brodată, o sfătui Tamatea. Într-adevăr, astfel ea obţinu un efect uimitor.

— Aşa ar putea participa la spectacolul nostru! râse Kura, însă Gloria îşi şterse rapid machiajul de pe faţă.

Un rol în spectacol făcea parte dintre cele mai rele coşmaruri ce încă nu se materializaseră pentru ea.

La machiaj nu era însă neapărată nevoie de Gloria. Dansatoarele abia dacă mai erau pictate conform tradiţiei. Puţinele arabescuri, aflate în jurul ochilor şi a obrajilor lor, nu mai aveau nimic de-a face cu tradiţia maori, iar fetele se machiau singure. Pe cei câţiva dansatori îi picta Tamatea. Ajutorul Gloriei era acceptat cu amabilitate, dar nu era deloc necesar.

Fata spera, disperată, ca părinţii ei să înţeleagă toate astea. Şase ani de „văzut lumea" erau suficienţi. Gloria aparţinea de Kiward Station!

San Francisco era un oraş înfloritor, situat pe terenul deluros de lângă mare. Gloria privea, fascinată şi plină de aşteptări, în largul Pacificului – oceanul care avea să o ducă acasă! în rest, oraşul îi plăcu ceva mai mult decât New York şi New Orleans. Numeroasele clădiri în stil victorian, renumitele *cable cars,* ce reprezentau aici o senzaţie la fel de mare ca tramvaiele istorice din patria ei, toate acestea îi aminteau de Christchurch.

Kura şi ansamblul ei triumfaseră pe scena Great American Music Hall, dansatorii visau la Fishermans Wharf, iar Tamatea o târî pe Gloria să vadă împreună focile, care stăteau leneşe lângă debarcader.

— Astea există şi la noi! strigă Gloria, plină de bucuria

anticipării, deşi până atunci nu văzuse niciuna. Nu fusese niciodată pe Coasta de Vest, dar bineînţeles că ştia de foci şi de balene. Tamatea se bucură să o audă pe fată râzând din nou după luni întregi, şi se apucă să povestească legende maori despre foci şi peşti uriaşi.

Încă nu vorbea nimeni despre plecare, deşi dansatoarele deveniseră neliniştite. Le plăcuse ceea ce făcuseră alături de Kura şi celor mai multe dintre ele le plăcea să călătorească. La New York ar fi trebuit să dea din nou probe pentru un alt angajament şi să îşi facă griji pentru ziua de mâine. Însă, după penultimul concert, William strânse întreaga trupă laolaltă.

— Vreau să fac un anunţ, zise el plin de importanţă. După cum ştiţi, colaborarea noastră, conform planului iniţial, se va încheia poimâine. Soţia mea şi cu mine voiam să ne întoarcem în Europa, aveam acolo alte obligaţii. Dar, după cum ştiţi, în Europa domneşte în continuare războiul. Planurile noastre iniţiale de a face un turneu cu noul program prin Franţa, Belgia, Germania, Polonia şi Rusia nu mai au nicio valoare. Acolo nu-i stă deocamdată nimănui capul la muzică...

Printre dansatoarele care mai şuşotiseră până atunci se lăsă o linişte mormântală.

— În acest sens, ne cade bine faptul că agenţia Kurei ne-a făcut oferta de a ne prelungi şederea în State. Ce va fi în continuare, depinde însă de voi. Dacă doriţi să vă prelungiţi angajamentele, vom pleca de aici mai departe la

Sacramento, Portland, Seattle, şi, mai târziu, la Chicago şi la Pittsburgh. Planul exact va fi întocmit de agenţie. Dacă nu mai vreţi să continuaţi, ar trebui să ne întoarcem la New York, să angajăm noi dansatori şi să o luăm acolo de la capăt. Deci, ce spuneţi, fetelor? Vreţi să continuăm?

Printre dansatori se auziră chiote de aprobare. Doar doi sau trei trebuiră să se întoarcă din anumite motive înapoi, pe Coasta de Est. Restul răsuflară uşuraţi şi se bucurară de alte câteva luni de turneu.

— Şi eu?

Anunţul făcut de William dansatorilor o făcu pe Gloria să încremenească şi să amuţească.

Nu ar fi îndrăznit niciodată să deschidă gura în faţa tuturor acelor oameni şi să atragă atenţia asupra ei. Dar acum, în apartamentul părinţilor ei de la hotel, care şedeau împreună, relaxaţi – William cu un pahar de whisky înaintea lui, Kura cu vin alb – reuşi să îşi exprime teribila spaimă în cuvinte.

William o privi mirat.

— Ce să se întâmple cu tine? se interesă el. Fireşte că poţi veni cu noi, ce altceva?

— Dar nu sunt de niciun folos aici! Nimeni nu are nevoie de mine... şi Gloria vru să rostească mii de lucruri, dar abia dacă reuşi să îngaime câteva propoziţii.

Kura râse.

— Prostuţo, bineînţeles că te faci utilă. Şi dacă nu, ce contează? Nu te poţi întoarce în Europa, în cazul în care

vrei să studiezi mai departe. Acolo e război, oamenii se împuşcă unii pe alţii. Aici eşti mult mai în siguranţă.

— La Kiward Station nu e niciun război! ar fi vrut Gloria să strige, dar nu ieşi decât o şoaptă.

— Aha, acum înţeleg unde vrei să baţi. Vrei să te întorci la ferma aia de oi...

William clătină din cap.

— Gloria, dragoste, de aici până în Noua Zeelandă este o călătorie în jurul lumii! Este imposibil să te trimitem acolo de una singură. Şi, la urma urmei, la ce bun? Fetiţo, aici vezi lumea! Poţi să tunzi oi oricând, dacă vrei cu adevărat. Doar nu vorbeşti serios! Imaginează-ţi numai, când ne vom întoarce după război: vei vedea Franţa, Spania, Portugalia, Polonia, Rusia... nu există o ţară în Europa în care să nu fi fost, şi care să nu ardă de nerăbdare să vadă şi mai multe spectacole de-ale noastre. Poate că vom cumpăra, în sfârşit, o casă în Londra... Da, ştiu, Kura, nu vrei să te aşezi la casa ta. Dar gândeşte-te la asta mică, ar trebui să iasă în lume conform statutului ei social. Cândva, se va găsi un bărbat drăguţ, te vei căsători... ai fost educată acolo să fii o lady, Gloria, nu o ţărăncuţă!

Gloria nu răspunse. Deveni lividă la faţă şi crezu că nu va mai putea rosti niciodată un cuvânt. Un turneu prin Europa, o casă în Londra, baluri de debut... Când Kura şi cu William o luaseră în Anglia, nu se gândiseră nicio clipă să o mai trimită înapoi. Urma să rămână pe veci şi... ei bine, cândva avea să moştenească Kiward Station, dacă nu

cumva Kura o vindea mai întâi. Şi avea să o facă, poate, înainte de a muri bunica Gwyn...

Gloria se surprinse dorindu-şi moartea părinţilor săi. Un accident, poate, sau un atentat al unui nebun. Dar asta era, desigur, o iluzie. Kura avea treizeci şi cinci de ani, putea să mai trăiască încă mai bine de patruzeci.

Alţi patruzeci de ani departe de Kiward Station? Gloria îşi imagină întreaga serie de umilinţe prin care avea să treacă: „E servitoarea doamnei Martyn? Nu, n-o să vă vină să credeţi, e fiica ei!" „Fiinţa asta stângace? Cu siguranţă, nu are nimic din mama ei..."

Gloria auzise acest scurt dialog de dimineaţă, în holul hotelului. Nu o mai durea, între timp, de fiecare dată. Se obişnuise când asista la astfel de discuţii. Dar încă patruzeci de ani?

Gloria se gândi la insula-închisoare Alcatraz, aflată în golful care mărginea oraşul San Francisco, la care se uitase în urmă cu doar câteva zile, cu un fior de groază. Însă, în comparaţie cu furcile caudine prin care era obligată să treacă zilnic, şederea ei acolo trebuie să fi fost o adevărată plăcere. Gloria trase adânc aer în piept. Trebuia să spună ceva. Însă apoi tăcu din nou. Oricum, nimic, nimic nu ar fi putut să schimbe părerea părinţilor ei. Vorbele nu ajutau la nimic. Trebuia să acţioneze singură.

A doua zi, Gloria se duse la mare, oarbă la frumuseţile oraşului, în California era primăvară, soarele strălucea de sus, din cer, auriu, iar în grădini şi de-a lungul

bulevardelor înfloriseră florile. Aici, pe Coasta de Vest, era deja cald ca vara – ceea ce o nedumerea pe Gloria, căci atunci când se gândise la „coasta de vest” îşi imaginase mai degrabă o climă neplăcută, ploioasă. Pe străzile din San Francisco domnea o agitaţie vioaie. Pretutindeni se iveau oameni de toate culorile şi de toate naţionalităţile. Gloria observă multitudinea de chinezi, cu ochii lor oblici, sau de japonezi. Mulţi dintre ei păreau să fie la fel de timizi şi ele fricoşi ca ea, iar fetei i se părea că le simte înstrăinarea. Pe de altă parte, ei aveau aici propriul lor cartier – China Town. Câteva dansatoare fuseseră acolo pentru a prânzi şi se lăudaseră că nu dăduseră înapoi nici măcar în faţa câinelui fript. Gloriei i se făcea rău numai gândindu-se la asta.

În cele din urmă, a ajuns în cartierul portuar, care, spre norocul ei, nu era atât de întunecat şi de întortocheat ca în Londra sau în New York. Portul din San Francisco era întins şi modern. Golful San Francisco şi Golden Gate ofereau oraşului un bazin portuar natural, iar docurile, clădirile portuare şi cheiurile fuseseră renovate după cutremur şi, după marele foc din 1906, pe alocuri complet reconstruite. Erau legături feroviare şi un mare port comercial, unde ajungeau mărfuri din întreaga lume, şi care erau descărcate de oameni de diverse naţionalităţi. Unor vizitatori mai lipsiţi de prejudecăţi toate astea li s-ar fi părut atrăgătoare, însă Gloria era mai degrabă speriată. Cum să se descurce ea aici? Pe cine să întrebe, dacă aceşti

oameni negri sau gălbejiţi probabil că nici nu vorbeau engleza?

Recunoscu însă vapoarele de pasageri cu aburi. Aici trebuie să fi fost docurile unde acostau vapoarele cu imigranţi, şi tot aici se aflau birourile autorităţilor responsabile. Gloria auzise că în San Francisco veneau, în principal, cetăţeni noi din Franţa şi din Italia, deşi în timpul marii goane după aur Golden Gate fusese şi ţinta multor irlandezi ori a altor locuitori ai Marii Britanii. Însă, indiferent cine ar fi venit aici, Gloria voia să plece, iar transatlanticele cu aburi erau primul ei obiectiv. Aveau întotdeauna o clasă întâi, cu zeci de angajaţi. E drept că foarte mulţi dintre ei erau bărbaţi, dar Gloria nu-şi putea imagina că stewarzii făceau paturile şi curăţau cartofii. Trebuie să fi fost şi cameriste şi fete la Bucătărie!

Gloria spera să se angajeze pe un astfel de vapor cu aburi şi să îşi poată plăti astfel drumul Dacă ar fi aflat doar care dintre aceste vapoare pleca spre Noua Zeelandă... Mergea nesigură de-a lungul docurilor. Erau prin preajmă suficient de mulţi oameni ocupaţi cu treburile lor, dar Gloria nu reuşi să oprească pe cineva. Brusc, în faţa ei se opri un tânăr lălâu, îmbrăcat în straie marinăreşti, şi o fixă curios.

— Ei, drăguţo? Te-ai pierdut? Aici n-ai cum să faci un ban, iar dacă te prinde poliţia o să dai de bucluc. Mai bine încearcă-ţi norocul la Fisherman’s Wharf.

— Eu... care... ăăă... vapor de aici... pleacă spre Noua

Zeelandă?

Gloria se forţă să-l privească pe bărbat. Abordarea prietenoasă, chiar dacă uşor condescendentă, îi dădu curaj.

Acum se uita la o faţă cam ascuţită, care-i rânjea. Gloria se gândi imediat la o mică rozătoare.

— Te trage aţa spre păsările kiwi? Drăguţo, o să fie complicat.

Gloria îşi muşcă buzele. Acelaşi lucru i-l spusese şi tatăl ei. Nu exista oare niciun drum din America spre Polinezia?

— Uite, micuţo, noi suntem aici…

Marinarul se ghemui şi desenă un fel de hartă în praful străzii.

— Şi aici, pe cealaltă parte a lumii, e Australia…

— Dar eu vreau să merg în Noua Zeelandă, repetă Gloria.

Bărbatul încuviinţă.

— Noua Zeelandă e foarte aproape, susţinu el.

— Două mii patru sute de mile, spuse Gloria. Asta este distanţa dintre Noua Zeelandă şi Australia.

În ce-o privea, i se părea cam departe.

Marinarul dădu din mână, de parcă ar fi aruncat ceva.

— Dar o aruncătură de băţ în comparaţie cu distanţa de aici până în Australia. Pentru asta trebuie să mergi mai întâi în China, ceea ce nu e greu, acolo merge aproape în fiecare săptămână un vapor, însă apoi: Indonezia, Australia şi, de acolo, în Ţara Kiwi. Nu merită, păpuşo! Crede-mă,

am fost acolo cândva. Pe aşa-numita Insulă de Sud. Câteva locuri, care arată ca în bătrâna Anglie, câteva câmpii şi oi. Pe de-o parte. Pe de alta, sunt mine şi cârciumi. Fireşte că acolo poţi câştiga câte ceva. Dar – nu mi-o lua în nume de rău! – de astea ca tine sunt acolo ca nisipul în mare…

Gloria scutură din cap serioasă şi nu se simţi deloc jignită.

— Eu de acolo vin.

Marinarul râse zgomotos.

— Păi atunci ai călătorit cam mult, şi pe drum sper că ai învăţat câte ceva!

O scrută cu atenţie.

— Aproape că ar trebui să te încercăm… Curată pari să fii, şi mai eşti şi drăguţă. Ceva polinezian, nu? Fetele alea mi-au plăcut mereu, mai mult decât găinile astea slabe care se vând pe aici. Deci, ce-ai zice? Cât vrei pentru o oră în miezul zilei?

Gloria îl privi iritată pe bărbat. Nu trebuia să se uite în sus la el, erau cam la fel de înalţi, iar prin asta îi câştigă simpatia; îl făcea să pară mai puţin ameninţător decât, să zicem, tatăl ei sau reverendul Bleachum. Şi o mai găsea şi „drăguţă”… Gloria avea impresia că i se încălzeşte inima. Însă, în rest, bărbatul era ciudat. De ce ar fi fost murdară? în acea dimineaţă îşi îmbrăcase cea mai drăguţă rochie, una largă, cu flori mari şi colorate, mai degrabă în stilul tradiţiei maori decât în cel al ultimei mode. Şi în ce privea părul, urmase sfatul lui Tamatea şi îl ţinea departe de chip,

cu ajutorul unei bentiţe foarte late. Toate acestea ar trebui să lase o impresie bună asupra oricărui trezorier care angaja cameriste. Gloria nu voia să piardă acest lucru din vedere, indiferent ce i-ar fi oferit aici bărbatul.

— Eu... trebuie să găsesc mai întâi un vapor. Şi de lucru, fiindcă... nu am mulţi bani. Şi, vorbiţi serios, chiar trebuie să merg mai întâi în China? Poate că reuşiţi să mă ajutaţi. Mă gândeam la un vapor cu aburi de pasageri. Acolo au cu siguranţă nevoie de personal...

Gloria îl privi serios pe noul ei prieten.

Marinarul o privi blazat.

— Drăguţo, niciun om normal nu pleacă într-o croazieră în China. Pe-acolo ajung doar vapoarele cu mărfuri. Eu, de exemplu, merg pe un astfel de vas. *Pacific Mail Steamship Company.* Scoici Abalone la Canton, ceai şi mătase înapoi. Dar căpitanul meu nu angajează fete.

— Sunt puternică, spuse Gloria, plină de speranţe. Aş putea să lucrez pe punte sau să descarc marfă sau aşa ceva.

Marinarul clătină din cap.

— Scumpo, începem cu faptul că jumătate din echipaj crede că o femeie la bord aduce ghinion. Şi unde ai vrea să dormi? Sigur, băieţii s-ar bate pentru o cabină cu tine, dar...

Bărbatul se opri, apoi îşi lăsă privirile să-i alunece peste chipul şi trupul ei.

Hm, tocmai îmi vine o idee... Chiar n-ai bani, drăguţo?

Gloria ridică din umeri.

— Câţiva dolari, zise ea apoi. Dar nu mult.

Marinarul îşi muşcă buza de jos, ceea ce întărea şi mai mult impresia de rozătoare. O nevăstuică, îşi spuse Gloria şi se ruşină pentru gândul nepoliticos. Poate, mai degrabă, o veveriţă...

Bărbatul păru să fi luat o decizie şi vorbea acum aproape ca un om de afaceri.

— E păcat. Fiindcă atunci lucrurile ar însemna, că tu ar trebui să-mi răsplăteşti efortul. Dacă facem într-adevăr chestia care tocmai mi-a trecut prin cap, şi se mai şi află... atunci rămân fără lucru în Canton. Asta dacă nu mă aruncă pe dată căpitanul peste bord!

Privirea Gloriei deveni îngrijorată.

— Are voie să o facă? Vreau să spun... atunci v-aţi îneca!

Marinarul făcu o grimasă, de parcă s-ar fi luptat cu râsul; rămase însă serios.

— Sigur că are voie, micuţo! susţinu el. Pe vapor el are o putere absolută, trebuie să ştii asta. Dacă te descoperă, te trage sub chila vasului – şi pe mine cu tine! Deci, cât de mult vrei să ajungi în China?

— Vreau acasă, zise Gloria cu jale. Mai mult decât orice pe lume. Dar cum s-o facem? Să mă ascund? Ca un pasager clandestin?

Bărbatul dădu din cap.

— Nuu, micuţo. Nu-s prea multe ascunzători pe barcă, aşa că s-ar putea să te găsească cineva. Şi, la puţinele

provizii pe care le luăm cu noi, descoperi orice alt mâncău. Mă gândeam mai degrabă la o deghizare. Cuharul nostru, bucătarul, caută un mus...

Chipul Gloriei începu să strălucească.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să mă deghizez? Ca băiat? Păi asta pot, nicio problemă. Mai demult purtam tot timpul pantaloni. Când eram mică, vreau să zic. Şi o să mă descurc şi cu lucrul. Nimeni n-o să observe nimic!

Marinarul o privi plictisit.

Echipajul va trebui să ştie. Cât despre plată... Ar trebui... Deci, dacă rezolv asta pentru tine şi dacă toţi îşi ţin gura, pe drum ar trebui să te arăţi drăguţă faţă de noi.

Gloria încuviinţă, serioasă.

— Fireşte că voi fi drăguţă, promisese ea. Nu sunt ţâfnoasă ca majoritatea fetelor, sigur că nu.

— Şi banii îi rad eu, clar? Pentru asta am grijă de tine, ca niciunul să nu ia mai mult decât i se cuvine...

Gloria se încruntă.

— Puteţi să vă ţineţi cu plăcere banii, zise ea mărinimoasă. Se câştigă bine ca mus?

Nu înţelegea de ce marinarul râdea din nou zgomotos.

— Tu îmi eşti o cutră! Hai să vedem dacă găsim nişte ţoale care să-ţi vină. Acolo, în spate, la Fishermans Wharf, e un evreu ce face negoţ cu haine vechi. Bătrânul Samuel poate să-şi ţină gura, ăla are clienţi băgaţi în mai multe buclucuri decât am putea aduna noi doi la un loc. Cum te cheamă, de fapt?

— Gloria. Gloria Mar...

Se opri înainte de a-şi rosti numele. Toate astea nu erau importante. Oricum, avea nevoie de un alt nume. Brusc îşi aminti de unul dintre cântecele alea stupide de dragoste ale lui Lilian, *Jacktaroe.* În el era vorba despre o fată care se dădea drept bărbat pentru a-şi căuta iubitul aflat dincolo de mări.

— Mă cheamă Jack, zise Gloria.

Jack – un nume pe care îl lega şi de o altă persoană... Jack trebuia să-i aducă noroc.

După o oră, Gloria se afla înaintea bucătarului, un grăsan unsuros, cu un şorţ, cândva alb, pe sub hainele lui de marinar. Gloria însăşi era îmbrăcată asemănător. Harry, noul ei prieten şi protector, îi alesese un bluzon alb, larg, şi nişte pantaloni albaştri din bumbac, ponosiţi şi lejeri. La toate acestea se potrivea şi un pulover negru din lână, la rândul lui purtat. Gloria îl îmbrăcase, deşi era cald. Îşi ascunsese părul lung în guler. Nu-şi găsea locul sub şapca aleasă de acelaşi Harry.

— Ăsta trebuie să dispară! explică bucătarul cu stricteţe, după ce o cercetă cu atenţie pe fată. Chiar dacă e păcat de el. Dacă e despletit, micuţa trebuie că arată ca un înger de aur. Însă, de altminteri, ai dreptate, Harry, ea poate să treacă drept un băiat.

Bărbatul izbucnise mai întâi într-un râs isteric, atunci când Harry îi spusese ce intenţiona să facă – ceea ce Gloriei, de altfel, i se părea de prisos. Ar fi încercat să-l

păcălească pe bucătar, ar fi fost mai mult decât suficient dacă ar fi ştiut doar ea şi cu Harry. Harry nu părea însă, să dea doi bani pe această idee. Oricum, bucătarul cel gras se arătă dispus să-i cerceteze cu bunăvoinţă intenţia. Şi, drept urmare, se apucă să-i atingă Gloriei sânii şi fundul. Nu îi putea, dar mai văzuse aşa ceva la servitoare şi la slugi. Dacă îi făcea plăcere, ea îl putea suporta.

— Un lucru trebuie să fie însă clar: mie mi se cuvin trei partide pe săptămână, iar jumătate de salariu e al meu. La urma urmei, eu risc cel mai mult.

Bucătarul îl privi sever pe Harry.

— Cel mai mare risc şi-l asumă cei cu care-şi împarte cabina, îl contrazise Harry. Pe tine te-ar fi putut induce în eroare. Doar nu-ţi cauţi în pantaloni ajutoarele de bucătărie, sau?

Bucătarul făcu un gest ameninţător.

Gloria se uită prin cambuză, în timp ce bărbaţii continuau să negocieze. Şi-ar fi dat cu plăcere puloverul jos, fiindcă locul era strâmt şi înfiorător de încins. Nici blatul de lucru, nici oalele ori tigăile nu păreau a fi extrem de curate. Bucătarul avea într-adevăr nevoie de ajutor. Alături de bucătăria unsuroasă se găsea o sală de mese pentru echipaj, la fel de puţin îmbietoare. Toţi deodată, îşi zise Gloria, nu vor avea loc acolo. Pe de altă parte, vapoarele moderne cu aburi se descurcau cu un personal relativ restrâns, iar *Mary Lou* nu era dintre cele mai mari vapoare. Sub punte, totul era îngust şi întunecat, iar viaţa

în încăperile echipajului trebuie să fi fost un iad. Dar mai bine în această îngustime îmbâcsită, în drum spre Noua Zeelandă, decât prizonieră în apartamentele de lux ale lui Kura-maro-tini din diferitele hoteluri de lux sau decât casa londoneză a lui William…

— Pot să-mi tai părul, zise ea liniştită.

Cei doi bărbaţi părură să se fi înţeles între timp.

— În regulă, îi zic trezorierului că băiatul vine mâine – sau mai bine abia poimâine dimineaţă, cu puţin timp înaintea plecării. Poţi să fii aici la ora cinci, Jack? se interesă bucătarul, cu un rânjet plin de subînţeles.

Fata încuviinţă serioasă.

— Voi fi punctuală.

— Unde mă pot schimba? întrebă timid Gloria, atunci când părăsi, în urma lui Flarry, cargobotul *Mary Lou.*

Îşi amintise dintr-odată că în mod cert nu mai avea la dispoziţie camera din spate a lui Samuel, negustorul de haine vechi.

Harry o cercetă mirat.

— Nu poţi să mergi aşa acasă? N-ai o cameră a ta?

Gloria se îmbujoră.

— Da… nu… deci aşa nu mă pot arăta la hotel, eu…

— La hotel!

Harry rânji.

— Expresie nobilă. Sună aproape a bordel de lux. Pari, însă, mai de Doamne-ajută decât celelalte fete. Fugi de ceva, micuţo? Aşa pare. Dar mie mi-e totuna. Numai să nu

te prindă!

Gloria se simţi uşurată. Cu toate acestea, era mai bine dacă Harry nu îi afla adevărata identitate.

Micul marinar se gândi acum, înainte de toate, la problema hainelor.

— În cazul ăsta, râse el în final, este nevoie de un ajutor colegial! Ia să vedem pe unde umblă Jenny.

Gloria îl urmă iritată pe străzile întortocheate din jurul docurilor. Avea sentimentul că alunecă încet-încet în districtul roşu, dar şi magazinul lui Samuel fusese destul de aproape. Cu toate acestea, înghiţi în sec atunci când văzu mai multe fete pe stradă. Încă nu ieşiseră multe, era, totuşi abia prânzul. O blondă nepăsătoare, cu o expresie de rozătoare, la fel ca Harry, se prezentă, cu corsetul pe jumătate deschis, în faţa unui restaurant de crabi, din care mirosea a untură râncedă.

— Harry, bătrâne! Din nou prin ţară. Te-ai săturat de ochii oblici din Canton?

Fata râse şi îl îmbrăţişă pe Harry aproape ca o soră. Apoi îi aruncă o privire Gloriei, în hainele ei de mus.

— Şi ce-mi aduci aici? Un boboc! Ce drăguţ! Unde-aţi pescuit micuţul ăsta? Un ţăran?

Harry păru plictisit.

— Jenny, păpuşo, dacă ţi-l bag în pat, vei avea surpriza vieţii tale! Uite, se vede că deghizarea funcţionează perfect, dacă nici măcar tu nu observi nimic. Asta pentru că tu vezi probabil mai mulţi oameni pe săptămână decât

trezorierul nostru într-un an...

— Aşa cum i-a lăsat mama natură, bătrâne! chicoti fenny. Ce-i cu feciorul ăsta?... Hei, stai puţin!

Dintr-odată deveni serioasă atunci când se apucă să o cerceteze pe Gloria.

— Feciorul e o fată! Ai început deja să-mi vâri concurenţă la locul de muncă?

Harry ridică mâna în semn de jurământ.

— Jenny, nimeni nu te întrece. Dar asta... asta face parte mai mult din tagma ălora de pe stradă. În orice caz, o să ne fericească pe vapor, vrea să ajungă cu orice chip la capătul lumii...

— La capătul oraşului ar fi suficient, mormăi Jenny. Şi de ce o îmbraci ca băiat? Te excită asta, mai nou?

— Jenny, scumpo, îţi explic toate astea mai târziu. Deocamdată, asta mică are nevoie de un loc ferit pentru a deveni din nou fată. Hai, dă-i un ghiont inimii tale şi dă-ne voie să intrăm rapid în camera ta!

Harry o mângâie pe Jenny tandru pe păr. Ea toarse precum o pisică.

— Ca să i-o tragi alteia? întrebă ea, în continuare suspicioasă.

— Jenny, inimioara mea, chiar dacă i-o pun scurt... o fac numai în scopul de a o testa, înţelegi? Noaptea asta îţi aparţine! Te scot în oraş ca pe o regină, domnişoară Jenny! Homari... Raci... Poţi alege ce vrei. Doar un sfert de ceas, Jenny. Te rog!

Gloria, care pricepuse doar jumătate din conversaţie, îi zâmbi fetei cu recunoştinţă atunci când, în fine, Jenny încuviinţă şi puse cheia în mâna deschisă a lui Harry.

— Jenny e prietena ta? se interesă Gloria în timp ce-l urmă într-o clădire destul de părăginită, în care mirosea a urină şi a varză stricată.

— Arată ca o...

— Fetiţo, chiar vii de pe o altă planetă? Pentru una ca tine eşti mai mult decât naivă. Bineînţeles că Jenny e o curvă, dar are o inimă de aur. Acum hai, repede. Dacă găseşte vreun client, o să aibă nevoie de cameră.

„Camera” era un locşor minuscul dintr-o locuinţă, care, de bună seamă, fusese împărţită în mai multe asemenea compartimente. Adăpostea un loc de gătit primitiv, o masă, un scaun şi, mai ales, un pat. Cearşafurile erau orice altceva decât curate. Gloria strâmbă din nas.

— Nu vrei să ieşi? îl întrebă ea pe Harry, care se aruncă relaxat pe pat şi o cercetă plin de aşteptări.

Marinarul îşi încruntă sprâncenele. Pentru prima dată, pe faţa lui apăru o expresie neplăcută, aproape de supărare.

— Drăguţo, pudoarea este dulcică, dar ne grăbim puţin. Deci, gata cu tot teatrul ăsta, dezbracă-te şi fii bună cu mine. Ca să zic aşa, un fel de avans. Mulţumită umilei mele persoane, aproape că eşti în China.

Gloria îl privi nedumerită. Apoi, în cele din urmă, pricepu.

— Adică, vrei să spui că e... eu să... îţi ofer trupul meu?

Aceasta era singura expresie care-i veni în minte. Lilian obişnuia să o folosească, atunci când eroii înfocatelor ei aventuri cădeau împreună pe un pat sau, mai des, într-o căpiţă de fân sau în iarba înaltă.

Harry făcu o mutră plictisită.

— Te-ai prins, scumpo. Drumurile cu vaporul trebuie să fie plătite. Sau poate nu mai vrei să mergi în China?

— În Noua Zeelandă, zise Gloria fără nicio inflexiune în glas.

Ezită uşor, apoi se gândi la alternativă. Dacă se culca cu Harry sau, mai târziu, cu un bărbat pe care i-l alegeau părinţii – care era diferenţa? Pe de altă parte, aproape că se simţea măgulită că Harry o voia. În toate poveştile pe care le auzise sau pe care le citise până atunci te ofereai celuilalt din dragoste. Şi Harry era dispus să rişte mult pentru asta. Gloria se dezbrăcă – şi se bucură că bărbatul din pat zâmbea din nou.

— Frumuşică mai eşti! zise el, cu admiraţie, atunci când Gloria se aşeză, în faţa lui, în sutien şi în chiloţi.

— Încă nişte flori în păr şi o fustă din iarbă şi arăţi ca o Hawaiancă...

În ciuda ruşinii ei, Gloria reuşi să zâmbească.

— Hawaiki e paradisul... zise ea încet.

— Atunci, poartă-mă într-acolo, drăguţo!

Gloria strigă, speriată, când Harry o prinse brusc şi o trase spre el în pat. Dar apoi tăcu. Rămase nemişcată şi

înspăimântată, atunci când el îi smulse ultimele haine de pe trup. Bărbatul nu mai pierdu vremea să se dezbrace şi el. Îşi dădu doar pantalonii jos repede. Gloria înmărmuri atunci când îi văzu membrul ridicându-se în faţa ei. Închise ochii şi îşi muşcă buzele atunci când el pătrunse în ea, fără prea mari pregătiri, şi o împinse puternic. Ceva se rupse în ea. Era oare sânge? Gloria gâfâi de durere şi simţi cum un fluid i se prelinge pe pulpe. Să fi fost sânge? Harry gemu şi se prăbuşi, greu, peste ea. O clipă mai târziu, se ridică, uimit şi dumirit.

— Era virgină? Zi că nu e adevărat! Dumnezeule, fetiţo, eu mă gândisem... Doamne, unei virgine i-aş fi tras-o complet altfel. Cu una de-asta te săruţi mai întâi şi din astea...

Harry părea să fie plin de căinţă. Mângâie stângaci trupul spurcat al Gloriei.

— Îmi pare rău, micuţo, dar trebuia să-mi fi spus. Şi aş vrea să ştiu din ce cauză vrei să fugi. Mă gândeam că ai un peşte nenorocit sau aşa ceva. Dar tu...

Îi dădu părul la o parte de pe chip cu acelaşi gest, aproape tandru, pe care îl dăruise mai devreme şi lui Jenny.

Gloria îl străfulgeră cu privirea pe marinar.

— Am plătit, sau? întrebă ea dur. Tu ai vrut-o aici... Ai zis să fiu drăguţă. Acum, gata cu întrebările!

Harry dădu din mână, de parcă ar fi vrut să se apere.

— E-n regulă, drăguţo, nici nu vreau să ştiu! Poimâine

apari pe *Mary Lou* şi restul rămâne între noi. Nu o să i-o spun nimănui şi, la început... mă rog, o să am grijă să te obişnuieşti cu încetul. Nu mi-o lua în nume de rău, drăguţo, bine?

Gloria încuviinţă, strângând din dinţi.

— Vrei să ieşi acum? întrebă ea. Vreau să mă îmbrac.

Harry dădu din cap, zdrobit.

— Sigur că da, prinţeso. Ne vedem... îi trimise un sărut din degete în timp ce ieşea.

Când Gloria termină, Harry o aştepta răbdător în faţa uşii.

— Trebuie să-i înapoiez cheia lui Jenny, spuse el, scuzându-se.

Gloria încuviinţă.

— Ne vedem.

8

Gloria se furişă înapoi la hotel. Spera din tot sufletul ca părinţii ei să nu se fi întors deja. Era, în sinea ei, dezgustată, iar corpul o durea. În niciun caz nu voia acum să le dea explicaţii Kurei ori lui William, şi nici să trebuiască să-i inventeze Tamatei o poveste credibilă despre locul în care îşi petrecuse o jumătate de zi. Într-adevăr, apartamentul era numai al ei, şi poate că aveau loc repetiţii care le ocupau timpul părinţilor. Răsuflând uşurată, Gloria ascunse hainele bărbăteşti în cel mai depărtat colţ al dulapului şi dădu drumul la apă în cadă. Se gândea ce explicaţie ar fi oferit dacă şi-ar fi spălat acum singură rochia, dar hotărî apoi să o arunce, pur şi simplu. Oricum, nu ar mai fi purtat-o, era mult prea periculos să ia cu sine haine femeieşti la bordul lui *Mary Lou.* Spera însă să împartă cabina cu Harry, care ştia povestea, dar nu voia să rişte. Cel mai bine era să meargă a doua zi la Samuel şi să cumpere încă nişte haine bărbăteşti de schimb.

Gloria alunecă în apa fierbinte şi îşi frecă de pe trup oribila întâmplare din cămăruţa lui Jenny. Nu mai voia să se gândească la asta, chiar dacă întâmplarea avea să se repete pe vapor. Dacă trebuia, avea să fie în continuare la cheremul lui Harry. Era un preţ relativ mic pentru a trece marea. Fireşte că fusese dezgustător şi dureros, dar

trecuse repede. Gloria îşi spuse că putea să suporte. Credea în cuvintele prietenoase ale lui Harry.

— Frumuşică mai eşti...

Asta nu i-o mai spusese nimeni până atunci.

Gloria abia dacă îşi putea stăpâni nerăbdarea a doua zi. Se duse, într-adevăr, încă o dată în cartierul portuar şi mai luă de la Samuel, un bătrân cu barbişon, care o privea curios, un pantalon, două cămăşi şi o jachetă călduroasă. Pe drumul de întoarcere se pierdu şi ajunse în cele din urmă în faţa restaurantului cu crabi, în faţa căruia Jenny îşi vedea de treabă. Prostituata blondă o fulgeră cu o privire neîncrezătoare.

— Iar tu? Credeam că o să dispari peste mări şi oceane!

Gloria încuviinţă serioasă. Apoi, fu de părere că trebuie să-i mulţumească.

— Chiar nu vreau să vă fac concurenţă, zise ea. Sigur nu, eu... eu o să lucrez ca mus, pe *Mary Lou...*

Jenny izbucni în râs.

— Ca mus? Mie Harry mi-a spus o cu totul altă poveste. Hai, fetiţo, atât de naivă nu poţi să fii, indiferent ce tâmpenii o fi povestind Harry. Mi-a mărturisit ieri, cu capul întunecat de alcool, sub pecetea tainei, că tu ai fi fost până ieri virgină.

Chicoti.

— Trucul ăsta trebuie să mi-l explici!

Gloria roşi şi se ruşină. Harry nu ar fi trebuit să vorbească despre ea cu această fată.

— E adevărat, spuse ea încet. Eu... n-am ştiut...

— Ce n-ai ştiut? Că indivizii ăştia nu fac niciodată nimic pe gratis? Crezi că Harry te-a luat de pe stradă dintr-un cavalerism nobil? Fată, fată, mai bine nici nu întreb de unde-ai răsărit...

Gloria nu răspunse. Nu voia nimic altceva decât să plece, dar Jenny părea să îşi deschidă inima ei aparent foarte mare.

— Ai măcar o vagă idee despre cum se nasc copiii? întrebă ea.

Gloria roşi din nou.

— Da., nu... păi, ştiu cum oile şi caii...

Jenny râse în hohote.

— Păi înseamnă că Harry ţi-a arătat ieri cum se întâmplă la oameni. Dar nu te înspăimânta, micuţo, nu fiecare glonţ îşi atinge ţinta. Poţi face în aşa fel încât să o împiedici. Şi înainte, şi după. Dar după e scump şi e riscant, pe mare nu-s făcători de îngeri... Ştii ceva, micuţo: aici nu mai curvăsăresc eu azi niciun câştig, nu înainte de a se întuneca. Ce-ar fi dacă... să spunem, m-ai invita la o supă de crabi şi la o pâine din aluat dospit, şi pentru asta îţi spun tot ce-ar trebui să ştie o fată...

Gloria ezită. De fapt, nici nu ar fi vrut să împărtăşească secretele lui Jenny. Pe de altă parte, mai avea câţiva cenţi, iar fata dinaintea ei era de bună seamă, flămândă. Prea mulţi bani nu părea ea să facă în felul ăsta. Gloriei i se făcu milă. În cele din urmă, încuviinţă. Jenny îi zâmbi larg

şi lăsă să i se întrevadă doi dinţi lipsă.

— Na, bine, atunci să mergem... nu, nu în bodega asta, sunt şi localuri mai bune.

Într-adevăr, după o vreme, cele două fete se aflau într-un local simplu, cam strâmt şi întunecat, dar relativ curat, şi savurau una dintre specialităţile din San Francisco: crabi cu pâine din aluat dospit. Mâncarea era surprinzător de bună. Spre mirarea ei, Gloria începu să se bucure de compania lui Jenny. Prostituata blondă nu o batjocorea, ci îi explica doar, relaxată, secretele meseriei ei.

— Nu-i lăsa să te sărute pe gură, este scârbos... sau, dacă vor pe la spate sau în stil francez, atunci ceri mai mulţi bani. Ştii ce-i în „stil francez”?

Gloria roşi de-a binelea, atunci când Jenny îi dezvălui ce însemna, dar fata nici măcar nu o luă peste picior.

— Aşa m-am uitat şi eu, păpuşo. La urma urmei, nu m-am născut în bordel. Vin de la ţară... am vrut să mă căsătoresc şi să fiu respectabilă, dar tatăl meu m-a plăcut prea mult, dacă înţelegi ce vreau să spun... Iubitul meu a aflat-o în cele din urmă...

Se opri din povestit şi Gloria se aşteptă să vadă lacrimi în ochii lui Jenny, dar ea se pare că uitase demult cum se plânge.

Fata dădu gata două porţii de supă de crab şi o lămuri în treacăt despre ciclul femeilor. Şi, în afară de asta, despre cum te poţi proteja pentru a nu rămâne gravidă.

— Fă rost de gume, e cel mai bine. Tipii ăştia nu prea

vor să şi le pună, trebuie să insişti... şi, altminteri... curva care m-a învăţat pe mine paria pe spălători cu oţet, însă nu e sigur...

Gloria încetă la un moment dat să mai roşească şi, la sfârşit, cuteză chiar să pună o întrebare.

— Ce poţi să faci ca să nu mai doară?

Jenny zâmbi.

— Ulei de salată, micuţo. Este la fel ca la maşini, copilă, uleiul le face să funcţioneze.

Gloria fură seara oţet şi ulei de la cantina hotelului St. Francis; în afară de asta, îşi pregăti o foarfecă şi îşi scoase, cu inima cât puricele, paşaportul din sertarul în care tatăl ei îşi păstra actele. Bineînţeles că nu putuse adormi, cu atât mai mult cu cât părinţii ei se întorseseră târziu în noapte de la o recepţie. Gloria îşi făcuse din nou griji. Ce avea să se întâmple dacă veneau abia în zorii zilei? La cât era de neîndemânatică, avea să dea nas în nas cu ei. William şi Kura apărură însă în jurul orei trei, amândoi un pic băuţi.

Când Gloria se furişă afară, la ora patru, cei doi dormeau tun. Nici portarul de noapte nu era chiar treaz. Gloria ieşi prin hol, atunci când el plecă să îşi ia un ceai. Purta deja hainele bărbăteşti şi avea o bocceluţă cu lucrurile de schimb. Dacă bărbatul ar fi descoperit-o, ar fi fugit ca un hoţ venit de pe stradă. Ca fată, Gloria s-ar fi temut să meargă noaptea pe străzi, dar observă că, deghizată în băiat, nu era urmărită de nicio privire piezişă.

În cele din urmă, se retrase pe o stradă liniştită, mărginită de case în care, la acea oră, totul era cufundat în somn. Ascunsă după un zid, îşi tăie părul – fără regrete. Îşi amintea că o mai făcuse o dată în trecut. Şuviţele le aruncă într-un tomberon. La revedere, Gloria! Bine-ai venit, Jack!

În port era deja mare vânzoleală, însă nimeni nu-l băgă în seamă pe musul cu bocceluţa, care se îndrepta spre docurile de unde se pleca spre China. Harry o aşteptă pe Gloria pe punte şi păru uşurat atunci când ea într-adevăr apăru.

— Iată-te! Mă temusem că, după treaba de alaltăieri... dar să lăsăm asta. Ajută-ne cu parâmele, bucătarul are nevoie de tine abia când ajungem pe mare. Ieri ţi-am făcut eu treaba şi am încărcat proviziile în locul tău. La urma urmei, abia dacă puteai veni. Vei...

— Voi fi după aceea drăguţă cu tine, zise Gloria, rece. Ce să fac până atunci?

Motoarele erau deja puse în mişcare, iar fochiştii se ocupaseră deja de trei ore să arunce cărbuni în cuptoare pentru a încălzi apa, producând astfel aburul necesar pentru a pune vasul în mişcare. Era mai mic decât vapoarele pentru pasageri pe care călătorise Gloria. Se simţeau mişcările motoarelor lor ca o vibraţie continuă. Cândva, Gloria avea să simtă că pistoanele îi loveau direct trupul sau că era una cu *Mary Lou* şi cu zgomotul. Însă, în acea dimineaţă, zgomotul vasului care prindea viaţă o

umplea de bucurie şi de emoţie. Era de parcă o fiinţă uriaşă, ca o balenă, s-ar fi încălzit pentru o lungă călătorie. Vaporul cu aburi, plin de mărfuri, se puse greoi în mişcare atunci când soarele răsări. Gloria aruncă o privire uşurată spre San Francisco. Indiferent ce avea să urmeze, aici nu mai trebuia să se întoarcă! De acum înainte nu avea să mai privească decât spre mare – în direcţia patriei.

După plecare, însă, Gloria nu mai avu prea multe ocazii să se uite, ca în trecut, la valuri. Dacă totuşi, era noaptea, pe punte, însă, de multe ori treceau zile întregi în care nu putea să ia nici măcar o gură de aer. Munca în cambuză era grea – bucătarul o punea să care apă şi să amestece în oalele uriaşe tocana zilnică, compusă din mezeluri şi varză. Freca maşinile de gătit, spăla vasele şi servea echipajul la masă. Câteodată, ducea mâncarea, de cele mai multe ori mai bună, căpitanului şi oamenilor săi în sala ofiţerilor, mereu plină de teama că i se va descoperi deghizarea. Bărbaţii erau însă mereu foarte amabili cu timidul mus. Căpitanul îi reţinu numele, iar trezorierul îi puse nişte întrebări binevoitoare, legate de originea şi de familia lui, dar nu insistă atunci când Gloria încercă să se fofileze. Odată, primul ofiţer o lăudă pentru masa bine pusă din cantină, iar Gloria roşi la auzul subiectelor de conversaţie ale bărbaţilor. De fapt, niciunul dintre ei nu arăta de parcă ar fi aruncat pasagerii clandestini peste bord, dar Gloria prefera să-l creadă pe Harry. Încerca să-l creadă, pe Harry pe cuvânt, în orice împrejurare, mai ales tandreţurile pe

care el i le şoptea uneori. Avea nevoie de un punct de sprijin pentru a nu înnebuni.

Fiindcă, la finalul zilei, după ce era servită cina şi după ce vasele erau spălate, începea adevărata muncă a Gloriei.

Gloria înţelegea că îi era datoare cu o plată lui Harry, şi că bucătarul voia şi el să fie plătit pentru tăcerea sa. Nu înţelegea însă de ce trebuia să fie de serviciu şi pentru ceilalţi membri ai echipajului, într-o ordine aleatorie; asta nu mai înţelegea. Nici măcar cei şase bărbaţi care împărţeau cabina cu ea şi cu Harry nu ar fi observat că musul Jack era o fată. Atunci când dormeau, nu se dezbrăcau, şi până şi Gloria se băga în pat în uniforma ei bărbătească, dar Harry insista ca ea să fie disponibilă în fiecare seară.

Gloria ura în special vizitele bucătarului. De fiecare dată îşi ţinea respiraţia atunci când trupul împuţit şi nespălat al bucătarului gras se arunca asupra ei. Avea nevoie de mult mai mult timp decât Harry până să termine cu ea, şi o obliga să-i ia membrul în mână şi să-l frece, fiindcă, se pare, nu se întărea de la sine.

După aceea, Gloria îşi folosea jumătate din preţioasa ei apă potabilă pentru a-şi freca mâinile. Apă pentru spălat nu exista, igiena corporală nu era prevăzută. Gloria încerca să se umezească măcar în fiecare dimineaţă cu o cârpă udă; ura să miroasă ca toţi acei bărbaţi şi trupul să îi păstreze acel miros special al... dragostei? Fata nu înţelegea, oricât de mult s-ar fi străduit, de ce le plăcea

bărbaţilor să îi posede trupul murdar, împuţit, dar pe Harry şi pe ceilalţi părea să nu-i deranjeze. Unii chiar îi şopteau cât de bine miroase, iar câtorva le făcea plăcere să îi lingă sânii, burta sau chiar acele părţi ale trupului al căror nume e de nerostit, în care ei îşi vârau, în rest, membrele. Harry se mulţumea cu această activitate atunci când Gloria îşi avea zilele de ovulaţie. Alţi bărbaţi îşi puneau atunci un fel de furtun din gumă, iar câţiva susţineau că şi-o scot la timp, înainte să fie periculos. Jenny o avertizase în mod deosebit faţă de această metodă, motiv pentru care Gloria punea preţ pe oţet. Se spăla cu el oricum în fiecare zi, fiindcă în bucătărie era din belşug.

În rest, încerca să nu se gândească la nimic. Gloria nu-i ura pe bărbaţii care o vizitau în fiecare noapte, nu simţea nimic pentru ei. La început, fusese numai rană, dar, faţă de asta, Harry avusese înţelegere. Abia la două zile după ce se îmbarcaseră lăsă echipajul să se apropie de ea. Între timp, nu o mai durea atunci când se întindea cu bărbaţii, cu condiţia să se frece înainte cu ulei, şi dacă nu ar fi fost putoarea, scurgerile trupurilor şi ruşinea, Gloria aproape că s-ar fi plictisit. Astfel că ea număra, mai presus de orice, zile şi ceasuri. Călătoria până la Canton dura aproximativ două săptămâni. Putea rezista.

Dacă ar fi ştiut numai ce urma! Trebuia să găsească un vapor spre Australia, doar că acestea nu circulau cu aceeaşi regularitate ca vasele comerciale dintre China şi San Francisco. Era o chestiune de noroc să se afle unul

ancorat tocmai acolo.

— Dacă nu, te urcăm pe o barcă, cu direcţia Indonezia, zise Harry relaxat. Trebuie să mai schimbi o dată vaporul...

De-ar fi fost la fel de uşor ca în cazul călătoriilor cu trenul! Gloriei îi era, de fapt, groază de China, astfel încât, pe de-o parte, era uşurată, dar, pe de altă parte, se simţea mai mult decât neliniştită pentru momentul când avea să se ivească, în cele din urmă, pământul la orizont.

— Stai aici! îi ordonă Harry când vaporul acostă şi marfa fu descărcată.

Înainte de a termina, echipajului nu i se permitea să părăsească vasul, iar câţiva dintre ei oricum trebuiau să rămână la bord. Gloria îşi putea imagina cum aveau să se consoleze pe parcursul plicticoasei pauze.

— Mă voi interesa pentru tine, e o chestiune de onoare! Găsim noi ceva...

În acea noapte, Gloriei i se permise să urce pe punte. După ce fusese la dispoziţia bărbaţilor, luă nişte apă de mare şi se spălă temeinic. Măcar de se sfârşea cu asta! Pe noul vas nu avea să afle nimeni că e fată.

Harry şi bucătarul erau bine dispuşi atunci când se întoarseră pe vas, târziu în noapte. Mai mulţi membri ai echipajului rămăseseră în oraş, pentru a-şi petrece noaptea la o prostituată cu ochi oblici, dar cei doi aveau mare chef de Gloria.

— Ultima... ultima dată! bolborosi bucătarul. Mâine se va descărca marfa... produsele... bine vândute!

Râse.

— Care marfă? întrebă Gloria.

Bunurile, pe care le transportase *Mary Lou,* erau de multă vreme pe uscat.

— Tu... păpuşo! Doar ce-ţi imaginai? Tipul ăsta al tău te-a vândut bine, micuţo... şi mi-am luat şi eu partea...

— Să mă vândă? Pe mine?

Gloria se uită derutată la Harry. Mărturisirile bucătarului părură să nu-i fie pe plac marinarului.

— Vrea să spună că am găsit loc pentru tine pe un vapor, spuse el fără chef. Ai noroc, acel vapor cu aburi merge până în Australia. Vapor de emigranţi, navighează sub stindard englezesc, dar e plin de chinezi. Stewardul însărcinat cu paza pe puntea intermediară te va acoperi...

— Are nevoie de un mus? întrebă Gloria, temătoare. O să mă angajeze?

Bucătarul făcu o faţă plictisită. Harry îi aruncă o privire tăioasă şi îl obligă să tacă.

— Păpuşo, acolo nu trebuie să fii angajată. După cum am spus, pe puntea intermediară e plin de oameni. Un mâncău în plus sau în minus nici că se observă...

— Şi mai sunt şi clienţi din belşug acolo, chicoti bucătarul.

Gloria îl privi speriată pe Harry.

— Trebuie să fiu drăguţă cu steward-ul, nu-i aşa? întrebă ea.

Harry încuviinţă.

— Însă, în rest... pe puntea intermediară sunt multe femei, nu? Emigranţii pleacă de cele mai multe ori cu toată familia, corect?

Cel puţin, asta auzise Gloria. Bunica Gwyn şi Elizabeth Greenwood povestiseră despre zeci de familii irlandeze care călătoriseră alături de copii.

Bucătarul râse, dar Harry îşi încruntă sprâncenele.

— Exact, păpuşo, plini de chinezi de toate soiurile. Şi acum, fii încă o dată în mod special drăguţă cu mine. Mâine ieşim în oraş, iar acolo îl vei cunoaşte pe steward.

Gloria încuviinţă. Probabil că şi acel bărbat avea să dorească să o „testeze”, aşa cum făcuse Harry în San Francisco. Se pregăti pentru imaginea în oglindă a locuinţei lui Jenny.

Canton era un amestec ameţitor de străzi înguste, unde se pare că era mereu câte o piaţă, oameni care strigau sau se certau, înveşmântaţi în haine ciudate, de cele mai multe ori de un albastru cenuşiu, cu pălării largi, plate, şi cu părul strâns în cozi lungi, indiferent dacă erau bărbaţi sau femei. Acestea din urmă umblau, din loc în loc, repede şi cu paşi mărunţi, de parcă nici n-ar fi avut picioare. Chinezoaicele îşi ţineau capetele aplecate şi de multe ori duceau poveri grele pe umeri. Bărbaţii, dar şi femeile, erau scunzi, şi chiar cei mai înalţi bărbaţi erau, în cel mai bun caz, de înălţimea Gloriei; şi toţi păreau să vorbească neîntrerupt. Harry o conduse printr-o piaţă unde se vindeau mirodenii străine, legume ciudate, puse la borcan,

rădăcini şi animale vii sau tăiate. Gloria tresări când descoperi câinii, care scheunau disperaţi, în aşteptarea tristei şi evidentei sorţi de a sfârşi ca friptură.

— Dar bucătarul de pe vas e englez, nu? întrebă ea agitată.

Harry râse.

— Cred că da. Nu-ţi fie teamă, nu îţi va servi câini la cină. Hai, imediat ajungem.

Steward-ul de pe *Niobe* îi aştepta într-o ceainărie neobişnuită. Nu existau mobile adevărate, ci îngenunchea! în jurul unor mici mese lăcuite. Bărbatul se ridică politicos pentru a o saluta pe Gloria, însă nu părea să pornească de la ideea că în faţa lui se află o fiinţă majoră, inteligentă. Astfel că i se adresă lui Harry, în vreme ce Gloria ar fi putut să fie la fel de bine şi mută. Nici în ceea ce priveşte alegerea cuvintelor nu părea să fie prea reţinut.

— Şi nicio frumuseţe nu-i, observă el, după ce o cercetă din cap până-n picioare pe Gloria.

Harry arboră o expresie plictisită.

— Şi ce vrei? Un trandafir englezesc? Asta de-aici e mai degrabă genul polinezian. Fără haine, arată mult mai bine. Şi nici nu mi pare că ai de unde alege.

Steward-ul mormăi. Nici el nu era o frumuseţe. Deşi înalt, era mai degrabă masiv, iar trupul părea să-i fie îndesat. Gloria nici nu voia să-şi imagineze cum avea să fie atunci când el urma să se afle deasupra ei. Se strădui să se gândească la Australia. Australia, atât de aproape de casa

ei…

— Nu-i prea folosită? E cât de cât curată? Pe asta pun ăştia preţ. Poţi spune ce vrei, dar japonezii se spală mai mult decât o facem noi.

Gloria îl privi pe Hary, în speranţa că va găsi un sprijin.

— Gloria e foarte curată, zise el. Şi nici nu e de multă vreme în meseria asta, e o fată cuminte, care vrea să ajungă în celălalt capăt al lumii. Deci, o iei sau nu? O pot da şi rusului ăluia care vrea să meargă în Indonezia…

— Cincizeci de dolari! zise steward-ul.

Harry îl privi plictisit.

— Trebuie să o luăm de la capăt? Şi, de data asta, în faţa fetei? Nu am discutat deja ieri?

— N-are decât să ştie cât valorează.

Steward-ul încercă să cântărească din nou trupul Gloriei, ascuns sub hainele bărbăteşti. Ochii lui erau albastru-deschis şi mici, cu gene aproape incolore. Părul, roşu-deschis.

— Atunci, nu-mi face nazuri. Deci, ce-am spus? Şaizeci?

— Şaptezeci şi cinci! Şi niciun cent mai puţin!

Harry îl fulgeră din priviri pe bărbat, în vreme ce Gloriei îi adresă o privire plină de scuze.

— Îţi dau zece! îi şopti el.

Gloria nu fu în stare nici măcar să dea din cap.

Bărbatul îşi scoase în scârbă portmoneul şi numără fără grabă şaptezeci şi cinci de dolari.

Gloria îi căută privirea lui Harry.

— E... E adevărat? Mă vinzi?

Încă nu-i venea să creadă.

Harry se întoarse către ochii ei plini de reproş.

— Uite, drăguţo, nu e chiar aşa, e...

— Dumnezeule, ce mai e asta?

Noul proprietar al Gloriei, supărat, îşi ridică ochii spre cer.

— Bineînţeles că te vinde, fetiţo, doar nu vrei să-mi spui că e ceva nou pentru tine. Dacă individul ăsta nu m-a minţit, tocmai ai lucrat paisprezece zile pentru el. Acum o faci pentru mine, aşa de simplu merg lucrurile. Deci, nu fă pe mironosiţa de la ţară, ci vezi-ţi de treabă. Trebuie să mai cumpărăm câteva ţoale pentru tine, clienţilor mei nu le plac hainele bărbăteşti...

Gloria îi permise lui Harry, perplexă să o îmbrăţişeze de rămas bun, moment în care el, neobservat, îi strecură în buzunar zece dolari.

— Nu te supăra pe mine, păpuşo! zise el, făcându-i cu ochiul. Fă o treabă bună şi atunci te va trata bine. Şi, în câteva săptămâni, vei număra din nou oiţe în Ţara Kiwi...

Harry plecă. Gloriei i se păru că îl aude fluierând, atunci când părăsi ceainăria.

— Doar n-o să te apuci să plângi după el, îi aruncă steward-ul. A câştigat de numa pe seama ta. Şi acum, hai odată, ne grăbim. Diseară plecăm spre sud!

9

Următoarele săptămâni se dovediră a fi un iad pentru Gloria. „Treaba” de pe *Niobe* nu era nici pe departe comparabilă cu tot ce făcuse pe *Mary Lou.* Tovarăşii lui Harry din echipaj erau ei murdari şi deseori bădărani, dar o trataseră pe Gloria cu amabilitate şi, într-o anumită măsură, între ei domnise un soi de complicitate. Bărbaţii ascundeau „fata lor” în faţa ofiţerilor şi toţi se bucurau şmechereşte să îl aibă pe parcursul zilei pe musul „Jack” în preajmă şi să-l ia peste picior. Nimeni nu încercase vreodată să-i facă dinadins rău.

Pe *Niobe* era cu totul altfel, deşi mai întâi lucrurile păruseră să înceapă bine. Era deja spre amurg când steward-ul o condusese pe Gloria la „Docul Australia”, cum îl numea el – numele chinezilor pentru oraş şi pentru zona portuară era de nepronunţat. Gloria se întrebase totuşi cum voia să aducă pe vas un băiat străin sau o fată albă, dar acest lucru se dovedi a fi simplu. Într-adevăr, pe mal şi pe punte mişunau din plin chinezi dornici de emigrare. Păreau să nu aibă bagaje, şi mulţi dintre ei îşi cărau averea la bord într-o bocceluţă. Societatea de transport trebuie că speculase acest aspect şi vânduse mult mai multe bilete decât se obişnuia pe alte vapoare de emigranţi. Fiindcă nu erau niciun fel de geamantane ori de lăzi care să îşi

găsească locul, micii oameni gălbejiţi îşi împărţeau cabinele nu câte şase, ci se îngrămădeau câte zece sau câte doisprezece în minusculele adăposturi. Spre uimirea Gloriei şi spre disperarea ei de mai târziu, erau aproape în totalitate bărbaţi. Doar după doi sau trei dintre ei alergau, cu paşi repezi şi mici, nişte femei delicate şi mărunţele.

— De ce?

Gloria nu reuşi să-şi depăşească timiditatea şi să rostească întrebarea complet, însă steward-ul răspunse totuşi.

— E interzis, rosti el concis. Cel puţin în State, acolo doar oamenii de afaceri au voie să-şi aducă femeile, nu şi muncitorii. Iar australienii oricum nu mai încetăţenesc, niciun asiatic, deci doamnele ar fi doar un balast inutil. Indivizii ăştia îşi lasă familiile aici şi preferă să le trimită bani. Ies mai ieftin. Un dolar se cheltuieşte repede în Australia, însă aici e o avere…

În timp ce vorbea, o ghidă pe Gloria pe punte, prin învălmăşeala de oameni. Nimeni nu dădu atenţie musului fără documente de călătorie. Fluxul de oameni mici şi gălbejiţi se despărţi ca de la sine înţeles înaintea albilor înalţi în uniformă, închizându-se apoi în urma lor. Gloriei i s-ar fi părut că se află pe o insulă plutitoare dacă nu ar fi fost zgomotele din fundal. Vorbele, râsul şi plânsul chinezilor îi explodau în urechi. Erau mai deranjante decât vibraţia motoarelor de pe *Mary Lou,* fiindcă nu exista niciun ritm. Săptămâni mai târziu, chiar şi simpla amintire

îi pricinuia Gloriei dureri de cap.

— Aici e împărăţia ta!

Între timp steward-ul coborâse cu Gloria în carena vaporului. Străbătură culoare strâmte şi întunecate, printre cabinele în care se aflau, în parte, alimentele. Oamenii, totuşi, îşi aduseseră cu sine hrană. Pe Gloria o trecură fiorii atunci când se gândi la posibilul conţinut al pachetelor.

Din nou, steward-ul păru să-i citească gândurile.

— Doar orez, fără câini, o linişti el. Tipii ăştia de aici nici nu-şi pot permite să cumpere carne, dar orezul le este sfânt şi au auzit de bună seamă că hrana de aici... hm, ei bine, se orientează mai mult spre stomacurile apusene, dacă potolul ăsta poate fi numit hrană...

În timp ce vorbea, o împinse pe Gloria într-una dintre cabine. Erau şase cuşete înguste, puse unele peste celelalte, pe pereţi. Până atunci, niciuna nu se ocupase. Steward-ul îi arătă nişte pături aşezate grămadă.

— Cel mai bine ar fi să-ţi faci patul jos, pentru ca indivizii să nu se lovească la cap în timp ce îi serveşti...

Gloria îşi privi disperată stăpânul.

— Să locuiesc aici, singură? Nu mai vine nimeni? Nici nu îndrăznea să spere una ca asta, dar presupuse că „după treabă” avea să împartă patul cu steward-ul.

— Cine vrei să mai vină? întrebă bărbatul. Apoi rânji.

— Dar fii pe pace, o să avem grijă să nu te plictiseşti pe aici. Ascultă, o să mă ocup acum de haosul de afară.

Indivizii ăia trebuie să priceapă de la început că aici domneşte disciplina. Tu trebuie să te faci nevăzută deocamdată, se poate întâmpla ca, totuşi, vreun membru al echipajului să se rătăcească pe aici, pe jos. După ce va pleca vaporul şi după ce tipii ăştia se vor întâlni cu prima lor mahmureală, vedem ce va fi. Până atunci, aranjează-te pentru mine...

La plecare, o ciupi pe Gloria de obraz şi dispăru pe culoar. Gloriei nu-i venea să creadă norocul ce-o lovise. O cabină numai a ei! Fără trupuri de bărbaţi împuţite în timpul nopţii, fără sforăit... poate că reuşea să se dezbrace o dată, pe neobservate, şi să se spele măcar în grabă.

Întinse păturile pe jos, se ghemui sub una dintre ele şi adormi, uşurată şi fericită. La trezire, avea să fie pe drum, spre Australia, aproape acasă...

Dar, când se trezi, începu iadul.

Steward-ului nu-i plăcea să aibă normal o femeie. Încă din prima noapte în care se îmbarcaseră, o făcu pe Gloria să înţeleagă pe propria piele ce voise Jenny să spună prin „alte jocuri ale dragostei”.

— Niciuna dintre noi nu o face cu plăcere, observase prostituata blondă, dar niciuna nu-şi poate permite să refuze. Insistă să-ţi dea nişte bani în plus, chiar dacă îţi spun că Susie de alături o face pe degeaba. Aici ne unim cu toate – la preţ normal nu o are nicicare în ofertă...

Gloria nu fusese întrebată. În tăcere, îi mulţumise însă lui Jenny pentru lămuriri. Aşa măcar ştia la ce să se

aştepte şi o suportă cu stoicism. Încercă să ignore durerea şi să se gândească la altceva, în timp ce bărbatul o lucra. Reuşi chiar să pătrundă în gând în şopronul de tuns oi de la Kiward Station. Behăitul oilor acoperea zgomotul chinezilor de afară. În timp ce Gloria număra oile, pe care le tunseseră deja ciobanii, mirosul pătrunzător de lanolină al lânii ascundea putoarea de transpiraţie a steward-ului. Se gândea la tunsoare, cu inima îndoită. În trecut, nu şi-ar fi făcut probleme pentru animalele, care erau aruncate brutal pe spate şi cărora li se răpea, repede, dar nu tocmai cu dragoste, lâna. Acum, trântită de acest străin pe podeaua cabinei, Gloria se simţea mai aproape de animale decât de ciobani.

— Bravo, fato, o lăudă steward-ul, când se desprinse, în sfârşit, de ea. Individul din Canton a avut dreptate. Nu ştii multe, dar te supui. Odihneşte-te acum, noaptea asta vor fi toţi ocupaţi cu ei înşişi. De mâine dimineaţă, îţi începi treaba...

— Ce să fac? întrebă Gloria, derutată.

La urma urmei, îi spuseseră că nu trebuie să mai facă treabă la bucătărie sau ceva asemănător.

Steward-ul râse cu subînţeles.

— Ce ştii mai bine, micuţo! La opt se termină tura de noapte. Atunci, fochiştii îşi iau cu plăcere porţia de oboseală, înainte de a se duce în cabine. Aici se lucrează în trei schimburi, păpuşo, aici ai tot timpul de lucru...

În primele zile, afirmaţia se dovedi o exagerare, fiindcă

echipajul era încă „sătul” de curvele din Canton, iar pasagerii nu erau nici pe departe atât de înfometaţi, încât să-şi cheltuiască micul lor buget de călătorie pe o prostituată. Însă, după prima săptămână, Gloria aproape că nu mai apuca să se odihnească, iar după a doua, viaţa îi deveni, cu totul, un coşmar. Steward-ul – se numea Richard Seaton, dar Gloria nu se putea gândi la el ca la un om cu nume, ca toţi ceilalţi – o vindea fără remuşcări oricui îi oferea pentru asta câţiva cenţi, şi o lăsa în seama bărbaţilor, fără niciun fel de sprijin. Fireşte că mulţi dintre ei nu aveau dorinţe speciale, dar aceia care-şi vărsau sadismul pe fată nu erau opriţi de nimeni să o facă. La fel de puţin se amesteca dacă doi sau trei bărbaţi îşi împărţeau „biletul”. Gloria încercă să nu se implice în cele ce i se întâmplau, aşa cum o făcuse şi cu poftele bărbaţilor de pe *Mary Lou,* dar acolo fuseseră cel mult doi, trei pe seară. Aici, din contră, tortura începea dimineaţa, când maşiniştii şi fochiştii ieşeau din turele de noapte, şi se termina abia târziu în noapte, după ce până şi cei de la bucătărie îşi încheiau munca şi căutau relaxare. La cincisprezece şi mai mulţi clienţi pe zi, efectul protector al uleiului nu mai ţinea pasul. Gloria deveni toată o rană şi asta nu doar în locurile secrete. Corpul i se freca de păturile aspre de care era mereu presată. Stofa îi făcu pielea să plesnească şi toate rănile se infectară, fiindcă nu avea nicio posibilitate să se spele. La asta se mai adăuga faptul că aşternutul improvizat din pături devenise lipicios

şi plin de cruste, de la murdăria şi de la lichidele trupurilor a nenumăraţilor bărbaţi, iar cearşafuri curate nu existau. Mai mult, cineva trebuie să fi adus nişte animale, iar Gloria se lupta cu ploşniţele şi cu puricii. La început, încă mai încercase să scape de ei, cel puţin o vreme, urcându-se într-o cuşetă atunci când era singură şi când găsea un răgaz de dormit. Însă asta se petrecea tot mai rar pe măsură ce călătoria dura mai mult, iar la sfârşit nici nu mai avu puterea de a părăsi culcuşul improvizat de pe jos. Corpul îi era prizonier, dar Gloria încercă să nu-şi piardă sănătatea mintală. Disperată, se visă departe de acea temniţă, imaginându-şi că strânge oile sub razele soarelui de la Kiward Station sau că se pierdea în întinderea de la Canterbury Plains... pentru a se trezi apoi, totuşi, în sala corului de la Oaks Garden, unde stătea la pian şi greşea lamentabil la audiţie. Reveriile ei se transformau tot mai des în coşmaruri. Gloria observă că are febră şi încercă să îşi păstreze imaginaţia, pentru a nu înnebuni complet. Era însă tot mai greu să conceapă gânduri limpezi sau să îşi imagineze sentimente plăcute. Sentimentele sale însemnau durere, scârbă şi ură de sine – dar ura durea cel mai puţin.

Astfel, Gloria se concentră tot mai mult pe ură. Mai întâi, îşi îndreptă ura spre steward. În nenumăratele ore în care era posedată de un client după altul, îşi imagina că îl omoară, din nou şi din nou. Într-un fel sau altul, cu cât mai crunt, cu atât mai bine. În cele din urmă, îşi îndreptă ura asupra clienţilor. Îşi imagina cum se scufundă vaporul şi

cum toţi se înecă. Mai bun ar fi fost un incendiu, care le înghiţea trupurile puturoase. Gloria avea impresia că le aude strigătele... Când un bărbat gemea deasupra ei, visa că este durere, nu plăcere. Îşi dorea ca toţi ăştia să crape. Doar asta îi dădea puterea de a supravieţui umilinţei.

În întunericul şi înghesuiala cabinei, pierdu în cele din urmă orice simţ al timpului. Avea sentimentul că se află pe vapor de o veşnicie şi că va trebui să se bălăcească până în ultima clipă în ura ei. Dar, într-o bună zi, un fochist îi rânji, unul dintre puţinii bărbaţi care încă mai aveau pentru ea un chip.

— Ultima dată azi! zise tânărul fochist.

Era un australian şi se deosebea de ceilalţi colegi ai lui prin faptul că înaintea vizitei la ea se mai spăla cât de cât.

— Mâine ajungem în Darwin.

— În... Australia? întrebă Gloria.

Se găsise într-un coşmar plin de ură sub el, dar acum vocea lui îi atinse o coardă care amuţise demult. Simţi speranţă, nevenindu-i să creadă.

— Asta dacă nu ne-am rătăcit prea tare!

Bărbatul râânji.

— Trebuie doar să ai grijă cum pleci de la bord. Autorităţile de emigrare sunt cam aspre, aici fiecare e înregistrat.

— Păi... steward-ul mă va strecura el cumva, rosti Gloria, încă uluită.

Fochistul râse.

— Nu m-aş baza pe asta! Doamne, fetiţo, ăla n-are niciun interes să te elibereze! La cum te ţine... ca pe un animal! Noi, cei din echipaj, ne-am gândit deja să-i strecurăm informaţia poliţistului portuar. Mai bine te deportează, decât să crăpi aici!

— Tu... vrei să spui...

Gloria se ridică cu greu.

— Vreau să spun că, în clipa în care vom ajunge în Darwin, o cheie se va învârti în această uşă, explică bărbatul şi arătă spre intrarea în cabină. Şi nu pentru a ţi-o deschide ţie, dacă pricepi ce vreau să spun! Nu rămânem mult timp aici, doar câteva zile, apoi ne întoarcem la Canton. Mizerabilul ăsta nici nu trebuie să stea aici pentru a te păzi. Dacă îţi lasă o găleată cu apă şi nişte mâncare, supravieţuieşti tu cumva. Şi, brusc, face profit la întoarcere...

— Dar eu... înţelegerea...

În jurul Gloriei totul se învârtea.

Tânărul fochist o privi plictisit.

— Doar nu vrei să susţii că toate astea de aici au fost parte a unei „înţelegeri”? Seaton te-a cumpărat şi va scoate tot ce se poate din investiţia lui, mai ales că o curvă moartă poate fi aruncată cu uşurinţă peste bord. Dacă, din contră, te prind în Darwin şi le povesteşti cum ai ajuns aici... deci, cum ţi-am zis: încearcă să scapi cât mai repede, chiar şi cu riscul de a-i cădea în braţe poliţistului portuar...

Gloria nici nu reuşi să-i mulţumească acestui tânăr

pentru avertismentele sale. Gândurile i se învălmăşiră atunci când el ieşi, făcându-le loc unor imigranţi chinezi, care, spre norocul ei, nu aveau dorinţe speciale şi nici nu vorbeau o iotă engleză. Gloria îi lăsă să-şi astâmpere cu ea poftele, şi încercă să îşi facă un fel de plan.

Fochistul avea dreptate: era puţin probabil ca steward-ul să o lase să plece de bunăvoie. Ea nu se înhămase la toate astea doar pentru a se lăsa prinsă de autorităţi şi pentru a fi trimisă, cu ruşinea şi cu invectivele cuvenite înapoi, la părinţii ei. Bine, era posibil să fie trimisă în Noua Zeelandă, la rudele sale. Era mai aproape şi poate că pentru australieni ar fi fost mai uşor. Dar poate că nu. Şi chiar dacă ar fi avut acest noroc, bunica Gwyn ar fi aflat ce făcuse, pe vapor, iar asta nu se putea întâmpla. Nimeni nu trebuia să afle! mai degrabă murea.

În cabinele din jurul ei, atmosfera era animată. Gloria se mustră pentru că nu o observase mai devreme. Aproape că ar fi aşteptat, în agonie, până când capcana s-ar fi închis în urma ei. În acea seară abia dacă avu clienţi. De fapt, era de înţeles. Echipajul era ocupat cu manevrele de acostare şi nu mai aveau niciun motiv pentru a apela la serviciile ei: la ce bun să mai meargă la curva asta murdară de pe vapor, când a doua zi îi aştepta districtul roşu din Darwin? Dacă Gloria avea ghinion, steward-ul avea să îşi închidă bordelul personal încă înainte de miezul nopţii.

Trebuia să iasă imediat!

Când terminară cei doi asiatici, se forţă să se ridice şi

să-şi strângă puţinele lucruri într-o bocceluţă. Gloria îşi schimbă din nou rochia ei ruptă şi plină de păduchi cu uniforma musului Jack. Pantalonii şi cămaşa i se părură grele şi speră să poată înota în ei. Dar nu era o altă posibilitate: fie reuşea să ajungă la mal, fie se îneca.

Gloria se târî pe coridoarele în care emigranţii îşi ordonau bunurile. Din nou fu lăsată să treacă, fără niciun fel de comentariu. *Sper că niciunuia dintre bărbaţi nu-i va veni ideea să-l anunţe pe steward!* îi trecu prin cap. Apoi, se linişti. Micuţii bărbaţi gălbejiţi nici măcar nu îndrăzneau să-l privească în ochi pe aşa-zisul mus. Probabil că nu o recunoşteau pe Gloria. Din câte văzu, abia dacă erau clienţi printre ei. Asiaticii pe care steward-ul îi adusese la ea, probabil că proveneau de la clasa a doua. Pasagerii de pe puntea intermediară, săracii săracilor, abia dacă ar fi putut să-şi permită o vizită la ea.

Pe punte, aerul rece o izbi în piept. Bineînţeles, pe această jumătate a pământului era iarnă. Pe de altă parte, se afla în nordul

Australiei, iar aici era o climă tropicală. Nu putea fi chiar atât de frig! Gloria respiră adânc. Într-adevăr, se obişnui, încet-încet, cu temperaturile, după cum le putea estima, de aproximativ douăzeci de grade. După căldura înăbuşitoare şi lipsa de aer de sub punte, aici părea într-adevăr a fi răcoare, dar era vremea ideală de înotat…

Gloria se adună. Se târî pe punte, în umbra bărcilor de salvare şi a instalaţiilor tehnice. O *barcă de salvare, şi asta*

ar fi o posibilitate, îşi spuse Gloria… dar nu, singură n-ar fi reuşit niciodată să arunce o asemenea luntre peste bord, ca să nu mai vorbim de zgomotul iscat. Gloria se uită peste balustradă. Marea se afla departe, sub ea, însă măcar era liniştită. Iar luminile oraşului se vedeau deja bine, nu putea fi prea departe. Vaporul părea că abia dacă se mai mişcă. Aşteptau ei poate pe cineva, care să o ducă pe *Niobe* în port? în acest caz, cel puţin, nu exista primejdia de a ajunge în vreo elice a vaporului şi de a fi sfâşiată în bucăţi. Pe de altă parte, călăuza ar fi putut-o prinde pe înotătoare. Totuşi, mai întâi trebuia să sară. Gloria se îngrozi din cauza înălţimii. Nu mai înotase de ani de zile, nici nu sărise vreodată în apă.

Însă atunci auzi voci. Cineva veni pe punte; păreau mai degrabă membri ai echipajului decât pasageri, dar asta nu mai conta. Dacă o găseau pe Gloria, soarta îi era pecetluită, indiferent dacă ar fi fost dusă înapoi la Seaton sau în faţa căpitanului.

Gloria trase aer în piept, îşi aruncă bocceluţa şi sări.

De pe vapor, plajele din Darwin lăsau impresia că ar fi la o aruncătură de băţ, dar Gloria nu părea să se apropie cu adevărat de ţărm. Avea sentimentul că înoată de ceasuri bune. Între timp, însă, nu-i mai era frică. Se obişnuise cu răcoarea apei. Chiar dacă hainele o deranjau, putea reuşi. Gloria îşi legase lucrurile la spate – să le ţină în mână ar fi incomodat-o la înot. Şi era plăcut, după toată această perioadă petrecută în cabina jegoasă, să fie din nou

spălată de apă. Gloria avea impresia că oceanul nu i-ar da jos doar murdăria, ci şi ruşinea de pe ea. Din când în când, intra cu faţa sub apă şi apoi, prinzând curaj, şi cu părul. Încerca să rămână atât de mult sub apă până când păduchii ar fi trebuit să se înece. Puricii muriseră deja cu siguranţă. Aproape că-i veni să râdă. Şi înota mai departe.

Gloria avu nevoie de întreaga noapte şi de încă o jumătate din zi până când reuşi să se târască, în sfârşit, pe o plajă pustie, la sud de Darwin. Mai târziu, avea să afle că se numea Casuarina şi că acolo erau crocodili de apă sărată. Animalele nu-şi făcură însă apariţia, iar Gloria era atât de obosită, încât nici măcar crocodilii nu ar fi putut să o împiedice să se prăbuşească pe nisip şi să adoarmă.

Spre final, fusese atât de epuizată şi temperatura corpului îi scăzuse într-atât, încât abia mai putea înota. Abia dacă se mai ţinea la suprafaţă şi atunci, pe la amiază, o ajută vântul proaspăt venit dinspre mare şi valurile pe care acesta le aducea cu sine. Nisipul era deja încălzit de soare şi îi uscă Gloriei hainele în care era îmbrăcată, în vreme ce ea dormea.

Când se trezi, se lăsase deja seara. Fata se ridică, ameţită. Reuşise. Scăpase de steward şi de poliţia portuară. De bună seamă, nimeni nu îşi imagina că o persoană ar putea înota din China în Australia. Gloria simţi din nou nevoia de a chicoti isteric. Ajunsese la destinaţie… în celălalt capăt al lumii, la doar două mii şase sute de mile de Noua Zeelandă. Asta dacă nu punea la socoteală şi

jumătatea de glob, care se întindea între Darwin şi Sydney. Gloria nu ştia dacă erau vapoare între teritoriile din nord şi Insula de Sud a Noii Zeelande, dar din Sydney puteai călători la Lyttelton. Îşi aminti de bunicul James, care fusese trimis, pe vremuri, ca hoţ de animale, de la Canterburry Plains la Botany Bay. Mai departe, se străduise să ajungă la câmpurile aurifere, după care se întorsese acasă cu un câştig substanţial. Gloria se întrebă dacă în Australia se mai căuta aur, şi dacă da, unde. Pentru ea, asta nu era însă soluţia, deşi era ferm decisă ca, până la întoarcerea acasă, să rămână „Jack”, dar şi ca băiat avea oroare de o tabără plină de bărbaţi.

Dintr-odată, Gloria simţi o foame arzătoare. Mai întâi trebuia rezolvată această problemă, chiar dacă asta însemna să fure ceva de mâncare. Pentru asta, trebuia să meargă în oraş... iar hainele îi erau încă umede; ar fi bătut la ochi dacă ar fi mers pe străzi ca o pisică plouată.

Gloria îşi dezbrăcă puloverul de lână şi îl întinse pe nisip. Nu avu curajul să-şi dea jos cămaşa şi pantalonii, indiferent cât de goală era plaja. Buzunarele le putea însă întoarce pe dos, pentru a se usca mai repede. Prin pânza îmbibată, simţi o hârtie udă...

Când o scoase, Gloria se uita, fără să-i vină a crede, la cele zece bancnote de un dolar, „cadoul de bun rămas” al lui Harry. Partea care îi revenea ei din vânzarea către steward.

Gloria zâmbi. Era bogată!

10

De fapt, nimeni nu s-ar fi aşteptat la una ca asta, dar Lilian se dovedise a fi folositoare. După moartea lui James McKenzie, ea rămăsese singură cu mama ei la Kiward Station şi aşteptase sosirea lui Jack şi a lui George Greenwood, care aduceau trupul neînsufleţit al Charlottei. Revederea cu tatăl şi cu fraţii ei trebuia să aştepte până când se vor fi îngropat toţi morţii. Tim Lambert era de neînlocuit în mină.

— Dar acum, te ajut! zise Lilian hotărâtă, după ce ajunsese, în sfârşit, în Greymouth, şi după ce întoarcerea ei acasă fusese sărbătorită cum se cuvine.

— Ce vrei să faci tu în mină, copilă? întrebă Tim zâmbind.

S-ar fi bucurat mult să o aibă pe frumuşica lui fiică zilnic în jurul lui, dar nu prea îi venea în minte, la drept vorbind, nicio sarcină pentru ea.

Lilian ridică din umeri.

— Păi, tot ce se face într-un birou. Facturi. Să dau oamenilor telefoane…

Lily nu se temea de noile aparate de telefon, care se găseau mai nou în orice birou, şi care uşurau vizibil comunicarea cu clienţii şi cu partenerii de afaceri.

— Ştiu tot ce ştiu şi secretarii tăi…

Tim râse.

— Şi ce facem cu secretarul meu? o luă el peste picior.

Lilian privi plictisită.

— Poate că vom avea nevoie de mai mulţi, zise ea vag. Şi, în rest...

Chicoti.

— Doar mai sunt şi în subteran treburi de rezolvat...

Chiar dacă Tim Lambert nu trimise pe niciunul dintre angajaţii lui de la birou în subteran, se găsi suficient de mult de lucru şi pentru Lilian. Fata preluă mai întâi întreg serviciul telefonic şi făcea cu partenerii ei de discuţie, rând pe rând, tot ce voia. Nu accepta niciun refuz de la furnizori sau de la transportori, şi, oricum, oamenii din Greymouth erau deja obişnuiţi să primească ordine de la o femeie, însă ceea ce Florence Biller reuşea prin forţă, Lily obţinea prin şarm. În special partenerii de afaceri mai tineri se grăbeau cu livrările, mai ales fiindcă voiau să o cunoască pe fata de la telefon, cu vocea atât de vie. Şi Lilian nu-i dezamăgea, ci îi făcea să râdă şi îi distra atât timp cât trebuiau să-l aştepte pe tatăl ei ori pe maistrul miner. Lui Lilian i se părură uşoare chiar şi relaţiile cu minerii, deşi, firește, trebuise să asculte şi ea poveştile populare despre femeile din mină. Un miner bătrân făcu referire la ele chiar şi atunci când intră doar în încăperile unde se afla motorul cu aburi care acţiona corfele.

— Şi ce-i cu sfânta Barbara? întrebă Lily ridicând din sprâncene. Imaginea ei este agăţată în fiecare corf! Şi, în

afară de asta, nici nu vreau să cobor cu voi. Sunt aici doar pentru a-i comunica domnului Gawain situaţia bolnavilor.

Lilian zbura prin birouri. Se ardea mereu atunci când fierbea cafeaua, dar se descurca repede în contabilitate. Spre deosebire de ceilalţi angajaţi ai biroului, care erau, în marea lor majoritate, mai în vârstă şi mai butucănoşi, ea era de-a dreptul încântată de noutăţi, precum maşina de scris, şi învăţă să bată la ea în timp record.

— Merge mult mai repede decât cu mâna! se bucură ea. Cu asta s-ar putea scrie foarte bine şi poveşti!

Lilian era mereu bine dispusă şi îl înveselea pe tatăl ei, pe care iarna îl afectase, ca în fiecare an. Şoldurile şi picioarele îl dureau foarte tare atunci când era frig, iar birourile nu puteau fi ţinute fără ca în ele să fie curent. La urma urmei, aici mereu intrau şi ieşeau oameni, iar încăperile se aflau la nivelul solului. Tim încerca să se adune, însă, când era surmenat – şi aşa fusese în acest prim an al războiului aproape tot timpul – el îşi vărsa nemulţumirea asupra secretarilor lui. Prin prezenţa lui Lilian, situaţia se ameliorase. Nu doar pentru că o iubea, ci şi pentru că ea făcea mai rar greşeli. Fata era inteligentă şi se interesa de conducerea firmei. Îi punea întrebări tatălui ei în drum spre serviciu şi pregătea, de multe ori, documentele necesare pentru o discuţie sau pentru o decizie, înainte ca Tim să fi apucat să le explice angajaţilor lui de la birou despre ce era vorba.

— Ar fi trebuit să o trimitem să studieze tehnica

mineritului, îi spuse Tim soţiei lui, zâmbind, atunci când Lilian îi explică fratelui său, cu o figură serioasă, principiul mineritului. Sau economia afacerilor. Cu timpul, cred că ar putea să o facă şi pe Florence Biller să se teamă.

În ce privea conducerea minei, Lilian nu avea ambiţii serioase. Lucrul alături de tatăl ei nu era pentru ea nimic altceva decât o joacă. Fireşte că voia să facă totul cât mai bine şi chiar şi reuşea, însă, în reveriile ei, ea nu jongla cu bilanţuri, aşa cum o făcea Florence când era la vârsta ei. Lilian visa în continuare la marea ei iubire – din păcate, societatea elevată din Greymouth nu putea oferi decât puţini băieţi de-o vârstă cu ea. Bineînţeles că erau suficient de mulţi mineri de şaisprezece sau şaptesprezece ani, dar fiii păturii sociale superioare studiaseră în Anglia, sau măcar la Christchurch sau la Dunedin.

— Oricum, eşti prea tânără, o anunţa Elaine, atunci când ea se plângea de asta. Mai întâi, să devii adultă, şi atunci se va găsi şi bărbatul potrivit.

Lipsa burlacilor li se părea mai degrabă liniştitoare lui Elaine şi lui Tim. Elaine se căsătorise prima dată când era mult prea tânără, iar rezultatul fusese catastrofal. Era ferm hotărâtă să o scutească pe Lilian de astfel de experienţe.

Astfel, primul an de război trecu pentru familia Lambert lipsit de evenimente. Lilian suspină atunci când trecu şi primăvara şi nu se conturase încă nimic, în ceea ce privea dragostea. Între timp, făcea aproape mecanic treaba de la

mină. Era încă destoinică, dar începea să se plictisească şi cotrobăia prin rafturile bibliotecii părinţilor. Spre marele ei noroc, împărtăşea cu mama ei, Elaine, o predilecţie pentru lecturile uşoare. Elaine nu o certa atunci când îşi comanda din Anglia cele mai noi romane, din contră – mama şi fiica trăiau intens, alături de eroine, pasiunea pentru iubiţii lor.

— Desigur, poveştile nu au nimic de-a face cu realitatea, fu de părere Elaine că e nevoie de o clarificare, însă Lilian visa mai departe cu ochii deschişi.

— Duminică vei putea să dansezi cu adevărat, zise Tim într-o bună zi, binevoitor, pe când Lilian visa din nou la balurile ei de debutantă şi la complicaţiile dramatice din romane. Chiar dacă e vorba doar despre picnicul organizat de biserică. Trebuie să mergem, Lainie, şi la bazarul caritabil. Poate că reuşeşti să îţi aduci şi tu cumva contribuţia. Facem o donaţie mai mare; la urma urmei, e vorba să se construiască o casă parohială. Familia Biller s-a trecut de asemenea pe listă, iar ei nu se zgârcesc. Chiar atât de mărinimos nu pot fi, acţionarii noştri vor să facă profit. Dar, fireşte că noi ne vom implica, discret...

Elaine încuviinţă.

— Îl voi întreba pe reverend în ce măsură pot ajuta. Oare Florence va pune din nou mâna pe polonic?

Tim râse. Era un obicei ca soţiile proprietarilor de mine să se implice în comunitate, dar mecenatele gratuite erau văzute, în oraşele mici precum Greymouth, drept o

aroganţă. Elaine Lambert şi Charlene Gawain, soţiile celor aflaţi la conducerea minei Lambert, nu se sfiau să dea o mână de ajutor. Ambele lucraseră alături de mineri – şi nimeni nu mai amintea faptul că mult stimata doamnă Gawain fusese în trecut prostituată. Gândul de a lucra în bucătăria săracilor era, însă, cât se poate de îndepărtat de Florence Biller; întreaga localitate râsese cu un an în urmă, atunci când încercase, în timpul serbării de vară, să împartă oamenilor lichior, reuşind să provoace suferinţă deopotrivă propriei rochii şi hainelor de duminică ale invitaţilor.

— Familia Biller va participa cu siguranţă. Apropo, fiul lor cel mare tocmai s-a întors de la Cambridge.

Tim îşi scoase atelele şi se aşează comod în faţa şemineului. În fiecare primăvară ploua neîntrerupt în Greymouth, iar vremea îi intra în oase. Nu-i mergea mai bine nici acum, de când iarna se dusese.

— Serios? Dar e încă foarte tânăr. Şi-a terminat deja studiile?

Elaine se miră. Cu mult mai iscusită decât Florence la turnatul lichiorului, îi umplu lui Tim ceaşca de ceai. Lilian căută nişte fursecuri.

— Băiatul are, de bună seamă, o inteligenţă superioară, la fel ca tatăl lui.

Tim ridică din umeri.

— Ca şi...? Ah, Lily, du-te până în cămară. Aici nu mai sunt prăjiturele, dar Mary a mai făcut câteva, în cutia de

pe al doilea raft din stânga.

Lilian deveni botoasă. Ştia prea bine când era trimisă la plimbare.

— Nu o să-ţi vină să crezi, dar băiatul seamănă mult cu Caleb, făcu Tim.

Ştia că lui Elaine îi plac bârfele.

— Aceeaşi faţă îngustă, aceeaşi statură mlădioasă...

— Dar nu am ştiut cu toţii că a fost secretarul ei? Cel care s-a înţeles mai întâi atât de bine cu ea, dar care a fost concediat, pe neaşteptate, după ce a rămas gravidă?

Elaine nu prea credea în paternitatea lui Caleb Biller.

— Îţi spun eu cum e, l-am văzut. La feronerie. Matt a fost de părere că ar trebui să mă uit eu însumi la noile contrafişe. Ei bine, şi Florence avea, de bună seamă, un motiv de ceartă cu Hankins...

Jay Hankins conducea fierăria. Elaine izbucni în râs.

— Şi l-a înjurat ea, personal?

— Se pare că, din când în când, are nevoie de aşa ceva. În orice caz, băiatul stătea lângă ea şi aproape că intra în pământ de ruşine, iar cuminţenia îi e caracteristică lui Caleb. De la mamă are doar ochii, pare a fi foarte sportiv, dar se spune că ar fi un tocilar. Hankins zice că a studiat literatura sau aşa ceva...

— Şi de unde ar putea el să o ştie? se interesă Elaine şi luă o prăjiturică. Mulţumesc frumos, Lily.

Lilian puse cutia pe masă.

— Se pare că Florence şi-ar fi certat mai înainte fiul, tot

în public, fiindcă nu putea deosebi şuruburile de cuie, sau aşa ceva. Acum încearcă să-l aducă pe drumul cel bun. Urmează să lucreze la mină.

— Dar, indiferent ce a studiat, tot nu se poate să fi terminat, socoti Elaine. E de vârsta lui Lily, ceva mai tânăr chiar...

— Probabil că l-au adus înapoi din cauza războiului. Fratele lui nu merge deloc în Anglia, îl trimit la Dunedin, din câte am auzit. Europa este prea nesigură.

Elaine încuviinţă.

— Războiul ăsta nenorocit... ţi se pare şi ţie la fel de ireal?

Îşi amestecă ceaiul.

— Nu şi dacă mă uit la bilanţurile noastre. Tot cărbunele ăsta înseamnă oţel, iar oţelul înseamnă arme, şi armele, moarte. Tunuri, mitraliere... o invenţie extrem de diabolică! Săracii oameni, mor acolo ca muştele. De ce anume, asta încă n-am înţeles.

Tim îşi încreţi fruntea, plin de griji.

— În orice caz, mă bucur că suntem atât de departe, chiar dacă ar putea fi interpretată ca o laşitate...

Elaine zâmbi.

— În acest sens, ai multe de spus, zise ea apoi, cu gândul pierdut din nou la acel accident de mină, petrecut în urmă cu optsprezece ani, când Tim fusese oricum altcumva, dar nu laş.

— Şi că fiii noştri sunt prea mici pentru a face acolo vreo

neghiobie, adăugă Tim.

Armata recruta, mai nou, şi tineri din Noua Zeelandă şi din Australia. Primul contingent al ANZAC, *Australian and New Zealand Army Corps,* urma să fie trimis, în curând, cu vaporul, în Europa.

Elaine încuviinţă şi aproape că îi mulţumi Cerului, întâia dată, pentru handicapul lui Tim. Nu trebuia să se teamă că i-ar trimite cineva soţul în război – sau că lui Tim i-ar veni această idee stupidă.

Duminică, ploaia care căzuse până atunci necontenit se oprise şi, în sfârşit, Greymouth se prezenta ca proaspăt spălat. Deşi minele stricau un pic frumosul peisaj, natura câştigă supremaţia. Lanuri de ferigă se întindeau până aproape de oraş, iar pe malul râului Grey erau multe locuri romantice. Biserica se afla în afara oraşului, iar străzile pe care Roly conducea automobilul familiei Lambert duceau pe lângă câmpii de un verde viu.

— Seamănă puţin cu Anglia, susţinu Lilian, care îşi amintea de acea zi a cursei de bărci de la Cambridge.

Ben avusese dreptate. Renumita întrecere, în care concurau Universităţile Cambridge şi Oxford, se anulase, deocamdată, din cauza războiului.

Astfel, nici plecarea lui Rupert de la colegiu nu îi oferise lui Ben posibilitatea de a se evidenţia ca strock.

Decorul din faţa bisericii arăta la fel cum Lilian îl ţinea minte din copilărie. Bărbaţii asamblau mese, femeile cărau vesele coşuri de picnic, căutând locuri umbroase, pentru a

lăsa acolo bunătăţile în timpul serviciului divin. Fiindcă vremea ţinea cu ei, reverendul se gândea să mute slujba afară. Copiii entuziasmaţi întindeau păturile în jurul altarului improvizat, în vreme ce mamele şi bunicile împodobeau mesele pentru târgul care avea loc mai târziu. Fireşte că prăjitura avea să fie licitată, iar produsele de patiserie, premiate. Doamna Tanner, care se considera a fi marea doamnă a comunităţii, şoşotea cu prietenele ei despre descurcăreaţa patroană de birt şi matroană a bordelului, Madame Clarisse, care însă nu se lăsa intimidată de ea. Ca în fiecare duminică, îşi aducea turma de fete uşoare la slujbă şi, de bună seamă, nu intenţiona să rateze nici picnicul.

Elaine şi ajutorul ei în ale bucătăriei, Mary Flaherty, îşi goleau coşurile, în vreme ce Roly şi Tim discutau cu restul posesorilor de maşină din comunitate despre vehiculele lor.

— Mai bine m-ai ajuta cu acest coş, îl puse Mary la punct pe prietenul ei, care tocmai se lăuda că maşina familiei Lambert, un Cadillac, avea cei mai mulţi cai-putere.

Roly se supuse suspinând.

Elaine îşi salută soacra, pe Nellie Lambert, cu un zâmbet fals, şi îşi obligă odraslele să facă plecăciuni şi reverenţe cum se cade înaintea ei. Apoi, băieţeii dispărură în mulţime, pentru ca imediat după aceea să se joace prinsă cu prietenii şi să facă tărăboi. Lilian se alătură câtorva fete care culegeau flori pentru altar.

Apoi, în final, cu puţin timp înainte de începerea slujbei, se apropie şi maşina familiei Biller. Mai mare şi mai modernă decât jucăria preferată a lui Tim şi a lui Roly. Bărbaţii aruncară priviri pline de jind uriaşului automobil, în vreme ce Elaine şi prietena ei, Charlene, se concentrară mai mult asupra celor aflaţi în interior. Şi Matt Gawain îi povestise soţiei sale despre asemănarea izbitoare dintre Caleb Biller şi fiul cel mare al lui Florence, motiv pentru care cele două îşi ţinură respiraţia atunci când Caleb şi tânărul coborâră din maşină. Nu fură dezamăgite. Chiar şi expresia cam morocănoasă de pe chipul junelui aducea cu tânărul Caleb. Elaine îşi mai amintea foarte bine de prima lor întâlnire, la o cursă de cai. Tatăl lui Caleb îl obligase să fie acolo, iar întreaga atitudine a flăcăului vădea teamă şi împotrivire.

Nici tânărul Biller nu părea să fi venit chiar de bunăvoie sau, cel puţin, se certase cu mama lui. Ea îi arunca priviri pline de reproş, iar el dezvăluia o altă trăsătură a lui Caleb: îşi ţinea umerii în jos, resemnat. Benjamin era mai atletic şi mai bine făcut, dar la fel de înalt şi de slab ca tatăl lui. Nu avea, de fapt, nimic în comun cu fraţii mai mici, ambii cu o structură mai îndesată, mai solizi, care păreau să semene mai mult cu mama lui şi cu – după cum formulase mai eufemistic Nellie Lambert – „ramura mai brunetă a familiei Weber”.

Florence îşi adună familia în jurul ei. Era o femeie îndesată; în tinereţe avusese o înclinaţie spre o anume

rotunjime. Între timp, aceasta trecuse. Meseria ei solicitantă nu îi dădea răgazul să mănânce prea mult şi prea des, însă nici nu devenise o frumuseţe. Chipul ei era în continuare cleios şi, în ciuda palorii date de munca la birou, era acoperit de pistrui. Părul ei des şi şaten era prins într-un coc mare, iar gura mică i se strâmba a supărare. Florence se forţă să zâmbească atunci când îşi împinse cei trei băieţi înspre reverend. Cei mici făcură pe dată o reverenţă rapidă şi absolut ca la carte în faţa preotului, însă cel mai mare se arătă mai îndărătnic şi schiţă doar o plecăciune. Apoi, văzu fetele care puneau flori în jurul altarului şi ochii îi scânteiară cu interes. Micuţa roşcată...

Lilian aranjă ultima ghirlandă şi cercetă altarul, încruntându-se. Da, putea rămâne aşa. Se întoarse spre reverend, căutând aplauze, şi privirea i se opri asupra unor ochi limpezi, verde-deschis. Un chip alungit, părul blond, trupul bine clădit al vâslaşului, care tocmai se încorda, atunci când băiatul o recunoscu.

— Ben, şopti ea cu vocea gâtuită.

Trăsăturile băiatului oglindiră mai întâi o neîncredere, însă, imediat după aceea, în ele se ivi un zâmbet aproape nefiresc.

— Lily! Ce cauţi aici?

RĂZBOI

Canterbury Plains, Greymouth, Gallipoli şi Wellington, 1914-1916

1

După ce lucrurile i se uscară cu totul, Gloria se târî spre oraş. Era moartă de foame. Se făcuse frig şi trebuia să mănânce. Pe lângă asta, avea nevoie şi de un adăpost unde să poată dormi. Nu-i era greu să-şi ia ceva de mâncare. Erau suficiente restaurante, ceainării şi tarabe în oraşul portuar. Gloria se strădui să nu se apropie prea mult nici de port, nici de districtul roşu, care se afla de cele mai multe ori în imediata lui vecinătate. Evită şi localurile în care se aflau mai mulţi bărbaţi, indiferent cât de apetisante ar fi fost mirosurile care pluteau dinspre bucătărie.

În cele din urmă se hotărî pentru o ceainărie mică, în care servea o femeie. Probabil că aici erau doar femei de serviciu, dar era mai bine decât să se expună privirilor chelnerilor şi ale celorlalţi bărbaţi din local. Ceainăria era aproape goală. Doar câţiva oameni mai în vârstă stăteau la mese, discutând sau citind ziare. Boşorogii nu păreau să reprezinte un pericol. Gloria se relaxă. Şi, spre surprinderea ei, nu erau doar mâncăruri reci; câţiva clienţi mâncau cu plăcere o tocană consistentă. Să fi fost clienţi fideli, care luau aici masa în fiecare zi? Timidă, Gloria ceru o mâncare, arătând spre farfuriile celorlalţi. Ar fi trebuit, de fapt, să fie obişnuită să mănânce prin restaurante.

Familia Martyn frecventase cele mai bune case din Europa şi din America, însă Gloria nu suportase niciodată atenţia chelnerilor şi cu atât mai mult interesul celorlalţi clienţi faţă de renumita ei mamă.

În acest loc însă, nu era nevoie de vreo etichetă anume. Chelnerii erau amabili, dar fără chef de vorbă. Fata care o servea îi aduse Gloriei un castron mare cu tocană şi privi cu plăcere cum presupusul tânăr mânca fără să respire.

Cu un zâmbet aproape conspirativ, îi mai aduse o porţie.

— Vai, tinere, eşti mort de foame! Ce ai făcut, ai înotat din Indonezia până aici?

Gloria se făcu roşie ca racul.

— De unde ştiţi că...?

— Că vii de pe un vapor? Nu-i greu de ghicit. Mai întâi, oraşul ăsta e un sat. Aş fi remarcat demult un flăcău atât de ochios ca tine. Şi, în afară de asta, arăţi ca un marinar care tocmai a coborât de la bordul navei. Părul tău urlă după un frizer, tinere! Cu barba mai ai încă de aşteptat...

Femeia râse. Era rotundă, roşie la faţă şi, în mod evident, inofensivă.

— Dar ai făcut baie. Asta e bine pentru tine. Şi încă nu eşti dependent de whisky. Toate astea sunt lăudabile. E prima ta slujbă?

Gloria încuviinţă.

— Dar a fost înfiorător! izbucni ea. Aş... aş dori să rămân în ţara asta.

— Ai rău de mare?

Femeia dădu din cap, înţelegător.

— Când eram de vârsta ta, am emigrat din Anglia în Australia. Pe cuvânt, jumătate de călătorie am stat aplecată peste balustradă! Trebuie să te fi născut pentru asta, ca să fii marinar. Ce vrei să faci acum?

Gloria ridică din umeri. Apoi, îşi strânse tot curajul laolaltă.

— Ştiţi cumva unde... poate... unde aş putea găsi un loc de dormit? N-am mulţi bani, eu...

— Pot să-mi imaginez că golanii ăia te-au angajat pentru doar câţiva cenţi! Şi nici măcar nu te-au hrănit ca lumea, eşti numai piele şi os. Din partea mea, poţi să vii şi mâine, îţi ofer un prânz bun. Am avut şi eu un băiat, dar ăla e acum mare şi s-a dus să construiască calea ferată. Acolo nu câştigi mult, dar îi place că mai vede lumea puţin. Şi de dormit... reverendul de la biserica metodistă are câteva adăposturi pentru bărbaţi. Cine poate, face o mică donaţie, dar dacă nu ai bani, nimeni nu zice nimic. Doar să te rogi e obligatoriu, bineînţeles. Dimineaţa şi seara...

Gloria nu se mai rugase de luni întregi, nici măcar înainte de nefericita sa călătorie. Pe William şi Kura Martyn nu îi interesa dacă fiica lor mergea sau nu la slujbe. În ce-i privea, ei nu mergeau la biserică. Gloria se dusese la slujbele din Sawston, dar fără să vrea cu adevărat. Ori de câte ori îl vedea pe reverendul Bleachum, vedea imaginea sacristiei înaintea ochilor – un preot, cu pantalonii în vine, peste o femeie din propria lui parohie,

cu zece minute înainte ca el să-i jure credinţă alteia. Gloria nu ştia cu adevărat dacă să creadă în Dumnezeu, dar nu ar fi dat un cent pe cinstea slujitorilor lui pe pământ.

La fel de agitată intră şi în biserica din Knuckey Street, o construcţie destul de părăginită. Reverendul, un bărbat înalt şi blond, tocmai ţinea o slujbă la care nu participa prea multă lume. Gloria privi neliniştită la trei bărbaţi care păreau a fi complet decăzuţi, aflaţi în al doilea rând. Să fi fost ei oaspeţi ai adăpostului?

Gloria se rugă cuminte, însă renunţă la cântatul alături de cor, la sfârşit. „Jack Arrow" era încă tânăr, dar trebuie că-şi schimbase deja vocea. Când slujba se termină, preotul o căută, iar ea îi povesti, cu întreruperi aceeaşi poveste ca şi femeii din ceainărie: Jack, un new yorkez înnăscut, se angajase din pură dorinţă de aventură pe un vapor care naviga spre Darwin. Căpitanul îl exploatase, iar ceilalţi membri ai echipajului fuseseră neprietenoşi...

— La cum arăţi, ar fi putut fi la fel de bine prietenoşi, observă reverendul necruţător. Îi poţi mulţumi lui Dumnezeu că ai scăpat de acolo nevătămat, nici la trup, nici la suflet!

Gloria nu înţelese ce voia să spună, însă roşi.

Preotul dădu din cap plin de înţelegere.

— Se pare că eşti un băiat bun, concluzionă el din ruşinea Gloriei care, după toate aparenţele, era încă vie.

Dar ar trebui să-ţi tai părul. În noaptea asta dormi aici, şi vedem noi după.

După atâta amabilitate, Gloria sperase la o cameră doar pentru ea, dar, firește, adăpostul pentru bărbați îi fu și dormitor. Cinci paturi supraetajate erau înghesuite într-un spațiu mic, incomod, singura decorațiune constând în crucifixul de pe perete. Gloria își căută un pat în cel mai îndepărtat colț și speră să nu fie deranjată prea tare, dar, pe măsură ce se lăsa noaptea, locul se umplea cu „oaspeți" de diferite vârste. Gloria se găsea din nou în mijlocul unui coșmar, format din putoarea corpurilor nespălate și sudoare masculină. Măcar nu mirosea a whisky; părea că preotul reușea să controleze asta. Câțiva bărbați jucau cărți, alții vorbeau. Un bărbat mai în vârstă, care se culcase în cușeta aflată vizavi de Gloria, încercă să o atragă și pe ea într-o discuție. Se prezentă drept Henry și o întrebă de nume. Gloria răspunse monosilabic, mai atentă decât în discuția cu reverendul, ceea ce se dovedi a fi cât se poate de îndreptățit. Henry, în mod evident un marinar, nu înghiți povestea fără să pună nicio întrebare, cum o făcuse preotul, naiv.

— Un vapor de la New York la Darwin? Așa ceva nici nu există, băiete! Trebuie să navighezi prin toată lumea...

Gloria roși.

— Eu... ei... ei voiau să meargă mai întâi în Indonesia, se codi ea. Să ia o marfă...

Henry își încreți fruntea, însă începu apoi, la rândul său, să povestească despre călătoriile sale, care toate aveau de-a face cu aparent infinita lui însingurare de la bord. Gloria

abia dacă îl ascultă. Regreta deja că venise, deşi, desigur, pe „Jack” nu-l păştea niciun pericol.

Sau, totuşi? Când se stinseră în fine lămpile cu petrol care dăduseră până atunci o lumină slabă, şi când Gloria se ghemui în sfârşit să doarmă, simţi pe obraz atingerea precaută ce părea a fi a unei mâini. Trebui să se înfrâneze pentru a nu striga.

— Te-am trezit, Jacky?

Vocea lui Henry, destul de înaltă pentru a unui bărbat, părea a fi foarte aproape de faţa ei.

— M-am gândit că un băiat atât de drăguţ... poate că îmi ţii puţin de cald în noaptea asta...

Gloria sări, panicată, în sus.

— Lăsaţi-mă în pace!

Ea şoptea, dar nu îndrăznea să strige. În imaginaţia ei încinsă, se sperie că toţi vor sări peste ea.

— Dispăreţi! Vreau să dorm singur!

— N-am să-i povestesc nimic preotului despre vaporul spre Darwin... nu-i place să fie minţit...

Gloria tremura. De fapt, îi era totuna ce-i povestea individul ăsta reverendului, nu mai voia oricum nimic altceva decât să plece de acolo. Dar dacă o obliga să „fie drăguţă cu el”, se deconspira. Dacă bărbaţii de aici observau că este o fată... Plină de curajul disperării, îşi ridică genunchiul şi îl lovi şi ea pe bărbat între picioare.

— Cară-te! strigă ea.

Prea tare. Bărbaţii dimprejur începură să se agite. Însă,

spre mirarea ei, aceştia îi luară partea lui „Jack”.

— Henry, porcule, lasă băiatul în pace! auzi doar că nu vrea să ştie nimic de tine!

Henry gemu şi Gloriei îi reuşi să-l împingă de la marginea patului său. Se pare că bărbatul ajunsese să se pipăie şi cu un altul.

— N-ai primit destul, gunoi homosexual ce eşti? Poţi să mai iei şi de aici o porţie de bătaie...

Gloria nu pricepea nimic din toate astea, dar deocamdată răsuflă uşurată. Nu mai voia să rişte de acum înainte. Îşi luă pătura şi cearşafurile, se adăposti în baia destul de curată şi trase zăvorul. Apoi, se înveli, în pătura ei cât mai departe de pisoare. Dimineaţa următoare părăsi biserica, înainte ca cineva să se trezească. Nu lăsă nicio donaţie. În loc de asta, intră în prima prăvălie şi investi trei din dolarii ei preţioşi într-un cuţit şi o teacă pe care o putea prinde la cingătoare. Pe viitor, când avea să doarmă, avea să o facă numai cu o armă în mână.

Apoi, au urmat păduchii. Gloria observase din ziua precedentă că scurta scufundare în mare nu îi răpusese. Intră nesigură într-o farmacie şi întrebă de cea mai ieftină substanţă.

Farmacistul râse.

— Cel mai ieftin ar fi să te tunzi chel, băiete. Oricum ai nevoie de o tunsoare, arăţi ca o fată! Odată ţac-pac, nu mai e păr, nu mai sunt păduchi! După aceea pudrează-ţi părul cu asta.

Îi întinse ceva peste tejghea.

Gloria cumpără praful cu doar câţiva cenţi şi se duse la un frizer, îşi pierdu din nou buclele, de această dată de tot. Nu se mai recunoscu după ce se uită în oglindă.

— Creşte la loc, băiete! râse bărbierul. Costă cincizeci de cenţi.

Gloria se simţea în mod ciudat, eliberată atunci când o luă înspre ceainărie. Avea nevoie urgentă de un prânz bun şi era chiar dispusă să plătească pentru el. Noua ei prietenă se ţinu însă de cuvânt şi îi îndesă pe farfurie, fără să-i ceară vreun ban, fasole, ouă şi şuncă. Îi păru totuşi rău după frumosul păr al lui „Jack”.

— Ceva mai scurt ar fi fost în regulă, nu imediat aşa, la zero! Asta n-o să le placă fetelor, micuţule!

Gloria ridică din umeri. Atât timp cât nu avea să-i deranjeze pe posibilii angajatori...

Căutarea unei slujbe se dovedi a fi însă complicată, cu atât mai mult cu cât Gloria nu îndrăznea să intre în cartierul portuar. La docuri ar fi fost de lucru din belşug. Se căutau mereu oameni care să ajute la încărcatul şi la descărcatul vapoarelor. Gloria însă căuta o slujbă doar în oraş, şi aici lucrurile se prezentau prost. Majoritatea băieţilor de vârsta lui „Jack” îşi făceau ucenicia pe undeva. Băieţi decăzuţi ca „Jack”, care nu proveneau din oraş şi pentru a căror reputaţie nu stătea nimeni chezaş, erau priviţi cu neîncredere. După o zi de căutări lipsite de succes, Gloria aproape că îşi dorea să nu fi părăsit biserica

metodistă cu atâta nechibzuinţă. Cu siguranţă că reverendul i-ar fi putut fi de ajutor, dar frica de Henry şi de ceilalţi bărbaţi era mai puternică. În cele din urmă, investi alţi câţiva centi din preţioşii ei bani într-o cameră de la o pensiune mică. Dormi, pentru prima dată după luni întregi, liniştită, singură şi fără să fie câtuşi de puţin pusă în pericol, în aşternuturi curate. Ziua următoare avu noroc, şi reuşi să ţină locul unui curier care nu se prezentase la lucru dintr-un motiv oarecare. Livră câteva scrisori şi câteva pachete de la un birou la altul şi câştigă atât cât să mai păstreze camera pentru o noapte. Şi în zilele următoare reuşi să se descurce cu nişte slujbe temporare, dar când făcu bilanţul, după o săptămână, lucrurile nu arătau prea bine. Din cei zece dolari ai ei mai *rămăsesem* doar patru, iar din banii munciţi nu putuse pune niciun cent deoparte. Deci nici nu putea fi vorba de o călătorie mai departe spre Sydney, decât doar dacă ar fi plecat pe jos.

Ceea ce şi făcu, în cele din urmă. În Darwin, „Jack” nu putea face niciun ban. Aşadar, Gloria o luă de-a lungul coastei şi încercă să găsească slujbe sezoniere în localităţi mai mici. Acolo, spera ea, erau cu siguranţă ferme care aveau nevoie de un grăjdar. Sau pescari, cărora să le ajute la prins peşte.

Din păcate, speranţele ei se dovediră a fi iluzorii. După două săptămâni, „Jack” abia dacă străbătuse o sută de mile şi cheltuise toţi banii. Hoinărea descurajată pe străduţele

unui orăşel portuar. Din nou nu ştia unde va dormi şi din nou suferea de foame. Nu mai avea decât cinci cenţi; cu ei nu mai primea mâncare nici măcar în spelunca de cea mai joasă speţă, precum cea pe lângă care tocmai se strecurase.

— Ei, micuţule, vrei să faci nişte cenţişori?

Gloria se sperie. Un bărbat, de bună seamă pe drum spre locanta îndoielnică. Pe întuneric, nu-i putu recunoaşte chipul, dar el îşi vârî mâna în pantaloni.

— Eu... sunt un băiat, şopti Gloria şi îşi căută cuţitul. Eu...

Bărbatul râse.

— Păi asta şi sper! Cu fetele n-am nimic de gând. Caut un flăcău drăguţ, care să-mi ţină de urât la noapte. Hai, plătesc chiar bine...

Gloria privi împrejur, cuprinsă de panică. Bărbatul îi bloca drumul către următoarea străduţă, dar nu părea că s-ar fi năpustit de îndată asupra ei. Dacă s-ar fi întors pe acelaşi drum pe care venise...

Gloria făcu stânga-împrejur şi o luă la goană, ca urmărită de furii. Fugi până rămase fără suflu; apoi, aproape că se prăbuşi pe un pod. Acesta ducea peste un râu care se vărsa în mare. Poate că era şi o lagună... Gloria nu ştia şi îi era indiferent. I se părea că ajunge din rău în mai rău. Între pod şi zidul portului se plimbau, de colo-colo, câteva fete sumar îmbrăcate.

— Ei, frumosule? Cauţi companie pentru seara asta?

Gloria o luă din nou la goană. În cele din urmă, se trezi pe ţărm, plângând. Poate că în preajmă erau şi crocodili. Dar, în comparaţie cu animalele bipede de care tocmai scăpase, aceştia i se păreau inofensivi.

Gloria zăcu o perioadă, tremurând în nisip, apoi începu să se gândească. Trebuia să plece, trebuia să părăsească Australia. Dar după cum se arătau lucrurile, nu era nicio speranţă să-şi câştige banii necesari călătoriei pe cale cinstită. „Jack" abia dacă putea să supravieţuiască găsindu-şi diverse slujbe temporare. Dar un drum peste ocean, până în Noua Zeelandă, nici nu încăpea în discuţie.

„Faci tot ceea ce ştii mai bine..." Erau cuvintele cinice ale steward-ului.

Gloria scânci. Nu putea însă nega: nu fusese niciodată plătită pentru altceva, decât pentru a fi „drăguţă" cu bărbaţii. Fără cei zece dolari ai lui Harry, nu ar fi supravieţuit.

Dacă lucra pe cont propriu, de bună seamă că putea face bani din asta. „Individul a făcut bani cu găleata cu tine", îi spuseseră atât steward-ul despre Harry, cât şi tânărul fochist despre Richard Seaton. Jenny din San Francisco nu i se păruse însă tocmai bogată...

Gloria se ridică. Nu avea altă soluţie, trebuia să încerce, chiar dacă era, fără doar şi poate, periculos – celelalte fete nu aveau să fie prea fericite de concurenţă. Pe de altă parte, după cum îi spusese Jenny, existau multe lucruri pe care curvele obişnuite nu le acceptau sau le făceau doar

împotriva voinţei lor. Gândindu-se la asta, Gloria simţi ruşine, durere şi teamă, dar nu mai era nimic ce să nu-i fi cerut bărbaţii să facă deja pe *Niobe.* Dacă supravieţuise acolo, avea să reziste şi în continuare.

Gloriei i se făcu rău atunci când se apucă să caute în bocceluţa lui „Jack” singura rochie pe care o avea. O îmbrăcă fără tragere de inimă şi o luă încet spre pod.

2

— Nu acum, mai târziu, şuieră Lilian.

Chiar dacă întâlnirea neaşteptată cu Ben îi oprise bătăile inimii preţ de o secundă, mintea îi funcţiona – şi o făcuse să înţeleagă pe dată că asemenea manifestări de bucurie nu-şi aveau locul aici. Ben stătea lângă Florence şi Caleb Biller, el trebuie că era fiul care tocmai se întorsese de la Cambridge! Şi fără îndoială că nici familia Biller, nici tatăl lui Lilian n-ar fi fost deloc încântaţi să afle că odraslele lor îşi încrustaseră numele în scoarţa unui copac din Anglia, împrejmuindu-le cu o inimă ce simboliza dragostea.

Ben nu pricepu la fel de repede. Nici nu era de mirare, de vreme ce numele de familie al lui Lilian îi era încă necunoscut. Reverendul avu însă grijă să-i ajute în acest sens. Poate chiar în mod intenţionat – şi el era recunoscut pentru o minte şi o inteligenţă deosebită şi este posibil să fi observat licărul din ochii lui Ben şi ai lui Lily.

— Ben! Ce bine că te-ai întors! îl salută el pe băiat, imediat după ce schimbase obişnuitele politeţuri cu Florence şi Caleb. Şi ce mare te-ai făcut! Tinerele doamne din Greymouth se vor bate pentru un dans cu tine. Ţi le prezint pe primele...

El arătă spre Lilian şi spre celelalte două fete, care tocmai împodobiseră altarul.

— Erica Bensworth, Margaret O'Brien şi Lilian Lambert.

Erica şi Margaret făcură, chicotind, o reverenţă, în vreme ce lui Lilian nu-i ieşi decât un zâmbet forţat. La urma urmei, tocmai întâlnise privirea rece a lui Florence Biller. Lilian avusese de-a face cu ea, în cadrul activităţilor pe care le făcea pentru tatăl ei şi, după cum se pare, nu-i făcuse cea mai bună impresie. Spre deosebire de ceilalţi angajaţi ai lui Tim, ea nu se lăsa intimidată – de exemplu, îi făcea legătura telefonică lui Florence doar atunci când tatăl ei avea cu adevărat timp şi liniştea interioară necesară pentru a se ocupa de problemele sale. Nu avea niciun fel de reţineri în a ademeni clienţii şi în a amăgi furnizorii, pentru ca Lambert să fie servit mai repede decât Biller – în acele vremuri era o artă inimaginabil de valoroasă, fiindcă economia luase avânt, iar tâmplăriile şi fierarii nu puteau procura atât de repede cherestea, ştampile şi unelte, pe cât de repede se dezvolta mineritul. Fireşte că Florence rămăsese politicoasă, dar în cercul restrâns al familiei, „mica Lambert" fusese deja poreclită drept „fetiţa nesimţită". Expresia fusese rostită şi în prezenţa lui Ben. Iar acum, el o avea pe această „mică bestie" înainte-i, în carne şi oase – iar ea se dovedea a fi Lily a lui, fata pe care nu reuşea să şi-o scoată din minte, de când fusese mutat din Anglia. Fata pentru care umpluse de atunci pagini întregi cu poezii...

Lilian îi făcu un semn rapid cu ochiul. Ben înţelese.

În timpul slujbei, cele două familii se aşezară pe câmpie

la capete opuse, însă Lilian şi Ben nu se putură concentra asupra predicii. Amândoi răsuflară uşuraţi atunci când se termină şi ultimul psalm şi cu toţi se îndreptară spre bufet. Lilian reuşi să se nimerească lângă Ben la coada de la sucul de fructe.

— Imediat ce termină toţi de mâncat şi se simt obosiţi... atunci ne vedem... îndărătul bisericii, îi şopti ea.

— La cimitir? întrebă Ben.

Lilian suspină. Nu ar fi vrut să se exprime atât de prozaic şi se întrebase, firește, dacă o fi câmpul lui Dumnezeu potrivit pentru o primă întâlnire secretă. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că în toate astea se găsea şi o componentă foarte romantică. Poate că uşor morbidă, dar şi dulce-amară. Ca o poezie de Edgar Allan Poe...

În afară de asta, nu era niciun alt loc prin preajmă în care să fie la fel de lipsit de părinţi precum era cimitirul.

Aşadar, încuviinţă.

— Uită-te pur şi simplu după mine, vei vedea când mă ridic.

Ben încuviinţă hotărât şi îşi luă în primire limonada. Se gândi pentru câteva clipe să i-o ofere lui Lilian, pentru a-i scurta timpul de aşteptare, dar ajunse la concluzia că ar fi fost prea bătător la ochi, astfel că îi făcu doar conspirativ cu ochiul şi se duse de acolo. Lilian privi încântată în urma lui. În fine, se întâmplă ceva! Şi, în sfârşit, ca în romanele ei, iubitul rătăcitor se întorcea. Lily suspină. Era, însă, un duşman al familiei ei. Ca la Shakespeare! în apărarea ei,

putea spune că la spectacolul de Crăciun de la Oaks Garden nu avusese niciodată voie să joace rolul Julietei. Acum, însă se găsea în miezul evenimentelor!

În final, Ben îşi părăsi primul familia şi o luă discret spre biserică. Din contră, Lily se despărţi aproape fără nicio tragere de inimă de „discuţiile de la masă” dintre Elaine şi Tim, Matt şi Charlene. Era din nou vorba despre familia Biller şi despre fiul lor mai mare. Mama lui Lilian şi cu Charlene nu mai pridideau să comenteze cât de mult seamănă fiul cu tatăl său, ceea ce lui Lilian i se păru cam ciudat. Şi fraţii ei semănau cu Tim, iar băiatul mai vârstnic al lui Charlene era o copie fidelă a lui Matt Gawain, dar nimeni nu scăpase vreodată despre asta vreun cuvânt, darămite două. În orice caz, familiile aveau un subiect minunat de discuţie şi nimeni nu băgă de seamă că Lilian se depărtează. Când ajunse în curtea bisericii, Ben tocmai scrijelea iniţialele lor în coaja bătrânului fag, aflat la capătul estic al cimitirului. Lui Lilian i se păru romantic, chiar dacă nu foarte iscusit din punct de vedere tactic. Prea multe „L. L”. Şi „B. B”. nu puteau exista la urma urmei, în Greymouth. Şi ce? Hotărî să se simtă flatată de faptul că Ben risca să fie prins pentru ea.

O privi extaziat atunci când se apropie de el printre şirurile de morminte.

— Lily, n-aş fi crezut că te mai regăsesc vreodată! o întâmpină el. Acea fată ciudată din Oaks Garden mi-a spus că ai plecat acasă. M-am gândit că o fi vorba, probabil, de

Londra sau de Cornwall sau de vreo altă localitate din Anglia. Nu mi-ai spus că eşti din Greymouth!

Lilian ridică din umeri.

— Şi eu am crezut că eşti de prin Cambridge sau de undeva dimprejur. Şi m-am gândit că eşti sărac, din cauza bursei...

Ben râse.

— Nu, eram doar tânăr. Acesta a fost motivul pentru care am fost tratat astfel. Am sărit peste câteva clase şi universităţile pur şi simplu pentru mine. Cu bursa am putut studia ceea ce am vrut eu, nu ceea ce-şi doriseră părinţii mei pentru mine. Până acum, în orice caz. Însă cu războiul ăsta idiot au avut bineînţeles o scuză foarte bună pentru a mă aduce înapoi. Şi-acum, stau în biroul ăsta oribil şi ar trebui să-mi pese de cum se extrage cărbunele din pământ. Din partea mea, ar putea să rămână foarte bine acolo.

Lilian se încruntă. Nu-i venise niciodată ideea de a lăsa cărbunele în pământ, şi nici nu i se părea prea inteligentă. În definitiv, se putea vinde scump. Ben era, fireşte, un poet, şi vedea problema cu alţi ochi. Deci, îi zâmbi blând.

— Dar ai trei fraţi. N-ar vrea să preia ei mina? întrebă ea. Atunci ai putea studia mai departe.

Ben încuviinţă, însă cu o expresie înverşunată.

— Ei aproape că se bat pe asta, zise el. Sam are abia doisprezece ani, dar ştie mai multe despre afaceri decât mine. Din păcate, eu sunt cel mai mare... Dar să vorbim

despre tine, Lily. Nu m-ai uitat?

— Niciodată! zise Lilian hotărâtă. Nu te-aş putea uita niciodată. A fost atât de frumos în Cambridge! Şi eu chiar am vrut să vin, aş fi făcut orice... tocmai în acea zi unchiul meu m-a luat de acolo. Şi n-am putut fugi, au fost mereu oameni în jurul meu. Dar acum suntem aici.

Ben zâmbi.

— Acum suntem aici. Şi am putea să ne... adică, vreau să spun...

— Te-ai mai putea uita o dată pentru a vedea ce culoare au ochii mei! zise Lilian ştrengăreşte, apropiindu-se mai mult, cu privirea aţintită spre el.

Ben o mângâie timid pe obraji şi o luă în braţe. Lilian ar fi putut îmbrăţişa întreaga lume atunci când el o sărută.

— Cine a fost băiatul din cimitir?

Tim Lambert era rareori sever cu fiica lui, dar acum stătea ameninţător în faţa ei, pe cât de bine era capabil să o facă, cu atelele şi cu cârjele sale. Lilian şedea la biroul ei şi tocmai pusese jos receptorul. Părea mai bine dispusă şi mai radioasă ca de obicei – un observator mai versat decât Tim i-ar fi citit, poate, pe chip că era îndrăgostită. Însă Tim se pricepea mai mult la bilanţuri sau la cum se încheia o afacere. Tocmai sărbătorise o astfel de afacere cu un pahar de whisky, într-o tâmplărie. Bud Winston, negustorul de cherestea, livra lemnul care ajuta la îndelung plănuita extindere a minei, iar Tim Lambert îi luase de sub nas lui

Florence Biller un vagon întreg de lemnărie pentru căptuşeală. Dacă Tim ar fi vrut să fie corect, ar fi trebuit să îi mulţumească în mai mare parte lui Lilian pentru asta, deoarece fiica lui supraveghease negocierile. Însă în acea zi nu era vorba despre dreptate, ci despre zvonurile care circulau prin Greymouth. Trebuie să fi fost deja mai peste tot, dacă le ştiau până şi oameni ca Bud Winston. Tâmplăria nu era, la urma urmei, un bastion al bârfitorilor. Şi asta fusese abia la ora unsprezece, luni dimineaţa – până pe după-amiază avea să afle tot oraşul că Lilian Lambert se întâlnea pe ascuns cu un băiat.

— Să nu negi, bătrâna Tanner a văzut totul. Însă e mioapă – nu l-a recunoscut pe flăcău.

Doamna Tanner era colportoarea numărul unu a oraşului. Lilian se îngrijoră.

— Şi ce vrea să spună că a văzut? întrebă ea atunci, cât de nepăsătoare putu.

Dacă doamna Tanner văzuse sărutul, ea se găsea acum într-o mare belea.

Tim ridică din umeri.

— Ai stat de vorbă cu un băiat. Pe ascuns, în cimitirul din curtea bisericii. Tot oraşul vorbeşte despre asta.

— Atunci nu se poate să fi fost chiar atât de pe ascuns, observă Lily, frunzărind la întâmplare prin nişte acte.

În sinea ei, răsufla uşurată.

Tim se lăsă pe scaunul de la biroul său. Gestul îi răpi poziţia strategică, însă era epuizat după drumul în oraş şi

îl durea şoldul.

— Lilian, a fost Ben Biller? întrebă el într-un târziu. Cineva a adus numele lui în discuţie. Şi nici mie nu mi-ar veni vreun altul în minte, care să ţi se potrivească din perspectiva vârstei.

Lilian îi zâmbi angelic. În mod normal, una dintre abilităţile sale pregnante era capacitatea de a-l evalua pe interlocutor, însă acum era îndrăgostită.

— Ţi se pare şi ţie că mi se potriveşte? Oh, tăticule!

Sări în sus şi dădu să-l îmbrăţişeze pe tatăl ei. „Ben e atât de minunat! Atât de gentil, de drăguţ...

Tim se încruntă şi o împinse la o parte.

— El e ce? Doar nu vorbeşti serios, Lilian! în timp ce te-ai plimbat cu el preţ de trei minute printre câteva morminte, ai descoperit că este bărbatul vieţii tale?

Oscila între disperare şi amuzament.

— Exact! Lilian radia.

— Dar ne-am cunoscut mai întâi la Cambridge...

Îi povesti tatălui ei, plină de încântare, întâmplarea de la cursa de bărci, lăsând la o parte doar câteva amănunte nesemnificative, ca de exemplu sărutul şi inima scrijelită în trunchiul de copac.

— Scrie poezii, tăticule! Pentru mine!

Tim o privi rece.

— Lilian, zise el, apoi îşi schimbă cu greu poziţia pe scaunul nu tocmai comod. E foarte posibil ca toate astea să ţi se pară a fi foarte romantice, dar mie mi-ar plăcea mai

mult dacă tânărul ar scrie poezii pentru altcineva. Tu eşti prea tânără pentru a avea un prieten, iar el e prea tânăr pentru o fată. La vârsta voastră, eu încă mă mai jucam cu zmee!

Ultima afirmaţie era cât se poate de adevărată, chiar dacă întâmplarea nu fusese tocmai atât de nevinovată, aşa cum o înfăţişa Tim. La vârsta lui Lily, el se găsea încă într-un internat englezesc, iar zmeul folosea la transmiterea mesajelor sale către Mary, fiica fermierului care aproviziona şcoala cu lapte. Însă nu se ajunsese la mai mult de câteva scrisori de dragoste. Mary îşi alegea prietenii mai degrabă din rândul elevilor mai mari.

— Ben este foarte matur pentru vârsta lui! susţinu Lily. A sărit nu ştiu câte clase la şcoală.

Tim o contră.

— Toate astea nu mă interesează, Lilian. Fără îndoială că băiatul este inteligent, nici părinţii lui nu sunt proşti. Dar el ar trebui să-şi folosească mintea pentru a nu sta tocmai pe capul singurei fete din oraş alături de care complicaţiile sunt evidente încă de la bun început. Lily, nu te poţi îndrăgosti de fiul lui Florence Biller!

Tim îşi trânti cârja, pentru a-şi sublinia cuvintele, ceea ce până şi lui i se păru ridicol.

Lilian îşi aruncă pe spate părul roşu ca focul şi îşi ridică mândră capul.

— Ba pot!

— Tim, nu-i decât o simplă joacă. Cum de poţi lua aşa

ceva în serios?

Elaine Lambert stătea în grădina casei sale şi îşi observa soţul, care se afla în mijlocul unei crize, formată dintr-un amestec de grijă şi amuzament. Ca de obicei, atunci când Tim se enerva din cauza unui subiect, nu putea sta locului. Înaintea accidentului, fusese un bărbat extrem de agil, care nu intra în birou decât sporadic. Căuta mai degrabă legături directe cu minerii, sub sau deasupra pământului, vorbea personal cu furnizorii, iar în timpul liber se dovedise a fi un excelent călăreţ. Limitarea capacităţii sale de a se mişca îl lovea greu şi la ani buni după accident, iar acum şchiopăta încoace şi încolo, înaintea lui Elaine, undeva între grădina de flori şi cea de mirodenii, şi se lamenta de evidenta catastrofă pe care Lilian şi Ben tocmai o declanşaseră.

Însă, cel puţin din punctul de vedere al lui Elaine, purta şi el o parte din vină pentru ultimele încurcături, atât de dramatice. În acea dimineaţă de luni nu ştiuse cum să procedeze altfel decât să-şi trimită, acasă pe cel mai scurt drum, încăpăţânata fiică. Lilian se şi urcase, docilă, pe iapa cea mică, pe care i-o trimisese bunica Gwyn în dar de la Kiward Station. Călărise acel cal la fermă şi Gwyn i-l dăruise – cu conştiinţa încărcată, era totuşi vorba de acel mânz pe care Jack îl crescuse, pe vremuri, din iapa ponei a Gloriei şi unul dintre armăsarii Cob. Părea, însă, că Gloria nu avea să se întoarcă deocamdată…

În orice caz, vioaia „Vicky” era acum în posesia lui

Lilian, care considera, de bună seamă, că avea o nevoie urgentă de mişcare în acea zi. Strămoşii lui Vicky erau pur-sânge. Avea nevoie de lungi distanţe la galop, pentru care se oferea, excelent, drumul bine asfaltat spre minele Biller. La jumătatea drumului, Lilian dădu de maşina familiei Biller, ceea ce o făcu pe Vicky să se sperie. Singurul pasager, aflat pe bancheta din spate, îl puse pe şofer să oprească. Ben.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare nu se putea reconstitui fără a-i obliga pe cei doi protagonişti să participe la un interogatoriu mai mult decât penibil. Şoferul – iniţial constrâns de furioasa Florence să-i ducă fiul refractar pe cel mai drept drum acasă – povestise că tânărul domn ar fi vrut să coboare, motivând că, poate, tânăra doamnă avea nevoie de ajutor în îmblânzirea calului. Apoi, Ben dispăruse, probabil în căutarea lui Lily, în lanul de ferigi de lângă râu, unde şoferul nu-l putuse urma, ceea ce era lesne de înţeles.

— Cum de l-a trimis Florence pe Ben acasă? se interesă Elaine.

Lilian încă nu se întorsese, dar nu-şi făcuse prea multe gânduri despre asta. Fata obişnuia să se plimbe de multe ori călare, în timp ce tatăl ei venea acasă cu maşina sau cu trăsura cu un cal. Cât despre cearta de dimineaţă dintre tată şi fiică, Elaine nu avea, la urma urmei, de unde să ştie de asta.

Însă Tim ajunsese acum la ora obişnuită – de bună

seamă pregătit să-şi interogheze în continuare fiica. S-ar fi enervat şi mai tare dacă ar fi aflat că ea umblă brambura, în loc să îşi execute arestul la domiciliu la care fusese condamnată de dimineaţă. De aceea Elaine îl adusese mai întâi în grădină, pentru a înţelege mai bine cele întâmplate.

— Păi de ce crezi? se miră Tim. Cineva i-o fi spus-o şi bunei noastre Florence! Asemenea zvonuri se răspândesc cu iuţeala focului! Mă şi mir cum de tu încă n-ai aflat de toate astea.

Elaine ridică din umeri. Mai bine nu-i dezvăluia soţului ei că ea şi Charlene se întâlniseră în acea după-amiază, la un ceai, cu Madame Clarisse, matroana bordelului. Cele trei femei îşi continuau vechea prietenie, dar Matt şi Tim era mai bine să nu afle că între soţiile lor şi prostituată existau legături mai personale. La Madame Clarisse ajungeau seara, fireşte, toate zvonurile, însă peste zi, când femeile onorabile bârfeau, frumuseţile nopţii obişnuiau să doarmă.

— Îmi închipui că Florence se enervează pe tema asta mai mult decât mine! spuse Tim mai departe.

— Mai mult? îl ironiză Elaine.

— În orice caz, tocmai m-a sunat, şi dacă ar putea trimite foc şi sabie prin telefon, acum biroul meu ar fi distrus şi carbonizat. Din câte spune şoferul ei, Lily a noastră l-ar fi târât pe Ben de chică într-o pădurice, iar acolo...

Se opri.

Elaine chicoti.

— Sărmanul băiat!

— Lainie, te rog să iei chestiunea în serios! Relaţia încordată cu Biller nu-i deloc comică, Lilian nu trebuie să o înrăutăţească şi mai mult.

Tim se aşeză totuşi pe unul dintre scaunele de grădină.

— Bine, Tim, dar ce face ea la urma urmei? Dacă am înţeles bine, l-a cunoscut pe băiat la Cambridge. Au flirtat puţin şi acum Lily este într-al nouălea cer, fiindcă întâmplarea a făcut să se regăsească. O ştii doar, este o romantică. Să faci din asta o dramă e o prostie. Din contră, o va face numai să se afunde şi mai mult în toată povestea.

— S-au întâlnit pe ascuns! insistă Tim.

— Ziua în amiaza mare, în spatele bisericii, îl luă Elaine peste picior. Atât de ascuns, încât ei nici nu au observat-o pe doamna Tanner.

— Păi tocmai asta dă de gândit, bombăni Tim. Trebuie să fi fost preocupaţi unul de celălalt...

Elaine izbucni în râs. Era cât se poate de normal la o dragoste tânără.

— Crede-mă, Tim, cel mai bine ar fi să nu o bagi în seamă. Şi cel mai bine ar fi să permiţi prietenia cât se poate de deschis. Dacă cei doi se întâlnesc pe ascuns, se va naşte un sentiment de Romeo şi Julieta. Dacă familia Capulet l-ar fi invitat însă la o cină pe micul Montague, Julieta şi-ar fi dat repede seama că tânărul nu are nimic

altceva în cap decât duelurile, şi că e prea nătăfleţ să îndeplinească cele mai simple atribuţii, fără să se sinucidă imediat.

Tim zâmbi fără să vrea.

— Însă Capuleţii ar fi încheiat cina cu o baie de sânge, dădu el de gândit. Cel puţin, dacă ar fi fost atât de nărăviţi ca Florence Biller. De aceea, este mai mult sau mai puţin totuna care este poziţia noastră, ea nu va accepta în niciun caz această prietenie. Şi, în ce mă priveşte, i-am promis lui Lilian că îi voi interzice contactul cu fiul ei. Cât mai strict cu putinţă.

Se ridică greoi, aparent pentru a-şi demonstra autoritatea.

Elaine scoase o figură plictisită şi-l sprijini. Dar nu-şi putu reţine o observaţie de final.

— Atunci, să vedem unde o să ajungi cu asta!

— Florence, te rog frumos, ce face el atât de rău?

Caleb Biller obişnuia să evite, în majoritatea cazurilor, discuţiile cu soţia lui, dar de această dată i s-ar fi părut un act de laşitate. De aceea sorbea deja din cel de-al doilea pahar cu whisky. Primul, pentru a-şi face curaj, al doilea, pentru a-şi menţine decizia, în caz că avea dubii. Când Florence intrase în salon şi începuse cu acuzaţiile împotriva fiului său, Caleb aproape că scăpase din mână preţiosul pahar din cristal cu un mai puţin valorosul malţ. Deşi Florence Biller avea renumele de a se aprinde repede,

ea era, în general, un om foarte stăpânit. Dacă îşi punea neîncetat angajaţii la punct, era fiindcă o considera un lucru absolut necesar.

La începutul activităţii ei de director executiv al minei Biller, nu fusese luată chiar atât de mult în serios. Un stil de conducere lucid –, văzut în cazul unui bărbat, cu siguranţă ca un punct forte – era considerat, la o femeie, drept o slăbiciune. Florence nu reuşise să se impună decât făcând capetele să cadă, însă, de la un moment dat începuse să-i facă plăcere. Apoi începuse să fie temută în egală măsură de către angajaţi, de către furnizori şi de către partenerii de afaceri. Dar chiar dacă se arăta furioasă, în interior rămânea rece ca gheaţa, ceea ce nu se vedea în exterior. Era uniforma de birou a lui Florence Biller, o bluză albă şi o fustă bleumarin. Cu un croi rigid, lăsau mereu impresia că erau proaspăt călcate, şi nici măcar în plină vară nu lăsa să se întrevadă urme de sudoare. Părul ei, des şi şaten, era prins într-un coc foarte strâns, din care nu îndrăznea să scape nici cea mai mică şuviţă.

În acea zi, însă, lucrurile stăteau altfel. Fiul ei, Ben, o scosese din sărite, faţa i se înroşise şi din coc i se desprinseră bucle care îi coborau pe chip şi, în mod paradoxal, îl făceau să pară mai moale. Pălărioara ei decentă, albastră, stătea strâmbă peste păr. În mod evident, nu se mai obosise să o aranjeze în faţa oglinzii din birou.

— S-a întâlnit cu o fată! spusese ea indignată, plimbându-se încoace şi încolo prin cameră. Împotriva ordinului meu explicit!

Caleb zâmbi.

— E vorba acum de fată în sine, de o anumită fată sau de ordin? se interesă el.

Florence îl săgetă din priviri.

— De toate împreună! Trebuie să asculte de mine! Şi, în ce o priveşte pe fată... dintre toate fetele de pe lume, trebuia să fie neapărat Lilian asta, Lambert! Această mică bestie nesimţită, cu originea ei mai mult decât îndoielnică!

Caleb ridică din sprâncene.

— Mica Lilian este, fără îndoială, puţin cam ciudată, observă el în treacăt. Într-adevăr, el o ştia pe fată atât din vedere, cât şi din insultele lui Florence despre impertinenţele ei de la telefon.

— Dar ce este îndoielnic la originea din Timothy Lambert?

— Elaine O'Keefe, sau, mai bine spus „Lainie Keefer" a fost una dintre fetele lui Madame Clarisse, iar Lilian s-a născut la numai câteva luni după nuntă. Trebuie să mai continuu? întrebă Florence.

Caleb suspină.

— În ceea ce priveşte această poveste, s-ar putea spune multe despre origini, mormăi el. Lainie însă nu a fost niciodată o prostituată. A cântat în cârciumă la pian, nimic mai mult. Paternitatea lui Tim în cazul lui Lilian este de

netăgăduit...

— Elaine O'Keefe şi-a împuşcat primul bărbat! triumfa Florence.

— În legitimă apărare, dacă îmi amintesc bine.

Caleb ura să reducă la viaţă vechile poveşti.

— În orice caz, lui Tim îi merge bine. Deci, nu şi-a făcut un obicei din asta şi nici nu cred că se moşteneşte. În afară de asta, Ben a întâlnit-o pe mica Lambert doar o singură dată. Nu vorbim aici de vreo căsătorie!

Caleb îşi luă al treilea whisky.

Florence ridică din sprâncene, gândindu-se la asta.

— Una duce la alta, zise ea. În orice caz, îi bagă prostii în cap. Am găsit asta mai devreme pe biroul lui.

Îşi scoase o foaie de hârtie din buzunar.

— Scrie poezii!

Caleb luă biletul şi îl citi în grabă.

— Trandafir din Cambridge, barca-mi este a ta, Al tău vreau să fiu până mă cuprinde moartea. Într-adevăr, asta dă de gândit, observă Caleb şi dădu tot whisky-ul pe gât. O fi el un bun lingvist, dar nu văd niciun pic de talent literar.

— Caleb, nu-ţi bate joc! îl avertiză Florence şi-şi aruncă pălăria. Băiatul este încăpăţânat şi asta am să i-o scot din cap! Şi scriitura. O să înveţe să gândească precum un om de afaceri!

Caleb întinse mâna după sticla de whisky.

— Niciodată, zise el curajos. Nu-i născut pentru asta, Florence. La fel cum nu sunt nici eu. E şi fiul meu...

Florence se întoarse către el. Îi zâmbi cu buzele întredeschise oribil, iar Caleb se înfioră atunci când descoperi în privirea ei aceeaşi desconsiderare care se afla de atâtea ori şi în ochii tatălui său.

— De bună seamă, iată cauza răului! constată ea, plină de venin. Auzi uşa casei? Cred că a sosit…

Florence ascultă cu atenţie. Caleb nu auzi nimic, dar soţia lui luă poziţie.

— El e! O să mă duc acum şi-o să-l bat până i-o scot din cap pe mica Lambert! Şi scriitura odată cu ea!

Ieşi furioasă.

Caleb mai bău un whisky.

— Atunci, să vedem unde o să ajungi cu asta mormăi el şi se gândi la acea noapte, cu ani în urmă, când „se impusese ca bărbat” în faţa lui Florence. Prima şi singura dată…

Încrederea în sine a lui Caleb Biller fusese egală cu zero, atunci când îi ceruse mâna lui Florence Biller. Până cu puţin timp în urmă, s-ar fi opus unei căsătorii cu disperare. Pe Caleb nu-l interesau femeile. Ori de câte ori se gândea la dragoste, avea în faţa ochilor doar trupuri de bărbaţi, iar excitat nu fusese decât o singură dată. Colegul lui de cameră din timpul perioadei lui de internat din Anglia fusese prietenul lui. Mai mult decât un prieten.

Ca fiu de industriaş din Greymouth, Caleb nu avea nicio speranţă să-şi poată trăi predispoziţia. Se resemnase cu viaţa de burlac, deşi ştia că acest lucru aducea după sine

un scandal cu părinţii. La urma urmei, ei sperau la un moştenitor pentru minele Biller. Atunci Caleb o cunoscuse însă pe cântăreaţa Kura-maro-tini, care-i preţuise calităţile de pianist, compozitor şi aranjor. Împreună, pregătiseră primul program de la „Ghost Whispering”, vizitaseră triburi maori şi le studiaseră arta şi muzica. Între timp, părinţii lui Caleb aranjaseră căsătoria lui cu Florence Weber, ceea ce-i provocase tânărului teamă şi disperare. În cele din urmă, Caleb şi Kura se apropiaseră atât de mult, încât îi recunoscuse fetei predispoziţia lui. Caleb îşi amintea şi acum cu precizie sentimentul nesfârşitei uşurări simţit atunci când Kura reacţionase calm la mărturisire, înainte să vină la Greymouth, fusese într-un turneu prin Australia şi Noua Zeelandă, cu un ansamblu format din cântăreţi de operă şi dansatori de balet. Şi, printre artişti, dragostea dintre bărbaţi părea a fi ceva foarte normal. Kura făcuse atunci un plan, care să-i permită lui Caleb să trăiască în libertate. La urma urmei, şi în el zăcea un artist. Dacă făcea carieră ca pianist şi aranjor al Kurei, putea părăsi Greymouth-ul şi să-şi vadă de viaţă după cum avea chef.

Toate astea sunau minunat, dar eşuaseră, în cele din urmă, din cauza timidităţii lui Caleb. Emoţia îl făcea să nu poată dormi nici măcar înaintea celor mai mici spectacole; atunci când ameninţau să vină angajamente mai mari, devenea de-a dreptul bolnav. În cele din urmă, depusese armele înaintea marelui, adevăratului succes. O lăsase

baltă pe Kura la nevoie şi se înţelesese cu Florence. Ea urma să conducă minele Biller şi se mulţumea cu o căsătorie de formă.

Nu se discutase însă niciodată faptul că Florence ar fi dorit, vreodată, să lase moştenire mina ei propriilor săi urmaşi. Caleb fu disperat atunci când văzu ce priviri cercetătoare le aruncă ea angajaţilor de la birou, şi chiar şi minerilor. Într-un final, devenise evident că bărbatul ales era secretarul ei şi, în ceasurile lui de depresie, Caleb ar fi tăcut, fără doar şi poate, şi s-ar fi prefăcut că nu e nimic, însă el începu să prindă elan în primele luni de după nuntă. Pentru prima dată i se luase de pe umeri presiunea de a îndeplini o treabă care nu i se potrivea. În loc să se ocupe de conducerea obositoare a minei, scria articole pentru reviste de profil – şi, spre surprinderea lui, acestea erau primite cu o încântare nemărginită. Arta maori era încă un domeniu neexplorat. Gazetele se omorau de-a dreptul să publice articolele lui şi, la scurt timp după aceea, se găsi într-un intens contact epistolar cu unele dintre cele mai diferite universităţi din Lumea Veche. La asta s-a mai adăugat şi faptul că Kura-maro-tini înregistra succes după succes şi, conform înţelegerii, îi trimitea banii care îi reveneau din încasări. Caleb deveni cunoscut şi, pe deasupra, câştiga bani. El deveni pentru prima dată în viaţă plin de sine. Se ţinu tare – şi nu avea să permită ca un miner neînsemnat să-i pună coarne!

Florence Weber-Biller nu era îndeajuns de înţelegătoare

pentru a recunoaşte asta. Mai mult, la acest prim bărbat al ei îşi permise şi să fie uşor îndrăgostită. Ceea ce a dus la acţiuni care, mai târziu, îi părură şi ei penibile. Florence îşi îngăduia să arboreze ocheade galeşe la întâlnirile cu Terrence Bloom urmărindu-i silueta suplă şi sportivă cu nişte priviri posesive. Bineînţeles că Terrence se folosise de asta.

Partenerii de afaceri şi furnizorii se mirară că el îndrăzni, dintr-odată, să-şi exprime părerile şi să facă propuneri, iar Florence nu-l punea la punct, ba, mai mult, îi accepta cuvintele de parcă ar fi fost mană cerească. Bârfitorii de serviciu din Greymouth, fie ei bărbaţi sau femei, începură să vorbească, iar Caleb îi arunca lui Terrence priviri pline de neîncredere. Tânărul i le întorcea, cu aroganţă – dacă ar fi dat dovadă de puţină sensibilitate, Florence ar fi trebuit să simtă tensiunea care creştea în birourile pe care, pe atunci, le mai împărţea, de formă, cu Caleb. La ultima ceartă se ajunsese din cauza unui weekend pe care Caleb vru să-l petreacă la un trib maori care îi devenise apropiat. Tribul era, de fapt, din regiunea de lângă Blenheim, dar pe atunci se află în plină migraţie. Caleb hotărâse să-l întâlnească în regiunea Punakaki, dar, în fapt, prietenii lui îl aşteptau deja la Runanga; mult mai la sud şi mai aproape de Greymouth. Drept urmare, Caleb nu avea niciun motiv să petreacă noaptea în cort după ce făceau obişnuitul schimb de cadouri cu maori, după ce îşi împărtăşeau amintiri despre vizitele anterioare şi după ce

aveau să cânte împreună. Caleb cânta la mai multe instrumente maori şi nu pierdea nicio ocazie să primească noi instrucţii de la *tohunga* triburilor. În timp ce povesteau, cântau şi dansau, sticla de whisky se plimba, desigur, în cerc, iar Caleb nu mai era foarte treaz atunci când ajunse acasă, la o oră târzie. Auzul îi funcţiona însă în continuare perfect, iar zgomotele care veneau din încăperile lui Florence puteau fi doar cu greu interpretate greşit.

Caleb nu stătu mult pe gânduri, ci deschise uşa cu forţa. Nu se întâmpla decât rar să fie cuprins de o furie oarbă, dar imaginea lui Florence în braţele micului ei secretar impertinent – aici, în propria lui casă! – îi făcu sângele amestecat cu alcool să fiarbă. Fireşte că nu trecuse la fapte. Caleb era un gentleman desăvârşit. Rămase o vreme în cadrul uşii, înmărmurit, în timp ce Florence se ridică roşind toată, iar Terrence încercă să se pună, ca pentru a o proteja, în faţa ei.

— Domnule Bloom, veţi părăsi pe dată casa şi firma mea, zise Caleb liniştit, însă cu o voce plină de furie. Nu vreau să vă mai văd vreodată în Greymouth. Dacă va intenţiona cineva să vă angajeze, voi face uz de influenţa mea. Ceea ce ar fi foarte compromiţător pentru dumneavoastră, fiindcă, bineînţeles, va trebui să susţin că aţi fi vrut şi, să spunem, să vă îmbogăţiţi şi din punct de vedere financiar de pe urma familiei mele. Dacă veţi dispărea însă pe loc, soţia mea vă va oferi cele mai bune recomandări.

Terrence Bloom rămase uluit după acest discurs, la fel ca şi Florence, dar apoi se grăbi să părăsească imediat patul. Caleb nu-i aruncă nicio privire atunci când se furişă pe lângă el, cu hainele strânse la piept.

— Cât despre tine, Florence...

Caleb inspiră aer adânc în piept. Partea asta era mai complicată, fiindcă nu ştia dacă o va putea duce la bun sfârşit, fără să se facă de râs.

— Îl iubeşti pe individul ăsta, sau e vorba de... prăsilă?

Ultimul cuvânt i-l aruncă de-a dreptul în faţă.

Florence nu se lăsă intimidată. Ea îl fulgeră, la rându-i, la fel de furioasă.

— Doar nu ai de gând să-mi refuzi un moştenitor? întrebă ea. Tatăl tău ar fi, în orice caz, extrem de dezamăgit, dacă s-ar afla că tu... Aruncă o privire foarte expresivă spre pelvisul lui Caleb.

Bărbatul trase aer în piept, şuierând. Seara petrecută cu maorii nu-l satisfăcuse doar din punct de vedere artistic, ci îi trezise şi o altă dorinţă. Ca de fiecare dată când îi vedea pe bărbaţi dansând *haka*-urile lor de război, îşi simţise mădularul întărindu-i-se şi de cele mai multe ori îşi alegea un războinic, a cărui imagine şi-o readucea mai târziu înaintea ochilor minţii, atunci când se masturba. De această dată încercă să suprapună, cu toată voinţa de care era în stare, imaginea dansatorului musculos, pictat în culori vii, peste trupul ghemuit şi despuiat al lui Florence.

— Nu-l voi dezamăgi nici pe el, nici pe tine, zise Caleb şi

îşi descheie pantalonii.

Florence trebuia de-acum să tacă. Dacă i-ar auzi vocea… dacă ar mai continua cu jignirile…

— Ţine-ţi gura!

Caleb îi apăsă mâna pe faţă, atunci când ea dădu să spună ceva. Se aruncă asupra ei şi o forţă, cu mâinile şi genunchii, să stea liniştită, în vreme ce el se ridică peste ea, pregătit să o pătrundă. Caleb încercă să se concentreze asupra ritmului percutant al *haka*-ului, să vadă jocul muşchilor dansatorilor… se gândea şi la mâinile puternice ale bărbaţilor care îşi aruncau suliţele, la pielea lor strălucitoare, acoperită de o sudoare cu miros pământiu… Spre norocul lui, Florence nu se parfumase. Putea să-şi menţină fanteziile în timp ce se apropia de ea, în timp ce o pătrundea… Ea scoase un sunet slab atunci când începu să se mişte în ea. Ar fi trebuit să fie udă, dar nu era. Caleb încercă un uşor sentiment de vinovăţie pentru durerea pe care i-o provoca, dar apoi uită de asta… Nu avea voie să se gândească la Florence, atunci când… Caleb o penetra în ritmul *haka*-urilor. El era suliţa din mâna dansatorului său favorit, era prins de acesta, strâns… şi, în cele din urmă, îi dădu drumul, pentru a găsi ţinta, la unison cu trupul şi cu spiritul dansatorului… Caleb se lăsă să cadă uşor peste Florence, după ce arma i se golise.

— Îmi pare rău, zise el încet.

Florence îl împinse deoparte, se ridică greoi şi merse clătinându-se în baie.

— Eu sunt cea care trebuie să se scuze, făcu ea. Ceea ce am făcut este de neiertat. Ce ai făcut tu este... ei bine, hai să spunem, datoria noastră...

Caleb nu-şi mai îndeplinise datoria niciodată după aceea, dar Florence evită de atunci înainte cu orice preţ să-l bruscheze din nou. Roşi toată atunci când, la câteva săptămâni după acea noapte, îi mărturisi că era gravidă.

— Bineînţeles că nu ştiu dacă...

Caleb scutură din cap, revenit între timp la realitate şi în continuare ruşinat.

— Ai vrut un moştenitor. Dacă am eu unul, asta mi-e cam indiferent.

Desigur, în primele luni şi în primii ani, Caleb şi Florence erau nesiguri în legătură cu originea micului Ben. Însă, încă de pe atunci, mama lui Caleb susţinea că fiul lor este copia lui fidelă. Lucru devenit, mai târziu, evident. Era fiul lui Caleb nu doar în ce privea aspectul exterior. În curând se arătă şi firea lui gânditoare, dar şi spiritul lui cercetător. Ben învăţase încă de la cinci ani să citească şi abia dacă mai putea fi luat din faţa cărţilor tatălui său. Era însă mai puţin interesat de muzică şi de artele meşteşugăreşti decât de limbi. Se adâncea în dicţionarele lui Caleb şi absorbea propoziţiile maori pe care tatăl lui i le rostea, aidoma unui burete.

— Cum se vorbeşte pe Hawaiki? se interesă el când împlini şase ani şi îl întrebă pe un tânăr din insulele Cook, pe care întâmplarea îl adusese în serviciul unui partener

de afaceri al familiei Biller, despre limba vorbită în patria lui.

La şapte ani, se plictisea de moarte la şcoala primară din Greymouth, iar Florence fu de acord cu dorinţa soţului ei de a-l trimite pe Ben în Anglia. Caleb spera pentru fiul său la o provocare intelectuală cât mai complexă, iar Florence, mai degrabă la o normalizare. Băiatul sensibil, care stăpânea deja calcule dificile, dar care se lăsa fraierit complet de fraţii săi mai mici atunci când era vorba să cumpere dulciuri de la băcănie, o neliniştea. Sam, cel de-al doilea născut, care semăna, spre norocul ei, mai mult cu ea decât cu maistrul miner care îi era tată, avusese mai mult noroc. Se bătea şi se certa ca un băiat adevărat şi, în loc să facă comparaţii între maori şi alte limbi polineziene, încerca să-i deschidă picioarele lui Weta. Cel de-al treilea, Jake, semăna mai mult cu Florence, deşi ea putea recunoaşte foarte bine asemănări evidente între el şi tatăl lui, un angajat de la firmă. Însă, de această dată, ea nu mai riscase. Atât maistrul miner, cât şi contabilul fuseseră concediaţi sau avansaţi în mine din alte regiuni, de îndată ce aflase că e gravidă. Abia după aceea, îi mărturisise lui Caleb că are veşti bune. El recunoscu toţi copiii, fără să crâcnească.

Caleb zâmbi cu gândul la singurul lui copil adevărat. Nu îi putea lua în nume de rău relaţia cu Lilian Lambert. Din contră, nu se simţise niciodată atât de uşurat. Bine, poate că era fata nepotrivită, dar, în orice caz, era fata care îi

câştigase inima lui Ben. El nu moştenise de la Caleb nefericita sa predispoziţie. Ben nu trebuia să lupte împotriva unei dorinţe pentru care avea să fie dispreţuit de o lume întreagă.

În vreme ce părinţii lor se certau şi analizau situaţia, Lilian şi Ben mergeau, mână în mână, prin pădurea de ferigi de pe malul râului. Nu era foarte uşor, fiindcă majoritatea drumurilor porneau de cele mai multe ori de la şosea şi se terminau într-un locşor idilic. Ben şi Lily voiau însă să-şi amintească de plimbarea de pe malul apei din Anglia şi, drept urmare, din motive romantice, cei doi se luptau să-şi croiască drum printre tufe şi micii arbuşti putrezi. Ochii lui Lilian străluceau când Ben o ajuta, politicos, să treacă peste toate obstacolele, pe care, în mod obişnuit, le-ar fi putut învinge şi singură. Mica Lilian, sprintenă ca un spiriduş, se ţinea mai bine pe picioare decât neîndemânaticul Ben. Când nu erau obstacole de trecut, cei doi flecăreau despre viitorul lor. Ben îi explică printr-o sumedenie de cuvinte că, de fapt, nici nu era atât de nefericit că se întorsese în Noua Zeelandă. Universităţile din Dunedin, Wellington sau Auckland îi ofereau mult mai multe posibilităţi de cercetare în domeniul lingvisticii, ceea ce îl interesa de fapt.

— Limbile polineziene. În principiu, fiecare insulă o are pe a ei, chiar dacă, desigur, există elemente înrudite. Dar exact aici e şi şansa – dacă e să comparăm maori cu

celelalte limbi, ar trebui îngrădit teritoriul de origine al primilor colonişti la Noua Zeelandă…

Lilian îi sorbea cuvintele de pe buze, chiar dacă aproape că nu cunoştea niciun cuvânt maori. Până de curând, îi fusese cât se poate de indiferent unde se afla legendara ţară „Hawaiki”. Firii ei romantice îi era suficientă povestea cu întoarcerea sufletelor acasă după ce treceau prin Cape Reinga. Dar, dacă Ben vorbea despre asta, atunci lucrurile stăteau, firește, cu totul altfel.

Lilian îi povestise despre sejurul ei la Kiward Station, unde, în ciuda doliului, fusese foarte fericită. Îşi dorea să trăiască într-o bună zi la o fermă, să aibă în jurul ei multe animale şi „enorm de mulţi” copii.

Ben îi sorbea cuvintele, deşi nu-i plăceau în mod deosebit nici pisicile, nici câinii, şi trebuia să-şi facă mereu curaj înainte de a se urca pe un cal. Maşinile îi plăceau cu mult mai mult, deşi, până atunci, nu condusese niciuna de unul singur. Copii mici? Gălăgia lor i se păruse întotdeauna agasantă. Dar dacă Lilian visa la o familie mare, era, bineînţeles, cu totul altceva.

Ea îi scrise prietenei sale din Anglia o scrisoare lungă, în care povestea cât de multe au în comun Ben şi cu ea, iar Ben visa la o nouă poezie despre întâlnirea sufletelor pereche.

3

Gwyneira McKenzie se îmbrăcă pentru cină, deşi, mai nou, accepta cu plăcere ajutorul uneia dintre servitoarele sale maori. Până de curând, abia dacă îşi simţise vârsta, însă, după evenimentele ultimelor săptămâni, era adesea prea epuizată şi prea lipsită de vlagă pentru a-şi îmbrăca singură corsetul şi pentru a-şi înlocui rochia largă de zi cu un costum elegant. O făcu şi în acea zi, deşi, de fapt, nici nu mai ştia de ce ţinea la acea tradiţie pe care o simţise, ca tânără femeie cu ambiţii de pionierat, drept agasantă şi lipsită de rost. La urma urmei, urma să fie singură la masă cu fiul ei monosilabic şi nefericit, a cărui disperare îi provoca răni în suflet. Şi ea jelea; îi ducea dorul lui James cu fiecare fibră a inimii. Fusese al doilea eu al ei, oglinda sa, umbra ei. Cu el, râdea şi se certa; de când se găsiseră, într-un sfârşit, abia dacă fuseseră despărţiţi o singură zi. Pierderea lui James o marcase. Fusese cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Gwyneira şi, în ultimii ani, devenise tot mai şubred. Din contră, Charlotte… Jack sperase la o viaţă lungă alături de ea. Voiau copii, făcuseră planuri… Gwyneira putea înţelege foarte bine că Jack era de neconsolat.

Îşi muşcă buzele, în timp ce Wai, servitoarea, îi încheia ultimii nasturi ai rochiei. Uneori, resimţea o oarecare furie

faţă de nora ei. Bineînţeles că Charlotte era vinovată de boala sa. Dar decizia ei egoistă din Cape Reinga o rupsese prea abrupt de lângă Jack. Nu avusese timp să-şi ia rămas bun de la ea şi să se resemneze cu gândul că o va pierde pe Charlotte. Pe de altă parte, Gwyn nu putea decât să înţeleagă decizia Charlottei. Şi ea ar fi preferat o moarte rapidă unui sfârşit lent şi chinuitor, precum cel pe care tânăra femeie îl vedea înainte-i.

Suspinând, îi permise lui Wai să îi pună şalul negru în jurul umerilor. De la moartea lui James, Gwyneira era în doliu – un obicei la care ţinea, deşi era, de fapt, lipsit de sens. Lui Jack îi era indiferent, el se îmbrăcase, după terminarea ceremoniei de înmormântare, cu hainele obişnuite. Iar maorii oricum nu aveau obiceiul hainelor de doliu.

— Pot să plec acum, domnişoară Gwyn? Kiri vrea să o ajut în bucătărie...

Wai nu ar fi trebuit să întrebe, dar era nouă în casă şi cam timidă. Doliul continuu şi atmosfera deprimantă îi sporeau nesiguranţa.

Gwyneira încuviinţă şi se străduí să-i zâmbească încurajator.

— Bineînţeles, Wai. Mulţumesc. Şi diseară, când pleci acasă, ia cu tine, te rog, câţiva cartofi de sămânţă pentru Rongo. Ceaiul ei de dormit m-a ajutat mult.

Fata dădu din cap şi se strecură afară.

Maorii... îşi zise Gwyneira. Se gândea cu multă căldură

la tribul Ngai Tahu, stabilit la Kiward Station şi, în mod excepţional, nu doar la fidelii ei angajaţi ori la vrăjitoarea Rongo Rongo. Şi lui Tonga, căpetenia şi, de fapt, vechiul ei adversar, îi acorda, mai nou, simpatia ei. După moartea lui James, îi ajutase să rezolve o dilemă aproape lipsită de speranţă şi anume problema locului de înmormântare.

Ca la orice fermă mai mare, aflată departe de oraşe, şi la Kiward Station era un cimitir al familiei. Soţia lui Gerald Warden, Barbara, era înmormântată acolo, alături de Gerald, întemeietorul Kiward Station, şi chiar şi Paul, fiul lui. Ea ridicase o placă memorială pentru Lucas Warden, primul ei soţ. James McKenzie însă nu era un Warden, la cum nu era nici Charlotte, şi Gwyneira se împotrivea ideii de a-i înmormânta pe cei doi acolo, alături de adevăratul părinte al fermei. Pe de altă parte, familia Greenwood ceruse oricum permisiunea de a-şi îngropa fiica în Christchurch, iar Jack consimţise fără pic de voinţă.

Însă James... Gerald Warden îl urmărise pe fostul şef al fermei ca pe un hoţ de animale. Ar fi fost absolut înnebunit dacă ar fi ştiut de paternitatea acestuia în cazul primei lui nepoate, Fleurette. A-i pune pe cei doi bărbaţi, acum, după moarte, unul lângă altul, i se păru macabru lui Gwyn, dar nici nu fusese capabilă de a hotărî locul unui al doilea cimitir.

Prea zăpăcită pentru a se mai gândi la asta, îl primise pe Tonga cu repulsie atunci când el venise să îi prezinte condoleanţele, ca reprezentant al Ngai Tahu. Ca de fiecare

dată când venise la Gwyneira, „şeful” purta îmbrăcămintea tradiţională a căpeteniei. Dispreţuia de ani buni îmbrăcămintea vestică. Renunţase însă, în mod excepţional, la escortă şi la aducerea securii războiului. În locul lor, el se plecă înaintea ei şi îşi exprimă, politicos şi într-o engleză impecabilă, condoleanţele. Apoi, spuse că mai era ceva important de discutat.

Gwyneira se gândi, cu conştiinţa încărcată, la nemulţumirea ei de atunci. Probabil, îşi spunea ea, avea din nou cine ştie ce revendicări teritoriale sau nemulţumiri legate de oile care se aflau în cine ştie ce loc pe care maorii îl considerau, de secole, ca fiind *tapu,* de neatins şi sfinţit, lucruri pe care Tonga le-ar fi descoperit acum…

Dar căpetenia o surprinse.

— Domnişoară Gwyn, dumneavoastră ştiţi, făcu el, că, pentru poporul meu, este foarte important să ţinem laolaltă spiritele familiei şi să le facem pe plac. Rugămintea noastră categorică este un mormânt cum se cuvine, iar domnul James ştia asta. În acest sens, a găsit la noi înţelegere când, cu o vreme în urmă, li s-a adresat bătrânilor din tribul nostru cu o rugăminte. Era vorba despre o *urupa,* un loc de înmormântare pentru el… şi, mai târziu, pentru dumneavoastră şi pentru fiul dumneavoastră…

Gwyneira înghiţi în sec.

— Dacă sunteţi de acord, domnişoară Gwyn, noi încuviinţăm amplasarea unui mormânt în acel loc sacru pe

care dumneavoastră şi domnul James l-aţi denumit „Inelul Războinicilor din Piatră”. Domnul James spunea că are o importanţă deosebită pentru dumneavoastră…

Auzind asta, Gwyneira roşi şi aproape că izbucni în lacrimi în prezenţa căpeteniei. Inelul Războinicilor din Piatră, o grămadă de pietre în câmpie, ce păreau să formeze un cerc, fusese, cu ani în urmă, locul lor de întâlnire şi cuibuşorul lor de nebunii. Gwyneira era convinsă că fiica lor Fleurette fusese concepută acolo.

În cele din urmă, reuşi, totuşi, să-i mulţumească lui Tonga cu demnitate şi, câteva zile mai târziu, James fu înmormântat, într-adevăr, acolo, între pietre, în prezenţa familiei restrânse, dar şi în prezenţa întregului trib maori. Gwyneira acceptă asta. *Haka* de jelanie a maorilor i-ar fi plăcut mult mai mult lui James decât grupul care cântase muzică de cameră în Christchurch la înmormântarea Charlottei. Şi Charlotte probabil că ar fi văzut lucrurile la fel, dar Jack nu fusese în stare să organizeze ceva. El lăsase înmormântarea în seama familiei Greenwood şi, în timpul ceremoniei, aproape că nu se putuse sta de vorbă cu el. Imediat după aceea, se retrăsese la Kiward Station, unde se lăsase întru totul pradă jelaniei.

Prietenii Gwyneirei şi ai lui Jack din rândurile ciobanilor încercară, pe cât posibil, să-l înveselească sau, cel puţin, să-i dea o ocupaţie, dar, chiar dacă îndeplinea ceea ce era rugat să facă, era de parcă ar fi lucrat picotind. Dacă trebuiau luate decizii, atunci Gwyneira şi locţiitorul lui,

Maaka, erau cei care le luau. Jack vorbea numai dacă trebuia neapărat, abia dacă mai mânca şi îşi petrecea mare parte a timpului meditând în camerele pe care le împărţise cu Charlotte. Refuza să se uite printre lucrurile ei şi să le dea. Într-o zi, Gwyneira îl găsise aşezat pe pat, ţinând în braţe o rochie a Charlottei.

— Se simte încă mirosul ei, spusese el încurcat.

Gwyneira se retrăsese fără să scoată un cuvânt.

Cu atât mai mirată fusese ea când, în acea seară, îl găsise, la cină, spălat şi îmbrăcat cu haine de casă curate, şi nu, ca de obicei, în pantalonii de lucru şi cu o cămaşă transpirată. Îl mustrase, însă, blând cu o zi înainte pentru faptul că se distrugea singur.

— Aşa nu o să fie mai bine, Jack! Şi chiar crezi că Charlottei i-ar fi plăcut să te vadă suferind ca un câine?

Sunday, bătrâna căţea a lui James, şi Nimue, căţeluşa Gloriei, erau tolănite în faţa şemineului. Când intră Gwyneira, ele săriră în picioare şi o întâmpinară. Gwyn se gândi cu nostalgie la faptul că nu mai dresase demult un Collie al ei. Şi nici Jack... decise să-i dea cu forţa un căţeluş, cu prima ocazie.

— Mamă...

Jack îşi aranjă scaunul. Arăta bine în costumul lui lejer de vară.

— Vreau să discutăm ceva.

Gwyneira îi zâmbi.

— Nu putem vorbi după masă? Din câte văd, te-ai gătit

festiv şi aş vrea să mă bucur să fiu cu tine. Aţi trimis bărbaţii la drum cu ultimele oi?

Era noiembrie şi urcarea animalelor la munte începuse mai devreme. Gwyneira voia însă să mai ţină sub observaţie câţiva codaşi, nişte oi de prăsilă, care fătaseră mai târziu, şi care păreau a fi suferinde după iarnă. Acum, urmau să plece cu ele spre zona premontană, iar oamenii aveau să fie înlocuitorii celor doi maori care merseseră călare cu prima parte a turmei şi care locuiau într-o cabană, la munte, pentru a supraveghea animalele.

Jack încuviinţă. Wai servise între timp cina, dar el nu făcea nimic altceva decât să se joace cu mâncarea din farfurie.

— Da, zise el în cele din urmă. Şi, sincer, mamă, mă gândeam foarte serios să mă duc eu însumi cu oile. Nu mai rezist. Am încercat, dar nu pot. Totul de aici, fiecare colţişor, fiecare mobilă, fiecare chip îmi aduc aminte de Charlotte. Nu mai rezist. Îmi lipseşte puterea. Spui că mă distrug...

Jack îşi trecu nervos mâna prin părul lui şaten roşcat. Îi era greu să continue.

Gwyneira încuviinţă.

— Te înţeleg foarte bine, zise ea blând. Dar ce vrei să faci? O viaţă de pustnic în munţi nu mi se pare cea mai bună idee. Poate dacă ai petrece vreo câteva săptămâni la Fleurette şi la Ruben...

— Şi să-i ajut la depozit? întrebă Jack rânjind. Nu cred

că mă pricep la asta. Şi nu începe să-mi spui acum, te rog, despre Greymouth! îmi place de Lainie şi de Tim, dar nici ca miner nu-s bun. Nu vreau să fiu pentru nimeni o povară, ci să fiu util...

Jack îşi muşcă buzele, apoi îşi îndreptă poziţia.

— Pe scurt, mamă... n-are niciun sens s-o lungim. M-am înrolat în ANZAC.

Jack trase adânc aer în piept şi îi aşteptă reacţia.

— În ce? întrebă Gwyneira.

Jack îşi frecă fruntea. Avea să fie mai greu decât se aşteptase.

— În ANZAC. În *Australian and New Zealand Army Corps...*

— În armată?

Gwyneira îi căută privirea, speriată.

— Doar nu vorbeşti serios, Jack. Suntem în război!

— Tocmai de asta, mamă. Ne vor trimite în Europa. Asta îmi va schimba perspectivele.

Gwyneira îşi fulgeră fiul cu privirea.

— Sigur că da. Când o să-ţi şuiere gloanţele pe lângă cap, n-o să prea mai ai timp să te gândeşti la Charlotte! Eşti normal, Jack? Vrei să te sinucizi? Nici măcar nu ştii pentru ce se luptă ăia acolo!

— Coloniile i-au promis ţării-mamă, Anglia, sprijinul lor nelimitat...

Jack se jucă cu şerveţelul din faţa lui.

— Politicienii vorbesc prostii, şi asta de când sunt!

Gwyneira măcar reuşi să-şi scoată fiul din letargia provocată de doliu. Stătea drept în faţa lui şi se certa, cu ochi scânteietori. Primele şuviţe ale părului ei, acum aproape alb, pe vremuri de-un roşu arzător, se luptau să iasă din freza sa severă.

— Habar n-ai despre ce e vorba în acest război, dar vrei să te duci să împuşti oameni străini, care nu ţi-au făcut niciodată nimic. De ce nu te arunci mai bine, la fel ca Charlotte, de pe stânci?

— Nu-i vorba despre sinucidere, zise Jack chinuit. Vreau să... să...

— Vrei să-i forţezi mâna lui Dumnezeu, nu?

Gwyneira se ridică şi se îndreptă spre dulapul în care se aflau, de zeci de ani, proviziile de whisky. Îi trecuse de-a binelea pofta de mâncare şi avea nevoie de ceva mai tare decât vinul de masă.

— Despre asta e vorba, Jack, nu-i aşa? Vrei să vezi cât de departe poţi merge până să te ia dracu'. Dar asta e o tâmpenie, şi tu ştii asta!

Jack ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar n-ai să mă convingi, zise el liniştit. Nici n-ai mai putea să mă faci să mă răzgândesc. M-am înrolat deja...

Gwyneira îşi umplu paharul şi se întoarse din nou spre fiul ei, de această dată având în ochi numai disperare.

— Cum rămâne cu mine? Mă laşi singură, Jack!

Jack suspină. Se gândise la mama lui şi îşi amânase de

câteva ori decizia, pentru a nu o răni. Sperase în continuare ca Gloria să se întoarcă. Fata se afla acum într-un turneu în America alături de părinţii ei, dar, între timp, Kura-maro-tini trebuie să fi descoperit că nu este cea mai potrivită corepetitoare. Ultimele scrisori ale Gloriei nu spuneau nimic, ca de obicei, însă lui Jack i se părea să simtă, totuşi, disperare şi frustrare printre rânduri.

New York este un oraş mare. Te poţi pierde în el. Am vizitat câteva muzee. Într-unul am găsit artă polineziană. Au acolo securile de război ale maorilor. Îmi doresc ca războiul din Europa să se termine în curând...

New Orleans este o Mekka pentru toţi cei care iubesc muzica. Părinţii mei se bucură de el. Mie nu-mi place căldura, totul pare să fie mereu umed. La voi, acum e iarnă...

Lucrez mult, trebuie să le acompaniez la pian pe dansatoare, dar îmi place mai mult să o ajut pe Tamatea la machiat. Odată, ea m-a machiat şi pe mine. Arătam ca o fată maori din tribul nostru de la Kiward Station...

Nu prea părea încântată de călătorie, iar William şi Kura aveau să înţeleagă asta cândva. Jack spera că aveau să o trimită pe Gloria acasă în curând şi să-i dea astfel Gwyneirei o nouă ocupaţie şi un nou curaj în viaţă. El nu se simţea în stare să-şi îmbărbăteze mama. Jack voia să plece, indiferent unde.

— Îmi pare rău, mamă.

Jack simţi nevoia s-o îmbrăţişeze pe Gwyneira, dar, până

la urmă, nu reuşi să se ridice şi să se apropie de ea.

— Dar nu va dura mult. Se spune că războiul se va termina în câteva săptămâni şi atunci pot... şi atunci pot să vizitez pentru o vreme Europa. Oricum, mai întâi mă vor trimite în Australia. Flota pleacă din Sydney. Treizeci şi şase de vapoare. Cel mai mare convoi, care a străbătut vreodată Oceanul Indian...

Gwyneira îşi dădu whisky-ul peste cap. Great Convoy-ul îi era la fel de indiferent ca şi războiul din Europa. Simţea doar cum i se năruie lumea.

Roly O'Brien îşi ajută stăpânul să se îmbrace pentru cină. Era ceva neobişnuit în casa familiei Lambert – mesele în familie nu cereau o îmbrăcăminte elegantă. În acea seară, însă, avea loc, într-unul dintre marile hoteluri de pe chei, o consfătuire a proprietarilor locali de mine cu reprezentanţii *New Zealand Railway Corporation.* După un dineu formal, la care erau invitate şi doamnele, bărbaţii urmau să se retragă şi să dezbată modificările datorate războiului, în special mărirea contingentelor de extracţie şi o posibilă reglementare comună a transportului. Între timp, minele fuseseră mărite constant şi fusese nevoie de şi mai multe vagoane de cale ferată şi de trenuri speciale pentru a trimite cărbunele în porturile transoceanice de pe Coasta de Est. Tim se gândi deja, zâmbind, cât de uluiţi aveau să fie reprezentanţii căilor ferate când Florence Biller nu doar că avea să se alăture bărbaţilor, ci, fără doar

şi poate, avea să fie cea care purta discuţiile. Spera ca ea să nu facă vreo prostie.

De când cu povestea dintre Lilian şi Ben, relaţiile dintre familiile Lambert şi Biller se deterioraseră vizibil. Florence părea să-l acuze pe Tim însuşi pentru faptul că Ben continua să scrie poezii în loc să se intereseze cu seriozitate de mină. Tim se întreba dacă Florence avea să-şi aducă fiul, poate chiar în locul soţului ei, care încerca să scape de toate evenimentele mondene. În orice caz, familia Lambert hotărâse că e mai bine s-o lase pe Lilian acasă. Fata bombănise din această cauză toată ziua.

Roly O'Brien se arătă tăcut. De obicei, tânărul neîndemnânatic nu lăsa necomentat nimic din cele ce se petreceau în casa stăpânului său şi, de cele mai multe ori, avea şi el ceva de povestit atunci când îşi lua liber, aşa cum o făcuse în acea zi, în timpul programului.

Tim remarcă muţenia lui.

— Ce-i, Roly? Eşti chiar atât de prost dispus după ziua ta liberă? Te-ai certat cu Mary sau s-a întâmplat ceva cu maică-ta?

— Maică-mii îi merge bine... ezită Roly. Şi lui Mary. Doar că... Domnule Tim, ce spuneţi, credeţi că v-aţi putea descurca fără mine câteva săptămâni?

Acum îi ieşise, de bună seamă, porumbelul din gură. Roly îl privea pe Tim plin de speranţă. Îl ajută să-şi îmbrace vesta, şi acum îi ţinea sacoul. Tim îl luă la întrebări înainte de a-i răspunde.

— Plănuieşti un concediu, Roly? întrebă el zâmbind. Nu-i o idee prea rea, de când lucrezi pentru mine, n-ai avut niciodată liber mai mult de o zi. Dar de ce aşa, dintr-odată? Şi, unde vrei să mergi? într-o călătorie de nuntă, poate?

Roly se făcu roşu ca racul.

— Nu, nu, pe Mary încă nici n-am cerut-o... vreau să spun că... adică, înainte de a te căsători, zic ceilalţi băieţi, trebuie să fi trecut prin câte ceva în viaţă...

Tim se încruntă.

— Care băieţi? Bobby şi Greg de la mină? Prin ce-or fi trecut ei în viaţa lor, înainte de a se fi prezentat în faţa altarului cu Bridie sau cu Carrie a lor?

Se ridică şi se privi în oglinda garderobei. Ca de obicei, îl deranjau atelele – mai ales atunci când trebuia să se vadă cu străini, aşa cum erau reprezentanţii societăţii căilor ferate. Aveau să se holbeze la el, la el şi la Florence Biller. Handicapatul şi femeia... La urma urmei, trebuia să-i fie recunoscător, fiindcă atrăgea măcar o parte a atenţiei generate de handicapul său.

— Bobby şi Greg pleacă în armată, observă Roly şi îndepărtă un fir de praf de pe sacoul lui Tim. Să vă şi rad, domnu' Tim? De azi dimineaţă, au mai răsărit câteva fire...

Tim îşi privi alarmat servitorul.

— Băieţii s-au înrolat în ANZAC? Nu-mi spune că şi tu ai de gând să faci aşa ceva, Roly!

Roly dădu spăsit din cap.

— Ba da, domnu' Tim. Eu... eu am... mama spune că m-

am grăbit, dar băieţii nu mi-au dat pace. În orice caz, am semnat…

Îşi plecă ochii. Tim se prăbuşi pe scaun.

— Roly, pentru Dumnezeu! încă mai putem schimba! Dacă merg cu tine la biroul de recrutări şi le spun foarte clar că sunt incapabil să conduc mina asta fără tine…

— Aţi face asta pentru mine?

Roly părea a fi mişcat.

Tim suspină. Ura gândul de a avea de-a face cu soldaţii, arătându-şi slăbiciunea.

— Bineînţeles. Şi pentru mama ta. Mina Lambert i-a răpit soţul, îi datorez aşadar cea mai mare grijă faţă de viaţa fiului său.

Tatăl lui Roly O'Brien murise la prăbuşirea minei Lambert.

Roly se mişca de pe un picior pe celălalt.

— Şi dacă… dacă nu vreau asta? Adică… să întorc situaţia, vreau să spun?

Tim suspină din nou.

— Mai întâi, stai jos, Roly, trebuie să vorbim despre asta…

— Dar, domnu' Tim, dineul dumneavoastră, domnişoara Laine o să aştepte…

Tim scutură hotărât din cap şi îi făcu semn spre cel de-al doilea scaun din încăpere.

— Soţia mea nu va muri de foame şi dineul poate să înceapă şi fără noi, dar să te trimit pe tine la război… Cum

de-ai ajuns la ideea asta prostească? Ţi-a făcut vreodată ceva ţie un neamţ sau un austriac sau un ungur sau indiferent pe cine vrei tu să împuşti acolo?

Roly îşi muşcă buza de jos.

— Bineînţeles că nu, domnu' Tim, spuse el atunci. Dar patria... Greg şi Bobby...

— Chemarea lui Greg şi a lui Bobby pare a fi mai puternică decât cea a patriei! observă Tim. Dumnezeule, Roly, ştiu foarte bine că ai crescut cu acei pierde-vară şi că îi consideri prietenii tăi, dar Matt Gawain nu este deloc încântat de ei, beau mai mult decât muncesc, îi ţinem numai pentru că e nevoie de muncitori, dar i-am da afară cât de repede, cu cea mai mare plăcere. Nu-i de mirare că i-a apucat dorul de aventură – armata este, evident, o cupaţie mai onorabilă decât să fii dat afară. Nu poţi să intri în povestea asta, Roly! Ai un post bun, toţi te stimează, o fată atât de bună ca Mary Flaherty aşteaptă să o ceri în căsătorie...

— Ei zic că n-am curaj! izbucni Roly. Asistent medical sau homosexual, nu-i prea mare diferenţa...

Roly purtase mereu cu onoare porecla de „asistent medical", pe care i-o dăduseră minerii, atunci când, în lunile de după accidentul lui Tim, preluase rolul de îngrijitor al acestuia. Părea că batjocura îi intrase în suflet. Bineînţeles că băieţii de pe Coasta de Vest nu dădeau doi bani pe munca unui infirmier sau a unui servitor.

— Şi, din cauza prostiei ăleia, vrei să-ţi rişti viaţa?

întrebă Tim furios. Roly, asta nu e o simplă aventură, ăsta-i război! Acolo se trage cu muniţie... Ai ţinut vreodată o puşcă în mână? Ce spune mama ta despre asta?

Roly dădu din umeri.

— E furioasă. Spune că nu pricepe deloc de ce luptăm noi acolo, deoarece nu ne-a atacat nimeni. Deci să rămân unde sunt. Dar ea nu înţelege! zise el, plin de înţelepciune. La urma urmei, ea nu-i decât o femeie...

Tim îşi frecă fruntea. Personal, avea o mare admiraţie faţă de energica doamnă O'Brien, care îşi întreţinea copiii din munca într-un atelier de croitorie, şi care avea o îndemânare atât de mare cu modernele maşini de cusut, încât le făcea concurenţă tuturor modiştilor din regiune. În sinea lui, era cu totul de acord cu ea: dacă un guvern nu era capabil să le explice tuturor de ce trebuie să fie război, atunci era mai bine să nu-l pornească. Îi mulţumea sorţii că fiii lui erau prea tineri pentru a cădea pradă acestei aventuri.

— Mama ta e cea care te va duce la groapă, Roly, dacă vei muri în război! zise Tim sever, asta dacă Anglia se va obosi să-i trimită acasă pe neozeelandezii căzuţi. Probabil că o să vă îngroape pe undeva prin Franţa...

— N-am fost niciodată în Franţa! zise Roly sfidător. Dumneavoastră puteţi vorbi cu nepăsare despre aventuri şi alte de astea. Aţi fost deja peste tot în Europa. Dar noi? Noi nu avem cum să ieşim de aici. Datorită armatei, o să vedem străinătatea...

Tim îşi puse mâinile în cap.

— Asta v-au spus la biroul de recrutare? Oamenii trebuie că sunt nebuni! Războiul nu e o călătorie de plăcere, Roly!

— Dar nu o să ţină mult! plusă Roly. Doar câteva săptămâni, zic ei. Şi, mai întâi, o să ajungem într-un lagăr de instrucţie, bănuiesc că în Australia. Se poate ca războiul să se şi termine până când terminăm noi acolo.

Tim clătină din cap.

— Ah, Roly... suspină el. Mi-aş dori să fi vorbit mai devreme cu mine. Uite, nici eu nu ştiu prea multe, dar industria mineritului... noi ne pregătim de un război ce va dura ani de zile, Roly. Deci, te rog, fii rezonabil! Ascult-o pe doamna O'Brien şi pe Mary a ta. O să te pună la punct de n-o să te vezi când o să-i povesteşti despre asta! O să fac mâine uz de relaţiile mele şi am să te scap de contract. Crede-mă, o rezolvăm noi!

Roly dădu din cap. Părea trezit la realitate, dar ferm hotărât.

— Nu pot să fac asta, domnu' Tim. Dacă mă dau la fund, nu mai pot pune piciorul la noi în localitate. Nu-mi puteţi face una ca asta!

Tim îşi coborî privirea.

— Bine, Roly, mă descurc şi fără tine. Dar nu pentru totdeauna, ne-am înţeles? Să faci bine şi să supravieţuieşti, să te întorci şi să te căsătoreşti cu Mary a ta. E clar?

Roly rânji.

— Promit!

4

Oamenii năvăleau pe străzi, le făceau semne cu mâna şi le scandau urale soldaţilor care se îndreptau spre port pe şase rânduri, mai degrabă dezordonate. Întregul oraş Dunedin celebra cea de-a patra divizie neozeelandeză de infanterie; în acea după-amiază, urma să plece transportorul care ducea trupele spre Albany, în Australia de Vest. Roly O'Brien, Greg McNamara şi Bobby O'Mally mărşăluiau veseli în cel de-al treilea rând. Băieţii erau mândri cum nu mai fuseseră niciodată în viaţa lor. Râzând, îşi prindeau de mantalele brune ale uniformelor florile pe care fetele din Dunedin le aruncau spre ei.

— Nu ţi-am zis că o să fie nemaipomenit? întrebă Greg şi-i dădu un ghiont lui Roly.

Niciunul dintre cei trei nu mai era foarte treaz. Bobby adusese o sticlă de whisky la locul de întâlnire şi chiar şi alţi soldaţi făcuseră să meargă în cerc aducătoarele lor de curaj. Locotenentul care conducea detaşamentul proaspăt înveselit interzisese practica, dar pe noii răcani nu-i prea interesa asta. Mulţi dintre ei erau obişnuiţi să exagereze des cu alcoolul. Abia dacă se deprinsese careva cu vreo meserie, şi abia dacă avuseseră o slujbă sigură. Încercaseră, mai degrabă, să-şi câştige traiul devenind căutători de aur.

— Înseamnă că aveţi exerciţiu măcar în săparea tranşeelor, suspină locotenentul, care îi întrebase imediat pe cei noi de cunoştinţele lor speciale.

Fireşte că Roly ar fi putut povesti despre experienţele lui de asistent medical, dar se abţinu. *Să nu care cumva să ieşi în evidenţă!* Până acum se simţea foarte bine alături de trupă. Cei din faţă tocmai încercau să îngâne un cântec oarecare, dar, din păcate, nu le veni niciunul în minte. Patru grupe diferite, trei cântece diferite, înainte ca *It s-a long Way to Tipperary* să se impună.

— Urcăm imediat la bord sau, mai întâi, intrăm în următoarea cârciumă? se interesă Bobby.

Era cel mai tânăr dintre cei trei şi, totodată, cel mai fascinat de noile experienţe ce se năpusteau asupra lui. Pentru Greg şi pentru Bobby, chiar şi călătoria cu trenul spre Otago fusese o aventură. Roly privea lucrurile mai calm. Călătorise mult cu familia Lambert, cunoştea întreaga Insulă de Sud şi fusese cu Tim chiar şi pe Insula de Nord, la Wellington, motiv pentru care făcea acum pe plictisitul.

— Vaporul nu aşteaptă, Bobb, iar armata nu merge tamnesam în cârciumi. Ai auzit doar ce-a zis locotenentul: acum mergem în Australia, apoi, în Franţa, iar acolo vom fi instruiţi.

— Instruiţi nu sună bine deloc! chicoti un băiat aflat în spate. Uite aici, vreţi o gură? E de casă!

Întinse sticla în faţă.

Şi portul era împânzit de oameni care doreau să-şi ia rămas bun de la eroii lor. Doar o mică parte era compusă din aparţinătorii bărbaţilor, iar puţinele mame şi soţii mai degrabă plângeau decât să le strige urale. Majoritatea venise pentru a vedea plecarea vaporului şi a oamenilor aflaţi în căutarea aventurii. Ei admirau însemnele strălucitoare ale NZEF-ului, ale Armatei Noii Zeelande, etalate pe borurile largi ale pălăriilor recruţilor, şi strigau, alternativ, urale la adresa Marii Britanii sau huleau Germania, iar recruţii răspundeau, bine dispuşi. Îmbarcarea era o adevărată sărbătoare. Astfel, Roly şi prietenii lui nu fură deranjaţi de faptul că, pe vas, cabinele erau supraaglomerate, nici de faptuul că întreg vaporul era prea plin cu pasageri. Cum nu găsiseră toţi loc pe punte, pentru a le face semne de adio admiratorilor lor, unii se aşezaseră şi îşi lăsaseră picioarele să atârne peste balustrade. Roly abia reuşi să-l ţină pe Bobby – îmbătat de emoţie şi de whisky – să nu cadă peste balustradă în apă.

Jack McKenzie se ţinu la distanţă de agitaţie. Mărşăluise într-unul dintre ultimele rânduri, dar nu le acorda nicio privire oamenilor exaltaţi. Trecând prin tot acel vârtej, aproape că îşi regreta decizia de a se alătura trupelor. Voia să meargă la război, dar se pare că nimerise într-un iarmaroc. În timp ce ceilalţi se mai lăsau ovaţionaţi încă o dată la plecarea vasului, el îşi îndesă puţinele bunuri în micul fişet, prevăzut în acest scop. Poate că ideea de a se alătura unei divizii de infanterie fusese o greşeală.

Gwyneira îşi ieşise din fire din această cauză.

— Tu ai un cal, Jack! Şi o educaţie excepţională. Ai fi putut ajunge repede la gradul de ofiţer la cavalerie. Familia mea...

Gwyneira se opri. N-ar fi avut prea mult sens să-i povestească lui Jack despre experienţele de război ale străbunilor lui galezi. Familia Silkham făcea parte din nobilimea de ţară, iar fiii lor nu ar fi servit niciodată în armată ca simpli soldaţi.

— Mamă, doar n-o să-l car pe Anwyl în război! răspunsese Jack, indignat. Mii de mile pe vapor, doar pentru ca, probabil, să mi-l împuşte careva pe acolo?

— Vrei să spui că nu-l poţi lua pe Anwyl în război?

Gwyneira rămase perplexă.

— Te temi pentru calul tău, Jack, în timp ce tu însuţi...

— Calul meu nu ar face asta voluntar, observă Jack. El nu şi-a exprimat niciodată dorinţa de a intra în armată. De aceea nici nu mi se pare corect să-l smulg de pe păşunea lui şi să-l trimit în Franţa. Pe de altă parte, nu mai suntem în Evul Mediu. Acest război se va decide cu mitralierele, nu cu atacuri de cavalerie.

Gwyneira se resemnă, în cele din urmă, dar Jack se întreba acum dacă nu cumva avusese, totuşi, dreptate. Ar fi fost frumos să fi avut alături armăsarul său Cob negru. Anwyl avea o fire prietenoasă, liniştită; chiar şi în îngrozitoarele ultime săptămâni avusese un efect calmant asupra lui Jack. La fel ca Nimue – dar ea trebuia acum să-i

ţină companie mamei sale. Şi, cu siguranţă, Gloria avea să se întoarcă în curând.

Jack se trânti în cuşeta lui. Îşi rezervase una situată la etajele inferioare. Cuştile primitive, în care fuseseră înghesuiţi câte nouă bărbaţi, erau prevăzute cu trei paturi supraetajate, construite în grabă. Lui Jack nu i se părură de prea mare încredere. Spera ca, deasupra lui, să nu se întindă vreun bărbat bine hrănit.

Nu-şi găsi însă liniştea. Abia plecase vaporul şi Jack spera ca ritmul motoarelor şi valurile să-l legene până când va adormi, când cineva sau ceva se prăbuşi pe trepte în jos. Doi tineri, un individ blond, îndesat, şi un altul neîndemânatic, cu un păr ciufulit, şaten-roşcat, îl propteau pe un al treilea, care gângurea fără sens.

— Doar nu-i poate fi de pe acum rău de mare, Roly? întrebă blondul.

Ciufulitul privi plictisit.

— E doar beat turtă. Ajută-mă să-l ridic în al doilea cat. Sper că nu-mi borăşte...

Acelaşi lucru îl spera şi Jack, deşi bărbaţii nu îşi cazau prietenul direct deasupra lui, ci imediat lângă el.

— A făcut-o deja. Pare dus bine...

Blondul părea agitat.

Ciufulitul îi luă prietenului său pulsul, cu un aer expert.

— Ah, n-are nimic, trebuie doar să doarmă, zise el liniştit. Avem apă aici? Când se va trezi, o să-i fie sete ca dracu’.

— Butoaiele cu apă sunt pe coridor, observă Jack.

Blondul luă o găleată şi se clătină până afară.

Ciufulitul mulţumi politicos şi îl privi pe Jack.

— Ne ştim de undeva? întrebă el atunci.

Jack îl privi cu mai multă atenţie şi-şi aminti vag de trăsăturile sale băieţeşti şi de ochii lui gri-albăstrui, ce dădeau impresia de fidelitate. Îl mai văzuse, de bună seamă, pe tânăr undeva, dar nu la o fermă. El…

— Eşti din Greymouth, aşa-i? întrebă el.

Roly O'Brien încuviinţă şi căută, la rându-i, în propriile amintiri.

— Dumneavoastră sunteţi domnu' Jack! Verişorul domnişoarei Lainie. Aţi fost în vizită la noi în urmă cu câţiva ani. Cu soţia dumneavoastră!

Roly iradia de fericire. Amintirea îi mai provocă însă o împunsătură lui Jack. Voiajul de nuntă la Greymouth, cu Charlotte, şederea lor la familia Lambert…

Tânărul fusese majordom acolo, îşi amintea acum. Şi se ocupa mai ales de Tim Lambert.

— Ţi-ai putut lăsa stăpânul singur, aşa, pur şi simplu? întrebă el, doar pentru a nu se mai gândi la Charlotte.

Roly încuviinţă.

— Câteva săptămâni se va descurca el şi fără mine! rosti el cu nepăsare. Probabil mai bine decât soţia dumneavoastră fără dumneavoastră!

Rânji.

Nici în trecut nu fusese prea respectuos, dar nici lipsit

de sentimente. Zâmbetul îi dispăru de îndată, atunci când îi citi chinul de pe chipul lui Jack.

— Am… am spus ceva greşit, Sir?

Jack înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Soţia mea a decedat de curând, zise el încet. Dar nu aveai de unde să ştii asta… cum ziceai că te cheamă?

— Roly, domnu' Jack, Sir. Roland O'Brien, dar toată lumea îmi spune Roly. Îmi pare foarte rău, domnu' Jack… sincer. Iertaţi-mă…

Jack îl opri cu un semn.

— Doar Jack, te rog. Uită-l pe „domnu'" şi cu atât mai mult pe Sir. Eu sunt soldatul Jack McKenzie…

— Iar eu, soldatul O'Brien. Palpitant, nu-i aşa, Sir? Soldat O'Brien! Aici, totul e palpitant.

Roly era fericit. Prietenul lui blond se întorsese între timp şi lăsase găleata lângă pat.

— Ele soldatul Greg McNamara, îl prezentă el. Celălalt este Bobby O'Mally. În general, nu e atât de tăcut, domnu' Jack. A chefuit puţin cam prea mult. Imaginează-ţi, Greg, el e Jack McKenzie din Plains. Verişorul domnişoarei Lainie.

În timp ce Roly flecărea vesel, îşi scoase în grabă din bagaje gamela, umplu un pahar pentru Bobby şi i-l apropie băiatului de buze. În afară de asta, înmuie batista şi i-o puse pe frunte.

Jack se întrebă de ce bărbatul nu se înrolase ca paramedic. Felul în care Roly îşi trata prietenul greu

încercat era de-a dreptul profesionist, şi nici nu tresări deloc când Bobby vomită din nou, spre norocul lor, în găleată.

Jack însă se săturase, atât de mirosul vomei, cât şi de veselia senină a tinerilor. Bolmăji ceva despre „să iau o gură de aer proaspăt” şi se îndreptă spre punte, unde încă se mai sărbătorea. Tânărul locotenent care comanda trupa încerca în zadar să facă ordine.

Jack se duse spre pupa şi aruncă o ultimă privire spre coasta neozeelandeză, care se îndepărta rapid. „Ţara norului alb…” Azi nu era învăluită în ceaţă. Primele pirogi maori se apropiaseră oricum din altă direcţie. Hawaiki… Jack încercă să nu se gândească la Charlotte, ceea ce era, ca de fiecare dată, un ţel de neatins. Ştia că trebuia să înceteze cândva să-i ducă dorul în fiecare clipă a zilei, cu fiecare bătaie a inimii. Dar, deocamdată, nu vedea nicio soluţie. Simţi cum îl cuprinde frigul.

Prima noapte la bordul transportorului de trupe improvizat – în mod obişnuit, *Great Britain* ducea călători spre Europa, însă încăperile primei clase fuseseră acum transformate în adăposturi simple – i se păru lui Jack a fi iadul pe pământ. Niciunul dintre tovarăşii lui de cabină nu era treaz, ceea ce la unii se manifesta prin faptul că se ridicau tot la câteva minute şi mergeau pe punte clătinându-se, pentru a urina. Alţii dormeau buştean, sforăiau şi se smiorcăiau, scoţând sunete ciudate. Jack abia dacă închise ochii şi se refugie pe punte încă de dimineaţă

devreme, direct în braţele locotenentului frustrat.

— Aici arată ca într-o cocină! îi strigă bărbatul, ceea ce Jack nu prea putea nega.

Puntea era o mărturie a orgiilor de bun rămas; puţea a urină şi a vomă, iar alături de bălţile provocate de diversele scursori ale trupului se găseau sticle goale şi resturi de mâncare.

— Recruţi, aşa le zice! N-am mai văzut niciodată o gloată mai nedisciplinată...

Bărbatul vorbea cu un accent englezesc. Se pare că fusese trimis din ţara-mamă pentru a se ocupa, ca instructor de neozeelandezi. Lui Jack aproape că îi părea rău pentru el. Cu siguranţă că omul ştia cum se instruiesc soldaţii, dar avea aerul că vine direct de pe băncile academiei militare. Cei mai mulţi dintre subordonaţii săi erau mai în vârstă şi mai plictisiţi decât el.

— Băieţii nu sunt chiar floarea junimii neozeelandeze, zise Jack rânjind. Pe front vor şti însă să se comporte. Sunt obişnuiţi să răzbească...

— Chiar aşa? întrebă ofiţerul cu o ironie muşcătoare. Foarte frumos că vă împărtăşiţi vastele dumneavoastră cunoştinţe referitoare la conaţionalii dumneavoastră. Sunteţi, fireşte, mai bun, soldat...?

— McKenzie, Sir.

Jack suspină. „Sir”-ul tocmai îl uitase. Acum, întreaga supărare a tânărului avea să se reverse asupra lui.

— Şi nu, Sir, nu mă consider în niciun caz mai bun.

Jack voia să spună mai multe şi să facă referire la experienţele sale cu tinerii dornici de aventură, care îşi câştigau pâinea pe Kiward Station ca oieri. Însă îşi muşcă buzele apoi. Nu voia să pară că le ştie pe toate.

În ciuda încercării de a-l îndupleca, locotenentul se înfoie în faţa lui, devenind agresiv.

— Atunci, demonstraţi-o, soldat McKenzie! Lustruiţi puntea! într-o oră vreau să văd cum străluceşte totul!

În timp ce tânărul ofiţer se îndepărta, Jack porni în căutarea unei găleţi şi a unei perii. Se înarma împotriva furiei care era pe cale de a se naşte. La urma urmei, căutase ceva de făcut, iar apă era aici din belşug. Pe când scotea cea de-a treia găleată din mare, Roly O'Brien i se alătură.

— Vă ajut eu, domnu' Jack. Oricum nu pot dormi, Bobby şi tipul ăla din Otago... cum îl cheamă oare... Joe ăla, ăştia doi sforăie care mai de care.

Jack îi zâmbi.

— Doar Jack, Roly. Şi, din câte văd, ar trebui să începem prin a ne obişnui cu scandalul. Băieţii nu vor înceta nici în următoarele nopţi.

Roly făcu o faţă plictisită şi curăţă o baltă de vomă de pe punte.

— Măcar acum nu mai au whisky, iar în Franţa... Ce se bea acolo? Calvados?

Roly se încruntă.

— Nu auzise niciodată de *calvados,* apoi râse.

— Vin! Domnul Tim şi domnişoara Lainie beau vin franţuzesc. Le trimite domnul Ruben, tatăl domnişoarei Lainie, că doar are o magazie în Queenstown. Dar mie nu prea-mi place chestia aia. Prefer un whisky bun. Dumneavoastră, domnu' Jack?

Jack descoperise, între timp, alţi doi camarazi care se treziseră devreme şi îi recrută, fără drept de apel, pentru a-l ajuta la spălatul mizeriei. Imediat după aceea, mai apărură trei, iar când locotenentul îşi făcu apariţia, la exact o oră după ce-i dăduse ordinul, puntea într-adevăr strălucea. Udă, dar curată.

— Foarte bine, soldat McKenzie!

Spre norocul lui, ofiţerul nu părea a fi ranchiunos.

— Puteţi lua micul dejun, alături de camarazii dumneavoastră, în cambuză se lucrează.

— Ultima afirmaţie era plină de mândrie de-a dreptul. După câte se părea, locotenentul trebuise să-l tragă din pat pe bucătar, dar, la urma urmei, îi reuşise.

Jack încuviinţă, în vreme ce Roly se strădui să-l salute pe ofiţer. Nu-i prea reuşi, dar măcar îi smulse locotenentului un zâmbet.

— Situaţia se va schimba... mormăi bărbatul şi o luă agale peste puntea de-acum curată.

Într-adevăr, disciplina se îndreptă după prima seară mai tumultuoasă de pe ocean, în primul rând, fiindcă rezervele de alcool fuseseră consumate în cea mai mare parte. De fapt, soldaţii nu aveau prea multe de făcut. Aglomeraţia de

pe vas făcea imposibil orice instructaj pe care, poate, l-ar fi avut în vedere locotenentul. Deşi îi punea să facă exerciţii pe grupe, nu a raportat un succes răsunător. Niciunul dintre oameni nu pricepea de ce trebuia să ţină pasul cu ceilalţi, cu atât mai puţin cu cât se aflau pe un vas cuprins de tangaj. Spre disperarea ofiţerului, instructajul se termina de cele mai multe ori cu hohote generale de râs. Tânărul ofiţer fu vizibil uşurat când *Great Britain* intră în golful King George. Coasta de la Albany, plajele şi pădurile se întindeau îmbietoare în soare, străjuite de fortăreaţa Princess Royal.

— Fortăreaţa este plină ochi de soldaţi! zise locotenentul încântat. Sunt înarmaţi până-n dinţi. Rolul ei este acela de a apăra flota. Dacă suntem atacaţi aici...

— Cine să ne atace aici? se interesă Greg McNamara, făcând, în şoaptă, pe înţeleptul. De parcă ar şti careva din Germania unde-i Albany.

În principiu, Jack nu putea decât să-i dea dreptate. Nici el nu auzise vreodată de mica localitate de pe Coasta de Vest a Australiei, iar fortăreaţa fusese construită mai degrabă pentru disciplinarea deţinuţilor de la Botany Bay decât pentru apărarea patriei. Cu toate acestea, bărbaţii din Albany îşi luau rolul în serios, după cum constatară neozeelandezii la acostare. Oricine se apropia de fortăreaţă era oprit, i se cerea parola zilei şi era tratat cu neîncredere.

La sosirea lui *Great Britain,* în golf era ancorată o duzină

de vapoare, şi, în zilele următoare, veniră şi mai multe. În cele din urmă, se formară treizeci şi şase de transportoare de trupe, flancate de diferite vapoare de luptă.

Roly admiră tunurile strălucitoare de pe *Sydney* şi *Melbourne,* două cuirasate uriaşe care urmau să protejeze Marele Convoi.

— Să îndrăznească cineva să ne atace! zise el încântat.

La fel ca majoritatea celorlalţi soldaţi, şi el resimţea o mândrie nestăvilită pentru impresionanta flotă ce se strângea, pe mai multe rânduri, în vederea plecării. Convoiul era condus de cele treizeci şi şase de vapoare australiene, aşezate pe rânduri de câte trei. În spatele lor erau ordonate cele zece vase neozeelandeze, în rânduri de câte două. Priveliştea vapoarelor, a stindardelor şi a miilor de bărbaţi în uniformă care se adunaseră pe punte pentru plecare îl mişcă şi pe Jack. Până şi vremea părea să contribuie la această demonstraţie de forţă şi de voinţă a australienilor şi a *kiwilor.* De parcă ar fi fost pus în scenă de un pictor de război, soarele strălucea, marea, de-un albastru strălucitor, era liniştită ca oglinda, iar minunata coastă de la Albany îi saluta. Într-un final, chiar şi soldaţii din fortăreaţă îşi exprimară încântarea şi trăseseră câteva salve de salut.

Roly, Greg şi Bobby erau încântaţi. Ceilalţi însă, mai ales australienii, care îşi priveau pentru ultima dată, patria, erau mişcaţi până la lacrimi.

Jack avu un vag sentiment de uşurare. Dorise să lase

totul în urmă, iar acum era pe cale de-a o face. Îşi întoarse privirea dinspre uscat şi se uită în larg.

La început, pentru soldaţi călătoria fu lipsită de evenimente. Vremea era în continuare bună, iar marea, liniştită. Anul 1915, pe care bărbaţii îl întâmpinară în Albany, începea bine. Recruţii deveniră agitaţi când *Sydney* se despărţi de convoi, undeva în dreptul Insulei Nucii de Cocos. Reveni abia după câteva zile, iar Roly îi povesti lui Jack, cu ochi strălucitori, de primele întâlniri ale ANZAC cu duşmanul. Într-adevăr, *Sydney* obligase cuirasatul german *Emden* să acosteze în insula Keeling şi-l distrusese. Întâmplarea fusese sărbătorită cu urale şi cu încă alte câteva excese bahice. Bărbaţii îşi reîmprospătară proviziile în Australia, iar tânărul locotenent Keeler era încă departe de a-şi stăpâni cu adevărat trupa. Însă, de această dată, Roly şi amicii lui rămaseră treji – pur şi simplu nu le ajunseseră banii pentru a cumpăra în Albany rachiul devenit dintr-odată o raritate şi, drept urmare, extraordinar de scump. Şi de această dată, Jack şi Roly avură grijă să nu părăsească dormitoarele prea devreme, deşi aerul de acolo era din nou îmbâcsit. Peste mare se lăsase o arşiţă cumplită şi nu adia niciun firicel de vânt – un vapor cu pânze ar fi fost condamnat la săptămâni întregi de nemişcare. Când marea era liniştită, cuirasatele se deplasau, din contră, mai rapid, însă bărbaţii sufereau în cabinele supraaglomerate, şi cu atât mai mult, sufereau caii cavaleriei. Jack era fericit că luase decizia de a nu-l

expune pe Anwyl acestor eforturi; pe de altă parte, îi invidia pe bărbaţii de pe vase pentru contactul lor cu animalele. Jack îşi dorea ca, în locul putorii trupurilor nespălate de bărbaţi, să simtă mirosul sudorii de cal şi al fânului. Împreună cu alţii, el se spăla cu apă sărată, ceea ce-i făcuse să se simtă mai bine, dar plătiseră, mai târziu, cu iritaţii ale pielii.

După câteva zile pe mare, locotenentul Keeler îşi adună oamenii pe punte. Aşa cum îi anunţase în prealabil, avea de făcut un anunţ important. Se adunară, desigur, cu greu, după cum o bănui imediat Jack. Toţi cei opt sute de oameni nu aveau loc pe punte, dar se certau pe locul inexistent. În cele din urmă, după mai multe ore de ceartă şi de proteste, până şi ultimul recrut fusese informat despre noutăţi: Turcia declarase război Angliei; drept urmare, conducerea britanică hotărâse să nu mai trimită forţele ANZAC în Franţa. În schimb, aveau să lupte în zona strâmtorii Dardanele.

— Ce strâmtoare? întrebă Roly, derutat.

Jack ridică din umeri. Geografia Europei de Sud-Est şi pentru el era complet străină.

— Instrucţia dinaintea luptei, spuse locotenentul, va avea loc în Egipt. După o escală în Colombo, o cârmim spre Alexandria.

Spre deosebire de Colombo, Jack auzise de Alexandria. A trebuit să întrebe în stânga şi în dreapta, pentru ca să afle că oraşul Colombo se afla în Ceylon, o insulă verde,

tropicală, din Oceanul Indian.

— E cunoscută pentru plantaţiile sale de ceai, explică locotenentul Keeler, care devenise cu mult mai amabil faţă de Jack.

Observase demult că roşcatul crescător de animale nu era doar ceva mai în vârstă, ci şi mai cult şi mai calm decât majoritatea oamenilor lui.

— Dar nu spera să cobori pe uscat, McKenzie. Vom încărca doar hrană.

Într-adevăr, flota ANZAC ancoră doar pentru puţin timp, şi Roly numără, impresionat, vapoarele aflate acolo, aparţinând tuturor naţionalităţilor posibile. Din Ceylon nu văzură decât coasta verde şi silueta unui oraş portuar, care înflorea, evident, datorită războiului. Mulţi recruţi cârtiră. Se plictiseau în continuare, practic nu era nimic de făcut decât să stea la plajă pe punte. Vremea era mereu uscată şi încinsă – surprinzătoare mai ales pentru oamenii de pe Insula de Sud a Noii Zeelande, pe care treceau doar rareori mai multe zile fără să plouă.

Oamenii petrecură alte cincisprezece zile pe mare înainte ca flota să ajungă la Suez. Pentru prima dată, recruţii auziră de lupte pe uscat, în care fuseseră implicaţi şi australienii. Se pare că avuseseră loc atacuri ale turcilor asupra Canalului Suez. Locotenentul Keeler le ordonă oamenilor săi atenţie sporită în timpul traversării şi postă santinele. Roly petrecu o noapte obositoare, uitându-se prin întuneric la marginea canalului, pentru a cerceta

agitat orice foc de tabără sau aşezare a cărei lumină ajungea la vapoare. Nu se ajunsese însă la niciun eveniment special. Flota traversă neatinsă Canalul Suez şi ajunse, în cele din urmă, la Alexandria.

— Aboukir-Bay! observă Jack, aproape cu evlavie, atunci când fu coborâtă ancora. Aici a câştigat Nelson, cu aproximativ o sută de ani în urmă, bătălia de pe Nil!

Roly, Greg şi Bobby se holbau fascinaţi la apa albastră, de parcă victoria amiralului încă s-ar mai fi oglindit în ea.

— Nelson a fost... englez? întrebă Bobby, parcă pentru a se asigura.

Jack zâmbi.

În Alexandria, vapoarele fură în sfârşit descărcate, dar membrii ANZAC nu văzură prea multe din renumitul oraş cu un trecut atât de glorios. Ofiţerii britanici conduseră trupele, într-un marş cât de cât ordonat, până la locul de încărcare a trenurilor.

— La Cairo! zise Greg, aproape neîncrezător.

Toate aceste nume străine de oraşe, străzile înguste, arse de soare, oamenii mici, în caftanele lor arăbeşti, zarva limbilor străine şi mirosurile neobişnuite, dar şi zgomotele oraşului, îi fascinau pe băieţi, derutându-i în acelaşi timp. Roly se simţi, în ciuda apropierii prietenilor săi, pierdut într-o lume străină, şi aproape că i se făcuse dor de casă.

Jack absorbi lumea cea nouă în el, se lăsă purtat de noile impresii şi reuşi, din când în când, să nu mai stăruiască asupra gândurilor despre Charlotte – atunci când nu îi

scria lungi scrisori în gând. Şi asta trebuia să înceteze!

Jack se gândi cui altcuiva i-ar putea scrie şi, într-un târziu, se gândi la Gloria. Sigur, în ultimii ani abia dacă auzise ceva de la ea, dar Jack se simţea în continuare legat de fată. Poate că avea să se deschidă şi să povestească, încântată despre viaţa ei din America dacă va afla că nu doar ea plecase de la Kiward Station, în depărtări.

Îi descrise aşadar Gloriei călătoria cu un vapor al flotei impunătoare şi, apoi, drumul spre Cairo în trenul arhiplin. În ceea ce priveşte peisajul, nu se vedeau prea multe, deoarece trupa fusese transportată noaptea şi ajunsese în oraş la primele ore ale dimineţii. Era în continuare întuneric beznă şi, spre mirarea oamenilor, era foarte frig atunci când trupele se adunară pentru a mărşălui către lagărele de instrucţie. Cei mai mulţi dintre australieni aveau să ajungă într-un lagăr aflat la sud de Cairo, în vreme ce pe neozeelandezi îi aştepta o tabără în nord. Dar, mai întâi, îi aştepta un marş de noapte de mai mulţi kilometri – nemaipomenit de obositor după inactivitatea forţată din ultimele săptămâni, petrecute la bordul vapoarelor.

Jack era îngheţat şi obosit când ajunseră la Zeitoun. Câte şaisprezece oameni împărţeau un adăpost; Roly şi amicii lui rămaseră cu Jack. Răsuflând uşuraţi, ocupară un pat cu trei caturi.

— Pfff, sunt terminat! se văită Greg.

Câţiva alţi bărbaţi, inclusiv orăşenii, păreau a fi şi mai

afectaţi decât băieţii din Greymouth. Noile lor cizme îi îngreunau. Doi camarazi din cortul lor lăsau impresia că nu mai puteau face niciun pas. Gemură când îşi scoaseră cizmele din picioare.

Jack se adună. Cineva trebuia să facă ordine. Primul lucru pe care-l făcu fu să-l scoale pe Bobby, care se trântise epuizat pe un prici şi nu mai avea voinţa necesară pentru a se ridica.

— Nu te preface că eşti obosit, soldat O'Mally! îi strigă el tânărului. Cineva tocmai a spus ceva despre mâncare. Te vei interesa în legătură cu asta. Ai putea face rost de ceai, pentru ca băieţii să se pună din nou pe picioare. Şi tu, Greg, soldat McNamara, te duci să cauţi pături. De fapt, ar trebui să fie prin corturi, dar se pare că au uitat de noi...

— Am putea dormi şi îmbrăcaţi, comentă Greg, lipsit de chef.

Jack scutură din cap.

— Atunci vom fi mustraţi mâine, fiindcă uniforma ne va fi şifonată. Băiete, aceasta este o tabără de instrucţie. Călătoria s-a terminat; de acum înainte, eşti soldat.

Roly cotrobăia deja în trusa lui de prim-ajutor, care făcea parte din dotarea recruţilor, şi scotea bandajele.

— Nu este niciun balsam pentru răni, observă el, pe un ton critic. Dar ce e asta?

Avea în mână o sticluţă.

— Manuka, ulei de arbore din ceai, explică un camarad, ale cărui trăsături ample şi păr des indicau strămoşi maori.

Un leac băbesc, folosit de triburi de când lumea. Îi poţi unge cu el pe tipii ăştia pe picioare. Se vor vindeca atunci mai repede.

Jack încuviinţă. Şi la Kiward Station se folosea manuka drept prim-ajutor. Însă mai degrabă la oi şi la cai…

— Dar mai întâi trebuie spălate picioarele! hotărî Jack.

În cort era deja un aer greu.

— Cine se oferă să meargă să ia apă?

În dimineaţa următoare, ocupanţii cortului lor se prezentară prea surmenaţi înaintea locotenentului Keeler, dar excelent la inspecţia camerelor, iar Jack fu avansat pentru prima dată. La adunarea Diviziei de Infanterie neozeelandeze, numele lui fu strigat alături de cel al altora.

— McKenzie, după consultarea conducerii taberei, vă avansez la gradul de caporal! zise locotenentul Keeler, oferindu-i Crucea victoriană.

Apoi, trebui să le explice oamenilor în ce constau de acum însărcinările lor. În mare, era vorba despre ceea ce Jack făcuse în timpul călătoriei. Caporalul avea de supravegheat câte şase oameni, pentru ca aceştia să îşi păstreze camera, uniforma şi, mai ales, armele curate.

— E o soldă ceva mai bună, spuse tânărul ofiţer în silă, după ce câţiva kiwi acceptară avansarea fără prea mare încântare şi după ce doi încercară chiar să renunţe la ea.

Pentru locotenentul Keeler, era complet de neînţeles. La urma urmei, le băgă el oamenilor în cap, era şi o chestiune

de onoare.

Jack îşi purta distincţia cu demnitate, iar Roly îi admiră noul lui grad fără rezerve.

— Oare o să am şi eu cândva parte de aşa ceva, domnu' Jack? Trebuie să fie minunat să fii avansat!! Sau să primeşti un ordin, domnu' Jack! Pentru curaj în faţa duşmanului trebuie că se dau ordine!

— Mai întâi ai însă nevoie de duşmani! cârti Greg.

Manevrele de dimineaţă nu-i făcuseră nicio plăcere. Nu înţelegea deloc cum mărşăluitul în acelaşi pas şi ritm, ori culcatul la comandă, îi va fi de ajutor să-i caftească pe turci. Jack suspină. Greg părea să-şi imagineze războiul ca pe o bătaie supradimensionată dintr-o cârciumă.

Cu toate acestea, în următoarele luni nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să înveţe temeinic cum să te adăposteşti, cum să te târăşti, cum se sapă tranşeele şi cum se folosesc puştile şi baionetele. Ultimele provocará o bucurie majorităţii soldaţilor, iar neozeelandezii se dovediră a fi puşcaşi destul de îndemânatici. De altfel, mulţi dintre ei erau obişnuiţi de mici să împuşte vânat de dimensiuni reduse; din cauza pericolului iepurilor, fiecare băiat din Plains ştia să folosească puşca. Proprietarii marilor ferme de oi plăteau chiar şi nişte prime pentru împuşcare. Deşi aventurierii câmpurilor aurifere omorau micile animale mai degrabă pentru a avea, din când în când, carne în oale, trăgeau cu mare dibăcie şi asupra ţintelor mobile.

Trupa de neozeelandezi adunată ad-hoc dovedi însă mai puţin talent când veni vorba despre o îndeplinire rapidă a ordinelor. Nu le plăcea pasul egal şi, spre disperarea instructorilor britanici, se interesau deseori despre rostul unui exerciţiu, înainte de a se arunca, conform ordinelor, în nisipul deşertului. Nici antrenamentul săpării corecte a tranşeelor nu se bucura de o mare încântare din partea soldaţilor.

— Omule, eu fac asta de când aveam treisprezece ani! se plânse minerul Greg. Un pic mai jos sub pământ ca aici. Mie chiar nu trebuie să-mi arate nimeni cum se foloseşte cazmaua!

Totuşi, Jack studie tehnica, chiar dacă îi displăcea până şi numai gândul de a petrece, poate, câteva săptămâni din viaţă într-un soi de vizuină. Într-adevăr, amplasarea tranşeelor presupunea o îndemânare arhitectonică şi strategică serioasă – de exemplu, nu puteau fi niciodată săpate în linie dreaptă, ci într-un fel de model în zigzag. Niciun soldat nu avea voie să vadă mai departe de cinci metri. Părea, la prima vedere, o treabă complicată, însă îi îngreuna orientarea duşmanului în cazul în care pătrundea în tranşee. În acest sens, trebuiau construite firide şi şanţuri de-a curmezişul, iar extinderea lipsită de orice pericol a reţelei de şanţuri în timpul bombardamentelor presupunea tehnici asemănătoare celor de construcţie a peşterilor. Minerii experimentaţi săpau cu uşurinţă galerii care, desigur, se prăbuşeau în deşert. Bobby şi Greg nu

făceau nimic altceva decât să râdă pe tema asta, dar Jack îl surprinse odată pe Roly năpustindu-se, alb ca varul, dintr-un şanţ, după ce bărbaţii fuseseră din nou acoperiţi de nisip.

— Nu pot face asta, domnu' Jack... şopti el şi îşi căută raniţa.

În buzunarul pentru prim-ajutor nu se găseau doar bandaje şi ulei de arbore de ceai, ci şi o sticlă plată din metal.

— Uitaţi... doriţi?

Roly îi întinse sticla lui Jack. Mâinile îi tremurau.

Jack adulmecă. Rachiu tare.

— Roly, pentru asta ar trebui să te denunţ! îl mustră el. Bei în timpul serviciului! Tu nu eşti însă genul...

Din câte observase Jack, spre deosebire de colegii lui, Roly nu frecventa decât rareori barurile şi bordeiele improvizate, apărute dintr-odată în jurul taberei. Mai degrabă mergea la proiecţiile de filme organizate de Y.M.C.A. Cinematograful îl fascina, iar la sfârşit de săptămână i se alătura lui Jack şi altor soldaţi mai educaţi, care organizau excursii la piramide, la Sfinx sau la alte atracţii turistice ale Egiptului. Jack nu-l văzuse niciodată pe băiat beat. Nici măcar de curând, când fusese avansat la gradul de caporal.

— E... e medicament, domnu' Jack. Dacă trag, din când în când, câte o duşcă, suport mai uşor tranşeele...

Roly puse dopul sticlei înapoi, însă continua să fie palid.

— Roly al nostru a fost prins sub pământ odată! explică Greg râzând, de parcă ar fi spus cea mai bună glumă din Greymouth. I s-a făcut frică. Micuţul n-a mai intrat de atunci în mină! Dar vezi, Roly, trecutul te prinde din urmă!

Bărbaţii izbucniră în râs şi-l bătură prieteneşte pe umăr pe tăcutul Roly.

Jack, însă, era mai degrabă neliniştit. După prăbuşirea tranşeii, Roly O'Brien părea evident sleit – şi, în acest caz, nu fusese decât un simplu exerciţiu. Încercarea de a simula războiul şi tranşeele în nisipul deşertului era cât se poate de lipsită de sens. Într-o situaţie reală, se construiau însă buncăre; se zvonea că nemţii construiau chiar beciuri pe mai multe etaje. Dacă Roly nu suporta într-adevăr întunericul şi spaţiile strâmte...

Jack, care se putea lăuda între timp cu gradul de caporal şi care era responsabil pentru doisprezece oameni, se adresă îngrijorat ofiţerului-şef.

— Soldatul O'Brien a fost îngropat sub pământ trei zile, domnule, încă nu a trecut peste asta. Aş sugera să fie folosit într-o companie de aprovizionare sau într-o alta care nu acţionează din tranşee.

— De unde ştiţi atât de bine, caporale, că vom acţiona din tranşee? întrebă maiorul Hollander, rânjind.

Jack luă poziţie, deşi, în sinea lui, îşi punea mâinile pe cap. Omul era un instructor dur, însă Jack nu-l considerase până atunci prost. Acum îşi schimbase opinia.

— Îmi pot imagina asta, domnule, rosti el liniştit. Pare a

fi, totuşi, cea mai eficientă variantă de a-ţi asigura poziţia în acest război.

— Deci, avem aici şi un strateg de prima mână, caporale! Păstraţi-vă părerile pentru când veţi fi făcut general. Până atunci, nu trebuie să gândiţi, ci doar să îndepliniţi ordinele. O să-l supraveghez pe micul fătălău O'Brien! Prins sub pământ! O să treacă el peste asta, McKenzie, vă garantez! Să nu uit, informaţi-i pe oamenii dumneavoastră că părăsim tabăra. În 11 aprilie, la miezul nopţii, plecăm cu trenul la Cairo, apoi urmează îmbarcarea spre Dardanele.

Jack se retrase, frustrat, dar, în acelaşi timp, cu inima bătându-i puternic. Deci, acum începea – ANZAC părăsea Egiptul. Plecau cu adevărat la război.

5

Repartizarea pe vapoare se petrecu, de această dată, altfel decât la plecare. Trupa, iniţial adunată ad-hoc, era acum împărţită în divizii şi batalioane; existau diverse grade şi echipe de specialişti. Lui Jack i se dădură în subordine în special mineri şi căutători de aur, care săpau tranşee cu o viteză uluitoare. Lui Jack îi era limpede că aceşti bărbaţi aveau să fie expuşi la cea mai mare primejdie. Dacă se ajungea la un atac, trebuia asigurată în primul rând poziţia. În acest sens, i se păru logic că grupa lui fusese arondată aceluiaşi transportor pe care se găseau medicii spitalului de campanie. Trupele de salvare, infirmierii şi medicii ofiţerilor îşi cărau echipamentele la bord – dar primul care salvă vieţi în această campanie fu, în chip paradoxal, McKenzie.

Transportoarele de trupe erau ancorate în afara portului, iar oamenii şi materialele erau aduse la bord cu nişte bărci. Jack şi câţiva dintre oamenii lui asigurau, dintr-o barcă cu vâsle, rampa de unde se trimiteau sus corturi şi tărgi; marea era deosebit de agitată şi bătea un vânt puternic. Tot ce nu era prins de punte era suflat cu uşurinţă peste bord. Bărbaţii îşi legau strâns pălăriile pe cap, însă tot mai zbura, din când în când, câte o pălărie cu boruri mari prin aer şi, uneori, urma şi câte o raniţă

depozitată neglijent pe undeva. Dar ceea ce se prăbuşi, dintr-odată, în valuri, lângă Jack, era vizibil mai greu – mai ales că după izbitură se auzi un urlet sfâşietor. Jack observă uluit cum din valuri îşi făcu apariţia o corcitură mică, brună, care înota pentru a-şi salva viaţa – fără sorţi prea mari de izbândă, având în vedere marea agitată şi distanţa de ţărm. Micul animal fusese împins mai departe în câteva secunde. Jack nu stătu mult pe gânduri.

— Ţine-mi puţin locul! îi strigă lui Roly şi-i dădu în mână parâma. Apoi, îşi dădu jos cămaşa, îşi descălţă cizmele şi sări în apă.

Jack era puternic şi bine antrenat. Din câteva mişcări, ajunse la câine şi prinse micul animal care se zbătea. Să înoate înapoi la barcă împotriva curentului ar fi fost mai greu, dar îl văzu pe Roly, ajuns lângă el în barca cu vâsle. Băieţii nu ezitaseră nicio clipă. Rampa n-avea decât să se balanseze – mai întâi îşi salvau caporalul.

Jack îi dădu câinele lui Roly, care îl luă în barcă, după care se ridică singur la bord. Se lăsă fără suflu pe fundul bărcii cu vâsle.

Între timp, Roly îl privea râzând pe noul pasager.

— Cine sau ce oi fi tu? îl întrebă el pe animăluţ, care mai întâi se scutură, stropindu-i pe toţi vâslaşii.

Era mic, cu picioarele strâmbe, robust, iar ochii lui mari, ca nişte nasturi, lăsau impresia că ar fi fost conturaţi cu creionul dermatograf.

— Un teckel, aş spune, constată Jack. Teckelul s-a

impus, cel puţin, cel mai bine printre strămoşii lui. Cu siguranţă că au fost implicate numeroase alte rase canine, mai mult sau mai puţin bine dresate. Numai lupi de mare nu...

Animalul se scutură încă o dată. Avea urechile pleoştite şi o coadă încovrigată.

— Arma secretă a Australiei!

Greg râse şi încercă să vâslească înapoi spre vapor.

Câinele dădea din coadă.

Pe puntea vaporului era o mare zarvă.

— Paddy! Paddy, aici! La naiba, unde-i javra?

Un adjutant agitat se ivi dinspre camerele ofiţerilor.

— Ajutaţi-mă, băieţi, trebuie să găsesc animalul înainte ca Beeston să o ia razna.

Jack şi ai lui rânjiră.

— Măcar ştim că aparţine echipajului, dacă nu chiar unuia dintre ofiţeri...

Roly sughiţă.

— Generale Godley? întrebă el chicotind şi salută câinele.

Generalul Alexander Godley era comandantul suprem al trupelor ANZAC.

— Hai, grăbiţi-vă odată, să ajungem la vapor! auziţi doar că cineva îi duce dorul ăstuia mic, încheie Jack seria de prostii.

Ţinu câinele în braţe până când ajunseră la rampă.

Pe punte apăru un om îndesat, de vârstă mijlocie, care

purta uniforma unui medic al echipajului. Joseph Beeston, comandantul celei de a patra unităţi medicale de campanie.

— Paddy! Dumnezeule, sper că nu a căzut din nou în apă, la cât de agitată e marea...

Bărbatul părea să-şi facă griji cu adevărat.

Între timp, barca cu vâsle abordă, iar Jack se sui pe rampă. Îl ţinea strâns pe Paddy, care se zbătea din toată făptura sa, în vreme ce urca planul înclinat care se bălăngănea.

— Pe el îl căutaţi, domnule? întrebă el râzând.

Comandantul Beeston păru mai mult decât uşurat atunci când îşi luă căţelul din braţele lui Jack.

— A căzut peste bord?

Jack dădu din cap.

— Dar a fost salvat repede, într-o acţiune eroică a celei de-a patra divizii de infanterie neozeelandeză, să trăiţi!

Salută.

„Crucea Victoria, Crucea Victoria!”, scandau Roly şi ceilalţi în barcă.

Crucea Victoria era cea mai importantă distincţie pe care Imperiul Britanic le-o acorda luptătorilor de pe front.

Comandantul Beeston zâmbi.

— Asta nu v-o pot oferi, caporale, dar vă pot da un prosop şi un whisky pentru a vă încălzi. Însoţiţi-mă, vă rog, la mine în cabină.

Medicul militar, cu grad de căpitan, o luă înainte, urmat

de câinele său. Jack merse după el curios. Până atunci nu mai văzuse niciodată o cabină de ofiţer, iar acum era destul de impresionat de mobilierul de mahon şi de luxul general care înconjura ofiţerii. Adjutantul comandantului Beeston îi întinse un prosop flauşat, iar medicul deschise el însuşi sticla de whisky Single Malt. Jack sorbi, savurându-şi băutura.

— Ah, şi mai aduceţi-ne şi un ceai fierbinte, Walters, tânărul nostru trebuie să se încălzească...

Adjutantul plecă, în timp ce Jack îl asigură că afară nu era chiar atât de frig.

Beeston scutură din cap.

— Nu mă contraziceţi! Nu vreau să faceţi o pneumonie şi ştrengarul ăsta să aibă pe conştiinţă primul mort de la Gallipoli. Nu-i aşa, Paddy?

Paddy dădu din nou din coadă, atunci când îşi auzi numele. Medicul îşi uscă el însuşi corcitura de teckel.

— Gallipoli, Sir? întrebă Jack.

Beeston zâmbi.

— O, sper că tocmai n-am dezvăluit vreun secret militar. Dar, din câte ni s-a comunicat, acolo este locul primei noastre misiuni. Un sătuc de munte, aflat la intrarea în strâmtoarea Dardanele. Dacă reuşim acolo să-i împingem pe turci înapoi, practic i-am învins.

— Şi-acum mergem direct într-acolo? se interesă Jack.

— Aproape. Mai întâi acostăm la baza noastră din Lemnos. O insulă în...

— Grecia, domnule.

Beeston încuviinţă satisfăcut.

— Acolo vom mai face câteva manevre. Batalionul meu a fost antrenat totuşi pentru condiţiile din Franţa. Dar, în câteva zile, o să înceapă nebunia. E primul dumneavoastră contact cu inamicul?

Jack încuviinţă.

— Noua Zeelandă nu este o naţiune foarte războinică, spuse el. Chiar şi băştinaşii noştri sunt paşnici...

Beeston râse.

— Ştiu, iar cel mai periculos animal de acolo este ţânţarul. În acest sens, australienii sunt mai duri...

— În ceea ce priveşte capacitatea noastră de luptă, ne vom apropia de australieni, răspunse Jack, mândru şi uşor jignit.

Beeston zâmbi şi dădu din cap.

— Sunt absolut convins de asta. Acum trebuie să vă trimit înapoi la oamenii dumneavoastră, caporale...

— Jack McKenzie, domnule.

— Caporal McKenzie. Voi reţine numele dumneavoastră. Vă rămân dator! Şi tu, Paddy, poţi să dai liniştit lăbuţa!

Medicul se aplecă spre câinele lui şi încercă să scoată de la el cel puţin un „şezi”, dar Paddy nu primea ordine.

Jack zâmbi, clătină uşor din cap, după care se înfoie în faţa căţeluşului. Îl trase uşor de zgardă, îşi aranjă el însuşi poziţia – şi Paddy se lăsă să cadă în fund. Jack întinse mâna, de parcă i-ar fi cerut lăbuţa, iar el i-o dădu.

Comandantul Beeston a rămas perplex.

— Cum aţi făcut asta? întrebă ofiţerul uluit.

Jack ridică din umeri.

— Sunt cele mai simple tehnici de dresaj, răspunse el. Le ştiu de când eram copil. Ăsta micu' este obraznic, dar inteligent. Daţi-mi-l câteva săptămâni şi îl învăţ să mâne oile.

Beeston zâmbi.

— Acum aţi salvat un câine şi l-aţi impresionat pe stăpânul lui...

Jack rânji.

— Asta e Noua Zeelandă, domnule. În Australia, animalele de pradă sunt împuşcate, în vreme ce noi le facem să dea lăbuţa!

— Atunci sunt curios de reacţia turcilor, zise Beeston. Jack McKenzie – acest nume nu avea să-l uite, cu siguranţă.

Lemnos era o insulă mică, cu o coastă plină de firide, de plaje mici şi înguste, dar şi de stânci înalte. Dinspre mare, părea pitorească, o bucată de stâncă, cu puţin verde, singură în albastrul infinit al mării. Însă pentru locuitori, insula se dovedea a fi o provocare continuă. Viaţa de pe Lemnos era primitivă. Soldaţii ANZAC se uitau fascinaţi şi, uneori, impresionaţi până la ruşine din cauza sărăciei, la casele primitive din piatră, la plugurile din lemn, provenite, parcă din epoca primitivă, trase de boi şi de oameni, care însă se mai acopereau, într-o bună măsură,

cu blănuri de oi şi care mergeau pe pământul lor pietros fie desculţi, fie protejându-şi picioarele cu sandale aspre din piele de oaie. Portul insulei era umplut însă până la refuz cu cea mai modernă tehnologie de război. Erau ancorate aici douăzeci de cuirasate, printre care uriaşul *Agamemnon* şi impresionanta *Queen Elizabeth.* Echipajul abia dacă avu, însă, timp să se lase impresionat de privelişte. Transportoarele lor de trupe acostau în largul diferitelor plaje, iar ei exersau debarcarea în echipament de luptă. Oamenii erau lăsaţi jos cu scări din funie şi vâsleau la ţărm, în mare parte noaptea şi, pe cât posibil, fără să provoace vreun zgomot. Manevra părea a fi importantă pentru conducerea armatei. O exersaseră iar şi iar, timp de o săptămână.

— În sine, asta nu-i greu, zise Roly în cea de-a patra zi, când grupa lui se îndrepta spre o plajă foarte îngustă, erodată, străjuită de o stâncă înaltă. Dar ce se întâmplă dacă cei de pe mal vor trage?

— Ah, nici n-au curaj s-o facă! susţinu Greg. Avem toate cuirasatele în spatele nostru. Ele ne vor acoperi.

— Dacă nu ne vor lovi chiarele, observă Jack pesimist.

Împărtăşea temerile lui Roly. Cu siguranţă că turcii nu aveau să renunţe la ţărm fără a opune nicio rezistenţă şi, cu atât mai puţin, la oraşul lor. Şi nu spusese Beeston ceva despre un „sătuc de munte”? Probabil că apărătorii acestuia se ascundeau în spatele unor poziţii sigure şi trăgeau, de pe stânci, în jos spre ei.

— Ah, dacă turcii sunt nişte troglodiţi, ca prostovanii ăştia de aici, din Lemnos, atunci nu vor putea face prea multe! glumi Bobby, lipsit de griji. Poate că ar fi trebuit să luăm cu noi nişte războinici maori. Atunci situaţia ar fi fost mai echilibrată.

Jack ridică din sprâncene. Din ceea ce văzuse el, şi grecii din Lemnos ştiau să mânuiască o puşcă. Poate că se îmbrăcau în blănuri, dar aveau ochi ageri şi, pentru a apăsa pe un trăgaci, nu aveai nevoie de prea multă cultură.

Ba ar putea chiar să te împiedice, îşi zise Jack. Cât despre el, avea oroare de a trage în curând asupra unor oameni.

Exact asta se întâmplă în 24 aprilie. Flota porni, condusă de *Queen Elizabeth,* poreclită cu drag de soldaţi „Lizzie". Oamenii se adunară din nou pe punte. Mândri de convoiul lor, părăseau Lemnosul.

— Nu e minunat, domnu' Jack?

Roly nu mai ştia unde să se uite mai întâi; la vasele maiestuoase din jurul lui sau la ţărmurile însorite ale Lemnosului.

— Doar „Jack", corectă mecanic Jack.

El împărtăşea doar într-o anumită măsură încântarea camarazilor săi. Fireşte că flota oferea o imagine impresionantă, dar nu putea să nu se gândească la faptul că îşi ducea încărcătura spre moarte. Cu o seară înainte, după un discurs eroic al generalului Birdwood către întreaga trupă, locotenentul Keeler îşi chemase liderii de

grup pentru discutarea situaţiei. Jack cunoştea planul operaţiunii şi văzuse hărţile coastei de la Gallipoli. Acostarea pe acea plajă avea să fie un adevărat iad, iar Jack nu era singurul care gândea astfel. Şi pe chipurile ofiţerilor englezi, care în parte participaseră deja în lupte, se citea frica.

Vaporul cu echipajul lui Jack era unul dintre ultimele care ajunseră la Gallipoli. Navigară în timpul nopţii, iar când se lumină de ziuă, se regăsiră într-o adunare de vapoare, în golful de la Gaba Tepe. Bărcile cu primele trupe de uscat tocmai erau ocupate. Oamenii aşteptau pe puntea transportoarelor de trupe pentru a fi mutaţi pe distrugătoare. Micile şi rapidele cuirasate nu dislocau prea multă apă, putând duce astfel trupele mai aproape de ţărm. Fiecare dintre ele trăgea după sine douăsprezece bărci de salvare, dispuse pe două rânduri, în care se aflau câte şase soldaţi şi cinci marinari. Cei din urmă trebuiau să ducă barca înapoi la vapor, după ce aveau să fi lăsat pe plajă încărcătura lor umană.

Primele trupe de uscat erau compuse numai din australieni – Jack îşi dădu seama că erau trimişi la luptă cei mai tineri dintre soldaţi.

— La vârsta asta mai crezi în nemurire! înfiorat, Jack îşi aminti de predica mustrătoare a mamei sale, Gwyneira, în timpul căreia rostise această propoziţie. Trebuie să fi avut în jur de treisprezece ani când grajdurile cu vite de la Kiward Station fuseseră lovite de trăsnet. Jack şi prietenul

lui Maaka se aruncaseră în flăcări, pentru a salva taurii înnebuniţi. Băieţilor li se păruse un act eroic, dar Gwyneira îi certase înfiorător.

Jack estima că bărbaţii din bărci aveau cel mult optsprezece ani, deşi armata accepta voluntari abia de la douăzeci şi unu de ani, dar nimeni nu se uita foarte atent la asta. Raniţe grele atârnau pe umerii lor; vâslele alunecau pe suprafaţa apei fără a face zgomot.

Jack îşi întoarse privirea şi o lăsă să cutreiere peste ţărmul întunecat şi peste stânci. Era ora patru şi douăzeci şi nouă. La ora patru treizeci trebuia să aibă loc atacul. Dintr-odată, pe unul dintre dealuri scăpără o lumină galbenă, care se stinse după câteva secunde. Pentru un moment, în golf domni o linişte de mormânt, apoi apăru, pe un platou deasupra lor, silueta unui bărbat. Cineva strigă ceva, apoi fu tras un glonţ care lovi marea.

Apoi, izbucni iadul.

Cuirasatele britanicilor începură, într-o clipită, să tragă cu toate tunurile, iar turcii năvăliră pe plajă. Unii trăgeau direct de pe mal, alţii de pe stâncile care se găseau cu trei sute de metri mai sus. Jack îi văzu pe oamenii de pe plajă căzând, seceraţi de rafalele de pe *Queen Elizabeth,* de pe *Prince of Wales* şi de pe *London.* Cuiburile de mitraliere din munţi nu puteau fi însă distruse atât de uşor. Şi, evident, începură să tragă asupra bărcilor cu vâsle care se apropiau.

— Dumnezeule, ăştia… ăştia trag… şopti Roly.

— Ce ţi-ai imaginat? îl puse Greg la punct.

Roly nu răspunse. Ochii lui, şi aşa mari, ca de copil, păreau să se mărească şi mai mult. Soldaţii din bărci fură seceraţi pe rând de pe uscat, însă tot mai mulţi ajungeau la mal, săreau pe plajă şi încercau să caute adăpost în spatele stâncilor. Turcii trăgeau asupra marinarilor care vâsleau înapoi. Alţii trăgeau după sine bărcile, ai căror schiperi căzuseră.

— Eu nu pot să merg acolo.

Bobby O'Mally tremura.

— Chiar trebuie?

— Nu, răspunse Jack liniştit. Noi vom ajunge mai târziu. Cu sanitarii, poate chiar şi mai târziu. Doamne ajută că ştim să săpăm mai bine decât să tragem.

Totuşi, spre mirarea lui Jack, majoritatea oamenilor săi încă mai ardea de nerăbdare să meargă cât mai repede în lupta de pe mal. Aşteptară agitaţi până când atacatorii îşi croiră drum până la un platou din interior, la o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate de la ţărm. De acolo ei puteau oferi acoperire noilor trupe care acostau sau, cel puţin, încercau să o facă. Plaja era în continuare sub foc continuu, şi chiar şi neozeelandezii îşi primiră botezul focului. Jack şi oamenii lui asigurau debarcarea spitalului militar. Ceea ce era imperios necesar, răniţii umpleau deja întreaga plajă. Comandantul Beeston dădu imediat ordinul de a amplasa acolo corturile.

— Şi faceţi bine şi încetaţi focul! le strigă el

neozeelandezilor. Nu pot lucra dacă îmi ţiuie gloanţele pe la urechi.

Locotenentul Keeler îşi aşează oamenii în formaţie, pentru a avansa în interior. Jack şi ceilalţi îşi puseră pe umeri lopeţile militare. Un batalion de australieni se pregăti să execute foc de acoperire.

— Începem cu săpatul tranşeelor în spatele primei linii, ordonă Keeler. Apoi, mergem tot mai în faţă. Sistem de trei şanţuri, ştiţi doar: unul pentru trupele de rezervă, unul pentru mişcare şi unul la frontul cel mai din faţă... aş spune, cu un spaţiu între ele de şaizeci şi cinci de metri...

Jack încuviinţă. Acesta era sistemul tipic de apărare britanic. Tranşeea din faţă nu era întotdeauna plină cu oameni, ci în special dimineaţa şi seara, când luptele erau în toi. În cea din mijloc, cea pentru circulaţie, tranşeea de sprijin, cum mai era numită, se derula în cea mai mare parte viaţa apărătorilor, iar în cea de-a treia se puteau aduna trupele de rezervă atunci când urma o ofensivă.

Jack şi oamenii lui o săpară mai întâi pe cea din urmă, ceea ce era relativ lipsit de pericol, pentru că frontul era suficient de departe, iar lor li se asigura acoperirea. Însă, pe parcurs, se apropiau şi constructorii de şanţuri tot mai mult de linia de luptă, iar aici fu nevoie de tehnici sofisticate pentru realizarea şanţurilor. Era asemănător cu procedeul de înaintare în puţurile din mină, doar că aici se sprijineau numai pereţii şi pământul de jos. Partea de sus era distrusă de îndată ce puţul avea câţiva metri. Se

prăbuşea deseori pe umerii muncitorilor – lui Roly, zgomotul îi era suficient pentru a intra în panică. Jack îl folosi deocamdată în spate, unde putea săpa sub cerul liber şi putea scoate afară pământul, iar el făcea tot ce-i stătea în putinţă.

Roly era tare ca un urs, iar ceilalţi căutători de aur şi mineri nu erau mai prejos. Cu toate acestea, fu nevoie de câteva sute de oameni pentru a construi un prim sistem de tranşee, iar asta le luă câteva ceasuri întregi. Jack şi oamenii lui săpară neîntrerupt în prima noapte petrecută la Gallipoli, dar măcar nu îngheţară. Vremea se schimbase odată cu începerea luptelor, ploua şi era îngrozitor de frig. Oamenii zăceau, uzi şi speriaţi, cu tot cu armele lor, în noroi, turcii trăgeau necontenit, iar alimentarea cu apă şi hrană încă nu funcţiona.

— Aveţi grijă să faceţi şi câteva buncăre, fu de părere maiorul Hollander, care acumulase, însă din Franţa, experienţă în ce privea războiul de tranşee. Oamenii trebuie să meargă într-un loc uscat, de îndată ce le vine schimbul...

Jack încuviinţă şi ordonă oamenilor săi să prevadă anumite părţi ale sistemului de tranşee cu barăci din lemn. În ele, oamenii lui ajunseră să şi doarmă adânc după ce soarele răsări din nou peste Gallipoli. Chiar şi Roly îşi urmă prietenii sub pământ, dar nu-şi găsi liniştea. În cele din urmă, se strecură afară şi încercă să se adăpostească sub mantaua lui ceruită. Deşi încă se mai trăgea, el se

simţea astfel mai în siguranţă decât în tranşee. Trebuia să-şi facă rost, de undeva, de o foaie de cort...

Era evident încă din acea dimineaţă că turcii nu se lăsau împinşi prea repede mai departe în interior. Începură deci pregătirile pentru un asediu mai îndelung, iar soldaţii fură împărţiţi în două divizii. Australienii ţineau frontul din dreapta, neozeelandezii, pe cel din stânga. Între timp, oamenii găsiră puţină vreme pentru a inspecta împrejurimile.

— O regiune foarte frumoasă, dacă eşti făcut să fii pustnic, observă Greg cu sarcasm.

Într-adevăr, plaja de la Gallipoli nu era foarte populată.

Jack încercă să nu se gândească la stânca de la Cape Reinga.

— Ce e dincolo? se întrebă Roly şi arătă spre munţi.

— Alţi munţi, răspunse Jack. Cu nişte văi destul de adânci între ei. Aici, absolut nimic nu e plat. Pretutindeni cresc tufe din belşug, camuflajul ideal pentru turci.

— Asta v-au spus-o de mai demult? se interesă Bobby. Adică, vreau să spun... ei ştiau treaba asta? Şi, atunci, de ce ne trimit aici?

Greg arboră un aer afectat.

— Ce vrei, Bobb, glorie şi onoare sau să te joci jocuri? Ai auzit doar ce a spus generalul: aceasta este una dintre cele mai grele întreprinderi ce pot fi cerute unor soldaţi, dar noi, cei de la ANZAC, îi vom face faţă!

Se bătu mândru în piept.

— Cu siguranţă, nu va fi simplu, concluzionă Jack. Şi, dacă vreţi să aveţi o şansă pentru a deveni eroi, atunci trebuie acum să săpaţi în continuare. Dacă nu, o să vă împuşte ca pe iepuri.

Între timp, săpăturile începuseră şi în cealaltă tabără. Turcii îşi construiau, la rândul lor, un sistem de tranşee, probabil nu mai puţin complicat decât cel al britanicilor, ceea ce nu-i împiedica însă să nu tragă în continuare asupra ANZAC-ului şi să arunce bombe. Deşi artileria britanică contracara şi distrusese mai multe cuiburi de mitralieră, Jack şi ceilalţi se bucurară când primele şanţuri fură gata, oferindu-le adăpost. Doar Roly părea să se teamă mai mult de săpături decât de ploaia de gloanţe. Dormea în continuare afară, în loc să-şi facă un culcuş în buncăr, alături de ceilalţi. Singurul adăpost i-l ofereau cele câteva stânci aflate între şanţuri şi plajă.

Jack privea acest lucru cu îngrijorare, totul deveni însă cu adevărat periculos abia atunci când pereţii tranşeelor se apropiară tot mai mult de turci, fapt care îi făcu să se apere cu îndârjire.

Trupa lui Jack săpa tocmai un puţ sub pământ. Roly, mânat de ironiile celorlalţi, se spetea strângând din dinţi, cu un chip palid ca de ceară. Lucra însă, în ciuda a tot şi toate, mai mult decât Greg şi decât Bobby. Jack McKenzie şi locotenentul Keeler îi certau, alternativ pe cei doi.

— Doar nu-s cârtiţă, cârti din nou Bobby, şi Jack îşi ridică privirile spre cer.

Mereu avea aceeaşi scuză pentru lenevie. Şi Greg obişnuia să comenteze că ar fi preferat să patruleze cu arma în mână decât să mai răscolească pământul. Pe de altă parte, le zburau destule gloanţe pe lângă urechi. Turcii de dincolo – fiindcă în Gallipoli totul era foarte îngust, duşmanii se îngropaseră la numai câteva sute de metri unii de alţii – ameninţau deja de o zi întreagă trupa cu foc de hărţuire. De aceea, Jack săpa cu viteza vântului. Voia să termine şi să lase artileriei calea liberă. La urma urmei, era doar o chestiune de timp până când turcii aveau să îşi umple tranşeele cu oameni şi arme.

Apoi dintr-odată, cele mai rele temeri ale sale se adeveriră. Spre deosebire de britanici, turcii aveau grenade, iar cineva de dincolo îşi încerca acum norocul în trasul la ţintă.

Jack şi ai lui lucrau sub pământ atunci când se întâmplă. Supravieţuitorii din celălalt şanţ povestiră mai târziu că inamicii se ridicaseră cu un curaj nebunesc, doar o clipă, deasupra tranşeelor, scoseseră apoi siguranţa şi aruncaseră grenada cu o precizie nimicitoare – sau, pur şi simplu, cu mult noroc – nimerind ţinta. Grenada explodase în şanţul din spatele oamenilor lui Jack. Aruncase pământul în sus şi rupsese în bucăţi oamenii care puneau acolo bârne peste pământ şi care acopereau pereţii cu lemn. Jack şi ceilalţi auziseră vacarmul şi ţipetele, însă nu putuseră vedea locul, ceea ce îi şi ferise de şrapnel şi de molozul care zburase împrejur.

Jack îşi dăduse însă seama de pericol.

— Afară de-aici! Repede!! în şanţuri!

Tranşeele de legătură din spate ofereau adăpost şi posibilitatea unei retrageri. Pe de altă parte, Jack bănuia de pe acum că erau pline de soldaţii care tocmai voiau să înainteze.

— O prostie! urlă şi locotenentul Keeler. În poziţie de apărare! în şanţurile existente şi răspundeţi cu foc! Puneţi-vă baionetele, în cazul în care cineva reuşeşte să ajungă aici! Distrugeţi-i pe indivizii ăştia!

Înainte însă, ca oamenii să poată procesa ordinele contradictorii, alte grenade începură să explodeze. Una, direct deasupra capetelor lor. Pământul bubui, puţul se surpă... oamenii îşi puseră instinctiv scândurile deasupra capetelor. Nu prea puteau fi îngropaţi, deoarece, în definitiv, puţul nu cobora mai mult de un metru sub pământ. Solul care se prăbuşea le oferea mai degrabă protecţie.

Însă Roly O'Brien nu mai putea gândi. În loc să rămână locului, se scutură de pământ ca un apucat, începu să se târască prin puţ, se ridică pe jumătate şi dădu să o ia îndărăt. Când văzu că şanţurile sunt pline ochi de oameni, încercă să iasă din ele. Cineva îl trase de turul pantalonilor. Roly se luptă cu el... şi se trezi, dintr-odată, faţă în faţă cu maiorul Hollander.

— Ce înseamnă asta, soldat?

Roly îl fixă cu o privire rătăcită.

— Vreau să ies de aici! zbieră el şi făcu o nouă încercare de evadare. Trebuie să scap de aici... se prăbuşeşte mina!

— Vrei să dezertezi, soldat?

Roly nu pricepu sensul cuvintelor.

— Afară! Toţi trebuie să mergem afară...!

— Omul nu ştie ce spune.

Locotenentul Keeler, care se eliberase între timp de sub moloz şi se străduia să reorganizeze noii oameni la creneluri, se băgă în discuţie.

— Primul contact cu duşmanul, domnule. Panica e de vină, domnule.

— Asta i-o scoatem noi acum din cap!

Maiorul îşi luă avânt şi-i trase lui Roly două palme cumplite. Roly căzu pe spate, îşi pierdu echilibrul, dar rămase cât de cât conştient. Îşi căuta arma.

— Corect! îl lăudă locotenentul Keeler. Ridică arma, caută un crenel şi răspunde cu foc. Vei ieşi de aici cu atât mai repede!

Uluit, Roly le permise camarazilor să-l târască într-o nişă a tranşeii, obligându-l să ducă arma la umăr. Deşi cerul de deasupra lui era plin de plumb, Roly era, cel puţin, liber. Putea să respire din nou.

— Asta o să aibă urmări, v-o promit! Şi pentru dumneavoastră, locotenente! Aproape că l-aţi fi lăsat pe individul ăsta să dezerteze. Când se va termina asta, vreau să vă văd pe amândoi în cortul meu!

Maiorul Hollander mai continuă să le vorbească puţin lui

Keeler şi lui Roly, apoi se aruncă în luptă.

ANZAC-ii trăgeau acum din toate puterile, sprijiniţi de artilerie, în tranşeele turceşti se făcu o oarecare linişte. Cu toate acestea, oamenilor li se păru o veşnicie până când, în cele din urmă, se lăsă noaptea şi focul se mai potoli. Cele mai periculoase ore erau cele de dimineaţă şi de seară. Amurgul oferea mai mult adăpost decât ziua în amiaza mare. În timpul zilei, de cele mai multe ori, era linişte, iar noaptea cele două tabere se mulţumeau cu foc de hărţuire ocazional.

Lui Jack şi oamenilor lui îi se ordonă să se întoarcă în spatele liniilor. În tranşeea principală de luptă rămaseră doar câţiva. Acum venise însă, înainte de toate, vremea trupei de salvare. Adunau răniţii şi morţii. Bobby O'Mally vomită când văzu bucăţile rupte din trupurile oamenilor care lucraseră la numai câteva sute de metri în spatele lor. Locotenentul Keeler era rănit uşor. Roly îi îngrijea rana superficială de la braţ cu ulei de arbore din ceai şi cu bandaje.

— La asta vă pricepeţi, caporale, mormăi locotenentul. Dar ce aţi făcut mai devreme…

— Doar n-o să-l ducă maiorul în faţa Curţii Marţiale?

Jack îşi făcea griji.

Keeler clătină din cap.

— Nu, nu cred. Un atac de panică la prima întâlnire cu duşmanul… asta se poate întâmpla. Cu atât mai mult cu cât, după aceea, a luptat cu un curaj deosebit. Ghinionul

lui a fost să-i fugă maiorului în braţe. O să găsească el vreo pedeapsă. Nu vă plecaţi capul, caporal O'Brien. Maiorul o fi el un om aprig, dar se mai şi linişteşte. Şi acum, să mergem. Să scăpăm de asta.

Corturile ofiţerilor se aflau pe plajă, însă unii preferau în continuare să înnopteze pe vase. Totuşi, maiorul Hollander era un bătrân soldat de front. Nu-şi lăsa oamenii singuri. Şi cu siguranţă că văzuse şi altă dată atacuri de panică.

Jack se strădui să se odihnească şi să nu se mai gândească la Roly şi la Keeler, dar răsuflă uşurat după ce ei se întoarseră teferi. Ca de fiecare dată, era în afara buncărului în care campau oamenii lui.

— Maiorul ne-a certat, firește, povesti Roly. Însă, în rest, n-a fost rău. Doar că trebuie să ne oferim voluntari pentru o misiune... începe mâine, trimit câteva regimente la Cape Helles, unde au ajuns englezii.

— Cu vaporul? întrebă Jack.

Roly clătină din cap.

— Pe uscat. Trebuie să-i atacăm pe turci din spate şi să cucerim un munte...

Greg rânji.

— Sună a aventură! Hai Bobby, ne oferim şi noi!

Roly zâmbi, plin de speranţă.

— Şi dumneavoastră, domnu' Jack? întrebă el.

— Doar „Jack". Ştiu şi eu, Roly...

— Nu fi laş ca un broscoi, caporale! Bobby râse. Poate că o să fii sergent când ne întoarcem.

— Pe mine m-au deregl... degra... în orice caz, acum nu mai sunt decât soldat, zise Roly cu părere de rău.

— Dacă acum o să cucereşti muntele ăla, o să fii general! zise Greg, optimist. Şi noi primim Crucea Victoria. Hai acum, să mergem la Keeler!

Se ridică de pe prici, îşi îmbrăcă vestonul uniformei pentru a părea mai curajos şi îşi căută pălăria.

— Hai, Bobby! Şi tu, Jack, doar nu vrei să te eschivezi!

Jack nu ştia ce să spună. I se părea că aude cuvintele mamei sale: „Te duci la război pentru a-l pune pe Dumnezeu la încercare!” Poate că Gwyneira avusese dreptate, dar în acea zi, în care stătuse în plin foc al turcilor şi în care trăsese orbeşte spre focul ce ieşea din puştile inamicilor, ştia că nu căuta moartea. Până atunci nici nu i se păruse nimic eroic în acel război şi nu-i putea urî pe turci. Ei îşi apărau ţara, mânaţi de alianţele cu un popor pe care nu-l cunoşteau, împotriva trupelor care luptau pentru o naţiune, pe care nici ei nu o cunoşteau. Toate acestea i se păreau lui Jack lipsite de sens, aproape ireale. Dar, fireşte, îşi va face datoria şi avea să fie un bărbat care îşi îndeplineşte misiunea, indiferent unde i se va ordona să o facă. Dar la Cape Helles nu prea îl trăgea aţa.

— Veniţi, totuşi, cu noi, domnu’ Jack, zise Roly. Voi fi cât se poate de curajos, pentru că aşa un munte... un munte nu poate fi rău...

În cele din urmă, Jack plecă, fără să vrea, cu oamenii săi.

Resimţea faţă de Roly un uşor sentiment de datorie. Din motive de neînţeles, simţea nevoia să-l protejeze. Aşa că o luă în urma celor trei, prin şanţuri. Locotenentul Keeler se adăpostise într-un buncăr, în spatele liniilor. Tocmai îşi strângea lucrurile.

— Şi el? îl întrebă Jack pe Roly.

Roly dădu din cap.

— Trebuie să comande un tren. Se pare că locotenentul celei de-a treia divizii a căzut azi.

Greg salută hotărât. Keeler îl privi obosit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el fără chef.

Bobby O'Mally îi expuse problema lor cu o voce plină de mândrie.

— Vrem să luptăm în sfârşit, domnule! zise el. Să privim inamicul în ochi!

Din câte înţelesese Jack, trebuiau să-i atace din spate pe turci. Dar nu mai spuse nimic şi chiar şi locotenentul Keeler părea a fi aproape neîncrezător. Se uită de la un om la altul şi păru că stă pe gânduri.

— Voi doi... făcu un semn spre Greg şi spre Bobby, din partea mea n-aveţi decât. Dar nu şi dumneavoastră, McKenzie!

Jack se enervă.

— De ce nu, domnule? Nu aveţi încredere în mine că...

Keeler îi opri cu un semn.

— N-are nimic de-a face cu încrederea, dar dumneavoastră sunteţi caporal, McKenzie, şi vă descurcaţi

foarte bine aici. Sunteţi de neînlocuit.

Ceva de pe chipul lui îl făcu pe Jack să îşi înfrângă orice împotrivire.

— Dar e vorba numai de două sau de trei zile! zise Roly.

Keeler păru că ar fi vrut să răspundă ceva, însă, apoi, se răzgândi.

Jack avea impresia că îi citeşte gândurile. Îşi amintea vag de hărţile care i se arătaseră înaintea acostării. Cucerirea movilei, care fusese numită eufemistic „Baby 700” era o misiune sinucigaşă.

— Poţi muri oriunde, zise Jack încet.

Keeler trase adânc aer în piept.

— Poţi şi să supravieţuieşti şi exact asta vom face! Plecăm cum se crapă de ziuă! Iar dumneavoastră, McKenzie, veţi reface tranşeele distruse azi. Este vital să întărim linia principală de luptă, deci puneţi presiune asupra oamenilor dumneavoastră! Rupeţi rândurile!

6

Roly şi prietenii lui plecară în lumina zorilor. Jack auzi zgomot, râsete şi cuvinte de bun rămas mai mult sau mai puţin vesele. Oamenii care rămâneau în tranşee păreau să invidieze grupele trimise în luptă. Mulţi dintre ei repetară vechea plângere despre o „activitate de cârtiţă”, în vreme ce celorlalţi li se deschidea înainte şansa unei aventuri.

Aveau să treacă patru zile până când Jack auzi din nou de luptele pentru Cape Helles, dar, între timp, abia dacă avu timp să se îngrijoreze. Maiorul Hollander şi ceilalţi comandanţi englezi făceau presiuni asupra oamenilor care săpau.

— Turcii îşi strâng trupele, vor primi întăriri. Trebuie să luăm în considerare o contraofensivă de la o zi la alta. Fortificaţia trebuie să fie gata!

În cea de-a patra zi, Jack se clătină, mort de oboseală şi cu degetele numai rană, în adăpostul lui. Petrecuseră întreaga zi amplasând protecţia din sârmă ghimpată a tranşeelor, pe care le terminaseră în sfârşit, iar într-unul dintre sectoare Jack preluase munca cea mai grea. Spre deosebire de mineri, el ştia de sârma ghimpată de la munca de la fermă – o ura, dar era modalitatea cea mai eficace de a îngrădi păşunile vitelor. Însă, pe atunci, nu se trăgea niciodată asupra lui... Hotărî să îşi ofere raţiile de

alcool, strânse din zilele precedente, în acea seară. Primeai un pahar mic de coniac pe zi, şi

Jack, care bea doar rareori singur, nu se atinsese de băutura lui de la plecarea lui Roly.

— Caporal McKenzie?

Jack se ridică greoi de pe priciul lui când auzi vocile de afară. Oamenii agăţaseră un coviltir în faţa adăpostului lor, pentru a avea cel puţin impresia unui spaţiu ferit şi pentru a putea dormi cât de cât liniştiţi atunci când li se oferea ocazia. La urma urmei, în sistemul de tranşee se întâmpla câte ceva zi şi noapte, iar în acea seară odihna se lăsa mult aşteptată. În anumite sectoare se trăsese în amurg atât de tare, încât trupele de salvare nu ajunseseră la răniţi. Acum, când în sfârşit se făcuse întuneric, ei se grăbeau pe culoare cu animalele lor de povară şi cu tărgi. Şi tânărul care se găsea în faţa adăpostului lui Jack purta o uniformă de paramedic.

— Trebuie să vi-l aducem pe ăsta, zise el şi-l împinse în adăpost pe Roly O'Brien, murdar din cap până în picioare şi îmbrăcat doar în nişte cârpe.

Roly se împotrivi, însă destul de slab.

— Cine zice? întrebă el fără viaţă.

— Locotenentul lui. Keeler. E la noi, în spitalul de campanie, iar băiatul ăsta rătăcea pe-acolo. L-a târât pe locotenent la noi în tabără pe înserate. Probabil că i-a salvat viaţa, singur nu ar fi reuşit să treacă de stânci. Dar după aceea... a luat-o complet razna; băiatul abia dacă îşi

mai aminteşte numele lui…

— Bobby… zise el încet.

— Auziţi şi dumneavoastră, caporale. Numele lui e „Roland”. Beeston a verificat, fiindcă numele lor semănau mult. O’Brien şi O’Mally, dar O’Mally a căzut. Ăsta de-aici e O’Brien…

Roly suspină. Jack îl luă în braţe.

— Mulţumesc, sergent. O să mă ocup eu de el Ce… ce e cu locotenentul?

Paramedicul ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, eu mă ocup cu salvarea, alţii cu îngrijirea. Dar cred… cred că Beeston îi va amputa chiar astăzi braţul…

Jack înghiţi în sec, apoi îl trase înăuntru pe Roly şi aprinse lampa cu gaz, ceea ce era permis doar în cazurile de forţă majoră. Turcii nu aveau voie să recunoască amplasamentul tranşeelor englezeşti după lumină. Pe de altă parte, anumite părţi ale sistemului de tranşee erau mereu luminate. Jack hotărî că era vorba de un caz de forţă majoră.

— Bobby a murit, şopti Roly. Şi Greg… I-au tăiat picioarele. Una… una dintre puştile astea noi, care trag atât de repede… Ţacţacţacţac… şi un glonte după altul, înţelegeţi, domnu’ Jack? Şi atunci, au distrus tot… numai sânge, sânge… Dar eu… dar eu l-am tras într-o tranşee şi ei l-au luat. Poate că o să scape.

Roly tremura, fără să se poată controla. Jack îi turnă

rezervele lui de alcool. Tânărul bău cu înghiţituri mici.

— Ce s-a întâmplat acolo? Aţi cucerit dealul ăla? întrebă Jack.

— Da... nu...

Roly îşi şterse gura.

— Îmi este atât de frig...

Jack îl ajută să se dezbrace de resturile uniformei sale şi îl îmbrăcă în palton. De fapt, era cald în acea noapte de mai, dar el cunoştea bine frigul care îl paraliza pe Roly.

— Au apărat dealul, ca... ca nebunii, de parcă... ar fi fost ceva deosebit la nenorocitul ăla de deal...

Roly îşi strânse mantaua mai tare în jurul lui.

Jack se întrebă dacă să se încumete să mai aprindă şi un foc. Roly avea însă nevoie de ceva cald. Adună nişte resturi de lemn.

— Ne-am târât în sus. Eram ca nişte ţinte, au împuşcat sute, sute... peste tot... peste tot numai morţi. Dar am reuşit. Greg, Bobby şi cu mine... şi alţi câţiva. Majoritatea australieni. Am cucerit dealul ăla blestemat şi ne-am îngropat acolo. Dar... dar nu am primit întăriri. Nu am avut mâncare, nici apă. Noaptea era frig, uniformele erau umede şi rupte şi pline de sânge...

Arătă spre pantalonii lui, numai zdrenţe.

— Şi turcii trăgeau... şi trăgeau... şi trăgeau.

Roly se sperie atunci când se auziră focuri de pe front.

— Şi mult şrapnel... dacă te atingea... din Bobby nu a mai rămas nimic, domnu' Jack. S-a întâmplat foarte

repede, acum era încă aici şi după aia... doar sânge... şi o mână... Greg a plâns. Nu a mai putut face nimic altceva decât să plângă, nu se mai putea opri. Şi atunci, ne-au spus să ne retragem, dar turcii erau peste tot... ne-am târât din nou, de data asta pe deal în jos, şi atunci au apărut acolo tufişurile şi ne-am gândit să fugim spre ele, să ne adăpostim, şi acolo mai erau şi tranşeele australienilor... Am alergat... Dumnezeule, domnu' Jack, mă gândeam că-mi plesnesc plămânii şi, de fapt, eram atât de obosit... şi atunci l-au nimerit pe Greg.

Roly sughiţa.

— Vreau acasă, domnu' Jack! Vreau acasă!

Jack îl luă în braţe. În mod ciudat, se gândea la Gloria. Când era mică şi se speria, noaptea, din cauza coşmarurilor o ţinuse şi pe ea aşa. Cine o mai fi făcut asta pentru ea în Anglia? Sau adormise în continuare singură, plângând?

Apa din ceaunul de pe foc începu să fiarbă. Jack îi dădu drumul lui Roly, îl obligă să se spele şi să bea ceai – şi îi prădă, cu conştiinţa încărcată, fişetul lui Greg McNamara. Ştia bine că tânărul miner, rezistent la alcool, îşi ascundea acolo rezervele de whisky. Momentan nu-i foloseau la nimic, dar Roly avea nevoie de ceva care să-l pună pe picioare.

— Mâine, lucrurile vor arăta altfel, zise el blând, deşi nu o credea.

Poate că a doua zi avea să înceapă contraofensiva

turcilor.

Referitor la asta, ANZAC-ul mai primise o amânare de câteva zile. Sistemul lor de apărare era gata atunci când ea începuse, şi chiar şi în rest, trupele avură noroc. Un avion britanic de recunoaştere – rătăcit, deoarece îşi pierduse cursul – zbură cu totul întâmplător peste Gallipoli şi observă atacul turcilor. Generalul Bridges nu ezită mult. Ordonă ca în toate posturile să fie oameni.

Jack şi Roly se găsiră din nou, pe neaşteptate, în prima linie. Cei doi se ghemuiau în tranşeele lor, proaspăt săpate. Jack încercă să-şi tragă prietenul într-un sector acoperit, dar Roly nu se putea hotărî. Oscila între frica de turci şi panica de a nu fi îngropat.

— Luaţi poziţie de luptă şi puneţi-vă baionetele!

Maiorul Hollander dădu ordinul în şoaptă. Sunase gol, precum o voce de fantomă, şi Roly tremură. Acum, înainte de răsărit, era simţitor mai rece, şi oamenii aşteptau deja de ore întregi.

Conducerea armatei bănuia că atacul turcilor va avea loc în zori, dar mişcările de trupe din tranşee începuseră de mult. Jack îşi frecă mâinile pentru a se încălzi. Se întreba dacă nu cumva răsare, totuşi, soarele. Roly îşi făcea de lucru cu puşca sa. Chipul lui, descărnat, era cenuşiu – spre deosebire de al celorlalţi bărbaţi din grupa sa. Jack ştia ce îi aştepta. Cu o seară înainte, golise restul de whisky al lui Greg, în vreme ce camarazii lui îşi exprimau, în gura mare, bucuria pe care le-o provoca

lupta. Mai ales nou-veniţii abia dacă puteau aştepta atacul turcilor; erau cât se poate de înnebuniţi să tragă, în sfârşit.

Jack le aruncă o privire celor doi răcani din grupa sa. În timp ce Roly lupta la Cape Helles, Noua Zeelandă trimisese întăriri, iar Bobby şi Greg fuseseră înlocuiţi de doi soldaţi tineri din Insula de Nord. Ambii veneau de la ferme de oi, la fel ca Jack. Făceau parte din cavaleria uşoară, însă îşi lăsaseră caii pe Lemnos, pentru a se oferi voluntari pentru Gallipoli. În definitiv, era o chestiune de onoare, spuneau ei, să îşi sprijine conaţionalii în luptele lor eroice.

Cel de-al doilea val de voluntari australieni şi kiwi nu consta, în marea lui parte, din aventurieri, pungaşi şi nenorociţi, ci, mai degrabă, din patrioţi. Mulţi dintre ei trişaseră în ce priveşte vârsta. Unul dintre oamenii lui Jack abia dacă împlinise nouăsprezece ani. Faptul că fusese trimis de îndată, el şi toţi ceilalţi ca el, în prima linie, nu făcea decât să confirme bănuiala lui Jack de la atacul asupra golfului: cei mai tineri erau carne de tun. Doar datorită curajului lor puteau să ducă la îndeplinire, fără să cârtească, acţiunile sinucigaşe în care erau trimişi.

Jack şi oamenii lui puteau să mulţumească pentru poziţia lor atât de expusă mai degrabă cunoştinţelor perfecte asupra sistemului de tranşee – nu doar al lor, ci şi al turcilor. La urma urmei, avuseseră suficient timp să observe turcii când munceau la tranşeele lor – sau, cel puţin, să îşi facă o idee despre amplasarea construcţiilor

lor de apărare, urmărind direcţia din care veneau împuşcăturile.

— Cel mai periculos loc e aici! le spuse Jack oamenilor săi, tot în şoaptă. Pe aici vor încerca ei să pătrundă. Distanţa dintre tranşee este mică, iar construcţia lor face acolo un cot. Pot să le dea, şi din dreapta, şi din stânga, foc de acoperire, în vreme ce ei vor ataca din nişă. Deci, cei mai buni ţintaşi să vină la mine! Da, aici, sub acoperiş…

Jack pusese să se întărească acest loc, cel mai sensibil al tranşeei, printr-un fel de grilaj de lemn. Erau creneluri de tragere şi te puteai uita la inamic cu periscopul. Dar şanţul nu putea fi cucerit cu uşurinţă. Oamenii îl învăluiseră din belşug în sârmă ghimpată.

— Şi nu trageţi orbeşte. Aşteptaţi până când se apropie şi până când nimeriţi sigur. Maiorul socoteşte că au o covârşitoare superioritate numerică, deci economisiţi muniţia!

— Aş rămâne afară, dacă se poate, domnu’ Jack, zise Roly încet.

Jack încuviinţă.

— Du-te în tranşeea de rezervă, îi spuse tânărului, ştiind foarte bine că astfel acţionează împotriva ordinului maiorului.

Grupa lui trebuia să menţină această parte a frontului, dar tocmai îl trimisese pe Roly în spatele liniilor.

— Dar nu pot să…

— Du-te! zise Jack.

În acea clipă, începu iadul. Pe partea englezească, nimeni nu auzise comanda de atac, dar turcii se năpustiră, toţi odată, într-un front compact, afară din tranşee. De pe dealuri, mitralierele trăgeau neîntrerupt, iar primii atacatori aruncau grenade asupra poziţiilor inamice.

Jack nu mai avu timp să îl bage în seamă pe Roly sau să se teamă de inamicii care năvăleau spre ei, urlând din toţi rărunchii. Nu mai făcea nimic altceva decât să ochească şi să tragă – în plămâni ce gâfâiau, în inimi ce stăteau să explodeze, în guri deschise. Încărcat arma, foc, încărcat arma, foc…

Jack folosise în trecut deseori cuvântul „infern”, fără să se gândească prea mult, dar, din acea zi, nu avea să o mai facă vreodată. Atacatorii lunecau pe sângele camarazilor lor şi cădeau peste trupurile lor neînsufleţite. Cu toate acestea, unii dintre ei ajunseră la tranşee, unde oameni neînfricaţi le înfipseră baionetele în corpuri, şi fântâni de sânge începură să umple locurile de tragere. Jack auzi strigăte de durere şi un urlet de groază. Roly? *Doar să nu priveşti înapoi, cea mai mică greşeală te poate costa viaţa.*

Unul dintre tinerii soldaţi se aruncă, în febra sângelui, pe jumătate afară din tranşee, pentru a ataca inamicii cu baioneta. O plăti cu propria viaţă. Ciuruit de gloanţe, se prăbuşi în şanţ, în faţa lui Jack. Un altul îl înlocui. Jack văzu grenada, al cărei cui era deja scos, în mâna unui turc. Trase, nimeri prost, omul aruncă, însă nu departe. Pământul explodă în faţa lui Jack, locul de tragere fu

distrus, iar moloz şi bucăţi din diferite corpuri răpăiră asupra oamenilor din tranşee.

— Mina se prăbuşeşte!

Jack auzi strigătul delirant al lui Roly.

— Trebuie să ieşim, toţi trebuie să ieşim…

Roly îşi aruncă puşca. Încercă să se caţăre afară din tranşee, dar un alt soldat îl trase înapoi. Jack observă, cu coada ochiului, cum încearcă apoi să se înghesuie printre rândurile de oameni, pentru a ajunge cumva în spatele liniilor. Ceva mai departe, explodă o grenadă în tranşee – ploaie de sânge şi de pământ…

Roly urlă. Jack văzu că se trântise la pământ. Câţiva soldaţi turci folosiră şansa de a străpunge linia. În acea clipă, Jack se răsuci şi atacă. Disperat, ca un animal prins în capcană, lovea şi împungea în jurul lui. Nu avea niciun sens să încerci să tragi aici. Se lupta corp la corp. Jack împungea cu baioneta, fără să stea pe gânduri, în corpurile oamenilor dinaintea lui şi, în cele din urmă, lovea în jur cu lopata de infanterie, fiindcă până şi baioneta avea nevoie de prea mult loc. Lopata era ascuţită în urma nesfârşitelor săpături în pământul pietros. Tăia răni uriaşe – unuia dintre inamici, Jack aproape că îi reteză capul atunci când îl lovi în gât.

— Scoate morţii de aici! îi urlă lui Roly, dar omul părea să nu mai audă nimic.

Jack şi camarazii săi reuşiră să înfrângă atacatorii. Se împiedicau acum de cadavre, când începură din nou să

tragă, iar şi iar – atacul turcilor părea să nu se mai oprească. În cele din urmă, alţi oameni reuşiră să străpungă frontul, alergând însă în nebunia lor, în mijlocul încrengăturii de sârmă ghimpată. Jack observă, disperat, cum greutatea lor o trăgea după ei. Turcii se prăbuşiră, sângerând din mii de răni, cu tot cu sârmă, în tranşee. Încercând să-i omoare, oamenii lui se prinseră şi ei în sârmă, iar de jur-împrejur explodară din nou grenade. Jack îl auzi pe Roly scâncind, în vreme ce peste ei ploua cu pietre şi cu diferite părţi ale trupurilor neînsufleţite. Băiatul trebuie să se fi ghemuit pe undeva printr-un colţ. Jack era fericit că nu mai stătea în drum.

Maiorul Hollander însă vedea altfel lucrurile. Când atacurile se liniştiră cât de cât, preţ de câteva secunde, Jack îl auzi răcnind.

— Soldat, ce înseamnă asta? Ia-ţi puşca şi trage! La dracu', soldat, vorbesc cu tine! Asta e laşitate în faţa duşmanului!

Jack simţi că se va petrece o tragedie.

— Te descurci aici o vreme singur? îl întrebă pe băiatul care apărase tranşeea până atunci alături de el, unul dintre nou-veniţi – la început neînfricat, acum de-a dreptul curajos.

— Bineînţeles, caporale. Dar cineva ar putea strânge cadavrele...

Tânărul trase din nou, dar Jack ştia la ce se referă. În tranşeea lor era în continuare un haos de nedescris,

resturi de scânduri, trupuri ciopârţite şi sârmă ghimpată, iar pământul devenise o mocirlă de sânge.

Jack fu nevoit să se orienteze înainte de a-i descoperi pe maior şi pe Roly într-un colţ al tranşeii. Roly stătea ghemuit înaintea unei nişe – cât mai departe posibil de creneluri, pe jumătate prins sub un amestec de mizerie şi moloz, tremurând şi plângând ca un copil.

— Mina, mina, domnu' Tim...

— Soldat, în picioare şi ia-ţi arma!

Maiorul Hollander îl lovi pe tânăr cu piciorul, dar nici asta nu-l aduse înapoi pe Roly.

Jack se luptă să treacă prin moloz şi prin sânge şi se aruncă între prietenul său şi maior.

— Domnule, el nu e în stare, domnule... V-am mai spus asta. Permiteţi-i să plece când vine echipa de salvare, e cuprins de panică...

— Pentru mine, asta e laşitate în faţa duşmanului, McKenzie.

Maiorul se străduia să-l târască pe Roly de picioare.

Înainte de a-i reuşi şi înainte ca Jack să poată răspunde ceva, în spatele lor explodă o altă grenadă. Din nou, turcii se năpustiră în tranşee. Urlau de durere atunci când sârma ghimpată le rupea uniformele şi pielea. Jack se uită după tânărul de pe Insula de Nord, înainte de a se arunca în lupta corp la corp. Şi el zăcea la pământ şi răcnea. Grenada îi sfâşiase mâna dreaptă, sângele lui se amesteca cu al inamicilor. Maiorul Hollander lupta cu sânge rece, cu

baioneta.

— Infirmier!

Nimeni nu-l mai băga în seamă pe băiatul care scâncea în colţul buncărului, trupele de salvare aveau altă treabă decât să se ocupe de el. Îşi făceau treaba sub o ploaie cumplită de gloanţe, şi sufereau, la rândul lor pierderi.

După un timp, Jack încetă complet să se mai gândească. Nu mai făcea decât să lovească şi să împuşte, pierzând şi orice noţiune a timpului. Făcuse vreodată altceva în afară de a omorî oameni? Avea să mai face vreodată altceva decât să meargă prin sânge? Oare câţi omorâse? câţi muriseră în atacul lor sinucigaş asupra tranşeelor?

Sosi după-amiaza, apoi valul de atac se mai linişti. Turcii trebuie că înţeleseseră că astfel nu aveau să câştige bătălia. Pe la ora cinci, focul se oprise în cele din urmă, în afara unor salve de hărţuire.

Maiorul Hollander, plin de sânge şi de murdărie, la fel ca soldaţii lui, îşi scoase ceasul de buzunar.

— *Tea time,* zise el cu sânge rece.

Jack îşi lăsă jos puşca. Simţea o epuizare ca de plumb şi un vid uriaş. Se terminase. Împrejurul lui se ridicau mormane de cadavre ale amicilor şi inamicilor, dar el trăia. Dumnezeu părea să nu-l dorească pe Jack McKenzie.

— Curăţaţi mizeria asta şi mergeţi în spate.

Maiorul arătă spre duşmanii morţi, care zăceau, în parte, oribil, sfâşiaţi în bucăţi sau mutilaţi, în tranşeea lor. Trupele de salvare nu reuşiseră să ţină ritmul cu golirea

tranşeelor; mai întâi se ocupaseră, lucru de înţeles, de propriii răniţi.

— În tranşee vor veni rezervele...

Maiorul lovi cu piciorul într-un cadavru, de parcă ar fi vrut să-şi întărească astfel ordinul. Dintr-odată, omul se mişcă.

— Atât de întuneric... mina, atât de întuneric... gazul... dacă ia foc...

— Roly! strigă Jack şi se aplecă spre el. Roly, nu eşti în nicio mină... Linişteşte-te, Roly...

— Gunoiul ăsta laş încă mai zace pe-aici?

Maiorul se aruncă asupra lui Roly, care scâncea în continuare, aruncând cât colo o scândură de lemn, care îi oferise omului adăpost. Îi dădu un punm puternic.

— Se ascunde şi face în pantaloni de frică!

Ceea ce nu putea fi negat. Roly puţea a urină şi a excremente.

— Unde îţi este puşca, soldat?

Roly părea să nu înţeleagă sensul cuvintelor. Puşca lui nu mai era de găsit. Trebuie că se afla undeva pe jos, în amestecul de pământ şi de sânge.

— Ridică-te! Acum! Şi urmează-mă! Eşti arestat! O să vedem ce facem cu tine. Dacă va fi după mine, vei ajunge în faţa Curţii Marţiale. Laşitate în faţa inamicului.

Maiorul îşi îndreptă arma spre Roly, care îşi ridică din reflex mâinile, sculându-se în picioare. Se împleticea, lipsit de voinţă, înaintea ofiţerului.

Jack ar fi vrut să-l ajute pe băiat, dar, deocamdată, nu ştia prea bine cum. Era pur şi simplu prea obosit pentru a mai gândi şi, cu atât mai mult, prea epuizat pentru a acţiona în vreun fel. Şi maiorul, îşi spuse Jack, trebuie că era la capătul forţelor. Doar nu avea să-l împuşte pe Roly pe loc!

Jack se clătina prin tranşee, alţii, la fel, alături de el, soldaţi epuizaţi peste limite.

— Patruzeci şi două de mii... zise unul. Se spune că au fost patruzeci şi două de mii. Zece mii au murit...

Jack nu mai simţea nici oroare şi, în niciun caz, triumf. Se prăbuşi pe priciul lui şi se cufundă în somn. În acea noapte, nu-l chinuiră coşmarurile. Nu mai avea nici măcar forţa necesară să tremure.

— Albert Jacka primeşte Crucea Victoria! zise unul dintre bărbaţii aşezaţi în jurul focului. Primul australian! Dar a şi meritat-o. I-a terminat pe indivizii ăia aproape singur, acolo, dincolo, la Courtney’s Post. Şi când te gândeşti că ei ocupaseră deja tranşeea. Incredibil!

Soarele răsărise din nou peste Gallipoli. Apărătorii, victorioşi, se adunau în jurul sutelor de focuri, mâncau cu poftă dejunul şi îşi spuneau poveşti pline de eroism. Câţiva erau deja în golful din faţa plajei, deşi era încă răcoare. Oamenii voiau însă să scape de putoarea de sânge şi de praf de puşcă, iar marea era singura apă pe care o aveau la dispoziţie. Turcii nu trăgeau asupra înotătorilor cu obişnuita lor energie. De obicei, trăgeau fără prea mare

chef asupra înotătorilor care, la rândul lor, se distrau în a se scufunda la timp, înainte ca gloanţele să-i ajungă. Însă, în acea dimineaţă, inamicul îşi strângea morţii. Nu a fost o încetare oficială a focului, negociată de generali, ci, pur şi simplu, un gest umanitar. Australienii şi neozeelandezii ridicau cadavrele peste marginea tranşeelor lor, fără să tragă asupra echipelor de salvare ale turcilor. Deşi îi ţineau pe oameni în bătaia puştii, atunci când le vedeau banderolele albe din jurul braţelor nu trăgeau.

Jack se asigurase că supravieţuitorii companiei lui erau bine, că primeau de mâncare şi că îşi luaseră apă să se spele. Asupra acestui aspect trebuia să fie atent din când în când. Căutătorii de aur nu prea aveau multe în comun cu curăţenia, iar superiorii lor erau cu uşurinţă mustraţi de ofiţerii englezi dacă nu apăreau îmbrăcaţi conform regulamentului. Lui Jack aproape că îi veni să râdă la acest gând. Pe de-o parte, ordinea şi curăţenia, pe de alta, mersul prin sânge. Tranşeele fuseseră curăţate între timp, dar Jack nu mai putea sta vreodată în ele, fără să nu-i vadă pe oamenii pe care sârma ghimpată aproape că îi jupuise, ori chipul tânărului căruia îi tăiase capul cu lopata.

Jack o luă spre plajă pentru a-l căuta pe Roly. Pentru Dumnezeu, unde oare îl băgase maiorul în arest?

Primul infirmier pe care îl întrebase îl îndrumă spre „închisoare”. Gloata sălbatică pe care Australia şi Noua Zeelandă o trimiseră la război scotea mereu la iveală oameni care exagerau mult cu băutura, chiar şi pe câmpul

de luptă. Doar în seara de dinainte, fuseseră arestaţi doi dintre ei, beţi criţă, dintre care doar unul fusese trimis, la prânz, în lupta împotriva turcilor. Fusese împuşcat pe loc şi se găsea acum la infirmerie. Celălalt nu se trezise decât în această dimineaţă şi aştepta acum să înceapă procedura împotriva lui, însă nu era încă stabilit motivul pentru care avea să fie acuzat – perturbarea liniştii, laşitate în faţa inamicului sau chiar dezertare. Jack găsi închisoarea improvizată, amplasată într-un cort pe plajă, păzită de un sergent mai în vârstă şi de doi soldaţi tineri.

— Pe cine căutaţi? Pe laş? Pe ăla l-am învăţat azi ce-i civilizaţia, ieri nici nu se putea sta de vorbă cu el. Complet nebun... chiar am vrut să chem medicul, dar doctorii aveau de bună seamă altă treabă. Acum pare să se fi liniştit. Se ruşinează teribil, tot vrea să-mi povestească de nu ştiu ce mină.

Sergentul îşi amestecă liniştit ceaiul.

— Acolo se pare că i-a căzut ceva în cap...

Jack se simţea, pe de-o parte, uşurat, pe de alta, nu era un semn bun faptul că Roly era ţinut în continuare în arest, în ciuda faptului că starea i se stabilizase.

— Şi, acum, ce se întâmplă cu el? Maiorul Hollander...

— Ăla a vrut să-l împuşte pe loc. Laşitate în faţa inamicului, zise sergentul. Vreţi un ceai?

Jack refuză.

— Poate să o facă? întrebă el neliniştit. Adică, vreau să spun...

Sergentul ridică din umeri.

— Probabil că-l vor trimite la Lemnos, în faţa Curţii Marţiale. Pe celălalt, la fel. Dacă îi vor împuşca ăia acolo imediat pe tipii ăştia... Ar fi, de fapt, o risipă, nu? Mă gândesc că îi vor trimite într-un batalion disciplinar. Ceea ce, la urma urmei are acelaşi efect, dar, înainte, o să poată săpa prin Franţa nişte tranşee...

— În Franţa? întrebă Jack disperat.

Bărbatul încuviinţă. Nu o să fie suficienţi oameni pentru un batalion disciplinar format numai din australieni. Băieţii de aici or fi ei nebuni, dar nu şi laşi! Vreţi să-l vedeţi pe omul ăsta?

Jack clătină din cap. Nu avea niciun sens să vorbească cu Roly, nu îi putea spune nimic pentru a-l consola. Trebuia să acţioneze cumva, înainte de a-l duce la Lemnos! în clipa în care procedura începea, cu siguranţă, nu mai putea fi oprită.

Jack îi mulţumi paznicului amabil al închisorii şi porni în grabă spre infirmerie.

— Spitalul de campanie... Comandantul Joseph Beeston, unde-l pot găsi?

Jack îl opri pe primul infirmier ce-i apăru în cale.

— Probabil că operează. De ieri, lucrează cu toţii...

Bărbatul împinse un rănit, evident dezorientat, cu un bandaj în jurul capului, într-unul dintre corturi.

— Toţi doctorii sunt în corturile de dincolo, întrebaţi acolo, pur şi simplu, de el. Dar se prea poate să trebuiască

să aşteptaţi. Acolo-i iadul!

Jack trebui să-şi facă curaj pentru a intra în corturile în care se aflau sălile de operaţie improvizate. Un infirmier scotea saci din care curgea sânge. Jack recunoscu feşe din tifon, dar şi membre tăiate şi împuşcate. Se luptă cu pornirea naturală de a vomita, când un miros dulceag de sânge, amestecat cu aburi de Lysol şi de eter, îi ţâşni în faţă.

Podeaua era plină de sânge, iar în cort oamenii aproape că nu făceau faţă cu ştersul pe jos. Doctorii lucrau la mai multe mese, se auzeau gemete şi strigăte.

— Comandantul Beeston?

Jack îl abordă la întâmplare pe unul dintre medici care, cu mască şi cu şorţ, abia dacă era de recunoscut. Şorţuri de măcelar...

— Acolo, în spate, ultima masă din dreapta... lângă javră...

Doctorul făcu un semn cu scalpelul plin de sânge în direcţia respectivă.

Jack se uită într-acolo şi îl văzu imediat pe Paddy. Micuţul câine era întins în cel mai îndepărtat colţ al cortului şi părea a fi complet aiurit. Gâfâitul şi tremuratul, atunci când se auzeau din depărtare focuri de armă, aproape că îi aminteau lui Jack de Roly.

— Comandante Beeston? Pot... să vă vorbesc puţin?

Medicul se întoarse pe jumătate şi Jack privi în nişte ochi obosiţi, aflaţi îndărătul unor ochelari cu sticlă groasă.

Şorţul lui Beeston era mânjit cu sânge, braţele îi erau murdare până la cot de sânge. Părea să încerce cu disperare să cârpească ceva în măruntaiele pacientului său.

— Ne cunoaştem...? Ah, da, soldat McKenzie! Acum caporal! Felicitări!

Comandantul reuşi să-i zâmbească uşor.

— Trebuie să vă vorbesc, reluă Jack insistent.

Cu siguranţă că mergeau spre Lemnos vapoare spital. Cuiva i-ar fi putut veni ideea de a-l trimite pe prizonier cu unul dintre ele.

— Bineînţeles, dar nu acum, zise medicul de campanie. Dar nu acum. Trebuie să aşteptaţi. Când... când termin cu ăsta, fac o pauză.

Trebuie să ne vină şi întăririle din Lemnos, noi nu mai facem faţă aici. În orice caz... aşteptaţi la „cazinou” sau, cum îi spun ei, la baraca aia. Oricine de aici vă poate îndruma într-acolo. Şi, dacă aveţi curajul, luaţi-l şi pe Paddy cu dumneavoastră. Şi el mai are puţin şi cedează...

Beeston se întoarse la pacientul său.

Jack încercă să-l ademenească pe câine din colţul lui. Acesta dădu din coadă. În sfârşit, după ce făcu doi paşi spre el, Jack îi puse lesa şi-l convinse să-l urmeze afară din cort. Paddy trăgea spre vapoare.

— Deştept băiat, făcu Jack. Pe mulţi îi trage astăzi într-acolo. Şi acum, unde-i „cazinoul”?

Expresia folosită de comandantul Beeston, „baracă”, se

potrivea mai bine cu adăpostul construit din foi de cort şi din scânduri în care medicii făceau câte o pauză între operaţii, pentru a-şi trage sufletul. Când Jack îşi făcu apariţia, un tânăr ofiţer de la infirmerie stătea întins pe un prici, cufundat într-un somn adânc, iar un medic brunet şi tânăr luă o gură de whisky dintr-o sticlă, apoi se stropi pe faţă cu nişte apă luată dintr-o instalaţie de spălat şi ieşi din nou afară.

Jack hotărî să aştepte în faţa cortului şi îşi ocupă timpul cu Paddy, cu nişte exerciţii de dresaj. Micul căţel îşi uitase, datorită lui, toată agitaţia şi curând începu să asculte de ordine. Şi lui Jack îi făcea bine munca. Uită, pentru o vreme, amintirile şi lupta corp la corp din tranşee.

— Deştept băiat! lăudă Jack micuţa corcitură, mulţumit în cele din urmă.

Dintr-odată, simţi un dor de casă răscolitor. Oare ce-l făcuse să părăsească Kiward Station, câinii lui Collie şi oile, pentru a se îngropa aici, la capătul lumii, şi pentru a împuşca oameni, cu care n-avea nicio treabă?

— Vă pricepeţi la câini! zise comandantul Beeston, impresionat, când îşi făcu, într-un târziu, apariţia, după mai bine de două ceasuri, şi mai epuizat decât înainte.

Fuseseră totuşi mai multe operaţii decât cea pe care intenţionase să o ducă la bun sfârşit.

— Ar fi trebuit să-l las pe Paddy pe vas. Acolo, dormim în mare parte a timpului... Dar ieri...

— Ieri ne-am atins cu toţii limitele, zise Jack. Unii, mai

mult decât alţii...

— Haideţi înăuntru!

Comandantul Beeston îi deschise cortul şi porni imediat în căutarea sticlei de whisky. Totuşi, fu suficient de civilizat încât să umple două pahare.

— Vreţi?

Jack încuviinţă.

— Şi acum, cu ce vă pot ajuta? se interesă medicul.

Jack îi povesti.

— Nu ştiu... bine, vă sunt dator, dar aici nu-mi foloseşte un fătălău. Şi laşitate în faţa inamicului...

Comandantul Beeston sorbea din whisky-ul lui.

Jack dădu din cap.

— Soldatul O'Brien nu e laş. Din contră, după lupta de la Cape Helles a fost lăudat, fiindcă a salvat doi răniţi din spatele liniilor inamice. Şi chiar şi la atacul asupra acelui deal nefericit a luptat în primele rânduri. Dar omul e claustrofob. În tranşee, o ia razna.

— Trupele noastre de salvare trebuie să meargă şi în tranşee, dădu Beeston de gândit.

— Dar şi pe câmp deschis. Şi exact acolo nu o să se omoare nimeni să meargă, sau? întrebă Jack. Făcând însă abstracţie de asta, de faptul că vreţi să-l folosiţi la echipele de salvare. Un Infirmier cu experienţă...

Beeston îşi încreţi fruntea.

— Omul are experienţă de infirmier?

O jumătate de oră mai târziu, comandantul Beeston

cerea, oficial, transferul soldatului Roland O’Brien la serviciul medical.

— Ar fi prea mare păcat să fie trimis în batalionul disciplinar, domnule maior! Potrivit amicului său, omul e un infirmier instruit, şcolit de o asistentă din războiul din Crimeea. O Florence Nightingale masculină. Doar n-o să-l trimitem pe ăsta în Franţa!

După încă o oră, Jack McKenzie putea răsufla uşurat. Roly era salvat. Cu toate acestea, îi scrise lui Tim Lambert la Greymouth. Era mai bine să nu te bazezi pe un singur lucru.

Apoi, îi scrise Gloriei. Nu voia să o încarce şi nu ştia dacă să îi trimită cu adevărat scrisoarea. Dar dacă nu povestea cuiva despre luptă, Jack ştia foarte bine, ar fi înnebunit.

7

Când Gloria ajunse, în cele din urmă, după luni întregi, la Sydney, era dispusă să urască o lume întreagă. În sinea ei, era turbată împotriva clienţilor care o foloseau, fără remuşcări – şi nici măcar nu voiau să mai plătească puţinii bani suplimentari pe care fata îi cerea pentru „servicii speciale”. Nu o dată ea fu nevoită să-şi scoată pumnalul, pentru a-i sili pe bărbaţi să plătească – şi nu-i venea să creadă că, în cele mai multe cazuri, treaba asta funcţionase. Locuitorii micilor oraşe, care erau, de fapt, inofensivi, voiau să se folosească de şansa de a se servi de o făptură mai slabă şi mai lipsită de drepturi decât ei, dar renunţau când vedeau oţelul sclipind. Un borfaş ca steward-ul i l-ar fi luat fetei cu uşurinţă şi s-ar fi răzbunat, foarte posibil, într-un chip sângeros. Dar poate că bărbaţii se speriau şi de ura şi de dorinţa de a ucide, care se citeau în ochii Gloriei atunci când scotea cuţitul. Cât timp le stătea la dispoziţie, părea docilă şi plăpândă şi îşi lua banii pentru servicii, fără să scoată un sunet. Dar, dacă i se refuza plata, se transforma într-o adevărată furie.

Gloria le ura şi pe celelalte prostituate, care nu voiau să primească în perimetrul lor una nouă. Îşi folosea suficient de des cuţitul. Fetele erau prea trecute prin multe ca să reacţioneze la simple ameninţări, şi cele mai multe erau

luptătoare mai bune decât Gloria. De două ori fusese bătută rău şi lăsată în mizeria străzii şi, o dată, adversara ei îi mai şi furase banii câştigaţi în ziua respectivă. Şi la urma urmei, Gloria nu le făcea celorlalte curve concurenţă prea mare.

Bărbaţii care o luau cu ei căutau mai degrabă serviciile speciale decât cele obişnuite.

La început, fata nu înţelesese care era legătura, dar apoi îi deveni limpede că bărbaţii erau fascinaţi de capul ei chel. La început, se temuse că tunsoarea ei strica afacerea – până când observă că tocmai bărbaţii cu predilecţii spre perversiuni îi găseau irezistibilă pielea netedă a capului. Drept urmare, Gloria îşi răsese din nou părul când buclele începuseră să-i crească la loc. În afară de asta, era şi practic în ceea ce priveşte combaterea paraziţilor, fiindcă, deşi nu-şi mai practica meseria în condiţii atât de scârboase ca pe *Niobe,* în hambarele şi în depozitele din port, unde îşi ducea clienţii, erau, fără doar şi poate, purici. Cel mai bine era atunci când mergea pe plajă. Era curată, iar zgomotul mării o legăna în vreme ce clienţii se desfătau cu ea.

Gloria le ura şi pe femeile onorabile şi pe proprietarii de magazine, de unde îşi cumpăra puţinele alimente. Ura părerea lor bună despre sine, când se întâlneau cu curva Gloria, şi inexistenta lor disponibilitate de a o ajuta în vreun fel mai departe. Se obişnuise să călătorească deghizată ca băiat şi să se transforme în femeie doar

noaptea. Se simţea mai sigură în haine bărbăteşti şi se putea ascunde mai bine şi de celelalte prostituate, care îşi foloseau cu plăcere ziua pentru a-şi vâna „concurenţa călătoare”. Mereu în speranţa de a economisi banii pentru alimente şi să poată strânge, astfel, mai mulţi pentru călătoria spre Noua Zeelandă, Gloria se interesa mereu, şi ca băiat, de câte ceva de lucru. N-ar fi fost mare lucru, pentru băcanii sau pentru soţiile de ţărani de la fermele de pe drum, să îi dea băiatului să repare un gard, să descarce vreun camion sau să îl pună să taie iarba, pentru a-şi câştiga o pâine. Însă numai unii îi ascultau rugămintea. În cel mai bun caz, „Jack” primea o pomană pentru drum: „Du-te cu Dumnezeu, dar du-te!”, i se strigase Gloriei în urmă, nu o dată.

Vagabonzii nu erau bine văzuţi în orăşelele Australiei. Lui „Jack” i se cerea mai degrabă să se înroleze, decât să străbată ţara fără de ţintă.

Însă Gloria ura cel mai mult ţara în care rămase prizonieră. Era obişnuită cu depărtările mari din Noua Zeelandă şi, cu atât mai mult, din America, dar distanţele pe care trebuia să le străbată în Australia le puneau pe celelalte în umbră. La începutul călătoriei ei mai ales, asta o mânase spre cea mai cruntă disperare. Pentru a ajunge de la Darwin la Sydney trebuia să străbată puţin populatul teritoriu de nord, iar acesta avea sute de kilometri. Gloria nu se putea bucura de frumuseţea regiunilor deşertice pe care le străbătea cu trenul, adesea pe jos sau în căruţa

vreunui fermier milostiv sau a unui căutător de aur. Nu vedea nici formaţiunile stâncoase care străluceau parţial roşiatic, nici muşuroaiele cu forme ciudate ale termitelor, nici spectaculoasele răsărituri ori apusuri, deşi, se gândea, uneori, în treacăt, că, în trecut le-ar fi desenat pe toate. Dar aceea fusese o altă viaţă, iar în ce priveşte ziua de azi... Gloria nu mai avea nicio viaţă. Îşi considera existenţa drept o tranziţie – cu cât se gândea mai puţin la ceea ce face şi unde se află, cu atât mai uşor avea să fie mai târziu să le uite cu desăvârşire. Când închidea ochii, îi apăreau în faţă Canterbury Plains, păşunile mănoase, oile, Alpii din fundal. Trăia cu frica gândului că şi acest ultim vis avea să se subţieze cândva dacă nu progresa îndeajuns de repede.

Gloria ocolea taberele aborigenilor, băştinaşii continentului, dar se interesa în mod expres de căutătorii de aur şi aşezările lor. „Jack” încercă, pentru scurt timp, să spele aur, dar fără un teritoriu propriu şi fără suficiente cunoştinţe în materie ar fi avut nevoie de ani buni pentru a strânge suficient de mulţi bani pentru călătorie. Ca şi curvă, câştiga mai mult, deşi în taberele lor trebuia să fie prevăzătoare. Majoritatea căutătorilor de aur erau indivizi duri şi plăteau cu plăcere doar dacă tocmai găsiseră, din întâmplare, câte ceva. Atunci puteau fi incredibil de generoşi, însă, uneori, se năpusteau asupra Gloriei în grupuri întregi şi nu voiau să plătească la final. Fata nu îndrăznea să scoată cuţitul când se confrunta cu această superioritate numerică.

În orice caz, Gloria răsuflă uşurată când, după săptămâni întregi de pribegie, văzu din nou, înaintea ochilor, marea şi, de-acum înainte, se putea muta, oarecum fără probleme, dintr-o localitate de ţărm într-alta. Nu reţinea numele satelor, ale oraşelor şi ale porturilor. Erau totuna pentru ea, peisajul se topea într-un deşert şi într-o plajă, iar chipurile bărbaţilor, într-o singură grimasă. Gloria se gândea la un singur lucru – să înainteze, într-un fel sau altul. Totuşi, mai trecură luni de zile pline de chinuri, de frică şi de umilinţe, până când ajunse, în cele din urmă, la Sydney. Aici, „Jack" trebuia să se transforme definitiv în Gloria, fiindcă actele ei erau emise pe acest nume. Pe parcursul călătoriei, îşi scosese mereu la iveală paşaportul, uneori tremurând, atunci când i se părea că nu mai simţea documentele în buzunarul interior al hainelor ei bărbăteşti. Între timp, actele se murdăriseră, se umeziseră de la apa sărată şi se mototoliseră, dar erau în continuare valabile.

Gloria Martyn... demult nu mai era obişnuită cu acest nume. Dacă se gândea, într-un fel sau altul, la fiinţa în care se transformase, îşi spunea „Jack". Se gândi, în treacăt, dacă nu cumva utilizarea documentelor nu ar fi adus cu sine pericolul de a fi descoperită şi de a fi trimisă înapoi la părinţi, dar i se părea puţin probabil. Poate doar dacă ar fi fost un criminal, dar o fată care fugise de acasă, din San Francisco – majoritatea oamenilor şi-ar fi închipuit, probabil, o poveste de dragoste. Ca, de exemplu, Lilian...

Gloriei nu-i venea să creadă că avea să îşi vadă în curând mica verişoară, mereu bine dispusă.

Gloria îşi lăsase părul să crească în ultimele săptămâni şi, la sosirea ei în Sydney, chipul tras îi era conturat de bucle scurte, roşii-castanii. Îşi cumpără dintr-un magazin două costume de călătorie. Nu scumpe, dar nici de cea mai proastă calitate. Deşi pentru ele trebuise „să lucreze” mai mult, Gloria era ferm decisă să-şi rezerve un bilet la clasa a doua. N-ar mai fi putut suporta a doua oară puntea intermediară, nici măcar ca pasageră.

Primul vapor către Noua Zeelandă mergea spre Dunedin. În ce o privea pe ea, Gloria avusese noroc. Se luptase multă vreme cu întrebarea dacă să aştepte un drum spre Insula de Sud sau dacă să plece imediat pe mare, chiar dacă voiajul ducea mai întâi spre Insula de Nord. Mai puţin plăcut era faptul că *Queen Ann* urma să plece abia într-o săptămână. Gloria se lupta cu sine. Să-şi petreacă timpul rămas deghizată în „Jack”, într-o pensiune pentru bărbaţi, şi să economisească astfel bani, sau să îşi ia o cameră doar a ei? Cea de-a doua variantă i-ar fi consumat rezervele financiare. Renunţă repede la soluţia cea mai „profitabilă”, anume să mai lucreze timp de câteva zile. Nu voia să rişte nimic! După toate prin câte trecuse, nu voia să ajungă victima unui atac al vreunei curve sau vreunul dintre bărbaţi să îi fure lui „Jack” biletul de vapor.

Dintr-odată, Gloria fu cuprinsă de atacuri de panică. Ce se întâmpla dacă avea să fie, totuşi, recunoscută la

controlul paşapoartelor? Ce se întâmpla dacă *Queen Ann* se scufunda? Dacă unul dintre membri echipajului fusese mai înainte pe *Mary Lou* sau pe *Niobe* şi o recunoştea? Cum avea să fie întoarcerea acasă? Bunicul James murise, dar oare mai trăia bunica Gwyn? Să fi vândut, oare, între timp, Kura şi William Kiward Station, furioşi că Gloria fugise de acasă? Era Gloria, în aceste circumstanţe, responsabilă pentru faptul că bunica Gwyn şi Jack îşi pierduseră patria? La Jack, Gloria nu voia să se gândească aproape deloc. Oare l-ar fi urât, la fel cum îi ura pe toţi bărbaţii?

Gloria îşi petrecu timpul până la plecarea vaporului singură şi tremurând într-o pensiune ieftină. Din Sydney, micul oraş fercheş, care se dezvoltase dintr-o fostă colonie de prizonieri, ea nu văzu nimic, în afara construcţiilor din port. Portul Jackson era un port natural, un golf marin care intra adânc în uscat, şi care proteja vapoarele şi cheiurile. Ca şi până acum, Gloria nu se mai uita la frumuseţile naturii. Un port reprezenta, pentru ea, un loc plin de pericole şi de scursuri umane.

Îşi investi ultimii bani într-o birjă, pentru a nu fi nevoită să meargă singură prin cartierul portuar, şi apoi aproape că fugi la bordul lui *Queen Ann.* Gloria era pe cale de a izbucni în lacrimi când i se atribui, cu amabilitate, cabina. Împărţea spaţiul îngust cu o fată care călătorea cu părinţii ei în Noua Zeelandă. Mama ei, povestise ea de îndată, se născuse în Queenstown, dar se căsătorise cu un bărbat din

Australia. Acum, tatăl ei trebuia să meargă pe Insula de Sud cu nişte afaceri şi îşi lua cu sine familia. Henrietta şi cei doi fraţi ai ei aveau să îşi cunoască, în sfârşit, bunicii.

— Şi tu? întrebă ea curioasă.

Gloria povesti puţin. Tovarăşa ei veselă de călătorie o călca pe nervi la fel de mult ca şi colegele ei din trecut de la Oaks Garden. Se reîntoarse imediat la felul ei de atunci de a se comporta, tăcută şi cu o faţă morocănoasă. Henrietta începu curând să o evite.

Călătoria dura ceva vreme, iar societatea de transport oferea pasagerilor de la clasa întâi şi de la cea de a doua câteva distracţii. Gloria le-ar fi evitat cu plăcere – ezita între dorinţa de a-şi petrece timpul pe punte, uitându-se după ţărmurile patriei sale, în ciuda faptului că ştia bine că nu pot fi încă zărite, şi nevoia de a se ascunde în cabina ei. Spectacolele de dans şi de muzică erau mereu însă legate de mese, iar Gloria se folosea de fiecare posibilitate de a mânca până la refuz. În Australia, suferise aproape tot timpul de foame, iar acum nu voia să piardă nicio ocazie de a savura mâncarea plătită odată cu biletele. La început, îi fu greu să-şi amintească de convenienţele sociale. De prea multe ori se îndopase în goană cu pâine şi cu brânză, înainte ca un alt vagabond, mai puternic, să-i smulgă flăcăului „Jack” mâncarea din mână.

Atât mesele la ore fixe, cât şi sala de mese, pusă la punct, de pe vapor îi treziră amintiri de la Oaks Garden. Gloria se comportă ca pe vremuri: se strecura, cu fruntea

plecată, la locul ei, le ura poftă bună comesenilor, fără a le arunca vreo privire, apoi mânca, cât mai repede cu putinţă. Fiindcă ar fi fost nepoliticos să se ridice imediat după aceea, mai suporta şi spectacolele de muzică ori de cabaret care urmau, sorbea din vin şi mesteca nuci, care erau oferite ca gustare. În cazul în care cineva i se adresa, îi răspundea monosilabic. Una peste alta, îi reuşi de minune să joace rolul unei fete foarte pudice. Doar o singură dată, când un tânăr, care nu bănuia nimic rău, o invitase la dans, „eul său de tranziţie” ieşi la suprafaţă. Îl fulgeră cu atâta ură, încât el aproape că se împiedică retrăgându-se, iar Gloria se sperie de sine. Dacă ar fi atins-o, ea n-ar fi ezitat să scoată cuţitul. Încă îl mai avea asupra ei. Mica Henrietta părea să se teamă de ea după acel incident. Gloria număra zilele călătoriei.

Şi atunci, în final, Noua Zeelandă – Actearoa – îşi făcu apariţia înaintea lor, la orizont. Gloria visase la marele nor alb, dar ei ajunseră la Dunedin nu dimineaţa devreme, ci după-amiază, iar ceaţa de toamnă dispăruse demult. În orice caz, se puteau recunoaşte de pe vas, deja, siluetele munţilor dindărătul drăguţului oraş din Otago. Căpitanul atrase atenţia pasagerilor de la clasa întâi şi a doua asupra coloniei de albatroşi de pe peninsula Otago, iar oamenii reacţionară cu previzibilele „Aaa”-uri şi „Ooo”-uri referitor la păsările care dădeau ocol, în zbor, insulei.

Gloria îşi făcea de lucru cu bocceluţa ei de haine, iar degetele aproape că îi rupseră pânza albită. Acasă… era în

sfârşit acasă! auzise că imigranţii de pe timpul bunicii ei Gwyn se aruncau în genunchi pentru a săruta pământul, atunci când atingeau vii noua ţară, iar ea putea să înţeleagă bine ceea ce simţiseră ei odinioară. O cuprinse o uşurare copleşitoare atunci când *Queen Ann* intră în portul Chalmers.

— Ce aveţi acum de gând, domnişoară Martyn?

Tatăl Henriettei, care stătea lângă ea, întrebă fără prea mult interes, dar străduindu-se să fie politicos.

Gloria îl privi, constatând că nu prea ştia ce să răspundă. În planurile ei, ţelul fusese mereu Noua Zeelandă. Dar ce anume avea să facă atunci când ajungea...

— Îmi voi vizita familia, zise ea cu o voce pe cât îi stătu în putinţă de fermă.

— Atunci, vă doresc mult noroc.

Domnul Marshall descoperise un cunoscut pe punte şi o lăsă baltă pe Gloria. Fata respiră uşurată. Şi nici măcar nu minţise. Bineînţeles că voia să meargă la Kiward Station. Însă...

— Călătorii spre Dunedin vor lua cel mai bine, trenul într-acolo, anunţă un steward. Trenurile au un orar regulat. Veţi putea merge chiar acum fără nicio problemă în oraş.

— Nu ajungem la Dunedin? întrebă Gloria încet.

Tânărul clătină din cap.

— Nu, domnişoară, Port Chalmers este o aşezare de sine

stătătoare. Dar, după cum am spus, nu e nicio problemă…

Atâta timp cât ai mai mulţi bani în buzunar decât câţiva centi australieni. Gloria era sigură că nu va putea plăti biletul de tren, dar asta nici nu i se părea a fi prea important. Era ca în transă atunci când coborî pe pasarelă şi când păşi din nou pe pământul neozeelandez. Se plimbă, fără vreun scop anume, pe malul mării şi, într-un târziu, se aşeză pe o bancă, uitându-se fix la apa liniştită a golfului. Îşi imaginase de atâtea ori cum va striga de bucurie şi cum va jubila atunci când va ajunge în Noua Zeelandă, însă, acum, nu mai simţea în sine nimic altceva decât un imens gol. Nicio disperare, nicio frică, nicio nenorocire. Dar nici bucurie. Se simţea de parcă totul ar fi murit în ea şi întreaga energie i s-ar fi consumat. Gloria habar n-avea ce ar fi putut face, dar nici nu o neliniştea asta. Avea să rămână acolo, aşezată, până… nu o ştia.

— Bună seara, tânără doamnă. Pot să vă ajut cumva?

Gloria se sperie când auzi vocea bărbatului aflat îndărătul ei. Instinctiv, dădu să ducă mâna la cuţit, dar, în cele din urmă, se întoarse totuşi. Era un bărbat, dar îmbrăcat în uniforma unui poliţist.

— Nu, eu… mă odihnesc doar… se bâlbâi Gloria.

Poliţistul îşi încreţi însă fruntea.

— Vă odihniţi acum deja de două ceasuri, zise el, uitându-se la ceasul lui de buzunar. Şi se întunecă. Deci, dacă aveţi o ţintă, ar trebui să vă grăbiţi. Şi dacă nu aveţi nicio ţintă, vă rog să vă gândiţi la una. Fiindcă, în caz

contrar, trebuie să mă gândesc eu la ceva. Nu arătaţi a fi o curvă de prin port, dar e de datoria mea să nu permit ca tinerele doamne să o ia pe cărări greşite. Ne-am înţeles?

Gloria se uită cu mai multă luare aminte la bărbat. Era de vârstă mijlocie, corpolent şi deloc intimidant. Dar avea dreptate. Nu putea rămâne pe o bancă din port.

— De unde sunteţi, tânără doamnă? întrebă amabil poliţistul, când îi văzu expresia uluită.

— De la Kiward Station, zise Gloria. Canterbury Plains, Haldon.

— Ah, Doamne Dumnezeule!

Poliţistul făcu o faţă disperată.

— Acolo nu mai ajungeţi azi, copilă. Nu se găseşte ceva mai aproape?

Gloria ridică din umeri.

— Queenstown, Otago? întrebă ea automat.

Acolo locuiau bunicii lui Lilian. Gloria îi vizitase, însă, o singură dată.

Poliţistul zâmbi.

— E ceva mai aproape, fetiţo, dar nu e tocmai după colţ. Mă gândeam acum la un locşor unde ai putea găsi azi un pat. Dacă tot nu e să fie aici, în Port Chalmers, ce zici de Dunedin?

Dunedin. Gloria mâzgălise de mii de ori deja pe plicuri numele oraşului. Bineînţeles că ştia pe cineva în Dunedin. Dacă nu plecase cumva de acolo, dacă nu acceptase un alt post sau dacă nu se căsătorise. Trecuse multă vreme, de

când îi scrisese pentru ultima dată Sarei Bleachum.

— Şcoala de fete Princess Alice? întrebă ea încet.

Poliţistul dădu din cap.

— Asta există! o lăudă el. Se află chiar în centru, iar Port Chalmers nici nu e atât de departe...

— Cât de departe? se interesă Gloria.

Poliţistul dădu din umeri.

— Şapte kilometri, estimă el.

Gloria încuviinţă, ştiind despre ce e vorba.

— Bine, pot merge pe jos. În ce direcţie? Este un drum asfaltat?

Din nou îl făcu pe interlocutorul ei să-şi încreţească fruntea.

— Spuneţi, micuţo, de unde veniţi? Direct din junglă? Bineînţeles că există străzi asfaltate peste tot în jurul Dunedin-ului – şi o cale ferată; cu siguranţă că e o staţie în apropierea şcolii. Însă ultimul tren trebuie că a plecat deja. Deci o să vă căutăm o birjă. De acord?

Gloria dădu din cap.

— N-am bani.

Poliţistul suspină.

— Cam aşa mă gândeam şi eu... Păreaţi a avea greutăţi... Deci, să ne gândim împreună la ceva. Cum de aţi ajuns la şcoala de fete? Vreau să spun, ştiţi acolo pe cineva?

— Sarah Bleachum. O profesoară.

Gloria îi dădu răbdătoare informaţii. Încă nu simţea nimic, nici frică în faţa forţelor de ordine, nici dorinţa de a

fi cazată pe undeva în noaptea aceea. Sarah Bleachum... era o altă lume.

— Şi dumneavoastră cum vă numiţi?

Gloria îşi spuse numele, chiar şi cu riscul de a fi căutată – acum nu o mai trimite nimeni cu următorul vapor spre America. Rudele ei trăiau prea aproape.

— Bine, domnişoară Martyn. Vă fac următoarea propunere. Aici, după colţ, e secţia de poliţie – ei, nu vă uitaţi atât de speriată, noi nu muşcăm! Dacă nu aţi avea nimic împotrivă să mă însoţiţi acolo, am putea suna repede la şcoala Princess Alice. Dacă acolo există cu adevărat o domnişoară Bleachum, care ţine cât de cât la dumneavoastră, va prelua ea costurile birjei.

Câteva minute mai târziu Gloria se afla cu o ceaşcă de ceai în faţă, la secţia de poliţie, unde lucrau cei doi poliţişti, McCloud şi McArthur. Aproape toţi locuitorii Dunedinului aveau origini scoţiene.

Poliţistul McCloud vorbi mai întâi la telefon cu domnişoara Brandon, apoi cu o domnişoară Lancaster şi, în cele din urmă, i se adresă Gloriei.

— Da, au o domnişoară Sarah Bleachum acolo, dar acum predă... astrologie. Materie ciudată, n-aş fi crezut niciodată că nişte fete s-ar interesa de aşa ceva! Doamna rector spune, însă, să vă pun pur şi simplu într-o birjă şi să vă trimit acolo. Va rezolva ea cumva chestiunea costurilor.

Suna foarte bine. Imediat după aceea, Gloria se adânci în canapeaua unui automobil foarte spaţios – de bună

seamă că aici se aveau în vedere pasageri cu pălării înalte. Şoferul mergea prin Port Chalmers, nu fără a-i atrage Gloriei atenţia asupra avantajelor luminii electrice, care fusese introdusă de curând, iar apoi, pe străzi bine asfaltate, dar întunecate, în direcţia Dunedin. Gloria îşi dorea să vadă strada, care mergea parţial prin regiuni împădurite, pe zi. Fagii sudului... „Cabbage Trees”... Poate că s-ar fi simţit mai cu picioarele pe pământ dacă şi-ar fi revăzut vegetaţia patriei.

Clădirea şcolii Princess Alice amintea de Oaks Garden. Era însă ceva mai mică şi, din punct de vedere arhitectonic, mai frumoasă, o construcţie jucăuşă, cu turnuleţe, construită dintr-o gresie deschisă la culoare, tipică pentru ţara lor. O alee ducea până la casă, iar inima Gloriei bătu cu putere atunci când şoferul se opri în dreptul scării aflate în aer liber. Dacă domnişoara Bleachum nu o recunoştea acum, sau dacă nu mai voia să aibă de-a face cu ea... Ce trebuia ea să facă atunci pentru a-şi câştiga banii pentru drumul cu taxiul?

Şoferul o conduse în sus pe trepte şi se treziră dintr-odată într-un hol, în care un şemineu ţinea la distanţă răcoarea toamnei. Pretutindeni erau mobile din lemn de *kauri,* fotolii, canapele şi covoare moi. O femeie mai în vârstă şi mai plinuţă îi zâmbi Gloriei.

— Eu sunt doamna Lancaster, rectorul, zise ea, plătindu-l mai întâi pe şofer. Sunt curioasă să aflu cine ne-a aterizat aici din Australia.

Îi zâmbi Gloriei.

— La fel şi domnişoara Bleachum a noastră. Nu ştie pe nimeni în Australia.

Gloria îşi căuta agitată cuvintele pentru a corecta această chestiune, când o văzu pe domnişoara Bleachum coborând treptele spre hol. Profesoara îmbătrânise puţin, dar, în principiu, îi stătea bine. Nu mai părea a fi atât de nesigură ca în trecut – un Christopher Bleachum nu o mai putea impresiona. Sarah Bleachum se ţinea drept şi se deplasa cu paşi fermi, dar legănaţi. Părul ei închis la culoare era prins într-un coc şi nici nu mai părea să-i fie ruşine pentru ochelarii pe care îi purta. În orice caz, nu se mai juca nesigură cu ei, atunci când o văzu pe străină în hol.

— Vizită pentru mine? întrebă ea cu o voce prietenoasă şi joasă.

Gloria ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Domnişoara Bleachum însă se uită mai întâi la şoferul de taxi.

— Eu sunt, zise Gloria încet.

Domnişoara Bleachum îşi încreţi fruntea şi se apropie. Nici cu ochelari nu vedea prea bine.

— Gloria, şopti fata. Gloria Martyn.

Domnişoara Bleachum o privi uluită o clipă, însă apoi ochii îi străluciră.

— Copilă, era să nu te recunosc! admise ea. Te-ai maturizat atât de mult. Şi eşti atât de slabă, pari să fii lihnită. Dar bineînţeles că tu eşti! Gloria mea! Şi iar te-ai

tuns!

Domnişoara Bleachum se îndreptă cu paşi mari spre Gloria şi o luă în braţe.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, de când nu ai mai scris.

Domnişoara Bleachum o mângâie pe Gloria pe părul ei scurt şi cârlionţat.

— Şi bunica ta îşi face griji. Am contactat-o în urmă cu vreo câteva luni ca să o întreb pe unde eşti, şi mi-a spus că ai fugit de acasă şi nimeni nu te poate găsi. Întotdeauna m-am temut de aşa ceva. Dar acum eşti aici. Gloria mea…

Gloria dădu zăpăcită din cap. „Gloria mea”. Gloria domnişoarei Bleachum, Gloria bunicii Gwyn… simţea cum ceva se rupe în ea. Şi atunci, se lăsă pe umărul Domnişoarei Bleachum şi începu să plângă. Mai întâi cu sughiţuri scurte, uscate, însă lacrimile veniră mai târziu. Sarah Bleachum o conduse pe fată pe o canapea din hol, se aşeză şi o trase lângă ea. O ţinea pe Gloria strâns în braţe, în timp ce ea plângea, plângea şi plângea.

Domnişoara Lancaster rămase locului, uluită.

— Sărmana fată, murmură ea. N-are mamă?

Sarah o privi şi clătină aproape insesizabil din cap.

— E o poveste lungă… zise ea, obosită.

Gloria plânse întreaga noapte şi o bună parte din cea de-a doua zi. Între reprizele de plâns, adormise de câteva ori, o vreme, complet epuizată, pentru a reîncepe să suspine de îndată ce se trezea. Sarah şi domnişoara Lancaster

reuşiseră să o urce treptele pentru a o duce în camera lui Sarah. În sfârşit, domnişoara Lancaster trimise sus, pentru amândouă, nişte supă şi pâine. Gloria înghiţi mâncarea, pentru a se agăţa apoi din nou de Sarah şi a plânge în continuare.

Doamna Lancaster – un cu totul alt tip de directoare a şcolii faţă de domnişoara Arrowstone – îi dădu liber lui Sarah în ziua următoare. Aşa se face că profesoara stătu alături de Gloria, până când fata încetă într-un târziu să mai plângă şi căzu într-un somn adânc.

Sarah Bleachum o acoperi şi bătu la uşa directoarei. Doamna Lancaster şedea la biroul ei foarte ordonat şi bea ceai. Îi oferi un loc lui Sarah şi luă o ceaşcă pentru ea din frumosul dulap de perete al biroului său, amenajat ca o locuinţă.

— Ar trebui să dau un telefon, zise Sarah şi sorbi din ceaiul ei. Dar nu sunt sigură…

— Sunteţi mai mult decât extenuată, Sarah, rosti directoarea şi împinse spre ea o farfurioară cu prăjiturele pentru ceai. Poate că mai întâi vă întindeţi puţin. Aş putea anunţa eu familia… Spuneţi-mi numai unde i-aş putea găsi pe bunicii ei.

Sarah ridică din umeri.

— Poate că ea nici nu îşi doreşte asta. Să nu mă înţelegeţi greşit, Gloria are aici rude care ţin cu adevărat la ea. Dar s-a decis pentru ea de multe ori, fără ca ea să aibă un cuvânt de spus. Aş aştepta mai bine până când îşi

revine complet.

— Ce părere aveţi, ce s-a întâmplat cu ea? întrebă directoarea. Cine e fata asta, în primul rând? O fostă elevă a dumneavoastră, asta am înţeles. Dar de unde a apărut?

Sarah Bleachum suspină.

— Pot să mai iau o ceaşcă de ceai? întrebă ea.

Apoi, istorisi întreaga poveste a Kurei şi a Gloriei Martyn.

— În cele din urmă, nu a mai rezistat şi a fugit de acasă. Ceea ce i s-a întâmplat însă pe parcursul călătoriei şi în Australia, asta nu am de unde să ştiu, încheie profesoara în cele din urmă. Ştiu de la doamna McKenzie că a fugit fără bani şi fără bagaje, doar cu paşaportul asupra ei, din hotelul părinţilor. Restul ni-l poate povesti doar ea. Şi, până acum, nu a făcut nimic altceva decât să plângă.

Doamna Lancaster dădu îngrijorată din cap.

— Mai bine nici nu o întrebaţi. Va vorbi când va reuşi să treacă peste asta. Sau va tăcea.

Sarah îşi încreţi fruntea.

— Dar va trebui să spună cândva totul! Nu se poate să fi fost chiar atât de îngrozitor, încât să o ţină în ea pe vecie…

Doamna Lancaster roşi uşor, dar nu-şi plecă ochii. Nu fusese întotdeauna profesoară, ci mai întâi se căsătorise şi trăise cu soţul ei în India, până când el murise, şi, din moştenirea lui, ea înfiinţase şcoala de fete. Jane Lancaster nu era de pe altă lume.

— Sarah, gândiţi-vă puţin! O tânără, fără bani, fără

ajutor, care străbate singură toată lumea... Poate că nici nu vreţi să ştiţi prin ce a trecut sărmana fată. Sunt amintiri cu care poţi trăi doar dacă nu le împărtăşeşti cu nimeni...

Sarah roşi cu totul. Părea că vrea să mai pună o întrebare, dar apoi îşi plecă ochii.

— Nu o întreb, şopti ea.

A doua zi, când se trezi, Gloria se simţea mai bine, dar era complet goală în interior. Îi lipsea în continuare energia de a face orice sau de a lua vreo decizie, şi îi era recunoscătoare lui Sarah că îi oferea timpul necesar să îşi revină. În primele zile, îşi însoţea profesoara ca un căţeluş. Atunci când Sarah avea ore la elevele mai mari, îi dădea voie Gloriei să intre pur şi simplu în clasă, în speranţa că se va interesa de cursuri. Şcoala Princess Alice se deosebea cu totul de Oaks Garden. Aici, materiile ştiinţifice erau puse în prim plan. Totul ţintea ca fetele să fie pregătite pentru cursurile Universităţii din Dunedin, care era deschisă, fără rezerve, de la înfiinţarea ei, din 1869, şi femeilor. Doamna Lancaster, o femeie mămoasă, a cărei căsnicie rămăsese lipsită de copii, crea o atmosferă prietenoasă. Firește că mai erau certuri între fete, ca peste tot, de altfel, dar cadrele didactice aveau grijă ca nimeni să nu fie marginalizat sau chinuit. În consecinţă, fetele o lăsau şi pe Gloria în pace şi nu o luau peste picior, atunci când ea stătea ţeapănă în vreo bancă şi se uita fix la tablă sau pe fereastră, fără să vadă cu adevărat ceva.

Atunci când Sarah preda la fetele mai mici, Gloria o

aştepta în faţa clasei – până când doamna Lancaster o descoperi acolo odată şi o abordă.

— Nu vă plictisiţi, Gloria? Poate că aveţi chef să ne ajutaţi puţin pe aici, prin casă?

Gloria încuviinţă, dezinteresată, dar merse cuminte după directoare în bucătărie. Tăia răbdătoare legume sau curăţa cartofi, în timp ce bucătăreasa îi vorbea cu bunătate. Ea avea strămoşi maori şi povestea ceasuri întregi despre familia ei, despre tribul mamei sale, despre soţul ei, care era angajat ca administrator la şcoală, dar şi despre cei trei copii ai săi.

— Dacă vii de la o fermă, poate că vrei să ajuţi mai bine în grădină, zise ea, amabilă. O să găsească soţul meu ceva de făcut pentru tine…

Gloria, care în mod obişnuit asculta mută, dădu speriată din cap. Administratorul era un bărbat mai în vârstă, răbdător, şi nu ar fi fost de aşteptat să se năpustească asupra ei. Însă Gloria ar fi evitat, cel mai bine, orice fiinţă masculină.

În privinţa acestui lucru, Princess Alice era locul ideal. Şcoala era un refugiu al femeilor, şi nu existau bărbaţi profesori. În afara administratorului, în casă mai intra doar vicarul, care ţinea slujba de sâmbătă, dar la biserică, Gloria oricum nu mergea. Bineînţeles că fata ştia că trebuia să părăsească şcoala cândva şi ceva din Gloria îşi dorea în continuare să revadă, în sfârşit, Kiwar Station. Dacă i-ar fi spus careva în timpul pribegiei ei că, aflată la o

scurtă distanţă de Christchurch, se va împotmoli acolo zile întregi, i-ar fi spus drept în faţă că e nebun. Dar acum era ca paralizată.

Putea Sarah Bleachum să îi spună cât voia că bunica Gwyn îşi făcea griji din cauza ei şi că ar fi primit-o cu braţele deschise – Gloriei îi era frică de revederea cu familia ei. Bunica Gwyn o citise mereu când făcea o prostie. Ce-ar fi fost dacă nu ar reuşi acum să o păcălească? Ce-ar fi fost dacă ar fi recunoscut ce a devenit Gloria ei?

Şi mai rău era gândul la Jack. Ce avea să gândească el despre ea? Avea şi el instinctul clienţilor ei, care recunoşteau mereu curva din ea?

Sarah observă îngrijorată că protejata ei începea să îşi aranjeze şederea pe termen lung la Princess Alice. În cele din urmă, se hotărî să discute cu Gloria. O căută pe fată în camera mică pe care doamna Lancaster i-o pusese la dispoziţie. Gloria intra acolo doar pentru a dormi, iar în rest o urmărea pe Sarah ca pe o umbră. Cel mai bine ar fi fost să nu plece nici noaptea de lângă ea, fiindcă suferea de coşmaruri chinuitoare.

— Glory, aşa nu se mai poate, spuse Sarah blajin. Trebuie să o informăm, în sfârşit, pe bunica ta. Eşti aici de două săptămâni. Eşti în siguranţă, dar nu putem accepta să-şi mai facă în continuare griji din cauza ta. Este o cruzime prea mare.

Ochii Gloriei se umplură din nou cu lacrimi.

— Vreţi să plec?

Sarah scutură din cap.

— Nu vreau să scap de tine, Glory. Dar nu ai călătorit prin întreaga lume ca să te îngropi în internatul din Dunedin! Voiai să mergi acasă, Glory. Acum, du-te acasă!

— Dar eu... eu nu pot, nu aşa...

Gloria îşi trecu agitată mâna prin părul scurt.

Sarah zâmbi.

Domnişoara Gwyn nu pune preţ pe buclele tirbuşon. Te-a mai văzut şi în trecut cu părul scurt, nu-ţi mai aminteşti? Şi toată copilăria ta ai fost îmbrăcată numai în pantaloni de călărie. Nu trebuie să te dichiseşti pentru bunica ta, şi nici pentru câinele tău!

— Câinele meu? întrebă Gloria. Sarah încuviinţă.

— Nu-l chema Nimue?

Gândurile Gloriei începură să alerge. Putea fi Nimue încă în viaţă? Era tânără când Gloria plecase. Trecuseră opt ani de atunci...

— Aici oricum n-ai mai putea rămâne, continuă Sarah. După vacanţa de vară, şcoala se va închide pe o perioadă nedeterminată. Doamna Lancaster a hotărât să o pună la dispoziţia autorităţilor ca spital pe perioada războiului.

Gloria o privi uluită. Bineînţeles că era război, dar nu în Noua Zeelandă... Şi nici în Australia nu văzuse nicio urmă a războiului. Desigur, angajau voluntari, dar nu erau lupte acolo, în ţară. Deci, la ce bun un spital?

Sarah Bleachum îi citi întrebarea pe faţă.

— Glory, draga mea, n-ai auzit niciodată de o localitate care se numeşte Gallipoli?

8

Roly O’Brien se transferă, răsuflând uşurat – chiar dacă puţin ruşinat că ajunsese din nou „frate medical” – în brigada de infirmieri a comandantului Beeston. Acolo se dovedi a fi extraordinar.

— Se pare că vă sunt din nou dator! îi zise comandantul Beeston, bine dispus, lui Jack, atunci când cei doi se întâlniră într-o seară călduroasă de iulie. Soldatul dumneavoastră, O’Brien, face cât doi infirmieri de-ai mei.

Comandantul Beeston se aruncă pe nisipul cald. Paddy sălta printre valuri, iar în rândurile oamenilor dimprejur se iscase o dispoziţie de picnic. Pe front era linişte de săptămâni, turcii se hotărâseră, în mod evident, să aştepte. Pe plaja din Gallipoli, inamicul nu avea ce să le facă; din contră, forţele armate ţinute acolo nu puteau fi folosite niciunde în rest.

Jack se feri.

— Ştiam că Roly se va face util. Dar, totuşi, a fost mai mult decât o simplă favoare ceea ce aţi făcut pentru mine. Pentru asta, am să vă mai salvez micul hămăitor de trei ori din apă. Cu zgomotul focurilor văd că între timp s-a obişnuit…

Beeston ridică din umeri.

— În definitiv, nu se mai aude mare lucru. Dar, pe

termen lung, asta n-o să se sfârşească bine. Suntem aici pentru a cuceri Constantinopolul, nu pentru a face surf.

Arătă spre câţiva tineri soldaţi, care se distrau în apă.

— Vreţi să spuneţi că vom ataca? întrebă Jack alarmat.

El săpa, în continuare, împreună cu oamenii lui, şanţuri, iar sistemul de tranşee fusese lărgit, mai ales pe flancul de nord al liniei frontului. Pe Jack îl irita asta într-o oarecare măsură, fiindcă zona de acolo era extrem de dură, de pietroasă şi de accidentată. Un atac ar fi fost posibil doar dacă se luau în calcul pierderi majore. Pe de altă parte, turcii nu s-ar fi aşteptat niciodată să fie atacaţi acolo...

— Cândva, cu siguranţă, am auzit că o să mai primim întăriri. Mai multe brigăzi sanitare – deci se socoteşte cu mult sânge...

Comandantul Beeston îşi mângâie câinele.

— Uneori, mă întreb ce caut aici...

Jack nu răspunse, dar, în sinea lui, găsea că medicii aveau în continuare cel mai bun motiv pentru a se afla pe front. Oricum, ei ameliorau suferinţele răniţilor. De ce veneau ei însă aici, pentru a se lăsa răniţi... îşi regreta demult decizia, deşi îşi atinsese cu prisosinţă scopul: nu se mai gândea zi şi noapte la Charlotte. Coşmarurile, în care se lupta mereu cu turcii şi în care îşi croia drum prin sângele din tranşee, înlocuiau visele dulci-amare despre soţia lui – iar peste zi se gândea la supravieţuire. Războiul îl învăţase, poate, să nu-şi uite morţii dar, totuşi, să-i lase să se odihnească în pace. Era suficient de rău că i se

arătau în coşmaruri.

Chiar şi numai pentru a se gândi la altceva, tânjea, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi, după scrisori din patrie, după un contact cu toţi cei aflaţi în viaţă şi după puţină normalitate. Jack se bucura ca un copil când mama lui îi scria şi îi povestea despre Kiward Station. Şi Elizabeth Greenwood îi trimitea, din când în când, câte o scrisoare, la fel şi Elaine Lambert. Doar de la Gloria nu primea nicio veste, ceea ce îl neliniştea din ce în ce mai mult. Bine, calea poştei era lungă până în State şi, pe atunci, scrisorile treceau şi printr-o agenţie, care le retrimitea muzicienilor. Trecuse însă mai bine de o jumătate de an de când îi trimisese Gloriei primele salutări şi relatări din Egipt. Ar fi putut răspunde demult.

Jack se simţea singur de când Roly fusese transferat pe plajă. Nu găsise o cale potrivită de comunicare cu oamenii din brigada lui. Era superiorul lor respectat, dar nu se născuseră prietenii între soldaţi şi sergentul lor. După lupta din tranşee, Jack fusese din nou avansat. Aşa se face că seara rămânea de cele mai multe ori singur, şi îşi simţea existenţa lipsită de orice sens. Excursiile pe plajă îi ofereau o pauză bine venită. Aici putea uita războiul, iar bărbaţii se prosteau de parcă ar fi fost copii. Dar pentru cât timp? Comandantul Beeston nu făcuse decât să confirme ceea ce Jack bănuia de mult.

În zilele următoare, se înmulţiră semnele unei ofensive iminente. Nu doar prin faptul că veniseră noi trupe şi toţi

începuseră să sape şi să asigure împreună tranşee şi buncăre. Se instalaseră rezervoare cu apă şi se cărase apă sus. Oamenii cârteau că trebuie să facă totul singuri, când le stăteau la dispoziţie suficiente animale de povară: câţiva tunari indieni aveau catâri, care le duceau armele, oferindu-le astfel mobilitate. Şi trupele de salvare ale spitalului de campanie lucrau, cel puţin în parte, cu măgari, dar niciunul dintre aceştia nu fusese dislocat pentru front.

— Altminteri, inamicul va înţelege că aici se pregăteşte ceva, explică răbdător Jack. De aceea avem şi săpăturile pe timp de noapte. Haideţi, soldaţi, la treabă, e în interesul nostru să-i surprindem pe indivizii ăia. Între tranşeele noastre şi ale lor nu sunt decât cincizeci de metri. Va trebui să trecem peste ei...

Pe 5 august, lui Jack şi altor subofiţeri li se ordonă să participe pe plajă la o discuţie despre situaţia în care se găseau. Maiorul Hollander explică pe scurt strategia atacurilor planificate.

— Domnilor, mâine vom începe ofensiva. Ţinta noastră este să-i împingem pe turci înapoi până la Constantinopol şi, de data asta, vom reuşi. Trăiască falnicele trupe ale Australiei şi ale Noii Zeelande! Vom ataca pe un front larg!

Jack şi ceilalţi strigară, la rândul lor, urale, în vreme ce majoritatea bărbaţilor părea să fie la fel de euforică precum maiorul. Nu era de mirare, deoarece mulţi dintre ei erau noi acolo şi nu trecuseră prin atacul turcilor.

— Dar, domnule, atunci când vom sări din tranşee, ne vor împuşca asemenea unor iepuri, dădu, din contră, un veteran de gândit – exact ceea ce îi trecea şi lui Jack prin minte.

— Aud o oarecare laşitate, caporale? întrebă perfid maiorul. Frică de moarte, soldatule?

— Aş prefera să nu am intenţii de sinucigaş... mormăi bărbatul, însă atât de încet, încât nu fu auzit decât de cei din imediata lui apropiere.

— Ţinta noastră este să penetrăm flancul stâng, acolo sunt mici distanţele între tranşee; îi vom copleşi pe turci. Pentru a-i induce în eroare, mâine vom începe cu o fentă. Vom începe de la Lone Pine...

„Lone Pine” era numele pe care oamenii îl dăduseră unei baze militare turceşti. Aici, sistemul advers de tranşee era foarte extins, iar inamicul avea suficient de mult loc să-şi strângă trupele.

— Ţelul este să concentrăm acolo trupele duşmanului, iar atunci ne va fi uşor să abordăm flancul de nord. În ce priveşte regimentul nostru, vom intra în luptă abia la cel de-al doilea val de atac. Mă aştept însă să vă sprijiniţi camarazii de la „Lone Pine” şi să îl ţineţi ocupat pe inamic din poziţiile voastre. Atacul în sine se va petrece după-amiază, la ora şaptesprezece treizeci, anunţat de trei fluiere – trei valuri de atac. Dumnezeu să ne fie alături!

Ce-i păsa lui Dumnezeu de Constantinopol?

Jack abia dacă reuşi să-i răspundă la salut. Pe drumul de

întoarcere de la plajă la adăpostul lui, se întâlni cu Roly.

— Domnu' Jack, aţi aflat? O să atacăm mâine!

Roly nu se mai dezlipi de lângă el. De când cu transferul lui şi de când Jack aproape că îi salvase viaţa, era înduioşător de ataşat, iar acum ardea de nerăbdare să-i comunice presupusele noutăţi. Divizia infirmierilor fusese înştiinţată de bună seamă mai devreme asupra planurilor de atac. Fireşte, aveau şi mai multe de pregătit.

— Doar „Jack", îl corectă Jack, ca de obicei. Da, tocmai ni s-a comunicat... bucură-te că nu trebuie să ieşi.

Roly făcu o grimasă.

— Dar trebuie să ies, fac parte din trupele de salvare. Deci, poate că ne vedem mâine... sau poimâine?

— Noi suntem pe flancul de nord, Roly. Primii, deci, o zi de amânare. Dar cum de te trimit la trupele de salvare? Ce-ai mai făcut?

Roly râse. Părea lipsit de griji şi plin de sine; fără îndoială ştia că era preţuit de comandantul Beeston.

— Nuuu, domnu' Jack. Doar că azi au venit întăririle pentru infirmerie. Comandantul s-a enervat de numai. Direct din vapoare şi imediat la luptă, oamenii habar nu au de nimic. Deci, o să rămână ei în infirmerie şi noi vom ieşi cu toţii. Dar nu face nimic, domnu' Jack. Eu nu trebuie să cobor în tranşee...

— Pe teritoriul neutru e mult mai periculos, îi dădu Jack de gândit. O să fie îngrozitor, Roly. Ca în mai, doar că de data asta o să alergăm prin câmp deschis şi o să ne jucăm

de-a ţintele.

— Dar noi avem banderolele albe! făcu Roly, de parcă ele l-ar fi făcut invincibil. O să reuşesc eu cumva, domnu' Jack!

Jack nu putea decât să-i ureze noroc. În următoarea zi, abia dacă avu răgazul să se gândească la prietenul lui. Zgomotul care venea din zona „Lone Pine" era infernal. Ori de câte ori Jack ridica periscopul peste marginea tranşeii, vedea oameni căzând. Turcii trăgeau în câmp deschis din toate ţevile. Jack şi ai săi răspundeau focului, în speranţa de a-l extenua pe inamic.

— Dacă-i obosim azi, mâine avem şanse mai bune, susţinu Jack când se adresă oamenilor săi.

Cei mai tineri dădură din cap încântaţi, în vreme ce vârstnicii nu făcură decât să-şi încreţească frunţile.

— Dar o să-şi înlocuiască oamenii! zise un alt caporal.

Jack tăcu.

Ziua de 7 august era, pe coasta turcească, o altă zi strălucitoare de plină vară. Marea era de-un albastru închis şi stătea liniştită sub soare, tufişurile de pe versanţi erau uscate, iar în zona neutră dintre fronturi sângele se usca. În vreme ce Jack mânca lipsit de chef din terciul lui de ovăz şi se gândea cu prudenţă cum îşi putea consuma de îndată raţia de alcool tocmai primită sau cum putea spera la o modalitate de supravieţuire şi de a petrece după luptă, Roly îşi făcu apariţia.

— Aduc poşta! zise el şi-i aruncă lui Jack un teanc de

scrisori pentru oamenii lui. Asta ar trebui să le ridice moralul; se zice că asta, se întâmplă când oamenii primesc veşti de la cei dragi!

Jack trie scrisorile şi găsi una de la Kiward Station. Din nou, nimic de la Gloria.

— Cum a fost ieri? întrebă el încet.

Roly păli.

— Îngrozitor. Atât de mulţi morţi... turcii aruncă bombe şi trag cu proiectile cu şrapnel. Asta îi rupe pe oameni. Domnu' Jack, aproape că nu mai fac nimic altceva decât să amputeze acolo jos, la infirmerie. Asta dacă mai rămâne ceva pentru a putea fi tăiat. Tranşeele turcilor sunt parţial acoperite, trebuie să aveţi grijă cu asta, domnu' Jack. Trebuie să săriţi peste şi din spate în tranşeele de comunicare... Ştiu că nu sunt foarte inteligent, domnu' Jack. Doar un simplu soldat, nici măcar nu sunt caporal... şi oamenii care decid asta sunt generali sau aşa. Dar asta n-o vom reuşi, domnu' Jack, nici cu o sută de mii de oameni!

Jack dădu din cap.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, Roly! zise el, îmbărbătându-l.

Roly îl privi de parcă prietenul lui nu ar mai fi fost întreg la minte.

— Şi murim pentru nimic, zise el liniştit.

Dragă Jack...

Jack deschise scrisoarea Gwyneirei de îndată ce Roly

plecă. Poate că era ultima scrisoare. Era un sentiment ciudat, dar se lăsă complet în seama senzaţiei de a auzi în minte vocea mamei, cu atât mai mult cu cât Gwyneira scria mai plină de viaţă decât de obicei. Nu era o scriitoare iscusită, dar, de această dată, sentimentele ei puternice îi atinseseră pana.

...Scrii că la voi pe front e linişte şi eu nu pot să fac nimic altceva decât să mă rog să şi rămână aşa. De fiecare dată când primesc o veste de la tine, respir uşurată, deşi ştiu că scrisorile sunt pe drum, de cele mai multe ori, săptămâni întregi. Trebuie să rămâi în viaţă, Jack, îmi este foarte dor de tine. Cu atât mai mult cu cât speranţa noastră ca Gloria să vină, în sfârşit, acasă nu se va împlini, de bună seamă, prea repede sau atât de simplu cum speram noi. Ieri mi-a telefonat Kura-maro-tini. Da, într-adevăr, a pus ea însăşi mâna pe telefon şi era incredibil de nervoasă.

După câte se pare, Gloria a dispărut de la hotelul lor din San Francisco. Ei exclud varianta unei răpiri; la urma urmei, ea şi-a luat asupra sa documentele de călătorie. Nu s-a făcut însă nicio rezervare pe vreun vapor pe numele ei, deci nu există nicio dovadă că ar fi părăsit America. Cu toate acestea, Kura bănuieşte că ea va ajunge în următoarele zile la noi. Cum îşi imaginează ea una ca asta, îmi este cam de neînţeles, dar, practic, mă face responsabilă pentru fuga Gloriei. Aşa, de parcă i-aşti trimis eu una dintre maşinăriile astea moderne de zbor sau ca şi

cum aş fi făcut vreo vrajă. Kura este incredibil de furioasă, a vorbit întruna despre cât de nerecunoscătoare este fata, dar, pe de altă parte, a ocărit-o neîntrerupt referitor la incapacitatea ei de a se face în orice fel folositoare trupei. Nu pot să pricep, însă, de ce, în acest caz, nu a trimis copilul acasă în linişte, în orice caz, Gloria a dispărut, iar eu îmi fac cele mai mari griji. De-aş avea doar o speranţă că te vei întoarce în curând!

Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ferma, totul merge bine sub supravegherea lui Maaka. Preţurile la carne şi la lână sunt ridicate, toţi par să profite de pe urma războiului. Dar eu mă gândesc la tine şi la toţi ceilalţi, pentru care lupta înseamnă doar sânge şi moarte.

Ai grijă de tine, Jack. Am nevoie de tine.

Mama ta, Gwyneira McKenzie

Jack îşi prinse capul în mâini. Aşadar, acum dispăruse şi Gloria. Pierdea tot ceea ce iubea...

Jack fu neînfricat când auzi primele fluiere, cele care dădură semnalul de luptă. Văzu şi auzi cum primii atacatori săriră din tranşee – pentru a fi nimeriţi deseori de îndată ce îşi scoteau capetele din adăpost. Doar câţiva alergară prin zona neutră, dar niciunul nu ajunse în tranşeele inamice.

Atunci fu timpul celui de-al doilea val de atac.

Jack nu mai gândea; se aruncă afară din tranşee şi alergă, alergă, alergă, aproape că ajunsese dincolo...

Ceva îl lovi cu forţă în piept. Căută să atingă locul, să

dea acel ceva la o parte... simţi sânge... era ciudat, nici nu durea, dar nu mai fu în stare să alerge mai departe. Se simţea incredibil de greu...

Jack se prăbuşi la pământ, încercând să înţeleagă ce se petrecea cu el. Simţea arşiţa soarelui, privea spre cerul albastru, strălucitor... Mâinile nu-l mai ascultau, nu voiau să pipăie de unde ţâşnea tot acel sânge... îşi înfipse unghiile în pământul tare...

Peste el, fugeau soldaţii din cel de-al treilea val de atac. Ei luptau acum acolo, dincolo, în tranşeele turceşti... Jack se uită la soare. Părea să se facă roşu, totul căpăta o culoare ireală...

Şi atunci, se ivi un chip. Un chip îngrijorat, rotund, ce părea încă tânăr, cu bucle pline de sudoare.

— Domnu' Jack...

— Doar „Jack", şopti el.

Simţea gust de sânge în gură. Avu impresia că trebuie să tuşească, după care nu mai simţi nimic.

DRUMURILE DEPĂRTĂRILOR

Greymouth, Canterbury Plains şi Auckland, 1915-1918

1

Timothy şi Elaine Lambert nu păreau a fi prea talentaţi ca paznici de închisoare. Fireşte că Tim insistase mai întâi ca ieşirea lui Lilian de una singură să fie pedepsită cu interdicţia de a mai părăsi casa. La urma urmei, acţionase împotriva ordinelor lui foarte clare, „ademenindu-l” pe Ben la acea plimbare în pădure.

După ce ea îşi ispăşi pedeapsa, Tim fu dispus să-şi ierte fiica, astfel că Lilian se bucură din nou de toate libertăţile pe care i le dădeau de obicei părinţii. Nimănui nu-i veni ideea de a-i interzice călăritul sau să o întrebe zilnic, ca la Inchiziţie, pe unde hoinărise. Acest lucru nici nu era însă necesar fiindcă, deşi Lilian nu avea absolut deloc de gând să întrerupă contactul cu Ben, nu mai primi şansa vreunei noi întâlniri.

Indiferent cât de des îşi plimba calul în zona minei Biller sau cât de întâmplător trăncănea ea împreună cu prietenele ei înaintea casei din oraş a familiei Biller, nu-l mai revăzu pe Ben. Florence Biller îşi pusese întreaga ambiţie pentru a-l ţine departe pe fiul ei de o dragoste prea timpurie şi, cu atât mai mult, de una care nu se cădea. Îşi menţinuse luni întregi interdicţia de a părăsi casa pe care i-o pusese atunci şi, în rest, nu-l scăpa din ochi. Dimineaţa, fiul mergea cu maşina ei la mine şi îşi

rezolva treburile de la birou, sub supravegherea strictă a mamei sale, iar acasă era oricum mereu ţinut din scurt.

Într-o zi, răbdarea lui Ben ajunse la capăt. Încercă să-i trimită clandestin o scrisoare lui Lilian, cu poşta minei. Din nefericire, fu descoperit imediat de mama lui.

— Aşa o prostie! Fata asta ar trebui să fie proastă ca să se lase astfel păcălită! îl ironiză Florence, după ce citise, în diagonală, poezia pe care o scrisese Ben pentru Lilian. „Inima mi se scurge spre tine, odată cu stropii de ploaie…” Stropii de ploaie, Ben, nu se scurg, ei cad! Şi inimile oricum nu se scurg. Acum, stai jos aici şi fă bine şi prelucrează facturile astea. Compară-le, te rog, cu factura de livrare şi trece-le în registrele de intrare a mărfurilor. Fără înfloriturişi fără rime!

Florence mototoli scrisoarea cu tot cu plic şi o aruncă, cu un gest teatral, prin fereastra larg deschisă din cauza arşiţei verii.

Ben ascultă tirada cu fruntea plecată şi cu faţa roşie ca racul. De obicei, Florence nu-l făcea de ruşine în faţa angajaţilor; la urma urmei, ei trebuiau să-i arate tânărului şef respectul cuvenit. În cazul în care Ben făcea greşeli la serviciu, îl pedepsea între patru ochi. În ce priveşte „scriitura”, Florence nu ştia ce înseamnă mila – şi, în acest caz, îşi ajută fiul fără să vrea.

Fiindcă nu doar că angajaţilor de la birou li se făcu milă de el, deşi nu înţelegeau absolut nimic din rime, întâmplarea face că fusese prezentă şi o tânără soţie a

unui funcţionar, care venise să-i aducă soţului sandvişurile uitate acasă de dimineaţă. Ea aştepta în anticameră, dar auzi întreaga ieşire a lui Florence – şi, spre deosebire de mama lui Ben, fu mişcată până la lacrimi de arta poetică a băiatului. La plecare, ea ridică scrisoarea, o netezi, o puse apoi la loc în plic şi o puse în prima cutie poştală – din păcate, fără să o timbreze. Aşa se face că plicul a ajuns în mâinile lui Elaine, atunci când poştaşul îi ceru porto-ul.

Elaine oscilă serios între solidaritatea faţă de soţ, cea faţă de fiică şi păstrarea secretului poştal. În cele din urmă, se hotărî pentru un compromis: avea să citească mai întâi scrisoarea, pentru a verifica dacă e inofensivă şi dacă îi poate fi înmânată lui Lilian.

Lilian fu, bineînţeles, indignată atunci când primi plicul deschis şi mototolit.

— Ai auzit vreodată termenul de viaţă privată? sări ea la mama ei. Nici măcar în internat nu ni se citeau scrisorile!

— N-aş fi chiar atât de sigură de asta, răspunse Elaine. În orice caz, am primit mai multe scrisori care fuseseră deschise înainte de a fi trimise.

— Ce?

Lilian fu aproape gata să se enerveze încă o dată pe cele trecute, dar apoi se dedică mai degrabă valoroasei scrisori primite de la Ben al ei.

— Şi n-ai scos nimic din ea? întrebă, suspicioasă.

Elaine scutură din cap.

— Jur! răspunse ea, râzând. Şi, oricum, nu era bine

închisă şi, pe deasupra mototolită înainte de a ajunge la noi. În afară de asta, mi s-a făcut părul măciucă citind-o. Dacă voi vă imaginaţi cumva că veţi trăi vreodată din arta poetică a lui Ben, nu vă văd bine...

— Poeziile sunt numai pentru mine! zise Lilian, radiind evident. Nu le poţi înţelege...

— Apoi a dispărut, timp de trei ceasuri, la ea în cameră, cu tot cu inima scurgândă a lui Ben, îi povesti mai târziu Elaine soţului ei, râzând.

Tim se întorsese cu Matt Gawain de la o întâlnire de afaceri în Westport, iar Lilian nu-l însoţise în acea zi.

Acum îşi strâmbă, indispus, colţurile gurii. Era extenuat după călătoria făcută, în cea mai mare parte pe străzi neasfaltate. Maşina nu avea o suspensie mult mai bună decât caleaşca pe care el ar fi preferat-o mai demult.

— Lainie, nu-i deloc amuzant! Şi ne-am înţeles doar să nu sprijinim chestia asta. Cum de i-ai putut da scrisoarea?

Elaine îl împinse pe Tim într-un fotoliu, îl ajută să-şi ridice picioarele şi începu să-i maseze delicat umerii.

— Asta nu-i o închisoare, Tim, remarcă ea. Şi există ceva în genul dreptului în privinţa corespondenţei private. În mod absolut, nu aş fi avut voie nici măcar să deschid scrisoarea, dar asta mi s-a părut, pe de altă parte, mult prea mult. Tu îmi cunoşti doar părerea: flirtul e inofensiv. Dacă transformăm treaba asta într-o afacere de stat, o să fie şi mai rău.

Tim sforăi.

— În orice caz, de-acum înainte voi avea mai multă grijă de ea. Va putea face pe şoferul meu, acum că Roly e plecat. Atunci va avea o ocupaţie, iar eu o s-o am totodată sub observaţie. Şi doar – doar să-i permiţi să răspundă, la rândul ei, băiatului ăluia! Florence m-ar suna pe dată din nou şi abia ce s-a mai potolit, în sfârşit, după ce i-a băgat pe feroviarii ăia în sperieţi…

Lilian nu-i răspunse imediat lui Ben, căci, la urma urmei îi era clar că răspunsul ei va ajunge direct pe biroul mamei lui. În afară de asta, între timp fusese ocupată să înveţe să şofeze, o artă care îi făcea o plăcere teribilă. De aceea, nici nu se opuse faţă de noile ei îndatoriri de „şoferiţă” a lui Tim, iar Elaine respiră uşurată văzând că „observaţia lui”, mai strictă, nu a avut ca urmare alte certuri. Pentru scurtă vreme, speră chiar că Lilian, faţă în faţă cu toate aceste noi impresii, îşi va uita „marea dragoste”. În definitiv, călătorea mult cu tatăl ei şi ajunsese să cunoască şi alţi tineri.

În acest caz însă, Elaine se înşela. Lilian visa în continuare la Ben, ale cărui poezii le păstra sub pernă. Renunţa, una după alta, la ideile de a lua legătura cu băiatul, dar, în cele din urmă, făurise un plan pentru a cărui realizare nu trebuia să facă mai mult decât să-şi corupă fratele mai mic. Bobby primi trei role de lemn-dulce pentru a se întâlni, complet din întâmplare, cu Ben Biller, la slujba de duminică. Aparent implicat într-un joc de-a „prinsa”, băiatul îl izbi în fugă pe Ben, aproape că îl

răsturnă şi se agăţă scurt de el, de parcă ar fi avut nevoie de un sprijin.

— Cutie poştală ascunsă, fagul din sud de la cimitir! îi şopti puştiul, plin de importanţă. Creanga în formă de furculiţă, dreapta, la nivelul capului…

Bobby Lambert îi mai făcu lui Ben scurt cu ochiul, apoi vâjâi mai departe. Ben rămase locului, ridicând din sprâncene, străduindu-se evident să ordoneze informaţiile primite în felul acesta.

Îngrijorată, Lilian se uită la el cu coada ochiului, în timpul slujbei. Nu era cazul să o ia încet din loc? Doar nu putea aştepta până când se termina slujba şi când cimitirul avea să fie, probabil, plin de oameni!

Ben avu nevoie de ceva mai mult timp pentru a înţelege sensul mesajului lui Bobby. Nici nu-şi dădu imediat seama că puştiul era fratele lui Lilian, motiv pentru care se ridică abia spre finalul slujbei şi părăsi biserica. Florence păru la început prost-dispusă, dar o descoperi pe Lilian alături de părinţii ei şi se linişti. Acum, Ben trebuia să găsească bileţelul… Lilian se rugă, pentru prima dată în acea dimineaţă, cu o fervoare adevărată.

În faţa bisericii, ea dădu de un Ben frapant de fericit. Băiatul radia în aşa măsură, încât Lilian se temuse chiar ca mama lui să nu pună cumva întrebări. Ea era prinsă însă într-o discuţie cu reverendul şi nici măcar nu observă că Lilian îi făcu fiului ei, scurt, cu ochiul, împreună cu semnul victoriei. Cutia poştală, ascunsă în fagul din partea de sud,

era cu siguranţă o izbândă în relaţia lor.

Perioada imediat următoare deveni extrem de palpitantă pentru cei doi amorezi. Chiar dacă abia de se vedeau în biserică sau, din întâmplare, prin localitate, unde ambii trebuiau să se prefacă a fi dezinteresaţi, fiindcă de obicei erau însoţiţi de Tim sau de Florence, ei continuau să păstreze un strâns contact epistolar. Mai ales Lilian inventa noi ascunzişuri, în care lăsa mesaje sau mici mărturii ale dragostei ei pentru Ben. Acesta nu avea o predispoziţie asemănătoare pentru conspiraţii, însă prindea ideile ei din zbor şi punea cu mult sârg, în locul pacheţelelor cu fursecuri făcute de ea, dar şi în locul scrisorilor împodobite cu desene colorate de ea şi cu flori, inimioare sau îngeraşi, noi şi noi elegii despre frumuseţea şi despre inteligenţa ei.

Lilian copia din când în când aforisme din plachete de versuri, însă relata în cea mai mare parte despre viaţa ei cotidiană. Scrisorile se refereau la calul ei, la maşina pe care o îndrăgea tot mai mult, pe măsură ce îndrăznea să calce mai tare pedala de acceleraţie, şi, desigur, despre dorinţa ei arzătoare de a-l întâlni din nou pe Ben în carne şi oase.

— Nu poţi fugi noaptea de acasă? Poate că e vreun copac în faţa ferestrei tale sau aşa ceva?

Lui Ben nu-i venise încă niciodată ideea de a se furişa noaptea afară din casă, dar i se părea atât de ispititoare, încât scrise imediat o poezie despre cum ar trebui să

strălucească părul lui Lilian în lumina lunii.

Lui Lilian i se păru minunat, dar fu totuşi cam dezamăgită. În poeziile lui, Ben putea povesti ceasuri întregi ce fel de acte de vitejie va face sau ce pericole va înfrunta pentru a obţine un sărut de pe buzele lui Lilian. Dar, în realitate, rămânea inactiv. În cele din urmă, fata se hotărî să acţioneze.

„Joi noaptea, la unsprezece şi jumătate, în grajdul de la *Lucky Horse",* scrise ea cutezătoare. Un loc de întâlnire care făcu ca tâmplele lui Ben să zvâcnească mai tare, fiindcă Lucky Horse nu era doar o cârciumă, ci şi hotelul pentru întâlniri amoroase al lui Madame Clarisse. A avut nevoie de multe nopţi lipsite de somn, pentru a medita cum de o Liliy atât de frumoasă, de nevinovată, ajunsese într-o asemenea mocirlă a păcatelor şi dacă simţirea lui putea accepta să o încurajeze în acest sens.

Lilian însă nu-şi făcea astfel de griji. Se gândea practic, ca de obicei. Lucky Horse era cea mai bună soluţie, din simplul motiv că acolo era locul în care tatăl ei se întâlnea cu amicii lui, cu toţii clienţi fideli. Tim Lambert şi Matt Gawain nu pierdeau nicio seară de joi şi, mai nou, era una dintre îndatoririle lui Lilian să-şi ducă tatăl cu maşina în oraş şi să-l ia de acolo cu puţin înainte de ora de închidere. Bineînţeles că i se impusese, la modul cel mai sever, să parcheze în lumina felinarelor, să nu părăsească maşina şi să ţină uşile închise. Până atunci, doar strada principală din Greymouth fusese iluminată electric şi o fată cinstită

nu ar trebui să se arate noaptea pe străzi.

Lily nu era însă sperioasă şi, în afară de asta, cunoştea bine zona dimprejurul lui Lucky Horse. Mama ei locuise în dependinţele grajdurilor, în perioada în care lucrase acolo ca pianistă a barului, şi atât Madame Clarisse, cât şi fetele care lucrau pentru ea făceau parte din cercul restrâns al prietenelor lui Elaine. Când Lilian era mică, Elaine o luase de multe ori cu ea atunci când se întâlnea cu ele, iar copilul se jucase în grajd şi pe străzile dimprejurul clădirii. Deşi în ultimii ani vizitele se răriseră – fetele lui Madame Clarisse se schimbau tot mai des, fiindcă minerii le luau de neveste de cele mai multe ori după numai câteva luni – lui Lilian nu îi era frică de bordel. Mai mult, ştia exact care dintre prietenii lui Tim veneau la cârciumă călare, cu maşina sau, pur şi simplu, pe jos. Joia te puteai aştepta în grajd la un singur cal: iapa osoasă a fierarului, iar fierarul nu părăsea cârciuma niciodată înainte de ora închiderii. Astfel, tinerii amorezi puteau sta acolo nestingheriţi. Şi dacă Lilian mergea la cârciumă prin spate şi parca maşina în umbra clădirii, nici nu exista riscul de a atrage atenţia asupra maşinii. Mai sigură – şi mai romantică – ar fi fost, bineînţeles, o întâlnire în afara oraşului, dar Ben ar fi trebuit să meargă prea mult pe jos până acolo. Lilian blestemă faptul că băiatului nu-i plăcea să călărească şi, drept urmare, nici nu avea un cal al lui. Nici mersul cu trăsura nu-i spunea nimic. Nici măcar nu ştia cum se prind caii în ham, iar maşina familiei Biller o conducea numai

şoferul.

Inima lui Lilian bătu puternic atunci când se furişă, la adăpostul întunericului, în grajdul cârciumei. Era luminat slab de un singur felinar, dar în rest planul funcţiona perfect. Numai un cal mesteca fân, iar Ben era, şi el, deja acolo.

Lui Lilian aproape că îi veni să strige atunci când el o trase spre sine cu putere şi o sărută apăsat.

— Hei, mă sufoci! strigă ea, râzând. Totul e în regulă, nimeni nu bănuieşte nimic?

Ben încuviinţă.

— Nu mă cred ei în stare de asta! zise el mândru. M-am... aproape că m-am căţărat afară pe fereastră!

Fiindcă Ben dormea la primul etaj şi, în faţa ferestrei lui, nu se afla niciun copac, nu ar fi vrut să mintă. Lui Lilian îi era, însă, de ajuns intenţia.

Următoarea jumătate de oră, cei doi o petrecură cu mici tandreţuri, cu jurăminte de dragoste şi se plânseră de viaţa lor cotidiană, atât de tristă. Lui Lilian îi lipsea numai Ben, Ben, din contră, suferea şi de alte nedreptăţi ale sorţii.

— Pur şi simplu, nu mi se potriveşte munca de birou. Şi nici nu mă interesează mineritul. Unde mai pui că acum a trebuit să merg şi în subteran...

— Şi? întrebă Lilian, nerăbdătoare. Cum a fost?

— Întuneric, făcu Ben, înainte să realizeze că, pentru un poet, asta era o descriere prea slabă. Întuneric ca într-un

mormânt! adăugă el.

Lilian îşi încruntă sprâncenele.

— Dar aveţi, totuşi, lămpile acelea moderne de mină. Unchiul Matt spune că mina voastră e luminată ca o sală de bal.

— Pentru mine era la fel de întuneric ca în iad! zise Ben.

Lilian renunţă să mai observe că, probabil, iadul era la fel de bine luminat. La urma urmei, acolo ardeau suficiente focuri.

— Şi nici să emit facturi şi toate astelalte nu-mi plac. Mai nou, am greşit cu aproape o mie de dolari, maică-mea şi-a ieşit din pepeni de numa.

Lui Lilian nu i se părea chiar aşa de neînţeles. Cu toate acestea, îşi mângâie prietenul drăgăstos pe obraz.

— Dar cu siguranţă că te trimit înapoi la universitate, nu-i aşa? La urma urmei, şi mineritul trebuie studiat. Ah, Ben, atunci o să fii şi mai departe…

Lilian se lipi de el, iar el îndrăzni să o tragă în jos, pe o căpiţă de fân. Ea rămase nemişcată, în vreme ce el nu îi acoperea doar chipul cu săruturi, ci şi gâtul şi sânii. La rândul ei, Lilian îşi băgă mâna sub cămaşa lui şi îi dezmierdă stângace pieptul, în continuare musculos, şi spatele. Îi părea rău că el nu mai vâslea. Îi plăcuse să vadă jocul de muşchi de sub cămaşă.

— Joia viitoare din nou? întrebă ea fără suflu, atunci când cei doi se despărţiră, în final.

Ben încuviinţă. I se părea că este un adevărat erou, ba

chiar şi uşor infam.

Începând cu prima lor întâlnire din grajd, Lilian fu nespus de fericită. Se bucura de dragostea ei ascunsă, dar şi de munca pe care o făcea pentru tatăl ei. Războiul cerea extinderi continue ale capacităţilor de exploatare a minei, iar Tim se întâlnea deseori cu alţi ingineri în construcţii, cu feroviari sau oameni de afaceri. Lilian îl însoţea atât la mesele de afaceri, cât şi la evenimentele sociale, iar Elaine o observa cu plăcere cum flirtează sau cum dansează cu aceste ocazii. Chiar dacă mai avea o bănuială neclară cum că fiica ei încă mai visa la Ben, nu bănuia nimic din întâlnirile lor pe ascuns şi din tandreţurile lor îndrăzneţe.

Lui Florence Biller îi rămaseră toate acestea cu atât mai mult ascunse. Găsea însă suficiente alte motive pentru a se enerva pe fiul ei mai mare. Dezinteresul vădit al lui Ben faţă de munca ei şi incapacitatea lui de a duce la îndeplinire cele mai simple însărcinări practice o făceau pur şi simplu să înnebunească. Ben se plângea tot mai disperat de ieşirile ei. Între timp, ea îi distrusese şi speranţele de a mai putea merge la universitatea din Dunedin. Chiar dacă tatăl lui pleda pentru asta, anume să-i permită să studieze acolo cel puţin câteva semestre tehnica mineritului sau economia, el nu făcea decât să se lovească de surzenia lui Florence.

— Tehnica mineritului, mor de râs! Ben acesta al nostru, inginer! Când te gândeşti că se ascunde numai când aparatul de cafea începe să fiarbă!

Argintatul şi luxosul aparat de făcut cafea era cea mai nouă achiziţie a lui Florence. Se afla în zona de lângă recepţia biroului ei şi era admirat de toată lumea.

— Iar în ce priveşte economia, nu are ce să înveţe mai mult la Dunedin decât de la mine!

Caleb suspină. Florence îşi însuşise, vrând-nevrând, singură cunoştinţele necesare. Tatăl ei, de asemenea proprietar al unei mine, nu s-ar fi gândit nici măcar în vis ca fata lui să studieze sau să lucreze în propria lui firmă. Ben avea însă, fără doar şi poate, un alt caracter. Poate că s-ar fi putut entuziasma în faţa teoriilor economice, dacă i s-ar fi permis să se apropie de întreaga chestiune dintr-un punct de vedere ştiinţific. Caleb continua să considere că fiului său i se potrivea mai degrabă o carieră universitară decât să devină următorul director al minei. Spre norocul lui, fiii mai tineri ai lui Florence ardeau de nerăbdare să intre în afacere. Cel mai mare dintre ei se interesa de politica economică, iar cel mai mic construia de pe acum maşini cu aburi şi îşi încărca, încântat trenul de jucărie cu „cărbuni”.

Caleb nu înţelegea de ce Ben era atât de indispensabil firmei, dar Florence voia să se asigure din mai multe părţi. Ben era aici, avea vârsta potrivită pentru a lucra în firma familiei şi n-avea decât să o şi facă. Florence, îşi spunea Caleb, fără să arate pic de respect, avea tot atâta fantezie cât o scroafă.

Spre norocul lui, Benjamin era, deocamdată, prea tânăr.

În mod obişnuit, un tânăr de vârsta lui nici măcar nu şi-ar fi terminat şcoala, darămite să mai fie şi la universitate. Caleb spera ca interesul lui Florence în ce-l privea pe Ben să se mai răcească de îndată ce Sam devenea suficient de mare pentru a lucra la birou. Atunci n-ar fi fost prea târziu şi Ben tot ar mai fi putut merge la Dunedin; poate că nici nu ar mai fi fost nevoie să meargă pe ocolite, printr-un studiu de economie. Caleb îi dorea să studieze ce îşi dorea, şi se bucura de schimburile intelectuale dintre el şi tânărul lingvist.

Din păcate, Ben nu avea răbdarea tatălui său. El nu vedea nicio ieşire din situaţia de faţă. Interdicţia de a studia la Dunedin sau la Christchurch aproape că îl aruncase în cea mai adâncă depresie.

— Măcar aşa vom rămâne împreună! îl consolă Lilian.

Dar nici măcar această perspectivă nu-l putea înveseli.

— Halal împreună! se plânse el. Mereu, dar pe ascuns, mereu cu frica de a nu fi descoperiţi... Cât o să mai ţină toate astea, Lily?

Lilian făcu o faţă plictisită.

— Până când vom fi majori, bineînţeles! zise ea. După aceea, nu o să ne mai poată ordona nimeni nimic. Trebuie să mai rezistăm puţin!

— Puţin? întrebă Ben, disperat. Până voi avea douăzeci şi unu de ani, o să mai treacă multă vreme!

Lilian ridică din umeri.

— Dragostea adevărată e plină de încercări! rosti ea cu

eroism. Aşa se întâmplă întotdeauna. În cărţi şi în cântece şi în toate...

Ben suspină.

— Mă gândesc să o şterg şi să mă înrolez în armată...

Lilian se alarmă.

— Numai asta nu, Ben! Atunci or să te împuşte. În afară de asta, pentru ca să te ia la ANZAC trebuie să ai douăzeci şi unu de ani.

Îl luă de braţ. În grajd era frig, dar un loc de întâlnire mai bun nu-i venea în minte.

— Dar asta o pot fenta, zise Ben. Şi pot demonstra oricum că am fost la Universitatea din Cambridge. În mod normal, trebuie să ai mai mult de optsprezece ani pentru asta.

— Nu însă douăzeci şi unu! insistă Lilian, speriată.

Trebuia să-i scoată asta din cap, cu orice preţ. Roly O'Brien nu scria des, dar ce povestise despre Gallipoli o făcuse să-i îngheţe sângele în vene. În cărţi şi în cântece, războiul era, fără doar şi poate, romantic, dar realitatea părea să fie altfel. Iar Ben al ei, cu o puşcă... Cu siguranţă că ar fi scris versuri minunate despre eroismul camarazilor săi, dar nu îl credea în stare să tragă şi să nimerească vreun duşman. Trebuia să-i vină o idee.

— M-am gândit, anunţă Lily la următoarea lor întâlnire, aproape o lună mai târziu.

În ultimele zile de joi, Tim nu se mai prezentase la întâlnirile lui obişnuite de la cârciumă, aşa că Lilian fusese

nevoită să-l însoţească la Blenheim, la o conferinţă. George Greenwod fusese de asemenea prezent, precum şi alţi acţionari. Se plănuise extinderea minei Lambert cu o cocserie. Ben primise această informaţie cu dezinteres. Nici măcar nu se gândise la faptul că Florence Biller ar fi putut face moarte de om ca să afle ea cea dintâi despre asta. Lilian îi povestise, fără niciun fel de reţineri, despre planurile tatălui ei, căci era mult prea ocupată cu schimbul de tandreţuri, pentru a se mai gândi la posibilele urmări.

După lunga perioadă de abstinenţă, săruturile lui Ben erau şi mai dulci – şi o întăreau în decizia pe care o luase în Blenheim. O vizită pe ascuns la oficiul stării civile avusese o contribuţie esenţială în acest sens.

— Dar am acum şaptesprezece ani. Mă pot căsători.

— Cu cine vrei tu să te căsătoreşti? o luă Ben peste picior şi îi deschise curajos primii nasturi ai bluzei.

Lilian arboră o expresie plictisită.

— Cu tine, bineînţeles! zise ea. Este foarte simplu. O să luăm trenul până la Christchurch, apoi până la Blenheim. Cu maşina am merge mai repede, dar nu vreau să o fur. De la Blenheim pleacă bacul spre Wellington. Acolo ne căsătorim. Sau la Auckland. Acolo e mult mai sigur, în Wellington ar putea să ne caute. Ar merge şi în Australia…

Lilian ezită puţin. Australia i se păru totuşi destul de departe.

— Dar eu nu am acte, îi dădu Ben de gândit. Nu o să mă creadă că am optsprezece ani.

— Şaptesprezece sunt suficienţi şi pentru băieţi. Mai putem aştepta câteva luni, până la ziua ta. În rest, trebuie doar să jurăm că nu suntem angajaţi într-o altă căsnicie sau că nu suntem rude de sânge sau aşa ceva.

Dacă aveai mai puţin de douăzeci de ani, ar mai fi fost, în plus, nevoie de acordul părinţilor, dar nu voia să-l încarce pe Ben deocamdată şi cu asta. Intenţiona să falsifice semnătura lui Tim, iar în ceea ce o privea pe Florence Biller, avea şi mai puţine reţineri.

— Atunci, o să poţi studia în Auckland. E bine şi aşa, nu?

Ben îşi muşcă buza inferioară.

— E chiar foarte bine, zise el, într-un târziu. Ei iau acolo foarte în serios cercetarea în domeniul culturii maori, construiesc un muzeu pentru artefacte şi altele de genul acesta. Tatăl meu este de-a dreptul încântat. Se gândeşte să meargă în curând acolo. Dacă o să ne prindă…

Lilian suspină. Uneori, Ben era prea ezitant pentru gustul ei.

— Când o să fim căsătoriţi, Ben, o să fim căsătoriţi şi gata. Asta nu se poate desface atât de uşor. În afară de asta, o fi posibil să-l evităm pe tatăl tău într-un oraş atât de mare, precum Auckland!

Ben încuviinţă.

— Asta ar fi, într-adevăr, o soluţie…

Era cel puţin fascinat de acest gând, chiar dacă nu-şi putea imagina cu adevărat cum putea fi realizat. Inima îi bătea teribil numai la gândul că ar fugi de acasă pe Insula

de Nord. Nu ar fi îndrăznit niciodată una ca asta!

2

Conacul de la Kiward Station îi păruse dintotdeauna prea mare Gwyneirei McKenzie. Încă de pe vremea în care locuia acolo cu familia ei, multe încăperi rămăseseră goale, apoi, timp de ani de zile, apartamente întregi, până când Kura şi William Martyn renovaseră vechea locuinţă a lui Gerald Warden. În ciuda spaţiului din jurul ei, Gwyneira nu se simţise niciodată cu adevărat singură – până la moartea lui James şi a Charlottei, până la înrolarea lui Jack şi până la dispariţia Gloriei. Ori de câte ori avea ocazia, se refugia din casă în grajduri şi în şoproanele de tuns oile, dar acum era iarnă; era iunie, 1916. În vreme ce în întreaga lume vuia zgomotul bătăliilor, la Kiward Station era o linişte de-a dreptul fantomatică. Afară cădea ploaia uşoară, mocănească, tipică pentru Canterbury Plains. Animalele se ascundeau în adăposturi, iar lucrătorii de la fermă probabil că jucau poker în grajduri – ca pe atunci când Gwyn păşise pentru prima oară în grajdul de cai de la Kiward Station şi îl cunoscuse pe James McKenzie. Andy McArran, Poker Livingston… între timp, niciunul dintre ei nu mai era în viaţă. Andy îl urmase, la numai câteva luni, pe prietenul lui James, în lumea de dincolo.

Gwyneira îşi spuse, cu un zâmbet amar, că acum gaşca era de bună seamă din nou împreună şi că îşi jucau cărţile

pe cine ştie care nor.

— Numai să nu trişaţi cu Sfântul Petru! murmură ea şi o luă, pentru a zecea oară, cu nelinişte, prin casa ei părăsită.

Îşi făcea griji pentru Jack – nu mai scrisese de o veşnicie, de când ar fi trebuit să fi plecat de mult de pe plaja aceea din Turcia. Gallipoli – Gwyneira nu ştia nici până acum cum se pronunţă corect. Şi nici nu mai era nevoie să înveţe. După o ultimă ofensivă disperată, englezii renunţaseră la plajă. Trupele ANZAC fuseseră retrase. În ordine şi practic, fără pierderi. Presa din Christchurch celebrase acest eveniment, de parcă ar fi fost o victorie – dar nu era de fapt nimic mai mult decât un eşec grandios. Jack probabil că nu voia să o recunoască. Gwyneirei i se părea că este singura explicaţie plauzibilă pentru tăcerea lui.

Înainte de toate, îşi făcea multe griji din cauza Gloriei. Trecuse mai bine de un an de când dispăruse de la hotelul din New York şi de când nimeni nu mai auzise de ea. William şi Kura angajaseră în continuare mai mulţi detectivi particulari, dar până acum nu dăduseră de nicio pistă. Kura părea a fi mai degrabă furioasă, decât îngrijorată; probabil că se gândea la propria ei evadare din căsnicie şi din siguranţa pe care i-o conferise Kiward Station, care o purtase cu ani în urmă prin Noua Zeelandă şi Australia. Nu văzuse niciun pericol nici în ce privea trupul, nici sufletul, şi până şi grijile Gwyneirei rămăseseră în cadrul unor anumite graniţe acceptabile. Deşi nu ştiuse

în anumite perioade unde se afla Kura, fusese întotdeauna cât de cât evident că nu părăsise Insula de Sud. Din contră, Gloria putea fi oriunde – iar ei îi lipsea enorma conştiinţă de sine a unei Kura-maro-tini. În afară de asta, San Francisco era complet diferit faţă de Christchurch. George Greenwood, care cunoştea oraşul, se îndoia ca Gloria să-l fi părăsit vreodată.

— Îmi pare rău, domnişoară Gwyn, dar o fată singură în acea groapă de păcătoşi…

George nu mai rostise niciun cuvânt după aceea, iar Gwyneira nu voia să-şi închipuie care fusese probabil sfârşitul strănepoatei ei.

— Îmi cer scuze, domnişoară Gwyn, dar masa este gata!

Kiri, bătrâna administratoare a casei, deschise uşa micului birou al Gwyneirei. Se refugia cu plăcere în acea încăpere, în care, cel puţin, vocea sa nu avea ecou atunci când vorbea cu sine.

Gwyneira suspină.

— Nu mi-e foame, Kiri… Şi îmi piere toată pofta de mâncare dacă pui masa în salon. Pot veni la voi, în bucătărie, şi mâncăm împreună o gustare, bine?

Kiri dădu din cap. Atât ea, cât şi bucătăreasa Moana deveniseră de mult mai degrabă prietenele ei, decât servitoare. Nici nu pregătiseră o mâncare prea sofisticată, ci prăjiseră doar peşte, după o reţetă maori simplă, şi fierseseră cartofi dulci.

— Rongo Rongo spune Gloria nu moartă! zise Moana

blând, atunci când Gwyneira îşi puse foarte puţin din bucate în farfurie.

Ştia foarte bine ce o preocupă pe stăpâna ei.

— Ea întrebat spirite, *tikki* spunem, inima ei cântă cântece triste, dar nu e departe.

— Mulţumesc, Moana.

Gwyn se forţă să zâmbească. Probabil că Moana îi dăduse ceva bani vrăjitoarei pentru acest ritual, dar se putea la fel de bine ca Rongo să-l fi făcut din interes sau la îndemnul căpeteniei Tonga. El se mai interesa, din când în când, de Gloria. Îşi făcea griji, chiar dacă din cu totul alte motive.

În salon sună telefonul. Kiri şi Moana se speriară.

— Cheamă spiritele! zise Moana, dar nu se împotrivi să meargă în salon şi să preia apelul.

Kiri era mai curajoasă – şi mai curioasă. Ciudatul dulăpior, din care ieşeau voci, le era însă ambelor femei maori straniu. Şi Gwyneirei, de fapt, deşi ştia să-i preţuiască avantajele.

În cele din urmă, se duse Kiri – şi se întoarse după un scurt timp.

— Convorbire din Dunedin, spune centralista. Întreabă dacă o preluăm…

— Sigur.

Gwyneira se ridică. De fapt, se gândise că putea fi veterinarul din Christchurch, care îi pregătise un nou medicament pentru deparazitare. Dar Dunedin?

Aşteptă răbdătoare până când centralista îi făcu legătura.

— Puteţi vorbi acum! spuse, în cele din urmă, o voce sârguincioasă.

Gwyneira suspină. Centralista se afla în Haldon, iar femeia „de serviciu” era bine cunoscut că asculta fiecare convorbire şi că dezbătea mai apoi conţinutul cu prietenele ei.

— Aici este Kiward Station, Gwyneira McKenzie.

Gwyneira se prezentă şi aşteptă.

La celălalt capăt, nu se auzea deocamdată nimic. Apoi, un fel de tuse, o voce sugrumată.

— Bunică Gwyn? Aici... aici e Gloria.

Gwyneira nu acceptase să nu îşi ia chiar ea strănepoata din Dunedin.

— Dar o să reuşiţi? Toată această lungă călătorie cu trenul? îşi făcu domnişoara Bleachum griji.

Gwyneira vorbise foarte puţin cu Gloria, apoi mult mai detaliat cu profesoara. Fata aproape că nu mai putuse scoate niciun cuvânt, în afara anunţului. Chiar şi referitor la locul unde se afla făcuse doar nişte referiri greu de înţeles.

— La Domnişoara Bleachum, la şcoală...

Gwyneira nu înţelesese mai nimic din asta, dar poate şi datorită faptului că inima îi bătea îngrozitor. Gloria era în viaţă, era în Noua Zeelandă!

În cele din urmă, domnişoara Bleachum îi luă fetei

receptorul din mână. De la ea află Gwyneira cele mai importante informaţii.

— O pot urca pe Gloria în tren şi o puteţi aştepta la Christchurch.

Dar Gwyneira nici nu voi să audă de asta.

— Bineînţeles că o să supravieţuiesc unei călătorii cu trenul, doar nu trebuie să-l trag singură! o anunţă ea fără drept de apel pe educatoarea îngrijorată. Înainte de toate, nu voi risca nimic! în niciun caz nu o mai las încă o dată singură pe fată. Va rămâne la dumneavoastră şi, cel mai târziu în trei zile, o să fiu acolo. Aveţi mare grijă!

Fără să-şi mai ia în seamă vârsta, Gwyneira începu, pur şi simplu, să danseze prin salon. Când se întoarse în bucătărie, ţinea în mână o sticlă de şampanie.

— Plec la Dunedin, copii, să o iau pe Gloria! Şi da, Rongo să-şi ia un sac de seminţe. A făcut treabă bună cu spiritele ei!

Domnişoara Bleachum şi Gloria o aşteptară pe Gwyneira la gara din Dunedin, iar Gwyneira observă pe dată că era ceva în neregulă. Fata, în costumul de călătorie bleumarin, închis pe gât, se agăţa agitată de mâna mult mai înaltei domnişoare Bleachum, care lăsa să i se întrevadă încrederea în sine. Amândouă aveau un aer de domnişoare bătrâne. Vârstnica Gwyneira purta haine cu un croi evident mai modern, mai colorate decât Gloria, care avea doar douăzeci de ani. Plină de bucuria provocată de reîntoarcerea străinepoatei, lăsase în sfârşit deoparte

tristele haine negre şi îşi cumpărase, în schimb, la Christchurch, un elegant costum de călătorie, de un bleumarin intens. Dungile albe de la guler şi de la manşete îl făceau mai viu, iar o pălărioară asortată era aşezată obraznic peste părul Gwyneirei, care între timp albise.

— Gloria!

Gwyneira clipi prin lornionul ei. Îl găsea mai elegant decât ochelarii urâţi pe care îi avea, însă ochii îi erau în continuare buni, având în vedere vârsta ei. Avea nevoie de ochelari doar pentru a citi. Dar acum şi-i puse, pentru că voia să îşi vadă extrem de limpede nepoata dispărută.

— Te-ai maturizat!

Zâmbetul Gwyneirei şi cuvintele sale ascundeau groaza ce o străbătuse atunci când o cercetase mai atent pe Gloria. Această fată nu numai că părea mai matură, ci părea chiar bătrână. Privirea îi era fixă, ochii aproape lipsiţi de orice expresie. Pe de altă parte, comportamentul Gloriei era copilăros şi temător. Domnişoara Bleachum trebui să îi dezlipească mâna dintr-a ei aproape cu forţa, chiar dacă blândă, pentru a o împinge spre bunica ei. Gwyneira o îmbrăţişă, dar contactul păru să-i fie Gloriei neplăcut.

— Gloria, copila mea, sunt atât de fericită că eşti din nou aici! Cum de ai reuşit? Trebuie să-mi povesteşti totul...

Gwyneira îi ţinea cu fermitate mâinile Gloriei. Erau reci ca gheaţa.

Peste chipul Gloriei se strecură o umbră. Părea să

pălească, deşi faţa ei mai avea urme de bronz. Cu siguranţă că nu-şi petrecuse ultima vară în casă, aşa cum o făcuse domnişoara Bleachum, cu pielea ei ca laptele, îşi spuse Gwyn.

— Bineînţeles că nu trebuie, Glory, zise domnişoara Bleachum blând şi îi aruncă lui Gwyn o privire sugestivă. Gloria nu vorbeşte cu plăcere despre cele prin care a trecut. Ştim doar că a venit prin China şi prin Australia...

Gwyneira dădu admirativ din cap.

— Şi asta, singură-singurică, o călătorie atât de lungă! Sunt mândră de tine, micuţa mea!

Gloria izbucni în plâns.

Gwyneira le conduse pe domnişoara Bleachum şi pe Gloria la şcoală şi se chinui la ora ceaiului, încordată, petrecută cu domnişoara Bleachum şi domnişoara Lancaster. Profesoarele erau amabile şi făceau tot posibilul să urnească un dialog între străbunică şi nepoată dar, în mare, efortul lor se dovedi a fi fără succes. Gloria răspundea monosilabic, îşi fărâmiţa fursecurile între degete şi părea să nu-şi poată ridica ochii din farfurie.

— Doamnă McKenzie, luaţi trenul de noapte sau, dacă nu, vă pot oferi posibilitatea de a înnopta la noi? întrebă domnişoara Lancaster, grijulie.

Gwyneira clătină din cap.

— Această călătorie, făcută de două ori într-o singură zi, ar fi totuşi cam prea mult pentru oasele mele bătrâne. Am rezervat însă locuri la un hotel din Dunedin. Dacă ne-aţi

putea chema, mai târziu, un taxi…

La auzul cuvintelor „ne-aţi” şi „hotel”, Gloria se făcu albă ca varul. Gwyneira văzu că îi arunca domnişoarei Bleachum priviri pline de rugăminţi, dar profesoara clătină din cap. Gwyneira nu mai înţelegea nimic din toate astea. Nu voia Gloria să plece? Arăta de parcă s-ar fi temut de moarte să părăsească şcoala. Gwyneira se gândi să renunţe şi să accepte oferta de a înnopta şi ea în şcoală. Apoi însă se răzgândi. Un asemenea comportament nu ar fi făcut decât să amâne problema cu o zi. În afară de asta, ar fi trebuit să renunţe şi la planul ei de a merge în ziua următoare la cumpărături în Dunedin. Şi, dacă o înţelesese bine pe domnişoara Bleachum, Gloria avea urgent nevoie de o pereche de pantofi noi.

— Îţi iei, te rog, lucrurile, micuţa mea? întrebă ea amabil, aparent neînţelegând resentimentele Gloriei. Sau nici nu ţi-ai făcut bagajele? Domnişoara Bleachum te va ajuta cu siguranţă, iar între timp mai stau puţin de vorbă cu doamna Lancaster.

Sarah Bleachum înţelese semnalul şi se retrase împreună cu Gloria în camera ei. Doamna Lancaster îi confirmă, între timp, impresiile Gwyneirei.

— Este, fără doar şi poate, bine să luaţi fata încă de azi, şi are nevoie, în plus, şi de haine noi. Are doar două costume, celălalt este aproape copia fidelă al celui pe care l-a purtat azi. I-am propus, în repetate rânduri, domnişoarei Bleachum să mergem cu ea la cumpărături, i-

am fi oferit, bineînţeles, banii. Dar Gloria nu a vrut.

Gwyneira îşi arcui sprâncenele.

— Atunci, nu a ales acest... hm... compleu... fără... ajutorul doamnelor de aici, de la dumneavoastră?

Doamna Lancaster râse.

— Doamnă McKenzie, noi suntem o şcoală de fete, nu o mănăstire de maici! Elevele noastre poartă o îmbrăcăminte şcolară convenţională, dar în afara programului şcolar nu le forţăm să se îmbrace ca nişte profesoare de vârstă medie. În ce mă priveşte, consider că şi domnişoara Bleachum... Dar să lăsăm astea, ea are cu siguranţă motivele ei pentru care vrea... hm... să-şi ascundă feminitatea. Şi mă tem că Gloria le are şi ea pe ale ei. Va trebui să daţi dovadă de foarte multă răbdare cu ea.

Gwyneira zâmbi.

— Am toată răbdarea de pe lume, zise ea. Cel puţin faţă de cai şi câini. În cazul oamenilor, mai dau şi eu, din când în când, greş... dar îmi voi da toată silinţa.

— Sunteţi văduvă?

Peste faţa Gwyneirei se lăsă o umbră.

— Da, de aproape doi ani. Nu mă voi putea obişnui niciodată cu adevărat cu asta...

— Mă scuzaţi, nu voiam să mă refer la doliul dumneavoastră. E vorba numai despre... sunt bărbaţi în casa dumneavoastră, doamnă McKenzie?

Doamna Lancaster îşi muşcă buzele.

Gwyneira se încruntă.

— Doamnă Lancaster, eu conduc o fermă de oi...

Zâmbi.

— Nu o mănăstire de maici! Bineînţeles că avem angajaţi ciobani, administratorul, un trib maori locuieşte pe pământul nostru. Dar ce-i cu întrebarea asta?

Doamna Lancaster avea, în mod evident, probleme în a răspunde.

— Gloriei îi este greu să se apropie de bărbaţi, doamnă McKenzie. Ce-i... ce-i cu Jack ăsta? Gloria a povestit despre el şi cred că el este motivul principal pentru care se teme de întoarcerea acasă.

Gwyneira o săgetă din priviri pe directoare. Ezita între mirare şi furie.

— Se teme de Jack? Dar fiul meu nu s-ar apropia de ea mai mult decât se cuvine! Cei doi au avut mereu o relaţie minunată. Însă Jack nu mai locuieşte acum la Kiward Station. E în armată...

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă McKenzie, numai dacă nu aparţineţi acelor femei care abia aşteaptă să-şi trimită fiii în război... Dar asta ar trebui să-i uşureze Gloriei reacomodarea.

Gwyneira nu credea una ca asta, dar înainte să poată continua discuţia asta extrem de derutantă, domnişoara Bleachum o împinse pe Gloria în încăpere. Fata părea să fie lividă, dar se controla. În taxi spre hotel, Gwyneira îi povesti despre Jack şi încercă să-i interpreteze oarecum reacţia. Expresia Gloriei alterna între consternare şi

uşurare.

— Totul, zise ea încet, va fi altfel.

Gwyneira clătină din cap.

— Nu chiar total altfel, micuţa mea. Atât de multe nu se schimbă la o fermă de oi. Se nasc miei, mânăm oile la munte, ele sunt tunse, vindem lâna... în fiecare an, Gloria. E mereu la fel...

Gloria încercă să se agaţe de spusele ei.

Goana după cumpărături de a doua zi se dovedi a fi anevoioasă. Gloria nu voi, mai întâi, să părăsească hotelul, iar când Gwyn reuşi, în cele din urmă, să o târască într-un magazin, se îndreptă direct la cele mai urâte, mai largi şi mai întunecate rochii.

— Când erai mică, voiai pantaloni! zise Gwineira hotărâtă, şi nu se lăsă până când Gloria nu încercă una dintre aproape şocant de modernele rochii-pantalon, a cărei utilizare o făcuseră populară adeptele mişcărilor feministe pentru femeile care mergeau cu bicicleta sau care conduceau automobile.

În Anglia, această modă aproape că trecuse, dar aici, la capătul lumii, largile rochii-pantalon, deseori cu influenţe orientale, treceau, în continuare, drept ultimul răcnet. Gloriei îi venea minunat. Se privi uluită în oglindă. Cea care se uita la ea era o cu totul altă fată. Vânzătoarea îi pusese şi o pălărie simplă, cu o formă aerodinamică, pe părul ei scurt şi cârlionţat.

— Freza potrivită o avem deja, spuse ea, zâmbind şi îi

dădu Gloriei părul la o parte de pe faţă.

Gwyneira insistă ca nepoata ei să cumpere rochia-pantalon şi să o îmbrace imediat în timpul călătoriei cu trenul. În definitiv, tocmai pentru aceste ocazii era ea foarte potrivită. Gloria îşi întorcea chipul de la privirile iscoditoare ale tovarăşilor de călătorie. Nici Gwyneira nu-şi mai putea lua ochii de la ea, atunci când ele se aflară, în cele din urmă, faţă în faţă în compartiment.

— Am ceva pe faţă? întrebă Gloria într-un final, supărată.

Gwyneira aproape că roşi.

— Bineînţeles că nu. Scuză-mă, copilă, pentru că te fixez astfel. Dar acum, cu pălăria asta... asemănarea este de-a dreptul uluitoare...

— Asemănarea cu cine? întrebă Gloria aspru.

Părea să se retragă într-o poziţie aproape defensivă.

Gwyneira făcu o uşoară mişcare cu mâna.

— Cu Marama, rosti ea apoi. Bunica ta. Şi cu bunicul tău, Paul. E de parcă fotografiile lor... din păcate nu există, altfel ţi-aş putea-o dovedi... de parcă pozele lor ar fi fost tipărite pe hârtie transparentă şi cineva ar fi suprapus portretele. Uneori, dacă mă uit din dreapta, îl văd pe Paul, iar dacă mă uit din stânga, pe Marama. Trebuie să mă obişnuiesc mai întâi cu asta, Gloria.

Într-adevăr, trăsăturile Gloriei aminteau mai mult de Marama decât de Paul. După standardele maori, chipul ei mai degrabă lat, cu pometii proeminenţi, era extrem de

frumos, iar trupul corespundea întocmai idealului băştinaşilor. Gwyneirei îi plăcea mai mult de Gloria decât de cea pe care o văzuse în ultimele fotografii trimise din America, în care trăsăturile sale păreau a fi mai spălăcite. Pierduse în greutate, iar faţa câştigase prin aceasta expresivitate şi o anumită structură. De la Paul moştenise mai ales ochii apropiaţi unul de celălalt şi bărbia energică, dar care aproape că nu ieşea în evidenţă şi se potrivea chiar cu îmbrăcămintea ei sport. Numai de n-ar mai fi avut privirea aia morocănoasă, închisă în sine... Exact acea privire, fruntea mereu uşor încruntată, zona mereu încordată din jurul gurii îi aminteau Gwyneirei de Paul. Amintiri deloc fericite. Şi Paul fusese furios pe întreaga lume. Gwyneira începu să se teamă.

Maaka trimisese o trăsură, pentru a le aştepta la gară pe Gwyneira şi pe Gloria. La indicaţiile foarte limpezi ale Gwyneirei, el venise cu o trăsură trasă de doi cai Cob. Maşina rămăsese în şopron.

— Dar cu automobilul merge mult mai repede, domnişoară Gwyn! argumentase tânărul, un şofer pasionat. Cu trăsura avem nevoie de o noapte întreagă.

— Nu ne grăbim! îl informă Gwyn. Domnişoarei Gloria îi plac caii. Se va bucura să vadă cei doi Cob.

Într-adevăr, chipul Gloriei se lumină pentru prima dată atunci când observă trăsura care aştepta în faţa gării. Se sperie însă întrucâtva, fiindcă o ţinea Maaka.

— *Kia ora,* domnişoară Glory! salută el, dezinvolt. *Haere*

mai! Ne bucură mult că sunteţi din nou acasă! rosti el, dar Gloriei părea că îi vine greu până şi să-i mulţumească.

— Hai Glory, vino să te uiţi la cai! o chemă Gwyneira pe fată la ea. Sunt surori vitrege, ambele se trag din Cuchulainn. Ceredwen se trage din Raven, iapa pe care am călărit-o eu odinioară, iar Coleen se trage din…

Ea declamă tot arborele genealogic.

Gloria o asculta. Părea să-şi amintească de cai, iar pe chipul ei se citea mai mult interes decât faţă de toate poveştile de familie prin care Gwyneira încercase să o înveselească pe parcursul călătoriei.

— Şi Princess? întrebă ea, în cele din urmă, fără nicio inflexiune în voce.

Gwyneira zâmbi.

— Şi ea mai trăieşte. Este însă prea plăpândă pentru trăsura asta…

Ar fi dorit să vorbească mai departe, dar orice posibilitate de comunicare se stinse în nişte hămăituri asurzitoare. Femeile se apropiaseră atât de mult de trăsură, încât micul căţel în trei culori, pe care Maaka îl legase de capră, reuşise să le simtă.

— M-am gândit să v-o aduc şi pe ea, domnişoară Glory, zise el rânjind şi desfăcu funia.

Nimue o zbughi spre femei, iar Gwyneira se aplecă din obişnuinţă pentru a o saluta. Dar căţeluşa nu o băgă în seamă. Lătrând, scâncind, aproape urlând de fericire, sări pe Gloria.

— Nimue a mea?

Gloria îngenunche pe stradă, uitând de hainele noi. Îmbrăţişă şi mângâie câinele, care o acoperi, la rândul său, cu sărutări umede.

— Dar nu se poate... M-am temut că...

— Că a murit? întrebă Gwyneira. De-asta n-ai întrebat de ea... Dar uite, era foarte mică atunci când ai plecat, iar cei din rasa Border Collie trăiesc mult. Mai poate trăi încă zece ani...

Chipul Gloriei îşi pierduse toată reţinerea, toată încordarea, în el nu se mai oglindea decât deplina fericire a revederii. Deci, mai exista cineva care să o iubească încă.

Gwyneira îi zâmbi. Apoi se aşeză pe capră.

— Îmi dai voie să conduc, Maaka?

Maori-ul râse.

— Asta o ştiam şi eu, domnişoară Gwyn, că trebuie să predau hăţurile. Dar dacă nu vă deranjează, aş rămâne oricum în Christchurch. Mă gândeam să trec pe la firma domnului George. Facturile pentru lână...

— Şi încântătoarea fiică a lui Reti, îl şicană Gwyn.

Era un secret ştiut de toată lumea faptul că Maaka era îndrăgostit de fiica lui Reti, directorul executiv al lui George Greenwood. Fata maori absolvise o universitate de pe Insula de Nord, iar acum ajuta, mai nou, în birou.

— Rămâi aici liniştit, Maaka, dar să nu faci vreo prostie! Aia mică are o educaţie vestică, aşteaptă să-i faci curte cu flori şi cu praline! Poate îi scrii chiar şi o poezie!

Maaka îşi încreţi fruntea.

— Nu i-aş face curte unei fete atât de proaste! zise el. Ea nu vrea un *tohunga,* care să îi spună poveşti, şi nu este un copil care trebuie cucerit cu bomboane. Florile înfloresc primăvara pe întreaga insulă, ar aduce mai mult ghinion dacă ar fi smulse fără niciun motiv.

Râse.

— Dar am asta...

Scoase din buzunar o piatră de jad, în care sculptase contururile unei mici zeităţi.

— Eu am găsit piatra, spiritele mele au atins-o...

Gwyneira zâmbi.

— Ce frumos! Se va bucura! Salută-l pe Reti din partea mea, şi pe Elizabeth Greenwood, în caz că o vezi.

Gloria ascultase discuţia cu o faţă împietrită. Părea să redevină încordată, atunci când Gwyn îl şicanase pe tânăr cu flirtul lui. Să fi fost nefericită în dragoste?

— Ţi-a făcut vreodată vreun bărbat vreun cadou, Gloria? întrebă ea blând.

Gloria, ţinându-şi câinele strâns lipit de ea, o privi pe Gwyn cu ură.

— Mai mult decât aş fi vrut, bunico!

Apoi, nu mai rosti nimic zeci de kilometri.

Gwyn tăcu şi ea, în vreme ce puternicele iepe înghiţeau la trap kilometru după kilometru, pe şoseaua, între timp reparată, care străbătea Canterbury Plains. Cu trăsura aveau, într-adevăr, de călătorit întreaga noapte, şi ar fi fost

mai bine să înnopteze în White Hart. Pe de altă parte, era o noapte foarte frumoasă, limpede. Rece, firește, dar fără să fie ploioasă; cerul era plin de stele, iar Pleiadele străluceau deasupra lor.

— Matariki.

James o învățase pe Gwyn acest nume în urmă cu multă vreme, într-o noapte de dragoste. Gloria dădu din cap serioasă.

— Și *ika-o-te-rangi.* Calea Lactee. Peștele cerului, pentru maori.

— N-ai uitat! zâmbi Gwyneira. Marama se va bucura. I-a fost mereu teamă că vei uita limba maori, așa cum a făcut Kura. Ea e de părere că Kura a uitat limba. Ca adult, Kura vorbea încă fluent maori și mai și cântă în limba asta. Cum să fi putut uita cuvintele?

— Nu cuvintele, zise Gloria și se gândi la Tamatea.

Gwyneira ridică din umeri. În curând, soarele avea să răsară, iar ele se apropiau de Kiward Station. Gloria ar fi trebuit să recunoască de-acum regiunea. Sălciile, lacul…

— Pot să… pot să conduc eu trăsura? întrebă fata, răguşită.

Dorul de a mâna ea singură caii pe aleea casei era atât de mare, încât o lăsă chiar și pe Nimue din brațe.

Gwyneira fu cât pe-aci să-i dea hățurile. Apoi, în fața ochilor îi apăru o imagine. Lilian, în ziua în care se întorsese din Anglia. Ochii ei veseli, strigătele sale care le dădeau cailor un imbold și mai mare, părul care îi flutura

în vânt. Gwyneira se simţise tânără, se lăsase pradă bucuriei strănepoatei sale şi goanei cailor. Apoi apăruse James, care galopa călare spre ele pe calul lui bălan. Ca pe vremuri, când o aştepta la Inelul Războinicilor din Piatră. Lilian parcă o purtase pe Gwyneira într-o călătorie în timp. Dar apoi…

Gwyneira nu ar fi trebuit să lase hăţurile din mână. Adusese ghinion…

— Nu, mai bine nu!

Degetele Gwyneirei se crispară în jurul curelelor.

Chipul Gloriei se înnegură din nou. Nu mai rosti niciun cuvânt până când nu ajunseră la grajduri. Atunci când unul dintre oieri le salută, ar fi preferat să se ascundă într-o gaură de şoarece.

— Daţi-mi voie să-i desham eu, domnişoară Gwyn! Domnişoară… Gloria?

Bărbatul era încă tânăr, un alb. Nu o cunoscuse pe Gloria în copilărie. La vederea tinerei femei în rochia-pantalon – până atunci nu mai văzuse de bună seamă vreo doamnă îmbrăcată astfel – i se dilatară pupilele. Gwyneira vedea fascinaţie şi admiraţie. Gloria, doar dorinţă pură.

— Mulţumesc, Frank! rosti Gwyn amabilă, dându-i hăţurile. Unde e mica Princess, Frank? Domnişoara Gloria ar vrea să o vadă de îndată, a fost poneiul ei în copilărie. Astăzi este, bineînţeles, mult prea mare pentru ea.

— În padocul din spatele grajdurilor, domnişoară Gloria!

Frank Wilkenson arătă cu mult zel spre ieşirea din spate

a grajdurilor.

— Dacă doriţi, aş putea să o încălzesc cu plăcere. Ar face faţă cu brio la o ieşire uşoară.

Gloria nu răspunse.

— Doar mânaţi şi dumneavoastră trăsura, domnişoară Gloria?

Gloria îi aruncă Gwyneirei o privire ţâfnoasă.

— Nu, o reteză ea scurt.

— Pe ăsta l-ai impresionat, încercă Gwineira să o şicaneze, atunci când îşi conducea strănepoata prin grajd.

Cumva, trebuia să contrabalanseze proasta ei dispoziţie.

— E un tânăr amabil şi foarte iscusit în ce priveşte caii. M-aş mai gândi la oferta lui. Princess ar fi un bun cal de trăsură. A fost o prostie din partea mea că nu m-am gândit mai înainte la asta.

Gloria păru că ar vrea să răspundă, dar se răzgândi şi o urmă pe străbunica ei în tăcere. Chipul i se lumină din nou abia când văzu iapa roaibă alături de ceilalţi cai, în padoc.

— Draga mea Prinţesă…

Princess nu-şi recunoscu, fireşte, fosta stăpână. După opt ani, ar fi fost prea mult să i se ceară asta şi Gloria o ştia foarte bine. Nu se supără pe animal, dar se strecură pe sub gard şi se îndreptă spre iapă, pentru a o mângâia. Princess o acceptă şi chiar îşi frecă uşor capul de umărul Gloriei.

— O să te curăţ mâine, spuse Gloria, zâmbind.

Înţelesese semnul. Pe iapă o mânca blana, iar ea părea a

fi un om care avea timp pentru ea.

Gloria radia în continuare când se întoarse la Gwyneira.

— Unde e mânzul? întrebă ea.

— Care mânz?

Gwyneira îşi aminti răspunsul, încă în timp ce rostea întrebarea. Mânzul lui Princess... calul, pe care Jack promisese că Gloria îl va putea călări la întoarcere.

Gwyneira îşi muşcă buzele.

— Gloria, dragă, îmi pare rău, dar...

— A murit? întrebă Gloria încet.

Gwyneira dădu din cap.

— Nu, nici gând. E o iapă mică şi drăguţă. Şi îi merge bine. Dar... i-am făcut-o cadou lui Lilian. Îmi pare tare, tare rău, Gloria, dar nu prea mai credeam că te vei întoarce acasă prea curând. Şi nici nu ai scris deloc să ne spui dacă încă mai călăreşti...

Gloria se holbă la Gwyneira. Bătrâna încercă să interpreteze într-un chip amabil privirea strănepoatei sale, însă în ochii ei nu era nimic altceva decât ură.

— Dacă nu mai călăreşti, eşti mort. Nu ai spus tu asta mereu? Am fost... sunt...?

— Gloria, n-am vrut să spun asta! Nu m-am gândit la nimic, mai devreme. Pur şi simplu, mica iapă nu avea niciun stăpân, iar Lilian se descurcă bine cu ea. Uite, Gloria, toţi caii din grajdul ăsta îţi aparţin. Frank îţi poate arăta mâine caii tineri. Câţiva, care au patru ani, sunt foarte buni. Dar poate că îţi doreşti mai degrabă o iapă

drăguţă, de trei ani, alături de care să poţi lucra...

— Nu aparţin mamei mele? întrebă Gloria, rece. La fel ca tot ce e aici? Chiar şi eu? Ce se va întâmpla, de fapt, când o să vrea să mă ia din nou de aici? Iar mă trimiţi de aici?

Gwyineira dădu să o îmbrăţişeze, dar fata părea a fi înconjurată de un suflu de gheaţă.

— Ah, Glory...

Gwyneira suspină. Nu ştia ce să spună. Gwyn nu fusese niciodată cea mai bună diplomată, iar această situaţie o solicita cu totul. Ar fi vrut să o aibă alături pe Helen. Sau pe James. Ei ar fi ştiut ce e de făcut. Dar Gwyn era, pur şi simplu, neajutorată. Gloria ar fi trebuit să ştie, totuşi, cât de binevenită era!

— Am putea să o mai împerechem o dată pe Princess! spuse ea într-un târziu.

Gwyn rezolva problemele mai degrabă prin fapte, decât prin cuvinte.

— Putem intra? întrebă Gloria, fără să accepte oferta. Unde voi locui, de fapt? Mai am camera mea sau i-ai dat-o şi pe asta lui Lilian?

Gwyneira hotărî să nu-i răspundă. În loc de replică, o luă înaintea Gloriei; o potecă ducea de la grajduri spre intrarea bucătăriei de la Kiward Station. În ultima clipă îi trecu prin minte că Gloria din nou ar putea interpreta asta greşit.

— Este în regulă să... deci, am putea să mergem şi pe la

intrarea principală... dar e uneori cam obositor pentru vârsta mea. Sunt prea multe trepte.

Gloria făcu o faţă plictisită, care nu era comică, cum ar fi fost în cazul lui Lilian, ci dispreţuitoare.

— Bunică Gwyn, vreau să merg în camera mea. Cum intru aici îmi este absolut indiferent.

Nu se putu retrage, totuşi, pe cât de repede ar fi vrut. În bucătărie aşteptau Kiri, Maoana şi bunica Gloriei, Marama.

— *Haere mai, mokopună!* Ce bine că eşti aici din nou!

Gwyneira le observă pe femeile maori care o înconjuraseră pe Gloria, cum o întâmpinau ca nepoată şi cum încercau să îşi lipească feţele în tradiţionalul *hongi.* Dacă se speriaseră la vederea Gloriei, cum o făcuse Gwyn cu o zi înainte, măcar ştiau să o ascundă cu dibăcie.

Marama renunţă însă să îşi îmbrăţişeze nepoata. Îi luă mâinile într-ale ei şi îi spuse ceva în limba sa. Gwyneira nu o înţelese exact, dar i se păru că suna a scuză.

— Iart-o pe mama ta, pe fiica mea, *mokopună.* Oamenii i-au fost dintotdeauna străini...

Gloria acceptă să fie salutată atât de călduros aproape fără să participe. Zâmbi doar atunci când Nimue ajunse în extaz datorită bucuriei pe care femeile o exprimau cu glas tare şi începu să alerge lătrând în jurul lor.

— Acum, mai întâi odihnă. Dar diseară, mâncare bună! explică în cele din urmă Kiri.

Poate îşi imagina că lipsa de reacţie a Gloriei se datora oboselii de după călătoria nocturnă.

— O să facem *kumera,* cartofi dulci. Tu sigur nu mai mâncat de la plecarea la Anglia!

În final, Gwyneira o conduse pe Gloria în aceeaşi odaie în care locuise şi înainte de a pleca. Observă cu bucurie că încordarea de pe chipul fetei păru să dispară odată ce intrară în încăpere. Gwyneira nu schimbase nimic în cameră. Imagini în care apăreau cai decorau încă pereţii, ultima fotografie a Gloriei împreună cu Princess, câteva desene copilăreşti şi câteva imagini ale faunei şi florei autohtone, care proveneau de la Lucas, primul soţ al Gwyneirei.

— Vezi doar că te-am aşteptat mereu, zise Gwyneira băţoasă, dar faţa Gloriei se transformă într-un zâmbet, abia după ce descoperi pe pat cadoul de la Marama.

De multe ori ea îşi trântise acolo în grabă pantalonii de călărie, pentru „a se transforma pentru cină, din nou, în fată", după cum spunea Jack. Acum, erau acolo nişte pantaloni de călărie nou-nouţi, cu un croi simplu şi vechi, cusuţi de Marama.

Gwyneira încercă să-i răspundă cu un zâmbet.

— Poate că mâine îţi alegi totuşi un cal? întrebă ea timid.

Strălucirea din ochii Gloriei se stinse pe dată.

— Poate, răspunse ea.

Gwyneira era aproape fericită să poată închide uşa în urma ei.

Gloria făcu mai întâi turul camerei, se uită la toate

tablourile de pe pereţi, la covorul colorat şi ponosit, la bucăţile de jad şi la pietrele colorate pe care le adunase împreună cu Jack...

În cele din urmă, se trânti pe pat, cu Nimue în braţe, şi plânse. Când lacrimile îi secară în cele din urmă, soarele era deja sus pe cer.

Ajunsese. Era la Kiward Station.

Gloria ştia că, de fapt, ar fi trebuit să se bucure. Trecuse vremea jelaniei, dar nu simţea nicio urmă de bucurie.

Nu simţea nimic altceva decât furie.

3

Ideea unei căsătorii pe ascuns era un vis minunat, pe care Lilian cu Ben îl conturau din ce în ce mai concret. La Lilian nu mai ajungea nimic din ceea ce îi preocupa pe părinţii ei, nici evenimentele de pe front, nici întoarcerea Gloriei. Se topea cu totul în dragostea ei faţă de Ben şi faţă de plănuirea fugii ei, şi nu ezita nici la gândul realizării acesteia. Din contră, Ben îi împărtăşea fanteziile, fără să creadă cu adevărat în ele. Până când, într-o seară de primăvară rece ca gheaţa, lucrurile se precipitară.

George Greenwood fusese din nou în oraş şi hotărâse, împreună cu Tim şi cu Matt Gawain, să facă publice planurile referitoare la construcţia cocseriei. Încă de pe acum se cârtea împotriva intenţiei respective. Piatra de temelie fusese pusă şi părea imposibil ca cineva din Greymouth să o ia înaintea familiei Lambert. Dacă însă păstra prea mult timp secretul, putea să-i nemulţumească pe ceilalţi proprietari de mine. Bărbaţii stabiliseră aşadar să invite familia Biller, pe administratorul minei Blackball şi alţi oameni importanţi la o masă festivă într-unul dintre cele mai bune hoteluri din oraş. Acolo, ei intenţionau să anunţe, cu surle şi trâmbiţe, că de-acum înainte, tuturor minelor din Greymouth li se oferea posibilitatea să-şi prelucreze direct la faţa locului cărbunele în cocs. Probabil

că opiniile în acest sens ar fi fost împărţite. Proprietarii minelor mai mici ar fi trebuit să fie fericiţi, dar Florence Biller avea să se supere mai degrabă pentru că nu avusese ea însăşi curajul şi banii de a se extinde.

Pentru mina Lambert, investiţia avea să fie, fără doar şi poate, o mină de aur.

Pentru Lilian Lambert şi Ben Biller, acea seară era, din cu totul alte motive, o piatră de hotar. Pentru prima dată după un an, părinţii lor îndrăzniseră să îi aducă împreună în societate, la o ocazie. Ben o însoţea pe mama sa, deoarece Caleb se fofilase din nou, iar Lilian continua să fie şoferiţa. George Greenwood ceruse expres ca încântătoarea lui tovarăşă de călătorie să îi ţină companie la masă.

— Ei, şi cum mai stau acum treburile inimii? o şicană el, bine dispus, atunci când ea se aşează, politicoasă lângă el.

Purta o rochie nouă, verde, de culoarea mărului, prima ei rochie adevărată de seară şi arăta nemaipomenit. Ben o înghiţea din priviri.

— Ai renunţat sau vrei mai bine să preiei mina tatălui tău?

Lilian se făcu roşie ca racul.

— Eu... ăăă... păi e vorba de cineva! zise ea cu importanţă.

Unchiul George o luase întotdeauna în serios. Cu siguranţă că nu s-ar fi comportat atât de copilăreşte ca părinţii ei şi ca ai lui Ben, dacă ar fi ştiut de dragostea ei.

— Dar e încă un secret!

George zâmbi.

— Atunci nu vrem să ne atingem de el, zise el şi hotărî în sinea sa să vorbească mai târziu despre asta cu Elaine.

Ea îi povestise cândva despre pasiunea reciprocă a lui Lilian şi a lui Ben, dar fusese, între timp, de părere că se terminase. Pentru George lucrurile nu păreau să stea întocmai aşa. Şi, spre deosebire de majoritatea celorlalţi, observă că Lilian şi Ben dispărură la un moment dat. Lilian găsise un motiv – Elaine o rugase să îi aducă etola pe care o uitase în maşină. Ben se furişase însă, atunci când o crezuse ocupată pe Florence Biller. Se certa serios cu directorul executiv al minei Blackball, din cauza unei legături feroviare.

George hotărî că acesta e momentul ideal pentru dezvăluirea lui. Bătu în pahar.

Ben o ajunse pe Lilian tocmai când ea deschidea maşina. O privi încântat.

— Trebuia să te întâlnesc între patru ochi, Lily!

Lilian îl lăsă să o îmbrăţişeze, dar părea a fi îngrijorată. Parcase maşina în plină stradă – portarul hotelului cu siguranţă că îi putea vedea. Probabil că nu avea niciun interes să-i trădeze, dar ea nu se simţea bine gândindu-se la asta. Deşi era octombrie şi, deci, primăvară, vremea nu respecta indicaţiile. Vântul bătea glacial dinspre Alpi.

În cele din urmă, ea luă o decizie.

— Hai cu mine în maşină! îl invită ea pe Ben şi se

strecură pe bancheta din spate.

Ben alunecă lângă ea şi începu pe dată să o sărute. Limuzina era imensă, până acum nu le mersese niciodată atât de bine. Lilian îi răspunse la săruturi, râzând.

— Mai păstrează câteva şi pentru noaptea nunţii! îl luă ea peste picior. Acuşi o să fie cazul. Vrem să aşteptăm aici până la ziua ta sau plecăm pe dată în Auckland?

Ben se sperie, dar recunoscu imediat portiţa de scăpare provizorie.

— Mai bine să aşteptăm. Pentru că... deci, înainte să fim căsătoriţi, unde o să locuim acolo?

Lilian ridică din umeri.

— Ne căutăm un proprietar, care să nu ne ceară certificatul de căsătorie, zise ea, practică. Dar nu o să mai conteze.

Ben roşi.

— Vrei să spui... noi... ăăă... o facem înainte...?

Lilian dădu, serioasă, din cap.

— Mă gândesc că da. Chiar şi ca o măsură de precauţie, ca să zic aşa. Nu care cumva să nu funcţioneze ceva, sau să nu se potrivească sau aşa ceva.

Acum fu rândul lui Lilian să roşească.

— Păi, cum să spun... deci, din câte am înţeles... e vorba despre băgat ceva înăuntru.

Ben îşi încreţi fruntea.

— Dar cred că se potriveşte întotdeauna, spuse el după o vreme.

Lilian îl privi cu atenţie.

— De unde o ştii? Ai încercat-o vreodată?

Chipul îi oscila între speranţa de a se putea lega de o anumită experienţă şi între gândul amar al infidelităţii.

Ben scutură din cap.

— Bineînţeles că nu! Nu aş face-o niciodată cu alta în afară de tine. Dar...

Sângele îi inundă din nou chipul.

— Dar ceilalţi băieţi de la universitate...

Lilian înţelese. Colegii lui Ben erau cu toţii mai mari decât el. Fireşte că ştiau mai multe.

— Bine, atunci, spuse ea. Dar cu siguranţă că nu are ce să strice dacă încercăm înainte. Ai chef, sau?

— Acum? întrebă Ben. Aici?

Ispita era acolo. În maşină era suficient de cald şi cu mult mai plăcut decât era de obicei în grajd. Lilian voia însă să rămână lucidă.

— Nu, acum e prea devreme. Dar în Auckland...

Între timp, Ben o săruta şi mai năvalnic. Gândul de a o încerca acolo devenise irezistibil pentru el.

— Dar atunci va fi prea târziu. Nu mai putem pleca, dacă, totuşi, nu se potriveşte...

Lilian se gândi câteva clipe. Apoi îi permise să îi ridice rochia şi să-i mângâie pulpele. Asta nu o mai făcuseră până atunci, dar depăşea cu mult toate sentimentele de fericire provocate de săruturi sau de mângâierea sânilor. Gemu de plăcere.

— O să se potrivească, murmură ea.

Florence Biller turba de furie. Din nou Greenwood ăsta! Cum de avea această firmă rezerve nelimitate de capital şi cum de le investea în mina Lambert? Bineînţeles că fusese ideea lui Tim! Şi ea se gândise, bineînţeles, la acest lucru în trecut, dar pentru o planificare mai concretă ar fi avut nevoie de o firmă de ingineri. Nu ar fi reuşit să o facă pe ascuns, precum Lambert. Şi, fără investitori, oricum nu ar fi mers... Numai de-ar fi fost Caleb puţin mai iscusit şi mai interesat! Era atât de greu să trebuiască să facă totul de una singură, iar atunci când îi aborda pe investitorii de afară, se vedea vechiul ei handicap. Florence îşi dorea cu disperare să fi fost bărbat! Fireşte că s-ar fi bazat şi pe fiii ei. Sam părea să se dezvolte bine, dar era încă prea mic. Ben, din contră... Fiul ei cel mare îi amintea din ce în ce mai mult de tatăl lui. Acelaşi papă-lapte, acelaşi ratat. Carieră universitară! Cum de se putea numi aşa ceva carieră! Caleb abia dacă reuşea să câştige suficient pentru a trăi cu articolele şi cercetările lui, şi cu atât mai puţin pentru a trăi aşa cum îşi imagina Florence. Pe de altă parte, mina înflorea. Existau posibilităţi de extindere, şi puteai demonstra determinare şi capacitate de a risca, dacă le aveai... Dar unde era Ben, la urma urmei? Florence se uită împrejur, căutând, în vreme ce restul oaspeţilor se înghesuiau în jurul lui Greenwood, Lambert şi Gawain, pentru a-i felicita şi pentru a le pune întrebări. Şi unde era

Lambert cea mică?

Florence îşi căută şalul, fie pentru a porni în căutarea lui Ben, fie pentru a lua o gură de aer. Trebuia să iasă, înainte ca nu cumva să i se vadă pe chip cât de furioasă era. Ştia că nervii nu-i făceau bine la ten. Faţa avea să i se păteze, gura avea să i se strâmbe. Strategia cerea însă acum să zâmbească şi să felicite.

Florence părăsi sala. Pe neobservate, după cum i se păru ei. George Greenwood o văzu însă din coada ochilor şi-i făcu semn lui Elaine.

Lainic? Cred că doamna Biller a noastră, care fornăie de furie, şi-a pierdut fiul.

Elaine stătuse cu un pahar de şampanie în mână alături de soţul ei, zâmbind şi plictisindu-se.

— Ei, şi? Prea departe nu poate fi.

— Tu n-ai pierdut pe nimeni?

Elaine se lovi peste frunte.

— O, nu. A spus ceva, unchiule George? Indiferent cum ar fi, mă duc să o caut, înainte ca Florence să-i descopere. Ce-şi imaginează fata asta?

Elaine o porni spre ieşire, mai degrabă amuzată decât neliniştită – şi reuşi să vadă cum Florence Biller smulsese uşa din spate a Cadillac-ului şi îşi târa fiul afară din maşină.

— Afară de acolo, tu... tu... înăuntru afacerea ni se duce dracului şi tu ai chef de distracţii aici cu târfuliţa ta!

— Nu e ceea ce crezi... se bâlbâi Ben.

Se asigură, încercând pe cât posibil să nu se remarce, că pantalonii îi erau încă încheiaţi. Lilian tocmai se jucase pe-acolo, curioasă.

— Şi dumneata, domnişoară Lambert... Ben o văzu pe Elaine apărând din spatele mamei sale şi încercă un fel de reverenţă, pentru a o îmbuna.

— Pot să explic asta, mamă... şi doamnă Lambert. Vrem să ne căsătorim!

Elaine se holbă, fără glas, la fiica ei. Lilian îşi aranjă hainele şi încercă, la rândul ei, să iasă din maşină.

— Nu aveţi nimic de spus despre asta? ţipă Florence. Curva asta mică...

— Nu pe tonul ăsta, Florence! o puse Elaine la punct. Fiica mea nu este o curvă, nici măcar în cazul în care copiii noştri, să zicem... au depăşit, poate, puţin, graniţele bunei cuviinţe. Ieşi acum, Lily. Şi aranjează-te cât de cât. Poate că îl trimiteţi pe fiul dumneavoastră acasă, Florence. În rest, este în interesul tuturor celor prezenţi aici să nu facem mare vâlvă. Lilian, te speli pe faţă şi te întorci în sală! Florence, va trebui să stăm după aceea de vorbă cu cei doi. Şi poate şi noi două...

Elaine se străduia să facă pace.

— Să vorbim? Ce mai e de vorbit aici? Dar situaţia vi se potriveşte! Fiica unei fete de la bar!

Florence turba de furie.

— Da, şi nu a avut niciun fel de reţineri în a se întinde cu bărbatul care a oferit cel mai mult! răspunse Elaine. Mă

înşel, sau aţi fost interesată pentru scurt timp şi de soţul meu? Un handicapat cu o mină era o partidă bună, sau? Păcat doar că lui Tim i-a mers întotdeauna bine capul. Dar, în cele din urmă, lozul câştigător l-a reprezentat un homosexual cu o mină.

— Lainie, cred că ajunge!

Matthew Gawain se băgă, cu o faţă lividă, între cele două femei.

— Şi vă liniştiţi şi dumneavoastră, doamnă Biller, sau, dacă nu, veţi fi mâine bârfa oraşului. Pe portarul de-acolo va trebui să-l răsplătim cumva. Lilian... tatăl tău te aşteaptă, iar domnul Greenwood doreşte să danseze cu tine!

Elaine îşi muşcă buzele. Doar rareori se lăsa ispitită de asemenea ieşiri. Dar să-i spui lui Lilian „curvă”, asta era prea mult!

— Ei, şi chiar atât de puţină dreptate a avut? tună Tim Lambert.

Era târziu şi ar fi fost, fără doar şi poate, mai bine să discute în dimineaţa următoare chestiunea cu Lilian şi cu Ben, dar Tim văzuse şi el câte ceva. Şoaptele dintre George cu Elaine, apoi cu Matthew, după care acesta păruse alarmat. Apoi, figura înecată în lacrimi a lui Elaine la întoarcere, urmele de lacrimi de pe chipul lui Lilian, dispariţia lui Florence şi a lui Ben... Soţul lui Elaine nu era prost. Totuşi, întreaga familie Lambert se stăpânise magistral, până ce seara de la hotel trecuse. Abia acasă

Tim se năpustise asupra lui Lily.

— Dacă am înţeles bine, lepra aia mică şi-a ridicat rochia şi...

— Nu s-a întâmplat nimic! se apără Lilian. Ne-am alintat şi noi puţin...

— Cu degetele lui sub rochia ta?

— Vrem să ne căsătorim!

Tim îşi dădu ochii peste cap.

— Auzi la ea! Căsătorie! Ce vârstă aveţi? Asta e o tâmpenie strigătoare la cer! Poate că maică-ta nu bagă în seamă, considerând că sunt simple vise întâmplătoare, dar ai mers cu mult prea departe; să-ţi deschizi picioarele în maşina mea pentru ăla...

Tim Lambert i-ar fi tras fiicei sale cel mai bine o mamă de bătaie. Un asemenea scandal, chiar în seara lui cea mare! Florence Biller avea să încerce acum să-i pună şi mai multe piedici. Şi, pe deasupra, mina Biller avea să fie pierdută de client important la cocseria lui.

Cu siguranţă că Florence stătea acum aplecată asupra unor planuri pentru o construcţie proprie, chiar dacă însemna să se ruineze!

— Eu...

— Priveşte lucrurile la rece, Tim, îi veni Elaine în ajutor. Dacă treaba asta de azi nu s-a înflăcărat din nou, din senin – şi Lilian m-a asigurat că nu este cazul, toată chestia asta dintre copiii noştri durează de aproape doi ani. Poate că se potrivesc foarte bine. Florence trebuie să înţeleagă...

— Florence nu trebuie să înţeleagă nimic. Şi nici noi. Făcând abstracţie de asta, mi se pare că trebuie să o trimitem pe Lilian, cât mai repede, departe de aici. Ce zici de părinţii tăi, Lainie? Ar putea ajuta în magazin, se pricepe la aşa ceva, iar tatăl tău va avea grijă de ea. El a văzut, la urma urmei, şi în cazul tău unde ajungi dacă faci pe placul unei fete îndrăgostite orbeşte...

— Ce are asta de-a face cu mine? strigă Elaine.

Lilian plângea. În mare, ştia povestea primei căsnicii a lui Elaine, dar mamei ei nu-i făcea plăcere să-şi amintească de asta. Poţi greşi, neîndoielnic, în chestiunile de dragoste, mai ales dacă eşti foarte tânăr. Lilian înţelegea asta. Dar ea nu greşea!

— Îl iubesc pe Ben! strigă ea eroic. Şi nu permit să mă trimiteţi niciunde. Ne căsătorim şi...

— Tu să-ţi ţii gura! îi ordonă Tim.

— De fapt, poţi merge la culcare, spuse Elaine, în mod evident mai relaxată. O să discutăm mai departe mâine.

— Nu mai avem nimic de discutat! comentă Tim.

Lilian se refugie în camera ei, unde adormi plângând, în vreme ce părinţii săi se certau cu îndârjire. Se întâmpla foarte rar, dar, în acea noapte, săbiile se încrucişară şi se împăcară abia în ceasurile dimineţii – adormind îmbrăţişaţi, unul în braţele celuilalt, fără să audă ploaia de pietricele, pe care Ben Biller le arunca, destul de neîndemânatic, în fereastra dormitorului lui Lilian.

Lilian reacţionă cu mult mai multă atenţie. Atunci când

prima piatră lovi, deschise fereastra şi se adăposti de următoarea.

— Cu grijă, încet! şopti ea, mirată, dar şi încântată de situaţie. Nu-mi trezi părinţii!

— Trebuie să vorbesc cu tine!

Vocea lui Ben părea a fi cu totul sugrumată, şi nu părea să fie într-o dispoziţie romantică.

— Poţi coborî?

Lilian îşi luă un capot, în care afară avea să îngheţe cumplit, dar era cel mai drăguţ pe care îl avea. Verdele strălucitor al ierbii îi accentua culoarea ochilor. Păcat doar că nu i se puteau vedea în întuneric... Lilian se uită, preţ de câteva secunde, la imaginea ei din oglindă, apoi o luă din loc. Îl întâlni pe Ben în grădină, sub fereastra ei. Tânărul se ascundea într-un tufiş.

— Ai avut scandal? întrebă ea, privindu-i faţa plouată. Taică-meu aproape că a explodat! Imaginează-ţi, el...

— Vor să mă trimită departe de aici! o întrerupse Ben. Mama, cel puţin. Tata nici nu a apucat să vorbească...

Lilian chicoti.

— Nici tata! La Queenstown. Dar fireşte că nu mă duc...

— Pe mine, pe Insula de Nord, şopti Ben. Nişte rude de-ale noastre au acolo o mină, iar eu urmează să lucrez acolo. Mama a vorbit deja la telefon cu unchiul meu. În miez de noapte, era cumplit de furioasă. Trebuie să mai fi fost şi altceva, în afară de noi...

Lilian îl privi mirată. Ben nu reuşea, din nou, să

înmulţească unu cu unu. Îi povestise despre cocserie şi despre dezvăluirile planificate pentru acea seară. Fără doar şi poate că Florence Biller fusese atât de turbată şi din această cauză.

— Doar nu te poate forţa, zise ea, plină de compasiune. Spune-i, pur şi simplu, că nu mergi. Că nu ai chef să lucrezi într-un birou.

— Lily, tu nu înţelegi!

Ben o cuprinse în braţe, de parcă ar fi vrut să o scuture, dar apoi îşi îngropă chipul în părul ei des şi despletit.

— Nu trebuie să lucrez în niciun birou, mă trimit la mină! Unchiul meu spune că la el toţi trebuie să înceapă de la opincă. Cel puţin câteva luni, ca miner sub pământ. Fiilor lui tot aşa le-a scos asta gărgăunii din cap.

— Să extragi cărbuni? întrebă Lilian.

Ben era mai degrabă neîndemânatic din punct de vedere meşteşugăresc, asta îi devenise limpede între timp. Totuşi, se gândea şi că succesele sale de vâslaş se datorau mai degrabă simţului său în ceea ce privea ritmul şi al capacităţii lui strategice, decât puterii fizice.

— Nu pot s-o fac, Lily! se jeli Ben. Şi am încercat cu adevărat, am vrut să-i spun că nu am de gând să fac asta. Şi că, la urma urmei, nu mă poate căra pe bac, trăgându-mă de păr şi toate astea pe care mi le spui şi tu acum. Dar nu am reuşit, Lily! Când stau în faţa ei, sunt ca şi împietrit. Nu pot scoate niciun cuvânt şi… în fine, şi tata păţeşte la fel.

Lilian îl luă cu drag în braţe.

— Ben, oricum vrem să fugim de acasă.

Ben încuviinţă hotărât.

— Pentru asta am venit. Hai să plecăm, Lily. Acum, imediat, cu trenul de dimineaţă!

Lilian îşi încreţi fruntea.

— Dar trenul de dimineaţă merge la Westport, Ben. Cel de Christchurch pleacă abia la unsprezece.

— Nu ăla! se dădu Ben mare. De la mina noastră pleacă un transport de cărbuni la Christchurch. La ora şase dimineaţa. Vagoanele sunt pregătite, le agaţă doar de locomotivă, atunci când vine. Dacă ne urcăm într-unul dintre ele, nu o să observe nimeni.

— Dar o să arătăm ca nişte negri atunci când vom ajunge în Christchurch, îi dădu Lilian de gândit.

— Atunci, coborâm pur şi simplu mai repede şi ne spălăm pe undeva…

Planul lui Ben izvora din curajul disperării.

Lilian dezvoltă pe loc idei care să-l îmbunătăţească.

— Avem nevoie de pături. Sau, mai bine, de o foaie de pânză impermeabilă pentru a ţine praful cărbunilor la distanţă. Nu o să reuşim cu totul, dar măcar atât cât se poate. Aveţi aşa ceva în mină? Cu siguranţă. Şi să ne îmbrăcăm în cele mai urâte haine ale noastre. O să le aruncăm apoi, când ajungem la Christchurch – oricum o să ajungem la gară pentru mărfuri, nu? Se va găsi pe acolo vreun şopron, sau aşa ceva, în care să ne putem schimba.

Trebuie să împachetez repede. Unde sunt lucrurile tale, Ben?

Ben o privi, fără să înţeleagă.

— Ben! Bagajele tale! Voiai să pleci aşa cum eşti? Fără haine de schimb? Ţi-ai luat paşaportul?

Ben nu se gândise atât de departe. De bună seamă că fugise de acasă, cuprins de panică, iar acum trebuia să se mai întoarcă o dată în oraş. Lilian suspină. Nu reuşea, decât dacă împrumuta maşina. Pe jos, nu ar fi putut străbate drumul până la şase, iar călare... Era lipsit de orice şansă să-l ia pe Ben pe crupa lui Vicky.

Lilian însăşi îşi dedicase mai mult de o clipă de reverie chestiunii bagajului ei la marea plecare. Avu nevoie doar de câteva minute pentru a alerga în casă şi pentru a-şi arunca într-o geantă o rochie veche de casă şi un palton la fel de ponosit, precum şi câteva haine de schimb. Paşaportul îi era la îndemână. În mai puţin de o jumătate de ceas, Lilian fu gata de plecare. Trase uşa după ea, fără să se uite înapoi. Entuziasmată de aventură, îl conduse pe Ben la grajduri. Garajul fusese construit alături. Lângă el se găsea şi o mică locuinţă, care îi aparţinea lui Roly, dar care era acum goală de luni de zile. Spre norocul lui Lily.

Fata porni motorul şi se sperie de zgomotul motorului care părea să rupă noaptea în două. Bineînţeles că din casă avea să se audă doar slab, dar asta doar dacă ar fi fost cineva treaz...

Mary, fata în casă, nu dormea la familia Lambert, ci

împreună cu familia ei, în aşezarea de mineri, iar Tim şi Elaine dormiseră şi în timp ce Ben aruncase cu pietre. Încet, şi pe cât de silenţios posibil, Lilian scoase maşina din garaj.

— Închide poarta, Ben! Atunci nu vor observa imediat, de dimineaţă, că maşina lipseşte... Nu, zăvorul din stânga! Dumnezeule, nu poţi nici măcar să închizi poarta fără să-ţi prinzi degetele?

Ben îşi sugea degetul mare zdrobit, în vreme ce Lilian scotea maşina afară, pe stradă. Tremura acum de propriul curaj.

— Să mă mai duc încă o dată în casă? Şi dacă se trezesc părinţii mei?

— Au avut o zi lungă. Doar să nu dărâmi ceva pe scări. Du-te pur şi simplu înăuntru, caută-ţi lucrurile şi apoi am şters-o. Nu-ţi uita paşaportul!

Lilian petrecu enervată o jumătate de oră la volanul maşinii, la câteva străzi distanţă de casa din oraş a familiei Biller. Cu ochii minţii vedea mii de complicaţii. În cele din urmă, Ben se prăbuşi pe scaunul de lângă ea.

— Tata... murmură el. M-a prins...

— Ce? întrebă Lily. Şi atunci, cum de eşti aici? L-ai... Ben, doar nu l-ai omorât sau împuşcat sau aşa ceva?

De obicei, aşa se terminau cărţile şi filmele, chiar dacă Lilian nu credea că Ben era capabil de violenţă.

Ben clătină din cap.

— Nu, el mi-a dat asta...

Băiatul scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari.

— El... era cumva fantomatic, eu... eu mi-am luat lucrurile, dar mai aveam nevoie de paşaport şi el era în biroul lui şi atunci am intrat, iar acolo... el era acolo. În întuneric. Cu o sticlă de whisky. Nu a făcut decât să mă privească şi a spus...

— Da? întrebă Lillian, pregătită să audă nişte cuvinte de bun rămas, pline de eroism.

— A spus: „Pleci?" Şi eu am spus: „Da". Şi atunci a scos banii ăştia din buzunar şi a spus...

— Ce?

Lilian devenea încetul cu încetul nerăbdătoare. Oricum, observă că Ben măcar avea la el o geantă cu haine, astfel că porni maşina.

— A spus: „Mai mult n-am acum".

Ben înghiţi.

— Şi? întrebă Lily.

— Şi nimic, făcu Ben. Atunci am plecat. Ah, da, am mai spus „mulţumesc".

Lilian răsuflă uşurată. Bine, nu era suficient de dramatică situaţia, dar măcar Ben ieşise şi, pe deasupra, primise binecuvântarea tatălui său. Ea ar fi profitat, firește, de momentul prielnic şi l-ar fi pus pe Caleb să-i semneze acceptul de căsătorie. În orice caz, Ben se gândise la paşaport.

— Ducem maşina în pădure, chiar lângă mina voastră, o vor găsi acolo dimineaţă, zise Lilian. Ai cheia de la poartă

sau trebuie să ne cățărăm peste ea?

Ben avea cheia, iar vagoanele erau chiar acolo, exact cum le descrisese el. Cu mai bine de o oră bună înainte ca locomotiva să vină, nu era încă nimeni acolo, iar Ben şi Lilian îşi săpară un locşor cât mai confortabil pentru călătorie într-un munte de cărbuni de piatră. Impresia că nu se vor murdări cu acest prilej era, de altminteri, o iluzie. Când cei doi – trenul plecase demult şi soarele răsărise deja – traseră pânza, câteva ceasuri mai târziu, şi îşi croiră drum spre lumină, arătau ca nişte mineri. Ben râse de faţa de negru a lui Lilian şi îi sărută nişte praf de pe nas.

— Oare pe unde om fi? întrebă ea, uitându-se la priveliştea uluitoare a Alpilor de sud.

Trenul trecea tocmai peste un pod mlădios, care părea să facă faţă cu succes greutăţii. Lilian îşi ţinu respiraţia. Sub ei se deschidea o prăpastie prin care şerpuia un pârâiaş de munte, alb-albăstrui. În spatele lor se zăreau vârfurile acoperite ici-colo de zăpadă.

— Suntem, cu siguranţă, suficient de departe de Coasta de Vest, rosti Ben, uşurat. Oare să ne fi observat deja dispariţia?

— Cu siguranţă, răspunse Lilian. Întrebarea e mai degrabă dacă ştiu că am plecat cu trenul ăsta. Dacă se prind, ne vor aştepta la Christchurch.

— Nu putem coborî mai devreme? se interesă Ben.

Lilian ridică din umeri.

— În mod normal, da, în Roleston de exemplu. Acolo e ultima oprire înainte de Christchurch. Dar oare opreşte acolo marfarul?

Începu să gândească, cu voce tare.

— Va opri, în orice caz, la Pasul Arthur. Acolo va trebui să meargă foarte încet, şi acolo putem sări. Apoi, luăm trenul obişnuit, de persoane, spre Christchurch.

— Şi crezi că pe ăla nu-l controlează?

Ben se îndoia.

Lilian îl privi plictisită.

— Din ăla putem coborî în Roleston…

Pasul Arthur, o trecătoare abruptă, lega văile râurilor Otira şi Bealey. Trebuie să fi fost incredibil de greu şi foarte periculos să monteze acolo şinele, ba exista chiar şi un tunel. Trenul se târa prin pas, iar Ben şi Lily ar fi putut sări din el cu uşurinţă. Însă, de multe ori, se căsca un hău foarte adânc, chiar lângă şine. În cele din urmă, aşteptară până când gara le apăru înaintea ochilor. Deşi marfarul trecu prin ea şi scoase doar un singur şuierat, Lily, curajoasă, îşi aruncă geanta din vagon şi sări imediat înainte ca trenul să pornească mai departe. Ben o urmă şi se rostogoli cu succes. Pământul fusese defrişat pentru calea ferată, iar în apropierea gării nu erau decât tufe. Mai departe, în direcţia Christchurch, începeau pădurile de fagi, un nou fundal al călătoriei dintre Christchurch şi Coasta de Vest.

Lui Lilian şi lui Ben le era, cel puţin deocamdată,

indiferentă frumuseţea peisajului care îi înconjura. Era mai important să găsească un râu în care să se poată spăla cât de cât. Fiindcă zona respectivă era plină de cursuri de apă, ei aflară repede un pârâu, iar cei doi îşi încropiră acolo, râzând, o tabără. Apa se dovedi însă a fi rece ca gheaţa. Deşi ziua era însorită, tremurau doar la gândul de a se uda sau chiar la gândul de a-şi schimba hainele. Pasul Arthur era situat cu mult mai sus decât Greymouth; acum, dimineaţa, era şi chiciură.

— Ai curajul să sari în el? îl şicană Lily şi se dezbrăcă de ciorapii ei complet înnegriţi de praful cărbunilor.

— Dacă ai şi tu curaj!

Ben îşi scoase, peste cap, cămaşa. Fireşte că nu se gândise să-şi îmbrace vechiturile, ci îşi stricase o frumoasă cămaşă de costum.

— Pentru asta ar trebui să mă dezbrac, făcu Lilian şi îşi vârî degetele în apa rece ca gheaţa.

— Asta oricum trebuie să o faci.

Ben arătă spre geanta ei cu haine de schimb.

— Nu de tot.

Lilian îşi plecă privirea, prefăcându-se ruşinată.

— Dar o voi face, dacă o faci şi tu.

Şi îşi descheie rochia murdară.

Ben abia dacă mai simţi frigul atunci când o privi cum îşi dă jos corsetul, prezentându-i-se doar în lenjerie de corp.

— Tu acum! zise Lilian cu ochi strălucitori.

Privea fascinată cum Ben îşi dădea jos pantalonii.

— Deci, aşa arată asta, observă ea atunci când el se găsi, în cele din urmă, gol în faţa ei. Mi-o imaginasem mai mare.

Ben roşi.

— E... depinde de vreme, murmură el. Acum tu...

Lilian îşi încreţi fruntea. Apoi, se dezbrăcă, însă îşi trase într-o clipă peste ea, tremurând, paltonul prăfuit.

— Imediat o să te faci neagră toată, zise Ben, dar eşti foarte frumoasă!

Lily râse, cam încurcată.

— Şi tu eşti murdar! strigă ea. Hai, te spăl!

Îşi înmuie combinezonul în apă şi se năpusti asupra lui Ben. Imediat după aceea, începură să se joace, tumultuos, ca nişte copii, cu apa rece ca gheaţa, stropindu-se şi încercând să-şi frece praful de cărbune de pe trupuri. Lilian îşi adusese săpun, dar totuşi nu era prea uşor. Praful era unsuros, se lipea de ei, şi ar fi fost nevoie de apă caldă pentru a scăpa de el definitiv. Lilian se gândise totuşi să-şi ascundă părul sub un batic. Ben trebui să-l spele pe al său şi aproape că îngheţă de moarte. Rezultatul nu fu prea satisfăcător.

— Acum arăţi mai în vârstă, rosti Lilian. Încărunţit înainte de vreme.

Ben izbucni în râs. Rareori avusese parte de atâta distracţie ca la această hârjoneală zburdalnică din pârâul de la Pasul Arthur. Lilian părea a fi în culmea fericirii.

— Dar sunt în continuare virgină, continuă, plină de

reproşuri. Şi asta, deşi m-am dezbrăcat complet. A fost, cu adevărat, prea frig. Cum oare o fac eschimoşii?

În cele din urmă, cei doi purtau haine curate, chiar dacă mai continuau să tremure. Ben nu se gândise la un palton călduros, iar Lilian renunţase să ia cu sine o pelerină de schimb, fiindcă geanta ar fi fost prea grea. Acum îi părea rău. Ben încercă să o ţină în braţe, pentru a-i fi cald, atunci când se întoarseră la gară pentru a aştepta trenul de persoane spre Christchurch.

— Sigur, opreşte aici? întrebă Ben.

Lilian încuviinţă, cu dinţii clănţănind.

— Eu sper că e încălzit. Uite, aici suntem îndeajuns de aproape. Aici putem aştepta.

Arătă spre nişte tufişuri din apropierea peronului şi încercă să se aşeze pe geantă, ascunsă de tufe.

— Aici? Nu ar trebui… vreau să spun că am putea merge totuşi pe peron. Acolo ne-am putea cumpăra imediat şi bilete şi poate că au şi săli de aşteptare…

— Ben.

Lilian se scărpină la baza nasului.

— Dacă vom intra acolo şi vom cumpăra un bilet, primul lucru pe care îl va face şeful de gară va fi să ne întrebe de unde venim. Şi ce o să îii spunem atunci? Că am venit pe jos din Alpi? Sau că ne-a paraşutat un avion? Eşti mult prea sincer, Ben. Sper că nu va trebui să ajungi vreodată hoţ sau aşa ceva, pentru a ne putea hrăni, aşa cum a făcut-o Henry Martyn din cântec. O să murim de foame…

— Şi cum îşi imaginează doamna căpitan de piraţi asta? întrebă Ben jignit. Cumva, tot trebuie să ajungem în tren.

Lilian chicoti.

— „Doamna căpitan de piraţi” sună bine! Chestia asta cu trenul e simplă. Oamenii coboară des aici, pentru a se uita la Pas, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Ne băgăm printre ei şi urcăm împreună. Nu cred că o să mai fie controlate aici biletele. Cine să mai trişeze aici, în sălbăticie?

Într-adevăr, fusese penibil de uşor să se strecoare în tren la Pasul Arthur. Cel mai mare pericol consta în a fi descoperiţi de cine ştie ce persoane cunoscute – la urma urmei, familia Lambert şi Biller cunoşteau o jumătate de Greymouth. Din această cauză, Lilian şi cu Ben îi ocoleau cu mare grijă pe pasagerii pe care credeau că i-ar mai fi văzut vreodată şi, în cele din urmă, ajunseră într-un compartiment cu pasageri din Christchurch. Un cuplu mai în vârstă se dovedi a fi foarte amabil oferind chiar şi mâncare tinerei perechi înfometate.

— Soţul meu este miner, ştiţi, zise Lilian calmă, chiar şi numai pentru a explica nuanţa cenuşie din părul blond al lui Ben. Dar nu e de viitor… vreau să spun că, desigur, e de viitor, toate minele lucrează la capacitate maximă, chiar şi doar din cauza războiului. Noi… adică… familia Lambert construieşte acum şi o cocserie, dar… deci, noi nu vedem în asta niciun viitor. Vrem să o luăm de la capăt în Canterbury Plains, cu… mă rog, cu o reprezentanţă de maşini de cusut!

Elaine Lambert avea o maşină de cusut veche, Singer, pe care William Martyn o convinsese să o cumpere în perioada în care lucra ca reprezentant. Lilian crescuse cu gândul că a vinde lucrurile respective ar fi mai folositor decât să coşi la ele.

Ben tuşi şi încercă să-i facă un semn discret lui Lilian.

Tovarăşii lor mai vârstnici se arătară, dimpotrivă, impresionaţi, iar doamna povesti cum venise în copilărie la Christchurch şi cum fusese adoptată de o familie de brutari. Mai târziu, se căsătorise cu o calfă, iar azi îi conducea afacerea fiul ei. Lilian ascultă cu atenţie, punea întrebările potrivite şi mesteca în tot acest răstimp nişte gogoşi minunate – proaspăt coapte în acea dimineaţă la Greymouth. Fiica perechii se căsătorise acolo, tot cu un brutar.

— Încă o mai poţi face, dacă ai mâini iscusite, tinere! îl încurajă bătrâna doamnă. Nepotul meu a construit ceva din nimic, acolo, pe Coasta de Vest!

Ben tuşi din nou şi doamna Rosemary Lauders îi mai oferi o gogoaşă.

În timp ce Lilian trăncănea mai departe, Ben se pierdu în contemplarea peisajului minunat care aluneca prin faţa ferestrelor. Păduri de fagi, maluri visătoare ale unor râuri, dar şi versanţi sălbatici făceau încet loc regiunii deluroase a subalpilor, mai puţin aspră şi, în cele din urmă, păşunilor nesfârşite din Canterbury Plains.

Dacă familia Lauders continuă călătoria mai departe,

spre Christchurch, Lillian şi Ben părăsiră, într-adevăr, trenul la Roleston.

— Chiar a trebuit să vorbeşti neîntrerupt? întrebă Ben indispus, de îndată ce coborâră în gară, cam dezorientaţi. Oamenii îşi vor aminti de noi!

— Da, o tânără pereche căsătorită, din aşezarea minieră! zise Lily, fără nicio grijă. Hai, Ben, zău aşa, cine să-i ia la întrebări? Se prea poate ca părinţii noştri să ne caute, sau George Greenwood. El se pricepe la aşa ceva, el găseşte pe oricine. Dar la gara din Christchurch nu vor aştepta detectivi şi nu-i vor interoga pe pasageri! Cel puţin, nu încă. Şi mai târziu nici nu o să-i mai găsească pe toţi oamenii ăştia.

— Vom fi cu adevărat în siguranţă când vom ajunge în Auckland, zise Ben, îngrijorat.

Lilian încuviinţă.

— Orice oraş mare e bun. Hai, cu puţin noroc vom urca în curând în trenul de Blenheim.

Restul călătoriei spre Christchurch se dovedi a fi mai periculoasă. Deşi câţiva fermieri îi luară pe anumite porţiuni de drum în căruţă, ajunseră în oraş abia către seară, când se lăsase deja întunericul. Ben încercă să o convingă să ia o cameră undeva, dar, de această dată, Lilian fu cea care ezită.

— Am mai fost cândva pe aici, Ben. M-ar putea recunoaşte careva. Chiar dacă nu ar afla că sunt Lilian, ar putea afla că sunt vreo rubedenie a bunicii Gwyn. Cu toţii

semănăm destul de bine – în afară de Gloria. Acesta e oraşul lui George Greenwood. Dacă va face mai târziu cercetări, va putea să ne ia urma.

— Şi ce propune regina piraţilor? întrebă Ben, prost dispus.

După lungul marş pe jos nu mai îngheţa, dar seara era din nou frig.

Ben îşi dorea apă fierbinte, pentru a se spăla, şi un pat, cu sau fără Lilian în el. Oricum, era cu mult prea obosit să se gândească la „aia”.

În cele din urmă, cei doi ajunseră într-o gară de mărfuri şi dormiră destul de bine pe o încărcătură de blănuri de oaie. În cuşca de lângă ei aştepta o cireadă de vite, gata să fie transportate mai departe, care avu grijă să dea căldură suplimentară, dar şi zgomot şi mirosuri puternice de bălegar şi de urină.

— Ieri arătam ca nişte negri, mâine vom puţi! se plânse Ben. Ce mai urmează?

Lilian îl privi plictisită şi se cuibări strâns sub braţul său.

— Ben, totul e atât de romantic! Asta e povestea noastră de dragoste! Gândeşte-te la Romeo şi la Julieta!

— Ăia s-au înjunghiat, observă Ben, sec.

Lilian chicoti.

— Vezi, în cazul ăsta ne merge mai bine! îl anunţă ea, căscă şi închise ochii.

Rămase şi în acea noapte virgină şi dormi ca un prunc.

4

Într-adevăr, oamenii se traseră discret din calea lui Ben şi a lui Lilian, atunci când se urcară, a doua zi, în trenul de Blenheim. Mirosul de bălegar nu se lipise de ei, însă mirosul de lanolină al lânii le rămase mult timp impregnat în haine. Lui Lilian îi era indiferent, avea cu atât mai mult loc la fereastră. Deşi drumul dintre Christchurch şi Blenheim nu era neapărat la fel de încântător ca drumul prin Alpi, mai erau totuşi destule de văzut. În special coasta o fascina pe fată. Erau plaje albe ca zăpada, dar şi porţiuni cu stânci care se prăvăleau abrupt în mare. Localităţile prin care trecea trenul erau, cele mai multe dintre ele, mici, mai degrabă comparabile cu Haldon sau Greymouth. Ramura de bază a economiei de aici era oieritul. Abia la câţiva kilometri dincolo de Blenheim se întindeau primele dealuri cu vii.

Ben şi Lilian erau fericiţi că bătea soarele. Regiunea din jurul Blenheim-ului avea cea mai bună climă din întreaga Insulă de Sud; ploua cu mult mai puţin decât în Christchurch, asta ca să nu mai pomenim de aspra Coastă de Vest. Lilian, care mai fusese acolo cu tatăl ei, povestea încântată despre varietatea faunei şi a florei.

— Poate că o să vedem chiar şi balene pe parcursul călătoriei pe mare! Şi pinguini! Ultima dată am făcut un

tur cu barca de-a lungul coastei. A fost extraordinar!

Ben putea adăuga şi el câteva aspecte ştiinţifice; scrisese cândva, la Cambridge, un referat despre flora Insulei de Sud, la cursul de biologie. Lilian se întreba dacă îi plictisise la fel de mult pe ceilalţi elevi, ca pe ea. Dar, la un moment dat, încetă să mai fie atentă la conţinutul prelegerii, şi se lăsă învăluită de vocea lui mult iubită. Ben fu nevoit să o trezească atunci când trenul ajunse la Blenheim.

Călătoria durase aproape întreaga zi, iar Lilian şi cu Ben erau prea obosiţi pentru a se mai gândi la vreo manevră de învăluire. Astfel, ei nu coborâră înainte de Blenheim şi stabiliră la unison să ia o cameră la o pensiune, în loc să-şi caute din nou un loc ascuns pentru a înnopta.

— Mâine vom fi oricum pe bac, şi atunci nu mai contează! zise Lilian şi se lipi de Ben, în timp ce părăseau gara, ţinându-se de mână. Doar că nu ai voie să roşeşti când mă vei prezenta drept „Doamna Biller”. Altminteri, oamenii se vor gândi că îi păcălim!

Cei doi se hotărâră în cele din urmă pentru un hotel mic şi serios. Nu era chiar foarte ieftin, dar, chiar dacă nu vorbiseră despre asta, era evident că plănuiau să îşi consume acolo noaptea nunţii. Ben plăti cu generozitate din banii primiţi de la tatăl său, ceea ce diminuă puţin suma. *Dacă se mai adaugă bacul şi poate o noapte în Wellington,* îşi zise el, *s-a dus toată bogăţia mea.*

Lilian nu-şi făcuse prea multe gânduri în acest sens.

Scoase la iveală, ca de la sine înţeles, toată averea ei economisită: puţin peste trei sute de dolari. Tim Lambert îşi plătise mereu fiica pentru ce lucrase la birou – spre deosebire de Florence Biller, care considera munca lui Ben drept un aport la averea familiei. Şi, chiar dacă Lilian cheltuise lunar mici averi pentru hârtie de scrisori într-o cantitate ieşită din comun, parfumuri, volume de poezii şi romane romantice, mai rămăsese destul de mult. Ascunsese banii sub saltea.

— Dota mea! zise ea, mândră.

Beri o sărută şi inspectă apoi, împreună cu ea, camera curată şi încăpătorul pat conjugal – şi, mai ales, baia, dominată de o imensă cadă sprijinită pe patru labe de leu.

— Aici începem amândoi! râse Lilian.

Ben roşi din nou.

— Nu ştiu dacă... se cade?

Lilian îşi dădu ochii peste cap.

— Nimic din ceea ce facem aici nu se cade. Şi ne-am mai dezbrăcat deja odată. Între Pasul Arthur şi locul acesta nu e nicio diferenţă – în afară de faptul că apa e caldă!

Bălăcitul împreună în apa fierbinte, parfumată, făcu să dispară ultimele reţineri ale celor doi. Îşi spălară unul altuia părul, îşi săpuniră trupurile – şi, de data asta, Lilian nu se mai plânse de mărimea sexului lui Ben. Înainte însă de a apărea pericolul, ca la încercarea de a o dezvirgina, să se înece, ea ieşi din vană şi fugi în pat. Ben se uscă cât de cât, atât pe el cât şi pe ea, înainte de a o mai încerca o

dată.

După un preludiu lung, cu mângâieri şi cu sărutări, niciunul dintre ei nu ştiu cum să continue cu adevărat, iar Lilian se plânse imediat ce deveni neplăcut. În cele din urmă, actul sexual reuşi, iar extazul o făcu să treacă de mica durere. Ben se ridică, aproape triumfând, de pe ea. La urmă, cei doi râseră şi plânseră de fericire, se ghemuiră unul în altul şi se alintară din nou.

— A fost bine? şopti Lilian, atunci când se dezlipiră, în cele din urmă. Puţin sânge e de bună seamă normal. Adică, cel puţin, aşa spun fetele de la internat. Bine că mâine vom pleca, înainte de a veni camerista, altminteri ar trebui să plătim cearşaful. Auzi, mi-e foame! Ne comandăm ceva în cameră?

Cu gustarea nocturnă şi cu dejunul opulent de dimineaţă, cheltuiră aproape tot restul averii lui Ben, dar hotărâră ca, pentru asta, să economisească la nunta adevărată. A doua zi, pe bac, erau atât de fericiţi, încât ar fi putut zbura până la Wellington. În timp ce aproape tuturor pasagerilor li se făcuse rău de mare, Lilian şi Ben încercară o plimbare pe punte şi izbucniră în râs de cum se clătinau pe pământul care le fugea de sub picioare.

În cele din urmă, ajunseră la Wellington şi luară imediat trenul spre Auckland. Lilian visa la un vagon de dormit, dar asta le-ar fi aruncat în aer tot bugetul. Aşa încât dormi în prima noapte a călătoriei pe locul ei, strâns lipită de umărul lui Ben, care abia dacă avu curajul să se mişte. Nu

prea îi venea să creadă în cadoul pe care i-l făcuse soarta prin această fată. Pe când trenul străbătea întreaga Insulă de Nord, el compunea în gând noi poezii.

După o zi şi încă o noapte petrecute pe roţi, ajunseră la Auckland odată cu primele raze ale soarelui. Nu merita să mai ia o cameră de hotel pentru ultimele ceasuri ale nopţii. În schimb, Lilian propuse să pornească imediat în căutarea unei locuinţe. Se interesă deja de la gară.

— Căutaţi în zona de vest, îi sfătui amabilul şef de gară. Asta dacă nu cumva sunteţi mai bogaţi decât păreţi a fi.

— Unde e universitatea? întrebă Ben.

Bărbatul le explică pe scurt, iar cei doi se îndreptară mai întâi spre campus, fascinaţi de clima plăcută şi de căldura din oraşul subtropical.

— Palmieri! se miră Lilian. Şi copaci uriaşi *kauri!* Totul e mult mai mare decât acasă!

Universitatea, care consta din doar câteva clădiri, se afla pe Princess Street. După construcţiile impunătoare din Cambridge şi din Oxford, Ben le găsi cam dezamăgitoare, dar, la urma urmei, conta ce se petrece în interior. Obosiţi şi înfometaţi, dar şi bine dispuşi după primul succes parţial al aventurii lor, cei doi băteau străzile din jurul campusului, aşteptând până când se deschise o ceainărie. Lilian întrebă imediat acolo şi de o locuinţă.

— Sunteţi studenţi? se interesă fata care făcea aprovizionarea cu ouă şi cu produse proaspete de patiserie. Arătaţi a fi încă destul de tineri!

— Soţul meu e student! zise Lilian, plină de importanţă. Vârsta este înşelătoare. A fost bursier la Cambridge, dar a trebuit să plecăm de acolo din cauza războiului, au căzut multe bombe şi din astea...

— La Cambridge? întrebă fata, mirată.

— Ei, nu chiar direct, încercă Ben să salveze ce mai era de salvat. Dar eşti mereu sub presiunea de a te oferi ca voluntar în armată. Universitatea este pustie, anumite corpuri de clădire sunt folosite ca lazarete şi e foarte ciudat să studiezi limbi străine când în jurul tău lumea se năruie, la propriu.

Ben trăise în Anglia în primele luni ale războiului şi ştia ce spune. Fata dădu înţelegătoare din cap.

— Deci, anglistică? voi ea să ştie. Romanistică? Nu prea avem noi un renume pentru asta, deocamdată înfloreşte doar facultatea de chimie.

Părea a şti despre ce vorbeşte. Ceainăria era, cu siguranţă, frecventată numai de studenţi şi de profesori.

— Studii maori, zise Ben. Lingvistică comparată.

— Şi cu asta vrei să-ţi hrăneşti familia? întrebă chelnăriţa râzând şi o trecu în grabă pe Lilian în revistă. Sunteţi cu adevărat căsătoriţi?

Ben roşi, dar Lilian încuviinţă.

— Şi avem nevoie urgent de o locuinţă. Sau de o cameră...

— Întrebaţi la universitate când te înscrii, îi sfătui fata. Sau mergeţi pur şi simplu prin oraş şi uitaţi-vă pe unde e

afişat „De închiriat”.

Lilian ar fi rezolvat mai degrabă întâi problema locuinţei, dar înţelese că drumul pe la universitate e mai promiţător. Băură aşadar ceai până când se deschise biroul de înscrieri, iar Lilian aşteptă răbdătoare până când Ben îşi prezentă toate documentele de studii pe care le obţinuse până atunci. După cum se arătau lucrurile, l-ar fi luat cu braţele deschise, deoarece universitatea încă îşi mai extindea facultăţile. Voia să se adreseze în mod special domeniului de studii maori aşa că, un student licenţiat de la Cambridge fu considerat o adevărată comoară. Tinerii din birou – de bună seamă studenţi care mai făceau un ban în plus – îi dădură lui Ben imediat numele şi adresele profesorilor responsabili de materie, îi puseră în mână un catalog al cursurilor din acel semestru şi îl sfătuiră să se întoarcă spre amiază.

— Domnii profesori nu încep atât de devreme, zise unul dintre ei, făcând cu ochiul. Probabil că nici în bătrâna Anglie lucrurile nu sunt altfel?

Înainte să înceapă o discuţie mai mult sau mai puţin academică despre profesorii universitari, Lilian se amestecă şi ea şi întrebă de o locuinţă. Era moartă de oboseală, chiar dacă nu neapărat şi împotriva ideii de a mai repeta noaptea nunţii, scurt, înainte de a merge la culcare. Pentru aceste nevoi însă, era neapărată nevoie de un pat.

— Avem şi o listă cu proprietari, zise unul dintre tineri,

îndoindu-se însă că vor avea succes. Câteva doamne primesc şi fete, dacă au referinţe bune, dar un cuplu căsătorit?

Lilian luă totuşi, lista mulţumind şi, în următoarele ceasuri trecură pe la toate locuinţele, fără niciun succes, după cum se temuseră. Cele mai multe dintre camere erau nişte cuşti minuscule. Două persoane nici nu ar fi avut loc acolo. Făcând abstracţie de aceasta, niciun proprietar nu se gândea să-şi dea locuinţa unei familii întregi.

— Nu, fără copii, acum sunteţi doi, dar într-un an vor fi plozi, dacă nu o fi deja de pe acum unul pe drum! Şi atunci, la bătrâneţe o să am parte de toate zbieretele alea de prunci.

Lilian ascultă, lipsită de curaj, comentariul singurei proprietărese a cărei ofertă putea fi luată în considerare. O cameră mare, luminoasă, chiar vizavi de campus.

— Vor fi plozi într-un an? întrebă Lilian cu ironie, atunci când se aflară din nou în stradă.

Ben o privi speriat.

— Ar fi puţin cam devreme?

Pe de altă parte, nu avea nicio idee cum se putea evita asta.

— Ce facem acum?

— Mergem prin oraş şi căutăm, aşa cum a spus fata. Dar mai întâi, mâncăm ceva. Ceainăria arăta bine. Poate că are ospătăriţa de acolo încă vreo idee.

Cei doi avură însă ghinion. În locul fetei de dimineaţă,

acum servea în cafenea o femeie mai în vârstă, mai degrabă neprietenoasă, care nu ştia nimic de vreo locuinţă de închiriat. Optimismul lui Lilian era neştirbit. O luară spre vest, după cum îi sfătuise şeful de gară, căutând locuinţe, stradă după stradă. Plecară din cartierul universitar. În partea de vest a oraşului locuiau mai degrabă meşteşugarii şi muncitorii oraşului, decât studenţi şi profesori. Primele două locuinţe pe care le găsiseră de închiriat se aflau deasupra unei tâmplării şi a unei brutării. Lui Lilian îi ploua în gură la mirosul pâinii proaspete, însă proprietarii nu erau foarte încântaţi să închirieze unei perechi tinere, care nu avea nici măcar de lucru, ci numai vise.

— Sunteţi student? Şi cum intenţionaţi să-mi plătiţi chiria?

Ultima chirie era mare, după cum spunea Lilian. Treziţi la realitate, merseră mai departe şi se apropiară din ce în ce mai mult de cartierul portuar, în care se aflau case mai puţin onorabile. Într-un târziu, Lilian descoperi un anunţ pe uşa unei cârciumi cam slinoase, deasupra căreia se afla o locuinţă. De fapt, era vorba despre o cameră mare, cu o nişă pentru gătit şi o toaletă pe culoar.

— Seara este uneori cam multă gălăgie, recunoscu proprietarul. Şi mobila... mă rog... A trebuit să-i dau afară pe ultimii chiriaşi. Nişte indivizi...

Mobilele erau jegoase, pline de lichide lipicioase, iar în chiuvetă încă se mai găseau vasele murdare ale ultimilor

locatari. Părea a fi... vii. Ben se strâmbă scârbit atunci când văzu larvele de muşte de deasupra.

— O şobolănărie! făcu el, atunci când proprietarul se întoarse în cârciumă, spunând:

— Uitaţi-vă la ea în linişte, dar nu şterpeliţi nimic de aici!

Dar nu era nimic ce ar fi putut fi furat.

— Dar este ieftină! zise Lilian.

Era, într-adevăr, ieftin, din banii ei ar fi putut locui aici luni întregi.

— Bine, lumea este cam necivilizată, dar într-un anume fel se şi potriveşte. La urma urmei, eşti un poet, un artist...

— Crezi că mai şi plouă, pe deasupra?

Ben se gândi la tabloul de Spitzweg.

Lilian râse.

— Ei, are farmec! Asta trebuie să te inspire!

— Este o şobolănărie, repetă Ben.

— Dacă vom face o curăţenie serioasă şi dacă vom cumpăra alte mobile, nici nu e chiar atât de rău! Hai, Ben, altceva nu găsim. Acceptăm, deocamdată. La urma urmei, o să cumpărăm azi încă un pat...

Nici măcar Lilian nu se putu convinge de bunăstarea saltelelor pătate şi a patului şubrezit.

După câteva ore, curăţaseră camera cât de cât şi trataseră podeaua şi pereţii, la dorinţa expresă a lui Ben, cu o soluţie dezinfectantă. Într-un magazin pe care proprietarul li-l recomandase cumpăr ară un pat folosit,

dar cu arcuri bune, care văzuse cu siguranţă şi zile mai bune, şi repetară, într-un târziu, noaptea nunţii în propria lor casă. În tot acest timp, în cârciuma de sub ei era un vacarm de nedescris. „Cam tare” era prea puţin spus. Să creşti aici un copil – observaţia proprietăresei nu îi ieşea niciunuia din cap – părea a fi cu totul şi cu totul de neconceput.

Lilian şi Ben stabiliră să nu se ajungă acolo în niciun caz, dar nu lăsară în acea noapte nimic neîncercat pentru a se apropia de chestiune…

— Întrebarea nu este dacă îi putem găsi. Întrebarea este dacă vrem să-i găsim, observă George Greenwood.

Şi, după interogatoriul atent al tuturor pasagerilor din tren, nu le fusese greu, nici lui şi nici familiei Lambert, să ia urma lui Lilian şi a lui Ben, până la bacul spre Wellington. Singura dificultate constase în prima etapă a călătoriei lor – durase aproape două zile până când Florence Biller se arătase dispusă să coopereze şi să permită cercetarea trenului de marfă provenit din mina ei. La Christchurch, vânzătorul de bilete îşi amintise imediat de Ben, iar la Blenheim lucrurile deveniseră şi mai uşoare.

Tini Lambert turbase de furie atunci când auzise că tinerii înnoptaseră la acel hotel din Blenheim. Elaine o luă mai lejer.

— Dragule, asta era însă de aşteptat. Şi acum, Insula de Nord… Familia Biller ar trebui să afle asta. Ce-ar fi dacă

ne-am întâlni într-un loc neutru?

Biroul lui Tim Lambert nu era chiar un loc neutru, dar o întâlnire acolo fusese tot ceea ce Elaine Lambert putuse să obţină de la George.

— Probabil că Florence oricum ştie tot. Ceea ce aflăm noi, ar putea să afle şi ea singură!

Însă nu atât de uşor ca George Greenwood, a cărui firmă avea reprezentanţe în aproape toate oraşele mai mari din Noua Zeelandă. Şi, după cum se dovedise, familia Biller nu făcuse nicio căutare în acest sens. Florence părea să fie hotărâtă să uite pur şi simplu de denaturatul ei fiu mai vârstnic. Doar Caleb acceptase invitaţia lui Tim de a se întâlni.

— Sunt convins că fiul meu nu are niciun fel de intenţii necinstite, îi spuse el, uşor ruşinat, lui Elaine, după ce se salutară.

Tim fornăi supărat.

— Sunt convins că nu trebuie să o care după sine cu forţa pe fiică-mea, zâmbi Elaine. Dar să rămânem la fapte, Caleb. Aici nu are niciunul dintre noi să-i facă celuilalt vreun reproş. Întrebarea este doar ce facem mai departe.

George Greenwood încuviinţă.

— Şi, după cum am spus, putem să-i urmărim mai departe. Cei doi sunt pe Insula de Nord şi putem presupune că se vor stabili într-unul dintre oraşele mai mari. Probabil într-un oraş universitar – la urma urmei, nu se poate presupune că fiul dumneavoastră va intra ca oier

la vreo stână sau că se va angaja în minerit, nu-i aşa, domnule Biller?

Caleb clătină din cap.

— De ele a fugit, zise el, strângând din dinţi. Într-o oarecare măsură, este şi vina noastră...

Elaine aproape că simţi dorinţa de a-l consola.

— Deci, Wellington sau Auckland, zise ea.

Greenwood încuviinţă.

— Dacă vreţi să-i găsiţi, aş sugera un detectiv particular...

— Cum adică, dacă? întrebă Tim. Bineînţeles că îi vom aduce înapoi, sunt doar nişte copii!

— Dacă mai pierdem câteva săptămâni, probabil că vor fi deja căsătoriţi, dădu Elaine de gândit. Dacă nu sunt încă de pe acum. O cred pe Lilian capabilă să devanseze ziua lui Ben.

— Dar astea sunt năzbâtii! răbufni Tim. Un foc de paie! Aşa ceva nu are cum să ţină o viaţă întreagă!

Elaine îşi încreţi fruntea.

— Nici eu nu am fost mult mai în vârstă când am venit la Greymouth. Asta nu te-a deranjat prea tare.

— Te rog, Lainie, ei au şaisprezece şi şaptesprezece ani!

— Prima dragoste poate fi uneori destul de zbuciumată.

George Greenwood zâmbi cu înţelepciune. Trebuie că ştia despre ce vorbeşte, la urma urmei, prima lui dragoste, puternicul foc de paie pentru profesoara Helen Davenport, îi hotărâse destinul. Interesul său pentru soarta de mai

târziu a lui Helen îl adusese în Noua Zeelandă, unde nu se îndrăgostise numai de ţară, ci şi de soţia lui de mai târziu, Elizabeth.

— Am putea anula căsătoria, insistă Tim.

— Şi după aceea? întrebă Elaine. O trimitem pe Lilyla Queenstown, unde sperăm că se va găsi posibilitatea de a o ţine într-o colivie, iar Ben va ajunge într-o mină? Este cu totul şi cu totul nerealist. Tim, indiferent cât de mult mi-aş dori să ştiu unde este Lily şi ce face, cel mai bine e să-i lăsăm în pace. Să încerce liniştiţi să stea pe picioarele lor; asta nu le poate strica în niciun caz. Cei doi sunt, totuşi, răsfăţaţi, nu vor suporta situaţia prea mult timp. Dacă le va merge rău, se vor întoarce ei!

— Lilian ar putea rămâne gravidă! exclamă Tim.

Caleb roşi.

— Asta poate s-a întâmplat încă de pe acum, zise Lainie. Cu atât mai bine, dacă măcar se căsătoresc. Priveşte lucrurile aşa, Tim: copilul va moşteni mina Biller! îţi poţi închipui ceva ce ar putea-o enerva şi mai mult pe Florence?

În aceeaşi zi, Lilian Helen Lambert şi Benjamin Marvin Biller se căsătoriră în Auckland. Declaraţiile de acord ale părinţilor falsificate, aşa cum era şi data de naştere din actele lui Ben. Lilian îşi aminti de descrierile acestor procedee din aventurile lui Sherlock Holmes sau dintr-un alt roman pe care îl citise cu aviditate pe parcursul vieţii. Cu doar câteva tuşe atente din peniţă, Ben împlinise

şaptesprezece ani. Acordul de căsătorie al lui Tim Lambert primi o autenticitate deosebită, prin utilizarea hârtiei originale de scrisoare. Coala pe care Lily o luase cu sine era ea cam mototolită, dar ofiţerul stării civile nu pusese nicio întrebare.

5

— Domnişoară Gwyn, ce se întâmplă cu tânăra domnişoară Gloria?

Maak se luptase, fără doar şi poate, multă vreme cu respectiva întrebare, dar acum îndrăznea să i-o adreseze Gwyneirei. Dacă ar fi fost cinstită cu sine, ea o aştepta demult.

— Vrem cu toţii să fim amabili cu ea, dar este pur şi simplu urâcioasă. Mai devreme mă gândeam că îl va bate pe Frank, dar el nu voia decât să o ajute să urce pe cal.

Gwyneira se gândise deja la ceva rău, atunci când o văzuse pe Gloria plecând călare. Mult prea repede pentru calul încă neîncălzit, de parcă furiile i-ar fi suflat în ceafă. Bineînţeles că Ceredwen, iapa neagră pe care o alesese fata, nu avea voie să fie mânată în mod special. Ceredwen era vioaie şi nărăvaşă, iar Gloria nu era pe măsura temperamentului ei. După atâta vreme şi fără practică, Gwyn nu şi-ar fi sfătuit strănepoata să ia tocmai acest cal, dar Gloria refuzase toate recomandările şi sfaturile. Frank Wilkenson avusese cel mai mult de suferit, poate fiindcă îşi dădea toată silinţa faţă de fată. Lui Gwyn i se păru că era uşor îndrăgostit – şi Gloria nu ar fi ştiut cum să se comporte într-o atare situaţie. Wilkenson nu fusese însă în niciun fel insistent, ci păruse să se mulţumească să o

venereze pe față de departe. Un mic zâmbet din când în când sau acceptarea numeroaselor servicii pe care le oferise l-ar fi făcut fericit, dar Gloria îl trata nepoliticos şi, conform spuselor lui Maaka, chiar în acea zi ea ridicase până şi cravaşa la el, fără niciun motiv. Dacă lucrurile mergeau astfel mai departe, tânărul avea să îşi dea în curând demisia, iar Gwyneira avea să piardă un colaborator important.

Ceilalţi oieri, în marea lor majoritate maori, aveau mai puţine probleme cu tânăra stăpână. Şi ei se ţineau departe de ea, după ce Gloria ridicase de două-trei ori tonul la ei. Din contră, lui Frank asta părea să-i dea aripi – probabil, era el de părere, fata voia să fie cucerită.

Gwyn suspină.

— Nu ştiu, Maaka, zise ea, în cele din urmă. În casă se comportă altfel, iar Kiri şi Moana şi-ar dori foarte mult să o răsfeţe. Ar trebui să-l faci însă pe Frank să înţeleagă că vorbeşte serios. Nu se joacă. Dacă nu vrea să flirteze, atunci el va trebui să accepte asta.

Maaka încuviinţă. Bărbaţilor maori li se părea mai uşor ca unor *pakeha.* În cazul lui, fetele aveau dreptul tradiţional de a alege.

— Cum se descurcă cu oile?

Gwyneira nu voia, de fapt, să discute problemele Gloriei cu angajatul său, dar acum începuse deja această discuţie cu Maaka şi o interesa foarte mult opinia lui. Gloria participa de ceva vreme din nou la munca de la fermă. Prin

Nimue avea la dispoziţie un câine ciobănesc, iar lucrul cu animalele îi făcuse dintotdeauna plăcere.

Maaka ridică din umeri.

— Păi, na, domnişoară Gwyn, ce să mai spun despre asta? Bineînţeles că nu are o experienţă prea mare. Acum, asta nici nu ar fi atât de rău, Nimue îi citeşte toate comenzile din priviri, iar ea ştie să lucreze cu animalele. A avut dintotdeauna, la fel ca domnul Jack... Aţi primit în sfârşit veşti de la el?

Maaka încercă să schimbe subiectul.

Gwyneira scutură însă din cap.

— Nimic, în continuare. Doar vestea aceea de acum câteva luni, cum că ar fi fost rănit în lupta de la Gallipoli. După trei întrebări adresate conducerii armatei! Gallipoli nu mai are nicio relevanţă pentru ei. Luptătorii ANZAC au fost risipiţi în cele patru vânturi. Va trebui să aşteptăm până când Jack ne va da de ştire. Sau...

Se opri. La fel de târziu ca ştirea referitoare la rănirea lui, ar fi putut să primească, vreodată, o scrisoare de condoleanţe. Gwyneira încerca pe cât posibil să nu se gândească la asta.

— Ce voiai să spui despre Gloria? i se adresă ea din nou lui Maaka.

Maaka trase adânc aer în piept.

— Se poartă bine cu animalele, domnişoară Gwyn, dar cu oamenii nu. Nu ascultă de nimeni şi se izolează. Ar trebui să înţeleagă că lucrăm în echipă, mai ales când e

vorba de vite. Nu e proastă, dar se pare că pur şi simplu nu e în stare. Marama spune...

— Ce spune Marama? se interesă Gwyn.

— Marama spune că ar fi la fel ca atunci când cânţi. Când toţi nimeresc sunetul, dar unul... unul rămâne fără aer. Are impresia că se sufocă. Şi când reuşeşte să respire din nou... atunci nu mai poate decât să strige.

Gwyneira căzu pe gânduri.

— Ar trebui să înţeleg ce spui? întrebă ea apoi.

Maaka ridică din umeri.

— O ştiţi pe Marama...

Gwyn încuviinţă. Nora ei era extrem de inteligentă, dar vorbea în pilde.

— Bine, Maaka. Spune-i lui Frank să se abţină. Şi dă-i Gloriei o ocupaţie la oi şi la câini, acolo nu se poate întâmpla nimic rău. Şi, da... şi du-o pe iapa de călărie la armăsar. Ştii despre ce vorbesc, pe Princess a Gloriei...

Gloria îl lăsă pe Ceredwen să galopeze, până când atât călăreaţa, cât şi calul rămaseră fără suflu. Nimue alerga după ei, cu limba scoasă. În mod obişnuit, Gloria era atentă cu ea, însă în acea zi nu voia decât să plece de acolo, cât mai repede cu putinţă. Ştia că reacţionase prea exagerat, nu ar fi avut voie să-l lovească pe Frank Wilkenson. Dar atunci când îl luase pe Ceredwen de căpăstru şi îi pusese mâna pe scăriţă, ceva explodase în ea. Văzuse roşu în faţa ochilor; voia doar să se mai elibereze. Nu se întâmpla pentru prima dată, dar până atunci această

reacţie fulgerătoare, instinctivă, îi fusese mereu de folos. Când bărbaţii îi vedeau în ochi furia teribilă şi scânteierea cuţitului în mână, o lăsau în pace, dar la Kiward Station nu făcea decât să ajungă astfel în dificultăţi – probabil că Maaka vorbea deja cu bunica Gwyn.

Gloria avea nişte vagi sentimente de vinovăţie, dar, până la urmă, furia câştiga teren. Bunica Gwyn nu putea face nimic. Să mai fie trimisă de acasă încă o dată, asta nu avea să mai permită Gloria, la urma urmei nu o puteau lega fedeleş. În afară de asta, Kurei şi lui William nu prea părea să le mai pese de ea. Erau în continuare în America, din nou în New York, iar spectacolul lor se mutase pe Broadway. Referitor la reapariţia Gloriei, aproape că nu avuseseră nicio reacţie, ceea ce o făcuse pe bunica Gwyn să răsufle vădit uşurată.

După câte se părea, Kura nu voia să vândă ferma. Familia Martyn era fericită în Lumea Nouă şi înota în bani. Bunica Gwyn cu siguranţă nu avea să tulbure apele, plângându-se de strănepoata ei. Gloria se îmbătă pentru puţină vreme cu puterea ei: ea era moştenitoarea. Putea face şi desface după bunul ei plac!

De fapt, ar fi vrut să mâne câteva oi gestante pe păşunile de iarnă, dar după scandalul cu Frank uitase de animale. Să se întoarcă acum era lipsit de sens. Mai bine controla punctele de lucru – sau călărea până la Inelul Războinicilor din Piatră. De la întoarcerea ei fusese acolo o singură dată, pentru a trece pe la mormântul bunicului James. Atunci o

însoţise însă pe bunica Gwyn, iar Gloria se simţise inhibată şi ţinută sub observaţie. Chiar fusese nevoie ca Gwyneira să-i corecteze necontenit ţinuta pe cal şi felul în care ţinea hăţurile? Nu se uita prea scrutător, nu dezaproba ea faptul că Gloria nu plângea la groapa soţului ei? Gloria se lupta mereu cu această nesiguranţă atunci când era împreună cu Gwyneira şi, oricum, nu era nici în rest nimeni la Kiward Station în a cărui prezenţă să se simtă în siguranţă. Maaka voia să-i explice cum trebuia să mâne vitele, Frank Wilkenson credea că ştie care cal i se potriveşte cel mai bine… Toţi nu făceau decât să o chinuie, era ca la Oaks Garden… nu putea să-i facă nimănui pe plac…

Prinsă între furie şi gânduri, Gloria ajunse la formaţiunea din piatră de la poalele podişurilor, care lăsa o uşoară impresie a unei camere dezordonate a unui copil uriaş. Stânci imense formau un cerc, aproape comparabil cu formaţiunea de menhire de la Stonehenge. Numai că, în acest caz, natura le plăsmuise, nu mâna omului. Maorii vedeau în Inelul Războinicilor din Piatră un capriciu al zeilor, iar pământul le era sfânt. În afară de anumite zile sau ceasuri, obişnuiau să evite acele locuri pe care le considerau a fi *tapu.* Inelul Războinicilor din Piatră le aparţinea în cea mai mare parte numai spiritelor – asta dacă nu veneau nişte *pakeha,* care să le deranjeze liniştea. Dar spiritele, aşa cum obişnuise bunicul James să hulească din când în când, se supărau mai puţin pentru asta decât o făcea căpetenia Tonga, care se enerva cu o deosebită

plăcere ori de câte ori se rătăceau câteva oi prin locurile sacre ale poporului său.

Cu atât mai mirată fusese acum Gloria când văzuse rotocoale de fum care se ridicau din Inelul Războinicilor. Când se apropie, văzu un foc mic, lângă care se oprise un maori tânăr.

— Ce faci aici? strigă ea la el.

Tânărul păru să se trezească dintr-o meditaţie adâncă. Îşi întoarse chipul spre ea, şi Gloria se sperie la început. Faţa bărbatului era acoperită de *moko,* tatuajele tradiţionale ale poporului său. Linii sinuoase se întindeau deasupra sprâncenelor sale, pornind de la nas, coborând peste obraji, mergând în jos spre bărbie. Gloria cunoştea acest ornament, Tamatea obişnuia să machieze dansatorii Kurei cu el seară de seară, şi până şi Marama şi oamenii săi îşi vopseau acest *moko,* înainte să înceapă *haka-urile* sau când sărbătoreau ceva doar între ei. Dar atunci ei purtau costumele tradiţionale din frunze uscate. Acest tânăr purta blugi şi o cămaşă de flanel, aşa cum o făcea orice muncitor de la o fermă.

— Tu eşti Wiremu, zise Gloria.

Bărbatul încuviinţă, nu fără a se arăta uşor mirat că ea îl recunoscuse. Fiului căpeteniei îi stătea scris pe frunte numele. Niciun altul din generaţia lui nu mai era tatuat. Maorii Insulei de Sud o rupseseră repede, după sosirea *pakeha*lor, cu această tradiţie. Se adaptaseră hainelor albilor şi felului în care aceştia arătau, pentru a se bucura,

astfel, de un standard mai bun de viaţă. Pe Te waka a Maui, viaţa fusese întotdeauna dură, iar băştinaşii pragmatici schimbaseră cu plăcere vechile obiceiuri, care păreau să le inspire frica *pakeha-ilor,* pe munca la ferme, seminţe, mâncare şi căldură. Ei acceptau cu promptitudine şi atunci când li se oferea şansa la educaţie – tatăl lui Tonga pusese mare preţ să-şi trimită fiul la şcoala lui Helen O'Keefes. Însă Tonga insista să fie şi să rămână maori. În împotrivirea lui faţă de familia Warden, îşi tatuase ca adult însemnele tribului pe piele, iar pe fiii lui îi marcase astfel de mici.

Wiremu aruncă încă un lemn în flăcări.

— Nu ai voie să aprinzi focul aici! îl informă Gloria. Locul e *sacru!*

Wiremu clătină din cap.

— Nu am voie să mănânc nimic aici, o corectă el. Dacă aş rămâne mai mult, ar trebui să postesc. Dar nimeni nu mă poate obliga să îngheţ atunci când vorbesc cu spiritele.

Gloria încercă să rămână în continuare furioasă, dar nu reuşi decât să zâmbească. Îşi conduse calul în cerc şi fu recunoscătoare că Wiremu renunţase să-i mai comenteze acţiunea. Nu era deloc sigură dacă *tapu* permitea prezenţa călăreţilor.

— N-ai vrut să mergi la universitate? îl întrebă ea.

Îşi amintea ca prin ceaţă de o scrisoare de la bunica Gwyn. Wiremu fusese la un liceu din Christchurch şi dorise să meargă în continuare la Christ Collège sau la

universitatea din Dunedin. Notele lui ar fi fost suficient de bune, iar Dunedin nu se opunea în niciun fel în a-l accepta pe fiul căpeteniei.

Wiremu scutură din cap.

— Am fost la Dunedin.

— Dar? întrebă Gloria.

— Am renunţat.

Mâna lui Wiremu se plimbă, ca din întâmplare, peste tatuajele lui.

Gloria nu mai puse alte întrebări. Ştia cum e dacă oamenii se holbează la tine. Nu era nicio diferenţă dacă o făceau din cauza faptului că nu îi semăna mamei sau fiindcă era prea aproape de imaginea poporului său.

— Şi ce faci acum? se interesă ea.

Wiremu ridică din umeri.

— Una-alta. Vânez. Pescuiesc. Lucrez la *mana* mea…

Mana unui maori îi hotăra influenţa în cadrul tribului. Dacă Wiremu se evidenţia nu doar prin inteligenţă, ci şi prin calităţile războinicului, ale dansatorului, ale povestitorului, ale vânătorului şi ale culegătorului, putea foarte bine să ajungă căpetenie. În această privinţă, era indiferent dacă era fiul cel mare sau cel mic. Chiar şi o fată ar fi putut conduce un trib, dar asta se întâmpla rareori. Majoritatea femeilor reprezentau, la maori, la fel ca şi la *pakeha,* mai degrabă puterea din spatele „tronului”.

Gloria se gândi în grabă că la maori totul era mai uşor. Până la sosirea *pakeha-ilor* nu cunoscuseră ce înseamnă

posesia de teren – şi că ce nu îi aparţinea cuiva, nici nu putea fi dat mai departe ca moştenire. Nici femeia nu era văzută ca o posesie, nu o puteai câştiga şi nici vinde. Copiii aparţineau întregului trib, îi spuneau „mamă” fiecărei femei, iar fiecăreia mai în vârstă *taua* – bunică.

Dar nici măcar asta nu îl ajutase pe Wiremu să nu fie însemnat de tatăl său.

— Tu eşti Gloria, zise Wiremu.

De bună seamă că acum îi arunca, totuşi, o privire mai atentă.

— Ne-am jucat împreună în copilărie.

Râse.

— Şi tatăl meu îşi dorea mult să ne căsătorim.

Gloria îl fulgeră.

— Eu nu mă căsătoresc!

Wiremu râse din nou.

— Asta îl va dezamăgi profund pe Tonga. Bine că nu eşti fiica lui. Altminteri ar fi găsit cu siguranţă vreun *tapu,* care să îi ordone unei fiice de căpetenie să treacă de partea unui fiu de căpetenie. În jurul fiicelor de căpetenie sunt multe *tapu.*

Gloria suspină.

— Şi la *pakeha...* murmură ea. Chiar dacă nu se numeşte aşa, fireşte. Şi nici măcar nu trebuie să fii neapărat o prinţesă.

— „Moştenitoare” e suficient, completă Wiremu subtil. Cum e America?

Gloria ridică din umeri.

— Mare, răspunse ea.

Wiremu se mulţumi cu asta. Gloria era recunoscătoare că nu o întrebase nimic de Australia.

— E adevărat că acolo toţi sunt egali?

— Glumeşti?

Wiremu zâmbi.

— Nu vrei să cobori de pe cal?

— Nu, spuse Gloria.

— Un *tapu?* întrebă Wiremu.

Ea zâmbi.

A doua zi, Wiremu aştepta la gardul păşunii de iarnă. Oamenii Gwyneirei îngrădiseră de curând mica păşune, şi oarecum provizoriu, cu sârmă ghimpată. Oile urmau să mănânce iarba, care mai era încă mare în locurile protejate de stânci, dar nu trebuiau să calce în picioare porţiunile roase de păşune.

Gloria le făcuse pe Nimue şi pe Gerry, un alt câine ciobănesc, să mâne oile gestante în îngrăditură. Apoi, îl îndreptă pe Ceredwen spre Wiremu.

— Ce faci aici? întrebă ea din nou, dar de această dată vocea îi era mai blândă.

— Controlez un *tapu.* Serios, aproape că îmi e ruşine de asta. Probabil că îţi imaginezi din ce în ce mai mult că aş fi un vraci al tribului. Dar m-a trimis tatăl meu să văd dacă respectaţi graniţa.

Gloria se încruntă.

— Nu e pârâul graniţa? Credeam că de acolo din spate începe vechea O'Keefe Station.

Vechea fermă a lui Helen O'Keefe fusese dată tribului lui Tonga ca despăgubire pentru neregulile survenite pe parcursul vânzării Kiward Station.

— Acolo, în spatele acelui colţ, tatăl meu a descoperit un loc sacru. Sau aşa ceva. Acolo s-au războit nişte oameni în vremuri imemoriale. A curs sânge şi asta sfinţeşte pământul. Trebuie să respectaţi asta, zice el.

— Dacă ar fi după tatăl tău, toată Noua Zeelandă ar fi *tapu!* se enervă Gloria.

Wiremu rânji.

— Exact aşa vede el lucrurile.

Şi chipul Gloriei se transformă, de asemenea, într-un rânjet.

— Dar atunci nu veţi mai avea voie să mai mâncaţi niciunde!

— *Touché!*

Wiremu râse. Folosise cuvântul francez cu nonşalanţă. Cu siguranţă că se făcuse mai multă şcoală la liceul lui decât la Oaks Garden.

— Ar trebui să-i expui acest raţionament. Vino cu mine în sat, Gloria, Marama plânge oricum că o vizitezi prea rar. Am prins nişte peşti, într-un pârâu lipsit de orice *tapu.* Îi putem prăji şi… ce ştiu eu… să vorbim despre *tapu* din Anglia?

Zâmbi ispititor.

Gloria se găsea într-o dilemă. Şi Gwyneira îi sugerase să o viziteze pe Marama, dacă tot călărea înspre O'Keefe Station. Pe Tonga însă nu prea avea şanse să-l întâlnească acolo, el locuia cu o parte a tribului în satul maori de la Kiward Station, conform filosofiei de a nu renunţa niciodată la pământ.

Gwyneira nu se gândise niciodată că ar pleca din vechiul sat şi că s-ar duce cu toţi oamenii săi la O'Keefe Station.

— Spiritul său trebuie că a locuit înainte în corpul unui *pakeha!* observa James amuzat, atunci când venea vorba despre politica lui Tonga referitoare la teritoriu. Avid să ia, ca bătrâna regină! Ăstuia numai coloniile îi mai lipsesc.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să cobori, spuse Wiremu, arătând spre calul Gloriei. Îţi pot da mâncare şi sus.

Gloriei aproape că îi veni să râdă; într-adevăr ea îl făcu pe Ceredwen să o ia, uşor în direcţia satului maori.

— În timpurile vechi – pe Insula de Nord până în zilele noastre – căpeteniilor le era interzis să atingă mâncarea pe care o împărţeau cu tribul, trăncăni Wiremu, în timp ce mergea, la o distanţă plină de respect, alături de Ceredwen. Erau nişte „coarne de mâncare" speciale, în care era pusă, şi prin care ea ajungea în gura şefului. Cam complicat, nu-i aşa?

Gloria nu răspunse. Trăncăneala nevinovată nu îi era neapărat pe plac, se temea să nu dea greş.

— Ce-ai vrut să te faci? întrebă ea, în cele din urmă. Vreau să zic, la universitate…

Wiremu se strâmbă.

— Medic, zise el apoi. Chirurg.

— Oh.

Gloria aproape că putea auzi şoaptele din spatele lui. Probabil că îi spuseseră „vraci”.

Wiremu îşi coborî privirea atunci când o văzu pe a ei plimbându-se peste tatuajele sale. Se ruşina în mod evident, chiar şi aici, pe teritoriul lui, în mijlocul poporului său. Şi, în afară de asta, înfloriturile sidefii nu-l desfigurau în niciun caz, din contră, îi făceau figura colţuroasă să pară mai moale. Dar Wiremu într-o sală de operaţii vestică? Imposibil.

— Tatălui meu i-ar fi convenit mai mult să studiez dreptul, zise el mai departe, pentru a sparge tăcerea.

— Te-ai fi descurcat mai bine?

Wiremu fornăi.

— Ar fi trebuit să mă limitez la chestiunile legate de maori. Aş fi avut din ce trăi, sunt tot mai multe dispute juridice. O sarcină a unui războinic…

— Zice tatăl tău?

Wiremu dădu din cap.

— Doar că eu nu mă cert cu plăcere prin cuvinte.

— Şi cum ar fi să te ocupi cu plantele medicinale? propuse Gloria. Ai putea deveni un *tohunga.*

— Să extrag ulei de arbore de ceai? *Manuka?* întrebă el amar. Sau să devin una cu universul? Să ascult vocile naturii? *Te Reo?*

— Ai încercat să o faci aici, ghici Gloria. De aceea ai fost la Inelul Războinicilor din Piatră.

Lui Wiremu îi năvăli sângele în cap.

— Spiritele n-au fost prea vorbăreţe, rosti el.

Gloria îşi coborî privirea.

— Nu sunt niciodată, şopti ea.

— Lăsaţi frâu liber respiraţiei! Nu, Heremini, nu încerca să strâmbi din nas, nu face decât să arate foarte comic, dar nu influenţează sunetele. Aşa-i mai bine. Ani, tu nu vei fi una cu *koauau,* dacă te schimbi, ea te acceptă aşa cum eşti. Nguru vrea să-ţi simtă respiraţia, Heremini…

Marama şedea în faţa casei pentru întâlniri, împodobită din belşug – la realizarea *marae*-ului de la O'Keefe Station, oamenii lui Tonga nu făcuseră nicidecum economie de forţe – şi le dădea la două fete lecţii de flaut. *Koauau* era un flaut mic, rotunjit, acţionat, prin *nguru,* cu nasul şi gura. Ani şi Heremini încercau acum, oricum, să îşi folosească organul olfactiv pentru producerea unor sunete, iar grimasele pe care le scoteau o făcură pe Marama şi pe celelalte femei din jurul ei să râdă.

Gloria aproape că se sperie, dar fetele chicotiră la rândul lor. Nu li se părea a fi prea tragic faptul că nu scoseseră din flaute, până atunci, nimic altceva decât nişte sunete şuierătoare.

— Gloria!

Marama se ridică, de cum îşi văzu nepoata.

— Cât mă bucur să te văd! La cât de rar vii pe aici, ar

trebui să dansăm pentru tine un *haka* de bun venit...

De fapt, doar oaspeţii stimaţi, adică în majoritatea lor străini, erau salutaţi cu un dans, dar Ani şi Heremini săriră în sus, îşi ridicară flautele şi schiţară nişte paşi de dans şi sărituri. În tot acest răstimp îşi mânuiau instrumentele de parcă ar fi fost mereu *pounamu* – securi ale războiului. Când începură să mai şi urle, în afară de asta, cu nepăsare, nişte versuri, Marama le opri.

— Terminaţi odată, doar Gloria nu-i o străină, ea aparţine tribului nostru. În afară de asta, ar trebui să vă fie ruşine de cârâitul vostru. Mai bine încercaţi încă odată cu flautele voastre. Gloria... *mokopună...* nu vrei să cobori de pe cal?

Gloria roşi şi sări din şa. Wiremu rânji şi încercă să-i ia iapa.

— Mi se permite să duc undeva să pască tronul fiicei de căpetenie sau încalc prin asta vreun *tapu*? o întrebă el.

— Caii mănâncă peste tot, observă Gloria şi se miră că Wiremu o luă ca pe o glumă, râzând nepăsător.

— Caii trăiesc prin bunăvoinţa spiritelor! mai adăugă el şi îi scoase şaua lui Ceredwen.

— *Taua,* aici sunt peşti pentru cină. Am invitat-o pe Gloria, i se adresă el apoi Maramei.

Ea încuviinţă.

— Îi vom frige mai târziu. Dar Gloria nu are nevoie de nicio invitaţie, ea e mereu binevenită. Vino aici, Glory... mai ştii să cânţi la *koauau?*

Gloria roşi. Marama îi arătase în copilărie cum i se răpesc sunetele flautului, iar ea fusese destul de iscusită în ce priveşte felul în care se suflă, dar melodiile nu erau neapărat partea ei forte. Cu toate acestea, nu voi să o refuze în faţa tribului. Luă agitată flautul, suflă în el şi se sperie chiar şi ea de rezultat. Din *koauau* ieşi un fel de geamăt, care se transformă într-un strigăt. Nemelodic, dar Gloria totuşi nu lăsă flautul din mână. Marama luă însă *nguru,* îl duse la gură şi începu să dea un ritm. O melodie sălbatică, sfâşietoare... Gloria se sperie atunci când cineva făcu să răsune *şipahu pounamu,* un alt instrument tipic maori. Ani şi Heremini părură să înţeleagă semnul şi se ridicară din nou să danseze. Erau încă mici, *haka*-ul de război nu le reuşea prea exact, dar făceau nişte mişcări sigure, cele ale războinicelor maori de odinioară.

— Foloseşte Kura acest *haka* în spectacole, sau de unde îl ştiai? îşi întrebă Marama nepoata. E o piesă foarte veche – de pe timpul în care bărbaţii maori luptau împreună cu femeile. Răspândit mai degrabă pe Insula de Nord.

Gloria roşi. Nu ştiuse de dinainte dansul, nimerise sunetul mai degrabă din întâmplare. Dar *koauau-ul* îi strigă furia din suflet – şi Marama o conduse în război. Era ciudat: Gloria avea sentimentul că nu făcuse, ci trăise muzica.

— *Kia ora,* fiicelor! Trebuie să mă tem? A izbucnit vreun război?

O voce joasă, plină, răsună din începutul de amurg şi

Rongo

Rongo se apropie de lumina focului pe care Wiremu îl aprinsese între timp.

— Trebuie să mă încălzesc, copii, lăsaţi-mă lângă foc… dacă nu cumva aveţi nevoie de el pentru a întări vârfurile suliţelor.

Îşi frecă degetele scurte şi puternice deasupra focului. Gloria îl văzu în spatele ei pe Tonga, căpetenia. Se sperie. De când se întorsese acasă, nu-l revăzuse pe Tonga, iar chipul întunecat şi tatuat al bărbatului, un maori înalt, aproape că o speria.

Însă Tonga zâmbi.

— Ia te uită, Gloria… fiica celor care au venit cu *Uruao* şi cu *Dublin* la Actearoa.

Gloria roşi din nou. Cunoştea ritualul de prezentare al maorilor – la anumite ocazii importante el se numea *kanu,* pe care străbunii lui îl aduseseră cândva în Noua Zeelandă. Asta fusese, firește, în urmă cu sute de ani. Din contră, Gwyneira, străbuna *pakeha* a Gloriei, venise în Noua Zeelandă acum mai bine de şaizeci de ani, pe vasul *Dublin.*

— Eşti acum aici pentru a intra în posesia moştenirii tale? Cea a Ngai Tahu sau cea a Warden-ilor?

Gloria nu ştiu ce să răspundă.

— Las-o în pace! rosti Marama. E aici pentru a mânca şi pentru a vorbi cu noi.

Gloria fugi recunoscătoare spre pârâul care curgea de-a

lungul satului. Nu mai prinsese peşti din copilărie, de când Jack o învăţase să pescuiască. Mai întâi se arătă neîndemânatică, dar apoi, spre uimirea ei, celelalte fete nu râseră de ea. Wiremu i se alătură, pentru a-i arăta cum se face. Gloria se trase de lângă el.

— Vrei să sapi mai bine după cartofi dulci? întrebă o fată mai mare, Pau, care observă că Gloria se retrăsese. Atunci, hai cu mine.

Când se duseră pe câmp, Pau o împinse amical.

— Se pare că Wiremu te place, râse ea. De obicei nu găteşte cu noi, face pe marele războinic. Dar azi... şi a avut şi grijă de calul tău...

— Dar mie nu-mi place de el! zise Gloria, abrupt.

Pau îşi ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu te supăra, mă gândeam doar că... E un băiat bun şi fiul căpeteniei. Cele mai multe fete l-ar plăcea.

— E un bărbat! izbucni Gloria, de parcă astfel ar fi spus totul.

— Da, zise Pau liniştită şi-i dădu Gloriei o lopată. Sapă în rândul de-acolo, din dreapta. Şi scoate-i pe cei mai mici, ăia-s mai gustoşi. O să-i spălăm apoi în pârâu...

— Nu mai chinui fata, Tonga. Cel mai bine, las-o de tot în pace. A trecut prin multe...

Rongo Rongo privi în urma Gloriei atunci când plecă împreună cu restul fetelor pentru a pregăti mâncarea.

— Ţi-o spun ţie spiritele? se interesă Tonga mai în glumă, mai în serios.

O respecta pe Rongo, dar, oricât de mult ar fi făcut apel la tradiţiile tribului, dialogul cu spiritele strămoşilor săi nu funcţiona mai bine ca în cazul fiului său.

Rongo Rongo îşi dădu ochii peste cap.

— Asta mi-o spune amintirea globului pământesc, pe care domnişoara Helen îl avea în şcoală, zise ea calmă.

La vremea respectivă, Gwyneira făcuse să dispară, pe neobservate, globul din camera lui Gerald Warden şi-l pusese la dispoziţia întregii clase.

— Nu mai ţii minte unde e America, Tonga? Şi cât de mare e Australia? De zece ori mai mare decât Actearoa. Gloria le-a străbătut, nimeni nu ştie cum. O fată *pakeha,* Tonga...

— E pe jumătate maori, se împăună Tonga.

— Pe un sfert, corectă Rongo. Şi nici măcar o maori nu ştie din naştere cum să supravieţuiască în deşert. Ai auzit doar de Australia? De căldură, de şerpi... Singură-singurică n-a reuşit ea.

— Probabil că n-a înotat de una singură nici prin ocean! zise Tonga, râzând.

Rongo încuviinţă.

— Tocmai! zise ea, chipul oglindindu-i tristeţea.

Gloria petrecu o seară liniştită în satul maori – în timp ce Gwyneira îşi făcu din nou griji pentru ea. Se temuse că Marama o va întreba de Anglia, de călătorie şi mai ales de mama ei, Kura. Dar Marama nu o făcu. Gloria putu să stea acolo pur şi simplu şi să asculte trăncănitul şi poveştile din

jurul focului. Tribul se bucura de prezenţa lui Tonga, datorată unui mic accident de vânătoare. Căpetenia o luase pe Rongo pentru a îngriji un rănit şi o adusese după aceea înapoi. Acum, bărbaţii se lăudau în gura mare cu aventurile lor. Bucata de stâncă, de pe care vânătorul căzuse, devenea tot mai înaltă, iar prăpastia, de unde îl salvaseră ceilalţi bărbaţi tot mai adâncă. Rongo nu spusese nimic la toate astea, asculta doar cu un zâmbet înţelegător pe buze.

— Nu-i asculta. Parcă ar fi copii... îi zise ea, în cele din urmă, Gloriei, care părea să se simtă nesigură pe lângă toţi acei lăudăroşi.

— Copii? întrebă Gloria cu o voce sugrumată.

Rongo suspină.

— Uneori, copii cu făclii sau cu suliţe şi topoare de luptă în mână...

Când, în cele din urmă, Gloria îşi înşeuă calul – refuzase ajutorul lui Wiremu – Tonga se apropie de ea. Se sperie şi păstră o distanţă suficient de mare, de parcă ar fi trebuit să apere un *tapu.*

— Fiică a Ngai Tahu, zise el într-un târziu. Indiferent ce ţi s-a întâmplat, e vorba de *pakeha...*

6

După primele săptămâni agitate, petrecute între fuga de acasă, căutarea unei locuinţe şi nuntă, Lilian Biller constată, mirată, că banii începeau să i se împuţineze cu mult mai repede decât sperase, deşi chiria era uşor de plătit. Dar în ce privea mâncarea şi îmbrăcămintea, cărţile necesare lui Ben pentru studiu şi, cel puţin, un minimum necesar de mobile, veselă, feţe de masă ori rufărie de pat, tânăra se înşelase amarnic. Primele săptămâni ale căsniciei le petrecuse vânând chilipiruri şi străduindu-se să cumpere cel puţin mobile la mâna a doua, însă nimic nu i se făcuse cadou în Auckland; aici standardul de viaţă era vizibil mai ridicat decât în Greymouth.

Lilian se gândi, aşadar, la un mod de a câştiga bani, şi i se adresă, în acest sens, mai întâi soţului.

— Nu poţi să-ţi găseşti ceva de lucru la universitate?

Ben îşi ridică iritat privirea din cartea pe care tocmai o citea.

— Draga mea, eu lucrez zilnic la universitate!

Lilian suspină.

— Mă gândeam la o muncă plătită. Profesorul tău n-are nevoie de ajutor? Nu poţi să ţii şi tu nişte cursuri sau aşa ceva?

Ben scutură din cap cu părere de rău. Facultatea de

Lingvistică a Universităţii din Auckland tocmai se punea pe picioare. Numărul studenţilor abia dacă justifica un post de profesor, fără să mai pomenim de cel al unui asistent. Cât despre domeniul ştiinţific ales de Ben, acesta întâmpina, ce-i drept, un interes imens din partea profesorului său, dar teme precum „Comparaţia dialectelor polineziene cu scopul de a îngrădi locul de origine al primilor imigranţi maori” abia dacă ar fi reuşit să umple un amfiteatru.

— Pff, atunci va trebui să-ţi cauţi altceva, îi întrerupse Lilian lungile explicaţii în acest sens. Avem nevoie de bani, dragule, asta-i clar ca bună ziua.

— Dar studiul meu! Dacă îmi îndrept acum toată atenţia asupra lui, mai târziu voi putea...

— Mai târziu, vom fi murit deja de foame, Ben. Dar nu-i nevoie să lucrezi toată ziua. Caută-ţi ceva ce poţi face pe lângă studiu. Dacă lucrez şi eu, ne descurcăm noi cumva.

Lilian îl sărută încurajator.

— Ce vrei să lucrezi? întrebă el mirat.

Nimeni din Auckland nu voia să înveţe să deseneze, însă Lilian reuşi să găsească în cel mai scurt timp un număr bunicel de elevi, care voiau să studieze pianul cu ea. Ea îşi îndrepta mai degrabă atenţia asupra cartierelor de muncitori, ferindu-se de familiile de intelectuali. La urma urmei, era foarte posibil ca soţia casnică de acolo să cânte mai bine la pian decât ea. În acest caz, nu mai era o problemă. Printre imigranţii harnici ai celei de-a doua

generaţii, care ajunseseră, prin atelierele lor înfloritoare, la o bunăstare mai mult decât modestă, se regăsea dorinţa de a-i imita pe cei „bogaţi”, iar pentru asta era nevoie, conform opiniei generale, şi de o educaţie muzicală a copiilor.

Afişele lui Lilian din alimentare şi din cârciumi au avut un ecou neaşteptat de mare. La urma urmei, nu trebuiau să-şi înfrângă teama de a intra la o şcoală de muzică sau de a învăţa de la un profesor licenţiat. Lilian nici nu părea să inspire teamă, ci îi câştiga pe părinţii agitaţi la fel de uşor ca şi pe elevi: firește că era impresionant că îşi însuşise arta muzicală în Anglia şi, totuşi, se putea vorbi cu ea normal. La asta se mai adăuga şi faptul că Lilian nu era prea riguroasă în ce priveşte principiile clasice. Reducea exerciţiile pentru degete şi studiile la un minimum necesar, astfel încât elevii ei puteau să clămpănească de multe ori deja din a treia sau a patra oră vreun cântec mai uşor. Şi, fiindcă clientela ei cânta mai degrabă din voce decât să meargă la concerte de pian – vociferările muşteriilor din cârciumă le alungau lui Ben şi lui Lilian deseori somnul – ea mai punea accentul şi pe acompaniamente simple pentru muzicanţi stradali şi cântece patriotice. Rezultatele nu întârziară să apară: nimic nu-i convingea mai mult pe părinţii elevilor ei de talentul odraslei lor sau de genialitatea profesoarei decât faptul că la următoarea serbare în familie se puteau strânge cu toţii în jurul pianului şi să trântească un *It s-a*

long Way to Tipperary.

Lui Ben îi era cu mult mai greu să câştige bani. Trebuise să se folosească mai degrabă de forţa muşchilor decât de mai mult sau mai puţin existentele sale talente. În port se găseau însă aproape zi şi noapte slujbe pentru zilieri. Ben încărca şi descărca vapoare şi camioane, de cele mai multe ori dimineaţa, înainte de începerea cursurilor.

Timp de câteva luni, cei doi se descurcară bine. Banii erau suficienţi chiar şi pentru câteva haine noi şi pentru o masă bună, cu două scaune. Modul în care îşi duceau viaţa deasupra cârciumii era în continuare nesatisfăcător. Era mereu gălăgie, puţea a bere şi a untură râncedă, şi Lily se plângea că nu putea accepta seara elevi, fiindcă se temea să meargă acasă singură prin cartier. Toaleta de pe culoar era o catastrofă – niciunul dintre ceilalţi chiriaşi nu părea nici măcar să se gândească să o cureţe din când în când. Şi, odată, Lilian chiar se temu de moarte, în clipa în care unul dintre bărbaţii mereu beţi, ale căror familii locuiau în celelalte locuinţe, se rătăci într-o noapte şi începu să bată şi să lovească furios în uşa lor. Pe termen lung, Lilian nu putea şi nici nu voia să rămână – cu atât mai mult, cu cât începu să se lupte cu greaţa matinală.

— Şi, în cele din urmă, s-a întâmplat! chicoti mult prea decăzuta ei vecină, când ea se clătină, cu faţa palidă şi încă în capotul de dimineaţă, de la toaletă înspre locuinţă. Chiar mă întrebasem când se pune ceva la cale şi la voi.

Femeia respectivă avea patru copii. Trebuia deci să ştie

despre ce vorbea. Totuşi, Lilian îşi permise o consultaţie la doctor, care îi consumă toate economiile. Beată de fericire, dansă aproape până în port, pentru a-l aştepta pe Ben.

— Nu e minunat, Ben? Un copil!

Lilian îl întâmpină imediat, pe chei, cu minunata ei veste. El tocmai căra nişte saci de pe unul dintre vapoare la un camion şi părea a fi complet epuizat, însă Lilian nu observă. Era extraordinar de încântată şi plină de planuri.

Ben însă nu putu să se bucure la fel de mult. Începuse să lucreze dimineaţa la cinci, apoi îşi petrecuse ziua la universitate şi acum mai ajuta şi la descărcarea unei încărcături. Astfel putuse să contribuie mai mult la situaţia financiară a familiei şi sperase, de fapt, să poată studia în următoarele zile nestingherit. De când îşi începuse doctoratul, se zgârcea pentru fiecare clipă liberă. Faptul că Lilian rămăsese gravidă avea să îl oblige acum să facă eforturi şi în continuare. La urma urmei, familia trebuia să fie întreţinută şi, nu peste foarte mult timp, avea să fie nevoit să o facă şi complet singur.

— Nu o să fie chiar atât de rău, Ben! îl consolă Lilian. Uite, câteva luni mai pot da lecţiile mele. Şi, în timpul acesta, te grăbeşti şi tu cu lucrarea cât poţi. După ce îţi vei lua titlul de doctor, o să primeşti cu siguranţă o slujbă plătită. Profesorul tău e încântat de tine!

Deşi lucrurile stăteau astfel, doar din onoruri academice nu se prea putea trăi. Ben însă nu vedea prea bine o a doua catedră de lingvistică la Universitatea din Auckland,

cu atât mai puţin pentru un doctorand atât de tânăr. Cutuma era ca, după obţinerea titlului, să ţii cursuri la alte universităţi şi să te formezi în continuare. Uneori, se mai găseau şi burse de cercetare, dar, în cazul domeniului de cercetare, mai ciudat, al lui Ben, era destul de puţin probabil să primească una. Şi, făcând abstracţie de toate astea, era aproape imposibil, chiar şi pentru un student supradotat, să-şi termine studiile doctorale în aproape nouă luni.

Lilian îşi muşca buza inferioară, în vreme ce Ben îi expunea toate acestea.

— Dar aşa, cu munca asta de prin port, nu câştigi suficient, observă ea. Cu atât mai puţin, când ne vom căuta o locuinţă nouă.

Ben suspină.

— O să mă gândesc la ceva, promise el, vag, pentru a zâmbi totuşi după aceea. O să reuşim noi cumva. Doamne, Lily, un copil! Şi am făcut totul pe cont propriu!

Lilian îl iubea pe Ben din inimă, dar descoperi curând că ideile lui senzaţionale ţineau mai degrabă de domeniul sintaxei şi al melodicităţii propoziţiilor polineziene decât de cel al rezolvării problemelor vieţii cotidiene. Astfel, nici nu se prea bază pe ideile lui, ci se gândi ea însăşi care dintre talentele lui puteau fi folosite pentru a face un profit. Ideea decisivă îi veni când trecu, în drumul ei spre un elev de pian, pe lângă biroul ziarului *Auckland Herald.* Un cotidian! Ben era poet! Să scrie reportaje şi articole ar

fi trebuit să-i fie floare la ureche. Şi era cu siguranţă mai bine plătit decât descărcarea transatlanticelor!

Ferm hotărâtă, Lilian păşi în încăpere şi ajunse astfel într-un birou de mărime medie, în care câţiva bărbaţi clămpăneau la maşinile lor de scris, urlau în telefoane sau sortau hârtii. Era un adevărat vacarm.

Lilian se adresă primului om care îi ieşi în cale.

— Thomas Wilson, răspunse bărbatul, fără să se uite măcar la ea.

Părea să corecteze un articol şi ronţăia, în acest timp, un creion, atunci când nu trăgea în grabă dintr-o ţigară. Lilian se încruntă. Dacă Ben s-ar fi apucat de fumat, câştigul în plus ar fi fost inexistent.

— Acolo...

Bărbatul îi arătă cu creionul spre o uşă cu o tăbliţă: „BIROU REDACTOR – ŞEF”. Lilian bătu în uşă cu încredere.

— Intră, Carter! Şi, de data asta, sper că ai terminat! tună o voce dinăuntru.

Lilian se strecură prin uşă.

— Nu vreau să deranjez, zise ea blând.

— Nu deranjaţi. Doar dacă indivizii ăia de afară îmi dau, în sfârşit, textele să le parcurg şi să le dau bunul de tipar. Dar asta pare să dureze. Deci, cum vă pot ajuta?

Bărbatul solid, chiar dacă nu neapărat foarte simpatic, dindărătul biroului, nu se sinchisi să se ridice, însă îi făcu semn lui Lilian să ia loc. Avea o faţă lată, acum uşor

înroşită, dominată de un nas borcănat. Părul îi era închis la culoare, dar începea deja să încărunţească. Ochii albaştri-cenuşii ai lui Wilson păreau să fie mici, dar îl scrutau pe interlocutor cu mare atenţie şi cu o expresie aproape juvenilă.

Lilian se aşeză pe un scaun îmbrăcat în piele, de cealaltă parte a biroului dezordonat, plin de hârtii. Era şi o scrumieră; şeful fuma doar trabuc.

— Ce trebuie să ştii pentru a putea lucra la ziarul dumneavoastră?

Lilian nu se pierdea în detalii.

Wilson rânji.

— Să scrii, zise el scurt. Şi să gândeşti, ar cam fi de dorit. Dar după cum o dovedeşte zilnic gloata aia de afară, merge şi fără.

Lilian se încruntă.

— Soţul meu e lingvist. Şi scrie poezii.

Wilson îi privi fascinat strălucirea din ochi.

— Astfel, cerinţele de bază ar fi îndeplinite, făcu el.

Lilian radia de bucurie.

— Asta-i minunat... adică, vreau să spun, dacă mai angajaţi oameni. Avem nevoie de o slujbă cât se poate de repede!

— Un post cu contract de muncă nu e liber în clipa asta... chiar dacă e foarte posibil să dau afară pe careva chiar azi! Dar colaboratorii externi sunt mereu bineveniţi.

Wilson trase din trabuc cu nesaţ.

— De fapt, noi căutăm o slujbă care se poate face pe lângă treaba de la universitate, precizează Lilian.

Wilson dădu din cap.

— Ca „lingvist” nu se prea câştigă mult, nu? făcu el.

Lilian îi aruncă o privire nefericită.

— Până acum, nimic! Dar profesorul spune că Ben ar fi strălucit. Toţi o spun, el a avut chiar şi o bursă la Cambridge, dar războiul...

— Poate soţul dumneavoastră să-mi arate ceva deja tipărit? întrebă Wilson.

Lilian scutură din cap.

— Nu. Dar cum vă spuneam, scrie poezii.

Zâmbi.

— Poezii minunate...

Wilson pufni.

— Doar că poezii nu publicăm. Aş putea însă să mă uit peste una dintre elegiile lui. Poate că soţul dumneavoastră mă mai învaţă câte ceva...

— Uitaţi aici!

Lilian îl privi încântată şi caută în geanta ei de mână, din care scoase aproape triumfător o bucată de hârtie mototolită şi aproape ferfeniţă.

— Cea mai frumoasă o am întotdeauna la mine.

Se uita la Wilson, aşteptând parcă aplauze, până când acesta despături hârtia şi parcurse în grabă textul. Colţurile buzelor sale tresăriră aproape insesizabil în tot acest răstimp.

— În orice caz, nu face greşeli ortografice, zise el într-un târziu.

Lilian scutură jignită din cap.

— Bineînţeles că nu! în afară de asta, el vorbeşte franceză şi maori şi câteva dialecte polineziene, care...

Thomas Wilson rânji.

— Bine, bine, tânără doamnă. Am înţeles, el este cireaşa de pe tort. Maori spuneţi? Atunci ar trebui să se descurce şi prin lumea spiritelor?

Lilian îşi arcui sprâncenele.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi...

— Era o glumă. Dar dacă bărbatul dumneavoastră ar avea chef, avem o invitaţie la o şedinţă de spiritism. O anume doamnă Margery Crandon din Boston, precum şi câţiva dintre mai marii Aucklandului intenţionează să invoce câteva spirite. Femeia respectivă trăieşte din asta, e un medium. Asta zice ea cel puţin şi, în ce mă priveşte, i-ar plăcea să aibă aici mai multe şedinţe, motiv pentru care ar fi extrem de interesată să apară un reportaj despre treaba asta – poate că ar fi chiar un subiect pentru un foileton. Dar băieţii mei au refuzat unul după altul, nimeni nu vrea să trezească morţii alături de doamna Crandon, iar colaboratorilor mei le-am dat deja alte însărcinări. Deci, dacă soţul dumneavoastră ar vrea să o preia, s-ar preta la un foarte bun articol de probă. După aceea, mai vedem.

— Ce... ăăă... ce ar însemna asta din punct de vedere financiar? se interesă Lilian.

Wilson râse.

— Spiritismul sau articolul? Ei, colaboratorii noştri sunt plătiţi la numărul de rânduri. Nu însă şi mediumurile, din câte ştiu eu, după numărul spiritelor invocate…

Înainte ca Lilian să mai poată pune o altă întrebare, unul dintre colaboratorii lui Wilson trânti de perete uşa.

— Şefu', aici sunt textele!

Aruncă pe birou un teanc de hârtii proaspăt corectate, ce lăsa însă o impresie haotică.

— A durat mult şi bine, bombăni Wilson. Deci, tânăra mea doamnă… cum vă numiţi de fapt? Aveţi aici invitaţia. Textul vreau să-l am până mâine la cinci pe masă, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. De acord?

Lilian încuviinţă.

— Ben Biller, zise ea. Adică el e soţul meu.

Wilson era deja ocupat cu alte lucruri.

— Ne vedem mâine.

— Am fost cândva la o astfel de şedinţă, zise Lily, în timp ce-i pregătea lui Ben singurul şi aşadar cel mai bun costum. În Anglia. La aproape fiecare sfârşit de săptămână eram la prietenele mele, iar mama uneia era pasionată de spiritism. Invita mereu câte un medium. S-a întâmplat odată să fiu şi eu de faţă. A fost destul de straniu.

— Ei bine, problema e mai puţin dacă e straniu sau nu, cât dacă face faţă unei cercetări ştiinţifice, zise Ben, uşor indignat.

Amestecul lui Lilian în privinţa slujbei sale îl

surprinsese, şi cu atât mai mult, începutul ei imediat. Însă bineînţeles că redactarea textelor i-ar fi fost mai comodă decât descărcarea vapoarelor cu mărfuri, deşi Ben nu era convins că lucrul la un cotidian de duzină nu i-ar fi putut dăuna renumelui său de om de ştiinţă.

— Dar poţi să-ţi iei un pseudonim! îl informă Lilian nerăbdătoare. Hai, lasă nazurile şi îmbracă-te. Treaba asta e floare la ureche!

Lilian dormea deja când Ben ajunse acasă în miez de noapte, şi dormea în continuare când el trebui să plece dimineaţa din nou. De aceea îşi făcuse întreaga dimineaţă griji dacă Ben va reuşi să termine la termen articolul. Într-adevăr, el ajunse acasă abia pe la trei şi jumătate, dar, spre uşurarea lui Lilian, scrisese textul între două seminalii de la universitate.

— Grăbeşte-te şi du-i-l domnului Wilson! îl somă ea. Atunci te încadrezi foarte bine în timp, cel târziu la cinci, a zis el.

Ben îşi muşcă buzele.

— Lily, am acceptat să citesc împreună cu profesorul o lucrare. De fapt, trebuie să plec acum din nou. Nu poţi duce tu articolul?

Lilian ridică din umeri.

— Bineînţeles că pot. Dar n-ar trebui să faci şi tu personal, cunoştinţă cu domnul Wilson?

— Data viitoare, dragă, bine? De data asta, o să lăsăm lucrarea să vorbească pentru sine. Mă gândesc că nu va fi

nicio problemă.

Ben ieşise deja pe uşă, înainte ca Lilian să mai poată răspunde ceva. Îşi luă, resemnată, şalul. Din fericire, în Auckland nu era nevoie de paltoane. Clima era mereu blândă şi Lilian aproape că se obişnuise cu vegetaţia tropicală. Drumul o purta acum spre centru. *Auckland Herald* îşi avea sediul într-una dintre plăcutele case victoriene care dominau părţi întregi ale Queen Street.

Thomas Wilson era aplecat peste câteva texte, pe care le corecta cu fruntea încruntată.

— Ei? Iar dumneata, tânără doamnă? Unde-i soţul dumitale? Doar nu l-o fi făcut doamna Crandon să dispară?

Lilian zâmbi.

— A făcut mai degrabă să apară ceva... Ectoplasmă sau aşa ceva. Din păcate, soţul meu nu poate lipsi de la universitate, dar m-a rugat să vă aduc articolul.

Thomas Wilson o privi cu bunăvoinţă pe fata firavă, cu părul ei lung şi roşcat, ce-i ieşea de sub o pălărioară verde, şic. Haine ieftine, dar o exprimare îngrijită şi o engleză impecabilă. Şi foarte harnică la ajutorul de început pe care i-l acorda soţului. Spera ca individul să o merite!

Wilson citi articolul în diagonală. Apoi îl aruncă pe birou şi o fulgeră furios pe Lilian. Faţa îi era din nou roşie.

— Ce-ţi imaginezi, fetiţo? Că public gunoiul ăsta absolut? Tot respectul pentru încântarea ta faţă de soţ, o fi având el calităţile lui, dar asta...

Lilian se sperie şi întinse mâna după hârtie.

Aucklalnd, 29 martie 1917

Doamna Crandon din Boston a oferit, la 28 martie, unui mic cerc de intelectuali din Auckland, o imagine fascinantă a variabilităţii dimensiunilor. Şi scepticii în ceea ce priveşte verificarea fenomenului au trebuit să fie de acord că manifestarea unei substanţe amorfe, albicioase, provocată de americanca de douăzeci şi nouă de ani, nu se poate explica prin legile naturii. Aceasta, denumită în jargonul de specialitate drept „ectoplasmă", material fragil, proiectează imaginea spiritului ei protector, care îi comunică într-o limbă fascinantă. „Enochiana", care impune prin sintaxă şi dicţie, nu corespunde, aşadar, grosolăniei care apare mai degrabă în context religios. În ce priveşte verificarea identităţii spiritelor invocate în continuare de doamna Crandon, martorul obiectiv trebuie să apeleze la interpretări subiective. Doamna Crandon face referire totuşi la cunoscutul autor şi soldat SirArthur Conan Doyle, care a declarat că spusele ei sunt reale, iar a cărui integritate este lipsită de orice tăgadă.

— Dumnezeule! îi scăpă lui Lilian.

Thomas Wilson rânji.

— Vreau să spun, firește... Dumnezeule, cum de-am putut uita! Domnule Wilson, îmi pare nespus de rău, dar soţul meu mă rugase să mai fac nişte mici corecturi la acest text, înainte de a vă înmâna copia transcrisă pe curat. Aceasta este, firește, prima variantă, dar eu... eu am uitat pur şi simplu, iar mâzgăleala de aici...

Căută după o foaie, în care lui Thomas Wilson nu-i fu greu să recunoască hârtia de scrisoare cu poezia.

— Fireşte că nu v-o pot da. Acordaţi-mi puţin timp, vă rog, să fac corecturile schiţate de soţul meu.

Chipul lui Lilian se înroşi uşor. Wilson încuviinţă.

— Predarea e la ora 17.00, zise el şi scoase ceasul de buzunar din aur. Deci, mai aveţi un sfert de oră. Atunci, la treabă.

Îi trânti un bloc-notes sub nas şi se întoarse din nou la manuscrisele lui. Văzu cu coada ochiului cum tânăra ezită mai întâi câteva clipe, dar apoi creionul începu să-i zboare ca vântul peste hârtie. După exact cincisprezece minute, Lilian părea să fie epuizată, însă îi întinse un articol complet refăcut.

Medium sau şarlatană? Spiritista pune pe gânduri societatea din Auckland

La 28 martie, mediumul american, conform paşaportului, Margery Crandon, de douăzeci şi nouă de ani, a oferit un spectacol unor onorabili reprezentanţi ai societăţii din Auckland precum şi unui reporter al ziarului Herald. *Doamna Crandon atrage însă atenţia asupra provenienţei ei dintr-o familie nobiliară din România. Legătura, pe care autorul acestor rânduri o face cu Baronul ţiganilor al lui Straus, trebuie să-i fie privită cu îngăduinţă. Fiindcă, şi în rest, multe elemente din înfăţişarea doamnei Crandon aminteau de o operetă sau, mai degrabă, de o performanţă de varieteu. Culisa şi*

introducerea au creat efectul scontat al unei groaze confortabile. În acest sens, doamna Crandon demonstrează un talent actoricesc deosebit în ceea ce priveşte crearea de „ectoplasmă”, precum şi în timpul unei pălăvrăgeli consistente într-o limbă necunoscută, numită „enochiană”. Aparent s-a manifestat în acest timp şi „spiritul ei protector”, dar care a avut mai multe în comun cu o bucată de tul umedă, decât cu o apariţie din lumea de dincolo.

Doamna Crandon l-a mânuit atât pe acesta, cât şi alte apariţii ale spiritelor, cu suveranitatea unui păpuşar versat, prin care i-a reuşit, într-adevăr, să convingă pe câţiva dintre cei prezenţi de veridicitatea fenomenelor invocate de ea. Însă nu a reuşit să înşele privirea critică şi incoruptibilă a ziarului Auckland Herald, *şi nici măcar prietenia cu SirArthur Conan Doyle, pe care, aparent, o cultivă, nu ne-a convins. Sir Arthur Conan Doyle e un bărbat care leagă un surplus de fantezie cu o deosebită integritate. Fără doar şi poate că îi este mai la îndemână să creadă în invocarea spiritelor decât în faptul că o doamnă, a cărei apariţie pare să fie departe de orice îndoială, îşi înşală susţinătorii ei nobili şi onorabili.*

Thomas Wilson izbucni în râs.

— Soţul dumneavoastră are o pană ascuţită, rosti el, bine dispus. Şi pare să înţeleagă ceva din comunicarea spirituală, fiindcă tocmai am observat cum v-a dictat totul direct în mână... Sau aţi învăţat pe de rost? Oricum, nu contează. Cum îşi produce domnul Biller textele îmi este

absolut indiferent. În ce-l priveşte pe ăsta, tăiaţi „Baronul ţiganilor”. Cei mai mulţi dintre cititorii noştri nu sunt atât de culţi. Şi câteva dintre cuvinte au prea multe silabe, şi propoziţiile ar trebui să fie mai scurte. În rest, e foarte bun. Puneţi să vi se plătească pe loc douăzeci de dolari. Ah, da, şi trimiteţi-vă soţul mâine pe chei. Acolo va sosi o încărcătură de invalizi din Anglia, care au trecut prin Gallipoli. Am dori să primim un reportaj despre asta, atât de patriotic, încât să nu se simtă nimeni luat peste picior, dar suficient de critic, cât să se întrebe până şi ultimul om de ce ne lăsăm tinerii să crape pe o plajă dinaintea unei trupe turceşti de văcari. O zi frumoasă, doamnă Biller!

Lilian se duse cu Ben în port şi vorbi cu o soră medicală şi cu vreo câţiva veterani, a căror apariţie o şocă de-a dreptul. Apoi, înlocui reportajul de lemn al lui Ben, care se axa mai mult pe importanţa geografică a coastei turceşti, pe importanţa Strâmtorii Dardanele pentru evoluţia războiului şi care creiona construcţiile de apărare turceşti, printr-o descriere răscolitoare a ultimelor bătălii, precum şi o apreciere foarte emoţionantă a retragerii, în cele din urmă încununate de succes, a trupelor: „Cu toată mândria faţă de această performanţă epocală, autorul are un sentiment apăsător văzându-i pe toţi aceşti tineri care şi-au pierdut sănătatea pe o plajă în Marea Mediterană, şi care, prin aceasta, şi-au câştigat neîndoielnic locul în istoria universală. Gallipoli va fi de-acum înainte sinonim eroismului, dar şi al absurdităţii şi al cruzimii războiului”.

— Tăiaţi „sinonim”, făcu Thomas Wilson. Nimeni nu pricepe asta. Şi scrieţi mai bine „simbol”. Şi spuneţi-mi odată cum vă numiţi, doar nu vă pot striga „Ben”!

7

În următoarele luni, Lilian Biller scrisese, ascunsă sub iniţialele BB, despre botezuri de vapoare, despre aniversări ale Pactului de la Waitangi, despre conferinţe ale industriei de prelucrare a lemnului şi despre lucrările de extindere ale universităţii. Spre încântarea domnului Wilson, ea reuşea să scoată şi din cele mai banale teme nişte aspecte amuzante. Până şi ei i se părea treaba asta atât de distractivă, încât începu să-şi reducă din ce în ce mai mult orele de pian. Dar, în principiu, munca de la *Auckland Herald* nu le rezolva problema. Şi în acest caz, trebuia să iasă din casă pentru a participa la evenimente şi pentru a vorbi cu oameni, iar faptul că era gravidă o făcea să fie tot mai grasă şi mai greoaie. Cu copilul după ea nici n-ar mai fi putut merge – dar tânăra familie urma să aibă atunci şi mai multă nevoie de bani.

Să-l câştige pe Ben ca reprezentant era o chestiune lipsită de orice speranţe. Un stil uşor, plin de umor, nu-l caracteriza; Ben folosea cuvinte inevitabil pline de greutate, înclina spre formulări încărcate şi renunţa doar pentru textele ştiinţifice la un anumit fast. Lilian era dezarmată şi se plânse în cele din urmă la Thomas Wilson de problema ei, când sarcina nu se mai putea ascunde.

— Nu mai intru în nicio rochie! Este imposibil să mă duc

la recepţia ducelui. Şi, în curând, va fi din ce în ce mai rău!

Editorul căzu puţin pe gânduri. Apoi îşi atinse cuta dintre ochi, care apărea mereu când medita intens.

— Ştii ceva, Lilian? De fapt, am avea nevoie – mai mult decât de vizita Ducelui Cutărescu, în vederea clădirii cutărică, de câteva poveşti drăguţe. Ceva care să îi înveselească pe oameni. Suntem în cel de-al treilea an de război, umplem foaia asta cu reportaje despre bătălii şi despre pierderi de vieţi omeneşti. Pe străzi, vedem „eroii de la Gallipoli" umblând în cârjele lor, iar băieţii de la ANZAC îşi dau ultima picătură de sânge în Franţa şi în Palestina. În afară de cerinţele de armament, economia stagnează, iar oamenii sunt îngrijoraţi. Nu pe nedrept, în treacăt fie spus; lumea este un imens câmp de luptă şi nimeni nu înţelege din ce cauză. În cazul ăsta, omul simplu trebuie că se teme că nişte nebuni ne vor ataca, până şi aici. În orice caz, domneşte o dispoziţie apăsătoare...

— Da? întrebă Lilian.

Până atunci nu o observase. În afară de problemele materiale, ea continua să locuiască în al nouălea cer cu Ben al ei.

— Trebuie să fie vorba de dragoste, bombăni Wilson.

Între timp, ajunsese să o cunoască mai îndeaproape pe mica lui scriitoare, şi cel puţin în linii mari, povestea ei şi a lui Ben.

Lilian dădu din cap.

— Da! ciripi ea.

Wilson râse.

— Deci, ce voiam să spun este că aş lărgi cu plăcere foiletonul cu vreo câteva poveşti care să mai înveselească lumea. Povestiri, deci nu e vorba de investigaţii, ci de fantezie pură. Însă ar trebui să sune, totuşi, suficient de autentic. Să nu fie doar vorba despre „inimi scurse” sau ceva de acest gen.

O ameninţă cu degetul.

Lilian roşi.

— Ce spui? Ai putea scrie aşa ceva?

— Pot încerca! răspunse Lilian – şi prima idee îi venise deja pe drumul spre casă.

Două zile mai târziu, îi adusese lui Wilson prima poveste, cea a unei asistente medicale din Hamilton care lua în fiecare duminică trenul pentru a-şi vizita bătrâna mamă din Auckland. Făcea asta de când se dăduse drumul la acea rută, iar Lilian intră cu plăcere în detaliile descrierii inaugurării, în cadrul cărora Graham Nelson, un conductor de tren, o întâlnise pentru prima dată pe tânără. De atunci înainte, o văzuse în tren săptămână de săptămână, iar cei doi se îndrăgostiseră unul de altul, însă nu îndrăzniseră vreodată să schimbe câteva cuvinte sau chiar să-şi mărturisească sentimentele. Abia după ani de zile, când mama asistentei medicale murise şi ea nu mai apăruse în tren, Nelson pornise în căutarea ei... şi firește că totul se sfârşea cu o nuntă. Lilian îmbogăţi relatarea cu descrieri de peisaje, aduse în discuţie mândria Noii

Zeelande legată de compania de căi ferate şi capacitatea de a se jertfi a asistentei, care, din dragoste, abia dacă reuşise să se despartă de micii ei protejaţi din spital.

Wilson făcu o figură plictisită, dar dădu textul la tipar în prima duminică. Cititorii lui, în special femeile, fură mişcaţi până la lacrimi. Lilian continuă de îndată cu povestea unui erou de la Gallipoli, a cărui prietenă îl crezuse mort, dar care rezistase tuturor vitregiilor, până când, în cele din urmă, bărbatul se întorsese acasă, după ani şi ani.

De acum înainte, ea îşi avea asigurat locul în foileton. Cititoarele fierbeau de nerăbdare să citească noile povestiri ale lui BB. Ben Biler, însă, se înfiora ori de câte ori răsfoia respectivele poveşti.

— Asta-i mizerie şi gunoi! zise el îngrozit, cu atât mai mult, cu cât scenele de dragoste din povestiri deveneau, de la o săptămână la alta, tot mai plastice. Dacă se va afla vreodată că am ceva de-a face cu asta...

— Nici nu ai, dragule!

Lilian râse şi îşi căută pălăria. Tocmai îşi terminase următoarea povestire şi avea de gând să-şi ducă textul în Queen Street. În curând, însă, Ben trebuia să preia această sarcină, fie că voia, fie că nu. Între timp, Lilian se considera o balenă eşuată. Şi mai avea încă două luni până la naşterea copilului – şi nesfârşit de multe idei pentru noi poveşti sentimentale.

Ceea ce era mai mult decât necesar. Banii în plus îi

dăduseră, ce-i drept, lui Lilian posibilitatea de a-şi cumpăra câteva rochii pentru femei însărcinate, şi pusese deja nişte bani deoparte pentru trusoul bebeluşului. Dar la o locuinţă nouă în continuare nu se putea gândi. Ben avea treabă cu doctoratul lui şi câştiga cu atât mai puţin în port.

— Fără mizeria şi gunoiul meu nu ne descurcăm. Oamenilor le place! zise Lilian, sfidătoare.

Ben îi aruncă o privire aproape acuzatoare. Nu avea să priceapă niciodată de ce majoritatea oamenilor se interesau mai degrabă de lucruri precum căsnicia regelui britanic decât de frumuseţile gramaticii polineziene. Oricum, între timp, propriile poezii îi deveniseră până şi lui penibile.

— Ar trebui să încerci cu un roman, rosti Thomas Wilson, după ce trecu rapid în revistă noile manuscrise ale lui Lilian. Oamenii sunt absolut înnebuniţi după poveştile dumitale. Serios, Lilian, dacă ar trebui să mă iau după scrisorile cititorilor, aş putea publica zilnic câte una dintre operele tale sentimentale.

— Se plăteşte bine? se interesă Lilian.

În ciuda sarcinii înaintate, ea arăta din nou încântător. Rochia ei largă, în carouri verde-deschis şi închis de scoţian, se asorta cu ochii ei vioi şi cu tenul ei deocamdată palid. Îşi prinsese părul, fără doar şi poate pentru a părea ceva mai în vârstă. Pe frunte i se strânseseră câţiva stropi de sudoare. Trebuie că o epuizase drumul cel lung din cartierul portuar până în oraş.

Wilson zâmbi.

— Banii ăştia păcătoşi! Unde mai e nevoia artistei de realizare?

Lilian îşi încreţi fruntea.

— Cât? întrebă ea apoi.

Wilson o găsea fenomenală.

— Deci, Lilian, o să facem astfel: scrieţi două capitole de probă şi eu o să vă conduc la un editor care îmi este amic. Pentru asta, însă, va trebui să mergem la Wellington. O să fii în stare?

Lilian râse.

— Ce? Călătoria cu trenul sau cele două capitole? Cele din urmă nu-s nicio problemă. Şi, dacă le termin repede, nici copilul n-o să se nască, de bună seamă, în compartimentul de tren.

Doar trei zile mai târziu, Lilian se prezentă din nou, cu un manuscris al primelor două capitole, aranjate într-o mapă ordonată în care se mai găsea şi un scurt rezumat. *Stăpâna de la Kenway Station* istorisea povestea unei tinere scoţiene, care se lăsa ademenită în Noua Zeelandă de un pretendent la mâna ei. În acest sens, Lilian amestecă poveştile străbunicilor ei, Gwyneira şi Helen. Povestea, foarte plastic, trecerea peste ocean şi prima întâlnire cu extrem de sumbrul baron al oilor, Moran Kenway. În cele din urmă, fata se trezea înconjurată de lux, dar maltratată şi nefericită la o fermă, departe de orice aşezare omenească. Lilian avusese poate câteva remuşcări, când

făcuse o mică legătură cu prima căsnicie a mamei ei, Elaine. Dar, spre norocul ei, prietenul eroinei din copilărie nu o uitase. Îi urmase în Noua Zeelandă şi făcuse, ca vântul, avere pe câmpurile aurifere şi se grăbise să o salveze pe fată.

Thomas Wilson citi textul în diagonală şi îşi frecă ochii.

— Ei? întrebă Lilian, care părea să fie cam nedormită.

În mod incredibil, de această dată nu fuseseră de vină nici dragostea, nici scandalul din cârciumă, ci extazul de a scrie. Aproape că nu se putuse dezlipi de povestea ei.

— Cum vi se pare?

— Oribil, răspunse Wilson. Dar oamenii o să v-o smulgă din mâini! O trimit de îndată la Wellington, să vedem ce are de spus Bob Anderson.

Ben Biller se împotrivi cât putu ideii de a o lăsa pe Lilian să plece singură la Wellington, şi trebui să fie îmbunat, în cele din urmă, de faptul că Wilson îi luă şi lui un bilet de tren. Astfel, Ben se întâlni cu reprezentanţii universităţii de acolo şi discută despre posibilităţile de a fi lector invitat, în vreme ce Wilson şi Lilian negociază cu Bob Anderson. În final, Lilian semnă nu doar un contract pentru *Stăpâna de la Kenway Station,* ci şi pentru volumul următor. Wilson o sfătui să mai aştepte însă, fiindcă avansul va fi, cu siguranţă, mai mare, dacă prima ei carte se va vinde bine, dar Lilian scutură din cap.

— Avem nevoie de bani acum, zise ea şi dezvoltă pe dată un alt subiect.

Moştenitoarea de la Wakanui se dovedi a fi un soi de ediţie neozeelandeză a lui Pocahontas, în care un *pakeha* se îndrăgostea de o prinţesă maori.

— Îmi imaginez ceva îngrozitor de romantic! se emoţionă Lily la cina simplă care urmase, luată într-un restaurant extrem de luxos. În vreme de restrişte, războinicii maori trebuiau să se târască printre picioarele fiicei căpeteniei, ştiţi? Astfel, ei treceau pragul de la omul paşnic la războinicul neîndurător. Şi imaginaţi-vă sentimentele sale, când ştia foarte bine că tatăl său îi va trimite împotriva iubitului ei…

— Fiicele căpeteniei, care aveau rol de preotese, erau supuse unui *tapu* foarte restrictiv, rosti Ben cu o faţă acră. Foarte puţin probabil ca o astfel de fată să vadă un *pakeha,* darămite ca el să mai şi scape apoi cu viaţă…

— Nu mai exagera atâta cu ştiinţa, iubitule! râse Lilian. Doar nu scriu un studiu despre cultura maori, ci doar o poveste foarte bună.

— Unde tocmai acest ritual, a cărui funcţie de dezumanizare a războinicului are o supraîncărcare aproape emoţională…

Ben începu să dea o explicaţie mai lungă. Lilian îl ascultă cu un zâmbet blând şi îşi savură în continuare stridiile.

— Nici să nu-l băgaţi în seamă, îi şopti Thomas Wilson domnului Anderson. Asta mică îl iubeşte ca pe un fel de animal de companie exotic. Formele de exprimare şi de

comunicare îi sunt străine, dar ea îi plăteşte cu plăcere mâncarea şi veterinarul.

Apoi, i se adresă din nou lui Lilian.

— Ce facem însă cu numele dumitale, Lilian? Propun un pseudonim, dar poate că păstrăm iniţialele? Ce spui de „Brenda Boleyn”?

Lilian îşi petrecu ultimele săptămâni ale sarcinii la biroul noii şi confortabilei ei locuinţe aflată între Queen Street şi Universitate.

Avansul pentru cele două cărţi nu era suficient doar pentru chirie, ci şi pentru nişte mobile acceptabile şi o naştere la spital, pe care atât Ben, cât şi Thomas Wilson puseseră mare preţ. Cei doi se speriau de moarte din cauza lui Lilian, în vreme ce ea privea lucrurile cu relaxare. După ce termină ultima propoziţie din *Stăpâna de la Kenway Station,* începură şi durerile.

— De fapt, voiam să o mai revăd, zise Lilian cu regret, dar totuşi îi permise apoi lui Ben să o împingă într-o trăsură.

Între timp, aproape că nu mai existau decât automobile, iar Lilian se certă cu şoferul, care conducea, în opinia ei, mult prea încet.

Naşterea în sine se dovedi a fi o experienţă înfiorătoare, nu doar fiindcă Ben nu avusese voie să participe – eroul romanului ei aduse pe lume însuşi, în nişte circumstanţe extrem de dramatice, eroina, a cărei mamă era fiica duşmanului, pe care voia să o crească de parcă ar fi fost

propriul lui copil – ci şi pentru că sala de naşteri era rece şi mirosea tare a Lysol şi fiindcă lui Lilian i se legară picioarele de un fel de spânzurătoare, în vreme ce o asistentă voinică se răstea la ea de fiecare dată când scotea şi cel mai mic sunet. Femeia nu avea nimic în comun cu fiinţa angelică din prima povestire a lui Lilian, şi, chiar şi în rest, Lily ajunsese la concluzia că născutul e mult mai puţin încântător decât este descris prin cântece şi romane.

Se împăcă din nou cu realitatea abia atunci când îşi văzu fiul.

— O să-i spunem Galahad! anunţă ea atunci când Ben, palid ca ceara şi complet nedormit, avu voie să intre la ea.

— Galahad? întrebă el, derutat. Ce nume e ăsta? în familia mea...

— Ăsta e numele unui erou! zise Lilian, dar nu-i dezvălui încă lui Ben, pentru a fi ea mai liniştită, că fiul său avea să fie botezat nu doar ca un cavaler al Graalului, ci şi ca salvatorul *Stăpânei de la Kenway Station.* Şi dacă mă uit la familia ta...

Ben râse.

— Vrei să spui că va îndrăzni să-şi contrazică într-o bună zi bunica?

Lilian chicoti.

— Poate că o mai şi dă afară din mina lui!

În timp ce Lilian bătea la maşină *Moştenitoarea de la Wakanui,* pe care Thomas Wilson i-o dedicase cu ocazia

naşterii, micul Galahad se afla în leagănul lui, fiind adormit fie de legănat, fie de cântece romantice. Noaptea era între cei doi părinţi ai lui şi împiedica deocamdată crearea unui alt bebeluş. În privinţa acestei chestiuni, Lilian devenise prevăzătoare. Ben reuşi să se învingă pe sine şi să-şi întrebe colegii de un mijloc sigur de protecţie, cumpărând, într-adevăr, prezervativele indicate. Deşi era destul de complicat să îşi pună acele cauciucuri înainte de a face dragoste, deocamdată Lilian nu era deloc încântată să reîntâlnească moaşa cu aer de sergent a spitalului din Auckland. Lui Ben îi convenea, era fericit mai ales că scăpase în sfârşit de munca din port. Lilian semnă un contract pentru alte două romane, Ben îşi luă doctoratul la începutul lui 1918, fiind unul dintre cei mai tineri doctori ai Imperiului Britanic, şi fu invitat ca lector la Wellington.

Lilian şi Ben erau fericiţi.

8

— Ce tot face Gloria la maori?

Gwyneira îşi încălcă din nou hotărârea de a nu discuta problemele de familie cu administratorul ei, Maaka. În continuare, însă nu era nimeni altcineva căruia i-ar fi putut adresa toate grijile ei. Gloria vorbea puţin, Marama, la fel, şi de la Jack nu venea în continuare nicio veste. Nu-i scrisese el personal. Doar Roly O'Brien, flăcăul lui Tim Lambert, le mai dădea, lui Tim şi lui Elaine, din când în când, un semn, mai întâi din Grecia, apoi din Anglia. Se pare că ar fi însoţit transportul de răniţi care îl scosese pe Jack din Gallipoli, şi îşi amintea prietenul constant în propoziţii secundare. La început, ele sunaseră ameninţător – „Domnu' Jack este încă între viaţă şi moarte"; între timp sunau mai degrabă: „Domnului Jack îi merge ceva mai bine" sau „Domnu' Jack are voie să se ridice, în sfârşit". Fundalul poveştii rămânea, însă, în continuare nerostit – Roly nici nu trimitea scrisorile cu regularitate, nici nu era un povestitor prea bun. Fusese destul de tânăr când îl trimiseseră ca ucenic la mină, iar înainte mersese prea puţin la şcoală.

Gwyneira se consola cu faptul că Jack era, totuşi, în viaţă, chiar dacă îşi pierduse, poate, un picior sau o mână. Era o enigmă de ce nu scria el însuşi sau de ce nu dicta

cuiva o scrisoare, dar îşi cunoştea bine fiul. Dacă soarta îl lovea, se închidea mai degrabă în sine decât să vorbească despre asta. Şi atunci, după moartea Charlottei, tăcuse multă vreme.

Asta o rănea pe Gwyneira, dar încerca să-şi gonească aceste gânduri. Gloria era în acea clipă problema mai urgentă – chiar dacă valurile din Kiward Station se liniştiseră deocamdată. Fata nu se mai certa acum cu oierii şi nici nu mai brusca personalul. În schimb, dispărea aproape în fiecare zi călare, împreună cu Nimue, la O'Keefe Station, sau se ducea pe jos în satul maori, aflat lângă lac. Gwyneira nu mai ştia însă unde voia ea să ajungă; Gloria schimba rar cu ea vreun cuvânt. La mese, abia dacă apărea. Mânca la maori şi părea să nu se mai sature de mâncarea lor sărăcăcioasă, mai ales pe parcursul iernii. Dacă vânătorii nu aveau succes, abia dacă aveau cartofi dulci şi lipii din făină de cereale, dar, după câte se vedea, Gloria prefera aceste mâncăruri altora mai bune, pregătite de străbunică.

Desenele şi jucăriile dispărură unele după altele din camera ei şi apărură obiecte de decor ale artei maori – confecţionate uneori la fel de greoi ca şi artefactele din copilărie, de unde Gwyneira deduse că Gloria îşi încerca talentul în sculptarea ornamentelor şi în împodobirea pietrelor de jad.

Maaka îi confirmă această bănuială.

— Domnişoara Gloria face tot ceea ce fac femeile acum,

primăvara – stau împreună, cos, sculptează, comandă pene... Gloria e multă vreme împreună cu Rongo.

Asta măcar nu era o veste proastă. Gwyneira o aprecia foarte mult pe moaşa maori.

— Vorbesc cu spiritele...

Asta, pe de altă parte, o neliniştise pe Gwyneira. Fără doar şi poate că Gloria se comporta ciudat de când se întorsese. Dar dacă acum se mai şi apucase de invocat spirite... să fi fost pe cale să înnebunească?

— Atinge copacul cu încredere... simte-i forţa şi sufletul.

Rongo îi dădea Gloriei indicaţii cum să se adreseze arborilor, în timp ce pregătea ceremonia premergătoare recoltei florilor roşii *rongoa.* Doar o *tohunga* avea voie să atingă această plantă sacră. Pe de altă parte, la culesul şi uscatul frunzelor *koromiko,* Gloria avusese voie să o ajute. Frunzele aveau efect împotriva diareii şi a durerilor, în plus şi contra problemelor renale. Gloria memora cuminte tot ce îi explica Rongo, dar dialogul cu arborele se dovedi a fi cam mult pentru ea.

— Ce te face să crezi că arborele are mai puţin suflet decât tine? întrebă Rongo. Că nu vorbeşte? Asta spune domnişoara Gwyn şi despre tine...

Gloria zâmbi, încurcată.

— Sau că nu se împotriveşte, atunci când este lovit de topoare? Poate că are el motivele lui!

— Ce fel de motive? întrebă Gloria, încăpăţânată. Ce motive pot fi să te laşi ucis?

Rongo ridică din umeri.

— Nu mă întreba pe mine. Întreabă copacul.

Gloria se sprijini de scoarţa dură a fagului şi încercă să simtă forţa lemnului. Rongo o punea să facă acest lucru cu tot soiul de plante, chiar şi cu pietre şi cursuri de apă. Gloria asculta, fiindcă îi plăcea liniştea, pe care toate aceste... da, ce anume? Făpturi? Lucruri?... o iradiau. Îşi petrecea cu plăcere timpul cu Rongo. Şi cu toate spiritele ei.

Rongo îşi terminase ceremonia şi acum ţinea teorii despre distilarea extractelor din frunzele de *rongoa.*

— Are efect împotriva durerilor de gât, zise ea. Şi se poate fierbe miere din ele...

— De fapt, de ce nu scrii toate astea?

Gloria îşi părăsi copacul, mergând alături de Rongo mai departe prin păduricea luminoasă.

— Atunci o pot citi cu toţii.

— Doar dacă au învăţat să citească, preciză Rongo. Altminteri trebuie să mă întrebe pe mine.

Zâmbi.

— Dar, pe când eram de vârsta ta, gândeam la fel. Mă oferisem bunicii mele, Matahorua, chiar să notez eu pentru ea.

— Şi nu a acceptat? întrebă Gloria.

— N-a văzut niciun rost în asta. Cine nu are nevoie de aceste lucruri, nici nu trebuie să se împovăreze cu ele. Cine vrea să înveţe, trebuie să-şi facă timp să pună

întrebări. Numai aşa devine şi el un *tohunga.*

— Dar, dacă le scrii, le păstrezi pentru posteritate.

Rongo râse.

— Aşa gândesc *pakeha.* Voi vreţi să păstraţi mereu totul, să notaţi – şi le uitaţi cu atât mai repede. Noi ne păstrăm toate cunoştinţele în noi. În fiecare dintre noi. Şi le păstrăm vii. *I nga wa omua...* ştii ce înseamnă asta?

Gloria încuviinţă. Cunoştea expresia. Cuvânt cu cuvânt, însemna: „Despre timpul care va veni". Însă, în realitate, prin ea se desemnau evenimente trecute – spre nesfârşita derutare a tuturor *pakehalor,* care încercau să înveţe maori. Gloria nu se gândise la asta niciodată. Dar acum resimţea furie.

— Să trăieşti în trecut? întrebă ea. Să-ţi aminteşti mereu de cele pe care ai vrea mai bine să le uiţi?

Rongo se trase lângă ea pe o stâncă şi îi mângâie duios părul. Ştia că nu mai era vorba despre ştiinţa de a face miere din florile de *rongoa.*

— Dacă îţi pierzi amintirile, te pierzi pe tine, rosti ea blajin. Povestea te face să fii ceea ce eşti.

— Şi dacă nu vreau să fiu ceea ce sunt? întrebă Gloria.

Rongo îşi luă mâna.

— Călătoria ta nu s-a terminat, nici pe departe. Vei continua să acumulezi amintiri. Şi te vei schimba... Chiar şi din acest motiv, nu scriem nimic, Gloria. Fiindcă a scrie înseamnă a imortaliza. Şi acum, arată-mi copacul care ţi-a vorbit mai înainte.

Gloria îşi încreţi fruntea.

— Cum să-l regăsesc? Aici sunt zeci de fagi! Şi toţi seamănă.

Rongo râse.

— Închide ochii, fiica mea, iar el te va striga…

Gloria era încă supărată, dar ascultă de indicaţiile femeii înţelepte. După o vreme, se îndreptă cu siguranţă spre copacul ei.

Rongo zâmbi.

Gloriei îi era încă greu cu amintirile ei, dar viaţa i se părea mai uşoară când zăbovea la familia ei maori. Gwyneira nu punea întrebări şi încerca în mod vizibil să se abţină de la a o critica pe strănepoata ei. Gloriei i se părea însă că vede în ochii ei dezaprobare şi că aude în vocea ei reproşuri.

Marama clătină din cap, când i se destăinui.

— Ochii tăi şi cei ai domnişoarei Gwyn sunt identici. Şi vocile voastre se pot schimba între ele…

Gloria voi să obiecteze că asta era o prostie. Ea avea ochi albaştri de porţelan, cei ai Gwyneirei erau în continuare de un fascinant albastru-azuriu, pe care îi dăduse mai departe nepoatei ei, Kura. Şi vocile femeilor aveau puţine în comun – cea a Gwyneirei era cu mult mai ridicată decât cea a Gloriei. Dar ea învăţase demult că observaţiile Maramei nu trebuiau luate cuvânt cu cuvânt.

— O să înţelegi asta cândva, zise Rongo liniştită, când Gloria se plânse la ea. „Dă-ţi timp…”

— Dă-ţi timp, zise Marama cu vocea ei cântată.

Şedea vizavi de Gwyneira în *wharenui,* casele de adunări ale satului ei. În mod obişnuit, îşi întâmpina, neoficial, soacra afară, dar acum, ploua cu găleata. În orice caz, Gwyneira cunoştea eticheta. Trecuse fără probleme de *karanga,* ritualul de întâmpinare, care se ţinea înainte de a păşi într-o casă de adunări, îşi descălţase pantofii fără să primească vreo invitaţie specială şi nu se plânsese de oasele ei cu artrită, atunci când se aşezase pe jos.

— De ce nu vrei s-o laşi să plece? La noi nu i se întâmplă nimic.

Motivul vizitei Gwyneirei fusese ultima „idee nebunească" a strănepoatei ei, Gloria. Tribul maori plănuia o călătorie, iar Gloria insista să i se alăture.

— Ştiu asta. Dar ea trebuie să se reacomodeze la Kiward Station! Şi asta nu o poate face dacă pleacă alături de voi, luni în şir. Marama, dacă e vorba de motive economice…

— N-avem nevoie de daruri!

Se întâmpla rar ca Marama să ridice vocea, dar ultimele cuvinte ale Gwyneirei îi răniseră mândria. Într-adevăr, în cele mai multe dintre cazuri era vorba de motive practice, atunci când triburile Insulei de Sud plecau în călătorie. O făceau cu mult mai des decât maorii de pe Insula de Nord, a căror patrie oferea condiţii mai bune pentru agricultura simplă. Pe Insula de Sud, recoltele erau deseori mici, iar dacă proviziile se terminau primăvara, ei o porneau din loc, pentru a trăi câteva luni din vânătoare şi pescuit.

Însă Marama şi oamenii ei nu vorbiseră despre „nevoie”. Pământul le oferea suficientă hrană, doar că nu acolo, unde tocmai se aflau. Trebuia deci să plece după hrană, o aventură şi, cel puţin pentru cei mai tineri din trib, şi o distracţie. În afară de asta, călătoriile aveau aspecte spirituale. Te apropiai de pământ, deveneai una cu munţii şi cu râurile care îţi ofereau hrană şi acoperiş. Copiii mici ajungeau să cunoască şi alte locuri spirituale, îndepărtate; se reîmprospăta legătura cu Te waka a Maui.

Gwyneira îşi muşcă buzele.

— Ştiu, însă... Ce-i cu Wiremu, Marama? Maaka spune că e în vorbă cu el...

Marama dădu din cap.

— Da. Asta am observat şi eu. E singurul bărbat cu care vorbeşte din când în când. Ultima parte mă nelinişteşte, nu şi prima.

Gwyneira răsuflă uşurată. Îi era evident greu să rămână liniştită.

— Marama! îl ştii pe Tonga. Asta nu e o invitaţie la o plimbare cu tribul, asta este o cerere în căsătorie. Vrea să o peţească pe Gloria pentru Wiremu!

Marama ridică din umeri. Prin atitudinea ei relaxată, îşi amintea, şi azi, de fata de pe vremuri, care lua propria ei dragoste şi respingerea incipientă a lui Paul Warden atât de natural, de parcă ar fi fost o ploaie de vară.

— Dacă Gloria îl iubeşte pe Wiremu, tu nu-i vei despărţi pe cei doi. Dacă nu-l iubeşte pe Wiremu, nu îi va căsători

nici Tonga. El nu-i poate forţa să îşi consume actul sexual în casa comunităţii. Deci, lasă astea în seama Gloriei!

— Nu pot s-o fac! Ea... ea este moştenitoarea! Dacă Wiremu se va căsători cu ea...

— Atunci pământul tot nu-i va aparţine lui Tonga şi nici tribului, ci copiilor Gloriei şi ai lui Wiremu. Poate că ei se vor dovedi a fi primii baroni ai vitelor cu sânge maori. Poate că vor da pământul înapoi tribului. Tu nu vei mai trăi să vezi asta, domnişoară Gwyn, şi nici Tonga. Dar munţii vor mai fi aici şi vântul se va juca în continuare cu vârfurile copacilor!

Marama făcu un gest de supunere faţă de voinţa zeilor.

Gwyneira suspină, jucându-se cu părul ei. Îl purta prins foarte strâns, cum îi şedea bine unei femei de vârsta ei, dar, ca de fiecare dată când se enerva, i se desfăceau câteva şuviţe. Gwyneira nu fusese niciodată calmă, iar acum resimţea dorinţa arzătoare de a sparge ceva. Cel mai bine, straşnic păzitul topor de căpetenie al lui Tonga, simbolul puterii sale.

— Marama, nu pot accepta asta. Trebuie...

Printr-un gest graţios Marama o făcu să tacă. Părea, din nou, mai severă decât de obicei.

— Gwyneira McKenzie, rosti ea cu tărie. Ţi-am lăsat în grijă ambii copii. Mai întâi pe Kura, apoi pe Gloria. I-ai educat în felul *pakeha.* Şi uită-te ce a crescut din asta!

Gwyneira o fulgeră.

Kura e fericită!

— Kura e într-o călătoare într-o ţară străină, şopti Marama. Fără popasuri. Fără trib.

Gwyneira era ferm convinsă că Kura vedea toate acestea altfel, dar din perspectiva Maramei, o maori pur-sânge, care trăia cu şi prin pământul ei, fiica îi era pierdută.

— Şi Gloria...

Gwyneira se întrerupse.

— Las-o pe Gloria să plece, zise Marama blând. Nu mai face încă o greşeală.

Gwyneira încuviinţă, resemnată. Dintr-odată se simţi bătrână. Foarte bătrână.

La plecare, Marama îşi lipi fruntea şi nasul de chipul Gwyneirei, în semn de bun rămas. Făcu gestul mult mai cordial şi mai consolator decât în cazul unui salut de rutină.

— Voi, *pakaha,* murmură ea. Toate străzile voastre trebuie să fie netede şi drepte. Le smulgeţi pământului, fără să-i auziţi gemetele. Pe când drumurile ocolite, pietroase, sunt de cele mai multe ori cele mai scurte, dacă păşeşti în pace...

Gloria îi urma lui Marama prin iarba udă, înaltă până la genunchi. Ploua necontenit de ceasuri întregi şi chiar şi Nimue îşi pierduse treptat plăcerea lungii plimbări. Bărbaţii şi femeile tribului mergeau mai departe cu stoicism, închişi în sine. Râsetele şi trăncănitul care le umpleau, în rest, timpul pe parcursul călătoriilor, dispăruseră demult. Gloria se întreba dacă era singura

care visa la un locşor uscat sau dacă pe ceilalţi îi întăreau cine ştie ce cunoştinţe sau sentiment al comuniunii, pe care ea nu-l putea resimţi la rândul ei. După un marş de trei zile, pe o vreme în cea mai mare parte umedă, aproape că i se acrise de aventura ei, cu toate că se bucurase de călătorie şi îşi dorise plecarea încă de când Gwyneira îşi dăduse, în sfârşit, acordul. Gloria voia să vadă asta ca pe un triumf, dar străbunica ei păruse să fie atât de tristă, de bătrână şi de rănită, încât aproape că ar fi rămas.

— Te las să pleci, fiindcă nu vreau să te pierd, îi spusese Gwyneira – o propoziţie pe care altminteri ai fi putut să o auzi de la Marama. Sper să găseşti ceea ce cauţi.

De atunci, convieţuirea devenise şi mai complicată. Gloria încerca să-şi hrănească furia şi respingerea, dar avea mai degrabă o conştiinţă încărcată. Era supărată că se simţea din nou ca un copil.

În cele din urmă, la plecare nu o lăsase pe Gwyneira să o îmbrăţişeze, dar făcu un *horigi,* un gest, de fapt, mult mai intim. Simţi pielea ridată, uscată, dar totuşi caldă a Gwyneirei, precum şi mirosul ei de miere şi trandafiri. Folosise acest săpun şi în copilăria Gloriei; îşi amintea de îmbrăţişări consolatoare. Din contră, Jack mirosise a piele şi a grăsime de copite. De ce oare se gândea ea acum la Jack?

Gloria respiră liniştită când o luară, în cele din urmă, din loc, şi după ce trecură şi primele ore ale călătoriei. Râdea alături de ceilalţi, se simţea liberă şi deschisă pentru noi

impresii – dar şi în siguranţă, apărată de tribul ei. După cum o cerea tradiţia, femeile şi copiii mergeau în mijlocul grupului, iar bărbaţii le flancau. Aveau asupra lor suliţele şi echipamentul de vânătoare; femeile cărau mult prea grelele foi de cort şi tigăi. După câteva ore, Gloria începu să se întrebe dacă era corect sau nu.

— Dar trebuie să ne putem mişca! îi explică Pau. Dacă ne atacă cineva...

Gloria îşi dădu ochii peste cap. Se aflau în continuare pe terenul de la Kiward Station. Şi chiar şi mai departe, în McKenzie Highlands, nu existau triburi inamice. Nimeni nu îi ameninţa pe Ngai Tahu. Dar poate că ar fi trebuit să înceteze să mai gândească precum o *pakeha.*

Înaintea plecării, Gloria nu-şi bătuse capul cu greutăţile călătoriei. Se considera mai dură decât toţi ceilalţi, traversase doar deşertul Australiei şi nu de puţine ori fusese nevoită să meargă pe jos. Dar, pe atunci, o mânaseră voinţa şi disperarea; fusese lipsită de sentimente, însufleţită doar de ţel.

Canterbury Plains, care se transformau încet în precursorii Alpilor de Sud, erau însă altceva. Aici nu era uscat şi fierbinte, ci umed şi rece – cel puţin aşa li se părea călătorilor uzi până la piele. După numai câteva ore de drum, începuse ploaia, şi jacheta Gloriei, cămaşa şi pantalonii de vânătoare se înmuiaseră în cel mai scurt timp. Maorii nu aveau un statut aparte, dar nu-şi întrerupseră marşul din cauza ploii. Doar spre seară fură

ridicate corturile provizorii şi femeile încercară să aprindă focul. Rezultatul nu fu însă satisfăcător.

În cele din urmă, oamenii se culcară lipiţi unul de altul, căutând căldură – doar Gloria se trase înapoi, aproape speriată, şi se înveli, la distanţă, în pătura ei umedă. Nu se gândise până atunci la înnoptatul în cortul comun – deşi ştia, desigur, că tribul îşi împărţea acasă un cort comun de dormit. Acum zăcea trează de ore întregi şi asculta zgomotele pe care oamenii le scoteau în somn, gemetele, sforăitul – uneori şi un chicot ascuns ori strigătele de plăcere, înăbuşite, ale vreunei perechi care făcea dragoste. Gloria ar fi fugit de acolo bucuroasă, dar afară ploua în continuare.

Vremea proastă ţinu şi pe parcursul următoarelor zile. Gloria se întrebă, în treacăt, cum vor strânge Gwyneira şi oamenii ei fânul, dacă lucrurile vor continua astfel. În rest, însă, avea suficient de lucru cu propriile probleme. Încălţările sale – nişte cizme peste gleznă, pe care le găsise mereu foarte potrivite pentru călărit ori pentru munca la fermă – începuseră să se desfacă încet în neîntrerupta umezeală. Maorii râseră din cauza asta. Ei mergeau desculţi şi o sfătuiră pe Gloria să facă acelaşi lucru. În cele din urmă, ea ieşi din cizmele ude, dar nu era obişnuită deloc să meargă cu talpa goală. Îngheţa şi se simţea oribil.

În cea de-a cincea zi, nu mai pricepu deloc ce anume o făcuse să renunţe la camera ei liniştită şi uscată de la

Kiward Station. Primi recunoscătoare bucata de coviltir pe care Wiremu i-o aduse în sfârşit, şi care îi oferea o minimă protecţie împotriva vremii. Tânărul maori părea să fie la fel de nemulţumit şi de îngheţat ca şi ea, chiar dacă, firește, nu o recunoştea. Dar şi Wiremu se bucurase de o educaţie *pakeha.* Anii de internat de la Christchurch nu trecuseră pe lângă el fără să lase nicio urmă. Gloria avea impresia că simte că şi el îşi regreta decizia. El intenţionase să se facă medic, dar acum mergea alături de tribul lui prin sălbăticie. Ea îi aruncă o privire lui Tonga, care păşea în fruntea oamenilor săi.

— Nu ne putem opri mai devreme? întrebă Gloria, disperată. Nu înţeleg ce vă mână...

Amuţi de îndată ce îşi recunoscu greşeala. Nu ar fi trebuit să spună „vă”. Trebuia să înveţe să gândească referitor la sine şi la Ngai Tahu ca „noi”, dacă voia să facă parte din trib...

— Ni se termină proviziile, Glory, explică Wiremu. Nu putem vâna, pe aşa o vreme nu iese niciun iepure din vizuină. Şi râul este prea sălbatic, peştii nu vor înota în curse. Deci, ne îndreptăm spre lacul Tekapo.

Tribul mergea deja de ceasuri bune de-a lungul râului Tekapo, care crescuse, din cauza ploii, devenind un fluviu violent.

Pe marginea lacului, îi explică Wiremu, aveau să rămână zile, poate chiar săptămâni întregi. Acolo era peşte din belşug şi păduri pline de vânat.

— Ne punem tabăra acolo din vremuri imemoriale, zâmbi Wiremu. Până şi denumirea lacului vine de aici – *pe* înseamnă noaptea, iar *taka,* saltea.

Tocmai aşa ceva şi-ar fi dorit acum Gloria, pe cât posibil mai uscată, şi care să se afle într-o casă solidă, dar nu răspunse nimic, ci încercă să ţină pasul cu ceilalţi.

Spre seară, ploaia se opri.

— Abia dacă plouă la lac, zise Rongo. Cum de-a putut plânge Răngi în faţa acestei frumuseţi…

Într-adevăr, lacul Tekapo era, în lumina ultimelor raze ale soarelui, de o frumuseţe uimitoare. Păşunile se învecinau cu el pe malul de nord, iar pe cealaltă parte se ridicau maiestuoşi Alpii de Sud. Apa licărea un turcoaz închis – a doua zi, pe lumină, avea să strălucească. Femeile tribului salutară lacul prin cântece şi râsete. Rongo scoase apă ceremonios şi, de această dată, reuşiră să aprindă un foc la mal. Bărbaţii porniră să vâneze, şi, chiar dacă prada vânătorii era încă insuficientă, în jurul focului se serveau peşte prăjit şi lipii făcute din ultimele provizii de făină. Marama şi câteva alte femei îşi scoaseră instrumentele din bagajul lor, care nu reuşise să reţină întreaga ploaie, şi sărbătoriră sosirea la lac. Bineînţeles că saltelele şi corturile erau încă umede când tribul se duse, în cele din urmă, la culcare, însă mica sărbătoare îi însufleţi pe oameni. Mai mulţi bărbaţi şi femei făcură dragoste. Gloriei i se făcu greaţă. Trebui să iasă la aer.

Gloria se furişă din cort, învelită în pătura ei. Cerul de

deasupra lacului era negru ca păcura, dar pe vârfurile munţilor mai era încă zăpadă. Fata privi în sus şi se strădui să devină una cu totul, aşa cum o sfătuise Rongo. Cu cerul, cu lacul şi cu munţii nu era prea greu. Cu tribul nu avea să reuşească, de bună seamă, niciodată...

Tresări când auzise paşi în urma ei. Wiremu.

— Nu poţi să dormi?

Gloria nu răspunse.

— La început, mi-a fost şi mie greu, când m-am întors de la oraş. Dar, în copilărie, iubeam asta la nebunie.

Ea auzi din tonul vocii lui că zâmbea.

— Ne târâm de la o femeie la alta, un braţ era mereu liber.

— Mama mea nu m-a vrut, rosti Gloria.

Wiremu dădu din cap.

— Am auzit asta. Kura a fost altfel, abia dacă îmi amintesc de ea...

— E frumoasă, spuse Gloria.

— Tu eşti frumoasă.

Wiremu se apropie de ea şi ridică mâna. Voise să-i atingă faţa, dar ea se trase înapoi, speriată.

— *Tapu?* întrebă el cu blândeţe.

Gloria nu putu să glumească cu asta. Se întoarse spre cort, atentă şi încordată.

— Poţi să te întorci liniştită. Nu te voi ataca pe la spate. Ce e cu tine, aşa, dintr-odată, Gloria?

Wiremu fugi după ea şi o prinse de umăr, dar reflexele

Gloriei nu putură deosebi o atingere prietenească de una duşmănoasă. Nu noaptea. Fata îşi apucă fulgerător cuţitul. Wiremu se lăsă în jos când îl văzu scânteind, se aruncă la pământ şi se rostogoli mai departe.

Gloria se uita speriată cum el se ridică, din nou, cu supleţe, în picioare şi cum o priveşte disperat.

— Glory...

— Nu mă atinge! Să nu mă mai atingi niciodată!

Wiremu desluşi panică în vocea ei.

— Gloria, am fost mereu prieteni. N-am vrut să-ţi fac nimic rău. Hei, uită-te la mine! Eu sunt Wiremu, nu mai ştii? Cel ce a vrut să fie vraci.

Foarte încet, Gloria părea să-şi revină în fire.

— Îmi pare rău, zise ea încet. Dar eu... nu-mi place când sunt atinsă.

— Trebuia doar să spui. Gloria – eu accept *tapu,* o ştii doar.

Wiremu zâmbi din nou şi îşi ridică palmele. Un gest de pace.

Ea încuviinţă timid. Se întoarseră la cort, unul lângă celălalt, însă fără să se atingă.

Tonga, care dormea singur într-un cort, îi văzu venind. Se lăsă din nou pe spate, mulţumit.

Vremea de la lac era, într-adevăr, mai bună decât jos, la câmpie, dar, totuşi, ploua încă mult. Ngai Tabu nu trebuiau să facă foametea, era peşte şi carne din belşug, iar oamenii se simţeau bine. Gloria o însoţea pe Rongo în căutarea

plantelor medicinale şi asculta poveştile Maramei, despre Harakeke, zeul inului, un nepot al lui Papa şi al lui Răngi. Femeile povesteau despre zeii lacului şi ai munţilor, descriau călătoriile lui Kupe, primul descoperitor al Actearoei, şi luptele sale cu peşti gigantici şi monştri ai uscatului.

Uneori se întâlneau cu alte triburi şi organizau un complicat *pohiri* – o ceremonie de întâmpinare, care era stabilită în detaliu – după care celebrau o sărbătoare. Atunci Gloria dansa alături de ceilalţi şi sufla din *koauau haka*-urile de război ale fetelor. Uitase de teama ei permanentă de a face ceva greşit. Marama şi celelalte femei nu îşi dojeneau elevele, ci le explicau cu răbdare. Micile certuri dintre fete nu fuseseră soluţionate cu atâta îndârjire ca în internat, chiar din simplul motiv că adulţii nu luau niciodată partea nimănui. Gloria învăţă să diferenţieze zeflemeaua blândă a fetelor maori de neîndurătoarea batjocură a fostelor ei colege de clasă şi putu, în cele din urmă, să râdă şi ea când Pau o luă peste picior, spunându-i că mingea de *poi poi* confecţionată chiar de ea arăta ca oul unei păsări bizare. Fiindcă nu reuşea să o facă perfect rotundă, ea se răsucea în timpul dansului în nişte elipse ciudate, iar atunci când o lovi pe Ani în cap, ea îi spuse că ar fi de bună seamă o nouă armă miraculoasă.

— Doar că e cam moale, Glory, trebuie să încerci să o faci din *pounamu.*

Apoi căutaseră prin albia unui râu, iar seara Rongo le

arătă cum se pot sculpta, din pietre asemănătoare jadului, medalioane în forma unor mici figuri de zei. Gloria şi Ani îşi făcură una alteia cadou *hei-tiki-wnle* pe care le purtară apoi mândre în jurul gâtului. Wiremu îi făcu mai târziu Gloriei o surpriză cu unul şi mai frumos – la urma urmei, el exersa de mai demult.

— Uite, să-ţi aducă noroc!

Celelalte fete bârfiră pe tema asta, ceea ce Gloriei nu îi plăcu. Dar avea încredere în Wiremu. Nu era nimic altceva decât prietenul ei.

Gloria începu să se bucure de zilele petrecute în cercul noii ei familii, însă nopţile din cortul comun le simţea în continuare drept chinuitoare. În măsura în care vremea o permitea, se furişa afară şi dormea acolo, chiar dacă se speria de orice zgomot. Îşi putea spune cât voia că nu o pândeau nici crocodili, nici şerpi ca pe atunci, în Australia – dar frica era adânc înrădăcinată. Iar zgomote erau multe, în acele nopţi calde. Fetele şi băieţii părăseau cortul chicotind sau se separau deja încă de când tribul era adunat în jurul focului. Făceau dragoste în pădurea de pini sau îndărătul stâncilor, în iarbă.

Gloria se temea şi de bărbaţii care părăseau noaptea cortul, pentru a urina. Ştia că nu voiau să-i facă nimic rău, dar numai silueta unui bărbat în faţa oglinzii lacului îi făcea inima să-i bată cu putere.

Atunci când nopţile nu erau atât de călduroase, dar Gloria nu rezista să stea, totuşi, în cort şi se cuibărea

singură şi tremurând în pătura ei umedă, Wiremu îşi făcea din când în când apariţia. Se aşeza departe de ea şi vorbeau. El îi povestea despre timpul petrecut la Christchurch. Cât de singur se simţise la început şi cât de disperat fusese când ceilalţi îl luau peste picior.

— Dar ţi-a plăcut, de altminteri! se miră Gloria. Ai vrut chiar să rămâi să studiezi.

— Mi-a plăcut şcoala, iar eu sunt fiul unei căpetenii. Eram mare şi puternic şi i-am făcut pe băieţii *pakeha* să se teamă. Uneori, asta a dus la câteva probleme cu profesorii, atunci când ei mă pârau. Dar, de cele mai multe ori, îşi ţineau gura. *Mana...* ştii doar.

Zâmbi.

Gloria înţelesese. Câştigase influenţă în trib, se impusese în faţa celor care-l chinuiseră.

— Dar ai fost singur, rosti ea.

— *Mana* te face întotdeauna să fii singur. Căpetenia are putere, dar nu are prieteni.

Ceea ce era adevărat. Tonga rămânea, de cele mai multe ori, în propria-i companie. Dar el şi voia asta. Trebuia să-i amintească tribului, şi aşa îndeajuns de mult orientat spre vest, care tapu erau legate de demnitatea lui.

Mai târziu, povestea Wiremu, îşi câştigase respectul la liceul *pakeha* datorită rezultatelor şcolare bune. Abia la universitate situaţia se deteriorase din nou. Întâlnise colegi noi, care nu mai făcuseră niciodată cunoştinţă cu pumnii lui. Şi să-i bată şi pe aceştia era, după cum o

spunea chiar el, zâmbind, „între timp, prea civilizat”.

Gloria însăşi vorbea puţin despre copilăria ei petrecută în Anglia. Câte ceva despre domnişoara Bleachum şi despre faptul că se interesase dintotdeauna de plante şi de animale.

— Domnişoara Bleachum era de părere că ar fi trebuit să studiez ştiinţele naturale. Atunci aş fi putut rămâne în Dunedin. Dar ştiu atât de puţine... am făcut numai muzică şi am pictat... şi ne-am uitat la tablouri ciudate.

Gloria o aminti pe Europa şi pe Zeus, care se îndrăgostise de ea şi se transformase într-un taur, pentru a scăpa de suspicioasa lui soţie. Wiremu învăţase latină şi puţină greacă la universitate şi împodobi povestea, prin cuvinte şi culoare, în felul specific maori. Se amuza teribil. Gloria roşi şi simţi compasiune şi furie pentru prinţesa răpită, care îşi făcuse alte planuri pentru viaţă decât să servească drept iubită părintelui zeilor.

În zilele următoare, Wiremu îi adusese deseori exemplare interesante de flori sau de insecte, şi, într-o noapte, o trezi, strigând-o prudent, pentru a-i arăta o pasăre kiwi. Ei se luară după fluieratul strident al păsării alergătoare, activă noaptea, cu pene maro şi ciocul coroiat, şi descoperiră, într-adevăr, animalul timid la adăpostul unei tufe. Erau multe păsări de noapte în Actearoa, mai ales în zona Subalpilor, dar să vezi un kiwi era ceva deosebit. Gloria îşi urmă plină de încredere prietenul, pentru a observa animalul. Wiremu o invita tot mai des la

plimbări nocturne, dar nu o atinsese niciodată.

Ceea ce nu excludea însă faptul că celelalte fete vorbeau despre escapadele ei nocturne împreună cu fiul căpeteniei. Şi femeile adulte ştiau de ele. Tonga părea să fie mai mult decât mulţumit.

După o vreme, Ngai Tabu părăsiră lacul şi plecară mai departe în munţi. Aoraki, cel mai înalt munte al insulei, era considerat a fi sfânt, iar ei voiau să se apropie mai mult de el.

— Câţiva *pakeha* au urcat acolo în urmă cu vreo câţiva ani, povesti Rongo. Dar spiritelor nu le-a plăcut.

— Atunci, de ce au permis-o? întrebă Gloria.

Ea ştia muntele de „Mount Cook” şi auzise de respectiva expediţie încununată de succes.

Rongo îi dădu răspunsul ei standard:

— Nu mă întreba pe mine, întreabă muntele.

În cele din urmă, ajunseră să vâneze în McKenzie Highlands şi Gloria cuteză chiar să istorisească seara, la focul de tabără, povestea bunicului ei James, colorând-o la fel de mult cum o făceau şi maorii, în propoziţiile lungi şi întortocheate ale limbii lor, Gloria relată despre întâlnirea lui McKenzie cu fiica lui, Fleur, şi despre cum îl răpusese John Sideblossom pe hoţul de vite, ceea ce îi adusese cu sine expulzarea în Australia.

— Dar bunicul meu s-a întors din imensa ţară de dincolo de mare, unde pământul e roşu ca sângele şi munţii par să mocnească. Şi a trăit mult.

Ascultătorii Gloriei aplaudară cu încântare, iar Marama îi zâmbi.

— O să ajungi o *tohunga,* dacă o ţii aşa mai departe. Dar nu-i de mirare. Şi tatăl tău este un maestru al vorbirii frumoase. Chiar dacă el face un uz mai ciudat de darul lui...

Înaripată de lauda Maramei, Gloria începu să exerseze arta oratoriei. Lucra intensiv la *pepeha* ei, modul propriu de a ţine o cuvântare personală de prezentare, pe care orice maori o putea rosti, atunci când o cerea vreo ceremonie. În cadrul ei, îţi numeai *tupună* tăi – strămoşii – şi descriai piroga şi detaliile călătoriei pe care o întreprinseră ei odinioară spre Actearoa. Marama o ajută pe Gloria să numească tribul, pe care călătorii îl înfiinţaseră, şi îi arătă locurile unde ei locuiseră. Foarte fermecătoare era o vale, care părea a fi o fortăreaţă naturală. Azi era *tapu;* de bună seamă că se luptaseră acolo, cândva, nişte oameni sau se petrecuse ceva bizar. Oamenii din trib se temeau să păşească în acel loc, dar Rongo şi Marama o duseră pe Gloria într-acolo şi meditară cu ea la foc. Gloria indusese o descriere exactă a fortăreţei de stâncă în *pepeha* ei.

Descrierea arborelui genealogic *pakeha* cu exactitate era, firește, mai greu, dar Gloria spusese numele vaporului pe care Gwyneira călătorise, dădu Kiward Station ca loc de referinţă şi îşi numi familia Warden drept *iwi* – tribul ei. În cele din urmă, descrisese cât mai colorat locul în care se

născuse, iar în timp ce vorbea simţi un fel de dor de casă. Ngai Tahu erau de-acum de trei luni pe drum. Şi, deşi Gloria aparţinea în mod evident de trib şi se simţea, pentru prima dată, după ani de zile, acceptată, avea în continuare sentimentul că trăieşte viaţa altuia. Juca rolul unei fete maori şi îi făcea, neîndoielnic, bine. Dar oare asta îşi dorea cu adevărat? Ce era ea? Până atunci, Gloria nu protestase niciodată împotriva aşteptărilor pe care le aveau ceilalţi de la ea. Se antrena în folosirea plantelor medicinale. Învăţa să împletească şi să înţeleagă importanţa motivelor ţesute. Gătea carnea pe care o aduceau bărbaţii. Dar cu cât petrecea mai mult timp alături de femeile din trib, cu atât mai clar îi devenea că nu făcea nimic altceva decât ce făceau Moana şi Kiri acasă, în bucătărie. Bine, mai lucra de mână şi gătea sub cerul liber, dar aceasta era singura diferenţă. Din contră, Gloriei îi plăcuse dintotdeauna mai mult să ajute la fermă şi să lucreze cu oile şi cu vitele, îi lipseau animalele.

Maorii nu o împiedicau să li se alăture bărbaţilor la vânătoare şi la pescuit. Ambele le erau permise şi femeilor; orice fată maori învăţa să se descurce de una singură în caz de urgenţă. Dar vânătoarea comună nu era ceva obişnuit şi dacă venea o fată cu ei, maorii înclinau să interpreteze greşit acest lucru, ca pe o încercare de apropiere. Gloria nu voia să-şi asume acest risc. Încercă, la început, să-şi convingă prietenele să meargă cu ea la vânătoare sau la pescuit. Dacă Pau sau Ani reuşiseră să se

mobilizeze în acest sens, întreprinderile comune degenerau rapid într-un soi de flirt cu băieţii, lipsit de oprelişti. Gloria era atrasă inevitabil în distractiva trăncăneală, iar ea o ura!

Aşa se face că rămânea, de cele mai multe ori, la foc şi îl însoţea, doar din când în când, pe Wiremu la pescuit. În timp ce învăţa cum se împletesc capcane pentru peşti din stuf şi din crengi, punându-se în ele momeala, femeile din tabără vorbeau despre relaţia ei cu Wiremu. Seara, o luau cu asta peste picior, iar Gloria rămânea, în ziua următoare, din nou, la corturi.

Dar chiar dacă ar fi fost mai uşor să împartă cu bărbaţii sarcinile lor decât să rămână cu femeile la foc, Gloria se lupta cu descoperirea că nici vânătoarea, nici pescuitul nu-i făceau nicio plăcere. Şi la Kiward Station se tăiau animale, din când în când, şi mai şi pescuia de mic copil. Dar nu voia, pur şi simplu, să ucidă în fiecare zi pentru a-şi asigura traiul. Nu avea răbdare să construiască capcane şi să le controleze, şi ura să scoată din ele păsările sau micile rozătoare care se strangulaseră în ele. În schimb, îi era dor de munca de crescător, care îşi ţine animalele ani de zile, care îşi face gânduri despre împerecherea oii cu berbecul, a iepei cu armăsarul, şi care celebrează apoi naşterea, nu moartea. Gloriei îi făcea plăcere să aibă grijă de animale, dar vânătoarea nu o entuziasma.

Din acest punct de vedere, nici nu fu foarte tristă când tribul o luă pe drumul de întoarcere. Tonga ar fi mers cu

plăcere mai departe, chiar şi Rongo era uşor dezamăgită că nu îi arătase Gloriei mai mult din patria Ngai Tahuilor. O iniţia pe fată în ultima vreme din ce în ce mai intens în tot ce însemnau *tapu* şi *tikanga,* toate obiceiuri ale tribului lor. Marama făcea, din când în când, aluzii la faptul că femeia vraci se gândea, de bună seamă, la o urmaşă. Rongo avea trei fii, dar nicio fată.

Cu toate acestea, vara era pe terminate şi, ca aproape întotdeauna în cazul triburilor de pe Insula de Sud, femeile şi bărbaţii obişnuiţi ai tribului erau cei care îşi impuneau voinţa, chiar şi împotriva căpeteniei lor şi a femeii înţelepte. Toamna avea loc la Kiward Station aducerea animalelor acasă de la păşunile din munţi. Şi, pentru asta, era nevoie de bărbaţi şi puteai face bani buni. În afară de asta, seminţele, pe care femeile le semănaseră, trebuiau să fi încolţit deja. Din recoltă şi din banii câştigaţi la *pakeha,* familiile puteau să treacă de iarnă – fără călătorii istovitoare şi excursii de vânătoare pe ploaie şi frig. Putea Tonga să spună cât voia că acestea nu erau obiceiurile triburilor şi că ei deveneau astfel dependenţi de albi. Un foc cald şi puţin lux sub forma unor unelte *pakeha,* oale de gătit şi mirodenii, toate astea le erau oamenilor mai importante decât orice tradiţie.

Ceea ce nu însemna, firește, că trebuia să facă stânga-împrejur şi să se întoarcă la Canterbury Plains pe cel mai scurt drum. Călătoria de întoarcere dura săptămâni întregi, conţinea vizite la locurile sacre şi chiar şi în *marae*

ale altor triburi. Între timp, Gloria stăpânea toate acele ceremonii cu ochii închişi. Cânta şi dansa fără nicio reţinere alături de celelalte fete şi îşi declama *pepeha* ei dacă gazdele se mirau de făptura ei cu iz străin. Şi, de fiecare dată când o făcea, era privită cu mare stimă; în special în privinţa descrierii călătoriei *pakaha*-ilor din străina Londră, peste *awa* Tamisa, şi călătoria prin munţii noii patrii, pe care, la vremea respectivă, Helen Daneport îi denumise „Munţii Iadului”, înaripau fantezia ascultătorilor ei. *Mana* Gloriei crescuse în cadrul comunităţii. Mergea dreaptă şi mândră alături de prietenele ei atunci când tribul călcă din nou pământul căruia îi spunea în continuare O’Keefe Station. Wiremu, care mergea cu bărbaţii, îi zâmbea din când în când, iar ea nu se sfia să îi răspundă la salut. Gloria se simţea în siguranţă.

— Nu vrei să pleci azi acasă? întrebă Marama, uitându-se nedumerită la îmbrăcămintea maori de sărbătoare a Gloriei.

Ngai Tabu îşi luaseră din nou în posesie *mame* al lor de pe teritoriul fostei ferme a lui Helen O’Keefe, iar Gloria curăţa, alături de celelalte fete, *wharenui-ul,* în vederea festivităţilor ce aveau să vină. Pau bătea saltelele, Gloria mătura. Alte fete ştergeau praful de pe statuile de *zie,* în mărime naturală. Toate purtau deja *piupiu-urile* lor, precum şi corsajele care le lăsau umerii dezveliţi, în culorile negru, roşu şi alb. Vremea permitea în mod

excepţional, de această dată, costumaţia sumară – era soare şi nu ploua. Fetele aveau să danseze mai târziu un *haka* de salut în faţa casei de adunări. Însă Marama nu bănuise că nepoata ei va participa la asta.

— Domnişoara Gwyn va afla că am venit. Te va aştepta.

Gloria ridică din umeri. În realitate, era nehotărâtă. Pe de-o parte, voia să celebreze întoarcerea acasă împreună cu tribul, pe de altă parte, îi era dor de patul ei confortabil, de camera ei închisă – şi chiar şi, puţin, de îmbrăţişarea bunicii sale, Gwyn, de parfumul ei de trandafiri şi lavandă şi de mâncarea servită de Moana şi de Kiri. O masă adevărată. *Sacune* adevărate.

— Ce tot spui de întoarcerea acasă, Moana? întrebă Tonga.

Tocmai îşi făcuse apariţia, urmat de fiii săi. Wiremu era ultimul în şir. Ca toţi ceilalţi, îşi îmbrăcase deja hainele tradiţionale de sărbătoare. Bărbaţii aveau să danseze un *haka* pentru a-şi saluta din nou femeile în *wharenui.*

— Gloria e acasă aici. Vrei să o trimiţi înapoi la *pakeha?*

Căpetenia condusese ceremonia de întoarcere acasă la marae-ul strămoşesc – deşi el şi familia lui locuiau, de fapt, în satul de la Kiward Station. Însă el se întorcea acolo abia a doua zi. Pentru Gloria, era un pretext bun de a mai rămâne încă o zi în familia ei maori. Pe jos, drumul până la Kiward Station era lung, şi ar fi fost mai frumos să îl străbată în grup decât singură. Gloria zâmbi cu gândul la calul ei. Va putea călări din nou. După lunga drumeţie, ştia

să preţuiască asta mai mult.

— Nu trimit pe nimeni niciunde, Tonga, rosti Marama liniştită. Gloria trebuie să ştie singură ce face şi unde vrea să-şi ducă viaţa. Dar se cade să o viziteze măcar pe domnişoara Gwyn şi să-i arate că e bine.

— Eu…

Gloria dădu să spună ceva, dar cei vârstnici îi făcură semn să tacă.

— Cred că Gloria a arătat şi a demonstrat deja unde îi e locul, zise Tonga cu demnitate. Şi mai cred că ar trebui să îşi desăvârşească legătura ei faţă de acest trib în această noapte. Observăm de luni întregi că Gloria şi Wiremu, fiul meu cel mai tânăr, îşi petrec o parte a timpului împreună. Atât ziua, cât şi noaptea. Ar fi acum vremea, să îşi împartă culcuşul în prezenţa tribului, aici, în casa de adunare.

Gloria sări în sus.

— Eu…

Dădu să spună ceva, dar vocea o părăsise. Întreaga educaţie a *whaikorero* nu o pregătise pentru această situaţie.

— Wiremu, şopti ea neputincioasă.

Wiremu trebuia să spună acum ceva. Pe cât de mult îşi dorea ea să strige un „Nu” răspicat, din tot sufletul, era aproape bucuroasă de spaima ce o împiedicase să aibă o reacţie spontană. Wiremu avea să piardă respectul tribului, dacă era refuzat de ea. Acel „Nu” trebuia să vină de la ea.

Wiremu privea tulburat de la unul la altul.

— Asta... asta este cam surprinzător... zise el, împleticindu-se. Dar eu... adică, Gloria...

Se apropie de ea.

Gloria îl privea cu ochi rugători. Aparent îi era greu să recunoască faptul că între ei nu fusese niciodată nimic. Gloria blestemă mândria masculină. Şi simţea cum clocotea furia în ea. Tonga îşi pusese fiul într-o situaţie imposibilă. Şi pe ea, de asemenea. *Mana* fiului de căpetenie nu se prea înmulţea dacă primea un refuz în faţa întregului trib. Gloriei însă îi era cam indiferent dacă îşi pierdea *mana* ei sau nu – cel puţin legat de faptul de a mai împărţi vreodată patul cu un bărbat. Tonga nu avea niciun drept să o peţească în numele fiului lui.

— Eu... ăăă...

Wiremu îşi căuta în continuare cuvintele.

Ceea ce Gloriei i se păru alarmant. Fireşte că nu exista un discurs oficial în această chestiune, dar un „Nu, nu vreau” simplu sau, dacă era chiar necesar, un „Mai dă-ne timp”, care să încetinească lucrurile, ar fi trebuit, totuşi, din punctul ei de vedere, să reuşească Wiremu să gângăvească.

— Gloria, ştiu, nu am vorbit niciodată despre asta. Dar, din partea mea... m-aş bucura... adică, cu plăcere aş...

Gloria îl privi, nevenindu-i a crede. Era ca împietrită, toate sentimentele ei părură a fi moarte în acea clipă. Şi nu mai vedea nimic altceva în jurul ei decât pe acel bărbat, în

care avusese încredere. Şi el tocmai era pe cale să o trădeze.

— O putem face doar *pro forma...* îi şopti el în engleză. Adică nu trebuie să consumăm noaptea nunţii în faţa întregului trib...

Wiremu fusese suficient de mult educat de *pakeha,* încât aceste cuvinte îi fură până şi lui penibile.

— Atunci s-a hotărât! se bucură Tonga. O să o celebrăm în noaptea asta. Gloria, vei fi întâmpinată în acest *wharenui* ca o prinţesă...

Căpetenia radia.

Wiremu se balansa nesigur de pe un picior pe celălalt. *Pakeha*-ul din el aştepta răspunsul afirmativ al miresei.

Şi, din nou, ceva se rupse în Gloria. Turbată de furie, îşi smulse de la gât lanţul de cânepă cu *hei-tiki*-ul de la Wiremu şi i-l aruncă la picioare.

— Wiremu, ai fost prietenul meu! Mi-ai jurat că nu mă vei atinge niciodată! Mi-ai spus că o fată maori are posibilitatea de a alege. Şi acum vrei să te culci cu mine în faţa întregului trib, fără să mă întrebi ce am de zis?

Gloria îşi scoase cuţitul, deşi nimeni nu o ameninţa. Trebuia să simtă, pur şi simplu, oţelul rece, avea nevoie de ceva pentru a se simţi în siguranţă. Însă, de fapt, era ridicolă. Stătea în mijlocul unor bărbaţi înarmaţi cu suliţe şi cu topoare de luptă. Desigur, arme ritualice, dar asta nu le făcea să fie mai puţin ascuţite.

În acea clipă, însă, Gloria s-ar fi opus şi unei armate

întregi. Nu mai simţea frică, doar furie, o furie oarbă. Dar era pentru prima dată când furia ei nu o mai lăsa fără grai. Nici nu tăcu, nici nu lovi împrejur cu cuvinte. Ştiu dintr-odată ce trebuia să spună.

— Şi tu, Tonga, eşti de părere că trebuie să-mi consolidez legătura cu tribul? Aş putea fi parte a acestei ţări doar dacă vă aparţin vouă? Atunci ascultaţi *pepeha* mea! *Pepeha* Gloriei – nu pe cea a Kureimaro-tini, nu pe cea a nepoatei lui Gerald Warden. Nu pe cea a maorilor, nu pe cea a *pakeha.*

Gloria se ridică în picioare şi aşteptă până când toţi cei prezenţi se adunară în jurul ei. Între timp, veniseră şi mai mulţi bărbaţi şi femei şi umpluseră *wharenui-ul.* Fusese o vreme în care numărul ascultătorilor ar fi făcut-o pe Gloria să rămână fără glas. Dar ea depăşise de mult acea perioadă. Nu mai exista eleva timidă de la Oaks Garden.

— Eu sunt Gloria, iar pârâul, la o milă în sud de aici, mărgineşte pământul care mă ţine în aici şi în acum. *Pakeha* îl denumesc Kiward Station, iar pe mine, moştenitoare. Dar acea fată, Gloria, nu are *tupuna,* nu are străbuni. Femeia, care îşi spune mama mea, vinde cântecele poporului ei pe bani şi faimă. Tatăl meu nu a vrut niciodată să mă bucur de pământul meu – poate fiindcă tatăl lui l-a izgonit cândva dintr-al lui. Nu-mi cunosc străbunii, povestea lor e plină de sânge. Dar eu, Gloria, am venit la Actearoa cu *Niobe.* Am traversat un ocean de dureri şi am călătorit printr-un fluviu de lacrimi.

Am debarcat pe maluri străine, am străbătut o ţară care mi-a ars sufletul. Dar sunt aici. *I nga wa o mua* – vremea care va veni şi care a trecut – mă găseşte în ţara dintre lac şi Inelul Războinicilor din Piatră. În ţara mea, Tonga. Şi nu mai cuteza vreodată să-mi spui că nu-i aşa! Nu prin cuvinte, nu prin fapte şi cu siguranţă nu prin prefăcătorii!

Gloria fulgeră căpetenia din priviri. Când Ngai Tahu povesteau mai târziu despre această ieşire, vorbeau despre o armată de spirite furioase, care dăduseră putere sufletului ei.

Gloria nu avea însă nevoie de spirite. Şi nici nu aşteptă vreun răspuns. Părăsi *wharenui-ul* şi tribul ei cu fruntea ridicată.

Începu să fugă abia după ce se închise uşa îndărătul ei.

PACE

Dunedin, Kiward Station şi Christchurch, 1917-1918

1

Jack McKenzie se uita pe fereastră în zare, de unde se vedea, urcând încet, un abur alb. Noua Zeelandă – ţara norului alb. După câte se părea, Insula de Sud avea să i se arate în acea zi, la fel ca şi primilor imigranţi din Hawaiki. Oamenii din jurul lui salutară prima privelişte a patriei lor. Căpitanul ordonă să se înştiinţeze că se apropiau de destinaţie, şi toţi cei care puteau merge sau care puteau fi împinşi în scaunele cu rotile, veniseră pe punte. În jurul lui Jack se râdea, dar se şi plângea. Pentru mulţi veterani de la Gallipoli era o întoarcere acasă amară – şi niciunul dintre ei nu mai era acelaşi bărbat care plecase.

Jack se uita la apă, iar valurile îl ameţeau. *Poate,* îşi spuse el, *ar trebui să cobor din nou sub punte;* imaginea bărbaţilor din jurul lui îl deprima. Toţi băieţii ăştia, ale căror mâini şi picioare le fuseseră smulse din trupuri, care se întorceau orbi şi şchiopi, bolnavi şi muţi din război, unde se duseseră cântând, râzând şi făcând cu mâna. Totul pentru nimic. La câteva săptămâni după ultima ofensivă, în care fusese rănit şi Jack, trupele fuseseră retrase din Gallipoli. Turcii învinseseră – dar şi ei îşi răscumpăraseră pământul cu sânge. Jack simţea o apăsare de plumb. Trebuia să se silească în continuare să facă orişice mişcare; chiar şi azi se târâse pe punte doar fiindcă Roly

insistase. Prima privire asupra patriei sale – Actearoa. Jack se gândi la Charlotte. Îngheţă.

— Vă este frig, domnu' Jack?

Roly O'Brien îi puse lui Jack, grijuliu, o pătură peste umeri. Era răcoare pe punte. Şi acolo, pe plaja de la Gallipoli, avea să ardă în curând din nou soarele.

— Asistentele vă vor aduce imediat ceai fierbinte. Oamenii vor dori să rămână pe punte până când se va vedea pământul. Este foarte emoţionant, domnu' Jack! O să mai dureze oare mult până acostăm?

— Doar „Jack", Roly... spuse Jack, obosit. De câte ori să-ţi mai spun? Şi o să mai dureze ore întregi până acostăm. Pământul e încă la mulţi kilometri depărtare. Nici măcar nu-l vedem, doar ceaţa de deasupra lui!

— Dar o să apară în curând, domnu' Jack! strigă Roly cu optimism. Ne întoarcem acasă! Suntem în viaţă, domnu' Jack! Dumnezeu ştie, au fost zile în care nu o mai credeam! Acum bucuraţi-vă, totuşi, puţin, domnu' Jack!

Jack se străduia să simtă bucurie, dar resimţi numai oboseală. Poate că nici nu ar fi fost atât de rău să adoarmă pe veci... dar apoi se mustră din cauza lipsei sale de recunoştinţă. Nu căutase să moară. Doar să-l pună pe Dumnezeu la încercare. Şi ajunsese într-un punct în care până şi asta îi era indiferent...

Jack McKenzie datora faptul că supravieţuise unui lanţ de evenimente fericite, dar, înainte de toate, lui Roly O'Brien şi micului său câine. Roly şi echipa lui de salvare

folosiseră timpul dintre atacuri pentru a lua morţii şi răniţii de pe câmpul de luptă – sau, mai bine spus, din ţara nimănui, cea dintre tranşeele inamice, unde turcii îi împuşcaseră pe cei din ANZAC ca pe iepuri. Atacul fusese de la bun început sortit eşecului, Jack şi ceilalţi veterani ai ofensivei turceşti ar fi putut spune asta cartierului general. În primăvară, ei organizaseră o tragere la ţintă asupra inamicului – în august, situaţia se inversase. Ar fi avut nevoie de mai bine de zece mii de oameni pentru a copleşi numeric tranşeele turceşti, sau, poate, nu ar fi reuşit nici măcar cu o sută de mii. Imediat după primul val de atac, câmpia fusese presărată cu trupurile morţilor şi ale răniţilor, şi doar bunăvoinţa turcilor lăsase nevătămate trupele de salvare. Altminteri, britanicii şi-ar fi construit o baricadă formată din trupuri, peste care nu mai puteai trece în fugă. În acest caz, ar fi pierit în focul inamic un al zecelea şi al douăzecilea val de atac – şi situaţia ar fi continuat, atâta timp cât turcii mai aveau muniţie. Iar drumurile pe care se aduceau provizii de la Constantinopol funcţionau perfect. În orice caz, turcii se simţeau în siguranţă şi le permiseră cu mărinimie paramedicilor inamici să-şi ducă sarcina la îndeplinire.

Cu toate acestea, Jack nu ar fi supravieţuit dacă nu l-ar fi găsit chiar Roly. În cazul unor bătălii precum aceasta, resursele erau limitate. Trupele de salvare decideau ele însele care anume dintre răniţi mai putea fi salvat şi care era lăsat acolo, din păcate. Împuşcaţii în plămâni făceau

parte din cea de-a doua categorie. Chiar dacă medicii ar fi putut opera în liniște, şansa de supravieţuire a celor implicaţi era foarte mică. În graba primului ajutor, pe fundalul unei bătălii, ei nu aveau, practic, nicio şansă.

Însă Roly nu voia să creadă una ca asta. Chiar dacă oamenii lui scuturară din cap, el insistă să-l pună pe Jack McKenzie pe o targă şi să-l scoată în afara liniei de foc.

— Grăbiţi-vă odată! îşi mâna el oamenii. Şi nu-l descărcaţi pur şi simplu într-o tranşee, asta nu face decât să întârzie lucrurile. El trebuie să ajungă imediat pe masa de operaţie. Îl duc eu pe plajă...

Roly ştia că îşi depăşeşte competenţele, dar nu-i păsa. Jack trebuia să trăiască – tânărul ştia foarte bine cui îi datora salvarea din faţa curţii marţiale. Aşadar, le făcuse semn brancardierilor, care se aflau cu targa lui Jack în ambulanţa de urgenţă într-una dintre tranşeele de aprovizionare, care făcea o nouă sortare. Doar cei care aveau şanse reale de supravieţuire erau duşi direct pe plajă. De ceilalţi se ocupau mai târziu, dacă mai era cazul. Roly şi oamenii lui se înşiraseră în fluxul personalului auxiliar medical, care ducea prin tranşee tărgi cu oameni inconştienţi, care urlau sau care gemeau. Trecând pe lângă soldaţii tineri care, cu o paloare cadaverică, îşi aşteptau misiunea în tranşeele de rezervă. Între timp, trebuie că îşi dăduseră seama ce avea să-i aştepte. Puţini erau cei care mai râdeau ori mai glumeau.

— Îl puteţi lăsa aici, spusese Roly, respirând cu greu. Îşi

îndemnase oamenii la fugă continuă, de îndată ce ajunseseră pe câmpul deschis de pe plajă. Acum erau în sfârşit lângă lazaretul de campanie. Urma o nouă selecţie: aici decideau doctorii cine avea să treacă primul pe masa de operaţie şi pentru cine nu avea niciun sens să o mai facă. Cea de-a doua alternativă se întâmpla însă mai rar. Cine ajunsese până acolo primea, în general, şi îngrijiri medicale.

Dar nu şi unul cu o rană ca a lui Jack.

— Şi acum, ştergeţi-o înapoi pe front. Vin şi eu imediat. Dar trebuie să dau de comandantul Beeston. Hai odată... Ce mai aşteptaţi?

Bărbaţii, pe jumătate copii, îl priviseră obosiţi. Ar fi rămas în mod evident cu mai mare plăcere acolo, chiar dacă în cort era iadul pe pământ. Mirosea a praf de puşcă şi a sânge, a eter, lysol şi excremente. Bărbaţii urlau şi plângeau, nisipul de pe jos era îmbibat cu sânge, dar, măcar nu trăgea nimeni. În orice caz, aici nu erau mutilate alte şi alte trupuri.

— Plecaţi odată! le ordonase Roly oamenilor săi. Şi... mulţumesc mult!

Brancardierii se treziseră uşor din încremenirea lor şi o porniseră din nou la goană. De această dată, în direcţia opusă. Nu luaseră targa cu ei. Cu atât mai bine. Ar fi fost numai o pierdere de timp să-l transfere pe Jack într-unul dintre paturile de campanie.

Roly îi luase pulsul şi îi ştersese sângele care îi făcea

spume la gură. Trăia – dar nu avea să o mai facă mult timp, dacă nu se întâmpla un miracol.

— Mă întorc imediat. Rezistaţi, domnu' Jack!

Roly îşi lăsase pacientul singur, fără nicio tragere de inimă. Dacă vreun doctor l-ar fi triat şi l-ar fi sortit morţii în cine ştie ce cort al spitalului, nu ar mai fi avut cum să-l găsească în acel haos. Dar trebuia să-şi asume riscul.

— Comandant Beeston!

Roly fugea căutând prin corturi.

Dar înainte să-l găsească pe medic, Paddy îl descoperise pe Jack.

Comandantul Beeston îşi iubea câinele, dar în zile precum aceea îl pierdea din vedere. Nu avea timp să-şi facă griji despre cum îi mergea micuţei corcituri; de multe ori, medicul îşi amintea abia seara că Paddy ar trebui să mai fie şi el pe undeva. De cele mai multe ori, îl găsea înfricoşat în vreun colţ. Gălăgia luptelor continua să-l sperie pe animal, la fel şi sângele şi nebunia din spital. Paddy alerga, fără vreun ţel, prin tabără, şi primea din când în când câte o lovitură de picior, atunci când îi stătea cuiva în drum; urla de durere şi se târa altundeva, până când nu mai suporta frica şi pornea din nou în căutarea vreunei mâini care să-l liniştească.

În acea zi era cu mult mai rău, fiindcă întregul spital era populat practic doar de străini. Personalul obişnuit fusese trimis ca trupă de salvare, nou veniţii lucrau acum ca îngrijitori şi ajutoare ale medicilor – şi niciunul dintre ei nu

avea un cuvânt bun de spus micului câine cu picioare scurte. În afară de asta, dr. Beeston opera de ore întregi, iar Paddy nu avea voie să intre în sala de operaţii. Animăluţul urlă neajutorat în faţa uşii, se furişă înăuntru, fu aruncat din nou afară – şi, în cele din urmă, simţi un miros cunoscut. Paddy se lipi scheunând de mâna lui Jack McKenzie, care atârna inertă de pe targă. Vechiul prieten al lui Paddy nu încerca să-l mângâie, dar, cel puţin, era acolo. Însă ceva nu era în ordine. Paddy mirosea sânge şi moarte. Se aşeză lângă Jack şi începu să urle de ţi se rupea inima.

— Ce are potaia? E insuportabil!

Unul dintre tinerii îngrijitori îi aruncă lui Jack o privire şi dădu să-i deschidă vestonul uniformei, dar Paddy mârâi la el.

— Şi mai bine, acum javra vrea să mă şi muşte! Ce-şi imaginează oare comandantul de o lasă să alerge pe-aici? Dr. Beeston!

Tânărul îl strigă pe medicul care tocmai ieşea din sala de operaţii şi se uita obosit împrejur. Un flux continuu de noi şi noi cazuri… Dr. Beeston renunţă la gândul de a mai sorbi, între ele, o înghiţitură de ceai.

— Comandante Beeston? Javra dumneavoastră… ăăă…

Tânărul îngrijitor îşi dădu în ultimul moment seama că medicul l-ar fi putut trimite direct pe front, dacă spunea ceva greşit. Nu-i plăceau câinii, dar nici sinucigaş nu era.

— Aţi putea… ăăă… să vă luaţi câinele de aici? Ne

încurcă la treabă.

Dr. Beeston se apropie iritat. Până atunci, nimeni nu se plânsese de Paddy. Bine, poate că mai stătuse din când în când cuiva în drum, dar...

— Animalul nu mă lasă să mă apropii de rănit, domnule! raportă îngrijitorul N-am putut...

Dădu să-i deschidă din nou vestonul lui Jack, dar câinele sări să-l muşte.

Dr. Beeston se apropie de targă.

— Ce-i cu tine Paddy? Dar staţi puţin, ăsta-i...

Medicul îl recunoscu pe Jack McKenzie şi acum îi smulse el însuşi cămaşa.

— Împuşcat în plămâni, domnule! diagnostică tânărul caporal. Mi-e de neînţeles cum de l-au adus aici. Nu mai are nicio şansă...

Dr. Beeston îl fulgeră din priviri.

— Mulţumesc pentru opinia competentă, tinere! rosti el Doar trebuie să ştiţi. Şi acum duceţi-l pe băiat în sala de operaţii! mai repede! Şi păstrează-ţi în viitor părerile pentru tine!

Roly intrase în panică atunci când nu-l mai găsise pe Jack, după ce renunţase, frustrat, să-l mai caute pe dr. Beeston. Doar Paddy mai era acolo, dând din coadă de cum îl văzu pe Roly.

— Unde-o fi, Paddy? Nu-l poţi căuta? Domnu' Jack? Pe domnu' Jack al nostru? Nu eşti de niciun folos!

— Pe cine cauţi, soldat? întrebă tânărul caporal, aflat din

nou acolo, în trecere. Împuşcatul în plămâni de-acolo? Ăla-i în sala de operaţii. Ordin personal de la dr. Beeston. Mai nou, aici decid animalele de companie cine ajunge să fie operat de şef...

Roly nu se întorsese imediat pe front. Avea mustrări de conştiinţă, dar le ameţea făcându-se totuşi util în spital, până când Beeston îşi termină operaţia. Într-un târziu, dr. Pinter, un alt medic, îl descoperi pe îngrijitorul experimentat şi-l chemă la masa lui de operaţii. Dr. Pinter era ortoped. La el ajungeau oamenii cu membrele făcute ferfeniţă de grenade şi de mine. La cea de-a cincisprezecea amputare, Roly încetă să mai numere. Când ieşi din spital cu cel de-al treilea sac însângerat, plin de ţesuturi distruse, nici nu mai întrebă de Jack. Veneau din ce în ce mai mulţi răniţi. Nimeni nu avea să-şi mai amintească aici de un om anume. Soarta lui Jack nu se mai afla în mâinile lui Roly. Trebuia să aştepte până când lucrurile se linişteau şi să-l caute după aceea.

Focurile de armă amuţiseră abia târziu, în noapte, iar când dr. Pinter îl trimise, în cele din urmă, pe ultimul rănit în spital, sosiseră deja zorile.

— Doar n-o să mai atacaţi în continuare? îl întrebă doctorul pe un căpitan.

Încă prea tânărul ofiţer îşi purta mâna într-un laţ. Îl privi pe dr. Pinter cu nişte ochi goi.

— Nu ştiu, domnule. Nimeni nu ştie nimic. Maiorul Hollander a căzut ieri, conducerea armatei încă se mai

sfătuieşte. Dar dacă mă întrebaţi pe mine, domnule... bătălia e pierdută. Toată această plajă nenorocită e pierdută. Dacă generalii mai au numai o fărâmă de minte, or să oprească asta...

Roly se aşteptă ca medicul să-l mustre pe tânărul ofiţer, dar dr. Pinter clătină din cap.

— Nu mai spuneţi prostii, căpitane! îl avertiză el blând. Mai bine rugaţi-vă...

Rugăciunile medicilor şi ale soldaţilor de pe front nu au fost ascultate.

Din contră, la primele ore ale dimineţii izbucniră primele salve ale mitralierelor. Noi valuri de atac, noi morţi.

Bătălia pentru „Lone Pine”, aşa cum fură denumite mai târziu ofensivele din august pentru tranşeele în jurul cărora se dădeau cele mai grele lupte, se termină abia cinci zile mai târziu. Cu succes, după cum o spuneau rapoartele armatei.

ANZAC-ul pătrunsese câteva sute de metri mai departe în ţara turcilor. Îşi cumpăraseră avansarea cu nouă mii de morţi.

Roly îl găsi pe Jack în dimineaţa celei de-a doua zile – înainte ca primii răniţi să ajungă, şi ca doctorii, rupţi de oboseală, să pună din nou mâna pe scalpel. Printre sutele de oameni proaspăt operaţi, care zăceau în rânduri dese pe paturile de campanie şi care primeau doar o îngrijire elementară, ar fi trebuit să-l caute ceasuri în şir, dacă Paddy şi dr. Beeston nu ar fi fost lângă patul lui. Jack nu

era conştient, dar respira şi nu mai scuipa sânge. Doctorul tocmai îi inspecta rana.

— O'Brien? întrebă el atunci când Roly se apropie.

Chipul doctorului Beeston părea să fie la fel de livid şi de tras, cum era şi cel al pacientului său.

— Dumneavoastră trebuie să vă mulţumească pentru că se află aici?

Roly încuviinţă încrezător în sine.

— Nu l-am putut lăsa acolo, domnule, recunoscu el şi roşi. Ştiu foarte bine că... Sunt dispus să suport consecinţele.

— Ah, terminaţi cu asta, suspină Beeston. Dacă unul moare sau dacă altul trăieşte, cui îi pasă? Poate doar nouă. Dacă vă liniştеşte, şi eu mi-am depăşit competenţele, sau, mai delicat spus, mi le-am extins. Avem regulile noastre. Nu trebuie să ne jucăm de-a Dumnezeu.

— Nu am fi făcut acelaşi lucru dacă l-am fi lăsat să zacă acolo, domnule? întrebă Roly.

Beeston ridică din umeri.

— Nu în sensul ăsta, O'Brien, aşa ne-am fi ţinut de reguli. Dumnezeu – şi puteţi să o luaţi liniştit ca pe o blasfemie – nu are reguli de urmat.

Medicul îl acoperi grijuliu pe Jack.

— Ocupaţi-vă de el, O'Brien. În haosul ăsta va fi altminteri uitat. Voi face în aşa fel încât să fie trimis încă de azi pe *Gascon...*

Gascon era cel mai bine dotat vas-spital.

— Spre Alexandria, domnule? întrebă Roly plin de speranţe.

Trimiterea unui rănit în spitalul militar din Alexandria însemna, de cele mai multe ori, sfârşitul războiului pentru acel rănit.

Beeston încuviinţă.

— Şi dumneavoastră o să-l însoţiţi. Adică, vreau să spun, veţi însoţi transportul. Şi pentru dumneavoastră s-a jucat cineva de-a Dumnezeu, O'Brien. Cineva cu relaţii bune. Ordinul dumneavoastră de retragere înapoi în Noua Zeelandă a venit ieri, odată cu întăririle. Se pare că un invalid din Greymouth, foarte important în economia războiului, nu poate trăi fără îngrijirea dumneavoastră. Fără dumneavoastră, O'Brien, s-ar opri toată extragerea de cărbune din Noua Zeelandă. Cel puţin, aşa au fost prezentate lucrurile.

În ciuda seriozităţii situaţiei, Roly nu putu să-şi reprime un rânjet.

— E o onoare prea mare, domnule! observă el.

Beeston făcu o faţă plictisită.

— Nu pot să-mi dau eu cu părerea. Aşa că strânge-ţi lucrurile, soldat! Aveţi grijă de prietenul dumneavoastră, şi, pentru numele lui Dumnezeu, staţi departe de linia frontului, să nu care cumva să vi se întâmple ceva tocmai acum. *Gascon* pleacă la ora cincisprezece.

Când vasul-spital ajunse în Egipt, Jack era mai aproape de moarte, decât de viaţă, dar era rezistent. Îngrijirea

devotată a lui Roly a contribuit în mod decisiv la supravieţuirea lui. Erau prea puţine cadre pentru numărul mare de grav răniţi. O parte a oamenilor murise deja de pe vas, alţii – imediat după sosirea în Alexandria. Însă Jack rezistase şi, apoi, îşi recăpătase cunoştinţa. Se uita în jur, vedea suferinţa ce-l înconjura şi era conştient de faptul că supravieţuise – dar devenise un altul. Jack nu mai vorbea. Nu era încăpăţânat sau posomorât ca alţi supravieţuitori, care amuţiseră din cauza furiei şi a fricii de viitor. Jack răspundea politicos la întrebările doctorilor şi ale asistentelor. În afară de asta, însă, părea să nu mai aibă nimic de spus.

Jack lăsa glumele lui Roly şi cuvintele sale de încurajare fără răspuns – şi nu se străduia să-şi depăşească slăbiciunea. Dormea sau se uita în tăcere mai întâi la tavanul de deasupra patului său şi apoi, mult mai târziu, când i se permisese să stea la geam, afară, la cerul aproape întotdeauna albastru al Alexandriei. Jack asculta mereu acelaşi strigăt al muezinului din turnul moscheii ce se înălţa deasupra oraşului şi se gândea la cuvintele doctorului Beeston, pe care i le citase Roly mai târziu: *Dumnezeu nu se ţine de reguli.* Se întreba dacă avea sens să se roage, dar, oricum, încetase demult să o mai facă.

Convalescenţa lui Jack dură luni întregi. Deşi rana se vindeca, el slăbea întruna şi suferea de o oboseală continuă. Roly rămase cu el. Nu-şi mai luă în seamă ordinul de retragere, iar medicii militari din Alexandria nu-

l întrebară. Spitalul era îngrozitor de supraîncărcat, era nevoie de orice îngrijitor disponibil. În afară de asta, importanţa misiunii sale din patrie se micşorase vizibil, după ce Tim Lambert aflase că Roly al său nu mai era în linia întâi. Scria din când în când acasă şi primea, la rândul său, scrisori de la Mary şi de la familia Lambert. Soseau şi scrisori pentru Jack McKenzie. Roly nu ştia însă dacă el le citea. Jack nu scria nimănui.

Conducerea britanică evacuă, în decembrie 1915, plaja de la Gallipoli, pe care o numeau, între timp, „ANZAC-Beach”. Retragerea trupelor se produsese în perfectă ordine şi fără alte pierderi. Britanicii îşi scoseseră oamenii din ţară, practic fără ştiinţa turcilor. La sfârşit, tranşeele fuseseră aruncate în aer.

Roly îi relată lui Jack, într-un suflet, despre reuşita acţiunii.

— Şi la capăt le-au mai dat-o încă o dată ălora! povestea el, încântat. Când au aruncat în aer tranşeele, au crăpat o mulţime de turci!

Jack îşi plecă fruntea.

— Şi la ce bun, Roly? întrebă el, încet. Douăzeci şi patru de mii de morţi de partea noastră – şi, se zice, la turci şi mai mulţi. Şi totul pentru nimic.

Nopţile, visa din nou bătălia din tranşee. Împungea necontenit cu baioneta şi cu lopata în trupurile inamicilor. În patruzeci de mii de trupuri... Când se trezea, lac de sudoare, îi scria Gloriei şi îi povestea despre retragerea

trupelor ANZAC. Ştia că ea nu va citi niciodată scrisoarea, dar îi era mai uşor dacă istorisea povestea.

În iarnă, Jack fu cuprins de o tuse îndărătnică. Un medic militar îi descoperi slăbiciunea şi paloarea, diagnostică tuberculoza şi ordonă transferul lui Jack într-un sanatoriu de lângă Suffolk.

— În Anglia, domnule? se interesă Roly. Nu putem pleca acasă? Şi acolo sunt cu siguranţă sanatorii pentru boli pulmonare...

— Nu însă şi facilităţi militare, răspunse medicul. Dumneavoastră, domnule O'Brien, puteţi pleca, firește, acasă. Chiar am saluta asta, deşi v-aţi făcut aici foarte util, dar vedeţi şi dumneavoastră că spitalul se goleşte treptat. E bătător la ochi dacă mai ţinem angajat un civil.

— Dar eu nu am fost lăsat la vatră oficial, se împotrivi Roly.

— Aveţi însă ordinul de retragere emis deja de şase luni, zâmbi medicul. Faceţi ce vreţi, O'Brien, dar plecaţi de aici. Din partea mea, vă strecurăm pe vasul spre Anglia. Dar să părăsiţi unitatea, înainte ca altcineva să vă mai trimită prin Franţa!

Trupele ANZAC retrase din Gallipoli fuseseră trimise, între timp, parţial în Franţa, parţial în Palestina.

Roly îşi căută de lucru la o fermă, în vreme ce Jack zăcea sub razele unui soare smead, într-o primăvară englezească şi, de această dată, se uita la un cer albastru mat. Ori de câte ori avea ocazia, îl vizita pe „domnu' Jack" şi, când

serviciile sanatoriului fură extinse la îngrijirea invalizilor de război, găsi chiar şi o slujbă de îngrijitor. Tim Lambert îi permise în continuare să rămână, însă îl rugă să-i dea cât mai des veşti despre Jack. Mama lui, zicea el în scrisori, era mai mult decât neliniştită. Roly nu o putea pricepe. Ar fi avut şi el probleme cu severa doamnă O'Brien, dacă ar fi lăsat-o timp de un an fără veşti despre starea lui. Dar Jack tăcea în faţa reproşurilor sale şi a propunerii de a-i dicta măcar o scrisoare.

— Ce să scriu, Roly?

Jack privea cum se coc cerealele pe câmpuri, asculta cântecele celor care secerau şi observa cum toamna îngălbeneşte frunzele. Iarna privi fix zăpada, dar nu văzu nimic altceva decât nisipul însângerat al plajei de la Gallipoli. Şi aşa mai trecu un an, în care nu făcu niciun fel de progrese în ce-l privea sănătatea. Uneori se gândea la Charlotte, dar Hawaiki era departe, mai departe decât America sau pe unde o mai fi fost Gloria.

— Trei ani şi jumătate şi tot mai e război, bombăni Roly şi frunzări ziarul care se afla pe masă, lângă şezlongul lui Jack.

Era o zi neobişnuit de călduroasă pentru acel anotimp, iar asistentele îi scoseseră pe bolnavi în grădină. Se spunea că aerul proaspăt însănătoşeşte.

— Cum o să se termine asta, domnu' Jack? O să câştige cineva sau o să luptăm pur şi simplu mai departe şi mai departe?

Jack ridică din umeri.

— Deja au pierdut cu toţii, rosti el încet. Dar la sfârşit o să fie fireşte o mare victorie, indiferent cine o să o mai serbeze. De altfel, şi eu aş avea un motiv de sărbătoare. Doctorii mă trimit acasă.

— Serios, domnu' Jack? Plecăm acasă?

Roly radia din întreaga lui faţă rotundă, pe care, însă, războiul îşi lăsase urmele.

Jack zâmbi slab.

— Alcătuiesc un transport cu invalizii de război. Toţi cei cu membre amputate şi orbii, pe care nu i-au putut trimite imediat acasă, sau nu au vrut...

Cele mai multe dintre victimele de la Gallipoli fuseseră trimise din Alexandria înapoi în Polinezia. Între timp, bărbaţii Actearoei îşi pierdeau sănătatea şi în Franţa şi în alte focare de război. Mulţi primeau îngrijiri medicale în Anglia, înainte de a-i supune unei călătorii atât de lungi.

— Atunci o să pot veni şi eu, se bucură Roly. N-au nevoie de îngrijitori?

— Caută voluntare în rândurile asistentelor, spuse Jack.

Chipul lui Roly radia în întregime.

— E oarecum ciudat, zise el apoi. Când a început, voiam la război, pentru ca ei să nu mai strige după mine „frate medical". Şi acum aş putea chiar să îmbrac o fustă, pentru a mă întoarce ca „soră" acasă!

Şi acum, aşadar, Noua Zeelandă. Prima privire asupra Insulei de Sud – pentru cei care puteau încă să mai vadă.

Jack ştia că trebuie să fie recunoscător. Dar nu simţea nimic altceva decât răceală. Pe când priveliştea ce se deschidea asupra tărâmului în ceaţă, din care se ridicau, ca şi cum ar pluti, vârfurile îndepărtaţilor Alpi, era de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia. Vaporul avea să acosteze în Dunedin. Jack se întreba dacă Roly îl înştiinţase pe Tim Lambert şi familia Lambert, sau pe Gwyneira de sosirea lor. Dacă da, cu siguranţă că familia avea să îl aştepte pe chei. Jack era îngrozit de asta. Dar existau şanse reale să nu se întâmple. Din cauza războiului, poşta era înceată, chiar şi în perioade de pace Roly ar fi trebuit să aibă mult noroc pentru ca scrisoarea să ajungă înaintea lui în Greymouth.

La Dunedin, Jack fu trimis din nou într-un spital. Dar numai pentru puţin timp – era considerat vindecat.

— Nu mai tuşiţi, nu se mai aude niciun zgomot în plămâni... singurul lucru care nu-mi place e slăbiciunea asta, îi spusese doctorul în Anglia. Dar, în ce vă priveşte, trebuie, poate, să vă mobilizaţi puţin. Ridicaţi-vă, umblaţi! Participaţi din nou mai mult la viaţă, sergent major McKenzie!

În ultimele zile petrecute în Alexandria, Jack aflase, spre marea lui mirare, că, având în vedere curajul său de la bătălia de la Pine Creek, fusese avansat din nou şi i se dăduse chiar şi un ordin. Nici măcar nu se uitase la respectiva bucată de metal.

— Îl vrei? îl întrebă pe Roly, atunci când acesta îl lăudă.

Poftim, ia-l, l-ai meritat mai mult decât mine. Arată-i-l lui Mary a ta, poartă-l atunci când te vei căsători. Nimeni nu o să te întrebe de acte.

— Doar nu vorbiţi serios, domnu' Jack! zise Roly, aruncând o privire plină de jind asupra cutiei din mătase. Doar nu pot să…

— Bineînţeles că poţi!

Jack încuviinţă.

— Prin aceasta ţi se decernează ţie.

Deschise cu greu cutiuţa.

— Îngenunchează sau fă ce se face în astfel de cazuri, şi ţi-l dau ţie.

Roly îşi puse cu mândrie ordinul la rever când vaporul intră în portul din Dunedin. Şi mulţi alţi bărbaţi se împodobiră cu trofeele lor. Poate că nu mai aveau mâini şi picioare, dar erau eroi.

Masa de oameni care îi salută în port era mult mai restrânsă decât cea de la plecare. În principal consta din aparţinătorii bolnavilor, care, văzându-i, nu strigau urale, ci plângeau, şi din doctori şi asistente. Sanatoriul din Dunedin – din câte se spunea, o şcoală de fete convertită – trimisese trei maşini şi câţiva brancardieri.

— Este în ordine dacă vă părăsesc acum, domnu' Jack? întrebă Roly – nu pentru prima dată; el îi expusese deja lui Jack planurile sale, în repetate rânduri.

Cel târziu a doua zi după sosirea lor, voia să o pornească spre Greymouth, iar acum, având în vedere că vaporul

acostase în prima parte a după-amiezii, spera să mai prindă un tren de noapte spre Christchurch.

— Şi chiar nu vreţi să veniţi cu mine? Christchurch e doar...

Jack se feri.

— Încă nu am fost lăsat la vatră în mod oficial, Roly, se eschivă el.

Roly făcu un semn, de parcă ar fi aruncat ceva.

— Ah, cine se mai interesează de asta, domnu' Jack? Vă cerem ştergerea din registre, iar ei vor trimite la un moment dat actele cu lăsarea la vatră. Doar şi eu fac la fel.

— Sunt obosit, Roly... zise Jack.

— Puteţi dormi în tren. Vă rog, domnu' Jack! M-aş simţi mult mai bine dacă v-aş putea preda familiei dumneavoastră.

— Doar „Jack", Roly. Şi eu nu sunt un pachet.

În cele din urmă, Roly îl lăsă singur pe Jack pentru a aduce lucrurile lor. Jack rămăsese pur şi simplu locului şi se uita cum asistentele îi ajutau pe bărbaţii în cârje şi în cărucioare cu rotile să coboare pe ţărm. În cele din urmă, se apropie de el o tânără într-o rochie de culoare închisă şi cu un şorţ de asistentă. Nu era însă îmbrăcată în albastru, cum erau asistentele de meserie, aşadar era, probabil, o ajutoare voluntară.

— Pot să vă ajut? întrebă ea amabil.

Jack se uită la un chip slab, înconjurat de un păr de culoare închisă, pieptănat sever spre spate, pe care se

ascundeau o pereche de ochi inteligenţi îndărătul unor ochelari cu sticlă groasă. Femeia roşi de îndată ce văzu privirea scrutătoare.

Dar atunci păru că şi ochii ei fură străfulgeraţi de o recunoaştere vagă.

Jack i-o luă înainte.

— Domnişoara Bleachum? întrebă el, tatonând.

Ea îi zâmbi, dar nu-şi putu ascunde complet sperietura pe care o trase, văzându-l. Bărbatul puternic, mereu bine dispus, de la Kiward Station, fiul plin de viaţă al Gwyneirei şi al lui James McKenzie, prietenul lipsit de griji al Gloriei şi imperturbabilul ei apărător, se sprijinea, livid şi slăbit, deşi nici măcar nu era frig, învelit în pături într-un şezlong, prea epuizat pentru a putea coborî pe pământul natal fără ajutorul altcuiva. Jack îi citi lui Sar ah gândurile şi se ruşină de slăbiciunea lui. În cele din urmă, se ridică şi se sili să zâmbească.

— Mă bucur să vă revăd.

2

În timp ce Jack se întreţinea cu Sarah Bleachum, Roly se întoarse, cu cei doi saci marini pe umăr, al lui şi cel al lui Jack.

— Domnu’ Jack, asta n-ar mai crede-o nimeni! râse el. Nici nu am ajuns bine în port şi are deja o fată lângă el. Doamnă…

Roly încercă să-şi netezească părul ondulat cu o mişcare a mâinii şi se aplecă, foarte politicos.

Sarah Bleachum zâmbi timid. Jack le făcu cunoştinţă.

Roly păru uşurat când auzi că ea ţinea de sanatoriul Princess Alice.

— Atunci pot să vi-l predau liniştit pe domnu’ Jack, zise Roly, încântat. Ştiţi cumva dacă mai pleacă azi vreun tren spre Christchurch?

Sarah încuviinţă.

— Pot chiar să vă fac rost şi de un loc, domnule McKenzie, se oferi ea. Chiar şi la vagonul de dormit. Dacă o voi suna pe mama dumneavoastră, va trimite pe cineva de la Kiward Station la gară. Bineînţeles că trebuie să treceţi mai întâi pe la vizita medicală, dar, din câte ştiu, sanatoriul Princess Alice este prevăzut pentru acest transport doar ca o staţie intermediară. Toţi oamenii se pot întoarce la casele lor, însă ei locuiesc cu toţii împrăştiaţi

prin toată Insula de Sud. În cazul unora va dura zile întregi până când li se va organiza călătoria mai departe.

Roly încuviinţă hotărât, iar Jack ştia şi el foarte bine că toţi cei de acolo erau consideraţi „sănătoşi”. O parte a invalizilor fusese luată în primire de familiile lor.

— Îmi pare rău, domnişoară Bleachum, dar aş dori, totuşi... sunt pur şi simplu obosit, înţelegeţi...

Jack roşi din cauza minciunii. Nu se simţea mai slăbit faţă de zilele anterioare, dar gândul de a se întoarce la Kiward Station îi provoca teamă. Patul gol din camera în care locuise cu Charlotte. Camera Gloriei. Locul gol al tatălui său – şi ochii trişti ai mamei sale, în care, probabil, avea să citească şi o compătimire. În timp, trebuia să suporte toate astea. Dar nu în acea zi. Nu deocamdată. Sarah se uită la Roly, dar acesta ridică din umeri.

— Atunci, eu plec. Ne mai vedem, domnu’ Jack!

Roly făcu un semn cu mâna şi se întoarse în cealaltă parte.

— Roly?

Jack avea sentimentul că îi datorează tânărului ciufulit cel puţin o îmbrăţişare, dar nu reuşi să o facă.

— Roly... poate ai putea spune doar, pur şi simplu, „Jack”? Roly râse. Aruncă sacii, se întoarse încă o dată la Jack, îl trase către el şi îi dădu o îmbrăţişare de urs.

— Rămâi cu bine, Jack!

Jack zâmbi atunci când plecă, făcând cu mâna.

— Un prieten bun? întrebă domnişoara Bleachum şi luă

sacul lui Jack.

Jack încuviinţă.

— Un prieten foarte bun. Dar nu trebuie să-mi duceţi lucrurile. Mă descurc eu...

Sarah scutură din cap.

— Nu, lăsaţi asta deocamdată. Trebuie să mă fac şi eu utilă cumva. Dumneavoastră... Dumneavoastră vă puteţi sprijini liniştit de mine.

Însă asta nu sunase prea ademenitor. Jack îşi aminti prea bine de înclinaţia domnişoarei Bleachum spre o pudoare absolută.

— De când sunteţi soră medicală? Sarah râse nervos.

— De fapt, nici nu sunt Doar ajut puţin. Trebuie... trebuie să-i întreţin puţin pe bolnavi...

Jack îşi încreţi fruntea. Şi-o putea imagina foarte bine pe domnişoara Bleachum ca doamnă de companie pentru o femeie în vârstă, dar ea nu era chiar acea femeie pe care o angajai să le alunge bărbaţilor urâtul. Dar asta nu era treaba lui. O urmă încet pe tânără de-a lungul pasarelei. Sarah se alătură altor asistente care împingeau scaune cu rotile sau care conduceau orbii. Cele mai multe dintre ele purtau îmbrăcămintea albastru-deschis cu gulere albe şi bonete. Ele îi aruncau lui Sarah priviri suspecte. Probabil că nu era pentru prima dată când îşi alegea un pacient mai sănătos, căruia să-i dea asistenţă.

Un medic cu părul închis la culoare mergea de la unul la altul şi îi saluta pe noii veniţi, înainte ca aceştia să fie

ajutaţi să urce în vehicule. Bărbatul i se păru cunoscut lui Jack. Înainte de toate, îl irită strălucirea care se putea citi pe chipul lui Sarah, de îndată ce bărbatul se apropie.

— El e dr. Pinter! îl prezentă ea, radiind.

Şi doctorul zâmbi, dar deveni dintr-odată serios când se uită la Jack.

— Dr. Pinter, el este...

— Ne ştim, nu-i aşa? întrebă Pinter. Staţi... îmi amintesc... Sergent McKenzie, nu-i aşa? Gallipoli... cel împuşcat în plămâni, salvat de câinele lui Beeston...

Zâmbi amar.

— Timp de câteva zile, aţi fost subiect de discuţie în lazaret. Mă bucur că aţi supravieţuit!

Jack încuviinţă.

— Şi dumneavoastră eraţi... căpitan?

Pinter ridică din umeri.

— Maior. Dar cui îi mai pasă de asta? în lazaret ne bălăceam cu toţii în acelaşi sânge. Dumnezeule, asta-i o raritate, să mai ajungă însă acasă răniţi de la Gallipoli. Cei mai mulţi vin din Franţa. N-aţi mai fost încă o dată pe front, nu?

— Nu. Domnul McKenzie a fost tratat în Anglia! se amestecă în discuţie Sarah, care scosese deja actele lui Jack dintr-un teanc, pentru a i le da lui Pinter.

— Şi dumneavoastră? întrebă Jack, istovit.

Soarta doctorului nu-l interesa cu adevărat, dar avea senzaţia că trebuie să ţină conversaţia caldă. Profesoara şi

medicul urcau acum împreună cu el în autobuz. Nu putea sta jos în tăcere lângă ei şi să-şi lase privirile să plutească deasupra Alpilor.

— Vreau să spun... aţi fost medic militar, şi încă mai e război...

Dr. Pinter îşi muşcă buzele. Chipul îi deveni serios şi Jack recunoscu urmele pe care le lăsase acolo Gallipoli. Şi el era slab şi livid, iar faţa lui încă tânără era brăzdată de riduri. Medicul îşi ridică mâinile şi le ţinu în faţa sa. Jack observă că tremurau necontrolat.

— N-am mai putut opera, rosti Pinter încet. Nu se ştie ce este... poate o paralizie a nervilor. A început la Gallipoli... în ultima zi... evacuaseră deja aproape toate trupele, toţi voiau un singur lucru: să plece... doar ultimii mai patrulau prin tranşee. Trebuia să pară că suntem acolo cu efectivul complet. Da, şi câţiva băieţi au exagerat, pesemne. Au vrut să le ofere turcilor o luptă fictivă, dar ăia aveau artilerie grea în spatele lor. Oamenii... au fost făcuţi ferfeniţă. Ce a mai rămas din ei a ajuns pe masa mea. Am salvat un copil de şaptesprezece ani, dacă vrem să vedem astfel lucrurile. Ambele mâini... ambele picioare... Haideţi să nu mai vorbim despre asta. Atunci a început acest tremur...

— Poate că pur şi simplu aveţi nevoie de linişte, spuse Sarah încet.

Pinter îşi coborî privirea.

— Am nevoie de alte amintiri, şopti el. Nu mai vreau să văd sânge de fiecare dată când închid ochii. Nu vreau să

mai aud împuşcături, când în jurul meu e linişte.

Jack încuviinţă.

— Îmi imaginez apa, zise el încet. Plaja… prima imagine a plajei, înainte de a debarca. Era o plajă frumoasă…

Apoi, ambii bărbaţi tăcură. Sarah dădu să mai spună ceva, dar discuţiile superficiale nu erau punctul ei forte. Se uită aproape cu invidie la celelalte asistente, care trăncăneau şi glumeau cu pacienţii lor.

Jack primi o cameră cu două paturi, pe care o împărţea cu un bărbat mai în vârstă, morocănos, care se agăţa de sticla lui de whisky. Lui Jack nu îi era limpede de unde o avea, dar nu era dispus, în mod evident, să cedeze nici măcar o gură din ea.

— Medicament împotriva durerilor de cap, bombănea el şi arăta spre o cicatrice oribilă din partea stângă a feţei. Încă unul care supravieţuise în urma unei răni pentru care, de obicei, nici nu ajungeai în lazaret. Dacă erai împuşcat în cap era, de obicei, letal.

— Glonţul e încă înăuntru, zise bărbatul.

Apoi bău mai departe, în tăcere. Lui Jack îi convenea. Se uită pe fereastră, în grădină. Ploua. După spusele lui Sarah, plouase mult în ultimele săptămâni. Jack se gândi, distras, la culesul fânului de la Kiward Station. Toate astea erau departe. Gallipoli era aproape.

A doua zi, primi vizita Sarei Bleachum. Colegul de cameră al lui Jack dispăruse încă de dimineaţă – probabil în căutarea unei rezerve de „medicamente”. În ce-l privea,

Jack simţea obişnuita oboseală de plumb şi acelaşi frig, dar bănuia că Sarah nu-l va lăsa în pace. Aşa că se îmbrăcase şi şedea la geam, uitându-se afară în ploaie, când tânăra îşi făcu apariţia.

— Următorul tren spre Christchurch pleacă la unsprezece, îl informă ea. Să dau ordin să fiţi dus la gară?

Jack îşi muşcă buzele.

— Domnişoară Bleachum, mai bine m-aş... mai bine m-aş mai reface puţin...

Sarah Bleachum trase cel de-al doilea scaun lângă fereastră.

— Ce se întâmplă, domnule Jack? De ce nu vreţi să mergeţi acasă? V-aţi certat cu mama dumneavoastră? Amintiri neplăcute?

Jack clătină din cap.

— Amintiri prea plăcute, răspunse el obosit. Asta-i cel mai rău, ştiţi? Gallipoli... sângele... doare, dar cândva se va estompa. Însă, domnişoară Bleachum, fericirea... asta nu se uită niciodată. Ea lasă un gol şi nimic nu-l umple...

Sarah suspină.

— Eu nu am multe amintiri fericite, mormăi ea. Bine, rareori am fost cu adevărat nefericită. Îmi face mare plăcere să predau, îmi plac elevele mele. Dar ceva important...

— Atunci, sunteţi de invidiat, domnişoară Bleachum, zise Jack scurt şi se adânci din nou în tăcere.

— Nu vreţi să vorbiţi despre asta? întrebă Sarah,

disperată. Vreau să spun... pentru asta sunt eu aici. În rest, nu-s de niciun folos, nu-s bună de soră medicală. Nu pot atinge bărbaţii. Celelalte surori... ele spun că nu aş da dovadă de compasiune...

— Poate că simţiţi prea multe, spuse Jack. De ce nu vă căutaţi o altă slujbă?

Sarah îşi mestecă buzele şi îşi frecă sprâncenele, în timp ce urmărea cu privirea silueta înaltă a doctorului Pinter, care tocmai alerga, cu o pelerină aruncată peste umeri, prin curtea şcolii.

— De ce nu ia o umbrelă? întrebă ea încet. Aşa, se va uda. O să mai moară...

Jack zâmbi uşor.

— Şi astfel am primit răspunsul la întrebare... vă împărtăşeşte sentimentele? Dumnezeule, nu am mai pus o dată întrebarea asta? Sau mama? Era vorba despre acel reverend...

Sarah Bleachum roşi, iar buzele i se subţiară.

— Reverendul Bleachum nu a binevoit să-mi împărtăşească sentimentele, observă ea. În ce-l priveşte pe dr. Pinter... cât timp nu poate părăsi Gallipoli...

Jack ar fi trebuit acum să-i ia mâna şi să rostească nişte cuvinte care să o consoleze. Era complicat. Ştia că era corect, dar nu reuşea să o facă.

— De fapt, era o plajă frumoasă... zise el, încă o dată.

— Şi vreţi să spuneţi că o va uita? întrebă Sarah plină de speranţe. Se va trezi cândva şi, poate, mă va vedea?

Jack încuviinţă, deşi nu era deloc sigur.

— Aşteptaţi mai întâi să se termine războiul. Duceţi-l undeva unde să nu mai vadă oameni mutilaţi. Într-un loc frumos.

— Dacă o să vrea, rosti Sarah. Kiward Station este un loc frumos.

Îl privi pe Jack scrutător.

— Şi totuşi vă feriţi de el, de parcă aţi fi un cal. La fel ca şi...

— E un loc gol, o întrerupse Jack. Acolo simt prezenţa Charlottei. Şi a tatălui meu. Şi a Gloriei. Dar seamănă cu o casă după o mare petrecere. În camere se mai află fumul trabucurilor şi mirosul lumânărilor. Miroase a vin stătut şi crezi că mai auzi ecoul râsetelor, deşi acolo nu mai e nimic. Doar gol şi durere. Mă gândeam că voi reuşi să trec de asta, cu Charlotte. Şi tata... era bătrân. Moartea lui a corespuns regulilor...

Sarah îşi încreţi fruntea.

— Regulilor? întrebă ea.

Jack nu răspunse.

— Dar Gloria... de când a dispărut Gloria... nu reuşesc, domnişoară Bleachum. Nu reuşesc să mă uit în ochii mamei mele şi să nu citesc în ei nimic altceva decât întrebări. Şi singurul răspuns este că Dumnezeu nu ţine cont de reguli...

Sarah îl prinse de mână.

— Dar Gloria s-a întors, Jack! Credeam că o ştiţi! Nu v-a

scris domnişoara Gwyn? Hm, probabil că eraţi pe mare. Dar Gloria s-a întors. A fost aici, la mine!

Jack o privi descumpănit.

— Şi acum...?

Sarah ridică din umeri.

— Domnişoara Gwyn a luat-o. Din câte ştiu, e la Kiward Station.

Mâna lui Jack se încleştă în jurul mâinii ei.

— Asta... asta este... pot să mai prind trenul? Şi o sunaţi dumneavoastră pe mama în locul meu?

Gwyneira McKenzie era fericită – dar avea şi un sentiment de déjà-vu care nu-i dădea pace, de cum îl întâmpină pe Jack pe peron. Tânărul slab şi livid, care cobora cu mult prea încet şi prea greoi din tren, se înstrăinase de ea. Faţa lui avea riduri care nu fuseseră acolo în urmă cu trei ani, şi prin părul lui roşcat-castaniu aproape că treceau şuviţe albe. Prea devreme, mult prea devreme pentru vârsta lui. Cel mai mult se sperie însă de îmbrăţişarea lui rigidă. Era exact ca şi în cazul Gloriei – chiar dacă Jack era politicos şi se prefăcea măcar că ar răspunde întâmpinării pline de dragoste a Gwyneirei.

Şi Jack părea să nu vrea nici el să vorbească. Răspundea la întrebări, încerca chiar să zâmbească, dar nu povestea nimic. Părea că vrea să închidă în sine ultimii ani. La fel ca şi Gloria. Gwyneira se îngrozea la gândul că va vedea în curând, la cină, două personaje tăcute, retrase în sine – deşi, pe de altă parte, nu-şi dorea nimic mai mult decât,

măcar, să o aibă pe Gloria din nou în casă. Fata era în călătorie cu maorii şi, în ciuda întregii încordări, Gwyneira îi ducea dorul şi îşi făcea griji. De fapt, Gloria nu avea de ce să fie în primejdie cu tribul, dar grijile permanente o întovărăşeau pe Gwyn de-atâta vreme, încât era aproape imposibil să li se opună.

Şi acum, Jack. Gwyneira luase maşina pentru a-l aştepta. Ploua necontenit şi încet-încet devenise prea bătrână pentru drumurile în trăsura în care trăgea curentul, al cărei coviltir o păstra uscată, dar nu ţinea de cald.

— Tu conduci? întrebă Jack nedumerit, când ea îi deschise uşa.

— De ce nu? se miră Gwyn. Dumnezeule, nu trebuie să ştii prea multe pentru a conduce chestiile astea. Mai demult, era ceva mai complicat să le porneşti. Dar acum... de asta e într-adevăr capabil oricine.

Băgă cu zgomot în viteză şi acceleră mult prea tare. Apoi, acţionă claxonul, pentru a-şi face loc. Jack se simţi cât de cât sigur abia când părăsiră Christchurch şi pufăiră prin Canterbury Plains, pe şoseaua în mare măsură liberă. Aproape că se înserase şi Jack se uita fix la lumina difuză. În faţa Alpilor era un văl de ploaie.

Gwyneira se plângea de recolta proastă de fân şi de faptul că oile trebuiau aduse din podişuri mai devreme decât de obicei.

— Şi nici măcar aici, jos, nu mai creşte iarba aşa de mult ca de obicei. A fost pur şi simplu prea rece în această vară.

Am diminuat deja efectivul de vite – mai bine mai puţine, dar care să fie cu adevărat bine hrănite şi nu nişte mârţoage. Sunt fericită că eşti din nou aici, Jack! E greu să fac totul de una singură.

Gwyneira îşi lăsă mâna pe umărul fiului ei. Jack nu reacţiona.

— Eşti obosit, Jack?

Gwyneira încerca disperată să obţină din partea lui o reacţie cât de cât normală.

— A fost o zi lungă, nu-i aşa? O călătorie lungă.

— Da, spuse Jack. Îmi pare rău, mamă, dar sunt foarte obosit.

— Te vei reface aici în curând, Jack! rosti Gwyneira cu optimism. Trebuie să avem grijă să ţi se pună la loc carnea pe coaste. Şi să mergi la soare. Eşti palid ca ceara. Spitalele astea... ai nevoie de aer curat, de un cal bun... şi avem căţeluşi, Jack. Ar trebui să-ţi alegi unul. Ce zi e azi, Jack? Marţi? Atunci ar trebui să-i spui Tuesday. Tatăl tău dădea câinilor numele după zilele săptămânii...

Jack dădu din cap istovit.

— Nimue... mai trăieşte? întrebă el prudent.

Gwyneira încuviinţă.

— Sigur. Dar e cu Gloria – şi îşi descoperă obârşiile.

Fornăi.

— Caz în care Nimue ar trebui să călătorească mai degrabă în Ţara Galilor. Dar Gloria îşi cercetează în clipa de faţă rădăcinile maori. A plecat în călătorie cu tribul

Maramei. Dacă mă întrebi pe mine, Tonga pune la cale o căsătorie. Înainte să plece, oamenii bârfeau despre Gloria şi Wiremu.

Jack închise ochii. Deci, totuşi, era o casă goală. Nimic altceva decât ecoul vocilor şi al sentimentelor în încăperile părăsite.

Sau? Spre mirarea lui, Jack descoperi că simte ceva. O uşoară furie – sau gelozie! Din nou cineva încerca să i-o ia pe Gloria. Mai întâi familia Martyn, acum Tonga. Şi el ajungea mereu prea târziu pentru a o mai putea proteja.

— Nu ştiu ce să mai fac. Se închide în camera lui. Aproape că e mai rău decât cu Gloria. Ea măcar mai ieşea călare...

Gwyneira turnă ceai în ceaşca nepoatei sale, Elaine. Ca în fiecare an, la sfârşitul verii, Elaine venise împreună cu cei doi fii ai ei la Kiward Station, pentru a respira puţin aer de ţară. Fiul ei cel mare mergea, între timp, la un internat din Dunedin şi îşi petrecea vacanţele în Greymouth. Se interesa mult de munca tatălui său şi îl ajuta cu plăcere în mină, unde nu se dădea înapoi de la lucrul în subteran. Din contră, Elaine se bucura de contactul cu oile şi caii. Încă din copilărie o invidiase pe Kura pentru moştenirea ei, iar acum Gwyneira mai devenea din când în când nostalgică. Ar fi fost cu mult mai simplu dacă fiica ei Fleurette şi, apoi, Elaine şi fraţii ei ar fi moştenit ferma!

— Vrei să spui că nu face absolut nimic la fermă? întrebă Elaine.

Tocmai ajunsese, dar nu apucase să-l vadă pe Jack. Prietenul său, Maaka, îl obligase să se uite la nişte animale de prăsilă. Bărbatul maori încerca disperat să-i retrezească lui Jack interesul pentru Kiward Station, dar Gwyneira ştia foarte bine cum vor decurge lucrurile. Jack avea să îl însoţească călare, avea să arunce o privire asupra animalelor şi avea să spună câteva cuvinte care să nu-l oblige la nimic. Apoi avea să se scuze din cauza oboselii şi avea să se baricadeze din nou la el în cameră.

— Dar el a fost cândva bărbatul care se ocupa de fermă!

Elaine îşi turnă încă o ceaşcă de ceai.

Gwyneira încuviinţă cu nostalgie.

— Avea totul sub control. Şi o are în sânge. Jack este fermierul şi crescătorul înnăscut – şi dresorul de câini. Exemplarele lui de Collie erau cele mai bune din întreg Canterbury-ul. Şi acum? Puiul pe care i l-am făcut cadou e la el, după câteva greutăţi de început. Dintr-un motiv anume, Jack nu voia niciun câine. Dar tu îi ştii pe Collie. Tuesday a schelălăit atât de mult în faţa uşii lui, până când a primit-o înăuntru. O probă de răbdare, eu nici nu o mai puteam auzi. Acum o tolerează. Chiar dacă nimic mai mult. Nu o dresează, nu iese mai mult decât trebuie cu ea afară... Ea are voie doar să îi ţină companie la „uitatul pe fereastră”. Când se plictiseşte, îi dă voie să iasă; ea se ţine atunci de mine sau merge în grajduri. Nu mai înţeleg nimic!

— Poate că băieţii şi cu mine reuşim să-l scoatem din

starea asta, spuse Elaine. Doar îi plac copiii.

— Încearcă, zise Gwyneira lipsită de curaj. Dar, în principiu, Maaka le-a făcut pe toate. Se străduieşte atât de mult, încât e impresionant. Şi aproape că m-am temut să nu se certe pe competenţele de la fermă. Maaka a condus-o, de fapt, în ultimii trei ani. Dar i-ar fi cedat cârma lui Jack imediat, dacă el ar fi vrut-o! în prima seară, Maaka şi câţiva alţi amici s-au prezentat aici cu o sticlă de whisky. Să-l ia pe Jack. Îi ştii pe băieţi, mai bine se îmbată în grajduri. Jack a invitat toată ceata în salon, a scos paharele... Băieţii nici nu mai ştiau în ce parte să se uite! Atunci m-am retras eu, în prezenţa mea sunt şi mai timoraţi. În continuare se pare că au schimbat câteva cuvinte – şi în cele din urmă s-au îmbătat în tăcere. Cel puţin, aşa spune Kiri, ea le-a mai făcut din când în când nişte sandvişuri. Şi asta tot spre marea uluire a văcarilor. Probabil cea mai civilizată beţie din viaţa lor. De atunci, Maaka se străduieşte tot timpul să-l implice pe Jack în vreun fel, dar el se opune întruna.

— Maaka nu a plecat cu tribul său în călătorie? se interesă Elaine.

Înainte, Gwyneira îi povestise pe larg de Gloria.

Bunica ei clătină din cap.

— Doamne ajută că nu. N-aş şti ce să mă fac fără el, taman în vara asta mizerabilă. Recolta de fân a fost o catastrofă, jumătate a rămas în ploaie. Dacă va continua aşa, va trebui să aducem animalele mai repede acasă. Sper

ca maorii să se întoarcă până atunci.

— Dacă nu, mă ocup eu şi cei doi cowboy ai mei de asta!

Elaine râse şi se uită pe fereastră. Cei doi băieţi ai ei se distrau pe păşunile din faţa casei cu două iepe Cob. Frank Wilkenson se străduia să le fie profesor de echitaţie.

— Şi ştii ceva? Mi-aş dori şi eu un alt Collie. Callie a murit deja de foarte multă vreme, dar tot o mai caut din priviri. Am nevoie de o nouă umbră! Şi o să ţi-l iau pe Jack să mi-l dreseze. Trebuie să mă înveţe cum se face. Atunci, se va mai înmuia.

Jack apăru un ceas mai târziu, transpirat şi obosit după drumul călare. Mai demult, o excursie atât de scurtă nu l-ar fi istovit, dar acum, după perioada de convalescenţă, fusese, în mod evident, prea mult pentru el. Cu toate acestea, mai bău un ceai şi schimbă câteva cuvinte politicoase cu Elaine. Însă îl interesa mai mult soarta lui Roly.

— Lui Roly îi merge bine, în sfârşit se va căsători! povesti Elaine cu o veselie jucată.

Paloarea şi slăbiciunea lui Jack o şocaseră şi pe ea.

— Trebuie să te invit în mod expres. În rest, are multe pe cap. În primul rând, are din nou grijă de Tim – ceea ce-i face foarte bine. Se descurcă el singur, dar e complicat. Şi bineînţeles că nu e în stare să ceară ajutor, ci îşi descarcă proasta dispoziţie pe întreaga familie! De când s-a întors Roly, ne merge tuturor mai bine. În afară de asta, mai are şi un alt pacient, pe Greg McNamara – băiatul pe care l-a

tras după el la război. E tragic. Sărmanul şi-a pierdut ambele picioare şi familia este complet neputincioasă. Până la sosirea lui Roly, Greg a zăcut întreaga zi în pat. Mama şi surorile lui nu-l pot ridica, pur şi simplu, iar mica pensie abia dacă ajunge să-şi ducă traiul cu ea. Deocamdată le-am făcut cadou vechiul scaun cu rotile al lui Tim, iar reverendul vrea să se ocupe să primească nişte bani pentru îngrijire. Greg ar lucra cu plăcere, dar, din punctul ăsta de vedere, lucrurile nu se prezintă, fireşte, prea bine. Doamna O'Brien l-ar putea angaja la cusătorie, dar Roly nu are curajul să i-o propună. Pare să sune că vrea „să i-o plătească înapoi".

Jack se strâmbă cu tristeţe.

— „Fratele medical", îşi aminti el de zeflemeaua lui Greg.

— Cum ziceam, e tragic, zise Elaine. Ai avut noroc, Jack...

Jack îşi muşcă buzele.

— Da, am noroc, rosti el încet. Vreţi să mă scuzaţi acum...? Ar trebui să mă spăl...

Până la un punct, planul lui Elaine avu succes. Jack îi răspunse politicos la rugămintea de a o ajuta la dresajul câinelui şi apărea în fiecare dimineaţă, punctual, în curte, pentru a lucra cu Elaine şi cu Shadow a ei. Şi Tuesday făcea progrese. Învăţa repede şi îşi venera stăpânul. Însă nu se bucura, cum o făcea Shadow, de o plimbare sau de o ieşire călare. Imediat după dresaj, Jack se retrăgea. Părea

să nu regăsească nicio plăcere în lucrul cu animalele, aşa cum o făcuse în trecut. Când lăuda câinii, o făcea amabil şi neutru, dar ochii nu îi mai străluceau, iar în vocea lui nu se mai ghicea niciun râs.

— Se poartă ireproşabil, îi povesti Elaine Gwyneirei. Dar pare că ceva a murit în el.

3

— Şi ce se mai aude de la copiii voştri pierduţi?

Gwyneira avusese atât de multe pe cap cu grijile ei, încât se interesă abia târziu de Lilian şi de Ben. Îşi conducea nepoata cu trăsura de la Kiward Station spre Christchurch. Elaine voia să o viziteze şi pe Elizabeth Greenwood şi să se întoarcă în ziua următoare spre Greymouth.

Elaine ridică din umeri.

— Veşti contradictorii, spuse ea apoi.

Gwyneira se încruntă.

— Şi ce să înţeleg eu din asta?

Nu aştepta ştiri ieşite din comun, pe acelea le-ar fi povestit Elaine de la sine. La urma urmei, Gwyn se interesa regulat, prin scrisori, de tânăra pereche şi aflase şi despre primul ei străstrănepot, pe care Lilian îl botezase, din motive de neînţeles, Galahad.

— Conform surselor lui Caleb, adică profesorii de la universitate, le merge bine, preciză Elaine. Conform detectivului particular angajat de George Greenwood, le merge foarte bine.

Gwyneira scutură neîncrezătoare din cap şi plesni cu biciul caii Cob care trăgeau trăsura. În mod excepţional, nu ploua de această dată şi Elaine evident prefera trăsura.

Jeremy şi Bobby călăreau mândri, alături, pe doi cai. Altminteri, Elaine nici nu ar fi vorbit atât de deschis. Ţinea secrete informaţiile despre Lilian şi Ben faţă de soţul ei şi faţă de fii – la fel cum o făcea şi Caleb faţă de familia lui. Cu toate acestea, amândoi aveau sursele lor de informaţii. Caleb, la urma urmei el însuşi un reputat folclorist, era în strânsă legătură cu universitatea lui Ben, iar Elaine primea de două ori pe an un raport al unei agenţii de detectivi, pe care George Greenwood o însărcinase să cerceteze, în numele ei.

— Şi unde e diferenţa? se interesă Gwyn.

— Păi, cei doi tocmai s-au mutat la Wellington, zise Elaine. Ben are acolo un post de profesor. Caleb nu-şi mai încape în piele de mândrie! Pe un om atât de tânăr îl angajează în cel mai bun caz ca preparator. Ben a fost dintotdeauna excepţional – chiar dacă nu am văzut-o ca atare, dar asta nu înseamnă nimic.

Gwyneira zâmbi.

— Şi? întrebă ea.

— Ei bine, un post de profesor înseamnă un salariu mic. Ben nu a mai fost nevoit însă să lucreze în port, sau să continue ceea ce făcea în rest pentru a-şi hrăni familia. Ar putea să-şi permită o mică locuinţă şi ar putea să trăiască astfel, dacă Lilian ar şti să fie suficient de econoamă. Sau dacă ar mai da nişte ore de pian.

— Dar? întrebă Gwyn nerăbdătoare.

— Dar ei s-au mutat, într-adevăr, într-o casă drăguţă, cu

grădină, la marginea oraşului. Ben ţine mici serate pentru studenţii lui, iar dimineaţa o bonă îl duce pe micul Galahad la plimbare. Într-un cărucior foarte scump, zice detectivul. Lilian poartă haine drăguţe, iar când e vorba despre o reprezentaţie la teatru sau de un concert, familia Biller e prezentă.

— Şi de unde au bani pentru asta? întrebă Gwyn, uluită.

— Tocmai asta e întrebarea.

Elaine îşi prinse cu mâna pălăria pe care vântul părea să i-o smulgă. Iepele Cob se grăbeau. Cei doi băieţi le depăşiră şi galopau acum înaintea lor.

— Sper ca Elizabeth Greenwood să-mi poată spune mai multe. De bună seamă, George l-a însărcinat pe detectiv…

— Bănuieşti ceva împotriva legii? se interesă Gwyneira, îngrijorată.

Ei i se părea mereu ca una ca asta să fie posibil, încă de când James se înhăitase cu hoţii de vite.

Elaine zâmbi.

— Nu prea. Gândul că Ben Biller ar putea fura nu mi-a trecut niciodată prin cap, sinceră să fiu. Asta l-ar face doar interesant. Dar, după tot ce am auzit, el nu este nimic altceva decât un plicticos drăguţ. Exact la fel ca tatăl lui. La şcoală, un tocilar, ca poet, lipsit de orice speranţe, ca om de afaceri – nepotrivit. Ultima informaţie provine de la Tim, care a mai tras cu urechea prin zona celor de la mina Biller. Florence se pare că nu-l putea lăsa nici trei minute singur în birou…

— Şi ce i se pare lui Lily atât de interesant la el? se interesă Gwyneira. În fond, ea este o fată foarte vioaie.

— Atracţia lucrurilor interzise! suspină Elaine. Dacă Florence şi Tim nu s-ar fi comportat atât de imposibil, probabil că lucrurile s-ar fi terminat altfel. Dar ăştia doi nici măcar n-au tras vreo învăţătură din faptul că le-au fugit copiii! Ce se petrece deocamdată între Lambert şi Biller e un război adevărat. Fiecare încearcă să-i şutească celuilalt afacerile, ei se extind de parcă ar fi într-un concurs continuu. Florence a intrat în nişte datorii uriaşe, care o depăşesc, pentru cocserie, şi încearcă acum să ne ia clienţii prin preţuri foarte mici. Iar Tim ar participa la toată nebunia asta! Dacă Greenwood nu l-ar înfrâna preţurile s-ar afla într-o spirală descendentă. Dar sfatul unchiului George este să aşteptăm. Cocseria lui Biller are, ce-i drept, mai multe comenzi decât a noastră, dar nici nu lucrează rentabil. Pe termen lung, este o chestiune sinucigaşă. Să sperăm că Florence nu se va ruina dacă o ţine tot aşa. Şi Tim şi cu George se gândesc la o fabrică de bricheţi, pentru a putea vinde până şi ultimul praf de cărbune cu profit. Dacă Florence va încerca să ţină pasul, Biller va da în curând faliment.

Gwyneira rămase pe gânduri.

— Dar de ce să facă una ca asta? întrebă ea. Nu te întreb cu mare plăcere, dar a fost vreodată ceva între Florence Biller şi soţul tău?

Elaine râse.

— Nu direct. Dar se pare că ceva puteri de clarvăzătoare tot ai tu pe undeva! Cei doi sunt jigniţi, după câte se pare, de ceva. Povestea asta îşi are rădăcinile încă de pe vremea de după accidentul lui Tim. Îi mergea destul de prost – la care s-a mai adăugat şi faptul că tatăl lui şi ceilalţi şefi ai industriei mineritului s-au comportat mizerabil cu el. Ei vorbeau despre minele lor, iar Tim zăcea în scaunul lui cu rotile, de parcă ar fi fost o mobilă. Nu apuca să scoată niciun cuvânt în toată vorbăria lor. Pe atunci, Florence vorbea cu el. Era foarte amabilă – dar Kura a început imediat să o suspecteze că ar dori ceva. Probabil că Tim era cea de-a doua opţiune a ei. Florence voia o mină, iar singurul ei drum spre împlinirea visului era căsătoria. Orice altceva îi era indiferent, fie că era vorba despre un schilod sau despre un homosexual...

— Elaine! se indignă Gwyneira.

— Îmi pare rău, dar Caleb Biller... în cazul lor a fost o înţelegere limpede. În orice caz, Florence nu a trebuit să facă uz de al doilea plan. S-a căsătorit cu Caleb şi a început imediat să-l ignore pe Tim. Se pare că asta l-a cam rănit.

Elaine aruncă o privire spre cei doi călăreţi, ca pentru a se asigura că nu aud, dar Jeremy şi Bobby erau fie în faţă, fie în spatele trăsurii şi nu ascultau.

— Doamna Biller nu se prea împacă gândindu-se că „mobila” îi face acum concurenţă, observă Gwyn cu un zâmbet complice.

— Şi îşi mai face şi singură copiii. Ceea ce lui Caleb nu i-a reuşit decât în cazul lui Ben. Ceilalţi băieţi... dar hai să o lăsăm. Chestiunea e destul de stupidă, dar se transformă într-o dramă. La naiba, m-aş bucura să-mi văd vreodată nepotul! Şi îmi e dor de Lily! Fireşte că şi lui Tim, dar el nu ar recunoaşte-o niciodată. Trebuie să ne gândim la ceva în acest sens!

— O ştii?

Elizabeth Greenwood îi aruncă lui Elaine o carte peste masă.

Cele două femei se aflau la ceai, iar Gwyneira tocmai îşi luase rămas bun. Băieţii ieşiseră împreună cu ea, pentru a le spune adio cailor. Elizabeth părea să nu fi aşteptat decât acest moment.

Elaine luă în primire cartea, încruntându-se. De fapt, voise să întrebe în acest răstimp de Lilian şi de Ben, dar se îndemnase la răbdare. Elizabeth trecuse prin multe în ultima vreme. Moartea Charlottei încă mai lăsa urme asupra ei şi îşi făcea griji pentru Jack. În plus, îi ducea dorul fiului ei cel mai mare, Robert. Deşi era sănătos, el plecase cu doi ani în urmă în Anglia, pentru a se ocupa de moştenirea unchiului şi a bunicului său. William Greenwood, fratele mai tânăr al lui George, decedase de curând – iar în ceea ce priveşte cauzele, circula zvonul că alcoolul şi cocaina nu ar fi jucat un rol secundar. Problema moştenirii era clarificată. Două femei îşi ceruseră partea pentru copiii lor din drepturile ce le reveneau din

rămăşiţele averii Greenwood, dar niciuna dintre ele nu reuşise să prezinte un document valabil de căsătorie.

În orice caz, Robert plecase la Londra şi acolo fusese apucat în chip evident de ambiţia de a trezi la viaţă vechea firmă de import-export a bunicului său. Lui George nu i se părea greşit. În tinereţe, el renunţase la drepturile sale din acea firmă, pentru a nu fi nevoit să lucreze împreună cu William. Drept compensaţie, tatăl său îi dăduse acţiunile lui de la firma din Australia şi din Noua Zeelandă. Decăderea firmei sub conducerea lui William o observase din depărtări, însă îi păruse mereu rău de afacere. Dacă Robert avea să o salveze acum, avea să se bucure de întregul lui sprijin. În tot acest răstimp, ginerele lui, Stephen O'Keefe, un avocat foarte capabil, conducea firmele din Noua Zeelandă şi Australia. O soluţie minunată pentru toţi, mai puţin pentru Elizabeth. Nu-l mai văzuse pe Robert de doi ani şi se supărase definitiv pe soartă, de când el se mai şi căsătorise la Londra. Cândva, urma să vină în vizită cu soţia lui. Dar o dată certă încă nu exista.

Însă, în acea zi, Elizabeth nu părea să fie prea deprimată, ci mai degrabă plină de viaţă şi entuziasmată.

— Ei, spune odată, o ştii? întrebă ea din nou.

Elaine răsfoi cartea.

— *Stăpâna de la Kenway Station.* Da, am citit-o cândva. Foarte captivantă, doar ştii că-mi place genul ăsta de poveşti.

— Şi? întrebă Elizabeth. Nu ai observat nimic?

Elaine ridică din umeri.

— În ce priveşte povestea în sine, vreau să spun. Acea fermă de la capătul lumii… individul care îşi ţine soţia mai mult sau mai puţin prizonieră…

Elaine roşi.

— Vrei să spui… ar trebui să-mi amintească de Lion Station?

Ar fi putut spune şi „Thomas Sideblossom”, dar continua să nu pronunţe numele primului ei soţ.

Elizabeth încuviinţă.

— Mie mi se pare ciudat.

Elaine clătină din cap.

— Chiar atât de mare nu-i asemănarea. În orice caz, nu-mi amintesc că eroina… adică…

Elaine îşi împuşcase la vremea respectivă ea însăşi soţul şi fugise de la fermă.

— Nu, eroina e salvată de un prieten din adolescenţă, fu Elizabeth de acord. Din acest punct de vedere, nici nu m-a neliniştit. Dar apoi a urmat asta.

Luă o a doua carte. *Moştenitoarea de la Wakanui.*

Elaine citi din nou pe coperta interioară: „După moartea iubitei sale soţii, Jérôme Hastings este un om închis în sine, complicat, îşi conduce ferma, Tibbet Station, cu asprime, iar duşmănia lui cu Mani, căpetenia maori, ameninţă ca întreaga regiune să se prăbuşească într-un război. Dacă n-ar fi Pau, fiica de căpetenie, care îl iubeşte pe ascuns…”

— Şi ce să-mi sară aici în ochi? întrebă Elaine.

Elizabeth făcu o faţă plictisită.

— În cele din urmă, ei au un copil, o ajută ea mai departe.

Elaine rămase pe gânduri.

— Paul şi Marama Warden. Kura-maro-tini. Dar nu e o interpretare cam vagă?

Se uită pe copertă.

— Brenda Boleyn. Nu cunosc nicio Brenda Boleyn.

— Şi mai e şi asta o coincidenţă?

Cu un gest teatral, Elizabeth Greenwood scoase o a treia carte la lumină, *Frumoasa din Westport,* şi se apucă să citească textul de pe coperta interioară: „Fără să fie de vină, Joana Walton îşi pierde slujba de guvernantă din Christchurch. În fuga ei de maleficul Brendan Louis, ajunge pe Coasta de Vest, un loc periculos pentru o fată nevinovată. Dar Joana îşi rămâne fidelă. Ca pianistă într-un bar, îi reuşeşte să se întreţină la limită – şi tot acolo îşi găseşte o nouă dragoste. Lloyd Carpinter posedă acţiuni la o cale ferată. Dar îi va rămâne el oare alături, atunci când va afla de trecutul ei?”

Elaine deveni livid㠄

— Indiferent cine scrie asta, îl omor cu mâna mea!

— Ei, acum nu exagera aşa, dintr-odată, râse Elizabeth. Dar bănuiesc că nu mai crezi în coincidenţe? în orice caz, am făcut anumite cercetări…

— Am o bănuială, suspină Elaine.

— Cărţile apar la o editură din Wellington şi, într-un fel sau altul, e implicat şi ziarul la care a colaborat din când în când Ben Biller în ultimii ani.

Elaine încuviinţă.

— Sub pseudonimul BB, nu? Scria în actele detectivului. Dar prea mult nu cred că a câştigat el acolo. În orice caz, nu pare, la prima vedere. Băiatul e cu totul şi cu totul lipsit de talent. Ultimul lucru pe care l-am citit de ei au fost nişte versuri de duzină, în care era vorba despre nişte inimi scurgătoare.

Elizabeth ridică din umeri.

— Am cerut să mi se trimită ziarul. BB scrie povestiri foarte interesante. Emoţionante, şi în acelaşi stil ca Brenda Boleyn.

Elaine scutură din cap.

— Nu-mi pot imagina. Băiatul era complet incapabil, iar cartea asta, arătă cu mâna spre *Stăpâna de la Kenway Station* – poate că nu e literatură mare, dar, totuşi, are un stil bine şlefuit.

Elizabeth rânji.

— Şi nici nu este vorba despre familia Biller. Făcând însă complet abstracţie de faptul că în spatele lui „Brenda” se ascunde totuşi, mai degrabă o femeie.

Elaine se holbă la ea.

— Vrei să spui că el nici nu scrie asta? Vrei să spui că... Liliy?

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Elizabeth

reuşi să salveze la timp preţioasa vază chinezească, înainte ca ea să o dărâme.

— La naiba, o să-i dau o mamă de bătaie! Sau, mai bine, o ţin să o poată altoi Tim! Doar vrea s-o prindă de nu ştiu cât timp! Cum de-a putut să facă asta?

Elizabeth zâmbi.

— Ei, nu te mai agita acum atât, trebuie să cunoşti destul de bine istoria familiei voastre pentru a-ţi da seama de asemănări. De fapt, după primele două cărţi, nu m-aş fi prins nici eu, dacă eroul din *Stăpâna* nu s-ar numi Galahad.

— Şi-a numit fiul după el?

Elaine se văzu nevoită să zâmbească şi ea, în sfârşit.

— Galahad e, de bună seamă, prinţul ei din poveşti, rosti Elizabeth sec. Nu-l cunosc pe Ben Biller, dar ar trebui să fie un cavaler al luminii, pentru a se apropia, cât de cât, de eroul din *Stăpâna.* Ce facem însă acum? Vreo idee?

Elaine îşi dădu capul pe spate cu atâta forţă, încât i se desprinseră buclele din freza severă, iar pălărioara îi căzu pe jumătate.

— O să scriu mai întâi o scrisoare admirativă către „Brenda Boleyn”. Şi mă voi interesa precaută despre detaliile legate de familia mea. Poate că este o verişoară pierdută demult, care vrea să dea peste cap ordinea moştenirii de la Kiward Station, dând dovadă de mult tact. Să vedem ce răspunde Lily.

Elizabeth râânji.

— O soluţie foarte diplomată – ocolindu-l elegant pe Tim. Brenda poate fi, probabil, o veche prietenă din copilărie, nu? Dar, pe termen lung, trebuie să rezolvaţi chestiunea, Elaine. Trebuie să fie vorba de o farsă faptul că, până la urmă, două familii se războiesc pentru absolut nimic.

— Dar e originală, observă Elaine. Familiile Montague şi Capulet îşi sparg unii altora capetele, în vreme ce Romeo învaţă polineziană, iar Julieta face bani cu povestea familiei ei. Asta nu i-a trecut nici măcar lui Shakespeare prin cap!

Stimată domnişoară Boleyn,

După ce am avut ocazia să vă citesc cea de-a treia operă literară, îmi permit să-mi exprim întreaga şi uriaşa admiraţie şi respect faţă de talentul dumneavoastră scriitoricesc. Rareori i-a reuşit unei scriitoare să mă captiveze prin fantezia ei într-o asemenea măsură, cum o faceţi dumneavoastră.

Dar permiteţi-mi o întrebare: spre marea mea mirare, găsesc în toate operele dumneavoastră de până acum o paralelă remarcabilă cu istoria familiei mele. Mai întâi am crezut că este vorba de o coincidenţă, apoi de vreo înrudire spirituală. Un om atât de sensibil cum sunteţi dumneavoastră trebuie să aibă, fără doar şi poate, şi calităţi de medium. Însă de ce este vorba tocmai de familia mea, cea pe care v-o descrie spiritul dumneavoastră protector? Trecând prin toate aceste raţionamente, am

ajuns la concluzia că aţi putea fi un membru al familiei noastre, care să ne fi rămas până azi necunoscut sau care să se fi pierdut şi care să aibă în acest fel cunoştinţă de povestea mea. Dacă e să am dreptate, m-aş bucura mult să mă contactaţi. Rămân, cu salutări, recunoscătoare

A dumneavoastră, Elaine Lambert

Lily rămase mai întâi surprinsă de cum văzu scrisul expeditoarei, dar primea atât de multă corespondenţă, încât nu se mai concentra demult asupra scrisului. Citind însă primele rânduri, deveni roşie ca racul, pentru ca apoi să înceapă să chicotească.

Puse mâna pe maşina de scris, dar apoi se răzgândi. Pe o hârtie de scrisori parfumată, foarte îndrăgită de ea, se apucă să scrie următoarele cuvinte:

Dragă mămică...

4

Gwyneira McKenzie nu fusese niciodată un om foarte răbdător, şi nici vârsta ei înaintată nu schimbase nimic în această privinţă. Acea vară îi solicitase la maximum întreaga răbdare de care putea da dovadă: mai întâi, întoarcerea Gloriei şi refuzul ei, apoi noua ei dispariţie, de această dată, cu maorii, iar acum, Jack. În orice caz, vizita lui Elaine o mai însufleţise puţin. Era frumos să aibă alături vioaia nepoată şi băieţii ei isteţi. Copiii care zburdau de jur-împrejur treziseră casa din nou la viaţă. Dar Jack nu se dezgheţase, se strecura mai departe prin casă, ca un spirit întristat. Nici Gloria nu dădea niciun semn de viaţă, deşi Gwyn era convinsă că existau legături între tribul aflat în călătorie şi maorii rămaşi la Kiward Station. Gwyneira nu stăpânea limba lor la perfecţie, dar i se părea că le aude pe Kiri şi pe Moana pălăvrăgind des în bucătărie despre vizitatori. Ar fi fost uşor să-i transmită şi ei un salut. Dar Gloria se învăluia în tăcere – şi Gwyneira era periculos de aproape de o explozie a sentimentelor ce se adunau în ea.

În cele din urmă, se revărsară asupra lui Jack, în ziua în care maorii îşi sfârşiră, în cele din urmă, călătoria. Kiri şi Moana îi cerură permisiunea de a pleca mai repede. Pregătiseră doar o cină rapidă, rece, pentru domni.

— Trib înapoi, noi sărbătorim! zise Moana, bine dispusă. Gwyneira aşteptă sosirea Gloriei, dar fata nu se arătă. După ce păru că trece şi după-amiaza, fără ca ea să se fi întors, Gwyneira bătu la uşa camerei lui Jack. Când nimeni nu-i răspunse, deschise uşa cu forţa.

Fiul ei zăcea pe pat şi se uita la tavan. Părea să nu-i fi auzit bătăile. Tuesday, care stătea culcată la picioarele lui, sări sus şi lătră, în semn de salut. Gwyn o dădu la o parte.

— Nu ştiu ce ai important de făcut aici, îi strigă fiului ei, dar te vei întrerupe câteva ceasuri şi o să călăreşti la O'Keefe Station. S-a întors tribul. Şi aş dori… nu, insist ca Gloria să apară, încă de azi, aici. Şi nici nu am cerut al naibii de mult. A putut să facă ce a vrut o vară întreagă. Dar acum, vreau să ştiu că e bine şi aş vrea să aud cel puţin o mică relatare despre ceea ce a făcut în ultimele luni. Chiar dacă se limitează din nou la observaţii ca „A fost foarte frumos, bunică Gwyn".

Jack se ridică încet.

— Nu ştiu… n-ar trebui să aşteptăm până…

Nu ştia sigur ce simte. Pe de-o parte, ardea de nerăbdare s-o vadă pe Gloria, de când îl anunţase Maaka, de dimineaţă, că tribul se întorsese. Pe de altă parte, îi era teamă de întâlnire. Se temea de reacţia Gloriei când avea să îl vadă. Avea să se sperie, cum o făcuseră mai toţi? Avea să simtă milă? Să îl dispreţuiască? Jack însuşi se dispreţuia uneori pentru slăbiciunea lui şi vedea o dezaprobare în ochii celorlalţi bărbaţi. De exemplu, acest văcar tânăr,

Frank Wilkenson. Bărbatul încă mai credea în gloria de la Gallipoli. Dorise să-l întâmpine pe Jack ca pe un erou – şi aproape se scuzase că renunţase să participe la acel mit şi la acea nenorocită de plajă. Jack l-a pus la punct destul de brutal. Şi acum, văzând ce făcuse războiul din el, tânărul îl considera pe McKenzie drept un laş lipsit de demnitate.

— O nu, Jack, nu mai aştept! zise Gwyneira şi începu să se plimbe prin cameră. Şi, dacă acolo are loc o nuntă, o vei smulge pe mireasă din mijlocul lor şi o vei aduce aici, înainte să se culce cu Wiremu în casa de dormit!

Lui Jack aproape că-i veni să râdă. Mama lui nu era cu siguranţă prea pudică, dar nişte cuvinte atât de explicite nu mai auzise de la ea niciodată.

— O să încerc cu plăcere, mamă, dar mă tem că, în cazul acesta, mă spintecă Tonga. Şi, oricum, nu cred că e cazul. Te-ar fi invitat. Nu ar fi lăsat el să-i scape una ca asta!

Gwyneira fornăi.

— M-ar fi chemat dimineaţă la el! zise ea, melodramatic. Să văd sângele pe cearşafuri!

Jack renunţă să i mai explice obiceiurile maori. Poate că existaseră cândva fiice de căpetenie care se căsătoriseră conform ritualului, fără să fi fost înainte atinse de cineva, pentru a le face pe plac cine ştie căror zei. Dar fata maori obişnuită nu mai era de mult virgină când îşi alegea un soţ. De regulă, fetele încercau mai mulţi bărbaţi înainte de a se decide pentru unul anume. Fireşte că Gwyneira o ştia. Dacă Gloria era hotărâtă să se căsătorească cu Wiremu, cu

siguranţă că nu era primul ei bărbat.

La acest gând, Jack simţi furie şi o uşoară tristeţe. Gelozie? Scutură din cap. Era o prostie. Gloria era un copil. Şi îi dorea fericirea – chiar dacă o găsea cu adevărat în braţele lui Wiremu.

Anwyl, calul lui Jack, aştepta în boxa sa. Jack simţea un sentiment de vinovăţie când se gândea la armăsarul lui castrat. Îl scotea mult prea puţin la plimbare, la fel şi pe Tuesday. Căţeluşa zburda încântată în jurul lui.

— Să-l înşeuez eu pentru dumneavoastră, domnule Jack? întrebă Frank Wilkenson cu un dispreţ abia ascuns.

Jack acceptase uneori oferta lui, în ultimele luni. Dar acum se ruşina pentru asta.

— Nu, lăsaţi, o fac eu singur.

Îşi doborî slăbiciunea care pusese stăpânire pe el în clipa în care ridică şaua grea.

Anwyl aşteptă nemişcat cu răbdare, până când se lumină din nou întunericul din faţa ochilor lui Jack. Jack ştia că asta nu mai avea nimic în comun cu rana lui. Pur şi simplu, se mişca prea puţin. Trebuia…

Jack strânse cureaua şeii şi îi puse lui Anwyl hamul. Apoi, îl duse afară.

— Mă duc la O’Keefe Station, rosti el sec. Ar trebui să mă întorc în două ceasuri.

Imediat după aceea, se mustră însă pentru faptul că dă de ştire, întocmai ca o fată care pleacă singură călare. În trecut, nu o făcuse niciodată. Dar în trecut, era

invulnerabil. Nu se gândise vreodată că i s-ar putea întâmpla ceva, lui şi calului său, ceva care să-i pună pe ceilalţi să-l caute şi să-l găsească repede.

— Am înţeles, domnule Jack... să o culegeţi pe fiica rătăcitoare...

Frank Wilkenson rânji sugestiv.

Jack se gândi să-l dea afară, dar nu găsi energia să-l certe.

Era o zi frumoasă, una dintre puţinele zile călduroase şi însorite ale acelei veri, care nu fusese una adevărată. După primii kilometri, Jack începu să se bucure de drum şi, în cele din urmă, îi dădu pinteni lui Anwyl, să pornească chiar într-un mic galop. Şi, în acelaşi timp, îşi amintea de concursurile care îi făcuseră o atât de mare plăcere Gloriei. Şi la calul pe care i-l promisese. Nu o întrebase pe Gwyneira ce se întâmplase cu mânzul. Dar mica Princess era din nou gestantă. Să fi vândut Gwyneira iapa Vicky? Şi acum, voia oare să-şi liniştească conştiinţa?

Jack trecu de pârâul care forma graniţa dintre Kiward şi O'Keefe Station. Maorii dărâmaseră vechea clădire a fermei şi îşi construiseră, ceva mai la vest, *marae*-ul lor. Acolo fusese şi mai înainte un sat, dar acum, când pământul aparţinea în mod oficial tribului, construiseră case de dormit şi de adunare mai impunătoare decât era în rest obiceiul pe Insula de Sud. Jack călărea pe o potecă bătătorită, printre nişte păşuni împrejmuite. Tribul maori avea aici câteva duzini de oi, însă, momentan, animalele

erau împreună cu turmele de la Kiward Station în regiunea de podişuri.

Putea să vadă de pe acum casele satului. În faţa *wharenui*-ului se aflau oameni gătiţi de sărbătoare. Jack coborî de pe cal, pentru a le striga salutul ritual, în vederea obţinerii invitaţiei de a păşi în *marae.* În mod normal, maorii l-ar fi observat de mult, deşi se apropiase de sat din spate. Chiar dacă Tonga nu pusese paznici – ceea ce încercase mereu să facă, până când oamenii lui se plictisiseră şi demisionaseră cu supuşenie – aici erau întotdeauna copii şi femei pe drum, plecaţi să ia apă, să aibă grijă de animale sau să lucreze în grădini.

Însă, în acea zi, întreaga atenţie se concentra asupra unui eveniment din casa de adunări. Şi apoi, o fată se desprinse din grup. Păşi liniştită şi calmă din casă. Jack bănui mai întâi că e vorba de o preoteasă, care avea de gând să facă vreo ceremonie. Fata purta o îmbrăcăminte maori tradiţională, rochia de cânepă şi partea de sus, ţesută în culorile tribului. Apoi, după ce o cotise după colţ şi nu mai putea fi zărită din *wharenui,* începu să fugă. Fata alergă spre păduricea din care Jack tocmai venise, de bună seamă spre drumul ce ducea la pârâu, în direcţia Kiward Station – şi aproape că se lovi de Jack şi de Anwyl.

Când tânăra îl văzu pe bărbat şi calul lui, se sperie şi se opri. Ochii îi scânteiară când îl privi.

Jack privi o faţă latră, dar care, totuşi, era mai suplă decât cea a majorităţii femeilor maori. Primul lucru pe

care îl observă fură *moko*-urile, pictate cu mult simţ artistic. Ele făceau ca ochii fetei să pară mai mari. Ochi albaştri... Jack se holba la femeie. Era tânără, dar nu mai era un copil; trebuie că avea în jur de douăzeci de ani. Şi părul ei... buclele groase, castanii deschis, care nu puteau fi îmblânzite, erau ţinute, în spate, de o bentiţă lată pe frunte, care se potrivea cu îmbrăcămintea tradiţională.

— Lăsaţi-mă să trec!

Pe faţa fetei nu se citea frica, doar furie oarbă şi nici măcar nu părea să-l recunoască. Trebuie că ceva o înfuriase la culme.

Jack văzu, speriat, cum îi străluceşte un cuţit în mână.

Ridică în semn de apărare palmele, dorind să o asigure că nu-i face nimic, însă nu reuşi să rostească decât un singur cuvânt.

— Gloria?

Gloria tremura. Părea să se mai liniştească acum cât de cât, acordându-şi timpul necesar pentru a-l privi pe cel din faţa ei.

Jack aştepta să-l vadă în ochi că îl recunoaşte. Aştepta să vadă milă, să fie speriată, să-l respingă, dar chipul Gloriei nu oglindea decât epuizare şi oboseală.

— Jack, spuse ea atunci.

Jack o cercetă cu mai multă atenţie. Devenise adult – şi el o ştiuse, bineînţeles. Trecuseră zece ani de când fetiţa cu ochii plini de lacrimi îl făcuse să-i promită ceva imposibil: *Dacă o să fie foarte rău... vii să mă iei?*

— Am venit să te iau acasă, zise el încet.

— Vii prea târziu.

Îşi amintea.

— Şi tu te-ai descurcat fără mine. Şi tu... tu eşti...

Ea stătea în faţa lui şi încă îl mai privea.

El nu ştia cum să-şi cuprindă în cuvinte impresia pe care ea i-o lăsase. Gloria nu avea în continuare nimic eteric, dar faţa îi prinsese contur. Se vedeau pometii ridicaţi, cei care îi dădeau Kurei-maro-tini frumuseţea ei ieşită din comun, dar şi forma plată a feţei şi nasul lat al strămoşilor ei maori. Pielea Gloriei era bronzată după lunga tabără din vară, un contrast încântător cu ochii ei deschişi la culoare. Bărbia pătrăţoasă dădea trăsăturilor o nuanţă de fermitate, care lipsea majorităţii feţelor indigene. Părul ondulat scăpa de sub bentiţa de pe frunte. În mod evident, şi aceasta era o moştenire *pakeha.* Jack nu mai văzuse niciodată un asemenea păr la o femeie maori. În Gloria se uneau cele două rase nu într-un întreg frumos ca de vis, precum în cazul Kurei, ci, mai degrabă, ele încercau să se lupte pentru supremaţie. În ochii Gloriei se regăsea o expresie ciudată. Mai bătrână decât întreaga lume – şi totuşi rebelă, luptătoare, tânără.

— Vrei să vii odată? întrebă el în cele din urmă.

Gloria dădu din cap.

— Eram pe drum.

— În costumaţia asta?

Jack făcu un semn spre portul ei maori.

— Vreau să spun... nu mă înţelege greşit, arăţi minunat, dar...

— O să mă schimb acasă.

Gloria porni hotărâtă la drum.

— Nu vrei să călăreşti cu mine? întrebă Jack – şi fu imediat conştient de neîndemânarea cuvintelor sale.

Gloria nu mai era un copil, pe care să îl lase să stea îndărătul lui, pe crupa calului. Cu atât mai mult nu cu picioarele ei goale şi cu rochiţa scurtă.

Cu toate acestea, nimic nu-l pregătise pentru acea privire sălbatică, aproape panicată, cu care ea reacţionă la propunerea lui. Părea că vrea să spună ceva, dar apoi îşi muşcă buzele.

În cele din urmă, îşi reveni.

— Asta... nu s-ar cădea.

Jack îşi reprimă un zâmbet amar. Vechea Gloria nu ar fi întrebat niciodată ce anume se cade pentru o fată. Şi acum, această nouă Glorie... Cuvântul „cădea”, suna de parcă ar fi căutat cu greutate expresia potrivită într-o limbă străină.

— Atunci călăreşte singură, spuse el. În şaua pentru femei. Nu ai uitat cum, nu?

Gloria îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Cine nu mai ştie să călărească e mort, zise ea apoi.

Jack zâmbi şi-i dădu hăţurile lui Anwyl.

— Dar eu nu sunt convins că mai ştiu.

Jack se apropie de Anwyl. Trecuseră ani de zile, de când

nu mai ajutase o femeie să urce în şa, conform etichetei.

Gloria păru că vrea să se împotrivească mai întâi, fie că se impusese educaţia, fie îşi dăduse seama că rochiţa îi va dezveli picioarele până sus, dacă punea acum mai întâi piciorul stâng în scăriţă şi dacă executa apoi mişcarea complicată, pe care ar fi necesitat-o urcarea în şaua laterală, fără ajutorul unui cavaler.

Astfel, ea îşi puse mâinile în jurul ciochinei, îşi ridică prudentă, aproape afectată, genunchiul drept şi îi permise lui Jack s-o ridice în şa, dintr-o singură mişcare.

Ultima dată îi ajutase Charlottei să urce astfel pe cal. Fusese uşoară ca un fulg. Dar el trebuise să o ridice cu adevărat, ea nu făcuse nimic pentru a se urca pe cal. Din contră, Gloria se împinse în piciorul drept şi îi uşură munca. Alunecă aproape graţios în şa şi se străduí apoi să găsească o poziţie cât de cât sigură. În şaua de femeie erau unul sau două „coarne”, care ţineau piciorul drept şi, de multe ori, şi pe cel stâng în poziţie. Aici, însă, Gloria era nevoită să-şi găsească echilibrul, dar îi reuşi fără prea mare efort. Stătea dreaptă şi plină de sine pe cal.

— Ca o prinţesă maori, zâmbi Jack.

Gloria îl fulgeră.

— Prinţesele maori merg pe jos.

Jack lăsă replica necomentată. Aşteptă până când Gloria luă hăţurile, apoi merse pe lângă ea. Drumul era lung, dar Jack nu era obosit. Din contră, se simţea mai plin de viaţă, aşa cum nu mai fusese demult.

— Ai un cal la Kiward Station, zise el, în cele din urmă. O să-l călăreşti de-acum încolo?

— Sigur, răspunse Gloria.

Ceea ce nu suna de parcă ar mai fi avut de gând să rămână în continuare la Ngai Tahu. Jack se gândi dacă n-ar fi trebuit să-l întrebe despre asta pe Wiremu, dar apoi renunţă la idee. În spatele lui se auzi un zgomot prin tufişuri. Jack se sperie, făcu o săritură, gata de a se apăra – şi observă că Gloria reacţionă la fel. Amândoi râseră încurcaţi, când nimeni altcineva decât Nimue îşi făcu apariţia din umbră. Descoperise plecarea stăpânei mai târziu, dar acum o urma. Îl întâmpină pe Jack cu mult entuziasm, însă cu mai puţin pe Tuesday.

Jack şi Gloria îşi ascunseră atitudinea încurcată îndărătul unor laude la adresa câinelui. În trecut, n-ar fi tresărit speriaţi doar din simplul fapt că se mişcase ceva într-un tufiş. Noua Zeelandă aproape că nu ascundea niciun pericol. Nu existau animale mari, periculoase, iar cu maorii aveau o convieţuire paşnică. Totuşi, cei doi se liniştiră cu adevărat abia după ce ajunseră la pajiştile din jurul lui Kiward Station. Câmpia putea fi ţinută bine sub observaţie.

— O să întârziem la cină, rosti Gloria în cele din urmă. Bunica Gwyn o să ne certe.

Cuvintele ei păreau a fi cele ale unei fetiţe.

Jack zâmbi.

— Se va bucura să fii din nou acasă. Şi Kiri şi Moana se

duc la *waiata-a-ringa,* deci va fi oricum o masă rece.

Se luptă puţin să-şi găsească cuvintele.

— Mă bucur, Gloria că eşti din nou aici!

— E pământul meu, spuse Gloria liniştită.

Siguranţa îi dispăru, însă, de îndată ce ajunseră, imediat după aceea, la grajdurile de la Kiward Station. Frank Wilkenson le luă caii. Băuse whisky împreună cu alţi câţiva văcari, iar acum se holbau cu toţii, fără excepţie, la rochia scurtă a Gloriei. Fata roşi. Jack îşi dezbrăcă jacheta şi i-o dădu.

— Trebuia să o fi făcut mai demult, zise el cu părere de rău.

Ar fi avut şi o batistă pentru a-i şterge *moku*-ul, dar nu se gândiseră la asta. Acum, nu mai aveau altă alternativă decât să se strecoare prin bucătărie şi să treacă, astfel, nevăzuţi de Gwyneira.

Ea aşteptă însă în holul de trecere spre dependinţe. Purta în continuare capotul pe care îl avusese şi în acea după-amiază şi părea a fi foarte afectată. Lui Jack nu i se păruse niciodată atât de bătrână. Avea impresia că vede urme de lacrimi pe obraji.

— Ce-mi aduci tu aici, Jack? întrebă ea dur. O mireasă maori? N-am vorbit serios. Nu trebuia să o răpeşti. Cu prima ocazie, se va duce înapoi la tribul ei.

Gwyneira îşi lăsă fiul în pace şi se adresă strănepoatei.

— Gloria, n-aţi putut, nici măcar, să mă invitaţi? Nu o puteam sărbători aici? Mă urăşti într-atât, încât trebuie să

aflu de la bucătăreasă că mi se mărită nepoata?

Jack se încruntă.

— Dar cine a spus ceva despre căsătorie, mamă? întrebă el cu blândeţe. Gloria a vrut să participe la un dans. Dar apoi, s-a răzgândit. Era în drum spre casă când ne-am întâlnit.

— Dintotdeauna i-ai ţinut partea, Jack, observă Gwyneira.

Jack se aşeză între ea şi fată, dar fu împins la o parte.

— Bine, Gloria, cum îţi imaginezi lucrurile mai departe? Vrei să trăieşti cu Wiremu? Sau în tabăra lor? Veţi dărâma casa, la fel cum au făcut cu a lui Helen, dacă o va prelua tribul? Bineînţeles că pentru asta va trebui să primeşti acordul Kurei. La urma urmei, pământul încă nu-ţi aparţine.

Gloria se înfipse în faţa bunicii, iar în ochii ei vedea din nou furie, acea strălucire zănatecă, ce îi umpluse şi atunci când fugise din tabăra maorilor.

— Îmi aparţine mie! Doar mie! Kura Martyn să încerce numai să mi-l ia! Şi nu va aparţine altcuiva, bunică! Eu nu sunt mireasa nimănui. Şi nu voi fi femeia nimănui! Eu sunt...

Părea că vrea să spună mai multe, apoi se răzgândi, făcu stânga împrejur şi fugi, aşa cum o mai făcuse o dată în acea zi.

Jack se simţi, dintr-odată, obosit.

— Eu... atunci o să mă retrag, spuse el rigid.

Gwyneira îl fixă cu o privire sălbatică.

— Da, retrageţi-vă toţi! îi strigă ea. Uneori sunt sătulă, Jack! Uneori nu sunt decât sătulă până peste cap!

Nici Jack, nici Gloria nu apărură a doua zi la masă. Gwyneira, care se ruşina după acea ieşire, află de la Kiri de locul în care se aflau cei doi – şi că strategiile de retragere erau, de această dată, inverse: Gloria rămăsese în odaia ei şi părea a fi ocupată cu distrugerea, în mii şi mii de bucăţi, a lucrurilor ei de mână maori. Din contră, Jack plecase călare şi îşi petrecea ziua la Inelul Războinicilor din Piatră. Gwyneira avu timp mai mult decât suficient pentru a afla ce se întâmplase cu adevărat în *marae*-ul din O'Keefe Station. Kiri şi Moana îi povestiră cu mare plăcere.

— Tonga vrut căsătorit cu Wiremu. A anunţat, a supus tot tribul. Numai Glory şi Wiremu nu spus. Dar ei nu vrut.

— Wiremu a vrut, totuşi, corectă Moana.

— Wiremu a vrut *mana.* Dar laş... Glory foarte supărată, pentru că...

— El probabil nu culcat cu ea, explică Kiri şi reuşi să roşească.

Cei cincizeci de ani petrecuţi într-o gospodărie *pakeha* îi înmuiase şi ei concepţiile tradiţionale de morală.

— Dar făcut de parcă...

Gwyneira îşi blestemă neîncrederea. Ar fi trebuit măcar să asculte versiunea Gloriei. Dar acum, cel puţin, demonstră suficientă măreţie scuzându-se la nepoata ei.

Când fata apăru la masă – în costumul de domnişoară bătrână în care o întâmpinase Gwyneira mai demult la Dunedin – ea îşi rosti oficial regretul.

— Am fost speriată, Glory. Credeam că o să te laşi păcălită de trucurile lui Tonga. Kura a fost pe vremuri cât pe-aici.

Gloria se strâmbă.

— Eu nu sunt Kura! zise ea supărată.

Gwyneira dădu din cap.

— Ştiu... te rog... îmi pare rău.

— E în regulă, zise Jack, împăciuitor.

Atmosfera încordată dintre cele două femei aproape că îi provoca teamă. Gloria părea să o facă responsabilă pe Gwyn pentru întreaga ei suferinţă. Se întrebă ce se întâmplase cu fata aceea. De fapt, cât timp fusese ea singură pe drumuri? Ce făcuse, pentru a ajunge în Noua Zeelandă? Din reacţia ei faţă de zgomotul din tufiş, înţelesese un lucru: Gloria îşi trăise propriul război.

— Nu, nu-i în regulă! strigă ea acum. Nu vorbi în numele meu, Jack! O să fie în regulă doar atunci când am să spun eu că este...

Se încurcă.

— E în regulă, zise ea apoi, rigid.

Gwyneira răsuflă uşurată.

După masă, o opri pe fată, care dorea să se întoarcă din nou în camera ei.

— Uite, Gloria, a sosit ceva pentru tine. Un pacheţel de

la părinţii tăi. A venit acum câteva săptămâni.

Gloria turbă.

— Nu vreau nimic de la părinţii mei! strigă ea, supărată. Îl poţi trimite imediat înapoi.

— Dar sunt scrisori, copilă, zise Gwyn. Kura a scris că îţi trimite scrisorile pe care le-ai primit. Agenţia le-a strâns de bună seamă pentru tine şi i le-a trimis ei la New York.

— Cine să-mi fi scris? întrebă Gloria ţâfnoasă.

Gwyn ridică din umeri.

— Nu ştiu, Glory, nu am deschis plicul. Poate că te uiţi tu. Le poţi arde şi după aceea.

În acea după-amiază, Gloria aprinse în faţa grajdurilor rochia ei maori, de sărbătoare. Apoi, scutură din cap.

Întoarsă în camera ei, deschise plicul. Prima scrisoare care căzu din el era deschisă. Kura trebuie că o citise. Gloria se uită la expeditor: soldat Jack McKenzie, ANZAC, Cairo.

Dragă Gloria.

De fapt, sperasem să îţi pot scrie deja la Kiward Station. La urma urmei, ai terminat şcoala, iar mama era atât de plină de speranţe că te vei întoarce, în sfârşit. Dar acum mi-a povestit despre turneul american al părinţilor tăi. Cu siguranţă că e-o experienţă interesantă, pe care o preferi vechii noastre ferme de oi. Deşi bunica ta Gwyn e destul de tristă din acest motiv, nu e vorba decât de o jumătate de an.

După cum probabil că ai auzit, şi eu m-am decis să

părăsesc Kiward Station pentru o perioadă şi să-mi servesc patria ca soldat. După moartea tatălui meu şi a iubitei mele soţii Charlotte, am vrut, pur şi simplu, să mai fac şi să mai văd şi altceva. În ce priveşte ultima parte, sunt pe deplin mulţumit. Egiptul este o ţară fascinantă, îţi scriu, ca să spun aşa, din umbra piramidelor. Morminte, care se ridică aidoma unor cetăţi şi care ar trebui să ţină în ele prizonieri morţii. Dar ce fel de nemurire e asta, dacă zideşti sufletul, iar corpul este coborât în cavouri sub pământ, ascuns cu grijă, mereu cu frica prădătorilor de morminte? Maorii noştri nu ar înţelege una ca asta, şi chiar şi eu o văd mai degrabă pe Charlotte în soarele din Hawaiki decât în veşnicul întuneric…

Gloria lăsă jos scrisoarea şi se gândi la Charlotte. Cum arăta ea? Abia dacă îşi mai amintea de fiica cea mai tânără a familiei Greenwood. Şi Jack… cum de îi venise, aşa, dintr-odată, ideea de a-i adresa o scrisoare atât de lungă? Sau poate că o făcuse dintotdeauna? De ce şi din însărcinarea cui?

Gloria se uită repede peste celelalte scrisori din pachet. În afara câtorva de la bunica Gwyn şi două vederi de la Lilian, toate erau de la Jack!

Mânată de curiozitate, deschise următorul plic.

…Cairo-ul modern este considerat a fi o metropolă, dar lipsesc clădiri reprezentative, pieţe şi palate. Oamenii trăiesc în case din piatră, cu un etaj, asemănătoare unui dulap, iar străzile nu sunt nimic altceva decât nişte uliţe

înguste. Viaţa din oraş este agitată şi zgomotoasă, arabii sunt foarte puşi pe afaceri. Când avem manevre, suntem urmăriţi de un întreg trib de bărbaţi îmbrăcaţi în alb, care ne oferă fel defel de răcoritoare. Pe ofiţerii britanici, asta îi înnebuneşte, aparent se tem că ne vom baza şi în război pe asta, pe faptul că vom avea mereu în apropiere un vânzător de pepeni. În oraş, băştinaşii încearcă să ne vândă antichităţi, care, susţin ei, provin din cavourile faraonilor. Având însă în vedere cantitatea, este puţin probabil, atât de mulţi conducători nu se poate să fi avut ţara asta. Noi suntem de părere că oamenii sculptează ei înşişi statuile zeităţilor şi sfincşii. Dar chiar dacă ar fi originale – mă îngrozesc teribil să furăm astfel morţii, indiferent cât de bizar e obiceiul ăsta de a pune obiecte în cavouri. Uneori, mă gândesc la micul pandantiv din jad, pe care îl purta Charlotte în jurul gâtului. Un hei-tiki, *sculptat de o femeie maori. Spunea că i-ar aduce noroc. Când am găsit-o pe plaja de la Cape Reinga, nu-l mai avea. Poate că el îi poartă sufletul spre Hawaiki. Nu ştiu de ce îţi povestesc ţie toate astea, Gloria – probabil că Egiptul nu-mi face bine. Prea multă moarte în jurul meu, prea mult trecut, chiar dacă, de această dată, nu e vorba de al meu. Dar, în curând, vom fi transferaţi. Lucrurile vor deveni serioase. Vor să-i atace pe turci, la intrarea în Strâmtoarea Dardanele...*

Gloria întinse mâna, fără să-şi dea seama, după *hei-tiki-ul* ei, dar îşi aminti apoi că i-l aruncase lui Wiremu la

picioare. Mai bine aşa decât să îi ducă cine ştie pe unde sufletul ei maori.

...Nu voi uita niciodată plaja, cum am văzut-o pentru întâia dată, în lumina lunii. Un golf mic, împrejmuit de stânci, ideal pentru un picnic sau pentru clipe romantice, petrecute în compania femeii iubite. Şi nu voi uita niciodată sunetul primului foc de armă. Când te gândeşti că de atunci am auzit sute de focuri. Dar acela, primul... a spart pacea şi a distrus inocenţa locului, asupra căruia, până atunci, Dumnezeu s-ar fi putut apleca cu un zâmbet. Noi l-am transformat, după aceea, într-un loc unde numai diavolul mai râde...

Gloria zâmbi, obosită. Fără îndoială că diavolul se distra bine pe lumea asta.

Dintr-odată, nu mai avu niciun chef să citească mai departe. Îşi ascunse însă scrisorile, cu grijă, sub rufe. Îi aparţineau ei, nimeni altcineva nu trebuia să le găsească – cu atât mai puţin Jack. Probabil că nu i-ar fi convenit dacă vedea că ea mai citea şi acum scrisorile. La urma urmei, el nu povestise niciodată nimic despre cele trăite pe plaja de la Gallipoli. Şi, în afară de asta... Jack îi scrisese unei alte Gloria. Trebuie că avusese în faţa ochilor un copil, când îi povestea cu multe imagini cum călărea pe cămile şi cum mustrase el bărbaţi mari şi grei, fiindcă se lăsau duşi prin deşert de măgari. Pe de altă parte, câteva dintre propoziţii păreau să se îndrepte prea direct spre femeia în care se transformase azi Gloria. Marama ar fi spus, probabil, că

mâna lui Jack fusese condusă de spirite...

Gloria se întinse, dar nu reuşi să adoarmă. Încă nu se lăsase întunericul, iar ea se uita din nou fix la pereţii goi ai camerei sale, de pe care smulsese lucrurile maori. Gloria se ridică şi îşi scoase blocul de desen din cel mai îndepărtat colţ al dulapului. Când îl deschise, o insectă colorată se holba la ea. Gloria smulse coala. Apoi, desenă diavolul.

5

— Nu te duci la mânatul animalelor? întrebă Jack.

Nu se gândise că o va întâlni, la dejun, pe Gloria. Păstorii porniseră, înainte de a se lăsa roua şi de a se crăpa de ziuă, pentru a aduna oile din regiunea podişurilor şi a le aduce acasă. Aproape cu patru săptămâni mai devreme decât de obicei, verii umede şi neprietenoase îi urmă o toamnă rece şi ploioasă. Gwyneira se temea că va pierde multe animale şi, în plus, că iarna va veni prea repede. Atunci când ninge şi viscoleşte serios la munte, până şi drumul călare în Subalpi este periculos. Fără să mai vorbim de faptul că animalele sunt greu de găsit prin vijelia de zăpadă.

— Aşa, singură, cu o hoardă de indivizi? întrebă Gloria, ţâfnoasă.

Jack îşi muşcă buzele. Fireşte că Gloria nu putea fi trimisă cu ciobanii la munte. Poate doar dacă ar fi mers şi el cu ea. Se uită spre mama lui şi văzu reproşurile mute din ochii ei. Pentru Gwyneira, refuzul lui era un mijloc de a se eschiva – exact la fel ca şi pentru ceilalţi păstori *pakeha.* Ce gândeau maorii, asta nu o ştia nimeni. Dar mama lui şi oamenii ei nu-i credeau continua stare de slăbiciune; era sănătos. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să călărească. Şi Jack o ştia la fel de bine. Nu putea suporta însă ideea corturilor, a

focurilor de tabără, a bărbaţilor cu poveşti infatuate. Toate astea nu ar fi făcut decât să-i trezească amintiri legate de băieţii lăudăroşi şi veseli care muriseră apoi în Gallipoli. Şi puţin şi de Charlotte, care venise şi ea o dată sau de două ori la mânatul animalelor şi avusese grijă de bucătăria ambulantă. Împărţiseră acelaşi cort, se retrăgeau devreme şi se culcau îmbrăţişaţi, în timp ce ploaia răpăia pe cort sau luna lucea atât de tare, încât lumina în interior. Acum ar fi visat, în locul tuturor acestora, nesfârşite coşmaruri despre sânge şi despre moarte.

Gloria măcar nu părea să-i facă reproşuri. Îi acceptă scuzele cu indiferenţă. Aparent, îi era absolut totuna dacă se făcea sau nu util la fermă.

Într-adevăr, Gloria nu-şi irosise nici cel mai mic gând legat de participarea lui Jack la mânatul animalelor. Avea suficiente pe cap cu propria-i dilemă. De când se întorsese din călătoria cu maorii, se arătase în grajduri, disponibilă să lucreze din nou cu vitele şi cu oile rămase la fermă. Bărbaţii se dovediră însă a fi încăpăţânaţi. Nimeni nu-i dădea nicio sarcină, nimeni nu o iniţia în diverse treburi şi nimeni nu era dispus să coopereze. Gloria îşi percepea, între timp, călătoria cu maorii ca pe o greşeală, iar întoarcerea ei în îmbrăcămintea băştinaşilor, una cu atât mai mare. Lucrătorii *pakeha* consideraseră această apariţie ca neruşinată. Încă mai chicoteau pe la spatele Gloriei, numind-o „mireasa căpeteniei” sau „Pocahontas”. Nu se mai putea aştepta să o trateze cu respect. Nimeni

nu-i mai urma indicaţiile; la întrebările ei, i se răspundea, în cel mai bun caz, concis sau ironic. În cel mai bun caz, bărbaţii îi ofereau câte un scurt „Da, domnişoară Glory” sau „Nu, domnişoară Glory”, adresându-se apoi lui Maaka sau Gwyneirei. În cel mai rău caz, o ignorau pe fată sau o batjocoreau pe faţă.

Nici păstorii maori nu erau mai buni, deşi câştigaseră un soi de respect faţă de Gloria – discursuri precum cel din *wharenui* impresionau tribul – însă oamenii se fereau de ea în mod evident. A te opune căpeteniei lor, Tonga, deseori prea zeloasă, era una, dar să strigi la el şi să-i arunci fiului său statuetele zeilor la picioare, asta mersese evident prea departe. Pentru tribul de maori al lui Tonga, Gloria devenise *tapu,* iar ea nu ştia dacă s-a stabilit astfel sau s-a ajuns la asta pur şi simplu. Lumea o evita.

Gloria era însă obişnuită să fie ignorată de alţi oameni. Nu se lăsa intimidată de asta şi se uita, sigură pe sine, înainte, ori de câte ori era din nou ignorată sau dacă indicaţiile ei nu erau luate în seamă. Însă o rodea şi nu îi era mereu uşor să-şi găsească îndeletniciri de una singură. Uneori, mergea călare ore întregi la plimbare sau încerca să dreseze puii de câine din curte. Dar nu mai avea exerciţiu în această privinţă. Făcea greşeli şi îi auzea pe bărbaţi râzând când un Collie nu-i asculta comenzile. Asemănător se întâmpla şi cu murgii. Blestema anii pierduţi în Anglia cu studiul artelor, care nu îi asigura nicio pâine, în loc să înveţe de la opincă munca la fermă.

Astfel, nu mai petrecea, din ce în ce mai des, întreaga zi afară, ci se retrăgea, cel târziu după-amiaza, în camera ei. De cele mai multe ori, deschidea atunci una dintre scrisorile vechi ale lui Jack şi se cufunda în descrierile lui de război.

Ne îngropăm în tranşee. Ar trebui să vezi sistemul care e pe cale să se nască aici! Aproape că e un oraş subteran. Turcii de dincolo fac acelaşi lucru, ai putea înnebuni, dacă ai sta să te gândeşti la asta. Iar acum, stăm aici, pândindu-se unii pe alţii, şi sperăm ca vreun prostănac de dincolo să devină prea curios şi să se uite încoace. Atunci îi zburăm căpăţâna – de parcă asta ar schimba în vreun fel cursul războiului. Câteva capete mai luminate dintre noi au inventat un fel de periscop. Cu ajutorul unui baston şi a două oglinzi te poţi uita afară, fără a fi în primejdie. Mai lucrează acum la un adăpost de tragere.

Însă, în principiu, turcii au şansele cele mai mari. Ei deţin pur şi simplu poziţiile mai înalte din munţi – dacă armele lor ar putea lovi mai departe, ar trage în tranşeele noastre. Spre norocul nostru, nu-i cazul. Dar cum vom cuceri noi ţara asta, îmi depăşeşte orice putere de imaginaţie.

În toate aceste zile, m-am gândit mult la curaj, Gloria. În urmă cu o săptămână, turcii au încercat să iasă din tranşeele lor, cu un curaj incredibil. Am secerat mii dintr-ai lor, dar ei au continuat să sară afară, încercând să ne atace. La sfârşit, muriseră două mii de turci. Îţi poţi

imagina una ca asta, Gloria? Două mii de bărbaţi morţi! La un moment dat, am încetat să mai tragem – nu ştiu dacă în urma unei comenzi sau dacă a răzbit umanitatea. Trupele de salvare ale turcilor şi-au luat morţii şi răniţii din ţara nimănui. Apoi, a venit al doilea val de atac. E vorba, atunci, de curaj sau de prostie, Gloria? Sau de disperare? în definitiv, este ţara lor, patria lor, cea pe care o apără aici. Ce ne-am face noi, dacă ar fi vorba despre patria noastră? Ce căutăm aici?

Inima Gloriei păru să-i sară din piept când citi aceste rânduri. Poate că Jack ar fi înţeles ceea ce făcuse ea, pentru a se întoarce la Kiward Station?

Pentru a-şi distrage atenţia, puse din nou mâna pe creionul de desen.

După ce oile fură aduse, Kiward Station se umplu de viaţă. Pretutindeni erau animale în staule, trebuia să fie hrănite şi să se cureţe mereu după ele. Gwyneira elaboră un plan complicat pentru folosirea păşunilor încă existente – vedea cum dispare tot mai mult din puţinul fân pe care îl putuseră salva complet în primăvară, înainte de ploaie. Însă nici Jack, şi nici Gloria nu se făcuseră în mod special utili la mutatul animalelor sau la supravegherea oamenilor. Jack se închidea în continuare în camera lui; chiar şi Gloria înclina să se retragă tot mai mult în ultima vreme.

În disperarea ei, Gwyneira vorbi din nou cu Maaka, însă maori îi spuse doar scurt că nu are nevoie de fată.

— Îmi sperie oamenii, zise el fără prea multe explicaţii,

iar Gwyneira nu mai puse alte întrebări.

Părea să-şi amintească de modul catastrofal în care fiul ei, Paul, condusese ferma, şi îi atribuia Gloriei aceeaşi greşeală. Încercă să discute, o dată sau de două ori, cu strănepoata ei pe această temă, dar dădu din nou dovadă de prea puţină diplomaţie.

În loc s-o întrebe pe Gloria despre evenimentele la care se referea Maaka, ea îi făcu reproşuri. Gloria le respinse indignată şi, în cele din urmă, fugi în camera sa.

Gwyneira nu bănuia că acolo plângea de furie şi dintr-un sentiment al neajutorării. Ar fi avut nevoie de sprijin, însă, în fapt, bunica Gwyn se afla de partea adversarilor ei.

Nici de la Jack nu se putea aştepta, de asemenea, la vreun ajutor. Viaţa de la fermă părea să treacă pe lângă el; nu participa nicicum.

Uneori, Gwyneira avea impresia că înnebuneşte din cauza asta. Insista în continuare ca masa de seară să fie luată de întreaga familie, însă Jack şi Gloria nu făceau decât să se învăluie în tăcere atunci când ea vorbea, de exemplu, despre lipsa fânului şi despre grijile ei legate de hrana animalelor de la fermă. Jack părea să nu audă nimic, Gloria tăcea. Făcuse, din când în când, în primele săptămâni ale iernii, diverse propuneri, dar Gwyneira nici nu voise să audă de ele. La urma urmei, obiecţiile Gloriei nu reprezentau, de cele mai multe ori decât probleme.

— Pământul dimprejurul Inelului Războinicilor din Piatră nu e *tapu,* spusese, de exemplu, fata. Atunci când lipsesc

furajele, poţi duce animalele să pască acolo; sunt aproape două hectare. Fireşte că este mai frumos dacă sanctuarul se află pe un pământ neatins, dar, la urma urmei, iarba creşte din nou. Zeilor le este totuna, iar Tonga să nu mai facă nazuri.

Gwyneira se revoltase la auzul acestei idei – în definitiv, le dăduseră maorilor sanctuarul de decenii întregi, şi acum nu mai voia să schimbe nimic. Bine, Tonga îşi lărgise tot mai mult teritoriul, pe care şi-l revendica, dar Gwyneira nu căuta ceartă. Cu atât mai puţin acum.

Gloria se simţise din nou trădată şi tăcuse.

La puţin timp după Crăciun, Jack le surprinse pe mama sa şi pe Gloria cu anunţul unei călătorii la Greymouth.

— De fapt, n-am niciun chef, spuse el, dar cândva i-am promis lui Roly că particip la nunta lui. Iar el insistă acum să o fac, sprijinit de Elaine şi de Timothy Lambert…

Într-adevăr, lui Jack îi era groază de o deplasare tocmai în locul în care fusese împreună cu Charlotte, în călătorie de nuntă. Nu trebuia însă să mai viziteze toate obiectivele turistice ale Coastei de Vest. Avea să stea pur şi simplu două zile la Elaine – sau, mai bine, într-un hotel. Avea să reziste cumva la petrecere, la reîntâlnirea cu Greg, de care încă îşi mai amintea ca fiind un flăcău nedisciplinat şi care se afla acum în scaunul cu rotile. I-o datora lui Roly.

Gwyneira îi puse, indiferentă, maşina la dispoziţie, iar Jack petrecu vreo câteva zile învăţând să o stăpânească. Apoi, hurui cu ea la Christchurch, de unde luă trenul spre

Greymouth.

Elaine îl întâmpină, împreună cu fiii ei, radiind de fericire, la gară.

— Arăţi bine, Jack! susţinu ea. Cel puţin, te-ai mai întremat. O să te pun acum la îngrăşat, ai grijă…

Jack avu nevoie de întreaga sa energie pentru a o lămuri că preferă să locuiască la hotel, că nu voia să apeleze la ospitalitatea ei. Elaine păru să fie, din această cauză, extrem de dezamăgită, dar îşi reveni repede şi îl luă peste picior.

— Dar nu la Lucky Horse, Jack, nu pot fi de acord cu asta! Chiar dacă Roly insistă să îşi serbeze acolo nunta, iar Tim şi toţi ceilalţi oaspeţi obişnuiţi sunt în culmea fericirii! Să înnoptezi acolo ar fi o lovitură la adresa moralei!

În cele din urmă, Jack îşi luă o cameră într-un foarte frumos hotel de pe chei şi rămase ceasuri întregi uitându-se la valuri, până când Roly şi Tim veniră să îl ia.

— Seara dinaintea nunţii!

Roly râdea.

— Petrecerea burlacilor! mai chefuim o dată serios, domnu'…

Rânji.

— Scuze, Jack! Iertaţi-mă, domnule Tim!

Tim Lambert râse.

— Roly, cum îi spui tu… de fapt, care este legătura noastră de rudenie, Jack? în orice caz, cum îi spui tu lui Jack, îmi este totuna. Şi, dacă noaptea asta va fi atât de

vesel-udă cum am plănuit-o, la sfârşitul ei, probabil că vom ajunge toţi la per tu.

Soţul lui Elaine îi părea simpatic lui Jack, care încercă, la rândul lui, să glumească.

— Cred că Elaine este nepoata mea. Dar nu-ţi face nicio grijă, Tim, nu trebuie să-mi spui „unchi”.

Greg McNamara îşi suporta mai bine soarta decât se temuse Jack. Cel puţin, în acea seară, în care whisky-ul cursese în râuri. Printre bărbaţi, invalidul de război se bucura de statutul unui erou, în timp ce lui Roly şi lui Jack le fusese, în mod evident, penibil, când se închinase primul pahar pentru „eroii de la Gallipoli”, Greg era în culmea fericirii şi continuase mai târziu să povestească, neobosit, despre aventurile lui de la Cape Helles, care îl costaseră sănătatea. Mult mai târziu în acea seară, se găsi şi o fată, care ascultă povestea cu un aparent interes şi luă loc, în acest scop, pe cioturile coapselor lui Greg.

— Ăsta-i, într-adevăr, un bordel, îi zise Jack, uluit, lui Tim, care glumea şi îşi amintea diverse anecdote din timpul logodnei sale cu Elaine, cu patroana stabilimentului, Madame Clarisse.

— S-a prins! râse bătrâna proprietară de hotel. De unde l-aţi mai scos şi pe ăsta, Tim? Din ultimul staul din Canterbury Plains? Credeam că aţi fost la război, domnule McKenzie. Pe atunci n-aţi... ei, să spunem, căutat să fiţi distras de o eroină a nopţii?

Jack roşi. Nu ar fi recunoscut-o, dar de la moartea

Charlottei nu mai îmbrăţişase, într-adevăr, nicio altă femeie. Cu atât mai puţin una dintre fetele ce puteau fi cumpărate prin portul din Alexandria sau prin cârciumile mizere din jurul taberei lor din Cairo.

— Hera, ocupă-te de omul ăsta!

Hera se dovedi a fi o fată maori sau, cel puţin, aşa arăta. În realitate, nu putea să aparţină vreunui trib, altminteri nu ar fi fost în stabilimentul lui Madame Clarisse. Jack fu îndeajuns de politicos şi nu întrebă. Respiră uşurat când văzu că este vorba de o fată mai plinuţă, cu piele ciocolatie şi cu păr negru, lung, care nu îi amintea deloc de Charlotte. Jack reuşi să schimbe cu Hera câteva cuvinte amabile, înainte de a se retrage devreme.

— Deja obosit? întrebă fata, mirată. Ei, de fapt, foarte înţelept să nu-ţi bei creierii în noaptea dinaintea nunţii. Cineva ar trebui să-i explice asta şi mirelui. Dar paturi ar fi şi aici...

Zâmbi îmbietor.

Jack scutură din cap.

— Poate mâine, spuse el evaziv şi se ruşina imediat de expresia lui banală.

Bineînţeles că nu avea de gând să-şi împartă patul nici în următoarea zi cu mica prostituată.

Hera râse.

— O să-mi amintesc de asta! ameninţă ea.

Jack fu fericit când se văzu scăpat. Dormi neliniştit în camera lui luxoasă, cu privelişte spre mare, şi visă despre

Charlotte şi despre Hera, ale căror chipuri se contopiră în vis într-unul singur. Fata, pe care o sărută, în cele din urmă, era Gloria.

Familia O'Brien era la fel de catolică precum familia Flaherty, părinţii miresei. Motiv pentru care îngăduitorul reverend al bisericii metodiste trebui să dea dovadă de întreaga lui toleranţă pentru a face posibilă cununia în atmosfera festivă a micii biserici. Într-adevăr, el deschise casa Domnului unui confrate catolic din Westport, iar Elaine cântă la orgă – fără să se potrivească neapărat, dar măcar, era tuturor cunoscut – *Amazing Grace.*

Madame Clarisse apăru cu toate fetele ei, iar Hera îi zâmbi lui Jack, în vreme ce prea onorabilele mame ale miresei şi ale mirelui pedepsiră întregul personal al Lucky Horse-ului, ignorându-l. Mulţi dintre bărbaţi erau mahmuri, iar din această cauză femeile erau cam indispuse, dar ele plânseră cel puţin toate, atunci când auziră „Da"-ul lui Roly şi al lui Mary.

Jack îşi aminti de nunta lui cu Charlotte şi nu-şi putu reţine lacrimile. Alături de el, Greg plângea în hohote. De bună seamă că pentru el nu avea să se mai ivească ocazia unei nunţi. Fata care umblase cu el înainte de Gallipoli îl părăsise la întoarcere. Şi cum să poată hrăni o femeie?

Cununia fu urmată de o masă la Lucky Horse, care făcu apel la ultimele rezerve de toleranţă ale lui Madame Clarisse, fiindcă doamna O'Brien şi doamna Flaherty îi ocupaseră bucătăria.

— Cu astea două, am fi învins la Gallipoli, observă Elaine, care apăru scurt între focuri. Madame Clarisse se teme deja că o să-i convertiţi toate oiţele la catolicism. În orice caz, este clar că nu aveţi nevoie de mine şi de Charlene, Unde e şampania?

Se uita bine dispusă prin cârciuma pe care o împodobise mai devreme festiv cu flori şi ghirlande, împreună cu alte câteva fete şi femei. Nu fuseseră nevoite să facă nici curăţenie, de asta se ocupase personalul din bucătăria lui Madame Clarisse. Lucky Horse fusese dintotdeauna extrem de curat. În acea zi, o parte a meselor fusese dată în lături, pentru a se face astfel spaţiu, în mijlocul localului, pentru un ring de dans. Roly şi Mary se aflau acolo, emoţionaţi, primind felicitările şi cadourile oaspeţilor. Mary sorbea din prima şampanie din viaţa ei şi arăta minunat în rochia ei crem de mireasă. Fireşte că provenea din atelierul mamei lui Roly, care se depăşise din nou pe sine. Nimeni nu stăpânea cu atâta perfecţiune tehnica modernelor maşini de cusut.

Dimpotrivă, doamna Flaherty strălucea în spatele aragazului. Chiar şi obişnuiţii Lucky Horse-ului fură nevoiţi să recunoască că nu mai mâncaseră vreodată atât de bine acolo.

Tim Lambert donase şampania, dar majoritatea oaspeţilor se întorsese la whisky. Jack se miră că Hera, care bea litri întregi din acea poşircă, nu se îmbătase cu ea.

Elaine şi Charlene, plinuţa soţie cu păr negru a lui Matthew Gawain, crezură că îşi dau duhul din această cauză. Femeile i se alăturară lui Jack, care şedea singur la o masă. Ceilalţi bărbaţi se aflau încă la bar.

— Fetele lui Madame Clarisse nu beau deloc, explică Charlene. Sau, cel puţin, cu măsură. Sâmbăta, după tură, beam mereu câte un pahar, nu-i aşa, Elaine?

Elaine încuviinţă.

— Şi îl savuram. Când te gândeşti că eu doar cântam la pian. Dar serios, Jack, în paharul Herei nu e nimic altceva decât ceai negru. Deşi azi lucrurile stau uşor diferit, fiindcă Roly plăteşte totul, dar, de obicei, fetele primesc câţiva centi pentru fiecare pahar la care sunt invitate de bărbaţi. O pâine în plus serioasă – până şi eu mă înecam în unele seri cu ceai.

Zâmbi, căzută aproape melancolic pe gânduri. Privirile lui Jack continuau să o urmărească pe Hera, care dansa cu un bărbat după altul. Ca, de fapt, peste tot pe Coasta de Vest, şi la această petrecere erau cu mult mai mulţi bărbaţi decât femei, iar fetele lui Madame Clarisse trebuiră să vină în ajutor. Hera părea a fi destul de încinsă.

— Dar va accepta cu plăcere o şampanie, dacă o inviţi, spuse Elaine şi-l împinse uşor pe Jack spre Hera. Madame Clarisse a interzis categoric autoservirea în cazul băuturilor mai scumpe.

Charlene dădu din cap.

— Luaţi-o pe sărmana fată la masa noastră, domnule

McKenzie, îl încurajă, la rândul ei. I-ar prinde bine o pauză.

— Sărmana fată? întrebă Jack. Ieri îmi lăsase impresia că-i face plăcere aici.

Charlene fornăi.

— Aşa-i cere meseria, domnule McKenzie. Sau aţi plăti pentru o curvă care plânge întruna?

Jack ridică din umeri.

— Până acum n-am plătit niciodată pentru o curvă, recunoscu el. Dar dacă fetele n-au nicio plăcere... de ce o fac?

Elaine şi Charlene, amândouă uşor ameţite, scoaseră un geamăt teatral.

— Drăguţule, zise Charlene cu vocea ei de fumătoare, pe care Elaine nu o mai auzise de la nunta acesteia cu Matt. Sunt o mulţime de motive pentru asta. Dar de „plăcere” n-am auzit până acum.

Jack o privi, nesigur.

— Dumneavoastră... şi dumneavoastră aţi lucrat aici? întrebă el timid.

— Bravo, drăguţule! râse Charlene. Şi, ca să nu mai pui şi următoarea întrebare: nu, eu nu ştiu să cânt la pian. Am făcut ceea ce fac şi toate celelalte fete.

Jack nu mai ştia cum să-şi ascundă privirile.

Charlene făcu o figură plictisită.

— Dacă vă e silă de fostele curve, ar trebui să evitaţi Coasta de Vest, observă ea cu răutate. Fetele madamei

sunt luate în căsătorie mai repede decât poate ea să aducă altele. Doar pe Hera, sărmana făptură, nu o vrea nimeni. Dacă tipilor ăstora le plac femeile maori, se căsătoresc cu una de pe la triburi, iar ea se bucură şi e nefolosită.

— Dar nu mi-e silă, pară Jack. Mă gândesc doar la faptul că o fată poate întotdeauna să aleagă...

Se juca cu paharul lui de şampanie.

Charlene îi turnă whisky.

— Ei, beţi ceva serios, apa asta cu bule nici nu vă place. Iar în ce priveşte alegerea...

— Fireşte că poţi să mori de foame onorabil, observă Elaine. În ce mă priveşte, probabil că aş fi făcut-o. Pe atunci, mai bine aş fi murit decât să las vreun bărbat să mă atingă.

Elaine ajunsese în Greymouth după căsătoria cu primul ei soţ, care fusese de-o violenţă rară.

— Dacă te-ar fi întrebat cineva, drăguţo, râse Charlene amar. Deşi Madama noastră nu obligă pe nimeni, dar, în majoritatea stabilimentelor, bărbaţii sunt cei care decid. Şi dacă le apare aşa o fiinţă mică, cum erai tu, care are în mod evident ceva de ascuns şi pe care, probabil, nu o caută nimeni, atunci ei o călăresc mai întâi, aşa de încălzire. După aceea, eşti frântă, şi atunci le faci toate poftele.

Jack luă o înghiţitură zdravănă de whisky.

— Şi mica Hera, continuă Charlene, pe ea au vândut-o când nu împlinise încă zece ani. Mama ei era maori, s-a

lăsat atrasă, departe de tribul ei, de un individ din ăsta. Un căutător de aur. A târât-o de pe Insula de Nord pe cea de Sud. Şi, astfel, n-a mai avut cum să se întoarcă acasă. Când aurul a început să nu mai curgă, a vândut-o mai întâi pe fată – şi mai târziu, pe fiică. Nimeni nu le-a întrebat dacă vor sau nu, Jack.

— Şi chiar dacă te întreabă, asta tot nu schimbă cu nimic situaţia, adăugă Elaine. Am avut o prietenă în Queenstown, care a făcut-o de bunăvoie, pentru a-şi plăti drumul până în Suedia. Ei i-a fost uşor să aleagă, în cazul ăsta, între două alternative rele...

Jack descoperi aici şansa de a contraargumenta.

— Dar Gloria a venit până aici travestită în mus. N-a trebuit să...

Charlene mai luă o înghiţitură din şampanie.

— Ca mus? Tot drumul din Anglia până în Noua Zeelandă?

— Din America! plusă Jack.

Charlene se încruntă.

— Şi, în tot timpul ăsta, musul nu şi-a dezbrăcat niciodată cămaşa? Fără să mai pomenim de chiloţi? Eram încă un copil când am emigrat, dar îmi amintesc foarte bine cât de cald era în Pacific. Marinarii lucrau la bustul gol şi săreau din când în când, pentru a se răcori, peste bord, pentru a fi ridicaţi înapoi pe vapor cu o parâmă. Era o probă de curaj, şi uneori mai crăpa câte unul.

Jack nu voia să audă nimic despre probele de curaj ale

tinerilor marinari.

— Ce... ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă el cu o voce joasă, agresivă.

Elaine îi puse mâna pe braţ.

— Vrea să spună că... dacă lucrurile au stat aşa... ştiu doar ceea ce povestea bunica Gwyn... Atunci trebuie să fi ştiut de asta cel puţin unul sau doi membri ai echipajului...

— Unul sau doi? îl ironiză Charlene. De când locuieşte un mus într-o cabină cu două paturi? Dumnezeule, Lainie, ăştia locuiesc în cuşti de câte şase sau zece. Nu poţi să nu observi o fată.

— Ei bine, atunci erau câţiva care ştiau...

Jack îşi mai turnă un pahar de whisky. Mâinile îi tremurau.

— Şi ăia au trecut sub tăcere, aşa, fără niciun contraserviciu, faptul că Gloria nu-i un băiat? întrebă Charlene. Ia mai daţi-i jos fetiţei aureola de înger, înainte să nu o strângă prea tare!

— Ar trebui să dansezi, Jack...

Elaine observase că pumnul lui Jack se strânsese atât de tare în jurul paharului, încât oasele ieşeau albe de sub piele.

— Hera...

— Hera poate să bea cu drag alături de mine. N-am niciun chef să dansez.

Jack respiră adânc. Nu era predispus la atacuri de furie. Cu atât mai puţin, dacă cineva îi spunea adevărul.

— Şi poate şi tu, Charlene.

Elaine îi făcu prietenei ei un semn să dispară.

— Ia-ţi-l pe Matt şi pune-l în mişcare. Şi trimite-l cu ocazia asta pe Tim la mine. Stă de prea mult timp la bar, după aceea o să-l doară tot, şi la unsprezece o să vrea acasă...

Jack bău în tăcere o jumătate de sticlă de whisky. Mai întâi singur, apoi împreună cu Hera, care nu făcea nimic altceva decât să aştepte. În cele din urmă, îl luă cu ea sus, iar el îi adormi în braţe.

A doua zi, el îi dădu bani pentru o noapte întreagă.

— Dar nu s-a întâmplat nimic! protestă fata. Trebuie să-ţi mai aminteşti...

Jack scutură din cap.

— S-au întâmplat mai multe decât îţi poţi tu imagina.

Pentru prima dată în viaţă, Jack McKenzie plătea pentru o curvă.

6

După o zi enervantă petrecută cu familia lui Elaine, în care ea şi fiii săi doriră să-i arate toţi caii şi câinii familiei, Jack luă trenul spre Christchurch. La gară, fu abordat de un bărbat înalt, subţire, cu păr de culoare deschisă şi cu un chip lunguleţ. Jack nu-şi mai amintea numele lui, dar omul se prezentă politicos.

— Domnul McKenzie? Caleb Biller. Ne-am cunoscut în treacăt. Am purtat câteva discuţii foarte interesante cu soţia dumneavoastră când aţi fost aici.

Jack îşi aminti şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Biller. Ştiţi că Charlotte...

Încă îl mai durea să vorbească despre asta.

Caleb Biller încuviinţă.

— Soţia dumneavoastră a decedat în urmă cu nişte ani. Îmi pare tare rău. A fost o cercetătoare strălucită. Am citit, după aceea, câteva articole ale ei.

— Da, rosti Jack încet, întrebându-se ce o fi vrând Biller de la el.

Cu siguranţă că nu venise la gară pentru a-şi exprima, după ani de zile de la moartea Charlottei, condoleanţele.

— Nu vreau să vă jignesc, domnule McKenzie, dar... voiam să aflu dacă şi cum aţi rezolvat problema fondului

personal al doamnei McKenzie. Din articolele ei rezulta că a cules, a consemnat şi a tradus mituri maori...

Jack încuviinţă, sperând ca trenul să intre în curând în gară. Dar nu scăpă atât de uşor de Caleb Biller.

— A notat cu sutele, recunoscu el într-un târziu.

Ochii lui Caleb străluciră.

— Mă gândeam eu. Era foarte motivată. Dar ce mă interesează este... unde se află aceste însemnări? Aţi pus fondul personal al soţiei dumneavoastră la dispoziţia vreunui institut?

Jack se încruntă.

— Institut? Cui îi pasă de aşa ceva?

— Oricărei universităţi cât de cât bune, domnule McKenzie. Doar nu aţi aruncat scrierile?

Biller părea să fie cuprins de disperare doar la gândul că ar fi putut să o facă.

Şi Jack, de asemenea.

— Să le arunc? Ce crezi, omule? După ce Charlotte a pus în ele atât de mult din propria persoană? Bineînţeles că le mai am. Mai am toate lucrurile ei... poate că ar trebui...

Jack se gândi, cu vinovăţie, la dulapurile pline de haine şi pantofi, la rafturile pline de cărţi şi la multele dosare, umplute cu texte, notate cu scrisul ei citeţ. Ar fi trebuit să le trieze demult, să se decidă pentru câteva amintiri personale, iar restul să-l dea cadou.

Caleb Biller respiră uşurat.

— Asta am şi sperat. Ascultaţi, domnule McKenzie,

oricât de mult vă respect sentimentele, dar Charlotte nu a întreprins cercetări pentru ca rezultatele lor să rămână în sertarele dumneavoastră. Ar veni cu siguranţă în întâmpinarea dorinţei ei dacă le-aţi pune la dispoziţie altor cercetători, şi, astfel, posterităţii. Nu aţi putea să o faceţi?

Jack ridică din umeri.

— Dacă dumneavoastră credeţi că e cineva care să vrea documentele... Să vi le trimit?

Îşi luă pe umăr sacul de marină. Trenul intra, în sfârşit, în gară.

Caleb Biller ezită.

— Nu sunt tocmai partenerul potrivit, observă el. Este o temă mai potrivită pentru o... cum să zic, o facultate orientată mai mult pe lingvistică şi literatură. În ce mă priveşte, eu mă ocup cu arta şi cu muzica băştinaşilor, înţelegeţi?

Chiar dacă Jack înţelegea, nu i se părea de ajutor.

— Deci, domnule Biller, trebuie să urc imediat în tren. Spuneţi-mi ce vă nelinişteşte. Cui să trimit aceste lucruri?

— În principiu, oricărei universităţi...

— Domnule Biller! Cărei universităţi?

Comportamentul nehotărât al lui Caleb Biller îl făcuse pe Jack să se înfurie. Bărbatul voia, în mod evident, ca scrierile să ajungă la o anumită facultate, dar nu reuşea să se învingă şi să vorbească deschis.

— Poate... Wellington? Tocmai au înfiinţat acolo un post de profesor, care...

Caleb Biller călca de pe un picior pe altul.

Jack încuviinţă.

— În ordine, domnule Biller. Wellington. De îndată ce voi găsi timpul necesar pentru a tria materialul, îl voi expedia. E un destinatar anume?

Biller se făcu roşu ca racul.

— De fapt, aş fi vrut să vă rog... deci, cu siguranţă că sunt foarte multe hârtii. Şi... poate că universitatea ar trimite mai degrabă pe cineva care să se uite el însuşi la ele...

Bărbatul voia să ademenească un anumit profesor al Universităţii Wellington la Christchurch. Jack se întrebă unde voia să ajungă. Dar apoi realiză contextul în care mai auzise o dată numele de Biller.

— Ia spuneţi, nu a fugit fiul dumneavoastră cu nepoata mea, Lilian?

Chipul lui Biller deveni de culoarea unei roşii răscoapte.

— Băiatul ăla, care compară dialectele polineziene sau cam aşa ceva?

Biller încuviinţă.

— Fiul meu ar putea să onoreze însemnările soţiei dumneavoastră mai mult decât oricine altcineva, se justifică el. Probabil că era împotriva cine ştie căror principii academice de a-ţi îngropa rudele în proiecte interesante de cercetare.

Jack rânji.

— Fără îndoială. Şi poate că, odată cu trierea

materialului de către fiul dumneavoastră, s-ar putea organiza, cu totul şi cu totul din întâmplare, o reuniune de familie.

Biller tăcu.

— Încă nu i-am spus lui Elaine, zise el. Ce să mai pomenim de soţia mea şi de Tim Lambert. Ei oricum nu ştiu nimic de copii. Ca să fiu sincer, ideea mi-a venit abia ieri, când am auzit că sunteţi aici. Dar nu este doar interes personal, domnule McKenzie. Cercetările soţiei dumneavoastră...

Jack se urcă acum, de-a binelea, în vagon.

— Voi scrie la Wellington. Promit, spuse el amabil. De îndată ce mă adun... Veţi înţelege, probabil, că mai întâi va trebui să mă uit eu peste material.

Caleb ridică mâna în semn de salut.

— Vă mulţumesc, domnule McKenzie. Şi sper că veţi găsi în curând timp...

Jack se forţă să zâmbească. Nu timpul era problema. Problema consta în a păşi în camera Charlottei, în a-i respira parfumul şi în a atinge lucrurile pe care ea le atinsese. Dar Caleb avea dreptate. Trebuia să se întâmple şi asta. Charlotte ar fi vrut-o astfel. Nu şi-ar fi dorit un mausoleu... Jack simţi o durere în piept şi, dintr-odată, îi apărură înaintea ochilor mormintele faraonilor din Egipt. Suflete, zidite împreună cu nenumărate bunuri lumeşti, înlănţuite de această lume, foarte departe de Hawaiki. Charlotte ar fi fost nefericită. Jack hotărî să se ocupe de

camera ei chiar a doua zi.

Avu nevoie de aproape întreaga zi pentru a se întoarce cu maşina la Kiward Station. Ar fi mers mult mai repede, dar Jack nu prea avea încredere în tehnică şi se temea să apese acceleraţia până la podea. În cele din urmă, ajunse, încordat şi mort de oboseală, spre după-amiază, la fermă, băgă maşina în garaj şi se hotărî să intre prin spate. Dacă reuşea să-şi evite mama, ar mai fi putut să doarmă două ceasuri până la cină. Atunci ar fi fost mai dispus să povestească despre nuntă – şi să se afle faţă în faţă cu Gloria.

Pe ea o întâlni, însă, în împrejmuirea de lângă grajduri. Manejul mai fusese folosit şi în trecut pentru dresarea cailor şi a câinilor. Gloria se afla în mijlocul lui, cu un Collie de vreo şase luni, un câine din aceeaşi fătare ca şi Tuesday şi Shadow.

— Şezi! ordonă ea, cu o voce deja uşor nerăbdătoare, iar Nimue, care aştepta în afara cercului, luă cuminte loc.

Puiul de câine continua însă să stea în faţa Gloriei, dând bucuros din coadă, dar nu dădea niciun semn că dorea să se aşeze, deşi ea îl trăgea de zgardă.

Gloriei îi căzu părul ciufulit pe faţă, când se aplecă spre pui. De când îi părăsise pe maori, nu mai purta pe frunte bentiţe, ci încerca să-şi îmblânzească buclele cu agrafe. Era o acţiune lipsită de orice speranţă. Jack o urmări cum încerca să nu-şi iasă din fire. Ea ştia foarte bine că, atunci când lucrezi cu animalele, nu ai voie să-ţi pierzi cumpătul,

dar pe faţa ei se citea numai şi numai frustrare. Dar pentru Jack părea să fie foarte tânără – şi foarte drăguţă. Îi plăcea sârgul, dar, aşa cum încerca să o facă, nu avea nicio şansă.

Jack se apropie.

— Dai semnale contradictorii, zise el, în cele din urmă. El nu înţelege ce trebuie să facă.

— Dar mai mult decât să-i arăt nu pot să fac! răspunse Gloria, nefericită.

Ea apăsă, cu mâna, fundul câinelui pe pământ, dar acesta se ridică de îndată ce-i dădu drumul.

— Şi pe Nimue am învăţat-o mai demult. Poate că ăsta-i prea prost...

Jack râse.

— Să nu te audă bunică-ta când spui una ca asta! Un Collie prost, de la Kiward Station, ar echivala cu o oaie care s-ar naşte cu pătrăţele. Nu, tu eşti de vină, tu ai uitat tehnica! Uită-te, puţin!

Jack se strecură printre ulucii care îngrădeau staulul şi-l salută pe micul câine cu o palmă amicală. Apoi, îl luă de lesă, trase de ea şi îi dădu, în acelaşi timp, o scurtă comandă. Fundul câinelui căzu jos.

— Nu se poate! suspină Gloria. De ce nu o face şi cu mine?

— Faci o mică greşeală, îi explică Jack. În clipa în care dai comanda şi impulsul cu lesa, te apleci spre câine, iar el vrea să-ţi vină în întâmpinare. Ceea ce e bine. Mult mai rău ar fi fost dacă îi era frică de tine şi ar fi vrut să plece

cu spatele. Dar să-i vină ideea să se aşeze, în loc să se joace cu tine, asta nu-i va veni niciodată. Acum uită-te cum o fac eu...

Gloria urmări fascinată cum Jack îşi îndreptă bustul, în timp ce-i dădu câinelui comanda să se aşeze. Puiul îl privi, ridică fruntea şi se lăsă pe partea dorsală.

— Lasă-mă şi pe mine!

Gloria imită poziţia lui Jack, trase de lesă cu îndemânare – şi Collie şezu. Amândoi, atât Gloria, cât şi Jack îl lăudară peste măsură.

— Vezi?

Jack zâmbea.

— Nu e un câine prost, doar...

— Doar o Gloria proastă. Nu fac niciodată nimic bine. Cred că o las baltă.

Gloria se întoarse cu spatele la el. În mod obişnuit, nu ar fi ajuns să spună cuvintele acestea, dar acea zi o împinsese din nou la limită.

De dimineaţă, Tonga îşi făcuse apariţia la Gwyneira, cu o mutră importantă, şi se plânsese de câteva oi, aflate pe pământul sacru al maorilor. În realitate, animalele nu făcuseră decât să treacă de graniţă, la O'Keefe Station, şi înfulecau acum pe un pământ pe care păscuseră timp de decenii oile lui Howard O'Keefe, care fuseseră păstorite de cele mai multe ori de ciobani maori. Între timp, pământul îi aparţinea neîndoielnic tribului, cât despre „sfânt", câmpiile şi pârâul de jur-împrejur erau cât se poate de

departe.

Tonga şi oamenii lui ar fi putut mâna înapoi animalele rătăcite, fără să facă scandal, şi Gloria i-a şi spus-o. Bunica Gwyn o criticase dur din această cauză şi îi dăduse căpeteniei dreptate – un fel de a proceda pe care Gloria nu-l pricepea. Gwyneira şi Tonga se certau de când făcuse fata ochi pe lumea asta, şi, în trecut, bunica Gwyn i-ar fi apărat poziţia în orice caz. Însă, între timp, Kiward Station ducea mare lipsă de oameni. Mai ales *pakeha* abia dacă mai lucrau la fermele de oi. Aventurierii care se angajau acolo de obicei se alăturaseră în anii de război mai degrabă ANZAC-ului şi rămăseseră în oraşele mari – cei care supravieţuiseră aventurii. Dacă Tonga s-ar fi hotărât să o boicoteze, ea ar fi rămas singură cu toate oile ei. Înainte să rişte una ca asta, făcea, mai degrabă, concesii.

Gloria vedea lucrurile altfel, şi nu se sfia să o şi spună.

— Ar fi mai bine să îi ameninţi că îi dai afară pe lucrătorii Ngai Tahu! strigă ea furioasă din cauză că bunica ei o pusese la punct, pe nedrept, în prezenţa căpeteniei, care îşi ascunsese rânjetul în spatele unui zâmbet înţelept. Atunci se vor pune ei repede pe baricade. Recolta a fost proastă, familiile sunt legate de slujba de aici. Atâta *mana,* încât să ducă tribul pe timp de iarnă la vânătoare, fiindcă aici nu mai e nimic de mâncare, nu are în niciun caz Tonga. Eşti mult prea moale, bunico!

Reproşul o lovise dur pe Gwyneira, care se lăuda, deloc pe nedrept, că, de decenii întregi, condusese, practic

singură, ferma. Încă de pe timpul lui Gerald Warden, toate frâiele ajungeau în mâinile ei.

— Dacă vei moşteni cândva ferma, Gloria, vei putea face orice vei dori! zise ea supărată. Dar, cât timp o conduc eu, va trebui să mă asculţi. Şi acum, du-te călare şi adună nenorocitele alea de oi!

Gloria se năpustise afară, orbită de lacrimi, şi îşi luase cu sine calul şi câinele – însă fără a mai apela la alte ajutoare, ceea ce se dovedise mai târziu a fi fatal. Oile răsfirate erau berbeci neastâmpăraţi, care scăpaseră dintr-un ocol. Chiar şi cu experimentata Nimue, Gloria avu nevoie de o dimineaţă întreagă, pentru a le strânge şi apoi să repare provizoriu gardul. Mai târziu, Maaka îi raportase Gwyneirei că animalele scăpaseră din nou. Noi reproşuri pentru Gloria. Fata era prea mândră să povestească faptul că, imediat după întoarcere, îl rugase pe Frank Wilkenson să trimită nişte oameni cu unelte, pentru a repara gardul. Wilkenson o ignorase din nou şi Maaka se ocupase de respectiva treabă la câteva ore după aceea. Berbecii din staulul în care nu mai era iarbă găsiseră demult, în acest răstimp, o gaură.

Gloria se retrăsese apoi în camera ei şi răsfoise, din nou, scrisorile vechi ale lui Jack, dar descrierile lui despre viaţa cotidiană a taberei între atacuri şi tristeţea lui debordantă o deprimaseră şi mai mult. Iar desenul nu funcţiona pe timp de zi; Gloria avea nevoie de întuneric pentru a-şi putea pune pe hârtie imaginile din cap.

În cele din urmă, ieşise pentru a dresa câinii – şi suferise o nouă înfrângere. Gloriei îi ajungea pentru o zi şi o şi spunea cu voce tare, în mod excepţional.

Jack scutură din cap.

— Eşti la fel de puţin proastă ca şi câinele, rosti el. Doar că nu ai ştiut trucul. Unde-i problema?

— Ştii mai multe trucuri din astea? întrebă Gloria, fără tragere de inimă.

Jack încuviinţă.

— Sute, susţinu el. Dar azi sunt prea obosit. Ce-ar fi să ţi le arăt mâine?

Pe chipul Gloriei se ivi un zâmbet. Jack rămase aproape fără respiraţie. Nu o mai văzuse zâmbind atât de deschis de când se întorsese la Kiward Station. În cel mai bun caz, reuşea să scoată un rânjet palid. Dar acum, ochii îi străluceau, iar el văzu în ei oglindirea încrederii pe care Gloria o avusese în el în copilărie – şi admiraţie.

— De acord! spuse ea încet. Dar undeva unde nu se uită nimeni...

Lucrul cu Gloria şi câinii Collie a fost un motiv binevenit pentru a amâna să se ocupe de fondul personal al Charlottei. Chiar dacă Jack nu înţelegea prea bine de ce totul trebuia să se petreacă pe ascuns, el se supuse dorinţei Gloriei, întâlnindu-se cu ea pe păşuni roase de oi şi, de câteva ori, chiar la Inelul Războinicilor din Piatră, pentru a-i explica bazele dresajului canin, mai întâi pe Tuesday şi Nimue, iar apoi pentru a exersa cu puii.

— E adevărat ce ai spus atunci? întrebă el, pe când se întorceau acasă călare prin preria maronie a iernii, dar, de altminteri, îmbelşugată. Că nu este niciun *tapu* pe acest pământ?

— Sigur că da, zise Gloria. Poţi să citeşti şi tu povestea! Rongo Rongo spune că i-a spus-o şi… soţiei tale.

— O chema Charlotte, rosti Jack încet. Şi a strâns mii de poveşti.

— Asta, însă, are câteva sute de ani şi fiecare o spune altfel. Dar se pare că în cercul din piatră a avut loc cândva o luptă între doi bărbaţi, care aveau multă *mana* şi se certau pentru ceva…

— Pentru o femeie? întrebă Jack.

Gloria ridică din umeri.

— Rongo Rongo vorbea despre un peşte. Un peşte vorbitor sau cam aşa ceva, nu mai ţin minte. Poate şi de un spirit aflat într-un peşte… Dar se pare că era vorba despre cine avusese onoarea să-l prindă. Ar fi făcut *mana* pescarului şi mai puternică. Totul s-a terminat sângeros, amândoi bărbaţii au murit. De atunci, locul luptei e *tapu.* Nu e nimic deosebit, multe locuri sfinte sunt foste locuri de luptă…

Jack încuviinţă şi se gândi la Gallipoli. Ar fi fost o idee bună ca plaja să rămână neatinsă, de acum până-n vecie.

— În interiorul cercului din piatră, noi nu ar trebui… maorii nu ar trebui să mănânce şi să bea. E un loc de reculegere, în care să-ţi aminteşti de spiritele străbunilor.

Strict vorbind, nu ar fi fost voie nici să îngropi pe cineva aici. Dar aşa-i Tonga – el interpretează fiecare *tapu* după cum îi cade bine. Însă, în afara cercului din piatră, nu s-a întâmplat nimic. Dacă pasc aici câteva oi sau nu, asta este totuna pentru credinţa maorilor.

— Bănuiesc că familia Warden nu a mânat acolo oi doar pentru ca nu cumva să se rătăcească, din greşeală, în cercul din piatră, zise Jack.

— Probabil că aşa a început, zise Gloria. Dar, indiferent ce spune Tonga, n-ar fi niciun sacrilegiu să îngrădeşti cercul din piatră pur şi simplu şi să ţii, astfel, oile în exteriorul lui. Sigur, nu e prea încântător să te rogi în mijlocul unei împrejmuiri de sârmă ghimpată, dar…

— Pe vremea asta, oricum nu vine nimeni încoace! dădu Jack de gândit.

Era o zi cenuşie, ceţoasă. Alpii abia puteau fi bănuiţi îndărătul unui voal de aburi, ploua şi era o adevărată vijelie. Jack se întrebă, pentru a nu ştiu a câta oară, de ce nu puteau muta dresajul câinilor, pe aşa o vreme, într-un şopron. Pe de altă parte, încetul cu încetul, observa şi el cum o tratau lucrătorii pe Gloria. Împunsăturile *pakeha*lor nu puteau trece neauzite dacă te găseai mai des prin grajd. Şi maorii păreau să dispară la apariţia Gloriei. Nu-i de mirare că ea visa la măsuri extreme pentru a se face respectată.

— Şi nici nu ar fi pentru totdeauna, adăugă Gloria. Doar ca să mai economisim fân timp de câteva săptămâni. Ăsta

se cam termină. Maaka a întrebat deja la alte ferme. Din păcate, nimeni nu are nimic de vânzare. Nu am nici cea mai vagă bănuială cum vrea bunica Gwyn să rezolve această problemă.

Tremura, în ciuda paltonului ei ceruit. Buclele mari, pe care ploaia şi vântul i le suflau în faţă, i se lipiseră de obraji. Îşi dădu nerăbdătoare părul pe spate. Jack îşi aminti de acest gest. Gloria îl făcea şi în copilărie, atunci când părul ei aspru nu voia să rămână prins în coadă. Apoi, îl tăiase odată. Jack zâmbi, când îşi aminti de reacţia disperată a domnişoarei Bleachum. Azi, freza Gloriei ar fi fost ultimul răcnet. În Anglia, cele mai curajoase fete tocmai încercau frezele cu păr scurt. Gloriei i-ar fi stat bine.

— Bunica Gwyn e bătrână, are peste optzeci de ani, îşi scuză Jack mama. Nu mai are chef de certuri.

Gloria ridică din umeri.

— Atunci trebuie să predea conducerea fermei, rosti ea rece.

Jack tăcu şi încercă să îşi reprime sentimentele de vinovăţie.

Gwyneira şi James McKenzie îi dăduseră, cu ani în urmă, conducerea lui Kiward Station. Când trăise la fermă cu Charlotte, fusese administrator. Chiar dacă se mai sfătuise uneori, în legătură cu deciziile luate, cu părinţii, cei doi nu le puseseră niciodată serios la îndoială. Gwyneira s-ar fi putut retrage demult – dacă el nu s-ar fi dus în acel război

lipsit de sens. Jack îşi aminti de încercările lui Maaka, de după întoarcerea lui acasă, de a-i preda conducerea fermei. Ar trebui să se adune şi să se uite cel puţin la registre, să inspecteze rezervele de fân şi apoi să aibă o discuţie serioasă cu Gwyneira, referitoare la revendicările teritoriale ale lui Tonga. Doar orele în care lucra cu Gloria păreau să nu fie istovitoare pentru el. Din contră, se bucura din ce în ce mai mult de ele.

— Acum nu ne-ar mai salva nici pământul din jurul cercului de pietre, zise el în sfârşit. Poate că am mai câştiga o săptămână, două...

Gloria îşi ridică sprâncenele.

— Jack, cercul de piatră e doar vârful aisbergului. Îţi mai pot arăta încă patru sau cinci bucăţi de pământ unde nu ne trimitem oile din consideraţie faţă de maori. În mod obişnuit, nu e nicio problemă, dar în iarna asta... Şi, în majoritatea cazurilor, revendicarea este nejustificată.

— Conform dreptului şi a legii, oricum nu e, observă Jack. Pământul a fost cumpărat legal de familia Warden, până şi Tonga a recunoscut-o în final.

— Revendicarea e nejustificată din orice punct de vedere! întări Gloria. În niciun caz nu se poate ca fiecare colţişor de ţară să devină *tapu,* dacă acolo şi-au spart nasurile doi băieţi maori. Totul este o invenţie a lui Tonga. O cam trage pe sfoară pe bunica Gwyn.

— Grupurile de oameni care tund vin mâine, îi spuse Gwyneira McKenzie fiului şi strănepoatei ei, la cină.

Între timp, se făcuse mijlocul lui septembrie şi vremea devenise mai bună. Uneori, Jack şi Gloria aveau impresia că simt deja primăvara, ori de câte ori ieşeau călare, însoţiţi de câini. Dresajul îi ducea, între timp, aproape zilnic în câte un ocol. Cei patru câini prinseseră tehnicile de bază ale dresajului, iar Nimue, care trecuse încă odată cu ei prin toate acestea, părea să fie în formă maximă. Acum, trebuiau să pună în practică ceea ce învăţaseră la lucrul cu oile – dar puii se deprinseră cu asta cu o viteză uluitoare. Ca orice Border Collie, erau câini ciobăneşti înnăscuţi. Gloria nu-şi mai încăpea în piele de mândrie datorită micilor ei protejaţi, şi nici nu voia să se gândească la faptul că, probabil, în vară, aveau să fie deja vânduţi. Kiward Station avea suficient de mulţi câini maturi, complet dresaţi.

— Deja? întrebă Jack. Nu e prea devreme, mamă? Doar nu am tuns oile niciodată până acum înainte de octombrie, şi nici măcar atunci în primele zile.

Gwyneira ridică din umeri.

— Nu mai avem fân, trebuie să le trimitem la munte. Dacă vremea rămâne tot aşa, oile gestante pot să le urmeze la jumătatea lui octombrie.

— Dar asta e nebunie curată, asta...

Gloria îşi lăsă furculiţa să cadă în farfurie şi îşi privi străbunica, cu nişte ochi scăpărători.

— E mult prea devreme! Vom pierde mai bine de jumătate din miei!

Gwyneira fu cât pe-aci să-i dea un răspuns dur, dar Jack făcu o mişcare împăciuitoare cu mâna.

— Vremea se poate schimba oricând, spuse el liniştit.

— Se poate, dar nu se va schimba! susţinu Gwyneira. Trebuie să se îmbunătăţească. După vara asta oribilă şi după iarna ploioasă... Cândva, trebuie să se oprească ploaia.

— Pe Coasta de Vest plouă trei sute de zile pe an! remarcă Gloria, indignată.

— Se va opri, fără doar şi poate, zise Jack.

Îşi împungea mâncarea cu furculiţa. Şi lui îi trecuse pofta de mâncare. Gloria avea dreptate – mama lui era pe cale de a lua o decizie complet greşită.

— Dar nu înainte de începerea primăverii. Şi nu neapărat, imediat, în Alpi, mamă. Ştii doar ce vreme e acolo!

— Nu mai avem nicio altă şansă. Vremea trebuie să ţină cu noi. Şi acum, ce spuneţi despre şoproanele de tuns? Ar vrea vreunul dintre voi să preia supravegherea unuia dintre ele? Numărul trei nu este încă alocat nimănui, asta doar dacă nu o fac eu însămi.

Gwyneira se uita, curioasă de la unul la altul. Nu ar fi recunoscut niciodată, dar spera la un ajutor urgent. În ultima vreme, cu siguranţă că vremea rece şi umedă o împovărase, o dureau articulaţiile. Aşa începea; se gândea, din ce în ce mai des, la James şi la chinurile artrozei sale.

— Nici nu încape vorba! zise Jack.

Mamei lui i se vedea vârsta foarte bine. În ultimele luni, Gwyneira părea să fi scăzut. Fusese dintotdeauna mică şi firavă, dar acum părea să fie minusculă şi fragilă. Părul i se albise cu totul şi părea să-şi fi pierdut din elasticitate. Gwyneira îl prindea, dimineaţa, cu neglijenţă. Pielea ei, plină de riduri, îi dădea aerul unei străvechi zâne a pădurii din patria ei celtă. În această imagine i se potriveau de minune ochii, care erau în continuare vii, strălucind azuriu. Zânele pădurii britanice nu puteau fi învinse.

— Dacă nu o face niciunul dintre voi, zise Gwyneira rece şi se încordă.

— O fac eu, spuse Gloria şi o străfulgera ameninţător.

Ştia foarte bine că bunica ei ar fi sperat mai degrabă ca Jack să se fi oferit. Dar să nu cumva să îndrăznească să o spună cu voce tare.

În ce privea supravegherea şopronului de tuns, Gloria avea sentimente împărţite. Pe de-o parte, ardea de nerăbdare să preia însărcinarea. Ştia despre ce e vorba, la urma urmei ajutase şi în copilărie să noteze pe tăbliţa de perete rezultatele fiecărui om în parte şi a coloanei, în general, din şopronul ei. Şopronul cu cele mai bune rezultate primea, la sfârşit, un premiu şi, firește, Gloria tremurase pentru oamenii „ei”. Se bucura să preia, de această dată, ea singură responsabilitatea – avea să fie pe măsura însărcinării.

Pe de altă parte, bărbaţii nu aveau să-i facă viaţa prea uşoară. Pentru o femeie, fusese întotdeauna greu să se

impună, iar vorbăria ce umbla pe seama Gloriei nu îmbunătăţea situaţia. Între timp, se zvonea că ar fi străbătut, ca dansatoare, împreună cu mama ei, întreaga Americă, iar o dansatoare era pentru aceşti bărbaţi duri, care ştiau muzica doar din cârciumi, nimic altceva decât o curvă mai de soi. Drept urmare, Gloria avea de luptat, tot mai des, cu avansurile, care nu mai erau atât de reţinute cum fuseseră încercările de apropiere ale lui Frank Wilkenson de la început.

Wilkenson... Părea să-i fi luat refuzul cu adevărat în nume de rău. Aparent, i-ar fi rănit mândria prin faptul că li se alăturase, după aceea, maorilor. În spatele acestei decizii, aşa considerau bărbaţii de la sine înţeles, se afla un războinic al tribului şi îi. Înfuria teribil când una dintre femeile albe, şi aşa rare, se hotărau pentru un băştinaş. Wilkenson şi amicii lui o făceau pe Gloria să le simtă dispreţul, ori de câte ori aveau ocazia. Însă fata se putea descurca foarte bine cu asta.

Dar teama de a nu ieşi la lumină din ce în ce mai multe din trecutul ei nu-i mai dădea pace nici noaptea. Gwyneira şi Jack puteau crede că a străbătut oceanul ca mus şi că a călătorit prin Australia dintr-o slujbă de ocazie în alta. Însă oamenii din jurul lui Wilkenson nu o credeau nici în ruptul capului. Cunoşteau prea bine modul de viaţă al vagabonzilor şi al aventurierilor. O fată travestită în bărbat nu ar fi putut răzbi niciodată nerecunoscută.

Bunica Gwyn nu părea a fi fericită de decizia Gloriei. În

realitate, îi arunca lui Jack priviri sugestive, dar el se prefăcea că nu le pricepe. Şi totuşi, el se lupta din nou cu sentimente de vinovăţie. Ar fi trebuit, cel puţin, să-i ofere ajutorul Gloriei. Dar amintirea vacarmului, a vocilor bărbăteşti, a râsului şi a camaraderiei vesele, de la sine înţeleasă, care umpluseră tabăra din Alexandria, îl făcea şi acum să îngheţe. Poate că anul următor...

— Trebuie să mă ocup de lucrurile din camera Charlottei, spuse el evaziv. Am scris acelei universităţi. Vor da de ştire în curând, şi apoi...

Gwyneira învăţase să fie prevăzătoare cu fiul ei. Astfel încât nu-şi dădu ochii peste cap, ci oftă din rărunchi.

— Bine atunci, Glory, rosti ea, în sfârşit. Dar, te rog, ai grijă să numeri corect şi să nu te laşi influenţată de nimic. Concursul dintre şoproane nu are nimic de a face cu îngâmfarea personală, rolul lui e doar de a-i face pe oameni să lucreze mai repede. Deci, nu te lăsa atrasă de...

— Să falsific cifrele? îi aruncă Gloria în faţă. Doar nu vorbeşti serios!

— Te fac doar atentă. Paul...

Gwyneira tăcu. În urmă cu mulţi ani, Gerald Warden îşi însărcinase fiul cu supravegherea unui şopron, iar tânărul provocase o harababură incredibilă.

Jack ştia povestea, fără doar şi poate că şi Gloria. Bătrânii păstori o luaseră încă din copilărie peste picior din cauza matematicii precare a bunicului ei.

— Mamă, Paul Warden era pe atunci încă un copil!

observă Jack.

— Şi William, insistă Gwyneira.

Gloria tăcu. Nici tatăl ei nu făcuse o figură prea bună ca administrator la fermă. Dar nu era corect să arunci asupra Gloriei greşelile lui William. Dintr-odată, nu mai simţi decât oboseala. Trebuia să-şi sporească furia pentru a nu plânge.

— Nu am de gând să mai ascult asta! strigă ea, în cele din urmă. Dacă ai impresia că aş fi prea proastă sau prea îngâmfată pentru a ţine o listă, bunico, atunci trebuie să o faci tu însăţi. Dacă nu, voi fi mâine, la ora opt, în şopronul trei.

Gloria provocă un mic scandal, apărând la lucru în pantalonii de călărie. Personalul de la Kiward Station îi ştia deja pantalonii largi, în care fata obişnuia să călărească. Între timp, îşi cosea singură pantalonii şi nu vedea în asta nicio problemă. La urma urmei, se deosebea de modernele rochii-pantalon doar prin faptul că purta cizmele de călărie peste şi nu sub ei. Încercase şi varianta din urmă, dar se dovedise a nu fi practică. Şi, fiindcă în acea dimineaţă nu era atât tunsul, cât adunatul oilor în program, Gloria apăru cu tot cu murg şi în hainele obişnuite. Bărbaţii care ajunseseră abia spre prânz se holbau miraţi la ea – şi erau informaţi în prima pauză despre toate scandalurile iscate în jurul Gloriei Martyn.

Pe deasupra, a mai fost împărţit şi Frank Wilkenson la şopronul trei. Gloria bănuia că Gwyneira o făcuse

intenţionat. Bărbatul era cel mai aproape de postul de administrator, probabil că trebuia să o supravegheze. Ceea ce a dus, firește, la faptul că cei doi s-au privit cu şi mai multă suspiciune decât o făceau de obicei.

Wilkenson nu avea însă, de fapt, altă însărcinare decât să tundă oile, la fel cum o făceau şi toţi ceilalţi bărbaţi de la Kiward Station, care erau disponibili şi care stăpâneau tehnica. Era cu totul şi cu totul obişnuit ca lucrătorii de la fermă să îi sprijine pe profesionişti, iar cei mai iscusiţi de la ferme – cum fuseseră în trecut James şi, mult mai târziu, Jack McKenzie – concurau cu ei. Ceea ce ducea la o tensiune suplimentară la concursuri. Din când în când, supraveghetorul şopronului trebuia să fie atent ca oamenii să lucreze, în loc să-i încurajeze pe concurenţi şi să le strige urale. Şi în şopronul trei, Wilkenson şi cel mai rapid lucrător al coloanei tundeau la fel de repede, iar Gloria abia dacă apuca să le noteze rezultatele. Ceea ce-i impulsiona şi pe ceilalţi, şi astfel Gloria avu impresia că stăpâneşte bine treaba – până când Frank Wilkenson şi oamenii săi începură să-i pună la îndoială însemnările.

— Hai, Pocahontas, nu-i adevărat! Asta a fost oaia două sute, nu o sută nouăzeci. Ai socotit greşit.

Gloria se strădui să nu reacţioneze brutal.

— Domnişoară Gloria, vă rog, domnule Wilkenson. Numărătoarea a fost corectă. Domnul Scheffer a ajuns la două sute, dumneavoastră sunteţi cu zece animale în urmă. Deci, ar trebui să vă grăbiţi şi să tundeţi, în loc să

faceţi scandal.

— Şi eu am văzut-o, zise Bob Tailor, prietenul lui Wilkenson şi cel mai drag amic de pahar al său.

— Am numărat şi eu.

— Dar tu nici nu ştii să numeri, Bob! îl luă peste picior unul dintre ceilalţi bărbaţi.

— Abia dacă puteţi să număraţi şi să tundeţi în acelaşi timp, spuse Gloria. Dar poate că, din cauza acestei încercări lipsite de orice succes, aţi ajuns abia la cincizeci de animale...

— Acum nu te obrăznici, fiică de căpetenie!

Bob Tailor se înfoie în faţa Gloriei. Ea duse mâna la cuţitul său... dar acesta nu era procedeul corect. Gloria încercă să respire liniştită.

— Domnule Tailor, zise ea liniştită. Aşa nu se poate. Căraţi-vă de aici, sunteţi concediat! Iar ceilalţi, înapoi, la treabă.

Îl fulgeră pe lucrător, care îşi coborî apoi, într-adevăr, privirea. Gloria respiră adânc atunci când Tailor se îndreptă spre uşă.

— Asta n-o să se termine aşa! mai zise el, înainte de a părăsi şopronul.

Gloria crezu că a câştigat – până când Frank Wilkenson îşi ridică ochii şi îi rânji amicului său.

— Mai întâi, trebuie să câştig concursul, Bobby. Dar, după aceea, clarific eu lucrurile cu domnişoara Gwyn, nicio grijă!

Gloria îl avertiză din nou, dar rămase în continuare aparent liniştită. Învăţase multe de la începuturile ei de la fermă. Accesele de furie nu rezolvau nimic. Dar frica o bântui tot restul zilei.

Nu se arătă a fi neîntemeiată. Frank Wilkenson se dovedi a fi cel mai rapid din şopronul trei şi, în plus, seara se află cu două sute şaizeci şi opt de oi tunse în vârful clasamentului general.

Gloria îl văzu în biroul Gwyneirei când se întoarse acasă, murdară şi obosită, după muncă.

— ... e înclinată uşor să reacţioneze fără măsură, şi Bob... ei, el nu se poate stăpâni să nu ia fetele peste picior...

Gloria ştia că ar fi trebuit să intre, să pună lucrurile la punct şi să-şi apere deciziile. Dar îşi aminti de ultima ceartă cu Gwyneira, referitoare la Tonga, şi o lăsă baltă. Se strecură, jignită, în baie.

La cină, Gwyneira anunţă că îl reangajase pe Bob Tailor. Gloria se ridică fără să scoată un cuvânt şi se îndreptă spre camera ei. După ce izbucni în plâns, se refugie în teancul ei de scrisori. Între timp, le citise pe cele mai multe dintre ele. Cea pe care o ţinea acum în mână era din 6 august 1915. Jack trebuie să fi fost rănit la scurt timp după aceea. Gloria despături foaia.

Astăzi au murit, la un atac anunţat, două mii de bărbaţi. Doar pentru a le distrage turcilor atenţia. Mâine, lucrurile vor deveni serioase. Vom sări din tranşee şi vom alerga,

urlând, în focul inamic. Şi noile trupe păreau azi să se mai şi bucure de asta. În seara asta, mă voi aşeza cu ei la foc, şi ei vor visa să fie eroi. În ce mă priveşte, încep să urăsc această veselie din jurul focului de tabără. Oamenii cu care beau azi, vor fi mâine, poate, morţi. Şi vom bea, ne-au dat whisky. Această luptă nu poate fi câştigată.

Gloria ştia exact cum trebuie să se fi simţit Jack. Desenă până aproape de zori.

7

Jack McKenzie nu se mai certase niciodată atât de violent cu mama lui, aşa cum o făcuse în acea seară.

— Cum poţi s-o însărcinezi, mai întâi, cu supravegherea unui şopron, pentru a-i submina, apoi, autoritatea? Probabil că Gloria are perfectă dreptate. Bob Tailor e un mizerabil!

— Cu toţii ştim că nu e uşă de biserică, răspunse Gwyneira şi îşi împături şerveţelul. Dar Glory trebuie să înveţe să nu mai bage în seamă toate ironiile. Dumnezeule, când eram tânără, îmi făceau şi mie avansuri. Doar sunt bărbaţi. Şi nici nu au fost la şcoala de bune maniere.

— Şi ce-ai spune dacă povestea s-a întâmplat cu totul şi cu totul altfel? De ce se implică Frank Wilkenson atât de mult pentru aşa un individ? Să fi avut şi el de-a face cu asta? Ar fi trebuit să asculţi, cel puţin, şi versiunea Gloriei. Şi chiar dacă decizia ei ar fi fost greşită; ea supraveghea şopronul şi, astfel, cuvântul îi era lege. Aşa am făcut-o întotdeauna. Fie ai încredere în ea, fie nu.

Jack îşi împinse la o parte farfuria şi se gândi la Gloria, care se ridicase din nou de la masă fără să mănânce. Şi ar fi trebuit să-i fie foame, după o zi plină de munca aceea obositoare. Oricum, se făcea din ce în ce mai subţire. Jack se gândi la chipul ei, care în acea seară nu mai oglindea

furie, ci numai şi numai disperare.

— Tocmai asta e, Jack. Nu ştiu dacă pot avea încredere în ea, zise Gwyneira. Este atât de încăpăţânată, atât de furioasă pe întreaga lume. La fermă nu se descurcă, şi cu maorii, de bună seamă, nici atât. Ceva nu e în regulă cu fata asta...

— Mamă...

Jack nu ştia cum să i-o spună. De fapt, nici nu putea să i-o spună. Astfel, ar fi trădat-o pe Gloria; ar fi fost aproape o încălcare a încrederii. Bine, ea nu-i istorisise povestea ei. Ceea ce credea că ştie provenea de la o terţă persoană. Dar cine era el să rostească ceea ce însăşi Gloria nu putea spune?

A doua zi se învinsese pe sine şi se îndreptase călare spre şopron. Nu voia, de fapt, să intre – şi nici nu ştia ce ar fi putut face pentru a o ajuta pe Gloria. Dacă ar fi preluat cârma, ar fi fost, la urma urmei, la fel de umilitor. Dar ceva trebuia să se întâmple.

Jack deschise uşa şopronului şi fu aproape ucis de zarva oilor, care protestau, şi a bărbaţilor, care îi strigau Gloriei rezultatele lor. Praful din şopron îi arse nările şi Jack începu să se lupte cu tusea. O căută pe Gloria, care se afla la tăbliţa din mijlocul încăperii. Părea a fi mică şi fragilă. În primul rând, lucrau Frank Wilkenson şi Bob Tailor.

— Jack...

Gloria nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să se supere. Îl trimisese Gwyn pe Jack să o înlocuiască? Jack

zâmbi uşor.

— Eu... eu aş vrea să văd dacă mai ştiu cum se face, zise el suficient de tare pentru ca Wilkenson şi ceilalţi oameni de prima mână să o audă. Îmi deschizi un cont?

Câţiva dintre bărbaţii mai vârstnici începură să aplaude. Jack McKenzie fusese în trecut unul dintre cei mai buni. Şi Gloria o ştia. Îi aruncă un zâmbet sfâşietor.

— Eşti sigur? Jack încuviinţă.

— Nu cred că pot câştiga. Dar măcar particip! îşi luă nişte foarfece şi îşi căută un loc.

— Să vedem cât de multe am uitat...

Jack luă prima oaie şi o culcă, cu o mişcare versată, pe spate. Fireşte că nu uitase nimic. Exersase acele tehnici de zeci de mii de ori. Mâinile îi zburară peste trupul animalului.

Spre prânz, Jack era rupt de oboseală, dar se afla cu zece oi înaintea lui Wilkenson. În vârful clasamentului general ajunsese profesionistul Rob Scheffer.

Jack nu o lăsa cu plăcere singură pe Gloria, dar ştia că o va lua în jos dacă va continua. Plămânii îi ardeau şi era mort de oboseală. Aşa că se scuză din nou, motivând că are de lucru cu fondul personal al Charlottei.

— Şi nu o faceţi de ruşine pe şefă! zise el, privindu-l tăios pe Wilkenson. Domnişoara Gloria face asta pentru prima oară, dar nu peste mult timp va prelua ferma. Mă gândesc că, în cazul unui rezultat egal, va da un butoi în plus dacă veţi câştiga!

Când ieşi, Gloria îi aruncă o privire recunoscătoare.

Seara, Gloria se schimbă pentru masă, deşi nu prea avea chef să o întâlnească pe Gwyneira. Probabil că avea să fie din nou trasă la socoteală pentru cine ştie ce. Într-adevăr, Wilkenson încercase şi în acea după-amiază să-i pună la îndoială însemnările, însă, de această dată, i se împotrivise întreaga coloană.

— Până acum nu am observat niciun fel de nereguli, spusese Rob Scheffer. Mai bine te-ai grăbi să tunzi mai repede!

Gloria nu înţelesese prea bine de ce, dar apariţia lui Jack îi adusese respect.

Ieşi din cameră obosită şi fu surprinsă să-l vadă pe Jack în faţa uşii, aşteptând. Arăta de parcă l-ar fi durut totul, muşchii îi ardeau după această muncă neobişnuită, ochii îi lăcrimau de la praful din şopron şi, când încercă acum să discute cu Gloria, se lupta cu tusea.

— Nu mai sunt obişnuit cu lucrurile bune, glumi el, când Gloria îl cercetă, îngrijorată. Sper că ţi-e foame şi că ai poftă de grătare. Ah, da, mai ia-ţi şi o jachetă! Astăzi vom mânca împreună cu oamenii.

Mama ne-a dat un berbecuţ, noi mai luăm un butoi cu bere. A venit vremea să ne arătăm în jurul focurilor!

— Dar tu…

Gloria se opri. Probabil că doar îşi imaginase că Jack evita societatea bărbaţilor după Gallipoli.

Jack îi luă mâna – şi Gloria se sperie de atingere, dar îşi

învinse groaza. Jack îi cuprinse, cu blândeţe, degetele într-ale sale.

— O să reuşesc eu cumva, zise el. Şi vei reuşi şi tu.

Gloria şedea încordată în jurul focurilor, alături de bărbaţi, şi le răspundea la glume doar monosilabic, ceea ce nu-i oprea pe oameni să nu închine în cinstea ei pentru butoiul cu bere. Cei mai bătrâni dintre ei îşi aminteau chiar de copilăria Gloriei de la fermă şi o luau peste picior cu educaţia ei fină, de internat englezesc.

— Fiţi drăguţi cu tânăra doamnă! îi sfătuiră ei mai ales pe tinerii din şopronul trei. Altminteri, iar mai fuge de aici! Nu mai crezusem că o să vă întoarceţi, domnişoară Glory. Ne gândeam că o să vă căsătoriţi acolo cu un lord şi că o să locuiţi într-un castel!

Gloria reuşi cu adevărat să zâmbească.

— Ce să fac eu cu un castel fără oi, domnule Gordon? întrebă ea. Sunt exact unde am vrut să fiu.

Rareori fusese mai bine dispusă decât atunci când Jack o conduse, în sfârşit, până la uşa camerei. Plecaseră de la focul de tabără când începuse din nou să plouă. Gloria se lupta iarăşi cu părul, care devenise şi mai cârlionţat din cauza umezelii. Tânăra încerca degeaba să-l dea pe spate, în timp ce-i mulţumea, încă o dată, lui Jack.

— Ar trebui să-l razi, pur şi simplu, rosti Jack, neînţelegând din ce cauză Gloria devenise dintr-odată lividă. Ţi-ar plăcea dacă eu...?

Jack se gândi la imaginile tinerelor femei moderne, cu

freze scurte, neimaginându-şi nimic altceva când făcuse inofensiva remarcă. Dar Gloria văzu chipurile tuturor bărbaţilor pe care capul ei chel îi împingea la nişte acţiuni care îi făceau şi acum să-i îngheţe sângele în vene.

— Îmi placi oricum, rosti Jack, dar Gloria nu mai auzi.

Fugi disperată în cameră şi trânti uşa în urma ei.

Gloria avu nevoie de două zile până când putu să-l vadă din nou pe Jack. Acesta, deşi nu înţelegea nici în ruptul capului despre ce era vorba, se scuză de mai multe ori, dar fu nevoie de timp până ce fata se linişti din nou. Abia atunci înţelesese că, poate, Jack folosise expresia „să te razi” în glumă, amintindu-şi de tunsoarea ei zero din copilărie. Se mustră iar pentru prostia ei, dar nu ştia cum să-i explice lui Jack lucrurile. În cele din urmă, amândoi trecură peste asta.

Tunderea oilor a continuat fără alte incidente şi, într-adevăr, şopronul trei a câştigat concursul. Oamenii se bucurară teribil, dar Gloria se apără din răsputeri, când ei încercară să-şi ridice „şefa” pe umeri şi să o ducă, pentru a sărbători, o dată în jurul şopronului. În final, se amestecă Jack şi îi oferi, diplomatic, scăriţa calului său. Rob Scheffer, marele câştigător, avu voie să o conducă în jurul şopronului, în timp ce restul bărbaţilor începură să cânte, mai degrabă tare decât corect *She s-a Jolly Good Fellow.* Jack, care bănuia acest gen de complicaţii şi care se amestecase împotriva voinţei sale în mulţime, îi făcu semn cu mâna şi Gloria putu să râdă şi să sărbătorească liniştită.

Bunica Gwyn părea să fie, în sfârşit, mulţumită.

După sărbătoare, când grupurile plecară mai departe, euforia încetă. Se puse din nou să plouă, iar Jack şi Gloria se găseau nedumeriţi în faţa oilor tunse din staul. Gwyneira dăduse indicaţiile ca animalele să fie mânate la munte de îndată ce acest – în opinia ei – ultim front atmosferic de vreme urâtă va fi trecut.

— Sunt atât de slabe, îşi făcu Gloria griji. Dar nu sunt întotdeauna aşa, nu?

Jack încuviinţă.

— După o iarnă cu puţine furaje, sunt slabe. Oile gestante dau totul mieilor, dar starea lor încă nu este îngrijorătoare. După câteva săptămâni la păşune, vor fi din nou rotunde.

— Va trebui, mai întâi, să avem păşunea, mormăi Gloria. Deocamdată ele nu fac altceva decât să îngheţe. Îngheaţă, nu-i aşa?

Jack încuviinţă.

— La cât de slabe sunt, iar acum, şi fără lână... Tunsoarea a avut loc prea devreme. Şi cu atât mai devreme e să le ducem la munte. Ce spune Maaka despre toate astea?

Gloria fornăi.

— Ăla se gândeşte numai la nunta lui! Şi, din punctul ăsta de vedere, îi este totuna dacă ducem oile de pe acum. Atunci nu va trebui să-şi mai facă mustrări de conştiinţă dacă o lasă pe bunica singură cu oile şi cu nesuferitul ăsta

de Wilkenson. Ăla îi vrea în mod evident postul. Dar bunica Gwyn, pe de altă parte, nu-i chiar atât de proastă…

— Gloria! o avertiză Jack. Bunica ta nu e proastă!

Gloria ridică din sprâncene, îndoindu-se.

— În orice caz, Maaka va porni cu prima ocazie spre Christchurch, zise ea apoi.

Weimarama, frumoasa fiică a lui Reti, acceptase, în sfârşit, cererea în căsătorie a lui Maaka – dar ea era creştină şi insistase să se căsătorească după ritul *pakeha.* Maaka era atât de înnebunit după ea, încât voia să se boteze înainte. În orice caz, la Christchurch erau planificate sărbători serioase, iar apoi mireasa avea să fie întâmpinată în mod festiv în *marae-ul* mirelui – deci alte ceremonii la Ngai Tahu. Fireşte că Maaka îi invitase pe Gwyneira şi pe Jack şi, după câteva ezitări, lărgise invitaţia şi asupra Gloriei.

— Dacă aveţi chef, domnişoară Glory, spusese el. Bineînţeles că nu pot să nu-i chem pe Tonga şi pe Wiremu, dar…

Gloria dăduse din cap fără tragere de inimă. Mai întâi, trebuia rezolvată problema oilor, iar în această privinţă avea anumite idei.

— Ce-ar fi să le scoatem afară, pur şi simplu? îl întrebă ea pe Jack. Pe celelalte păşuni de la Kiward Station. Fără să mai luăm în seamă tapM-urile lui Tonga. Ar fi mai bine?

Jack se strâmbă.

— Sigur că ar fi mai bine. Chiar şi dacă ar fi condiţii

meteo mai bune, tot am pierde destule animale, dacă oile ar făta la munte. În regiunea Subalpilor este mult mai rece decât aici, şi, în afară de asta, sus vor rămâne cel mult doi ciobani cu animalele. Deci, nu prea va fi niciun ajutor la flatat. Dar dacă am lăsa oile gestante să pască la Inelul Războinicilor din Piatră...

— Pe un alt teren, pe care Tonga îl revendică, sunt şi păduri şi peşteri naturale, adăugă Gloria. Acolo s-ar mai putea şi adăposti. Jack, de ce nu-i punem pe Tonga şi pe bunica în faţa faptului împlinit? Cu cei patru câini mici şi cu Nimue am putea scoate toate oile într-o singură noapte. Dimineaţa, păşunea e deja roasă şi putem spune că a fost oricum pângărită.

Jack căzu pe gânduri.

— O să fie un scandal imens, spuse el.

— Jack, gândeşte-te la toţi mieii ăia! îl imploră Gloria. Vor îngheţa acolo sus. Dacă vor termina de păscut fiecare colţişor de pe Kiward Station, putem câştiga patru săptămâni. Până atunci se va îmbunătăţi şi vremea.

Jack nu voia să se certe cu Gwyneira. Până acum câteva săptămâni, i-ar fi fost indiferent ce se întâmpla cu animalele. Dar ţinuse între coapse aproape două sute dintre aceste făpturi nenorocite care behăie, când le tunsese. Şi, în curând, vor popula nişte miei mici-mici păşunile. Le simţise mişcările din trupurile oilor gestante, atunci când le tunsese. Jack se gândi la imensa plăcere pe care o ai atunci când ajuţi să vină pe lume nişte gemeni,

care se mai şi încurcaseră uşor în mamă, la naştere. Chiar şi în cazul unor rase mai robuste, complicaţiile de la naşterea mieilor nu erau o raritate. Gwyneira avea obiceiul să lase, în principiu, oile să fete la fermă şi le mâna abia după aceea sus. Până în acest an... Jack dădu din cap.

— Bine, Glory. Pe ascuns. O să scoatem mai întâi această grupă şi o ducem la grajdurile goale din satul maori. Acolo se pot încălzi. Şi, dacă nu o să plouă la noapte, le mânăm afară. Celelalte staule nu pot fi văzute de la grajduri, aşa că amicul nostru Wilkenson nu ne poate pârî. Şi nici Maaka nu o să vadă nimic din toate astea, deşi el ar fi probabil de partea noastră. Nuntă încolo, nuntă încoace – el îşi iubeşte oile. Hai, cheamă câinii!

A fost o întreagă aventură să se furişeze noaptea afară din casă şi să scoată caii din grajd. Ultima acţiune nu avea cum să se poată duce la îndeplinire, fără să nu observe vreun lucrător, doi, de la fermă. Gloria se înroşi toată la această idee. Oamenii aveau să vorbească mult despre ieşirea ei nocturnă, călare, alături de Jack.

Apoi, aproape că savură însă să călărească alături de el sub cerul înstelat. Spre seară, se înseninase într-adevăr şi astfel se bucurau puţin de lumina lunii.

— Asta e Crucea Sudului, vezi? întrebă Gloria şi îi arătă o constelaţie care se evidenţia pe cer. Mi-a arătat-o cândva domnişoara Bleachum. Îi ajută pe marinari să navigheze...

— Şi te-a ajutat şi pe tine, în Australia? întrebă Jack încet. În Gallipoli au fost şi câţiva oameni de acolo.

Spuneau că este infinit de frumoasă, dar întinsă şi periculoasă...

Gloria dădu din umeri.

— Mie nu mi s-a părut frumoasă, zise ea scurt. Ce e aici e frumos.

Înaintea lor se ivi Inelul Războinicilor din Piatră. Câinii înviorară foarte repede oile şi le mânau acum cu vioiciune. Drumul durase aproape o oră, iar acum oile gestante se răsfirau, păscând în jurul cercului de piatră. Jack împrejmui locul sacru cu rola de sârmă ghimpată, pe care o adusese cu sine.

— Crezi că bunicul James e cu adevărat aici? întrebă Gloria, ajutându-l să întindă sârma între bulumaci.

Nu era fricoasă, dar umbra Războinicilor din Piatră părea să fie, totuşi, cam stranie în lumina lunii.

Jack dădu serios din cap.

— Sigur că da! Nu-l auzi, doar, cum râde? Tata s-ar fi distrat pe cinste de povestea asta! Tocmai îşi aminteşte cum a mânat oile marilor ferme de pe păşunile din regiunea podişurilor într-o singură noapte, în timp ce oierii jucau cărţi în colibele lor. Indiferent ce va spune mama mâine, James McKenzie ar fi fost mândru de noi.

Gloria zâmbi

— Te salut, bunicule James! strigă în vânt.

Jack reuşi doar cu greu să se abţină să nu o ia în braţe.

Iarba părea să îi răspundă foşnind.

Până dimineaţă, cei doi, ajutaţi de câinii lor, reuşiră să

împrăştie, pe diferite păşuni, în jur de cinci mii de oi. Jack se prăbuşi, rupt de oboseală, în pat – şi adormi, în sfârşit, adânc şi fără vise, fără niciun gând la Charlotte sau la Gallipoli.

Gloria moţăi neliniştită. Aştepta ca, în orice clipă, să fie gonită de o furtună din pat, dar nu se întâmplă nimic. Şi totuşi, lipsa oilor trebuie să le fi sărit în ochi păstorilor dimineaţă. În definitiv, animalele trebuiau să fie hrănite.

În realitate, lucrătorii o raportaseră, dar nu Gwyneirei, ci se adresaseră lui Maaka. El bătuse dimineaţa târziu la uşa lui Jack. După acea noapte senină, dimineaţa se lăsase ceaţa şi acum ploua din nou.

— Am găsit oile, zise maori scurt şi voiam doar să ştii că nu-i voi spune nimic lui Tonga. Făcusem şi eu propunerea să scoatem animalele deja de trei luni. Nu doar domnişoarei Gwyn, ci am vorbit şi cu Tonga. Şi cu Rongo Rongo.

— Poate şi cu spiritele? se interesă Jack. Băiete, tu ai de gând să te botezi săptămâna viitoare…

Maaka încuviinţă.

— Asta nu va izgoni spiritele de pe lume.

Jack râse.

— În orice caz, Rongo nu are niciun fel de îndoieli. Din contră, Tonga se poartă de parcă Te waka a Maui se va transforma, pe dată, din nou într-o pirogă şi va pleca pe mare, în cazul în care o oaie va mânca un fir de iarbă sfinţită. Pur şi simplu, nu-l luaţi în serios. Dacă aveţi noroc,

o va observa abia după ce voi fi plecat şi atunci chiar nu mai poate face nimic. Singur nu poate mâna oile înapoi, iar indivizii ăştia*pakeha* sunt cam neajutoraţi fără indicaţii. Wilkenson, fireşte…

— Ăla abia aşteaptă să-ţi ia locul, îl ameninţă Jack.

Maaka râânji.

— Din nou, ultimul lucru pe care îl vrea Tonga. Un administrator maori se potriveşte mult mai bine în chestia asta. Când te întorci, Jack, în sfârşit? Ferma are nevoie de tine!

Jack se încruntă.

— Doar sunt aici.

Maaka îşi scutură capul.

— Corpul tău e aici, zise el. Sufletul tău se află pe două plaje, dintre care una este pe Insula de Nord, iar cealaltă, în acea ţară… nici măcar nu-i pot pronunţa numele. În orice caz, e un loc rău pentru spiritul tău. Hai, Jack, vino, în sfârşit, acasă!

Pentru a-şi distrage atenţia, Jack se apucă acum, cu adevărat, să trieze lucrurile Charlottei. Era un chin să-i deschidă sertarele, să-i scoată rufăria şi să o ordoneze în cutii din carton pentru săraci. Jack descoperi frunze uscate de trandafiri şi de lavandă şi o văzu pe Charlotte înaintea ochilor, cum întindea cu grijă florile pe sugative şi cum le aşeza în soare. I se părea chiar că aude cântecul pe care ea îl cânta în acest răstimp, şi vedea razele soarelui din părul ei.

Jack mai descoperi şi hârtia ei de scrisori – şi una începută, adresată universităţii din Dunedin. Când o citi, ochii i se umplură de lacrimi. Charlotte îşi oferea cercetările Facultăţii de Lingvistică. Caleb Biller avusese dreptate. Ar fi vrut să-şi dea mai departe însemnările. Şi bănuise că nu se va mai întoarce din acea călătorie de pe Insula de Nord. Ceea ce nu avea cum să ştie, era faptul că Jack avea să îi pună ordine în hârtii abia după ani de zile. Se simţea vinovat. Oare ce avea să mai descopere?

În cel mai îndepărtat colţişor al biroului ei, se afla un pacheţel.

Jack.

Jack îşi citi numele, notat de mâna Charlottei, cu scrisul ei mare. Tremură atunci când deschise pacheţelul. Din el, căzu micul ei pandantiv din jad. Deci, nu-l pierduse în mare. Îl dăduse jos. Pentru el. Pentru prima dată, Jack îl privi mai atent şi descoperi că piatra de jad reprezenta două persoane îmbrăţişate. Papatuanuku şi Ranginui, cerul şi pământul, înainte să fi fost despărţite. Jack despături bileţelul, în care fusese învelită amuleta.

Gândeşte-te că soarele a putut străluci abia după ce Papa şi Răngi au fost despărţiţi. Bucură-te de soare, Jack. Cu dragoste, Charlotte.

Jack o plânse pe Charlotte în acea după-amiază pentru ultima oară. Apoi, deschise fereastra şi lăsă soarele să intre.

8

Şi peste satul maori se ridică din nou, în sfârşit, soarele, şi câţiva bărbaţi se adunară pentru a merge la vânătoare. Probabil că niciunul dintre ei nu ar fi ştiut exact unde stabilise Tonga că este *tapu* şi unde nu, dar cel mai vârstnic fiu al căpeteniei era conducătorul micului grup.

Seara, el îşi informă tatăl despre turma de oi de la Inelul Războinicilor din Piatră.

— Nu, nu e nicio coincidenţă. Sunt sute de animale. Domnişoara Gwyn încalcă înţelegerea noastră.

În următoarea dimineaţă, Tonga porni, însoţit de o întreagă delegaţie, spre Kiward Station.

Gwyneira McKenzie adormise peste hârtiile din biroul ei. Asta se întâmpla des în ultima vreme. Era obosită şi nu voia să mai acorde atenţia necesară tuturor acelor facturi, chitanţe şi bonuri. Oricum, contabilitatea o plictisise dintotdeauna. De mult timp se gândise la posibilitatea de a-i sili pe Jack sau pe Gloria să se ocupe de treabă. Dar şi pentru asta îi lipsea energia. Spera mai degrabă să o însărcineze pe tânăra soţie a lui Maaka cu această chestiune. Ea lucrase, la urma urmei, pentru Greenwood. Ar fi trebuit să se descurce cu hârţogăraia.

— Domnişoară Gwyn?

Gwyneira sări în sus din moţăiala sa – şi se trezi faţă în

faţă, spre marea ei uimire, cu un războinic maori în carne şi oase, înarmat până în dinţi. Bineînţeles că îl recunoscu, după ce se uită mai atent la el, pe Tonga, însă, înainte de a-l certa, fu nevoită să-şi liniştească mai întâi inima, ce părea să-i sară din piept.

— Tonga? Ce dracu' cauţi aici?

— Nu atât dracul vostru, cât spiritele morţilor noştri mă aduc aici, rosti Tonga cu o voce gravă.

Gwyneira simţea cum furia începe să clocotească în ea. Ce-şi imagina individul ăsta impertinent, îndrăznind să pătrundă cu tot clanul lui la ea în casă, speriind-o de moarte?

— Indiferent cine te aduce – puteai să aştepţi liniştit, până când Kiri sau Moana te-ar fi anunţat! Este o nesimţire să te înfoi aici şi…

— Domnişoară Gwyn, problema noastră e urgentă!

Ochii Gwyneirei scânteiară.

Tonga şi oamenii lui umplură tot micul ei birou, care fusese amenajat într-o fostă cameră de primire. Războinicii erau, desigur, ridicoli şi deplasaţi printre toate acele mobile fine, cu furnir de culoare deschisă, dar erau foarte departe de a o intimida pe Gwyneira.

— Aşa? Cum se face? E vreo posibilitate să readuci spiritele la viaţă, speriind o bătrână?

Gwyneira era extrem de furioasă.

Tonga îşi strâmbă gura fără să vrea.

— Nu huliţi! Dar, fireşte, îmi pare rău că v-am trezit.

Educaţia britanică a lui Tonga se impusese. În cei şase ani de şcoală de la Helen O'Keefe, deprinsese anumite maniere pe care nu le putea da la o parte cu una, cu două.

Gwyneira se îndreptă, cu demnitate, în scaunul ei de birou, îşi luă în mână un toc şi făcu pe administratoarea fermei, ocupată cu lucruri importante.

— În fine, Tonga…

— Şefule, îi aminti Tonga de formula oficială de adresare.

Gwyneira făcu o figură plictisită.

— Cum de se face că îl văd mereu în faţa ochilor pe prichindelul desculţ, care îmi tot cerşea dulciuri, când am venit la Kiward Station?

Bărbaţii dindărătul lui Tonga râseră.

Tonga le aruncă nişte priviri ameninţătoare.

— Bine, şefule. Ce spun spiritele? întrebă Gwyneira cu o nerăbdare evidentă.

— Aţi încălcat înţelegerea noastră, domnişoară Gwyn. Oile de la Kiward Station au pângărit unul dintre sanctuarele tribului Ngai Tahu.

Gwyneira suspină.

— Din nou? îmi pare rău, Tonga, dar avem prea puţină iarbă. Animalele sunt hămesite şi asta le face inventive. Nu putem repara pe atât de repede gardurile, pe cât scapă bestiile alea. Unde sunt, de data asta? O să trimitem pe cineva să le mâne înapoi.

— Domnişoară Gwyn, nu este vorba de câteva zeci de

animale scăpate. E vorba de mii de animale, care au fost mânate intenţionat pe teritoriul nostru.

— Teritoriul vostru, Tonga? După decizia guvernatorului...

Răbdarea Gwyneirei ajunsese la limită.

— Pământ sacru, domnişoară Gwyn! Şi o promisiune, pe care aţi încălcat-o! Vă mai amintiţi că mi-aţi promis atunci...

Gwyneira dădu din cap. Tonga îi ceruse câteva mici servicii, atunci când permisese îngroparea lui James la cercul de pietre. Kiward Station avea suficiente păşuni, iar Gwyn îi promisese să mai lase şi alte câteva presupuse sanctuare maori neatinse. În ultimii ani, ele însă se înmulţiseră.

— Sunt sigură că e vorba de o greşeală, Tonga, suspină ea. Poate că vreun păstor nou angajat...

— Poate că Gloria Martyn! tună Tonga.

Gwyneira se încruntă.

— Ai vreo dovadă în acest sens?

Era furioasă pe Tonga, dar dacă Gloria îşi permisese într-adevăr să îi ignore indicaţiile precise...

Tonga o privi rece.

— Fac pariu că dovezile se pot aduce uşor. Întrebaţi numai prin grajdurile dumneavoastră, cu siguranţă că o fi văzut sau auzit cineva ceva.

Gwyneira îl fulgeră din priviri.

— O să-mi întreb nepoata! Gloria nu mă va minţi!

Tonga fornăi.

— Gloria nu este recunoscută neapărat pentru sinceritatea ei. Faptele îi contrazic cuvintele. Şi nici nu are respect faţă de *mana.*

Gwyneira zâmbi cu răutate.

— Te-a contrazis cumva? îmi pare tare rău pentru tine. Şi s-a petrecut în faţa întregului trib, din câte am auzit... E adevărat că nu a vrut să se căsătorească cu fiul tău? Moştenitoarea de la Kiward Station?

Tonga se îndreptă, pentru a-şi arăta statura impunătoare, şi dădu să se întoarcă.

— Despre moştenirea de la Kiward Station încă nu e încheiată discuţia! Deocamdată, Gloria dumneavoastră nu s-a decis nici pentru un *pakeha.* Cine ştie ce ne mai aduce viitorul?

Gwyneira suspină.

— În sfârşit, pot fi întru totul de acord cu asta. Deci, să aşteptăm, Tonga, şi să încetăm să mai facem planuri. Din câte ştiu, asta vă sfătuiesc şi pe voi spiritele. O să mă ocup de oi.

Tonga era liber să plece. Dar nu o făcu, fără să aibă ultimul cuvânt.

— Asta şi sper, domnişoară Gwyn. Fiindcă, până când nu rezolvăm chestiunea, niciun bărbat din Ngai Tahu nu se va arăta pe Kiward Station. O să ne hrănim animalele noastre şi o să ne lucrăm câmpurile.

Îşi conduse delegaţia mândru prin ieşirea principală a

conacului.

Gwyneira o chemă pe Gloria.

— Indiferent ce intenţii aţi avut şi ce e sau nu e *ţapul* zise Gwyneira furioasă, în timp ce Gloria şi Jack stăteau în faţa ei, aidoma unor copii mustraţi.

Amândoi se ruşinau de postura lor umilă, însă, dacă Gwyneira voia cu adevărat, încă mai putea să scuipe foc.

— Nu aveaţi voie să-mi ignoraţi pur şi simplu indicaţiile! Tonga a apărut aici, iar eu n-am ştiut de nimic! Ce-i puteam spune?

— Că a trebuit să faci o concesie pentru o vreme, aflându-te într-o situaţie limită, de la o promisiune dată în cu totul şi cu totul alte condiţii, rosti Jack. Îţi pare rău, dar e dreptul tău.

— Nu fac niciun fel de concesii! zise Gwyneira cu demnitate.

— Dar o face nepoata şi moştenitoarea ta. După ce s-a sfătuit cu împuternicita locală a spiritelor, dacă pot spune aşa. Rongo Rongo şi-a dat asentimentul...

— Nu e vorba aici de asentimentul lui Rongo Rongo, ci de al meu! îl informă Gwyneira. Gloria nu are niciun fel de împuternicire pentru a da indicaţii, iar tu ai renunţat la postul de administrator, Jack! Deci, nu încerca să-mi spui mie ce să fac! Mâine n-aveţi decât să-mi duceţi oile la munte! Sau nu, voi doi o să rămâneţi acasă! Cine ştie ce vă mai dă prin cap...

— Sunt consemnată în cameră? întrebă Gloria cu

obrăznicie.

Gwyneira o privi supărată.

— Dacă vrei să-i spui aşa, da. Te comporţi de parcă ai fi o fetiţă. Deci nu te plânge dacă eşti tratată astfel!

— Ar fi trebuit să procedăm altfel, spuse Jack, pe când cei doi se uitau neajutoraţi cum Maaka şi restul păstorilor *pakeha* adunară mai întâi oile şi cum le trimiseră apoi spre Vest. Ea nu greşeşte chiar întru totul. Ar fi trebuit să o facem la vedere.

Gloria ridică din umeri.

— Greşeşte. Şi nici măcar nu o mai interesează de oi şi de *tapu* şi de toate astea. Lucrurile au mers după plan. Răul aparent s-a produs demult, pământul nu mai era neatins. Şi, dacă Tonga nu voia să ne mai trimită lucrători… ei bine, atunci nici n-am fi avut oamenii necesari pentru a mâna oile din *tapu.* Bunica Gwyn putea să-l prindă în propria cursă. Dar ea nici nu a vrut asta. Nu voia să-l prindă pe Tonga, ci pe mine!

Gwyneira se întreba cum de totul o putuse lua într-atât de razna. O iubea pe Gloria din inimă, şi, totuşi, nu făcea nimic altceva decât să se certe cu ea. Dar pur şi simplu nu suporta ura din ochii fetei – şi expresia supărată a feţei, care-i amintea de fiul ei, Paul, tot mai mult şi mai des, pe măsură ce creştea. În trecut, lucrurile fuseseră altfel. Pe atunci, văzuse des şi expresia blajină a Maramei în trăsăturile Gloriei.

În acea zi, Gwyneira nu rezistă să rămână în casă. La

urma urmei, acolo se închiseseră Gloria şi Jack, fiecare în odaia lui. Şi, mai mult, Jack aducea jos o cutie după alta, toate pline cu hainele şi obiectele personale ale Charlottei McKenzie Greenwood. Asta îi amintea Gwyneirei, cu durere, de vremea în care Jack şi Charlotte fuseseră fericiţi aici, când râsetele umpluseră casa, precum şi speranţa unor nepoţi. Dar acum nu mai erau decât jale şi necazuri. Gwyneira mergea prin grajdurile şi staulele pustiite. Oamenii plecaseră cu toţii la munte, mai rămăsese doar o mână de *pakeha,* care se adunase rânjind în jurul lui Frank Wilkenson. Spre norocul ei, mai era şi Maaka. Administratorul înfruntase voinţa căpeteniei sale şi apăruse, ca de obicei, la muncă. Mai încercase o dată chiar şi să-i schimbe părerea Gwyneirei.

— Domnişoară Gwyn, vremea se arată deocamdată a fi bună. Dar asta se poate schimba, abia e începutul lui octombrie, iar animalele sunt proaspăt tunse, nu vor rezista nici două săptămâni unei reveniri a iernii la munte. Lăsaţi-l pe Tonga să protesteze cât vrea, se va calma el!

— Nu-i vorba de Tonga, repetă Gwyneira, e vorba de autoritatea mea! Eu ţin la promisiunile mele şi aştept ca indicaţiile să îmi fie respectate întocmai. Aşa că, Maaka, o iei acum din loc sau să-l rog pe Wilkenson să conducă animalele?

Maaka plecă, ridicând din umeri. Gwyneira se simţea atât de singură, cum nu mai fusese niciodată în viaţă. Se duse la cai şi le aruncă nişte fân. Hrănitul lor ar fi trebuit

să îl preia Gloria, spera că o şi face. De la ultima lor ceartă, fata stătea îmbufnată în camera ei. Îi păsa însă de cai.

Gwyneira o scărpină, pierdută în gânduri, pe Princess, iapa ponei de călărie, sub părul de pe frunte. Cu ea începuse totul. Gwyneira se blestema şi acum că-i permisese Gloriei să se fotografieze pe ponei, ca un bondar sălbatic. Era convinsă în continuare că asta îi făcuse atenţi pe Martyni de lipsa de educaţie a fetei, pe cale de a deveni doamnă. Apoi, a doua greşeală... Gwyneira îşi amintea prea bine de expresia Gloriei, atunci când întrebase de mânzul lui Princess. Jack îi promisese calul. Cum de i-l putuse da ea lui Lilian? Şi, în curând, avea să se nască un nou mânz, de care Gloriei părea că nici nu-i pasă.

Gwyneira mângâie calul.

— Poate că totul este numai din vina mea, suspină ea. A ta, în niciun caz.

Nu avea de unde să ştie că tocmai Princess avea să fie cauza următorului scandal, peste numai câteva zile.

Bărbaţii se întorseseră şi ploua din nou, deşi era o vreme caldă, de primăvară, dar la fel de enervantă. Lucrătorii de la fermă rămăseseră în şoproane şi jucau cărţi. Jack continua să trieze hârtiile Charlottei, dar Gloria bănuia că el trebuie să se simtă exact ca ea, cu scrisorile lui de la Gallipoli. Nu puteau fi suportate toate dintr-odată. Probabil că Jack îşi petrecea timpul în odăile Charlottei, meditând în gol şi fără să facă nimic.

Cât despre ea, Gloria încerca să se ţină de o anumită rutină. Dacă ar fi rămas doar înăuntru şi ar fi umplut un bloc de desen după altul cu imagini întunecate, ar fi înnebunit. Aşa că dresa, conştiincioasă, câinii şi mergea cu Ceredwen la plimbare. În curând, Princess avea să nască mânzul...

Gloria, care tocmai venise călare în curte, aruncă o privire spre staule. Iapa ponei se găsea printre caii Cob, într-un manej, al cărui pământ, cândva plin de iarbă, se transformase demult într-o mlaştină fără fund. Iepelor Cob nici că le păsa. Ele stăteau cu stoicism şi îşi ţineau fundurile bine îmblănite în bătaia ploii şi a vântului. Din contră, Princess părea să fie nefericită. Gloria îşi dădu seama că avea spatele cocoşat şi că tremura.

Gloria se luă de primul lucrător la fermă care-i ieşi în cale la grajduri. Frank Wilkenson, aparent întorcându-se de la latrină spre gaşca lui din şopron, care juca cărţi.

— Domnule Wilkenson, vreţi să fiţi atât de amabil să o aduceţi pe Princess înăuntru şi să-i daţi nişte ovăz? Atunci am s-o şi învelesc imediat; calul îngheaţă.

Wilkenson rânji dispreţuitor.

— Caii nu îngheaţă, domnişoară Gloria.

Accentuă cuvântul „domnişoară”, de parcă adresarea politicoasă nu i s-ar fi cuvenit fetei. Şi nu mai avem furaje, sunt raţionalizate.

Gloria se strădui să se stăpânească.

— Caii dumneavoastră de la fermă şi cei Welsh Cob nu

îngheaţă. Dar Princess are foarte mult pursânge în ea. Piele subţire, blană mătăsoasă, abia dacă o poţi apuca. Aceşti cai se umezesc, dacă toarnă îndeajuns de mult. Deci, vă rog, luaţi calul înăuntru.

Wilkenson râse. Gloria îşi dădu speriată seama că era băut. Şi ceilalţi bărbaţi, care între timp deveniseră atenţi şi care se uitau la ei dinspre şopron, nu mai erau nici ei treji.

— Şi dacă n-o fac, domnişoară Pocahontas? Cu ce mă aleg eu? Mai apăreţi o dată în fustiţa dumneavoastră din cânepă?

Întinse mâna spre părul ud al Gloriei şi îşi înfăşură o şuviţă în jurul degetelor.

Gloria îşi căută cuţitul, dar nu îl avea la ea. Tocmai în acea zi... uitase să îl ia din buzunarul vechii jachete din piele şi să-l pună în mantaua de ploaie. În afară de asta, îşi mai şi dăduse jos paltonul cer uit, atunci când îşi dusese calul în grajd. Gloria se mustră pentru lipsa ei de precauţie. Începuse să se simtă în nesiguranţă. O greşeală.

— Luaţi-vă mâinile de pe mine, domnule Wilkenson!

Vorbea pe atât de dur şi de stăpânit pe cât putea, însă vocea-i tremura.

— Ah, şi dacă nu? O să mă blestemi, mică prinţesă maori? Nu-mi prea pasă.

Îi apucă braţele fulgerător.

— Hai, Pocahontas! Un sărut! Pentru asta am să-ţi iau căluţul.

Gloria dădea din cap, încoace şi încolo, şi încerca să-l

muşte pe bărbatul care acum o împingea, râzând, în jos, pe un balot de paie. Nimue şi câinii tineri lătrau, Ceredwen păşea neliniştită pe loc. Bărbaţii din şopron urlau.

Dintr-odată, se deschise uşa. Jack McKenzie se afla în pragul ei, ţinând-o pe Princess de hăţuri. Câteva fracţiuni de secundă se uită la harababura din grajd, apoi ajunse din doi paşi la Gloria, în timp ce poneiul fugi hăbăuc afară. Jack îl trase pe Wilkenson spre el şi nu stătu mult pe gânduri. Croşeul lui de dreapta lovi în plin.

— Nu o să iei nimic, rosti el apoi. Eşti concediat!

Wilkenson păru să se gândească dacă să lovească sau nu. Nu era mai înalt decât Jack, doar cu vreo câteva kilograme mai greu era şi, fără îndoială, mai puternic. Însă, în cele din urmă i se păru totuşi prea mult să se bată cu fiul Gwyneirei. Se reţinu şi rânji.

— Cine zice că pisicuţa asta mică nu a participat de bunăvoie? întrebă el.

Fără să mai stea de vorbă, Jack îl lovi din nou. Atât de rapid şi de precis, încât îl surprinse şi a doua oară pe Wilkenson. Gloria duse instinctiv mâna la cuţitul destinat tăierii baloţilor de fân, care atârna lângă uşa şopronului. Ochii îi străluceau ca ai unui nebun. Se apropie de Wilkenson, care se aduna cu greu. Căzuse greşit. Părea să se fi rănit la mâna dreaptă. Încerca să se ridice cu stânga.

— Hei, micuţo, putem discuta despre asta…

Gloria părea să fie foarte departe. Păşea încet, cu lama ridicată, spre bărbat, de parcă ar fi avut o misiune sfântă.

Jack îi văzu expresia din ochi. O ştia. Cu această privire fanatică, şi totuşi goală, săriseră bărbaţii din tranşee – fără niciun alt gând decât să ucidă.

— Gloria… Gloria, gunoiul ăsta nu merită! Lasă cuţitul!

Gloria părea să nu-l audă, iar el trebuia să ia o decizie. Gloria ştia să arunce lama. Jack observase cum îşi antrenase această abilitate, în copilărie, în joacă, şi acum, în ultimele luni, mai puţin în joacă. Jack se uitase la ea pe ascuns şi părea să fie extrem de serioasă.

Trebuia să o oprească, dar nu voia să intervină brusc. Să nu fie, în niciun caz, următorul bărbat care să o atace sau care să o atingă, fără asentimentul ei. Jack se puse între Gloria şi Frank Wilkenson.

— Gloria, n-o face. Nu toţi sunt la fel. Sunt eu, Jack. Nu vrei să-mi faci nimic.

Pentru o clipă, crezu că nu-l recunoaşte, dar apoi, viaţa îi reapăru în ochi.

— Jack, eu…

Gloria se lăsă plângând pe un balot de fân.

— Totul e în regulă.

Jack îi vorbea cu blândeţe, dar încă nu îndrăznea să o atingă. În schimb, i se adresă lui Wilkenson.

— Hai odată! Mişcă-ţi curul şi dispari de la ferma asta!

Wilkenson părea să nu fi înţeles întru totul pericolul. Se holba în continuare furios la Jack.

— Dar un lucru trebuie să fie clar, McKenzie. Dacă plec, iau cel puţin trei oameni cu mine…

Îşi îndreptă privirea spre Tailor şi ceilalţi amici de pahar.

Jack ridică din umeri.

— Adică nenorociţii ăia din şopron? Nu trebuie să te oboseşti prea mult. Şi ăia sunt concediaţi. Nu-ţi mai da silinţa, le-am auzit încurajările. Prinşi şi condamnaţi. Şi-acum, cară-te! Ajutaţi-vă conducătorul să se ridice, puneţi-l pe cal şi valea!

Jack aşteptă până când oamenii se ridicară bombănind. Tailor îl ajută pe Wilkenson să se ridice.

— Hai cu mine, trebuie să o prindem pe Princess, îi spuse Jack Gloriei. A scăpat din nou.

Gloria tremură.

— Eu... eu trebuie să dau mai întâi şaua jos de pe Ceredwen, şopti ea.

Mai întâi calul, apoi călăreţul. Bunica Gwyn le băgase copiilor şi nepoţilor ei asta în cap, încă de când văzuseră lumina zilei. Nimeni nu avea voie să se piardă cu firea, cât timp mai trebuia îngrijit un cal.

Jack încuviinţă.

— Atunci, o iau eu pe Princess. Poţi să rămâi singură?

Gloria strânse cuţitul şi se uită la el cu o privire din care el nu ştiu ce să înţeleagă. Apoi spuse:

— Am fost mereu singură...

Jack se luptă din nou cu dorinţa de a o lua în braţe. Copilul pierdut – şi femeia pângărită. Dar Gloria n-ar fi vrut-o. Jack nu ştia ce anume vedea ea în el, dar ştia foarte

bine că era încă departe de a avea încredere în el.

9

— Ai fost curajos, zise ea mai târziu, când se întorceau împreună spre casă.

Erau uzi până la piele şi obosiţi. Mai mult, Jack se simţea complet epuizat după ce luase toţi caii în grajd şi îi hrănise, iar apoi se mai ocupase şi de oile rămase şi de vite. Iar acum, trebuia să-i explice mamei lui, cu blândeţe, că tocmai dăduse afară şi majoritatea oamenilor rămaşi. Doar câţiva *pakeha* nu aparţineau de gaşca lui Wilkenson. Spera ca ei să apară la lucru a doua zi. Maaka era la Christchurch. Oamenii lui Tonga boicotau Kiward Station. În plus, turna cu găleata. Jack nici nu voia să se gândească la vijeliile din Subalpi. Gloria mergea alături de el. Era liniştită şi mai calmă decât înainte de bătaie.

— Am fost la Gallipoli, îi aminti el cu un zâmbet ciudat. Suntem eroi.

Gloria clătină din cap.

— Ţi-am citit scrisorile.

Jack roşi.

— Dar eu am crezut…

— Părinţii mei mi le-au retrimis.

— Oh.

Jack nu-şi mai amintea de fiecare cuvânt pe care îl scrisese, dar ştia că se va ruşina pentru anumite pasaje.

Avea copilul Gloria în faţa ochilor, atunci când le scrisese. Câteva dintre ideile lui, ea nu le-ar fi înţeles pe atunci, ar fi sărit peste ele, ca aproape orice altă fată. Doar Charlotte nu. Şi nici femeia în care se transformase Gloria.

— Ultimele scrisori, nici nu le-am mai trimis, zise Jack.

Aproape că era uşurat din această cauză. Aceste ultime scrisori – din spitalul din Alexandria şi apoi din Anglia – erau cele mai îngrozitoare. Pe atunci, fusese dărâmat şi îi scrisese unei fete pe care şi-o imagina mai degrabă moartă decât vie. Gloria dispăruse luni de zile, la sfârşit, aproape un an.

— Nu? întrebă Gloria mirată.

Mai avea doar două scrisori nedeschise, a căror lectură o amânase, după ce citise ultima relatare din Gallipoli. Însă ele îi săriseră în ochi încă din prima zi, fiindcă scrisul de pe plic era un altul. Nu atât de cursiv, mai degrabă stângaci. Şi adresa era incompletă, lipsea codul poştal. Acum o găsiseră cu uşurinţă cei din New York şi fără aceste indicaţii. Şi numele agenţiei de concerte era scris corect.

Gloria credea că ştie ce se întâmplase. Jack trebuie să fi pus pe undeva scrisorile, iar o asistentă – sau acest Roly, care îl ajutase pe Jack de atâtea ori – scrisese pe ele datele necesare şi mai pusese şi timbru. Da, trebuie să fi fost Roly. Cu siguranţă că mai făcuse drumuri la poştă pentru Jack şi reţinuse numele agenţiei.

Dintr-odată, Gloria se grăbea foarte tare în camera ei.

Trebuia să citească aceste scrisori.

Dragă Gloria.

De fapt, este lipsit de sens să îţi scriu, pentru că ştiu că nu vei primi niciodată aceste scrisori. Dar mă agăţ de speranţă. Ai mai putea fi în viaţă şi poate că te gândeşti la mine. Oricum, ştiu că te-ai gândit la noi toţi, chiar dacă, probabil, cu furie. Între timp, sunt sigur că nu ai primit niciodată scrisorile pe care ţi le-am trimis în Anglia. Altminteri, m-ai fi chemat în ajutor. Şi eu... aş fi venit? Zac aici, Gloria, şi mă întreb ce anume aş fi putut face altfel. Ar fi putut Charlotte să salveze ceva? Te-ar fi salvat pe tine dacă printr-o dragoste râu aş fi uitat-o pe cealaltă? Am vrut să cred că eşti la fel de fericită cum sunt şi eu, şi astfel te-am trădat. Apoi, după moartea Charlottei, am fugit. De mine şi de tine, într-un război străin. Am luptat şi am ucis oameni care nu au făcut nimic altceva decât să-şi apere patria, iar eu mi-am trădat-o pe a mea.

În timp ce scriu, aud strigătul muezinului, care cheamă la rugăciune. De cinci ori pe zi. Ceilalţi pacienţi spun că îi înnebuneşte. Dar pentru oamenii de aici el face viaţa mai uşoară. Islamul *înseamnă* resemnare. *Să accepţi ceva aşa cum e, să accepţi că Dumnezeu nu se ţine de reguli...*

Anglia – acum am ajuns, aşadar, şi aici, şi mă gândesc la tine, Gloria. Tu ai văzut cerul de aici, verdele câmpiilor, uriaşii copaci pentru noi atât de străini. Ei zic că aş avea ftizie, ceea ce nu trebuie să fie neapărat adevărat, fiindcă unii medici se îndoiesc. Dar nici foarte greşit nu este,

fiindcă, în realitate, eu aşa mă simt: dorinţa ca fizicul să-mi dispară, să dispară cu totul, am sentimentul că ar fi mult mai uşor să mor decât să trăiesc mai departe. Între timp, nu mă mai tem de nimic decât să mă întorc la Kiward Station, la golul de după moartea Charlottei şi de după dispariţia ta.

De acum, eşti de atâta timp plecată, Gloria, şi, chiar dacă mama nu renunţă să mai spere în sosirea ta la Kiward Station, după cât îşi poate da un om seama *probabil că nu mai eşti în viaţă. În orice caz, poliţia din San Francisco a încheiat căutările, iar toţi detectivii pe care mama şi George Greenwood i-au angajat n-au nici cea mai mică pistă. Poate că e, aşadar, lipsit de sens, ba chiar o prostie să îţi scriu această scrisoare; e ca şi cum aş vrea să îţi ating spiritul. Doar gândul că Dumnezeu va duce în absurd* ceea ce îşi poate da un om seama *îmi mai dă putere.*

Gloria ţinea aceste scrisori în poală şi plângea. La fel de mult, cum plânsese în acea noapte în braţele lui Sarah Bleachum, nu mai plânsese. Jack îi scrisese în Anglia. Se gândise întotdeauna la ea. Şi el se ruşina, la rândul lui. Poate... poate că făcuse lucruri mai îngrozitoare decât ea.

Gloria nu mai ştia ce face. Ca în transă îşi desprinse schiţele din blocul de desen şi le puse în ultimul volum cu însemnările Charlottei McKenzie despre mitologia Ngai Tahu. Înainte de călătoria cu maori, citise toate textele Charlottei şi ultimul carnet de notiţe se afla pe raftul cu cărţi. Probabil că Jack îl căuta.

Gwyneira se plimba neliniştită prin salon, în sus şi-n jos, ascultând vântul şi ploaia care lovea în ferestre. Vremea se însenina treptat. Era în continuare frig şi ploios şi nici nu voia să se gândească cum e la munte. Fireşte că oile ar fi trebuit să se descurce acolo – furtuni erau şi vara. Dar atât de devreme şi atât de repede după tunsoare – Gwyneira îşi regreta demult decizia de a mâna oile sus. Acum însă nu se mai putea schimba nimic. Într-un timp atât de scurt, nu mai găsea în niciun caz oamenii potriviţi pentru a aduce înapoi oile. Frank Wilkenson fusese singurul care avea suficient de multă experienţă pentru a conduce mânatul oilor, în aceste circumstanţe.

Cu toate acestea, Gwyneira se blestema că nu-l dăduse pe acel om de mai de mult timp afară. Jack avusese neîndoielnic dreptate să-l concedieze pe loc, dar şi ea însăşi ar fi trebuit să observe mai din timp că o chinuia pe Gloria. Dacă se gândea numai la întâmplarea din şopron... nu o mai putea privi pe Gloria niciodată în faţă! Gwyneira îşi turnă un pahar de whisky şi recunoscu adevărul: pierduse controlul. Nu mai ştia ce se întâmplă la fermă, pe când, în trecut, ar fi putut da informaţii despre orice mică rivalitate dintre angajaţi; ar fi ştiut foarte bine cine era înclinat spre lăudăroşenie sau spre băutură şi cine avea nevoie de o supraveghere specială. Fireşte că nu l-ar fi pierdut pe Tonga din priviri! Chiar şi cu doar câţiva ani în urmă, ar fi verificat imediat care bucată de pământ le era cu adevărat sfântă maorilor. Nu i-ar fi dat lui Tonga atâtea

hectare fără a lupta. Dar acum lăsase totul în seama lui Maalca, ceea ce, în mod evident, era prea mult pentru el. Maaka era un păstor bun, dar nu era un conducător înnăscut. Şi Jack...

Sunetul puternic al telefonului întrerupse gândurile tulburi ale Gwyneirei. Centrala anunţa o convorbire din Christchurch. La scurt timp după aceea, Gwyneira auzi vocea lui George Greenwood.

— Domnişoară Gwyn? De fapt, voiam să vorbesc cu Jack, dar i-o puteţi spune dumneavoastră. Să ţină pregătite acum, cu adevărat, însemnările Charlottei. Expertul din Wellington vine peste două săptămâni.

Vocea lui George părea a fi vioaie şi veselă.

— Şi ia ghiciţi, domnişoară Gwyn, pe cine va aduce cu sine! N-am dat doi bani pe această secretomanie, dar soţia mea şi Elaine se joacă de-a Mata Hari cu mare plăcere! în orice caz, Universitatea Wellington îl trimite pe Ben Biller, iar Lilian îl va însoţi. Băiatul nu are nici cea mai vagă idee de complicaţiile familiale. Lily îl duce de nas exact la fel cum o face şi Elaine cu Tim.

Dispoziţia Gwyneirei se mai îmbunătăţi.

— Vreţi să spuneţi că Lily vine aici? Cu ăla micu'... cum îl cheamă?

— Galahad, răspunse George. Un nume foarte ciudat. Celtic, nu? Ei, fie cum o fi... da, vine. Şi foarte probabil că şi Elaine cu Tim al ei. Kiward Station este, totuşi, un loc mult mai bun pentru aşa o reîntâlnire decât mica mea

casă. Pregătiţi-vă, domnişoară Gwyn, toate camerele vă vor fi pline!

Inima Gwyneirei începu să bată mai repede de bucurie. Toate camerele pline! Un bebeluş, care să urle întruna, şicanele dintre Elaine şi Lilian... iar Lily reuşise mereu să o facă chiar şi pe Gloria să râdă! Avea să fie minunat! Poate că trebuia să îi invite şi pe Ruben şi pe Fleurette...

— Ah, da, vă mai transmit ceva şi de la Maaka, acum cu un ton ce suna mai degrabă a afaceri decât a bucurie. Ar trebui să îl trimiteţi cât mai repede posibil pe acel Wilkenson să adune oile. Meteorologii şi triburile maori de la munte prezic furtuni grele. O revenire a iernii, în Alpi pare că pregăteşte ceva. Cum de aţi trimis însă deja de acum oile, domnişoară Gwyn? Atât de devreme...

Bucuria Gwyneirei se stinse aproape pe dată. O nouă revenire a iernii... triburi maori, care coborau la câmpie, fiindcă *tohunga* lor se temea de viscol...

Gwyneira îşi luă rămas bun de la George şi mai bău un whisky. Apoi, făcu ceea ce trebuia să facă.

Jack bătu la uşa camerei Gloriei. Nu găsise ultimul carneţel al Charlottei şi, de fapt, nu putea fi decât la Gloria. La urma urmei, ea îl făcuse atent la una dintre însemnări. Deci, trebuie că ea citise textul.

Şi poate că Gloria mai voia să stea puţin de vorbă cu el. Jack se simţea singur, după discuţia dezagreabilă cu mama lui. În orice caz, Gwyneira se arătase îngăduitoare, ba chiar avusese şi anumite sentimente de vinovăţie. Îi

dăduse dreptate în privinţa lui Wilkenson şi promisese, oarecum, să vorbească despre asta şi cu Gloria. Dar discuţia fusese, în mare, deprimantă. Gwyneira arăta foarte bătrână şi bolnavă – şi complet depăşită de noua situaţie. Jack încercase să o asigure de ajutorul lui, dar nu prea ştia cum anume să i-l acorde. Pe vremuri, într-un asemenea caz, te-ai fi dus călare până la Haldon, ai fi comandat în cârciumă o bere şi ai fi strigat în gura mare că la Kiward Station se caută păstori. De cele mai multe ori, se adunau atunci câte unul sau doi aventurieri. Dar se mai făcea asta azi? Şi oare putea Jack să se convingă să o facă?

Gloria deschise uşa pe un sfert.

— Cred că asta cauţi...

Îi dădu carneţelul prin uşa întredeschisă şi încercă să nu se lase văzută. Jack reuşi să arunce o privire asupra chipului ei roşu. Să fi plâns? Buclele ei dese erau zburlite în jurul capului, de parcă s-ar fi tras de păr în loc să-l perie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jack.

Ea clătină din cap.

— Nimic. Eu... uite aici, caietul tău.

Gloria închise uşa, înainte ca el să apuce să o mai întrebe ceva. Jack se retrase, clătinând din cap. Carneţelul din mâna lui părea să fie mai gros decât celelalte şi nu se închidea bine, de parcă cineva ar fi băgat ceva printre pagini. Jack îl luă cu el în cameră şi îl deschise apoi, la lumina noii sale lămpi electrice. Ceea ce văzu îl făcu să

îngheţe.

Un oraş întunecat, ridicându-se în faţa unui cer fără stele. În abisul dintre case râdea diavolul – şi un vapor părăsea portul. Jack văzu steagul cu un cap de mort, pe care-l ridicase, dar moartea era o fată dezbrăcată. Pe punte stătea un băiat şi privea diavolul. Cu o atitudine de luptător, sigur pe sine, în timp ce fetei de pe stindard îi curgeau lacrimi din ochii morţi.

Apoi, o fată în braţele unui bărbat – sau era mai degrabă diavolul din imaginea de dinainte? Desenatoarea părea să nu se poată hotărî. Bărbatul o ţinea pe fată de parcă i-ar fi aparţinut, dar ea nu-l privea. Perechea era culcată pe puntea unui vapor, iar privirile fetei erau îndreptate spre mare – sau spre o insulă aflată în depărtare. Nu se împotrivea, dar era şi foarte departe de a se bucura de apropierea bărbatului. Jack roşi atunci când îi văzu sexul supradimensionat, care o împungea pe fata care nu participa, precum un cuţit.

Din nou un oraş. Dar altfel decât primul, de această dată case mici, în locul celor mari, o mare de case. Acolo se afla o ceainărie sau aşa ceva. Semăna mai degrabă cu stabilimentele din Arabia, decât cu cafenelele sau cârciumile europene. Bărbatul bea cu diavolul. Şi, între ei, aranjată precum un peşte pe un platou, se afla fata. Alături, erau pregătite câteva cuţite. Diavolul – putea fi cu uşurinţă recunoscut – îi dădea omului din faţa sa bani. Fata nu era goală de această dată, dar rochiţa scurtă, de

curviştină, o făcea să pară şi mai neajutorată. Expresia ei arăta că nu înţelege ce se întâmplă, că se teme.

Mai departe, imaginile redau numai şi numai groază. Jack o văzu pe fată legată cu lanţuri în iad, împresurată de draci care dansau, care o posedau mereu într-alt fel. Pe alocuri, chipul lui Jack se înroşea; din când în când, imaginile înfăţişau detalii înfiorătoare. Deseori, erau surprinse fragmente, însă ele erau apoi acoperite cu cărbune negru, în accese de furie oarbă – imaginea iniţială nu mai putea fi recunoscută decât vag.

În cele din urmă, după o serie nesfârşită de imagini terifiante, fata se găsea pe o plajă. Dormea, oceanul se afla între ea şi diavol, dar de cealaltă parte a plajei aşteptau noi bestii. Următoarele desene înfăţişau o odisee prin iad. Jack se sperie atunci când văzu capul ras al fetei, care, de la o imagine la alta, se asemăna tot mai mult cu un cap de mort. În ultimele desene nu se mai putea recunoaşte nimic din trăsăturile fetei; erau doar oase şi orbite goale. Fata, reprezentată ca un schelet, purta un costum închis la culoare şi o bluză deschisă, cu gât înalt. În cele din urmă, se urca pe vapor şi se uita din nou spre insula ce putea fi bănuită încă din primul desen.

Gloria îl luase pe Jack în călătoria ei.

— Eşti nebună!

Vocea Gloriei răsuna strident prin întreg salonul, atunci când Jack coborî în dimineaţa următoare.

Fata o înfrunta pe Gwyneira – una dintre certurile

neplăcute şi mult prea emoţionale dintre bunică şi strănepoată, pe care Jack nu le prea putea suporta în acea zi. Însă Gwyneira nu-i răspunse cu aceeaşi monedă, ca de obicei. Lăsă ieşirea Gloriei să ricoşeze, fiind liniştită – sau, mai degrabă, ţinându-se sub control. Jack observă uimit că purta îmbrăcăminte de călărie, iar de umeri îi atârnau coburii.

— Vrea să meargă la munte! strigă Gloria, atunci când îl văzu pe Jack coborând treptele.

Era atât de furioasă, încât nici nu se mai gândi la desene. Nici ochii lui înroşiţi de nesomn nu-i mai observă.

— Maică-ta vrea să plece la munte, să aducă oile înapoi.

Gwyneira îi privi pe amândoi, maiestuoasă.

— Nu mă prezenta ca pe o nebună, Gloria, zise ea liniştită. Am fost călare la munte de mai multe ori decât puteţi voi doi să număraţi. Ştiu exact ce fac.

— Vrei să mergi singură? întrebă Jack, uimit. Vrei să mergi singură în Subalpi şi să aduni zece mii de oi?

— Cei trei păstori *pakeha* rămaşi vin cu mine, iar astă-noapte am fost la Marama…

— Ce tot spui? Ai fost azi-noapte călare la O'Keefe Station şi ai vorbit cu Marama?

Lui Jack nu-i venea a crede.

Gwyneira îl străfulgeră.

— Ai avut multe probleme de când te-ai întors din război, Jack, până acum însă auzul mi-a părut a fi intact. Dar bine, fie, repet: am vorbit cu Marama şi îi trimite pe

cei trei fii ai ei. Nu o interesează ce spune Tonga. Foarte posibil să li se mai alăture şi alţii, le-am oferit tarif dublu. Şi acum, plec călare. O iau pe Ceredwen, Gloria, dacă eşti de acord. Ea este cea mai potrivită.

Jack era în continuare ca în transă.

— Are dreptate, eşti nebună...

Nu mai vorbise niciodată astfel cu mama lui, însă intenţia Gwyneirei i se părea total greşită.

— Ai peste optzeci de ani. Nu mai poţi conduce mânatul animalelor!

— Pot ceea ce trebuie. Am făcut o greşeală, acum o voi îndrepta. Trebuie să aduc animalele jos, s-a anunţat viscol. Şi pentru că în rest nimeni nu vrea şi nu e capabil...

— Mamă, încetează, mă duc eu!

Jack îşi îndreptă spatele. Cu o clipă mai înainte se simţise încă obosit şi descurajat, dar Gwyneira avea dreptate: faci tot ceea ce trebuie să faci, iar el nu putea lăsa munca de o viaţă a părinţilor săi – şi moştenirea Gloriei – să dispară în viscol.

— Vin şi eu! zise Gloria fără să ezite. Dacă avem câinii alături, reuşim să facem fiecare dintre noi treaba a trei bărbaţi, iar oile se vor îmbulzi, de-a dreptul, să vină acasă.

Jack ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Pe vreme proastă, animalele erau dezorientate şi puteau fi mânate mult mai greu decât de obicei. Gloria însă avea să observe asta, în curând, şi singură.

— Ai pus să fie înşeuaţi caii de povară? îşi întrebă el

mama. Şi acum, te rog, nu te certa cu mine, lucrurile sunt limpezi. Noi plecăm, tu pregăteşti aici totul. Caută în Haldon pe cineva care să te ajute – asta ar trebui să se poată organiza prin telefon. Şi vezi să comanzi ovăz şi grâne, oile trebuie să prindă din nou puteri după drumul prin furtună. Le vom mâna în şoproanele unde le-am tuns şi în vechile grajduri de vite. Trebuie să le adăpostim de ploaie. Şi apoi... Dar asta o putem discuta şi mai târziu. Uită-te prin coburi, Gloria. Mamă, spune-i de ce are nevoie. Mult whisky, în orice caz, va fi frig. Bărbaţii vor trebui să se încălzească din interior. Mă duc în grajd să văd de oameni.

De când fusese rănit, Jack nu mai scosese atât de multe cuvinte deodată, mai ales pe acest ton. Caporalul McKenzie murise la Gallipoli. Jack McKenzie părea să se fi reîntors brusc. Stăpânul de la Kiward Station.

10

În faţa grajdurilor aşteptau fiii Maramei, fraţii vitregi ai Kurei-maro-tini. Cel mai tânăr avea abia cincisprezece ani şi era foarte nerăbdător să înceapă aventura. Li se mai alăturaseră şi alţi doi păstori maori, ambii bărbaţi experimentaţi, cu multă *mana,* care îndrăzniseră să-l înfrunte pe Tonga. Un al treilea îl făcu pe Jack să îşi încreţească, mirat, fruntea: Wiremu.

— Ai mai lucrat vreodată cu oile? întrebă Jack prost dispus.

Nu-i venea în minte niciun motiv să îl refuze pe fiul lui Tonga, dar nici nu ştia cum avea să reacţioneze Gloria, văzându-l.

Wiremu clătină din cap.

— Doar în copilărie, apoi am fost trimis la oraş. Dar ştiu să călăresc. Şi mă gândesc că aveţi nevoie de orice om disponibil.

Îşi plecă fruntea.

— Cred că-i sunt dator Gloriei.

Jack ridică din umeri.

— Atunci să o lăsăm pe Gloria să hotărască. Oameni buni, ştiţi că va fi un drum dur şi plin de primejdii. Ar trebui să plecăm cât mai repede, vremea va deveni mai degrabă proastă decât bună, dacă e să ne luăm după

atenţionări. Deci, veniţi să vă dăm cai.

În grajd, Jack îi întâlni pe cei trei *pakeha* rămaşi, cu toţii oameni tineri şi neşcoliţi, care nu ştiau nimic, în afara a trei fluierături pentru câini. Suspină. Nu mai plecase niciodată să mâne animalele cu un grup atât de pestriţ – şi nu mai fusese, totodată, un drum atât de periculos. Ezita să-l ia pe micul Tane. Dar Wiremu avea dreptate: aveau nevoie de toţi oamenii disponibili.

Gloria purta o bentiţă lată, maori, pe sub glugă, pentru a-şi îmblânzi părul. O găsise în cel mai îndepărtat colţ al dulapului şi nu avusese timp să se gândească la modă. Spera, de asemenea, ca ţesătura să-i mai ţină şi cald la urechi, atunci când avea să înceapă cu adevărat vijelia.

Când plecară, în cele din urmă, turna cu găleata; erau unsprezece călăreţi şi cinci cai de povară. Ziua era mai mult decât neplăcută; părea că nu se va lumina de-a binelea. Jack era de părere că vinovate erau aglomerările de nori de deasupra Alpilor, care făceau ca lumina să fie difuză. Munţii, o privelişte înălţătoare pe fundalul câmpiilor, păreau a fi, în acea dimineaţă, doar nişte umbre ameninţătoare, ale căror contururi puteau fi doar bănuite îndărătul perdelei de ploaie. Pe drumurile comerciale, în cea mai mare parte a lor neasfaltate, te cufundai deja de săptămâni în mlaştini şi nu puteai spera să înaintezi repede. Primele fire de iarbă, de un verde delicat, pe care primăvara le trezise, fuseseră strivite fără milă de ploaie şi de vânt. Jack spera ca măcar să nu fie şi grindină.

Abia către prânz ajunseră pe drumuri mai solide. Pe aici se călărea rar şi nu se mergea deloc cu maşina; în consecinţă, pământul se întărise şi puteai lăsa caii să meargă la trap şi la galop. Jack impuse un ritm alert, dar încercă, în acelaşi timp, să nu solicite caii mai mult decât era nevoie. Pauzele erau oricum scurte, pe timp de ploaie nu voia nimeni să poposească fără un adăpost. Spre seară, dădură de turma de berbeci tineri pe care Gloria o gonise de atâtea ori de pe pământul sacru al lui Tonga. De bună seamă că erau pe drum spre casă.

— Tipi deştepţi! îi lăudă Jack. Pe ăştia-i luăm cu noi. În seara asta, vom înnopta în cabana de pază de la Gabler's Creek. Acolo pot să şi pască. Mâine, Tane îi va duce acasă.

Fiul cel mic al Maramei părea să ezite între dorinţa de a continua aventura şi mândria de a avea voie să mâne de unul singur o turmă de oi. Avea un câine ciobănesc, pe care ştia foarte bine să-l folosească. Jack era convins că avea să ajungă cu bine acasă. O grijă mai puţin – responsabilitatea, pe care şi-o luase pentru Tane, îl împovăra.

Când plecară mai departe, îşi aduse calul lângă cel al Gloriei. O văzuse tresărind atunci când amintise de cabană.

— Putem pune un cort pentru tine, spuse el. Sau te culci în grajd, dar acolo nu-mi place să te las singură...

— Şi în cort aş fi singură, răspunse Gloria.

— Dar între cortul tău şi cabană ar fi al meu, zise Jack.

Îi căută privirea, însă ea nu i se uită în ochi.

De fapt îi era groază să mai pună acum, în ploaie, corturi, dar pe de altă parte se temea de adăpostul comun în cabană, la fel ca şi Gloria.

— Atunci, ai putea…

Gloria îşi ţinea capul plecat şi vorbea foarte încet.

— Atunci, ai putea să dormi şi tu în grajd.

În cabană ar fi fost mai plăcut. Pe vremea în care James McKenzie fura animalele, baronii oilor construiseră astfel de colibe peste tot prin munţi. Pe timp de vară, erau populate. Clădiri mici, cu un loc pentru foc şi alcovuri. Oamenii făcuseră foc în şemineu şi îi oferiseră Gloriei, de îndată, unul dintre paturi.

— Domnişoara Gloria ar dori mai degrabăsă doarmă în grajd, refuză, jack, dar, mai întâi, vă rog să faceţi un foc în şemineu, ca să se poată încălzi. Cine găteşte?

Wiremu propuse ca bărbaţii să doarmă în grajd. Ceilalţi acceptară, fără să vrea cu adevărat, însă Gloria clătină din cap.

— Atunci nu vom mai avea loc pentru cai, spuse ea. Şi nu vreau să fiu tratată preferenţial. E destul loc aici pentru toţi. Dacă nu vreau să împart adăpostul comun, asta e treaba mea.

În cele din urmă, Gloria se strecură în sacul ei de dormit şi se ghemui în paie lângă Ceredwen, care îi ţinea îndeajuns de cald. Nimue şi alţi doi pui se lipiră de ea şi ar fi avut grijă să-i ofere şi mai multă căldură, dacă nu ar fi

fost atât de uzi. Jack dădu o comandă şi îi trimise într-un colţ al grajdului.

— Noi îi ţinem pe ăştia aici, nu? întrebă Gloria uitându-se spre câinii mici.

Urmărea timidă şi temătoare cum Jack îşi desfăcea sacul de dormit, în celălalt colţ al grajdului, chiar lângă uşa de legătură dintre cabană şi şopron.

Jack zâmbi.

— Da, cred că pe ăştia îi ţinem aici.

Era fericit de acel „noi” şi răsuflă uşurat atunci când auzi, imediat după aceea, respiraţia liniştită a Gloriei. O ascultase şi pe vremuri, când era doar un copil. Pe atunci, ea se strecura des la el în pat şi îi povestea despre visele sale, mai ales când avea coşmaruri. Uneori îl enerva.

În acea noapte, Jack era fericit că ea nu voia să vorbească – nu încă.

A doua zi, se înseninã brusc şi, spre prânz, întâlniră următoarele oi. Adunarea lor nu fu o problemă. Maori aprinseseră un foc şi fripseră peşti proaspăt prinşi. Mânatul animalelor aproape că începea să le facă plăcere. Dar apoi, se puse din nou să plouă şi, în cele din urmă, începu vijelia. Acum urcau mai repede, iar spre seară ajunseră în valea în care oamenii de la Kiward Station îşi făceau tabăra în mod tradiţional. Gloria o ştia şi din călătoria cu maorii. Era un cazan acoperit de iarbă, mărginit în două părţi de stânci înalte, ceea ce îi ajuta să ţină oile laolaltă. De aici aveau să pornească a doua zi,

pentru a căuta şi a strânge animalele.

În mod normal, stâncile ofereau protecţie împotriva vântului, dar de această dată rafalele păreau a fi de neoprit. Deşi după-amiaza târziu era deja aproape întuneric şi ploaia se transformă în fulgi de zăpadă, bărbaţii începură să ridice tabăra. Câte doi dintre ei se luptau cu un cort. Era, într-adevăr, o luptă, fiindcă vântul se transformase în furtună, care le biciuia, cu fulgii, feţele, şi le smulgea foile de cort din mâini, ori de câte ori încercau să descarce animalele de povară. Lui Jack îi era greu să respire. Aerul îngheţat îi ardea plămânii. În afară de asta, era transpirat sub îmbrăcămintea groasă, după ce reuşise, în sfârşit, să desfacă de la şa barele de cort. Caii stăteau nemişcaţi, cu crupele îndreptate în direcţia vântului. Oile se înghesuiau tremurând, unele într-altele.

— Două oi gestante fată, anunţă Wiremu.

El împărţea acelaşi cort cu fiul cel mare al Maramei şi se descurca relativ bine cu ridicarea lui. Însă în ceea ce privea naşterea mieilor, asta era prea mult pentru el.

Jack îşi croi drum prin vijelie spre primul animal, unul dintre maorii experimentaţi se ocupă de celălalt. Spre norocul lor, ambele naşteri se derulară fără complicaţii. Trebuiră să-i ajute doar unui miel.

— Lasă-mă pe mine! se rugă Gloria. Am mâini mai subţiri…

Jack tuşi.

— Dar nu ai mai făcut-o de ani de zile! urlă el împotriva

viscolului.

— Nici tu, răspunse Gloria.

Apoi îşi vârî iscusit mâna dreaptă în vaginul animalului, pipăi după mielul care se încurcase acolo şi îi aduse piciorul din faţă, răsucit, în poziţia corectă. El alunecă în viaţă împreună cu o ultimă rămăşiţă de lichid amniotic.

— Le iau la noi înăuntru, domnu' Jack! zise bătrânul maori şi împinse animalele, care protestau uşor, în cortul lui, scăpându-le de vânt.

Jack se clătină spre haosul de foi de cort şi bare, din care consta până acum cortul lui. Nimeni nu se gândise să îl construiască în timp ce el se ocupase de oi. Ar fi trebuit să dea acest ordin. Dar acum, oamenii lui se aflau deja în propriile adăposturi. Toţi, în afară de Gloria… Ea puse mâna, tăcută, voind să ajute, dar vântul îi smulgea mereu foaia şi corzile din mână. Jack ţinea barele, gâfâind, în timp ce Gloria le fixa. Când cortul fu, în sfârşit, montat, el se lăsă să cadă în şezut, tremurând. Gloria târî sacii de dormit înăuntru şi se aşeză, extenuată, într-un colţ. În acel moment însă, Jack îşi aminti că şi cortul ei zăcea în zăpadă, un pachet de foi şi de bare.

— Nu mai pot monta acum încă unul, şopti Jack. Trebuie să-i rugăm pe câţiva dintre oameni să…

Lucrătorii se târâseră de multă vreme în corturi, iar din două adăposturi se auzea behăitul oilor gestante. Maorii răbdători se pare că le împărţiseră între ei. Dar cu siguranţă că nimeni mai ieşea de bunăvoie în viscol, pentru

a-i monta Gloriei cortul. Fata se uită panicată la spaţiul îngust, care fusese ocupat pe jumătate de culcuşul provizoriu al lui Jack. Nu era corect. Îi promisese...

Abia atunci îi auzi respiraţia şuierătoare.

jack era întins pe pătura lui, cu ochii închişi, încercând să respire mai liniştit, însă atunci când aerul începuse să se mai încălzească, avu de luptat cu tusea.

— Îmi pare rău, Glory. Poate... poate mai târziu, dar...

Gloria îngenunche lângă el atunci când începu să tuşească.

— Aşteaptă, zise ea şi cotrobăi în coburi.

Bunica Gwyn le dăduse medicamente şi ea însăşi pusese ce mai lipsea.

— Ceai... Ulei din arbore de ceai? încercă Jack să glumească palid, îl dădeau australienilor... în cutii din metal...

— E de ajutor împotriva bătăturilor de la picioare, rosti Gloria.

— Cu ele nu prea ne-am luptat.

Jack tuşi din nou.

Gloria scoase o sticluţă de sirop Rongoa.

— Ia o gură.

Îi puse sticla la gură, atunci când văzu că nu reacţionează.

— Ai febră, spuse ea îngrijorată.

— Doar vântul, şopti Jack.

Gloria văzu că tremură. Îi căută sacul de dormit şi-l

deschise. Jack abia reuşi să intre în el. Gloria îl ajută să închidă sacul la loc, însă observă îngrijorată că nici asta nu-l ajută să se încălzească.

— Să mă uit dacă nu cumva ceilalţi fierb ceai? întrebă ea. Nu voia să meargă la celelalte corturi, şi, în afară de asta, mai vuia şi furtuna. Dar îşi făcea griji din cauza lui Jack.

— Glory, eu... eu nu-ţi fac nimic, asta o ştii. Fă-ţi patul şi încearcă să dormi.

Gloria rămase nedumerită.

— Şi tu?

— O să dorm şi eu, răspunse Jack.

— Trebuie să te dezbraci de lucrurile ude.

Când se prăbuşise în cort, Jack îşi scosese doar mantaua de ploaie, udă leoarcă. Cămaşa lui umedă şi pantalonii de călărie urmau să se usuce de la sine. Dar astfel nu avea să se încălzească niciodată.

O privi sceptic.

— Nu mă deranjează, zise ea încet. Ştiu că nu-mi faci nimic.

Întoarsă cu faţa de la culcuşul său, scoase din coburii lui o cămaşă uscată din flanel şi nişte blugi. Jack se descotorosi de hainele sale ude. Tremura aproape prea tare pentru a le îmbrăca pe cele uscate. Efortul îl făcu să tuşească din nou.

Gloria şedea îngrijorată în colţul ei şi-l privea.

— Eşti bolnav...

Jack scutură din cap.

— Du-te la culcare, Gloria.

Fata stinse felinarul care luminase, cât de cât, cortul. Jack zăcea în întuneric, încercând să se încălzească, şi asculta respiraţia ei. Gloria zăcea încordată şi o asculta pe a lui. Părură să treacă ore întregi şi Jack continua să gâfâie, tremurând mai departe. În cele din urmă, Gloria se ridică şi se apropie de el.

— Ai febră, spuse ea. Şi frisoane.

El nu-i răspunse, dar corpul lui care tremura din fiecare muşchi vorbea de la sine. Gloria se luptă cu ea însăşi. Fără o sursă de căldură, nu avea să adoarmă, iar în dimineaţa următoare avea să fie şi mai rău. Se gândi la scrisoarea lui din sanatoriu. Plămânul său nu era în regulă. Putea să moară...

— N-ai să mă atingi, da? întrebă ea încet. Să nu care cumva să mă atingi...

Apoi, îi desfăcu sacul de dormit cu degete tremurânde şi se strecură înăuntru. Îi simţi corpul slab lângă al ei şi se lipi de el, pentru a-i da căldură. Capul lui Jack îi căzu pe umăr, şi în cele din urmă, adormi.

Gloria voi să rămână trează, să nu piardă, în niciun caz, controlul, dar, în cele din urmă, efortul zilei îi ceru şi ei tributul. Când se trezi, era ghemuită, aşa cum dormea mereu. Jack îşi pusese un braţ în jurul ei.

Gloria dădu să se elibereze, cuprinsă de panică, dar observă că el dormea în continuare. Şi nu o atinsese. Mâna

îi era deschisă, iar braţul forma un fel de cuib protector. De cealaltă parte a ei era Nimue, lângă el, Tuesday. Gloriei aproape că îi veni să râdă. În cele din urmă, se desprinse din îmbrăţişarea lui Jack – i-ar fi fost penibil dacă el se trezea în acest timp. Dar, chiar atunci, el deschise ochii.

— Gloria…

Gloria înlemni. Nimeni nu-i mai rostise vreodată numele atât de blând. Înghiţi în sec şi tuşi.

— Bună dimineaţa. Cum îţi merge?

Jack ţinu să o asigure că îi merge bine, dar nu era adevărat. Îl durea capul şi se lupta din nou cu tusea.

Gloria îi puse, prudent, mâna pe frunte.

— Trebuie să rămâi culcat.

Jack scutură din cap.

— Acolo, afară, aşteaptă câteva mii de oi, zise el, aparent vesel. Şi pare să nu mai ningă.

Ceea ce era, într-adevăr, aşa, dar cerul era cenuşiu şi acoperit, iar zăpada din ziua precedentă se aşternuse pe alocuri. Gloriei îi era deja groază la gândul de a ieşi călare pe aşa o vreme. Jack avea impresia că aburul i se aşază ca un film pe plămâni.

La corturile păstorilor *pakeha* ardeau deja focuri.

— Trebuie să avem grijă să primim ceai fierbinte. Şi apoi, să plecăm cât mai repede.

Jack încercă să se ridice, dar îl apucă ameţeala numai când se scula în capul oaselor. Se prăbuşi înapoi în culcuşul lui, respirând greoi.

Gloria îl acoperi cu încă o pătură.

— Vei rămâne aici, hotărî ea. Rezolv eu cu oile.

— Şi bărbaţii? întrebă Jack încet.

Gloria dădu din cap hotărâtă.

— Şi cu bărbaţii!

Fără să mai aştepte ca el să o contrazică, ea îmbrăcă încă un pulover şi o manta de ploaie şi părăsi cortul.

— Totul e în regulă? O noapte liniştită?

Vocea Gloriei suna înviorător şi foarte stăpână pe sine. Când îi era frică, ştia foarte bine să o ascundă, însă priveliştea taberei îi dădea curaj. Bărbaţii şedeau îngheţaţi înaintea corturilor lor – cu siguranţă că nimănui de aici nu-i umbla gândul să se dea la o fată. Oile şi caii păşteau în jurul taberei, păziţi de câinii tineri şi de ciobăneştii bărbaţilor.

Paora, cel mai vârstnic dintre maori, îi făcu Gloriei un semn din cap.

— Toţi mieii sunt în viaţă. Alte două oi au fătat noaptea asta. Un miel a murit, ceilalţi sunt bine. I-am luat şi pe ei în cort. A fost cam aglomerat.

Gloria aşteptă ca vreunul dintre ei să facă vreo aluzie la ea şi la Jack, dar cei de teapa lui Frank Wilkenson şi Bob Tailor părăsiseră, Doamne ajută, ferma. Ceea ce îi dădu Gloriei curaj pentru explicaţia ce urma să vină.

— Vom bea ceai şi apoi vom pleca să prindem cât mai multe animale posibil. Dar domnul Jack e bolnav. El trebuie să rămână în cort. Wiremu, tu te vei ocupa de el…

Wiremu îi aruncă Gloriei o privire chinuită.

— Nu sunt medic, eu...

— Ai studiat câteva semestre şi ai ajutat-o pe Rongo Rongo, în fiecare vară – ea mi-a povestit-o. Şi ne putem lipsi de tine la mânatul animalelor.

Gloria înlătură orice altă discuţie, întorcându-se spre ceilalţi bărbaţi.

— Paora şi flori, voi veţi face echipă cu Willings şi Carter şi veţi merge călare în locurile în care oile se adună de obicei. Anaru pleacă alături de Beales... ai mai fost vreodată la mânatul animalelor, Anaru? Nu? Dar bineînţeles că ai fost în călătoria cu tribul, ar trebui să cunoşti regiunea. Paora îţi va spune unde sunt cele mai bune şanse să găseşti turme mai mari. Rihari vine cu mine.

Rihari, fiul mijlociu al Maramei, era un călăreţ bun şi ştia, la fel de bine, să citească urmele. În afară de asta, mai avea o corcitură, care se dovedise excelent şi la vânătoare.

— Noi căutăm mai sus în munţi după animale rătăcite. Kuri şi Nimue ar trebui să le simtă. Paora şi flori – voi aveţi câinii voştri. Anaru, Willings, Carter şi Beales îşi iau fiecare câte unul dintre câinii de vânătoare. E uşor de lucrat cu ei, iar voi ştiţi fluierele obişnuite de semnal.

Pentru a fi sigură că aşa şi stau lucrurile, Gloria le demonstră, pe scurt, cele mai importante fluierături, mândră că fiecare pui reacţionează perfect la ele. Câinii maorilor ascultau, din când în când, de comenzi în limba

stăpânilor lor, iar Gloria îşi aducea aminte că bunicul James îşi dirijase mereu câini ciobăneşti în galeză. Gwyneira insistase însă de la început să dreseze câinii tineri după un sistem standardizat. Gloriei i se păruse mereu restrictiv şi plicticos, dar acum înţelegea sensul. Câinii ciobăneşti de la Kiward Station lucrau cu oricine îi comanda; fuseseră învăţaţi să se acomodeze imediat şi să se facă pe dată utili.

Jack dădu din cap în semn de mulţumire atunci când Gloria apăru în cort cu o cană de ceai.

— Exact aşa aş fi făcut-o şi eu, Glory, rosti el cu blândeţe. Dar nu te-aş fi trimis singură în munţi. Eşti sigură...?

Îşi încălzi mâinile pe vasul fierbinte din lut.

Gloria îl privi plictisită.

— Jos nu folosesc la nimic. Nici Rihari şi nici eu nu cunoaştem văile prin care se găsesc de obicei turmele. Am putea cel mult să întărim alte echipe, dar ei ar trebui să se descurce şi fără noi. Dacă vom urca sus, în pasuri, am putea salva zeci de oi.

— Fii atentă!

Jack îi atinse mâna cu degetele.

Gloria zâmbi.

— Şi tu să fii cuminte şi să asculţi de Wiremu, da? Nu recunoaşte, dar Rongo spune că ar putea fi un *tohunga.* E doar amărât că nu a reuşit să studieze la universitatea *pakeha.* Face pe vânătorul şi pune capcane, în loc să facă

ceea ce vrea cu adevărat, şi ştie să facă.

— Nu prea sună de parcă l-ai urî, spune Jack pe jumătate serios, pe jumătate şicanând-o.

Gloria ridică din umeri.

— Dacă i-aş urî pe toţi laşii de pe lumea asta…

Apoi ieşi.

Jack rămase culcat, simţind când mândrie, când teamă pentru Gloria. Pasurile montane erau periculoase, la o venire bruscă a iernii. Dar apoi veni Wiremu la el, iar Jack abia dacă mai avu răgazul necesar pentru a se îngrijora. Tânărul maori făcu un foc în faţa cortului, încălzi pietre şi le puse în jurul lui Jack, pentru a-l încălzi. După o vreme, era lac de sudoare. Wiremu îi puse comprese cu ierburi pe piept şi-l făcu să le inhaleze vaporii.

— Plămânul tău e rănit, spuse el, după o scurtă inspecţie a cicatricilor. O bună parte a ţesutului pulmonar e distrusă, e un miracol că ai supravieţuit. Plămânul drept trebuie să fie cicatrizat. Organul respectiv nu mai poate acumula la fel de mult oxigen ca de obicei, de aceea oboseşti repede şi nu ai putere.

Lui Jack i se părea că ierburile îi ardeau plămânul.

— Şi asta înseamnă…? gâfâi el. Să rămân mai bine în casă, ca… ca o fată?

Wiremu rânji.

— Fetele Wardenilor nu prea sunt înclinate să stea în casă, spuse el. Şi nici pentru tine nu e bine. Lucrul obişnuit de la fermă nu constituie o problemă, dar ar trebui să eviţi

un efort fizic intens pe o vreme ca ieri. Şi trebuie să mănânci mai mult. Eşti prea slab.

Wiremu îi turnă ceai şi siropul de Rongoa al Gloriei.

— E foarte bun. Dar nimeni din cei care văd numai vrăjitorii în jurul lui nu crede. Înainte ca Ronga să culeagă florile, face mai întâi trei dansuri...

Vocea lui Wiremu părea a fi dispreţuitoare. El renunţase la medicina maori, doar pentru a-şi da seama că medicina *pakeha* nu-l voia.

— Îi arată astfel plantei că o apreciază, observă Jack. Ce e atât de rău în asta? Mulţi *pakeha* rostesc o rugăciune, înainte de a mânca. La internat a trebuit să faci şi tu asta.

Wiremu rânji din nou.

— Vrăjitorie *pakeha.*

— Wiremu... ce a spus Gloria? întrebă Jack direct. Atunci în *marae.* Lui Tonga. Am văzut de departe că i-a trântit nişte vorbe în faţă, dar nu am putut auzi ce anume.

Wiremu roşi.

— A fost *pepeha* ei, prezentarea persoanei în cadrul tribului. Ştii despre ce e vorba?

Jack ridică din umeri.

— Doar puţin. Cam aşa „Zi, eu sunt Jack, mama mea a venit cu *Dublin* la Actearoa...”

— În general, mai întâi se numeşte piroga în care au venit strămoşii tatălui, îl corectă Wiremu. Dar asta nu e atât de important, mai importantă e semnificaţia. Prin *pepeha* ne amintim de trecutul nostru, pentru că el ne

determină viitorul. *I nga wa o mua,* înţelegi?

Jack suspină.

— Cuvintele. Dar pentru a înţelege principiul, probabil că trebuie să fi venit cu prima pirogă la Actearoa. Şi ce-a fost atât de înfricoşător la vapoarele cu care familiile Warden şi Martyn au venit aici?

Wiremu îi redă apoi spusele Gloriei.

11

Gloria călărea prin aburi şi spera ca fie să se ridice ceaţa, fie ca drumul pieptiş din munţi să o scoată vreodată deasupra ei. Se întreba cum de Rihari, care mergea înaintea sa, putea găsi cu atâta siguranţă drumul – şi, cu atât mai mult, cum de câinii Kuri şi Nimue puteau descoperi, mereu încântaţi şi lătrând, oi, pe care să le adune, între timp, aveau o turmă de aproape cincizeci de animale, în marea lor parte berbeci tineri, care erau ţinuţi deseori, de Nimue, împotriva voinţei lor, în turmă. Cu toţii plecaseră fie singuri, fie în mici grupuri. *Rebelii şi obstrucţionista,* îşi zise Gloria şi izbucni în râs. Rihari mergea în faţa ei în tăcere. Era liniştitor faptul că el părea să ştie drumul.

Când lăsară bancul de ceaţă în urmă, înaintea Gloriei se deschise o privelişte copleşitoare. Era de parcă vârfurile înzăpezite ale munţilor ar fi plutit peste nori. Vârful lui Aoraki le trimitea salutul său, iar caii păreau să calce pe punţi ale zânelor, între văi şi hăuri. Din când în când, munţii erau aidoma unor dune, curbaţi, pentru a se rupe apoi, dintr-odată, duri, de parcă ar fi fost tăiaţi cu vreun cuţit dinţat.

— Crezi că mai putem găsi oi aici? întrebă Gloria.

Nu se mai putea sătura de frumuseţea munţilor, dar ştia

foarte bine că îi aşteaptă un coborâş lung – cu, probabil, foarte multe ocolişuri, pentru a mai căuta şi alte animale rătăcite.

Rihari clătină din cap.

— Am urcat aici doar fiindcă am vrut să văd cum e vremea, zise el, iar vocea îi suna ciudat de rece. Fiindcă am vrut... să văd asta de acolo.

Gloria se uitase înspre sud, spre Mount Cook, dar Rihari arăta spre vest.

Norul ce se năştea acolo era un spectacol al naturii. Dar în loc să piardă din frumuseţe, priveliştea îl făcea pe orice privitor, care ştia, cât de cât, ce se întâmplă, să tremure.

— Oh, la naiba, Rihari! Ce-i asta? Următoarea furtună? Sau va veni, odată cu ea, şi sfârşitul lumii?

Gloria se uita disperată la munţii de nori negri şi cenuşii, din care, din când în când, se aprindeau, fantomatic, fulgere.

— Vine spre noi?

Rihari încuviinţă.

— Nu vezi?

Într-adevăr, frontul negru ca smoala se apropie deja, chiar în timp ce ei vorbeau.

Gloria luă hăţurile şi se întoarse.

— Trebuie să coborâm în tabără, cât de repede putem, şi să-i avertizăm pe ceilalţi. La naiba, Rihari, dacă e atât de rău precum se arată, ne va smulge şi corturile...

Gloria îl struni pe Ceredwen şi îşi fluieră câinii. Rihari o

urmă. Caii se grăbeau şi ei să se întoarcă în tabără şi oferiră un ritm rapid. Gloria fu nevoită să-şi frâneze de multe ori iapa Cob. Pericolul de a aluneca şi de a cădea în abis era prea mare. Rihari încerca să controleze oile, dar fu nevoit să le lase doar în însărcinarea câinilor. Frontul de furtună se apropia, iar animalele intrară în panică. Însă, din această cauză, călăreţii nu se mai afundară din nou în ceaţă. Vântul care venea spre ei o împrăştiase. Un semn rău. În curând, începu să plouă.

— Gloria, nu putem rămâne aici, în trecătoare.

Rihari îşi croi cu greu drum până la fată, prin ploaia care le biciuia chipurile.

— Dacă o să mai vină o vijelie ca ieri, o să ne sufle caii. Fără să mai pomenim că nu o să mai vedem la doi paşi.

— Şi unde să mergem atunci?

Vântul îi smulgea Gloriei cuvintele din gură.

— Sunt nişte peşteri aici, într-o vale, care nu-i foarte departe...

— Şi? întrebă Gloria, enervată. De ce nu ne-am dus deja acolo? Am fi putut-o folosi ca tabără.

— Ele sunt *tapu,* strigă Rihari. Spiritele... dar ştii de Pourewa. Nu ai fost acolo cu Rongo?

Gloria rămase pe gânduri. Rongo o dusese în foarte multe văi, pe la fel de fel de mulţi munţi, şi îi arătase peşteri şi formaţiuni de stânci, doar fiindcă pe acolo trăiseră, cândva, cine ştie ce străbuni. Acum, Gloria încerca să-şi amintească de semnificaţia cuvântului. Şi,

dintr-odată, îi apăru înaintea ochilor o fortăreaţă din stâncă. O vale, înconjurată de munţi. Un crater de vulcan sau un gheţar, care formase acolo, în urmă cu mii de ani, un fel de fort.

— Spiritele vor trebui să se pregătească de o vizită, zise Gloria. Rihari, unde e fortăreaţa? Era pe undeva prin zonă, dar destul de departe de tabăra principală. Rongo şi cu mine am urcat ore în şir.

— Rongo e o femeie bătrână...

Rihari vorbea şovăitor. Ştia bine sanctuarul şi evident că era pe undeva în apropiere. Dar nu părea a fi dispus să-l pângărească. Pe de altă parte, vijelia se apropia din ce în ce mai mult...

Gloria nu luă în seamă nehotărârea lui Rihari.

— Ne vei conduce acum acolo, apoi vom trage cu puşca, hotărî ea. Poate le va veni şi celorlalţi ideea să ne caute acolo. Avem rachete de semnalizare?

Rihari ridică din umeri. Gloria însă era aproape sigură că da. Bunica Gwyn îi atrăsese atenţia asupra lor atunci când verificase coburii.

Cei doi călăreţi mergeau, între timp, pe poteci şi mai înguste, prin ploaia pe care furtuna o mâna sub formă de cascade. Rihari o conduse pe Gloria o vreme în jos, apoi urcuşul reîncepu. Probabil că pe aici nu mai călcase niciodată un cal – şi, cel puţin în ultimii ani, foarte puţini oameni.

Gloria păru apoi să recunoască zona.

Hotărâtă, păşi cu Ceredwen în faţa calului lui Rihari, care încă mai şovăia, şi îi dădu pinteni. Ploaia se transformase între timp într-o ninsoare uşoară, iar Gloria îşi puse şalul înaintea feţei, pentru a se proteja. Aproape că ar fi trecut de intrarea în crater, dar Rihari ştia drumul.

— Aşteaptă, strigă el pentru a se face auzit. Cred că e aici.

Gloria se uită cu atenţie prin viscol. Era de parcă spiritele aproape că ascundeau accesul către valea lor, care, pe timp de vară, era impunătoare şi de netrecut cu vederea. Forma un fel de arc de cerc – intrarea spre Pouwera spiritelor. Rihari avea, în mod vizibil, reţineri în a-şi mâna calul înăuntru. Dacă ar fi fost creştin, probabil că acum şi-ar fi făcut cruce.

Din contră, Gloria nu aşteptă prea mult timp. La un fluier al ei, câinii conduseseră oile prin portalul din piatră. Apoi i se deschise din nou priveliştea care o fascinase şi atunci când ajunsese acolo cu Rongo. Stâncile de la intrare marcau drumul spre un cazan mic aflat în vale, format din stânci înalte, dar care, la bază, erau pline de grote. Un poet ar fi comparat vastele spaţii care se născuseră aici dintr-un capriciu al naturii cu o catedrală sau cu o sală a cavalerilor, însă Gloria vedea, înainte de toate, un imens adăpost natural pentru oile ei. Oamenii şi animalele aveau să fie feriţi aici şi de cea mai cumplită vijelie.

Printre stânci se întindea o mică pajişte şi un lac la fel de mic. Vara, strălucea albastru intens, însă, în acea zi,

norii întunecaţi care goneau pe cer împiedicau asta.

Gloria se lupta cu sine. Găsiseră adăpostul perfect – nu doar pentru ei şi cele câteva zeci de animale pe care le aveau cu ei, ci pentru toţi, şi pentru Jack şi oamenii lui.

Să meargă jos şi să-i aducă? Era mai sigur aşa, dar nu ştia dacă avea să reuşească să o facă înaintea teribilei furtuni. Sau să tragă rachetele de semnalizare şi să spere că Jack le va vedea şi le va interpreta corect? Dar ce-ar fi fost dacă ar fi crezut că focurile sunt strigăte de ajutor? Atunci, probabil, nu ar fi trimis decât o grupă să-i caute, iar ei s-ar fi răsfirat, fiind expuşi cu toţii şi neprotejaţi în faţa vijeliei. Între timp, probabil că şi ei observaseră frontul de furtună. Dacă Jack mai era în deplinătatea facultăţilor mintale, i-ar fi pus, cel târziu acum, pe oameni să ridice tabăra.

— Ştiu şi ceilalţi de acest loc? întrebă Gloria.

Rihari încercă să dea din cap în acelaşi timp, în semn de afirmaţie şi de negaţie.

— Poate Wiremu, ceilalţi sigur nu. Eu ştiu de valea asta doar fiindcă am însoţit-o, cândva, pe Rongo. Ne-am întâlnit cu un alt trib. Venea dinspre McKenzie Highlands şi vrăjitoarea lor voia să treacă neapărat pe aici. Rongo a condus-o, şi tu o ştii pe Marama – îi este mereu frică din cauza lui Rongo, fiindcă e deja foarte bătrână. Deci, m-a trimis cu ea, ca protector. A fost foarte plicticos cu cele două femei bătrâne, şi a trebuit să aştept afară. Dacă vei aduce oile aici înăuntru, spiritele vor fi extrem de furioase,

Gloria.

Gloria făcu o faţă plictisită. Apoi, luă o decizie.

— Mai furioase decât e Tawhirimatea acum, nu prea poate fi un spirit pământean inofensiv, rosti ea.

Tawhirimatea era zeul vremii.

— Ascultă, Rihari, tu aştepţi aici. Înăuntru sau afară, nu mă interesează, doar să nu-mi laşi oile să scape. Eu merg până jos, în tabără. Îl iau pe Kuri cu mine, el mă va conduce pe drumul de întoarcere, în caz că mă rătăcesc. Îi iau pe ceilalţi, înainte ca furtuna să înceapă cu adevărat.

— N-o să reuşeşti, zise Rihari. Nici măcar nu ştii unde e.

Gloria fornăi.

— Mi-a plăcut mereu să mă întrec la călărit, iar tabăra am s-o găsesc. O să cobor pur şi simplu, până când o să încep să mă orientez; nu poate fi atât de greu. Deci, aşteaptă-mă... Ah, da, şi trage cu puşca. Din când în când, aşa o să mă ajuţi să găsesc drumul de întoarcere. Poate că şi ceilalţi o să-mi vină în întâmpinare. Dacă Wiremu ştie ceva de locul ăsta, sper că are suficientă minte să lase *tapu* să fie *tapu* şi să aducă oamenii aici.

Rihari îşi muşcă buza de jos.

— Nu ştiu ce să zic... să nu vin mai bine cu tine? I-am promis domnului Jack să am grijă de tine.

Gloria îl fulgeră din priviri.

— Pot să am singură grijă de mine. Şi călăresc de zece ori mai bine decât tine.

Pentru a o demonstra, Gloria dădu pinteni iepei sale,

care păru să nu dea dovadă de prea mare tragere de inimă şi se întoarse pe picioarele din spate. Ceredwen se simţise cu mult mai sigură şi mai apărată în valea spiritelor decât complet neprotejată în mijlocul viscolului, dar fu ascultătoare. Nimue plecă, desigur, şi ea cu ei, însă Kuri, câinele lui Rihari, trebui să fie tras cu forţa.

Gloria o puse pe Ceredwen să coboare muntele în galop. Nu se temuse în trecut niciodată când era călare, dar acum aproape că murea de frică. Ceredwen însă nu avea voie să simtă nimic. Gloria se baza pe siguranţa din pasul iapei, ţinând însă hăţurile din scurt, pentru a-i da astfel calului cât mai multă precizie şi ajutor. Uneori, animalul aluneca pe pietriş şi Gloriei i se părea că i se opreşte inima, dar Ceredwen se redresa mereu. Sărea îndemânatică precum o pisică peste stânci şi se întorcea în curbe strânse. Mai jos, în regiunea podişurilor, turna între timp cu găleata, dar încă nu ningea. Gloria fugea de furtună. Era departe de a-şi atinge puterea maximă, deşi făcea ca pomii despuiaţi, care creşteau la acea înălţime, să se îndoaie. Măcar, ea nu se îndoia care este drumul, iar Nimue şi Kuri o luaseră în aceeaşi direcţie. Gloria respiră uşurată când văzu înaintea ochilor valea în care îşi puseseră corturile cu o zi mai înainte. Acum era plină de oi. Bărbaţii adunaseră, în cursul zilei, mii de animale.

Gloria încercă să vadă ce se întâmplă în tabără şi descoperi câţiva dintre bărbaţi. După câte se părea, toţi păstorii se întorseseră şi erau pe cale de a demonta

corturile. Împătureau în grabă foile ude – în mod evident se ordonase cea mai mare grabă.

Gloria îl căută pe Jack din priviri şi-l descoperi, în cele din urmă, lângă un foc. Stătea sprijinit de o şa, cu o pătură pe umeri, şi dădea, de bună seamă, indicaţii. Din când în când, se uita agitat spre vest. Gloria încercă să se stăpânească. Probabil că mai este încă bolnav, dacă îi lăsa pe oameni să lucreze fără să pună şi el mâna. Spera că putea să călărească...

Ceredwen se lupta nerăbdătoare cu hăţurile, dar Gloria n-o lăsă să alerge în tabără, ci doar să păşească, într-un ritm liniştit, printre oi. În cele din urmă, Gloria se dădu jos şi o duse în continuare de hăţ printre celelalte animale. Chipul palid al lui Jack se lumină, de cum o văzu. Se ridică greoi şi îi ieşi în întâmpinare.

— Gloria, Dumnezeule, Gloria! Aş fi coborât abia după ce te-aş fi găsit!

Jack o luă pe fată în braţe şi Gloria simţi, dintr-odată, o oboseală ca de plumb. Cel mai bine şi-ar fi dat drumul să cadă. Îi era dor de căldura lui Jack din noaptea petrecută în cort.

Îl împinse mai încolo.

— Nu în jos, zise ea fără suflu. Sus, spre vest. Ştiu, sună nebuneşte, dar acolo e o vale...

— Însă e *tapu,* observă Wiremu.

Jack îi aruncă o căutătură severă.

— Vrăjitorie maori? întrebă el.

Wiremu îşi coborî ochii.

— Voiam să cobor la adăpostul de jos, zise Jack, fără să ştie ce să creadă. I-am trimis acolo pe flori şi pe Carter, de la prânz deja, cu o parte a oilor.

— Şi probabil că vor ajunge înainte să înceapă nebunia. Dar noi nu mai reuşim, Jack! E un drum călare de o zi. La peşteri ajungem într-o oră sau două.

Voi să mai adauge „Crede-mă!”, dar nu o mai făcu.

Jack se gândi puţin, apoi încuviinţă.

— Mergem cu Gloria, le comunică el oamenilor decizia luată. Grăbiţi-vă, trebuie să fim mai rapizi decât furtuna.

— Dar vom merge spre ea, dădu de gândit un *pakeha.*

— Cu atât mai repede trebuie să mergem.

Wiremu îi aduse lui Jack calul.

Gloria i se adresă tânărului maori, în timp ce Jack urcă pe cal.

— Reuşeşte?

Wiremu dădu din umeri.

— Trebuie să reuşească. Indiferent dacă în jos sau în sus, aici nu poate rămâne, în niciun caz. Într-un spaţiu deschis, am fi pierduţi. Nu se apropie o simplă furtună, ci un uragan. Şi s-a format brusc...

— Ceaţa l-a ascuns, strigă Gloria în contra vântului. Haideţi acum, voi merge în faţă. Călăreţii nesiguri să se ţină bine! Vom merge repede şi drumul e cu hopuri. Dar nu e foarte periculos, în afară de unul sau de două locuri.

Era puţin probabil ca mieii nou-născuţi să facă faţă

acelui ritm alert, dar acum nu mai putea să-i ia în considerare. Gloriei îi sângera inima când se gândea la micuţii behăitori, dar măcar oile gestante aveau să fie salvate. Încercă să meargă cel puţin primii kilometri de urcuş în galop, fiindcă aici drumul nu era prea greu. Însă, în ciuda grabei, nu înaintau aşa de repede cum sperase. Caii, chiar şi Ceredwen, se speriau de orice. Nu voiau să meargă în întuneric. Instinctul le spunea să fugă de furtună. La fel şi oile, iar câinii aveau de îndeplinit o muncă titanică.

Vremea se făcu tot mai rea. Ploaia se transformă întâi în ninsoare, apoi începură să răpăie bulgări de grindină, care le loveau feţele aidoma unor săgeţi. Gloria se uita îngrijorată spre Jack şi spre călăreţii nesiguri din satul maori. Cei din urmă erau curajoşi şi se agăţau ca nişte maimuţe de coamele cailor lor răbdători. Din contră, Jack era cu totul şi cu totul extenuat. Gloria se întrebă dacă să se oprească şi să-l îngrijească, dar apoi se adună şi o mână pe Ceredwen mai departe. Jack trebuia să reuşească. O altă variantă de a ajunge la fortăreaţa de stâncă nu exista.

Jack călărea aplecat mult peste gâtul lui Anwyl, ghemuit, cu un şal pe faţă, pentru a se proteja, pe cât posibil, de vreme. Plămânii îi ardeau şi îi mulţumea cerului pentru fiecare stâncă de care treceau şi care le oferea o minimă protecţie.

În plus, era supărat pentru că acceptase propunerea Gloriei. Dacă avea să meargă ceva rău, dacă furtuna aceea

teribilă îi prindea pe drum... Aveau să moară cu toţii.

Nici Gloriei nu îi mergea mai bine. Şi ea îşi făcea griji din ce în ce mai mari, pe măsură ce furtuna se înteţea şi pe măsură ce ei înaintau tot mai încet. Coborârea i se păruse scurtă, urcuşul însă se dilata în ceasuri întregi. Paltoanele călăreţilor erau acoperite demult de zăpadă şi de gheaţă, însă Gloria nu avea timp să îngheţe. Se străduia din răsputeri să găsească drumul, deşi zăpada o orbea aproape complet. În orice caz, Kuri părea să ştie unde se află şi unde vrea să ajungă. Fata se agăţa de lesa care o oprea pe corcitura mică a lui Rihari să o ia la goană. Spera doar să nu-i ducă pe poteci care să le pericliteze viaţa. Când voia să ajungă la stăpânul lui pe cel mai scurt drum, ar fi putut trece cu siguranţă prin pasuri care nu puteau fi trecute de cai şi de oameni.

Dintr-odată, bărbaţii dindărătul Gloriei strigară ceva. Zgomotul unei împuşcături fusese mai puternic decât vuietul furtunii. Acum văzură un fulger slab, îndărătul cortinei de zăpadă. Rihari trăgea cu rachete de semnalizare. Se apropiau de ascunziş. Era şi timpul. Caii se împotriveau viscolului cu toată forţa, câinii se ţineau în urma turmei de oi, călăreţii îşi urmau animalele aproape orbi. Furtuna arunca în aer fulgi de zăpadă amestecaţi cu lapoviţă, iar tovarăşii de drum erau nevoiţi să-şi ferească feţele. Nu se mai puteau baza decât pe cai, ale căror coame erau demult îngheţate. Când Anwyl se împiedică şi nu se mai putu ridica decât cu greu, Jack fu cât pe ce să

ceară să se oprească. Se gândea că poate ar fi rezistat dacă se lipeau unii de alţii. Citise despre un bărbat din Islanda, care supravieţuise unei furtuni doar fiindcă îşi omorâse calul, tăindu-i burta, în care se cuibărise apoi, printre intestinele calde. Dar Jack ştia foarte bine că nu putea ordona aşa ceva. Mai bine moartea, atunci.

Dumnezeu din nou nu se ţinea de reguli. Dar un lucru era al lui, ce-i drept: avea mereu idei noi. Jack se agăţa de umorul său macabru, ţinând în acelaşi timp cu străşnicie hăţurile lui Anwyl. Şi atunci îl auzi pe Kuri lătrând în faţă.

— Am ajuns, strigă Gloria împotriva furtunii. Aici e poarta! Vedeţi stâncile? Mergeţi pe lângă ele, imediat urmează deschizătura!

Câinele trecuse deja prin ea. Ea lăsă lesa să cadă. Kuri alergă lătrând la stăpânul lui. Bărbaţii şi animalele lor se grăbeau să intre în vale.

Bineînţeles că Rihari nu aşteptase în faţa văii. Când ploaia şi zăpada deveniră insuportabile, ceruse zeilor iertare şi se alăturase oilor şi calului său. Dacă înaintai suficient de mult prin grote, puteai aprinde focul. Rihari ezitase la început, dar se gândise, apoi, la Gloria şi la oamenii îngheţaţi deja după mânatul animalelor, şi la Jack, care era bolnav. Dacă spiritele erau supărate pe ei, oricum erau pierduţi. Rihari adunase vreascuri şi iarbă uscată, aduse de vânt sub stânci. În cele din urmă, încălcase şi ultimul *tapu* şi tăiase o oaie, un berbec bătrân, care foarte probabil că, oricum, nu ar fi supravieţuit drumului. Tocmai

îi frigea carnea la foc, când sosiseră oamenii. Jack mai mult căzuse decât coborâse de pe cal şi primise recunoscător o cană de ceai.

— Ceilalţi trebuie să mai aştepte, cazanul e minuscul, se scuză Rihari.

Coburii lui şi ai Gloriei aveau doar cele trebuincioase în caz de forţă majoră.

Gloria părea de fier; rezistă, în furtună şi în vânt, până când trecu şi ultima oaie de poarta din stâncă. Abia după aceea se duse în vale şi aproape că nu-i veni să creadă cât de mult adăpost găsiseră animalele acolo. Bineînţeles că viscolea şi între stânci şi zăpada continua să-i sufle, în faţă. Dar stâncile diminuau viteza vântului şi Gloriei aproape că i se păru plăcut.

În peşteri era mai cald şi păreau aproape complet apăraţi de vânt. Bineînţeles că era un miros greu; Gloria descoperi excremente vechi de oi – deci câteva animale trebuie să fi ştiut de acest loc şi nu le păsase prea mult că era *tapu.* Acum, oile se înghesuiau în adăposturi şi oamenii fură nevoiţi să fluiere câinii, pentru a păstra măcar un mic spaţiu pentru sine. Gloria cuteză chiar şi un mic inventar, în timp ce-şi încălzea mâinile, îngheţate bocnă, pe cana de ceai. Pentru „şefă”, cum o numeau de-acum cu toţii, plini de respect, fusese rezervată prima infuzie.

— E rău? întrebă Jack încet.

Wiremu dăduse jos şaua de pe cal, iar el şedea acum în jurul focului şi se sprijinea de şaua aşezată pe jos.

Gloria îşi împinse buzele înainte şi le rotunji uşor, de parcă ar fi apreciat situaţia.

— Nu am pierdut atât de mulţi miei cum credeam. Probabil că unii cai nu au vrut să înainteze, altminteri am fi mers mai repede şi ei nu ar fi reuşit să ţină pasul cu noi. Dar va fi, totuşi, un an prost. Până acum, cred că avem doar două treimi dintre oile de prăsilă. Restul sunt în continuare afară. O să vedem câte vor supravieţui furtunii. Cum îţi merge?

Plămânii lui Jack ardeau la fiecare respiraţie şi era îngheţat până în măduva oaselor, însă „binele” lui sună cinstit. În ultimele ore, nu crezuse că va supravieţui furtunii şi, chiar şi mai înainte, indicaţiile îi izvorâseră mai mult din disperare decât din încredere. Coborârea la cabană o ordonase doar în speranţa că vor putea scăpa de partea cea mai furioasă a uraganului. Fără îndoială că furtuna îşi făcea de cap, aici, în munţi. Oamenii ar fi avut măcar o şansă de a ajunge la timp în zonele mai puţin afectate. Dar Jack oricum nu ar fi plecat cu ei. Nu fără Gloria. Acum resimţea o adâncă recunoştinţă.

Wiremu le aduse lui, şi Gloriei, carne şi ceai proaspăt, pe care îl îmbunătăţise cu o înghiţitură zdravănă de whisky. Bărbaţii din jurul focului îl beau direct din sticlă şi închinau pentru „şefă”. Şi pentru Rihari ridicau paharul – şi tot mai des pentru spirite, cu cât se îmbătau mai tare.

— Ar trebui să-şi aşeze corturile cât încă mai ştiu de ei, rosti Gloria.

Se refugiase alături de Jack, care şedea la un foc mai mic, undeva mai la o parte.

— Reuşim aici să batem ţăruşii în pământ? Sau e piatră?

Wiremu se aşează lângă ei cu o bucată de carne.

— Nu ai voie să mănânci nimic aici, îi aduse aminte Gloria, răutăcioasă.

Wiremu zâmbi.

— Mănânc unde vreau. Voi părăsi tribul, Gloria. Mă întorc la Dunedin.

— Înapoi la studii? întrebă Gloria. În ciuda…

Îşi atinse faţa, de parcă ar fi vrut să arate spre nişte *moko* invizibile, semnele pictate pe piele.

Wiremu încuviinţă.

— Nu aparţin nici de lumea asta, nici de cealaltă, dar acolo îmi place mai mult. Îmi voi schimba *pepeha* mea.

O privi fix.

— Eu sunt Wiremu şi *maunga* mea e universitatea din Dunedin. Strămoşii mei au venit pe Uruao la Actearoa, iar eu cutreier acum ţara cu autobuzul. În pielea mea e încrustată istoria poporului meu, dar istoria mea mi-o scriu singur.

Wiremu îi ridică lui Jack cortul şi îl ajută să intre. Încinsese din nou pietre, pentru a-l încălzi şi, după o altă compresă cu ierburi, respiraţia i se linişti. Wiremu o conduse pe Gloria la o ultimă inspecţie a animalelor. După o vreme, trei erau schiloade, avură parte de încă o naştere, la care oaia nu a supravieţuit.

Jack se trezi atunci când Gloria se strecură lângă el în sacul de dormit. De data asta, ea tremura. După ziua extenuantă şi după ultimul moşit, era pe jumătate îngheţată. Jack ar fi tras-o lângă el, dar se străduí mult să nu o atingă.

— Nu s-a găsit nimeni, care să-ţi pună şi ţie cortul? întrebă el.

Gloria dădu din cap.

— Ba da. Wiremu îl împarte cu doi miei orfani. Va deveni cândva, cu siguranţă, un doctor bun, dar nu cred că se va specializa în ginecologie. Când a murit mama mieilor, era verde la faţă.

— Deci, am mai pierdut o oaie? întrebă Jack.

Gloria suspină.

— Vom mai pierde câteva, dar în niciun caz pe toate. E o rasă rezistentă.

Jack zâmbi.

— Nu doar patrupedele, rosti el cu blândeţe.

Gloria se ghemui din nou cu spatele la el.

— Ai văzut desenele? întrebă ea încet.

Jack încuviinţă, dar îşi aminti apoi că ei nu se mai întâlniseră după aceea.

— Da. Dar o ştiusem de dinainte.

— Tu... de unde? Cum de ai putut şti una ca asta?

Gloria se întoarse spre el. În lumina felinarului, Jack observă că fata roşise mai întâi, apoi faţa îi devenise lividă.

— Se vede pe mine?

Jack clătină din cap. Nu se putu abţine, îşi ridică mâna şi îi dădu părul la o parte de pe chip.

— Elaine, zise el apoi. Elaine o ştia. Mai bine zis, a bănuit-o. Detaliile fireşte că nu avea de unde să le ştie. Dar ea a spus că nicio fată de pe lume nu ar fi putut să se descurce altfel.

— Ea însăşi nu s-a...

Gloria îşi căuta cuvintele.

— Vândut, şopti ea în cele din urmă.

Jack îşi ridică sprâncenele.

— Dacă am înţeles bine, ea şi-a datorat virtutea simplului fapt că matroana locală a bordelului căuta mai degrabă o pianistă pentru bar decât o altă prostituată. Dacă ai fi putut alege, ai fi cântat la pian.

— Nimeni n-ar fi vrut să mă asculte, şopti Gloria cu un uşor umor negru.

Jack râse şi cuteză să-i pună mâna pe umăr. Gloria nu protestă.

— Bunica Gwyn? întrebă ea încordată.

Jack o mângâie liniştitor. Îi putea simţi umărul osos sub puloverul gros. Încă o persoană care trebuia să mănânce mai mult.

— Mama nu trebuie să ştie tot Ea crede povestea cu musul. E mai bine aşa pentru ea.

— Altfel, m-ar urî, şopti Gloria. Jack clătină din cap.

— Nu, nu te-ar urî. Cea mai mare dorinţă a ei a fost să te întorci. Cum ai făcut-o... poate că durerea ar ucide-o, dar,

de urât, i-ar urî mai degrabă pe indivizii ăia care te-au adus până acolo. Şi pe Kura-maro-tini!

— Îmi e ruşine, recunoscu Gloria.

— Şi mie îmi e ruşine, spuse Jack. Dar eu am mai multe motive să o fac. Eu am ocupat o plajă străină, am pângărit-o cu tranşee oribile, m-am instalat în ele şi i-am ucis pe proprietarii de drept cu lopata. E cu mult mai rău.

— Ai primit un ordin.

— Şi tu, la fel, zise Jack. Părinţii tăi au vrut ca tu să rămâi în America, împotriva voinţei tale. A fost corect să spui „Nu”. Tu încă te mai poţi uita în oglindă, Gloria. Eu, nu.

— Dar turcii au tras în tine, zise Gloria. Nu ai avut nicio altă alegere! Jack ridică din umeri.

— Puteam să fi rămas la Kiward Station şi să număr oi.

— Şi eu aş fi putut rămâne în San Francisco şi să calc hainele mamei mele.

Jack zâmbi.

— Acum trebuie să dormi, Gloria. Pot să... pot să te iau în braţe? în acea noapte, capul Gloriei se sprijini pe umărul lui Jack. Când se trezi, el o sărută.

12

Timothy Lambert ura călătoriile cu trenul. Chiar şi la clasa întâi, compartimentele erau atât de strâmte, încât nu putea să şadă comod nici dacă îşi dădea jos atelele. În afară de asta, chiar dacă şinele îi purtau, între Greymouth şi Christchurch, prin peisaje minunate, pasagerii erau scuturaţi, din când în când, de drumurile strâns legate de acestea, mai ales atunci când coborau în vreo vale sau când o luau înapoi în sus. Majorităţii i se părea distractiv, dar lui Tim îi provoca dureri teribile la şoldul lui prost vindecat. Mersul trenurilor îl obliga să stea jos, pe locul lui, ceasuri întregi. Pauze mai dese, precum cele care făceau mai suportabile pentru el drumurile cu maşina sau cu trăsura, nu existau. Tim obişnuia să evite trenul, indiferent încotro avea de mers.

În acest caz, însă, George Greenwood nu-i dăduse o altă şansă. Din motive necunoscute, întâlnirea cu oamenii de la Universitatea Wellington, care aveau de prezentat nişte noutăţi deschizătoare de drumuri în tehnica mineritului, trebuia să aibă loc, neapărat, la Christchurch, iar în acest caz calea ferată era legătura cea mai practică şi care economisea, totodată, cel mai mult timp. Şosele directe, comparabile, care să taie munţii, nu existau. Înainte de a se fi construit calea ferată, drumul de la Christchurch până

pe Coasta de Vest dura câteva zile.

Tim îşi mută, pentru a zecea oară în ultimele minute, greutatea corpului, şi îşi privi soţia, care se afla în faţa lui. Elaine nu putuse să nu-l însoţească. Dacă tot ajungeau la Christchurch, aşa argumentase ea, putea să-şi viziteze şi familia de la Kiward Station. O altă călătorie cu maşina sau cu trăsura, Tim nici nu voia să se gândească la asta.

Însă, în ciuda a tot şi a toate, figura lui Elaine aproape că îi distrăgea atenţia de la durerile sale. Arăta în acea zi mai bine decât de obicei. Până atunci, nu mai observase niciodată ca o simplă vizită la bunica să o facă să înflorească într-atât. De la începutul acestei călătorii, ochii îi scânteiau şi chipul îi era, probabil că de bucurie, uşor îmbujorat. În afară de asta, se mai şi gătise: buclele ei roşii fuseseră prinse într-o nouă freză. Rochia ei verde îi mângâia trupul încă suplu. Şi fusta era mai scurtă decât de obicei. Tim îi privea cu plăcere lui Elaine pulpele zvelte.

Ea îi observă privirea şi îi zâmbi. Ca pentru a-l seduce, îşi trase rochia puţin mai sus. Nu fără să se asigure mai întâi că Roly, aflat în celălalt colţ al compartimentului, dormea tun.

Flirtul scurt făcu minuni asupra lui Tim, înviorându-l, iar Elaine răsuflă uşurată. Se uitase îngrijorată cum soţul ei se tot foia încoace şi încolo pe banchetă, în căutarea unei poziţii cât de cât comode. Ea, însă, se gândea mai puţin la şoldul lui. Durerile aveau să îl lase în pace în câteva ceasuri, iar Tim putea să le prevină, luând, în mod

excepţional, opiu. Însă, în această privinţă, era de fier: atâta timp cât putea rezista, nu lua morfină. Încă mai avea foarte limpede înaintea ochilor imaginea mamei sale, care căuta sticluţa cu opiu la cele mai mici probleme. Tim nu voia să se transforme într-o fiinţă dependentă, plângăcioasă, însă îi făcea plăcere să-şi verse nervii pe cei din jur, iar Elaine nu voia să se ajungă la una ca asta.

Fusese fericită când trenul ajunsese la Trecătoarea Arthur, unde pasagerii puteau coborî să-şi mai mişte picioarele. Tim reuşi doar cu ajutorul lui Roly, semn că nu îi mergea bine. Posibilitatea de a se întinde şi de a se îndrepta păru să îi aducă însă alinare. Elaine zâmbi atunci când el îşi puse braţul în jurul ei şi admiră panorama montană. Deocamdată, vremea era senină, dar, îndărătul masivului muntos, care se ridica drept spre cer, se adunau nori întunecaţi. Un fundal, care făcea ca vârfurile acoperite de zăpadă să strălucească aproape nenatural. Norii filtrau lumina soarelui şi astfel văile păreau să aibă tonuri de albăstrui şi violet. Aerul părea să fie încărcat electric. Liniştea de dinaintea furtunii.

Elaine prevedea însă o vreme mai degrabă proastă şi din punct de vedere personal, fiindcă nu doar familia Lambert şi Roly ieşiseră să se mişte puţin în faţa vagonului de clasa întâi. Tocmai coborâse şi Caleb Biller dintr-un vagon şi se îndrepta spre ei, pentru a-i saluta politicos. Pentru Elaine, silueta lui lungă şi dezlânată apărută pe peron nu era o surpriză. Dar n-ar fi putut rămâne în compartimentul lui?

Pe de altă parte, acest gând era copilăresc. Nici chiar Tim nu îl duşmănea pe Caleb. Bărbaţii schimbară câteva cuvinte amabile despre vreme – şi, fireşte, urcară înapoi, împreună. Lui Tim nu-i prea convenea, dar Caleb nu remarcase semnele furtunii din atitudinea lui şi ar fi fost extrem de politicos să-l trimită pur şi simplu în compartimentul său. Caleb spuse vag că vrea să se întâlnească la Christchurch cu nişte oameni de ştiinţă. Cu atât mai detaliat, însă, îşi descrisese ultimele cercetări, care aveau ca subiect nişte studii comparatiste între reprezentările zeilor la maori şi renumitele statui de pe Insula Paştelui.

— Este caracteristic faptul că maorii noştri îşi amplasează statuetele mai degrabă în interiorul *wharenui-vim,* iar prin asta se deosebesc de alte triburi polineziene, care...

— Probabil că la ei plouă mai puţin, argumentă Elaine.

Caleb o privi uimit. Se pare că ştiinţa nu ajunsese la această concluzie.

În cele din urmă, Tim îşi acceptă soarta şi îi propusese lui Caleb să ia loc în compartimentul lor. Elaine observă, amuzată, cum încearcă mai întâi să scoată cât mai multe din întâlnirea lor şi să-l iscodească puţin pe Caleb despre mina Biller. Renunţă însă în curând. Caleb nu ştia nimic. Mina îi era absolut indiferentă; interesul lui pentru geologie se oprea la structura jadului *pounami,* precum şi a scoicii *paui,* care era folosită, din când în când, la

realizarea ochilor zeităţilor.

— Ceea ce face ca statuile acestea să fie uneori mai ameninţătoare, aţi remarcat-o? Par să te privească, atunci când intri în casă, dar nu sunt decât reflexiile pietrelor, care...

Tim suspină şi-şi mută din nou greutatea corpului în cealaltă parte. Fără Caleb în compartiment, ar fi renunţat cândva la mândrie şi s-ar fi întins de-a curmezişul băncii, pentru a-şi putea întinde măcar picioarele. Dar astfel, nu putea fi vorba despre aşa ceva.

Elaine încercă să aducă în discuţie alte teme, moment în care chestiunea „familie” deveni un subiect exploziv. Caleb relată, fără prea mare încântare, că Sam, cel de-al doilea fiu al lui ca vârstă, lucra acum în mină.

— Nu a vrut să meargă la universitate, spuse Caleb, cu părere de rău. Nici măcar pentru a studia economia, cu toate că şi lui Florence i se pare util Dar ei e de părere că ar putea citi, la fel de bine câteva cărţi bune şi să pună totul în practică. E foarte... pragmatic.

Ultimul cuvânt sună de parcă ar fi fost vorba despre o boală cronică.

Elaine povesti că fiul ei cel mai mare se interesa de drept, pe când cel mijlociu părea a fi mai degrabă dotat spre tehnică. Bobby încă mai mergea la şcoală.

— Dar pare să calculeze cu plăcere. Poate că va deveni un negustor. Vom vedea.

— Copiii dumneavoastră au noroc, Tim.

Caleb zâmbi cu nostalgie.

— Pot face tot ce îşi doresc, nu mai e nicio mină pe care să o moştenească...

Tim dădu să sară supărat în sus, dar Elaine îi prinse braţul într-un mod care să-l liniştească. Caleb nu făcuse însă remarca din răutate. Probabil că nici nu-şi putea imagina cât de mult suferise Tim atunci când tatăl lui îi vânduse moştenirea. Mai târziu, totul se dovedise a fi spre binele lui şi avu, ca director executiv „un succes deosebit, dar pierderea afacerii de familie îi stătuse multă vreme ca un ghimpe în ochi. Acum, Elaine îi explică lui Caleb amabilă, o chestiune care lui Florence fireşte că îi era cunoscută: familia Lambert folosise câştigurile uriaşe ale primilor ani de război pentru a-şi răscumpăra o parte a acţiunilor de la mină. Între timp, adunaseră destule pentru a le lăsa moştenire, iar familia Lambert urma să aibă un cuvânt greu de spus legat de cel care avea să îi urmeze lui Tim.

Tim zâmbi, mândru, însă Caleb părea să vadă noua bogăţie mai degrabă ca pe o povară pentru generaţiile viitoare. Drept urmare, cei doi Lambert îl lăsară să conducă discuţia şi se plictisiră de moarte, în timp ce el ţinea prelegeri despre instrumentele muzicale maori, cioplite din oase – cum influenţau ele, de exemplu, sunetul *unui pahu pounamu,* dacă ar fi fost lovit cu un os de balenă în locul unuia de vită.

— Kura a făcut-o în cadrul unui turneu, dar a fost mai

degrabă nemulţumită…

— Ce se mai aude în rest de Kura? întrebă Elaine pentru a-i distrage atenţia înainte de a apuca să mai adâncească subiectul „oase”.

Caleb continua să aranjeze muzica pentru concertele Kurei-maro-tini.

— Ooo, îi merge foarte bine! Plănuiesc să se întoarcă la Londra. Cu toate că William e îndrăgostit de New York, Kura îşi doreşte să se reîntoarcă în Europa. Probabil că acolo cunoaşte mai multă strălucire…

Caleb zâmbi cu indulgenţă.

— Şi, cu noul program, încercăm să ieşim din tiparele vechi ale clasicului, respectiv ale folk-ului şi ale folclorului maori, şi să deschidem drumuri spre noi direcţii muzicale. Chiar şi unele din Lumea Nouă. Kura a fost foarte impresionată de Negro Spiritual. Şi de sincopele jazz-ului…

Elaine îl invidia pe Roly, care dormise cea mai mare parte a călătoriei. Dar când trenul intră în gara din Christchurch, uită de Caleb. George Greenwood îi aştepta, şi chiar şi Elizabeth se plimba pe peron. Legăna în braţe, cu încântare, un bebeluş.

Tim se încruntă când Elaine sări, foarte fericită, imediat după oprirea trenului, dărâmându-i cârjele. Roly le ridică şi îl ajută să se scoale. Caleb se uita la fel de interesat pe peron ca şi Elaine. În mod obişnuit, era atât de vioi doar dacă avea vreun pian în preajmă sau dacă dansa pentru el un maori în carne şi în oase

— Care dintre vlăstar îi luă Greenwood mai are aşa copii mici? întrebă Tim, prost dispus, atunci când părăsi compartimentul îngust, sprijinit de Roly.

Acesta dădu din umeri. Nu ţinea evidenţa despre cât de binecuvântaţi cu prunci erau cunoscuţii stăpânului său, deşi auzise şi el câte ceva. În realitate, se sfătuise cu soţia lui dacă nu era mai bine să îi spună câte ceva lui Tim. Dar Mary fusese cu siguranţă împotrivă.

— E vorba să fie frumos! Aşa, cu adevărat romantic! Oh, mi-aş dori să fiu de faţă!

Şi, în acest timp, împingea *Stăpâna de la Kenway Station* încoace şi încolo pe masă. Roly nu o mai văzuse înainte pe Mary citind vreo carte, dar despre soarta eroinei din acel roman putea vărsa râuri de lacrimi.

Elaine coborî din tren cu o deosebită agilitate. Noua modă a rochiilor mai scurte îi venea mult în ajutor. Îl salută în câteva cuvinte pe George, după care i se dedică lui Elizabeth şi bebeluşului. Era un micuţ roşcat.

Tim nu mai ştia ce să creadă. Elaine era o mamă bună, dar până atunci nu păruse să-i pese prea mult de copiii străini. Îi erau cu mult mai aproape mânjii şi căţeluşii.

— Salut, George!

Tim îi dădu mâna lui Greenwood.

— Ce urmaş mai aveţi voi aici? Văd că Elaine e complet înnebunită după el...

Tim se uită cu atenţie.

— Aproape că seamănă puţin cu ea. Al lui Stephen şi al

lui Jenny?

Stephen, ginerele lui George, era fratele lui Elaine.

George râânji.

— Mie mi se pare că seamănă mai degrabă cu tine…

Tim îşi încreţi fruntea, dar, într-adevăr, aşa era. Micul băieţel avea forma colţuroasă a feţei lui şi gropiţe în obraji. Chiar dacă faţa îi era puţin cam alungită…

— În orice caz, nu are nimic din Florence.

Aceasta fu constatarea lui Caleb Biller şi părea să fie foarte mulţumit. Bănuiala ce tocmai încolţise în Tim se transformă în certitudine.

— George, zise el, sever. Recunoaşte. Nu există niciun om de ştiinţă din Wellington. Acesta e un complot. Şi el e…

— Galahad, gânguri Elizabeth. Salută-i pe bunicii tăi, Gal!

Bebeluşul se uita nehotărât de la unul la altul. Apoi zâmbi grimaselor pe care le scotea Roly.

Dintr-odată, lui Tim i se păru greu să-şi păstreze cumpătul.

— Ba da, există un om de ştiinţă de la Wellington, spuse George. Ştii că nu te-aş minţi niciodată. Se pricepe puţin şi la minerit… dacă mai socotim şi extragerea de *pounamu* la Te Tai-poutini, despre a cărui istorie şi ecouri în miturile maori mi-a ţinut azi-dimineaţă o prelegere lungă şi înălţătoare.

Elaine îşi reprimă un chicot, ceea ce îi plăcu lui Galahad. Acesta gânguri. Elaine îl luă din braţele lui Elizabeth.

— O, da, legat de asta e şi un *haka...*

Caleb părea să fie de-a dreptul încântat să mai adauge câte ceva la discursul fiului său. Dar apoi îşi văzu de îndatoririle lui de bunic. Caleb era un gentleman ireproşabil. Cu o figură serioasă, îşi scoase din buzunar o mică *putatara* şi i-o întinse lui Galahad.

— Este confecţionată din scoici! îi spuse el bebeluşului, care îl privea cu interes. În special dintr-un soi răspândit mai ales pe plajele Coastei de Est. Cu cât mai mare este scoica, cu atât sunetul este mai jos. Ca termen de comparaţie, cel mai aproape ar fi trompeta europeană, care...

— Caleb! suspină Elaine. Suflă în ea!

Toţi adulţii se ţinură de urechi, dar copilul chiţcăi încântat de îndată ce Caleb scoase din instrument un sunet strident.

Tim se simţi dintr-odată prost. Trebuia să-i facă şi el copilului un cadou. Ceva pentru un băiat! Şi, de unde ştiuse Caleb?

Roly îi dădu un ghiont şi-i puse în mână o locomotivă de jucărie.

— Tu...?

Tim începu să-l certe pe Roly în şoaptă, dar acesta făcu doar un semn cu arătătorul spre Elaine, care glumea cu pruncul, uitând de sine. Tim încercă să fie supărat pe ea, dar nu reuşi decât să rânjească copleşit. Galahad descoperi locomotiva, întinse mâna după ea şi scoase un

sunet de încântare.

— A spus „pfff”! zise Elizabeth încântată.

Elaine îi aruncă lui Tim o privire în semn de scuză, dar Tim nu voia să discute acum nici ceea ce îi ascunsese Elaine, nici sunetele copilului.

— Bine, bombăni el. Unde-i Lilian? Şi cum de-a ajuns copilul ăsta să poarte numele de „Galahad”?

Lilian şi Elaine erau la fel de nedespărţite ca şi Caleb şi Ben. În vreme ce mama şi fiica discutau la nesfârşit despre viaţa de pe Insula de Nord, tatăl şi fiul aveau ca subiect serios de discuţie reprezentările figurative ale miturilor în arta maori. La care aproape că se certaseră dacă Papa şi Răngi pot fi descrise ca fiind „statice” în sculpturile în jad şi lemn ale băştinaşilor. Tim discuta uşor forţat cu George şi cu Elizabeth, dând un whisky după altul pe gât împotriva durerilor. În cele dn urmă, se duse la culcare cu ultimul roman al lui Lilian – *Frumoasa din Westport.* După o jumătate de ceas, Roly îi aduse şi restul sticlei.

— Domnişoara Lainie vine puţin mai târziu. O mai conduce pe Lily şi o ajută să-l culce pe Gila... Galo... mă rog, bebeluşul.

Familia Greenwood le pusese celor doi Lambert la dispoziţie camera lor de oaspeţi; familia Biller locuia la un hotel din apropiere.

— Dar e de părere că aţi avea nevoie de asta. Şi să vă amuzaţi.

Tim îi aruncă o privire chinuită.

— Du-te la culcare, Roly, mâine avem o zi istovitoare. O să mă ajuţi să-i trag o chelfăneală zdravănă fiicei mele!

— V-aş mai ţine cu plăcere aici, zise George Greenwood la dejunul la care se adunaseră cu toţii la el acasă.

— Dar este mai bine să plecaţi de azi la Kiward Station. Îmi fac griji pentru domnişoara Gwyn, se pierduse complet cu firea mai devreme, la telefon. Dacă am înţeles bine, e singură la fermă, doar cu un băiat maori, care o ajută cu animalele. Jack şi Gloria sunt la munte şi încearcă să strângă oile. Pe furtuna asta! Domnişoara Gwyn îşi făcea griji teribile. Şi nu pe nedrept – am sunat la staţia meteo şi aşteaptă cele mai teribile vijelii.

Tini şi Elaine dădură din cap. Se temuseră deja de asta încă de când văzuseră norii întunecaţi şi lumina bizară de la Trecătoarea Arthur. Dar ce căutau oile de la Kiward Station atât de devreme în vară la munte?

Lilian nu spunea nimic. Se ascundea după buclele care scăpaseră din freza ei cu părul prins în coc, ceea ce o făcea să pară mai matură. Tini îi adusese cartea jos şi o pusese, cu o expresie grăitoare, lângă farfuria lui, la care Lilian se înroşise ca o tomată. Nu şi-ar fi dorit chiar o catastrofă, pentru a nu fi distrasă de la opera ei, dar nici rău nu i s-ar fi potrivit.

— Putem vorbi despre asta în maşină! spuse Tim sever. Te gândeşti încă o dată să-mi spui ce a fost în capul tău? George, ne poţi împrumuta o maşină sau putem închiria una de undeva? Una mare, pe cât posibil, am nevoie de loc

pentru picior.

După călătoria cu trenul, încă îl mai dureau toate oasele şi nu ar fi avut nimic împotrivă să se ducă înapoi în pat cu încă una dintre maculaturile lui Lilian. Fireşte că era literatură de proastă calitate şi, pe deasupra, un scandal în ceea ce privea istoria familiei Lambert. Da, până atunci nu-l mai distrase nimic atât de bine de la dureri.

George încuviinţă.

— Veniţi cu mine; Roly, avem mai multe automobile ale firmei…

Lilian îşi întrezări aici şansa:

— Nu, eu conduc! Oh, te rog, unchiule George! Eu l-am dus mereu pe tata cu maşina.

Elaine o privi plictisită.

— Comportă-te, din când în când, ca o doamnă, Lily, şi nu-l lăsa pe Roly fără slujbă!

Lilian clătină din cap şi, astfel, eliberă şi mai multe bucle.

— Dar eu sunt mult mai rapidă! zise ea. Roly n-o să se simtă din cauza asta în plus?

Îi aruncă lui Roly o privire rugătoare, care, după cum se şi aşteptase, îl făcu să se topească. Asta funcţionase în cazul lui la fel de sigur ca şi în cel al tatălui ei.

Roly se lăsa agitat de pe un picior pe altul.

— Fireşte că nu, domnişoară Lily. Şi altfel… pot să am grijă de bebeluş. Cum ziceaţi că îl cheamă?

Când Lilian conducea, în maşină nu se năşteau discuţii

lungi. Doar Ben ţinu o prelegere detaliată, care scuză doar parţial opera scriitoricească a soţiei sale. Mai întâi, îi compară cărţile cu poveşti romantice inofensive, precum *Jane Eyre,* însă apoi ajunse la concluzia că – din cauza lipsei realismului – ar trebui subordonate mai degrabă genului fantastic. Dădu ca exemple romanele *Frankenstein* sau *Dracula.* Tim, din nou nesuferit, îl oprise în cele din urmă, remarcând că Lilian greşise fără doar şi poate cu vânzarea istoriei familiei ei. Dar, oricum, ea nici nu-şi transforma eroii în vampiri, nici nu-i punea să sape prin cimitire. Lilian îi zâmbi recunoscătoare tatălui ei, ceea ce făcu maşina să derapeze uşor.

În continuare, Ben le ţinu un curs despre vampirism în tradiţiile orale polineziene. Elaine se ocupa de Galahad, care era obişnuit cu stilul de condus al mamei sale, şi care legăna, gângurind vesel, locomotiva lui de jucărie. Roly se ghemuise într-un colţ al automobilului şi îşi făcea curaj cu ideea că, la urma urmei, supravieţuise chiar şi la Gallipoli.

Ajunseră la Kiward Station în timp record. Lilian era uşor jignită că nimeni nu aprecia asta. Ea însă presupuse că măcar străbunica ei Gwyneira va fi mândră de ea.

Însă Gwyneira nu avu niciun chef de recordurile ei. În realitate, nici măcar nu-şi percepuse strănepotul Galahad. Pentru prima dată în toţi anii petrecuţi la Kiward Station, Gwyneira McKenzie era complet dezorientată şi la capătul puterilor.

— O să moară acolo sus, repeta ea mereu, şi e numai din

vina mea.

Elaine avu mai întâi grijă ca Moana şi Kiri să pună de ceai pentru toată lumea. Cele două femei maori păreau să fie la fel de derutate ca şi stăpâna lor şi, în plus, mai povesteau ceva şi de o ceartă între Marama, Rongo Rongo şi Tonga, care le cutremurase la fel de tare lumea, cum o făcuse vijelia cu cea a Gwyneirei.

— Marama spune dacă moare Glory şi Jack, atunci vina lui Tonga şi Rongo spune că spiritele furioase ar fi…

Ultima parte părea să o neliniştească foarte tare pe Kiri, ceea ce Ben explică, printr-o mare de cuvinte, că *o mână* afectată a căpeteniei ar putea să influenţeze echilibrul unei societăţi maori până în sferele ei subtile, cel puţin din perspectiva celor în cauză.

Lily zâmbi şi îşi mai turnă ceai.

— Deocamdată n-a murit nimeni, observă Tim. Şi, dacă am văzut bine pe drum încoace, primele oi au ajuns deja înapoi.

Gwyneira încuviinţă. Într-adevăr, micul Tane venise acasă cu berbecii tineri. Însă animalele scăpaseră. Staulul în care le mânase Tane nu era foarte sigur.

— Dacă îmi spune cineva unde sunt uneltele, îl pot repara.

Roly se făcea util cu plăcere.

— Înainte de toate, e din cauza furajelor lipsă, zise Gwyneira. În staule nu mai creşte nimic, iar dacă le mânăm pe ultimele porţiuni de iarbă…

Tim şi Elaine îi ascultau povestea cu fruntea încreţită, încercând să înţeleagă întreaga harababură din jurul promisiunilor, a spiritelor şi a *tapu.*

— Numai puţin, înţeleg bine? întrebă Tim, în sfârşit. Acest Inel al Războinicilor din Piatră aparţine de teritoriul tău, bunico, sau nu? Dar, pentru a primi aprobarea de a-l îngropa acolo pe James, căpetenia a pretins dreptul general de folosinţă a altor terenuri, care nici ele nu îi aparţin?

— Dar ei nu le folosesc, şopti Gwyneira.

— Şi ce-i asta, cu *mana* asta?

— Pe scurt, *mana* desemnează influenţa unui bărbat în cadrul tribului său. Dar are şi aspecte spirituale. O poţi înmulţi, dacă...

Ben începu o nouă prelegere.

— ... printre altele, strângi cu uşa femei în vârstă, observă Tim.

Era destul de prost dispus – drumul cu maşina pe şoseaua deseori plină de gropi îi provocase dureri şi mai mari. Cel mai bine s-ar fi întins decât să rezolve problemele familiei.

— Serios, despre asta e vorba. Omul vrea să-şi impresioneze oamenii, controlând *pakeha* locali şi devenind influent în ce priveşte utilizarea terenurilor şi a pieţei de muncă. Trebuie să opreşti treaba asta, bunico! îţi duci oile acolo unde creşte iarba, iar dacă se supără din cauza asta îi scuturăm puţin *mana* asta a lui. Ar fi

interesant de văzut cum îi va afecta lumea spiritelor lui, dacă îl vei ameninţa că îi goneşti cu totul oamenii de pe teritoriul tău. Spune-i că ai de gând să dărâmi satul de la lac.

Gwyneira îl privi disperată.

— Oamenii locuiesc acolo de secole!

Tim ridică din umeri.

— Şi în Greymouth e cărbune sub pământ de milenii. Acum îl scot afară. Până acum nu s-a plâns niciun spirit!

— Ei, nu exagera imediat! îl avertiză Elaine. În afară de asta, oile sunt proaspăt tunse, iar afară e vijelie şi plouă. Dacă le trimitem afară, le-am fi putut lăsa direct la munte. Chiar nu mai aveţi deloc fân, bunică Gwyn?

— Doar resturile pentru cai. Jack mi-a spus să comand hrană concentrată, dar comerciantul e în Christchurch şi nu vrea să trimită niciun transport...

— Ce? Unde-i telefonul?

Tim îşi găsise, în sfârşit, victima perfectă pentru proasta lui dispoziţie.

După câteva minute, se întoarse şi mai furios.

— Individul susţine cât se poate de serios că nu ar putea livra înainte de săptămâna viitoare. Vremea! De parcă aici nu plouă niciodată. I-am spus că trimitem o maşină şi luăm noi mâncarea. Ne putem lipsi de vreun om pentru asta?

Gwyneira clătină din cap.

— Deocamdată, nu avem pe nimeni în afară de Tane, iar pe el nu-l putem trimite nici în ruptul capului singur la

Christchurch.

— Atunci, merg eu! se anunţă Lilian. Aveţi ceva asemănător unei căruţe cu coviltir, bunică Gwyn? Doar trebuie să acoperim furajele. Şi pe cine să-l punem s-o tragă? Un automobil ar fi desigur mai bun…

Elaine făcu o figură plictisită.

— Te văd mai bine cu hăţurile în mână, făcu ea. Atunci măcar am încredere în mintea cailor.

— Şi ia-ţi-l pe Ben cu tine, comandă Tim, chiar dacă încărcarea sacilor nu prea ar trebui să intre în domeniul lui de activitate.

— În cazul ăsta vă înşelaţi, domnule!

Ben îi rânji, îşi suflecă mânecile cămăşii şi îşi arătă bicepşii impresionanţi.

— Înainte ca Lilian să înceapă să scrie aceste… ăăă… cărţi, eu am lucrat noaptea în port.

Tim simţi pentru prima dată că îl respectă pe ginerele lui. Până atunci nu l-ar fi crezut în stare să asigure traiul familiei prin munca mâinilor sale. Pe de altă parte, Lilian povestise şi de cariera lui sportivă. Dacă îşi amintea bine, băiatul nu vâslise doar aşa, ci chiar îşi câştigase cursele. Tim începea să se simtă mai bine. În ciuda asemănării fizice şi a aceloraşi domenii enervante de interes, Ben nu era deloc Caleb. Ginerele lui era un bărbat.

— Dacă vrea şi dacă bunica nu are nimic împotrivă, îl puteţi aduce după aceea şi pe tatăl lui aici, bombăni Tim împăciuitor. De el am uitat complet la plecarea noastră

atât de grăbită. Dacă stă de unul singur în Christchurch, nu se poate bucura de nepotul lui…

Gwyneira începea să se reîntoarcă la viaţă în timp ce-i conducea pe Lilian şi pe Ben către grajduri, arătându-le nişte cai Cob şi o căruţă cu coviltir. Elaine se duse cu ei şi se apucă imediat de organizat.

— Aici trebuie scoasă balega. Asta poate să o facă Tane. Sau ai nevoie de el la repararea gardului, Roly? Ah, ştii ceva, lasă gardul. Mânăm oile într-unul dintre şoproanele de tuns. Şi celelalte să fie şi ele pregătite, la urma urmei, Jack şi Gloria vor aduce cu ei şi mai multe oi.

Jack şi Gloria. Din cauza furajelor pentru animale, aproape că uitaseră de oamenii din munţi, iar vremea era suficient de înfricoşătoare. Elaine împrumutase de la Gwyneira o rochie de călărie de modă veche şi un palton ceruit, însă, după ce închise împreună cu Tane berbecii în primul şopron, era udă până la piele. La munte, aceeaşi ploaie cădea sub formă de zăpadă, iar aceştia erau primii mesageri ai uraganului, dacă era să-i creadă pe meteorologii din Christchurch.

— Ajută la ceva să mergem după ei călare? Ce părere ai? o întrebă Tim în timp ce ea se ghemui tremurând în faţa şemineului pentru a se încălzi.

Tim renunţase în sfârşit şi stătea acoperit pe canapea. Înainte însă vorbise la telefon de mai multe ori cu George Greenwood. Greenwood Enterprises avea să îi ajute cu încă o furgonetă, care urma să ajungă încă din acea noapte

cu furaje. Oamenii aveau să rămână mai întâi la fermă, pentru a da o mână de ajutor la hrănirea animalelor şi la alte treburi.

— Chiar dacă nu au văzut niciodată o oaie, se vor descurca ei cu o furcă. Şi cum se repară un gard, le arăt chiar eu dacă trebuie. Astea, arătă Tim nerăbdător spre picioarele lui, ar trebui să fie mâine mai bine.

Elaine se îndoia – pe furtună şi ploaie, Tim se simţea de cele mai multe ori mai rău – dar nu mai insistă. Îşi făcea mai degrabă griji pentru oamenii de la munte.

— Nu mai putem aduce jos oile înaintea furtunii. Dar poate că ar reuşi cineva să-i atenţioneze pe oameni?

Gwyneira ridică din umeri.

— Din punct de vedere al timpului, nu prea ai cum să o faci, mormăi ea. În mod normal, e un drum călare de două zile, mă rog, un cal foarte rapid, cu un călăreţ bun, ar putea străbate distanţa într-o singură zi...

— Imposibil, acolo sus ninge deja, rosti Tim. Şi unde să-i caute mesagerul? Oamenii ar putea să fie oriunde...

— Eu ştiu unde sunt. Eu...

Gwyneira se strădui să se ridice.

— Ai să rămâi unde eşti, bunică Gwyn! îi ordonă Elaine. Să nu care cumva să-ţi vină vreo idee trăsnită! După cum se arată lucrurile, trebuie să aşteptăm, pur şi simplu... şi să avem încredere în experienţa lui Jack cu munţii şi cu vremea.

Gwyneira suspină.

— Pe Jack nu prea te mai poţi baza cine ştie ce în ultima vreme.

Roly O’Brien, care se încălzea şi el la foc, după ce rânise şi reparase grajdurile întreaga zi, o fulgeră supărat din priviri.

— Pe domnu’ Jack te poţi baza oricând! A fost bolnav, dar, dacă trebuie, vă aduce oile şi din iad!

Gwyn mai întâi se enervă. Apoi însă îl cercetă pe tânăr cu atenţie şi păru să se lupte cu sine.

— Deci, dumneavoastră sunteţi acel Roly, spuse ea în cele din urmă. Dumneavoastră aţi fost împreună cu Jack. Vreţi să ne povestiţi despre război, domnule O’Brien?

Roly nu mai povestise niciodată atât de detaliat despre Gallipoli, şi cu siguranţă că nu a fost numai din cauza whisky-ului prin care Gwyneira îi uşură limba, ci chiar şi participarea ei activă. Bătrâna doamnă cu ochii obosiţi asculta în tăcere, însă, cu cât vorbea Roly mai mult, cu atât mai multă viaţă i se întorcea în privire şi cu atât mai mult se oglindeau tristeţea şi groaza în ochii ei albaştri, fascinanţi.

Cei doi încă mai erau la foc, iar Tim şi Elaine se retrăseseră de mult. Tim avea nevoie de un pat, iar Elaine, după munca la oi, aproape că adormise în fotoliu. Noaptea, se trezise speriată de un zgomot, care nu ştia de unde provine. Absurdităţile Gwyneirei de a-i căuta pe cei dispăruţi de una singură o alarmase. Se ridică să vadă ce anume o trezise.

În realitate, ajunsese transportul de hrană de la Christchurch. Gwen şi Roly îi întâmpinară pe şoferi în salon, probabil deoarece încă se mai aflau la foc şi mai povesteau. Acum, îi serveau cu whisky pe oamenii obosiţi şi plouaţi până la piele. Afară viscolul îşi făcea de cap, chiar dacă nu era atât de puternic, cum probabil că era în munţi.

— Bine, Roly, atunci să mergem să le hrănim, suspină Elaine după ce privi pe fereastră. O să pierdem şi mai multe oi dacă pe frigul ăsta nu au nimic de mâncare, iar asta chiar nu mai e cazul. Mai sunt caii la căruţă? Atunci am putea merge direct la şopronul de tuns şi să descărcăm acolo.

Roly se clătina considerabil, dar fireşte că o întovărăşi pe Elaine la oi şi se uită mulţumit cum se îndopau animalele.

— Mi-am dorit întotdeauna o fermă, suspină Elaine. Cât de mult am invidiat-o pe Kura-maro-tini pentru Kiward Station. Dar în nopţi ca asta...

— Jack nu a povestit niciodată nimic de război, mormăi Roly, fără legătură cu restul. Mama lui nu ştie absolut nimic, a zăcut doar în camera lui şi s-a holbat la perete. Oamenii fini sunt foarte răbdători. Mama m-ar fi cârpit de mult.

Elaine inspectă a doua zi şopronul de tuns, împreună cu noile ei ajutoare, şi pregăti furajele şi paiele aşternute pe jos pentru oile gestante. Tim se trezi în mijlocul muncii de

la fermă şi era prea puţin încântat.

— Gardul stricat este doar vârful aisbergului. Aici trebuie renovat totul, bunico. Maaka ăsta al tău e cam înclinat spre improvizaţii: aici a cârpit una, dincolo a bătut în grabă trei cuie. Când se va întoarce Jack, va trebui să se ocupe de asta în stil mare...

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru şopronul de tuns, adăugă Elaine. În curând o să se dărâme. Te-ai gândit vreodată la o construcţie nouă? Acum aveţi mult mai multe oi. Aveţi nevoie de construcţii mai mari.

— Cât despre problema personalului...

Tim fusese uimit de dimineaţă, când apăruseră la muncă trei lucrători maori, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu se poate ca oamenii să vină când la convine.

— Vremea e de vină, pe un timp ca ăsta nu pot vâna, explică Gwyn. Şi şi-au terminat proviziile de cereale. Speră să le dăm alimente dacă îl lasă baltă pe Tonga.

— De abia s-a întâmplat chestia aia cu *mana* lui, bombăni Tim. Dar serios, bunico, voi plătiţi în natură? Asta-i de dinaintea potopului! Şi ăştia nu au contract de muncă? De treaba asta trebuie să se ocupe Jack, doar trăim în secolul XX! Astăzi nu se mai rezolvă problemele legate de personal în manieră moşierească! în general, bunico, m-aş gândi la câţiva specialişti. Poate că ai putea angaja nişte oameni din Ţara Galilor sau din Scoţia. Doar nu se poate ca numai conducătorul să recunoască faţa şi spatele oilor!

Spre după-amiază apărură Lilian, Ben şi Caleb cu un nou transport de hrană – şi cu un nou om dornic de muncă. Tehnica lui Lilian, care se dovedise a fi extrem de productivă, de a intra în discuţie cu absolut oricine, îi cadorisise cu un păstor experimentat. Omul venise de pe Insula de Nord după nişte încurcături familiale – „O dragoste nefericită!”, precizase Lilian, clipind melodramatic – şi deocamdată lucrase în comercializarea furajelor. Dar mai degrabă, recunoscuse el după câteva propoziţii, s-ar fi ocupat din nou de oi. Lilian îl angajase pe loc.

Spre seară, atmosfera de la Kiward Station era mai mult decât apăsătoare. Peste zi, toţi îşi distrăseseră atenţia cu munca, însă între timp vijelia îşi făcea de cap şi peste Canterbury Plains. Cu toţii îşi puteau imagina cam ce era prin munţi.

— De obicei avem măcar căruţe cu coviltir cu noi, zise Gwyneira încet şi se uită pe fereastră. Dacă…

— Un coviltir zboară pe vremea asta la fel de uşor ca un cort, observă Elaine. Şi dacă acolo sus vuieşte cu adevărat un uragan, ar lua pe sus şi o căruţă.

Ultima propoziţie nu o rostise însă.

Marama adusese puţină speranţă. Îşi condusese soţul la Kiward Station, care se prezentă în cele din urmă la lucru. În zilele anterioare nu cutezase să se revolte direct împotriva lui Tonga. El nu era la origine un membru al tribului şi avea foarte puţină *mana.* Însă acum Marama îşi

adusese la fermă păstorul experimentat şi, în acelaşi timp, pe cel care se dovedise a fi dibace în tunderea oilor. Era absolut sigură că în curând avea să fie acolo multă treabă pentru el.

— Poate că vor sosi deja mâine cu primele turme, zise ea. Şi o jumătate dintre oi vor făta încă din prima noapte petrecută acasă.

Elimină cu o singură mişcare a mâinii frica Gwyneirei şi a lui Elaine din cauza Gloriei şi a celorlalţi oameni.

— Aş şti, dacă li s-ar întâmpla ceva fiilor mei!

Era atât de convinsă de asta, cum fusese cu ani în urmă despre faptul că îi mergea bine Kurei, deşi nimeni nu ştia unde se afla fata.

Tim se încruntă din nou, atunci când Elaine îi relată bănuielile Maramei.

— Ştiai şi tu pe atunci că trăiesc, când am fost îngropat în mină?

Elaine clătină onestă din cap.

— Nu, dar am ştiut dintotdeauna că lui Lilian îi merge bine!

Tim o privi plictisit.

— Draga mea, bănuielile bazate pe rapoartele unor detectivi particulari nu contează!

Lilian încercă să fi distragă atenţia Gwyneirei jucându-se cu Galahad, dar micuţul era obosit şi plângăcios. În cele din urmă, îşi duse copilul la culcare şi li se alătură părinţilor ei în tăcere.

Singurii care vorbeau în acea seară, înfundat, dar vivace, erau Ben şi Caleb Biller. Caleb trebuie să fi fost în al nouălea cer că nu mai era nevoit să corespondeze cu oameni cu interese similare, ci să discute faţă în faţă cu fiul său. Ben ţinea prelegeri vaste despre termenul de *mana* şi despre corespondenţa lui cu principii asemănătoare din alte regiuni ale Polineziei. Caleb îl legă de mărimea reprezentărilor statuilor de zei, de unde se născu o discuţie vie despre câtă *mana* aveau de fapt zeii şi semizeii.

— Ar fi de ajutor să ne uităm în acest sens peste însemnările domnişoarei Charlotte, observă Caleb şi prezentă din nou meritele Charlottei în culori vii.

Gwyneira se ridică, plină de nelinişte, dar bucuroasă că are ceva de făcut.

— Fiul meu a pregătit toate lucrurile. Dacă doriţi, vi le aduc.

Caleb nu voia să o deranjeze, dar Ben avea privirea copilului căruia i se refuzase desertul.

— Niciun deranj.

Gwyneira se duse sus şi se strădui să-şi ignore artroza. În general, nu intra în camera fiului ei fără să i se permită, dar văzuse carneţelele de notiţe ale Charlottei pe masă. Şi, dacă i se adevereau temerile, oricum trebuia să sorteze lucrurile din acea cameră şi să o golească. Respiră adânc atunci când păşi în încăpere – acelaşi aer, pe care el îl respirase. Dintr-odată o cuprinse o stare de ameţeală.

Bătrâna se aşează pe patul lui Jack şi îşi afundă chipul în perna lui. Fiul ei. Nu îl înţelesese. Nu pricepuse nimic. În sinea ei, îl considerase un laş, iar acum poate că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

În cele din urmă, se adună şi întinse mâna după carnete. Unul era pus alături de teanc. Gwyneira îl luă în mână – şi încercă zadarnic să reţină teancul de desene care căzu afară. Ele se împrăştiară pe jos.

Gwyneira suspină, aprinse lumina şi se apucă să strângă desenele. Se sperie când văzu capul de mort care îi rânjea.

Gwyneira îşi petrecuse ultima noapte în Gallipoli.

În această seară, călătorea cu *Mary Lou* şi cu *Niobe.*

A doua zi, furtuna se domolise, dar continua să fie extrem de frig. Elaine şi Lilian îngheţară în timp ce hrăneau oile şi caii. Roly şi Ben, precum şi noul ajutor, cărau apă. Şi, în acea clipă un adevărat fluviu de oi ude şi îngheţate se revărsă peste fermă, flori şi Carter ajunseseră. Aduceau jos primele turme, fără pierderi mari, şi găsiseră adăpost la cabană înainte de furtună.

— Însă am crezut că vântul o va lua pe sus! relată Carter. Trebuie să trimitem pe cineva sus să o repare. Acoperişul a fost în parte smuls.

Aşa că am plecat în următoarea dimineaţă. Aveţi vreo veste de la Jack şi de domnişoara Gloria? Am văzut rachete de semnalizare.

— Adică nu aţi mers înapoi sus, de îndată ce s-a potolit furtuna? întrebă Elaine sever.

flori clătină capul.

— Domnişoară Lainie, dacă mai trăieşte cineva acolo sus, se descurcă şi fără ajutorul nostru. Şi, dacă nu mai trăieşte nimeni… atunci măcar am salvat oile.

Gândea pragmatic, ca toţi maorii.

— Rachete de semnalizare, îi spuse Elaine soţului ei.

Tim supraveghea în şopron câteva lucrări de reparaţii

— Au cerut ajutor, dar noi nici nu am văzut.

— Şi la ce-ar fi folosit, dacă am fi văzut? De fapt, foarte ciudat că au încercat. Jack trebuie să fi ştiut că se aflau la un drum de două zile distanţă de civilizaţie. Dacă ar fi tras după furtună, ar fi fost logic. Dar să tragi rachete de semnalizare în mijlocul vijeliei? O măsură nu prea inteligentă.

Timothy Lambert se obişnuise să rămână liniştit chiar şi în cele mai complicate situaţii. Domeniul lui de activitate, ca inginer în minerit, era siguranţa minelor. Cu toate acestea, Elaine se supără pe el pentru că se îndoia de faptul că Jack era responsabil.

— Dumnezeule, uite că nu toată lumea gândeşte atât de logic! Trebuie să organizăm o echipă de căutare…

— Mai întâi, ocupă-te de oi, hotărî Tim. Şi nu certa oamenii. Au procedat foarte corect.

Tim se întoarse din nou spre muncitorii lui.

— Cum îi mai merge bunicii?

Gwyneira se întorsese în noaptea precedentă în salon – la mai bine de un ceas de când urcase sus. Gwyn înmânase

celor doi Biller carneţelele de notiţe în tăcere, dar era livid㠍 Apoi se retrăsese pe dată şi nu se arătase încă.

— Kiri i-a adus dejunul. Nu vrea să vadă pe nimeni şi nu a mâncat nimic, dar a băut ceaiul. Mă gândesc să trec mai târziu pe la ea.

Elaine părăsi şopronul şi se apucă să împartă oile nou venite în şoproane şi în grajdurile vitelor. Câteva erau oi gestante. Unele chiar pe cale să fete, altele aveau cu ele miei mici. Noua achiziţie a lui Lilian se ocupă de animale. Bărbatul se dovedi un ajutor iscusit la naşteri şi dădu ideea de a pune bazine de cărbuni în şopron, pentru a avea o sursă suplimentară de căldură pentru cele mai lovite animale şi fără să se înţeleagă de îndată şi cu câinii ciobăneşti.

Elaine îi trimise apoi pe flori şi pe Carter la culcare. Oamenii erau la capătul puterilor.

Mult mai târziu, se duse la bunica ei, pentru a-i da un raport complet. Gwyneira coborâse, în cele din urmă, şi şedea în faţa şemineului. Se amuza cu Galahad, cu gândurile în altă parte. Părea să fi îmbătrânit cu ani de zile.

— Oamenii au adus două mii de oi, dintre care opt sute sunt gestante. Am pierdut în cea mai mare parte mieii care s-au născut în noaptea trecută. Nu au avut cum să supravieţuiască în viscol. Dar multe fată azi, iar Jamie face minuni…

— Cine-i Jamie? întrebă Gwyneira absentă.

— Noul păstor pe care l-a cules Lilian. Ah, da, şi au mai venit încă alţi patru sau cinci maori. Dacă se mai repetă povestea asta, nu-i mai angajăm...

Elaine îşi continuă raportul.

Gwyneira avea impresia că pierdea tot mai mult de sub control conducerea fermei. Şi nu era un sentiment rău.

13

Gloria nu răspunse la sărutul lui Jack, ci rămase liniştită. Înainte de a-şi coborî ochii, îi adresă o privire surprinsă şi confuză.

În faţa cortului se întindea o pătură subţire de zăpadă. Oricât de departe de acoperişul de piatră construiseră, vântul adusese totuşi zăpada înăuntru, şi era atât de frig, încât nu se topea. În valea dinaintea stâncilor mai era zăpadă, dar lacul nu îngheţase. Era de un albastru spălăcit, reflectând cerul albastru-cenuşiu. Câteva oi se adăpau acolo; stăteau murdare în zăpada mânjită cu rahat. Însă cele mai multe dintre animale păreau să fi supravieţuit, iar din cortul de alături behăiau mieii. Nefericiţi, dar, fără îndoială, vii. De afară se auzeau înjurături. Wiremu şi Paora prinseseră o oaie gestantă şi încercau acum să mulgă, pentru mieii orfani, animalul pe jumătate sălbatic, care se împotrivea. Alţi bărbaţi erau acolo pentru a înteţi din nou focul; Rihari căra sus apă din lac.

— Şefa, în curând o să bem ceai cald! Cum îi merge domnului Jack?

Jack sperase să poată călări din nou în acea zi, dar, după drumul extenuant din ziua precedentă, era zadarnic. Avea febră şi se lupta cu ameţeala, în timp ce Wiremu încerca

să-l ajute să ajungă la foc. Şedea acolo, epuizat, încercând să facă planuri utile pentru a doua zi.

— Deci, ce părere aveţi? Călărim până jos şi ne punem pe noi şi animalele în siguranţă, sau încercăm să găsim şi celelalte oi?

— Nu puteţi să călăriţi, domnule Jack, zise Willings, prudent. Ieri abia dacă vă ţineaţi pe cal. Şi, pe atunci, viaţa vă depindea de asta. Trebuie să rămâneţi, în orice caz, aici, până vă va merge mai bine.

— Nu e vorba de mine, se apără Jack cu duritate.

— Fireşte că vom aduna celelalte oi, spuse Gloria, în caz că au supravieţuit mai multe. Însă animalele nu sunt, nici ele, proaste; ele trăiesc aici în fiecare vară. Probabil că mai cunosc unele adăposturi, ca acestea. Cel puţin unele au reuşit, cu siguranţă.

— Dar ar trebui să trimitem pe cineva la Kiward Station, fu de părere Paora. Domnişoara Gwyn va fi din cale-afară de îngrijorată.

Gloria ridică din umeri.

— N-am ce să-i fac, zise ea nerăbdătoare. Nu putem să ne lipsim de niciun om. Animalele trebuie găsite acum, repede, şi mânate jos. Pentru turmele de aici va ajunge iarba din vale şi din împrejurimi până dimineaţă. Puteţi curăţa zăpada şi ea se va topi imediat. Le acordăm această pauză – trebuie să se refacă după furtună. După aceea, o echipă va coborî cu ele mâine, în vreme ce noi vom aduna celelalte animale şi îi vom urma poimâine, dacă vremea va

ţine cu noi. Cum ţi se pare, Rihari?

Cititorul de urme şi supraveghetorul maori al vremii privi atent la cerul acoperit.

— Cred că furia lui Tawhirimateas s-a dus. Arată a ploaie, poate că o să mai şi ningă puţin, dar furtuna pare să se fi oprit.

Într-adevăr, vântul abia dacă mai adia şi, înainte de toate, aerul nu mai părea atât de încărcat de tensiune. Părea să fie o dimineaţă tipică de munte, ploioasă. Neplăcută, însă nu periculoasă.

Gloria şi oamenii ei nu mânară ultimele oi risipite în „fortăreaţă”, ci în vechile adăposturi.

— Ne vom muta din nou tabăra, preciză Gloria. Chiar mâine-dimineaţă. Până atunci, oile nu vor fi păscut totul din jurul lacului şi nu vor fi stricat vegetaţia. Când vor sosi *tohunga* la vară, pentru a vorbi cu spiritele, totul va fi ca de obicei.

Gloria nu specifică dacă lua cu adevărat *tapu*-ul în considerare sau dacă nu voia să o supere pe Rongo. Se miră puţin de faptul că nimeni nu o contrazise, însă magia ascunzişului din munţi mişcă până şi sufletele ultimilor *pakeha.*

Seara se furişă de la sine înţeles în cortul lui Jack şi se strecură în sacul lui de dormit. Se întinse lângă el fără a-l privi. El simţi cum corpul ei înţepeneşte, dar nu i se adresă, la fel cum nici ea nu scoase niciun cuvânt despre sărutul lui de dimineaţă. Schimbară câteva observaţii

nesemnificative, silite, despre drum şi despre căutarea oilor – Gloria şi oamenii strânseseră aproape o mie de animale. Jack o sărută delicat pe frunte.

— Sunt foarte mândru de tine, spuse el tandru. Somn uşor, dragă Gloria.

El îşi dorea, mai mult decât orice, să o ţină în braţe şi să-i înfrângă rigiditatea, dar asta ar fi fost o greşeală. Jack nu mai voia să facă alte greşeli. Nu faţă de femeia pe care o iubea.

În cele din urmă, se strădui să-i întoarcă Gloriei spatele. Adormi, aşteptând zadarnic ca ea să se destindă în sfârşit. Totuşi, când se trezi, îi simţi căldura. Ea se lipise de el, cu pieptul pe spatele său şi cu fruntea pe umerii lui. Braţul ei îl cuprinsese, de parcă ar fi vrut să se agaţe de el. Jack aşteptă până se trezi şi ea. Atunci, o sărută din nou.

În acea dimineaţă, Gloria trimise jumătate dintre bărbaţi în vale, cu o mare parte a oilor. Jack încă nu era destul de puternic spre a fi de folos; totuşi, el ţinu laolaltă oile rămase, împreună cu Tuesday, în vreme ce Gloria, Wiremu şi cei doi păstori maori experimentaţi mai căutară pe munte după animale risipite. Tocmai Wiremu fu acela care obţinu după-amiază un succes neaşteptat. Într-o vale ascunsă, descoperi ultimele şase sute de oi gestante. Multe dintre ele îşi pierduseră mieii, însă valoroasele animale de prăsilă supravieţuiră aproape toate.

Gloria fu peste măsură de fericită şi, pe când şedeau seara în jurul focului, se lipi uşor de Jack. În cort acceptă

ca el să o sărute din nou, dar se lăsă rigidă pe spate şi aşteptă. Jack nu se întoarse de astă dată cu spatele, dar nici nu o atinse. Nu ştia exact ce să facă. Din corpul ţeapăn, încordat, al fetei nu răzbătea nicio teamă, ci doar o aparentă resemnare în faţa inevitabilului, ceea ce lui Jack i se păru aproape insuportabil. Ar fi putut înţelege frica, dar pentru Gloria s-ar fi oferit pe sine din disperare.

— Nu vreau nimic din ceea ce nu vrei şi tu, Gloria, spuse el.

— Însă eu vreau, murmură ea.

Spre spaima lui, ea rostise cuvintele aproape cu indiferenţă.

Jack scutură din cap. Apoi, o sărută pe tâmplă.

— Noapte bună, Gloria mea.

De data aceasta, nu mai dură atât de mult până când ea se destinse. El îi simţi căldura pe spate, în timp ce adormi.

În dimineaţa următoare, aveau să călărească până la Kiward Station. Probabil că atunci nu aveau să mai continue. Însă Jack putea să aştepte.

A doua zi, Maaka îşi făcu primul apariţia la Kiward Station. Tânărul administrator hotărâse că următoarele petreceri prilejuite de nuntă mai puteau aştepta. În loc să-i ureze bun venit minunatei şi tinerei sale soţii în *marae-ul* tribului său, o cazase deocamdată într-una dintre nenumăratele camere de la Kiward Station. Pentru prima dată în mulţi ani, încăperile aproape că se umpluseră.

Tim Lambert se simţi mai mult decât uşurat de sosirea

lui Maaka, deşi, între timp, se temuse serios că aventuroasa lui soţie şi încă mai îndrăzneaţa lui fiică ar fi putut să plănuiască o acţiune solitară de salvare a celor rătăciţi pe munte.

De vreme ce posibilitatea exista, el îl luă pe Maaka la o parte.

— Şi acum, complet fără sentimentalisme, spuse el, mai poate fi cineva în viaţă, acolo sus?

Maaka ridică din umeri.

— Sigur că da, domnule. Sunt multe peşteri, râpe, chiar şi pe ici pe colo porţiuni de pădure, unde să te poţi adăposti. Trebuie doar să nu te fi surprins furtuna şi să cunoşti împrejurimile…

— Şi? întrebă Tim. Jack McKenzie le ştie?

— Nu atât de bine ca băieţii maori, domnule, fu de părere Maaka. La urma urmei, tribul îşi petrece acolo sus toată vara. Bănuiesc că fiii Maramei ştiu fiecare piatră.

— Şi Jack…

Tim tăcu. Asta era o întrebare delicată faţă de un angajat.

— Poate să accepte sfaturi?

Maaka făcu din nou un gest de nesiguranţă.

— Jack a fost un tip de treabă. Dar de când cu războiul… el poate fi cu greu apreciat. Se lasă dus de val, ştiţi? Foarte posibil să lase totul în seama Gloriei…

Maaka nu o spuse, dar Tim înţelese din mimica lui că Gloria trecea mai degrabă ca încăpăţânată. Ceea ce nu-l

surprinse pe Tim. O ştia pe Kura-maro-tini, o femeie care obţinea întotdeauna ce îşi dorea.

— Ce părere aveţi despre ideea de a forma o echipă de căutare? se interesă el. Au fost văzute rachetele de semnalizare. Soţia mea e de părere că oamenii probabil aşteaptă ajutor.

— Doar nu aveţi cum să vedeţi de aici dacă cineva trage în munţi, zise Maaka, uimit. Foarte posibil să fi fost fulgere.

Tim îi relată ceea ce observaseră flori şi Carter, însă Maaka făcu semn că nu.

— Noi luăm cu noi muniţia de semnalizare, în caz că cineva se rătăceşte sau este rănit. Astfel, el poate alarma tabăra principală. Nu se văd însă până la Kiward Station şi nici nu pot fi localizate.

— Deci, nicio echipă de căutare?

Pe Tim începea să-l calce încet pe nervi nepăsarea tânărului maori. Nu s-ar fi aşteptat la atâta lipsă de sentimentalism.

— La ce bun?

— Ei, pentru a-i salva pe oameni, băiete! Trebuie să se fi întâmplat, totuşi, ceva, altfel ar fi fost de mult aici! Sau ce credeţi că fac ei acolo, sus? explodă Tim.

— Adună oile, răspunse Maaka sec.

Tim fu şocat.

— Credeţi că un om supravieţuieşte cu mare greutate unei furtuni seculare şi, apoi, nu apucă drumul drept până

acasă, ci strânge mai departe oi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Maaka îşi rotunji buzele, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

— Probabil că cineva nu, domnule. Dar un McKenzie, da.

Făcu o scurtă pauză.

— Şi o Warden. Eu mă voi ocupa acum de pregătirea vechilor grajduri de vite, domnule, pentru ca oile să poată ajunge la loc uscat.

Grajdurile erau curăţate şi proaspăt aşternute, iar gardurile controlate şi reparate atunci când restul grupului sosi, a doua zi, cu oile gestante.

— Nu le-aţi putut trimite pe nimeni în întâmpinare? întrebă Gwyneira, între râs şi plâns.

Ea îi luă pe cei mai uzi şi mai obosiţi bărbaţi în casă, le turnă cu generozitate whisky în pahare şi îi lăsă să le povestească toate aventurile lor.

— Am propus şi noi, dar şefa a fost de părere că ne trebuie toţi bărbaţii.

Când Lilian şi Elaine coborâră, în sfârşit, un pic prea devreme, pentru masa comună, Gwyneira şedea la foc şi învârtea un pahar de whisky între degete.

— Mie nu mi-a spus nimeni niciodată „şefă”, zise ea, pierdută în gânduri.

Lilian chicoti.

— Ei, timpurile se schimbă. Tu poţi să ştii de zece ori mai multe despre oi decât bărbaţii, însă tu vei rămâne

întotdeauna dulcea „domnişoară Gwyn”. Gloria a avut ghinionul – ori norocul – de a nu fi niciodată drăguţă. Înainte era, de bună seamă, stângace.

Râse.

— Se pare că a cedat.

Jack, Gloria şi bărbaţii îşi petrecură şi ultima noapte a păşunatului în adăpost. De această dată, Wiremu insistase ca ei să doarmă în cabană. Jack încă mai era suferind şi trebuia să se culce, după drumul călare, la căldură. Însă Gloria îi surprinse.

— Vom dormi cu toţii aici, înăuntru, hotărî ea. În grajd vin mieii, iar din cauza behăitului lor nimeni nu va închide un ochi.

Apoi aruncă o privire scurtă fiecărui bărbat în parte. În afară de Jack şi de Wiremu, nu părea ca vreun altul să fi înţeles cât de greu îi cădea această propunere. Ultimii bărbaţi erau cu toţii maori şi erau obişnuiţi să înnopteze împreună în casa comună şi nu ar fi ajuns niciodată la ideea de a se da la tinere fete. Cu atât mai mult dacă erau ale altora.

Jack spera ca Gloria să vină din nou la el, însă ea rămase în alcovul său, închizându-se în sacul ei gros de dormit. Jack se culcă, fără să cârtească, în cel de-al doilea pat al colibei; călăritul prin frig şi umezeală îl şubrezise din nou. Bău răbdător ceaiul pe care i-l aduse Wiremu.

— Nu prea pricep, zise tânărul maori. Ea împarte cortul cu tine, dar aici...

Jack ridică din umeri.

— În casa comună, Wiremu? Nu ar merge oare prea departe?

— N-o să vă căsătoriţi? întrebă Wiremu. Mă gândeam că…

Jack surâse.

— Nu depinde de mine. Dar, înainte de a mă trimite la plimbare, aşa cum ai păţit tu…

Wiremu rânji dureros.

— Ai grijă de mana ta! rosti el.

În seara următoare ajunseră la Kiward Station şi, spre norocul lor, nu plouă toată ziua. Bărbaţii le deschiseseră oilor grajdurile, Elaine scosese chiar şi caii din boxe, bucurându-se de forfota din îngrăditură. Totul decurse în acea zi conform aşteptărilor. În cele din urmă, Lilian şi Elaine călăriră în calea turmei.

Gloria făcu o faţă mai mult decât stupefiată când îşi revăzu verişoara.

— Păi, nu ai dispărut la Auckland? se informă ea şi o examină pe Lilian.

Roşcovana nărăvaşă abia dacă se schimbase de-a lungul anilor. Sigur că Lilian se maturizase, însă avea în continuare acelaşi râs poznaş şi nepăsător.

— Tu ai dispărut! observă Lily. Eu doar m-am măritat!

Şi ea o cercetă pe Gloria, dar văzu o cu totul altă fată decât făptura grăsulie, înspăimântată şi îmbufnată din Oaks Garden. Gloria stătea în şa, sigură de sine. Faţa îi era

roşie şi marcată de osteneala întâmplărilor, însă i se conturase. Lilian mai văzuse doar rareori un asemenea chip. Trebuia să şi-o amintească, pentru viitoarea ei carte... O fată, care a străbătut o jumătate de lume pentru a-şi afla iubitul. O continuare pentru *Jackaroe.* Oricum, avu sentimentul incert că Gloria nu-i va povesti niciodată întreaga istorie.

Lily relată încântată despre viaţa ei în Auckland şi despre copilul ei, iar Elaine povesti despre Kiward Station. Jack şi Gloria se priveau tăcuţi şi aruncau, din când în când, priviri mândre spre animalele pe care ei le mânaseră. Când ajunseră în sfârşit în curte, oamenii îi aşteptau, pregătiţi să împartă oile pe staule. Maaka era prezent pentru a coordona totul, dar bărbaţii care participaseră la mânatul animalelor se uitau numai la Gloria. Iar Gloria, la Jack.

— Ei, bine, băieţi, zise Jack, e frumos să fim din nou aici. Ne putem felicita toţi – Paora, Anaru, Willings, Beales. A ieşit o treabă foarte bună. Cred că ar trebui să-i cerem şefei un mic bonus.

Jack o privi pe Gloria, iar ea surâse.

— Bănuiesc că aţi păstrat staulele libere pentru oile gestante. Pe berbeci îi vom mâna direct mai departe, pe păşunea de după Bolds Creek. Şi n-aş mai vrea să aud cuvântul *ţapul* Dacă nu mai plouă, oile care au fătat vor putea fi mânate mâine la Inelul Războinicilor din Piatră...

Jack dădu calm indicaţii, în timp ce Gloria şi câţiva

bărbaţi fluierară câinii ciobăneşti, pentru a despărţi turmele.

— Maaka, preiei tu supravegherea? Aş vrea să o salut pe mama. Şi, cum se arată, casa întreagă e plină de membrii familiei noastre.

— Şi o baie ar fi o idee bună, observă Gloria, descălecând. Duc şi caii în grajd, Jack. Mergi liniştit înăuntru şi încălzeşte-te.

Tocmai îi ducea pe Geredwen şi pe Anwyl spre boxe, când Gwyneira deschise uşa grajdului. De fapt, Jack s-ar fi aşteptat ca mama lui să fie în casă – când avea vizite, găsea rareori timp să vadă cum merge treaba prin grajduri. Gwyneira purta o rochie veche de călărie, iar părul ei alb, creţ, era rebel ca altă dată şi faţa îi strălucea tinereşte, aşa cum Jack nu o mai văzuse de ani buni.

— Jack, Gloria!

Gwyneira alergă spre cei doi şi îi îmbrăţişă deodată. Nu băgă în seamă că Gloria se crispă şi că Jack o trase spre el doar din politeţe. Toate astea aveau să se schimbe în timp; era destulă vreme. Importanţa lor pălea în faţa evenimentului din grajd, care era pentru Gwyneira McKenzie, chiar şi după atâţia ani, un miracol.

— Veniţi înăuntru, cineva doreşte să vă salute aici! zise ea misterioasă şi îi trase pe fiu şi pe strănepoată spre boxa lui Princess. Tocmai s-a născut!

Gwyneira arătă spre grajd, iar Jack şi Gloria se înghesuiră înăuntru.

Lângă iapa ponei, se afla un mânz mic, ciocolatiu. Între nările sale era un mic semn alb, iar pe frunte avea o stea.

Gloria privi spre Jack.

— Mânzul pe care mi l-ai promis.

Jack încuviinţă.

— Trebuia să te aştepte când te vei fi întors.

— Jack!

Tim Lambert nu ieşise din casă pentru a-i saluta pe cei care sosiseră. Spre seară, se făcu mai rece şi mai neplăcut, iar la Kiward Station se plimbase deja oricum prin ploaie, de mai multe ori decât ar fi fost bine pentru oasele sale. În afară de asta, imensul conac abia dacă era încălzit. De fapt, el putea să fie confortabil doar cu mult mai mulţi oameni decât numărul angajaţilor de acum ai Gwyneirei. Lui Tim i se făcu dor de micuţa şi plăcuta lui casă din Greymouth şi, de fapt, şi de biroul său. El se bucura de haldele de cărbune şi turnurile de extracţie. Văzuse destule oi cât pentru următorul an.

Nu putea înţelege ce anume îi reţinuse în grajduri pe Jack şi pe Gloria preţ de două ceasuri după sosire. Chiar şi Maaka, cel care preluase oile după ce ele ajunseseră, intrase între timp, şezând oarecum jenat alături de Tim lângă şemineu. Jack şi Gloria intrară abia acum, în sfârşit, amândoi murdari şi cu părul vâlvoi, dar cu o expresie fericită pe chip, de nerecunoscut. Maaka îi turnă prietenului său un Whisky. Asemenea tuturor maorilor, era pregătit să-şi lase suficient timp pentru a-i saluta, însă Tim

trecuse numaidecât la chestiune.

— Jack, trebuie neapărat să purtăm o discuţie. Aceste şoproane de tuns... şi personalul tău de aici. L-am rugat în acest sens pe omul tău ca noi...

Jack se apără, surâzând.

— Mai târziu, Tim... şi Maaka. Vă rog. Şi, de fapt, acum nici nu doresc whisky. Am nevoie de o baie, ceva de mâncare... Vom mânca împreună cu toţii, nu? După aceea, avem tot timpul să povestim.

Maaka încuviinţă.

— Când vrei, zise el, acum, că te-ai întors.

Kiward Station văzuse doar rareori atâţia oameni adunaţi în jurul mesei, ca în acea seară. Tim şi Elaine, Lilian şi Ben, Caleb, la care se mai adăugau Maaka şi tânăra lui soţie, care părea a fi oarecum jenată. Weimarama, care nu se simţea în largul ei printre toţi aceşti *pakeha,* ştia însă să se poarte impecabil la masă. Jack îl salută pe Roly cu o neobişnuită cordialitate, apoi se aşeză alături de Gloria. Gwyneira şedea, radiind de fericire, în faţa întregii ei familii, ţinându-şi primul stră-strănepot pe genunchi. Galahad salivă pe cea mai frumoasă rochie a ei şi îi strică freza, însă aşa ceva nu o deranjase niciodată pe Gwyneira. Se uita cu mare plăcere la Gloria. Fata purta costumul-pantalon pe care i-l cumpărase în Dunedin. Lilian abia se mai putea abţine de încântare.

— Îţi şade bine. Dar şi noua modă. O să-ţi arăt reviste...

Gloria şi Jack tăceau ca aproape întotdeauna, dar nu era o tăcere care să indispună. Ambilor nu părea să le pese de numeroasa societate. Când totuşi vorbiră, o făcură despre mânzul lui Princess, ceea ce o împinse, desigur, pe Lilian să se gândească, firește, la Vicky a ei.

— A trebuit să o las, din păcate, la Greymouth. Cu toate că ar fi fost mult mai romantic să fug pe cal!... în orice caz, mi-ar face plăcere să o am acasă. Dar oare pot fi luaţi cai pe bac, tăticule? Sau vor avea rău de mare?

Spre marea uimire a Gwyneirei, Jack începu să vorbească. Povesti, cu voce joasă – de parcă nu ar fi fost obişnuit să vorbească – despre caii de cavalerie şi drumul pe mare spre Alexandria.

— O dată pe zi, vasele se întorceau şi mergeau împotriva vântului, spre a mai domoli arşiţa. M-am gândit imediat că nu ar fi trebuit să facă una ca asta. Caii nu au ce căuta pe mare şi, cu atât mai puţin, în război...

— Poate că ne vom muta din nou pe Insula de Sud, se gândi Lilian. Mie mi-e indiferent unde scriu, iar Ben poate să aleagă! Universitatea din Dunedin ar fi înnebunită după el...

Lilian îi aruncă soţului o privire mândră.

Tim făcu o faţă plictisită, însă Elaine îl văzu şi dădu din cap, mustrându-l.

Gwyneira surâse mulţumită.

Mai târziu, se adunară cu toţii în salon. Tim şi Maaka le explicară lui Jack şi Gloriei propunerile lor de renovare,

fără a băga de seamă că cei doi aproape că adormiseră de extenuare. După călăritul prin frig, focul din şemineu acţiona aproape ca un somnifer.

Lilian o atrase pe soţia lui Maaka într-o conversaţie şi hotărî că Weimarama devenea şi mai atrăgătoare atunci când îşi dădea drumul la vorbă. Gloria observă, cu un amestec de satisfacţie şi de mirare, că Jack nu îi acorda fetei maore prea multă atenţie. Ben Biller reacţionase la fel de puţin. El discuta, din nou, cu tatăl său, de data aceasta fiind vorba de semnificaţia pe care ar avea-o, într-adevăr, înfrângerea acelui *maui* în faţa zeiţei morţii. Era vorba oare doar de trădare din partea falşilor prieteni sau de fatalitatea morţii? Ben argumenta cu desenele Charlottei, Caleb cu sculpturi din Insula de Nord.

În acelaşi timp, amândoi îşi fluturau iritaţi prin aer dovezile teoriilor lor, iar Jack recunoscu speriat, în mâna lui Ben, ultimul carnet de notiţe al Charlottei. I se strânse inima. Nu ar fi trebuit ca desenele Gloriei să ajungă în mâinile acestui străin. Nimeni nu ar fi trebuit să le vadă... de ce nu le ascunsese, ci le pusese doar la loc printre ciorne?

Ben Biller îi observă privirea speriată şi o interpretă ca pe o dezaprobare.

— Iertaţi-ne, domnule McKenzie, evident, nu am intenţionat să luăm documentele fără aprobare, însă mama dumneavoastră a avut amabilitatea...

Gloria se trezi din moţăiala în care explicaţiile lui Tim o

împinseseră. Până atunci, lăsase să treacă pe lângă ea discuţia lui Ben cu Caleb. Însă acum devenise atentă.

Privirea lui Jack se opri asupra Gwyneirei. Ea îşi ridică ochii, şi văzu groaza pe faţa Gloriei.

— Voi doi, veniţi aici, rosti Gwyneira încet. Nu trebuie să spuneţi nimic. Aş dori să vă ţin, pur şi simplu, în braţe, acum, că aţi revenit.

14

Jack şi Gloria auziră doar în treacăt cum ceilalţi îşi croiau planuri. Tim Lambert voia să revină cât mai repede posibil acasă, iar Elaine îi convinse pe Lilian şi pe Ben să li se alăture pentru câteva zile. Pentru tânăra pereche, abaterea spre Greymouth era de la sine înţeleasă: Lilian dorea să-şi revadă fraţii şi calul, dar Ben se temea de reîntâlnirea cu mama sa. După cum era de aşteptat, Lili îşi impuse punctul de vedere. Elaine îi şopti lui Tim că Ben era „într-adevăr un tânăr foarte simpatic”.

— Aş vrea doar să ştiu ce găseşte Lily la el, adăugă ea, în vreme ce Ben şi Caleb se dedicară iarăşi chestiunii referitoare la predictibilitatea fundamentală a acţiunilor zeilor şi eroilor legendari din mitologia maori.

Tim mormăi ceva ce pentru Elaine trecu drept încuviinţare.

Maaka şi frumoasa lui soţie se retraseră devreme; probabil că discuţiile lui Ben şi Caleb li se păruseră şi mai enervante decât întregii adunări. Jack folosi prilejul pentru a saluta, şi chiar şi Gloria le dori tuturor noapte bună. Îşi sărută bunica pe obraz, ceea ce nu mai făcuse de mult timp, de când era o fetiţă. Gwyneira fu mişcată până la lacrimi.

Gloria deschise încetişor uşa camerei lui Jack. Fără să

bată. Nici în trecut nu bătuse vreodată. Şi la fel de la sine înţeles precum în alţi ani, i se furişă sub plapumă. Copilul de atunci purta însă o cămaşă de noapte şi se lipea de îndată, în tăcere, de mai marele ei protector, adormind astfel în continuare, fără coşmaruri. Femeia de astăzi îşi scoase capotul înainte de a veni la el. Pe dedesubt era goală. Tremura, iar lui Jack i se păru că îi aude rapidele bătăi ale inimii.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea încet.

— Absolut nimic, spuse Jack, însă ea îşi clătină capul.

Gloria îşi netezi pe spate părul proaspăt spălat, iar Jack îşi ridică în acelaşi timp mâna. Degetele li se întâlniră şi se despărţiră imediat după aceea, ca electrizate.

— „Absolut nimic” am mai încercat, murmură Gloria.

Jack îi mângâie părul şi o sărută. La început, pe frunte, pe obraz, apoi pe gură. Fără să o deschidă, ci ţinând-o închisă.

— Gloria, nu trebuie să o faci, zise Jack încet. Te iubesc. Fie că împarţi cu mine patul, fie că nu. Dacă nu doreşti…

— Dar tu o vrei, totuşi, şopti Gloria.

— Nu e vorba de asta. Dacă e dragoste, trebuie să o vrea amândoi. Dacă doar unul găseşte plăcere în asta, atunci este…

El nu găsi cuvântul potrivit.

— În orice caz, ar fi greşit.

— Charlottei tale i-a plăcut prima dată? întrebă Gloria, destinzându-se puţin.

Jack zâmbi.

— O, da. Chiar dacă şi ea a fost fecioară când ne-am căsătorit.

— Şi ea? întrebă Gloria.

— Pentru mine eşti fecioară, Gloria, căci nu ai iubit încă un bărbat. Altfel, nu ai fi întrebat cum e.

Jack o sărută din nou, lăsându-şi buzele să rătăcească pe gâtul şi pe umărul ei. Îi mângâie cu grijă sânii.

— Atunci, arată-mi, zise ea încet.

Mai tremura încă, dar începu să se liniştească atunci când el îi sărută braţele, încheieturile, mâinile aspre şi degetele scurte, puternice. El îi plimbă mâinile peste faţa lui, încurajând-o să-l mângâie şi ea la rândul ei. O atingea tandru şi atent, aşa cum ar fi făcut-o cu un cal speriat.

După Charlotte, Jack nu mai avusese nicio femeie şi se temuse să mai aibă vreuna. Gloria era însă cu totul altfel decât Charlotte. Fireşte, şi soţia lui fusese la început neatinsă şi temătoare, dar Charlotte era totuşi mondenă, o mică sufragetă. Ea ieşise în stradă, împreună cu tovarăşele ei, pentru drepturile femeii – studentele de atunci se implicaseră pentru a obţine îngrijirea medicală a prostituatelor. Tânăra femeie nu era chiar cu totul neştiutoare; când fetele se aflau laolaltă, şuşoteau şi îşi împărtăşeau experienţele. Drept urmare, Charlotte se bucurase de noaptea nunţii. Fusese curioasă şi avidă de arta iubirii.

Din contră, Gloria era temătoare. Totuşi, frica ei nu se

manifesta prin descurajare, ci prin răbdare. Nu se încordă deloc – cândva, pe *Niobe,* trebuie să fi descoperit că poate suporta mai degrabă durerile dacă îşi destinde muşchii. Jack trebuia să aibă grijă ca ea să nu alunece în această toleranţă şi să devină, astfel, o păpuşă lipsită de voinţă în braţele sale. El îi vorbi, murmură tandreţuri printre dezmierdări şi încercă să o atingă aşa cum ceilalţi bărbaţi nu o făcuseră înainte. Fu fericit când ea îşi apropie faţa de umărul lui, sărutându-l, atunci când el o penetră în sfârşit. O iubi încet şi o mângâie şi o sărută în timp ce continua să fie în ea. Înainte de a se termina, se răsuci şi o trase deasupra lui. Nu voia să se prăbuşească peste ea, de parcă ar fi fost vreunul dintre clienţii ei desfrânaţi. Ea lunecă lângă el şi i se lipi de umăr, pe când el reîncepu să respire normal. Îndrăzni în cele din urmă să-l întrebe. Glasul îi suna temător.

— Jack... că eşti atât de încet... asta vine de la faptul că ai fost bolnav? Sau că eşti bolnav?

Jack fu cu totul uluit. Apoi, râse încetişor.

— Fireşte că nu, Glory. Şi nici nu sunt atât de încet. Îmi dau doar timp, pentru că... pentru că atunci e mai plăcut Mai ales pentru tine. Nu a fost plăcut, Glory?

Ea tăcu mai întâi.

— Eu... nu ştiu. Însă, dacă o mai faci o dată, aş putea încerca să fiu atentă.

Jack o trase spre el.

— Ăsta nu e un experiment ştiinţific, Glory. Încearcă să

nu fii atentă la nimic. Numai la tine şi la mine. Uite...

El căută o imagine spre a-i desluşi iubirea şi dintr-odată avu din nou în faţa lui ultimul mesaj delicat al Charlottei.

— Gândeşte-te la Papa şi la Răngi, zise el dulce. Trebuie să fie ca atunci când cerul şi pământul devin una – fără a mai dori să se despartă.

Gloria suspină.

— Aş putea... aş putea să fiu acum cerul?

Pentru prima dată nu se mai găsea sub un bărbat, ci se ridică peste Jack, îl sărută şi îl mângâie, aşa cum îi făcuse şi el ei. Apoi, nu mai fu atentă la nimic. Cerul şi pământul explodară în cel mai curat extaz.

Gloria şi Jack se treziră strâns îmbrăţişaţi. Jack deschise primul ochii şi văzu două chipuri vesele de collie. Nimue şi Tuesday se ghemuiseră la picioarele patului, şi se bucurau, în mod evident, că stăpânii lor se pregăteau, în sfârşit, să-şi înceapă ziua.

— Dar nu ne vom face un obicei din asta, spuse Jack, încreţindu-şi fruntea, şi îi goni pe câini din pat, cu o mişcare a capului.

— De ce nu? întrebă Gloria, buimacă. A doua oară mi-a plăcut cu adevărat.

Jack o sărută, trezind-o şi o iubi numaidecât încă o dată.

— De fiecare dată va fi mai bine? întrebă ea, imediat după aceea.

Jack surâse.

— Îmi dau silinţa. Dar, în ceea ce priveşte obişnuinţa...

Gloria, îţi poţi imagina să te căsătoreşti cu mine?

Gloria se lipi şi mai strâns de el. În vreme ce Jack aştepta încordat, ea ascultă toate zgomotele casei care se trezea.

Lilian cânta, tare şi fals, în baie, Tim se târa, folosind cârjele, pe scări – se străduia mereu să ajungă primul jos, pentru ca nimeni să nu observe cât de neîndemânatic coboară – Elaine îşi chema câinele şi, undeva, Ben şi Caleb discutau din nou, probabil tot despre tradiţiile maori.

— Mai e nevoie? întrebă Gloria. Nu ne-am culcat adineauri în casa comună?

Jack şi Gloria îşi doriră o nuntă mică, însă Gwyneira să arătă dezamăgită când auzi asta şi până şi Elaine protestă drastic. Ea se simţea de bună seamă păcălită că Lilian nu avusese parte de o petrecere fastuoasă şi voia să participe măcar la plănuirea nunţii lui Jack şi a Gloriei.

— O petrecere în grădină, preciză Gwyn. Cele mai frumoase petreceri de nuntă sunt cele în grădină, iar acum ne bate vara la uşă. Puteţi să invitaţi întreaga regiune. Chiar ar trebui să o faceţi! La urma urmei, se mărită însăşi moştenitoarea de la Kiward Station, aşa că oamenii se aşteaptă la un mare antren.

Gwyneira îşi putea aminti, de fapt, de o astfel de sărbătoare de grădină petrecută la Kiward Station, care se terminase oricum altfel decât fericit; pe de altă parte, fuseseră dintotdeauna fascinante lampioanele din parc, ringul de dans, stelele şi atmosfera de basm.

— Dar fără muzică de pian! preciză Gloria.

— Şi fără valsuri...

Jack se gândi la primul său dans cu Charlotte.

Gwyneira se gândi la primul ei dans cu James.

— Nu! în niciun caz cu orchestră! Doar câţiva oameni, care ştiu să scârţâie şi să fluiere – adică să facă un pic de muzică. Din ăştia sunt de găsit întotdeauna printre muncitori. Poate că va dansa cineva încă o dată o gigă cu mine...

De când aflase despre logodna lui Jack şi a Gloriei, Gwineyra se simţea întinerită cu mulţi ani, agitându-se ca o tânără fată la plănuirea nunţii.

— Şi nu vom aştepta la nesfârşit, zise Jack. Nicio prelungire cu o jumătate de an a logodnei sau aşa ceva. O vom face...

— Mai întâi, trebuie să ducem oile la munte, spuse Gloria. Deci, nu înainte de decembrie. Şi gândeşte-te la noile şoproane de tuns.

Nu am nicio plăcere să încerc rochii, în timp ce voi vă ocupaţi de supravegherea renovării.

Gwyneira râse şi povesti despre nesfârşitele probe din Anglia ale rochiei sale de mireasă. Astăzi îi părea de neconceput că în trecut înzestrai perfect o mireasă pentru soţul ei, aflat la celălalt capăt al lumii.

Gloria nu vorbea cu plăcere despre rochia de mireasă. Numai când se gândea la ea devenea mai mult decât nervoasă. Nu arătase niciodată bine într-o rochie. Iar

oaspeţii aveau să o compare mereu cu Kura-maro-tini, de a cărei nuntă de vis, îşi aminteau mulţi dintre cei prezenţi. Copil fiind, îi fusese descrisă deseori rochia simplă din mătase a Kurei, florile proaspete din minunatul ei păr... Gloria ar fi păşit cu cea mai mare plăcere înaintea altarului în pantaloni de călărie.

În cele din urmă, Lilian rezolvă problema. Într-adevăr, se contura o docenţă pentru Ben la Dunedin – Lilian bănuia că Caleb îşi pusese în mişcare relaţiile, dar fireşte că ea nu i-ar fi spus niciodată asta lui Ben – şi călători, patru săptămâni înainte de nuntă, alături cu copil, dădacă şi maşina de scris pe Insula de Sud, spre a se interesa acolo de o casă. Acesta era, în orice caz, pretextul oficial. În realitate, ea se instală mai întâi la Kiward Station şi se ocupă de orice era legat în vreun fel de nuntă, atribuţii din cele pe care mama ei, Elaine, nu şi le revendicase. Agitaţia ei fu nemărginită atunci când constată că rochia miresei lipsea încă.

— Trebuie să cumpărăm o rochie! îi zise Gloriei, care nu părea să aibă vreo tragere de inimă. Nicio împotrivire, ne ducem mâine la Christchurch. Şi ştiu deja exact ce îţi trebuie!

Smulse cu nerăbdare din poşetă o revistă englezească pentru femei şi o deschise în faţa Gloriei. Aceasta aruncă o privire mirată asupra rochiilor largi şi vălurite din materiale uşoare, împodobite parţial cu paiete şi franjuri, care aduceau puţin cu *piupiu*-urile, rochiile de dans ale

macrelor. Noile rochii erau şi mai scurte; ele ajungeau numai până la genunchi şi nu pretindeau o talie de viespe, ci, dimpotrivă, prelungeau talia în jos.

— Ăsta-i ultimul răcnet! în ele se dansează un dans nou, charleston. Ei, da, şi părul tău va trebui scurtat. Priveşte, ca la aceste fete...

Femeia din imagine îşi purta părul cu adevărat scurt şi tuns în trepte.

— Cu asta vom începe, vino!

Lilian îl tundea dintotdeauna pe Ben. La urma urmei, nu mai aveau bani şi de frizer. Astfel încât îşi purtă foarfecele atât de repede şi de îndemânatic prin chica aspră a Gloriei, încât aceasta îşi aminti de felul în care tunseseră oamenii de la Kiward Station oile. Nu îndrăzni să se împotrivească şi, firește, că nu putu să-i povestească lui Lilian despre ultima ei „tunsoare”. Aşa că rămase liniştită, tremurând doar în sinea ei – şi abia dacă putu să-şi recunoască imaginea în oglindă. Părul ei des nu-i mai era zburlit, ci îi înconjura delicat chipul. Noua frezăîi accentua pomeţii înalţi şi trăsăturile acum mai conturate. Ea permitea evidenţierea moştenirii maori a Gloriei ca pe ceva exotic, îngustându-i oarecum faţa lată, netedă.

— Deosebit! hotărî mulţumită Lilian. Şi bineînţeles că trebuie să te machiezi. Ţi-am arătat cum încă din şcoală, dar nu o faci niciodată. Mă ocup eu de asta la nuntă. Mâine, o rochie o să cumpărăm mai întâi.

Însă aceste intenţii eşuară, fiindcă în tot Christchurch-ul

nu se găsea, încă, o rochie-charleston. Vânzătoarele se arătară chiar şocate de poze.

— Neruşinat! explică o matroană jignită. Aşa ceva nu o să aibă aici niciun succes.

Gloria încercă alte câteva rochii – şi, la sfârşit, ar fi vrut să renunţe cu totul la nuntă.

— Arăt oribil!

— Rochiile sunt oribile, zise Lilian. Dumnezeule, de parcă s-ar fi organizat un concurs, care croitor ar putea să coasă cele mai multe volănaşe pe o rochie de nuntă. Arăţi ca un tort cu cremă de unt! Nu, aici trebuie să se întâmple ceva. Nu are nimeni de la Kiward Station vreo maşină de cusut?

— Doar nu vrei să coşi tu? întrebă Gloria, stupefiată.

Lucrul de mână făcuse parte dintre materiile de la Oaks Garden, iar ea încă îşi putea aminti de cârpăcelile lui Lilian.

Lilian chicoti.

— Doar nu eu...

Singura maşină de cusut între Christchurch şi Haldon se găsea în proprietatea Maramei – unul dintre ultimele cadouri ale ginerelui ei Wiliam, folosită în anii din urmă mereu la cusutul celor mai simpli pantaloni de călărie şi cămăşi pentru fiii Maramei.

— Minunat! se extazie Lilian. Modelul va trezi în ea vechi amintiri. Cam tot aşa a meşterit şi rochia de nuntă a mamei mele! Aş putea să sun la Greymouth?

Nunta Gloriei fu un prilej pentru doamna O'Brien, mama lui Roly, cusătorească iscusită, să călătorească pentru prima dată în viaţă cu trenul. La două zile după strigătul de ajutor de la telefon al lui Lilian, ea descinse emoţionată şi pusă pe fapte mari în Christchurch şi se arătă aproape la fel de şocată de imaginea din catalogul Lilianei ca şi vânzătorii din magazin. Apoi, însă, păru că percepe chestiunea drept o provocare şi trecu imediat la alegerea materialului potrivit.

— Copilaşilor, poate fi liniştit mătase, în orice caz un material fluid, însă în niciun caz tul. Şi aceste franjuri… vin oare din America, domnişoară Lily? De la indieni? Ei, nu mie trebuie să-mi placă.

Când Gloria încercă, în sfârşit, rochia, îi plăcu, totuşi, domnului O'Brien. Şi Lilian ceru imperativ un model asemănător; la urma urmei, avea să fie domnişoară de onoare.

Rochia o transformă pe Gloria într-o cu totul altă femeie. O făcea să pară mai înaltă, mai matură, însă şi mai delicată şi mai jucăuşă. De fapt, nu fusese niciodată grasă, dar până de curând păruse că se îneacă în haine. Acum se văzu pentru prima oară în oglindă şi se găsi zveltă. Se învârti, atât cât putu pe pantofii cu tocuri înalte pentru care insistase Lilian.

— Iar în loc de voal, îţi va trebui o pălărioară cu pene, preciză Lily şi îşi apucă iarăşi revista.

Până acum nu îndrăznise să facă şi această propunere,

însă acum Gloria să arătă destul de interesată.

— Vă pricepeţi, doamnă O'Brien?

Jack devenea tot mai tăcut, pe măsură ce nunta se apropia. Pregătirile pline de zel ale lui Elaine şi ale lui Lilian îi aminteau de vâlva pe care o provocaseră Elizabeth şi Gwyneira la nunta lui cu Charlotte. Gloria se refugia mereu în grajduri în faţa întregii învălmăşeli, pe când Charlotte savurase tot acest du-te-vino.

— Ar fi trebuit să fugim, observă el în seara dinaintea nunţii. Lilian şi Ben au procedat corect: valea şi o semnătură la primăria din Auckland.

Gloria scutură din cap.

— Nu, trebuie să aibă loc aici, spuse ea cu o voce neobişnuit de blândă.

Cu o zi înainte, sosise o scrisoare de la Kura şi William Martyn, răspunsul la anunţul Gloriei şi al lui Jack despre logodnă şi invitaţia lor de nuntă. La cea din urmă bineînţeles că nu puteau participa – se arătaseră jigniţi că nu se ţinuse seama de turneu în cadrul planificării. Trupa lor se afla acum din nou la Londra. Teoretic, ar fi putut aşadar să vină, în aproximativ opt luni aveau o perioadă liberă. Gloria se supără mai întâi din cauza scrisorii, dar pe urmă Jack i-o luă din mână, o parcurse rapid şi o puse deoparte.

O trase spre el pe Gloria, care încremenise din nou, de când atinsese scrisoarea Kurei.

— Nu aş fi îndrăznit niciodată să te iubesc aşa, zise el,

adâncit în părul ei.

Gloria se eliberă şi îl privi mirată.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu te-ar fi trimis în Anglia, explică Jack, ai fi rămas aici şi, pentru mine, nu te-ai fi maturizat niciodată. Te-aş fi iubit, dar ca pe o soră mai mică sau ca pe o rudă apropiată. Tu...

Gloria înţelese.

— Aş fi fost *tapu* pentru tine, spuse ea. Se poate. Dar să le mulţumesc acum părinţilor mei în genunchi?

Jack râse.

— În orice caz, ar trebui să nu mai fi atât de supărată pe ei. Şi ar mai trebui să citeşti şi post-scriptum-ul...

El ridică scrisoarea, o netezi şi i-o puse în palmă.

Gloria privi dezorientată cele câteva cuvinte de la sfârşitul scrisorii: Kura Martyn o ruga pe Gwyneira să pregătească un document. Intenţiona să îi transfere fiicei sale Kiward Station, ca dar de nuntă. Gloria păru că vrea să spună ceva, însă nu putu scoate niciun cuvânt.

— Nu cumva ţi-e frică acum că mă însor cu tine pentru toate oile tale? întrebă Jack, zâmbind.

Gloria ridică din umeri şi trase adânc aer în piept.

— Şi asta ar putea merge bine, observă ea apoi. Gândeşte-te la bunica Gwyn. Ea a dus o viaţă îndelungată şi frumoasă cu oile soţului.

Gloria zâmbi şi-l apucă pe Jack de mână.

— Iar acum, vino, să-i povestim. Va dormi cu adevărat

bine după zeci de ani.

Ziua nunţii a fost o strălucitoare zi de vară. Jack respirase uşurat când dimineaţa se arătase senină. La nunta sa cu Charlotte plouase. La cununie, Elaine renunţase, cu inima frântă, la marşul nupţial – pur şi simplu, Gloria nu mai voia să vadă vreun pian. Marama mulţumi în cele din urmă tradiţia *pakeha,* cântând *Lohengrin* la flautul putorino. În rest, se ocupă de muzica de la cununie şi cântă, cu vocea ei eterică, cântece de dragoste ale maorilor.

— A fost minunat, zise, cu o voce caldă, domnişoara Bleachum, care îi stătea alături Gloriei în calitate de naşă.

Părea fericită, având un aer chipeş şi tineresc în rochia ei la modă, de un albastru deschis. Motivul evident era chiar lângă ea: doctorul Pinter o însoţise la cununie. Chiar şi fostul medic militar abia dacă mai era de recunoscut. Se îngrăşase; expresia hăituită din timpul războiului făcuse loc uneia mai liniştite, mai calme. Îi spuse lui Jack că opera din nou.

— Un băieţel, care se născuse cu o problemă de şold. Ţinea de unul dintre invalizii de război – bineînţeles că oamenii nu aveau bani, iar copilul ar fi rămas handicapat. Sarah a insistat să încerc, pur şi simplu.

Îi aruncă domnişoarei Bleachum o privire prin care îi trimitea întreaga lui adoraţie, de parcă numai ei i s-ar fi datorat însănătoşirea sa.

— Acum înfiinţăm un spital pentru copii! povesti

domnişoara Bleachum. Robert a moştenit ceva bani, iar eu am economisit. Am cumpărat o casă minunată, care se potriveşte foarte bine! După operaţie, copiii trebuie să zacă multă vreme şi nu pot merge la şcoală, astfel încât voi putea să le predau. Mi-ar fi fost greu să renunţ la meseria mea.

Se înroşi, în timp ce pronunţă ultimele cuvinte.

— Asta înseamnă, domnişoară Bleachum, că vă veţi căsători? întrebă Jack.

Evident, el o ştia, dar i se părea în continuare fascinant să o vadă roşind pe fosta învăţătoare a Gloriei.

— De altfel, am sperat că vă veţi întoarce curând la noi…

Domnişoara aruncă o privire spre silueta încă foarte zveltă a Gloriei şi se coloră apoi din nou. Gloria o ajută să depăşească impasul, prezentându-l pe dr. Pinter lui Wiremu. Spre deosebire de Tonga şi de ceilalţi demnitari ai tribului, care apăruseră în portul tradiţional maori, Wiremu purta un costum care nu i se potrivea întru totul. Pesemne îl avea de pe vremea când fusese la Dunedin – în lunile petrecute ca războinic şi vânător îşi sporise masa musculară. Umerii şi braţele sale păreau să-i rupă haina.

— Wiremu studiază medicina. Poate că aveţi nevoie de un ajutor la spitalul vostru?

Privirea doctorului Pinter alunecă peste tatuajele lui Wiremu.

— Nu ştiu, se eschivă el. Le va stârni teamă copiilor…

— Da’ de unde! zise Sarah, radiind. Dimpotrivă! Le va da

curaj. Un războinic maori, mare şi puternic, de partea lor! De aşa ceva au nevoie copiii! Dacă doriţi, sunteţi binevenit!

Sarah îi întinse mâna lui Wiremu. Dr. Pinter o făcu şi el.

Tonga îşi privi fiul cu dispreţ. În cele din urmă, i se alătură Gwyneirei.

— Nu pot decât să vă felicit din nou, zise el. Mai întâi Kura, acum Gloria.

Gwyneira ridică din umeri.

— Nu i-am ales niciuneia mirele, zise ea apoi. Şi nici n-am vrut vreodată să mă bag. Kura a fost dintotdeauna altfel. N-ai fi ţinut-o niciodată, chiar dacă s-ar fi măritat cu un maori, la fel de puţin cum am putut eu să o ţin. Dar Gloria… ea s-a întors. La mine şi la voi. Ea aparţine acestei ţări. Kiward Station este… cum îi spuneţi voi? *Maunga* voastră, nu? Nu trebuie să o legi de trib. Ea e înrădăcinată aici! La fel ca Jack.

Ea urmări privirea lui Tonga, îndreptată spre fiul lui.

— Şi Wiremu. Poate că va reveni, cândva, însă nu îl poţi obliga.

Tonga surâse.

— Cu vârsta devii tot mai înţeleaptă, domnişoară Gwyn. Aşa încât spuneţi-le celor doi să vină la următoarea lună plină în *marae.* Vom organiza un *powhiri* – să-l salutăm pe noul membru al tribului.

— Pe noul…

Gwyneira nu înţelegea.

— Nu e tocmai nou, zise Rongo. Mai e timp pentru asta. Pe Jack, ca soţ al Gloriei.

— Cum rămâne cu Florence?

Tim Lambert sosise la Kiward Station abia în dimineaţa nunţii, iar în timpul pregătirilor şi, în cele din urmă, pe durata ceremoniei, Elaine nu reuşise să schimbe cu el două vorbe în tihnă. Acum, şedeau împreună cu Gwyneira şi cu părinţii lui Elaine la o masă liniştită, departe de ringul de dans, pe care Roly tocmai o învârtea pe Mary a lui.

Tim îi aruncă soţiei sale o privire aproape îndurerată.

— Ce să zic, încă nu suntem prieteni. Dar cred că ea a înţeles despre ce este vorba – şi este, în primul rând, o femeie de afaceri. Ne va accepta propunerile.

Vizita lui Ben şi a lui Lilian în Greymouth nu trecuse fără tensiuni. Lilian sperase, desigur, ca Florence Biller-Weber să cedeze în faţa şarmului copilaşului ei la fel ca propriii ei părinţi, însă mama lui Ben avea o altă fire. Ea îl contemplase pe micuţul Galahad mai degrabă suspicioasă decât adoratoare, de parcă ar fi cântărit dacă el nu era în ochii ei un la fel de mare ratat ca şi tatăl şi bunicul lui. Pe de altă parte, trebuia să ia lucrurile ca atare. Gal făcea parte dintre moştenitorii minelor ei – la fel ca şi celor ale lui Tim, chiar dacă el nu avea să preia, poate, niciodată sarcini de conducere. În privinţa aceasta, caracterul deosebit al celui de-al doilea fiu atenua mânia lui Florence faţă de Ben. Samuel Biller părea parcă făcut pentru

conducerea firmei. Florence se recunoştea pe sine însăşi în calculele lui clare şi în puterea sa de decizie. Şi în familia Lambert se părea că există fii interesaţi de afacerile din minerit. Cu puţin noroc, lui Ben şi lui Lilian li se putea răscumpăra cândva partea de moştenire. Lui Ben i se păruse o idee excelentă, însă Caleb nici nu voise să audă.

— N-ai să-mi mituieşti fiul cu bani de buzunar, rostise el liniştit, însă decis, aşa că Florence îşi spusese că era mai bine să evite cearta cu el.

În fine, era indiferent. Dacă mina făcea profit, familia îşi putea permite încă un artist.

În privinţa aceasta, membrii familiei Biller nu putură să treacă peste ofertele lui Tim. Florence trebui să înceteze cu ruinătoarea rivalitate cu Lambert. Poate că aveau să închidă, într-adevăr, cocseria. În schimb, Tim le făcu propunerea să construiască pe terenul lor plănuita fabrică de bricheţi.

— Legătura pe şine este mult mai bună, iar terenul este deja pregătit. Nu este nevoie de alte defrişări, astfel încât totul va fi mai ieftin. Greenwood Enterprises va putea investi la fel de bine la tine, ca şi la mine. Fireşte, vor fi necesare anumite măsuri de siguranţă, dar nu şi dispute de familie…

La sfârşit, înţelegerea a fost pecetluită cu un pahar de whisky, pe care Florence l-a dat prea repede peste cap. Dar, după cum observă Tim, ea îl suportă ca un bărbat.

— Toate astea sună cât se poate de bine, zise Elaine şi

privi spre Lilian şi Ben.

Ben se întreţinea cu un tânăr maori tatuat, iar Lilian pălăvrăgea cu fosta guvernantă a Gloriei.

Iar de Ben nu ne putem plânge, căci el pare să o iubească cu adevărat pe Lilian. Dacă aş şti ce găseşte la el!

Tim ridică din umeri.

— Lămureşte-mă, dacă afli, zise el. Dar mă tem că mai repede vei dezlega enigma piramidelor…

— Aşadar, domnişoara Bleachum va avea, totuşi, un soţ! spuse Lilian râzând.

În timp ce Ben pălăvrăgea mai departe cu Wiremu, iar Jack bea din obligaţie whisky cu nişte vecini, Lilian şi Gloria se aşezară la masa familiei. Lilian bea şampanie şi era într-o formă de zile mari. Era din nou în centrul atenţiei – de când oaspeţii nu mai conteneau cu complimentele la adresa Gloriei în rochie de mireasă. Din contră, mirele tăcea, gânditor. I se citea în admiraţia în ochi, dar Gloria pricepu şi se strecură, la braţul lui, prin mulţimea musafirilor. Nu mai era nicio asemănare cu străina posomorâtă, grăsulie, din internat, şi nicio asemănare cu tânăra femeie care ar fi preferat să fugă de o nuntă. Lucruri de acest gen o făceau fericită pe Lilian, aproape mai mult decât finalurile fericite din povestirile ei. Întrucât viaţa domnişoarei Bleachum se derula acum în direcţia potrivită, ea începu să viseze.

— Oare vor avea şi copii? Nu mai e prea tânără. Şi doctorul Pinter… mă rog, pentru mine e un mister ce a

găsit ea la el.

— Atunci, ce găseşti tu la Ben al tău? întrebă Gloria în treacăt.

Voia doar să o protejeze pe iubita ei domnişoară Bleachum de orice bârfă. Nici nu băgă de seamă că toate celelalte femei de la masa ei îşi ţinură respiraţia, din cauza tensiunii pe care o provocase întrebarea ei.

Lilian se încruntă. Părea să fi căzut pe gânduri.

— Mi-am închipuit întotdeauna că tu te vei căsători cu vreun erou, adăugă Gloria apoi, pe acelaşi ton de pălăvrăgeală.

Nu părea să fie cu adevărat interesată.

— După toate poveştile şi cântecele şi astea.

Lilian suspină teatral.

— Ah, ştii, zise ea apoi, atâtea aventuri... când citeşti despre ele, e minunat de romantic, însă în realitate nu îţi provoacă o aşa mare plăcere să fii sărac precum un şoarece de biserică, să nu ai o locuinţă adevărată şi să nu ştii încotro să o iei.

— Ah, într-adevăr? întrebă Elaine amuzată. Nici nu ne-am fi gândit la asta.

Mama ei, Fleurette, şi Gwyneira se luptau să nu râdă, şi chiar Gloria îşi schimonosi faţa. Lilian însă păru nici să nu fi observat ironia.

— Într-adevăr, le lăsă ea pe celelalte să fie părtaşe la descoperirile ei. Şi dacă totuşi cineva trage în altul sau ceea ce li se întâmplă de obicei eroilor... aşadar, dacă Ben

ar pleca pe mare sau... eu mi-aş face mereu griji pentru el!

— Şi ce are asta de-a face cu ce ai găsit tu la el?

Gloria se încruntă. Nu o putea urmări întotdeauna pe Lilian.

— Păi, pentru Ben nu trebuie să-mi fac griji niciodată, preciză Lilian, nepăsătoare. El se duce dimineaţa la bibliotecă şi studiază dialectele Pacificului – şi cel mai mare plan al său este o excursie în Insulele Cook.

— Şi frumoasele insulare ale Pacificului? înţepă Elaine. El înţelege „Te iubesc” în cel puţin zece dialecte.

Lilian chicoti.

— Însă atunci ar trebui să dezbată mai întâi principiul împerecherii din motive emoţionale în respectivele arii culturale. Să studieze rădăcinile sale posibil practice ori mitologice şi să discute cu alţi savanţi despre reprezentarea grafică a relaţiilor sexuale în respectiva arie geografică. De fapt, el n-ar vrea să facă nimic greşit. Aşa încât va fi plictisitor pentru fete, nu-mi fac nicio grijă.

Ceilalţi râseră de data aceasta deschis, însă Lilian păru să nu le-o ia în nume de rău.

— Şi nu te plictiseşti niciodată? întrebă mirată Gwyneira.

Era de departe cea mai vârstnică din grup, dar ochii ei sclipeau la fel de vii ca odinioară, când i se celebrase nunta la Kiward Station.

Lilian ridică din umeri.

— Când mă plictisesc, îl am pe Galahad. Şi pe Florian, şi

pe Jeffrey... Cel nou se numeşte Juvert...

Enumeră, zâmbind, protagoniştii cărţilor ei.

— Şi dacă trebuie să scriu seara în continuare, pentru că eroul meu este prins undeva sau pentru că trebuie să-şi salveze fata dintr-o situaţie îngrozitoare, pe Ben nu-l deranjează să gătească.

— Eroii adevăraţi împuşcă ei înşişi iepurii pentru cină, tachină Gwyneira.

Se gândi la James şi la zilele fericite în care pescuise şi vânase pentru ea şi prăjise carnea apoi la foc.

Fiica ei Fleurette tresări.

— Şi, la sfârşit, lăsa măruntaiele aruncate peste tot! observă ea sec. Înţeleg ce vrei să spui, Lily. Ben al tău e sublim!

La miezul nopţii, fiii lui Elaine aprinseră artificiile. Cei mai mulţi dintre oaspeţi le întâmpinară cu strigăte de bucurie.

Din contră, Gwyneira McKenzie se duse la grajduri. Ştia că erau închişi caii. Nu avea să întâlnească niciun James care să aducă înăuntru grabnic iepele de prăsilă, înainte ca zgomotul să sperie animalele. Nimeni nu cânta la vioară în zona şoproanelor. Jack şi Gloria nu doriseră serbări separate pentru personal şi stăpâni, aşa cum fusese obiceiul în trecut. Pe atunci, un cvartet de coarde cântase în grădina iluminată feeric, în vreme ce, în aceeaşi seară, păstorii învârtiseră cameristele doamnelor pe acordurile ce răsunau din radio, din viori şi din flajeolete. Gwyneira

vedea încă focurile şi i se păru că observă şi faţa strălucitoare a lui James, în timp ce se îndrepta spre bărbaţi şi îi oferise un dans. Atunci aproape că l-ar fi sărutat.

Însă şi acum se aflau acolo, unde pe atunci fusese improvizat ringul de dans, doi îndrăgostiţi care se sărutau. Jack şi Gloria evadaseră din hărmălaie şi priveau, strâns îmbrăţişaţi, miile de stele căzătoare care iluminau, artificiale, cerul.

Gwyneira îi lăsă în pace. Se duse înapoi în întuneric, lăsându-i să se bucure de ei înşişi. Ei erau viitorul.

— Atunci, asta a fost, de bună seamă, ultima mea nuntă la Kiward Station, îşi zise Gwyneira melancolică.

Renunţase la şampanie şi sorbea dintr-un whisky. Bău pentru James.

— Nu voi mai prinde următoarea generaţie.

Lilian, înveselită de şampanie şi mişcată până la lacrimi, o luă pe bătrână în braţe.

— Da’ de unde, bunico Gwyn! Uite, de fapt, ai deja un strănepot!

Suna de parcă Galahad ar fi urmat să se căsătorească a doua zi.

— Şi apoi… De fapt, am putea să ne mai căsătorim o dată, Ben. La starea civilă din Auckland a fost destul de trist, de data aceasta e de zece ori mai bine. Înainte de toate, artificiile. Sau o mai facem cândva, altfel, căsătorindu-ne după ritul maori. Ca în *Moştenitoarea din*

Wakanui – a fost atât de romantic!

Îl privea pe Ben, strălucind de fericire.

— Scumpa mea, triburile maori nu cunosc o nuntă romantică.

Ben reacţionă trist; din păcate, îi mai ţinuse soţiei sale această prelegere de multe ori.

— Ceremoniile de nuntă oficiale au în orice caz o funcţie în relaţiile dinastice, la care se ia în considerare şi o legătură clericală...

Dădu să continue discursul, însă observă că publicul nu mai dădea semne că ar mai fi receptiv.

— Ritul din *Moştenitoarea din Wakanui* l-ai născocit tu, de la cap la coadă.

Lilian ridică din umeri.

— Ei, şi? îşi dădu ea cu părerea şi surâse cu indulgenţă. Cui îi pasă? La urma urmei, e vorba doar de o poveste cu adevărat bună.

Postfaţă şi mulţumiri

Şi un roman istoric are nevoie de o poveste bună, însă atitudinea lejeră a indiferenţei mele Lily faţă de istorie şi mitologie ar trebui să nu-i stea în fire unui autor serios. În orice caz, m-am străduit în acest roman să includ povestea personajelor mele fictive într-o reţea de fapte bine documentate. În cazul bătăliei pentru Gallipoli, a fost relativ simplu. În toate versiunile posibile, între relatările martorilor oculari şi pregătirea cărţii pentru tineret, istoria trupelor ANZAC se găseşte nu numai în nenumărate volume, ci şi la un click distanţă pe internet. În orice caz, suferinţa bărbaţilor din tranşee e aproape întotdeauna înfrumuseţată.

Reinterpretarea ca mit eroic a acestei catastrofale aprecieri greşite din punct de vedere militar şi a înfrângerii care a rezultat din aceasta aproape că nu are egal în istorie! Gallipoli se numără, într-adevăr, printre cele mai sângeroase bătălii din Primul Război Mondial, iar câştigul acţiunii militare stă doar într-o retragere cât se poate de victorioasă a unor trupe uimitor de puţin demoralizate. Fireşte, au existat şi pe atunci jurnalişti critici, care au pus întrebări sfredelitoare despre sensul luptelor, scurtând, astfel, puţin dezastrul. Ulterior, a fost lăudat doar eroismul soldaţilor sacrificaţi nemilos. O

excepţie o constituie cântecul lui Eric Bogle, *And the Band Played Waltzing Matilda,* care m-a impresionat mai mult decât toate paradele de celebrare anuală a zilei ANZAC.

Am încercat să prezint atmosfera şi desfăşurarea luptelor de la Gallipoli cât mai autentic posibil. Dimpotrivă, figurile soldaţilor şi ale superiorilor lor sunt fictive. Excepţie fac doar ofiţerul sanitar Lievesley Joseph Beeston şi corcitura lui, Paddy, prea puţin dedicată disciplinei militare. Aventurile lor pot fi citite pe internet. Jurnalul de război al lui Beeston oferă multe informaţii şi se vrea drept fundal al povestirii mele. Din păcate, nu s-au transmis şi fotografii ale celor doi. A trebuit, deci, să-mi forţez fantezia când, în cazul lui Paddy, a apărut fotografia bassetului meu, la fel de rebel la ordine. Mulţumesc, Buddy, pentru inspiraţia permanentă!

Tribul maori stabilit la Kiward Station a jucat un rol şi în cărţile mele anterioare, dar de data aceasta am lăsat-o pe Gloria să plonjeze mai adânc în reprezentările şi în modul ei de viaţă. Firește, din nou cu intenţia de a zugrăvi realitatea vieţii pe Insula de Sud la începutul secolului XX. Cercetările în domeniul culturii maori nu sunt simple, deoarece „cultura maori” de fapt nici nu există.

Într-adevăr, fiecare trib îşi are propriile obiceiuri şi *tapu.* Ele se deosebesc mult între ele şi depind, în mare măsură, de condiţiile de viaţă ale comunităţilor. Astfel, Insula de Sud a fost evident mai săracă în resurse şi mai puţin locuită decât Insula de Nord. Aici au fost mult mai puţine

conflicte războinice între triburi – legi, *tapu* şi reprezentările valorilor au fost, în consecinţă, mai puţin imprimate „militar”.

De fapt, Insula de Nord se caracterizează printr-o cultură maori complexă. Cerul zeităţilor şi o mare parte a lumii legendelor sunt comune tuturor locuitorilor Insulelor de Nord şi de Sud. Ştiinţa – studiile maori sunt oferite între timp de fiecare universitate a Noii Zeelande – se foloseşte de această multiplicitate, în care reţine şi cercetează aspecte parţiale, spre a le include apoi, pe cât posibil, într-un mare întreg. Apariţii mai puţin serioase se servesc de tradiţia maori ca dintr-un supermarket: ele ciugulesc mereu ceva ce se potriveşte imaginii pe care o au despre lume sau care pare mai profitabil din punct de vedere al comercializării. Astfel, există un exemplu elocvent al unui vindecător impostor german care a dedicat o întreagă carte uleiului din arborele de ceai ca remediu universal al maorilor, în timp ce website-ul oficial al Organizaţiei Maorilor nici nu aminteşte *pomul-manuka* drept plantă medicinală.

Şi esotericii preiau cu plăcere în ultima vreme din presupusa înţelepciune a maorilor, ceea ce au contestat mereu victimele lor de până acum, aborigenii australieni. Aceştia nu s-au lăsat impresionaţi că li s-au atribuit puteri miraculoase de către vizionari impostori apuseni. Mai mult decât de o o crudă publicitate, ei ar avea nevoie de o mai mare acceptare, de şanse mai bune de instruire şi de locuri

de muncă mai bine plătite. În orice caz, fundamental este că în cazul tuturor publicaţiilor despre cultura maorilor (şi, mai întâi, despre cea a aborigenilor) îndoiala este mai mult decât binevenită. Seriozitatea izvoarelor abia dacă poate fi verificată. Din această cauză, în cercetările pentru această carte m-am sprijinit cu precădere pe declaraţiile şi publicaţiile maorilor, respectiv ale organizaţiilor maori. Ceea ce nu garantează o autenticitate absolută (aspectele sumbre ale propriei culturi sunt omise cu multă plăcere din paginile „Noi despre noi”), dar fereşte totuşi de speculaţii prea riscante.

În legătură cu studiul ştiinţific al culturii maori mai trebuie adăugat aici că în această carte am recurs la unele anticipări. La începutul secolului XX, în Auckland nu exista o facultate dedicată studiului maori. Astfel că l-am plasat pe profesorul lui Ben în departamentul de lingvistică, deşi chiar şi aceasta era în plină construcţie. Savanţi amatori, precum Caleb şi Charlotte, probabil să fi existat şi pe atunci.

Prăpastia dintre maori şi *pakeha* nu a fost niciodată atât de adâncă precum cea dintre colonişti şi autohtoni în alte părţi ale globului. Aceasta este valabilă îndeosebi pentru Insula de Sud. Între membrii lui Ngai Tahu – cărora le aparţin nu numai fictivul meu trib, ci, practic, toţi iwi Insulei de Sud – şi imigranţii din Europa nu au existat conflicte notabile. Potrivit informaţiilor unei etnografe maori, care a fost atât de amabilă să se întreţină cu mine

asupra acestui subiect, triburile au acceptat să se adapteze la modul de viaţă apusean, deoarece acesta le oferea, cel puţin la prima vedere, o calitate mai bună a vieţii. Abia mai târziu au apărut îndoieli în această privinţă, astfel încât şi Tonga al meu pare să îşi depăşească timpul. Astăzi se înregistrează, îndeosebi pe Insula de Nord, o puternică mişcare a maorilor care militează pentru revenirea la propria lor cultură şi care invită şi tineri *pakeha* la discuţii în această privinţă.

În ce priveşte istoria lui Lilian, cititoarea/cititorul se întreabă poate dacă nu cumva relatarea nunţii ei este cam trasă de păr. Într-adevăr, pe atunci se putea şi se poate şi astăzi încheia în Noua Zeelandă spontan o legătură pe viaţă, cu condiţia să se posede un paşaport şi să se aibă vârsta minimă. Acceptarea scrisă a părinţilor pentru minori a fost şi este, ca şi atunci, o simplă formalitate.

Pe timpul lui Lilian, exista pe Insula de Nord ziarul *Auckland Herald.* Publicaţia se afla, în realitate, în posesia unei familii Wilson. Liniştitul meu redactor-şef Thomas Wilson este, într-adevăr, o ficţiune, în contrast cu mediul spiritist Margery Crandon, cunoscută peste tot în epocă. Este puţin probabil ca această damă să-şi fi desfăşurat activitatea dăunătoare şi în Noua Zeelandă, cel puţin nu în timpul anilor de război. Atunci s-a făcut utilă şi a condus o maşină de ambulanţă în Noua Anglie. În rest, ea l-a învârtit pe degete pe Arthur Conan Doyle, în vreme ce marele magician Houdini se încadra mai degrabă în spusele lui

Lilian. El a denunţat-o pe Crandon ca impostoare, însă asta nu i-a dăunat câtuşi de puţin gloriei sale de mistică. Nimic nu e mai presus de o poveste bună…

Ţin să le mulţumesc prietenilor şi lectorilor pentru sfaturi şi ajutor la naşterea acestei cărţi, îndeosebi – ca întotdeauna – minunatului meu agent Bastian Schliick. Klara Decker a citit, ca de obicei, mostre din ea, iar Eva Schliick şi Melanie Blank-Schroder au participat, alături de obişnuita muncă de lector, la discuţia despre adeseori prea încărcata figură a Gloriei. Desigur că este un pic neobişnuit ca o eroină de roman să-şi stea mereu în drum ca strănepoata Gwyneirei, încât fata m-a călcat şi pe mine din când în când pe nervi. Însă aşa a fost: un om dintr-o poveste care istoriseşte despre oameni.

Rolf Ritchie m-a ajutat cu informaţii despre gradele şi viaţa din armata britanică şi şi-a dat osteneala să verifice autenticitatea întregului capitol Gallipoli. Nu scriu germana cea mai simplă şi, desigur, asta l-a costat multe ore. Sentimentul autentic de a fi împuşcat în timpul unei plimbări inocente mi-a fost mijlocit de vânători adevăraţi, foarte indisciplinaţi, cărora însă nu le pot fi cu adevărat recunoscătoare pentru asta.

În timpul lucrului la primul capitol, a stat lângă mine căţeaua mea Cleo, o border-collie, care mi-a inspirat permanent primele volume din trilogia *în ţara norului alb.* Apoi, şi-a luat rămas bun, după aproape douăzeci de ani, cu spiritele, spre Hawaiki.

Până în ceruri, Cleo... pornind, cu spiritele şi mai departe, până la câteva stele...

Sarah Lark